

Giới thiệu Chiếm Đoạt Em Dâu

Khi nhìn tên truyện Chiếm Đoạt Em Dâu của tác giả Thịnh Hạ Thái Vi thì có cảm giác không muốn đọc. Hình như nó có cái gì đấy hơi mang tính bạo lực, có vẻ thác loạn! Nhưng thật chất "nói dậy mà không phải dậy đâu". Mỗi người một vẻ, một cá tính riêng, nhưng chung nhất là các anh có tính chiếm hữu cao độ trong tình yêu.

Bất kể là ai trong số các anh khi trái tim đã chọn trúng ai thì không kể sang hèn, đều được các anh chàng tôn làm nữ vương, nhất quyết giấu biệt không để cho ai nhìn thấy. Nhưng đây cũng là nhược điểm trí mạng của ba chàng, yêu quá mức, yêu đến quên bản thân mình nên đã gây nên tổn thương cho người mình yêu, rồi dẫn đến hiểu lầm và xa cách.

Các cô gái khi được các chàng yêu cũng không sung sướng gì khi bị quản chế chặt chẽ, còn lại hai nàng Lộ Lộ và Tâm Trinh sau này, đều phải chịu sự quở thúc nghiêm ngặt của các ông tướng bá đạo kia. Ba cặp nhân vật với ba tình yêu đã tạo nên bức tranh hài hòa, nhiều sắc độ về tình yêu nam nữ, có yêu, có hận có làm lành có đau khổ đan xen, nhưng vẫn làm người đọc phải say mê, cuốn theo những con lốc tình yêu của họ!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mới Gặp

Lần đầu gặp em,

Em giống như một con bướm trắng đang nhẹ nhàng nhảy múa,

Đắm vào tim anh,

Anh vô lực ngăn cản.

Đêm nay Sở gia đèn đuốc sáng trưng, tân khách nối liền không dứt, trên sân cỏ to lớn của Sở gia đậu đầy những chiếc xe sa hoa. Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Sở gia nhị công tử Sở Khương, đãi ăn mừng lễ thành nhân của hần Sở phụ đặc biệt cử hành cho hần tiệc sinh nhật long trọng nhue thế. Tên khách được mời trừ bạn học, bạn bè bán ngoi của hần ra, dĩ nhiên không thể thiếu sự chúc mừng của nhân vật nổi tiếng trên thương trường.

Mà đêm nay Quan Ngang Lộ được mời vẫn là một tên tiêu ôu phục trắng noãn, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô có thoá một lớp phấn mỏng, lác đá thiên sinh lệ chất vô cùng trắng, dạng ngời xinh xin tinh tể mà nguời, tác doi tao nhã xõa ra phía sau, ở trên đầu một chiếc kẹp thủy tinh tinh xảo vòng thành một vòng tròn, nhìn thế nào cũng giống một tiên nữ thất lạc ở nhân gian.

Cô vốn là không muốn tới, mặc dù Quan gia gia cảnh không tệ, nhưng là từ nhỏ đến lớn cô cũng không thích tham gia những trường hợp nào nhiệt như vậy. Mỗi lần cha mẹ tham gia tiệc tùng yêu cầu cô theo, cô luôn là lấy lý do bơi tập bạn rớt từ chi rồi. Dần dà, Quan gia phụ mẫu (chỗ nady Ling thấy dùng từ hơn việt sẽ hay hơn dịch ra lad "Quan gia cha mẹ") cũng hiểu cô là không thích những trường hợp như vậy cũng không có miễn cưỡng cô nữa. Mà ở trong giới thượng lưu, người biết Quan gia tiểu thư cũng ít đi.

Cô năm nay mười bảy tuổi, vừa lên trung học năm hai. Tối nay đến Sở gia tham gia buổi tiệc này, hoàn toàn là bởi vì Sở Khương mãnh liệt yêu cầu. Không sai, Sở Khương là bạn trai của cô, hai người từ năm nhất bắt đầu len lén chuyện yêu đương, đương nhiên là ở dưới tình huống không ảnh hưởng học tập, bọn họ cùng nắm tay nhau đi dạo xem phim mà thôi.

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Sở Khương, từ một tháng trước hần cũng đã nói sẽ ở ngày này đem cô chính thức giới thiệu cho người trong nhà biết, Ban đầu cô cũng không đồng ý, lại không chịu được Sở Khương dây dưa mà miễn cưỡng đáp ứng.

Sự thật chứng minh, cô thật không thích hợp với trường hợp này, nhìn bên trong người chật như nêm cô chỉ cảm thấy xa lạ bất lực. Bởi vì một người cô cũng không quen, mà Sở Khương bởi vì hôm nay là chủ tiệc, bận tối mày tối mặt căn bản không có nhiều tâm tư đặt trên người bạn gái.

Rời xa tân khách, Quan Ngưng Lộ một thân một mình đi tới vườn hoa ngồi ở một góc đình nghỉ mát, lát nữa Sở Khương muốn sau khi cắt bánh kem cô cùng hần nhảy điệu nhảy đầu tiên, nhưng dạ vũ còn chưa bắt đầu, cô đã không muốn ở bên trong rồi. Nếu như sau này Sở Khương muốn cô thường tham gia như những trường hợp này cô phải làm sao đây?

Dừng lại suy nghĩ lung tung của mình, Quan ngưng Lộ ngẩng mặt lên gió đêm mát mẻ từ từ thổi qua tinh không sáng ngời, một cổ không khỏi xung động để cho cô đem giày cao gót dưới chân cởi ra, chân trần ở dưới ánh trăng nhẹ nhàng nhảy múa. Mặc dù nhảy không phải rất hay, nhưng mà tại trong ban đêm yên tĩnh cô lại cảm thấy mình giống như hoa tiên từ lưu lạc nhân gian càng không ngừng vũ động đáng người duyên dáng.

Say mê vào điệu nhảy Quan Ngưng Lộ không biết, ở cột đá trên đình nghỉ mát, bóng dáng một người nam nhân to cao đứng ở đó, đang chăm chú nhìn vào cô.

Cô ấy là ai? Tại lại một thân một mình ở chỗ này?

Để ăn mừng sinh nhật mười tám tuổi của em trai, Sở Mạnh từ chối xã giao về nhà. Mới vừa rồi luôn ở phòng khách ứng phó những bạn bè thương giới kia, xã giao như vậy làm cho hắn mệt mỏi, muốn đến vườn hoa nghỉ ngơi một chút, lại ngoài ý muốn đụng phải một tiên tử đang múa. Đáng vẻ đáng yêu chân trần trên mặt đất xoay tròn của cô, làm cho tim hắn lặng lẽ mở ra.

"Nha!" Trên cô một chỗ không bằng phẳng, khiến thân thể Quan Ngưng Lộ đang nhanh nhẹn nhảy múa tà tà đi xuống mặt đất, mắt thấy sẽ hung hăng bị ngã trên mặt đất, một đôi bàn tay hữu lực kịp thời ôm hông cô.

Quan Ngưng Lộ thấy khuôn mặt một người đàn ông tuấn mỹ mà thành thực, tóc chỉnh tề xếp gọn sau gáy, một đôi mắt thật sâu đang nhìn cô không chớp mắt, Quan Ngưng Lộ nhìn lại, quên mất mình đang trong ngực một người đàn ông xa lạ.

"Cô bé, cô nhìn đã chưa?" trong giọng nói mang theo trên tức. Sau khi nhìn rõ gương mặt cô, Sở Mạnh nhận ra, một tiểu nữ sinh tinh xảo mà xinh đẹp như vậy đối với hắn mà nói là có hơi nhỏ một chút, bộ dáng cô bất quá là mười mấy tuổi mà thôi? Cùng hắn chênh lệch quá nhiều, nhưng, vẻ đẹp đáng yêu của cô không hiểu sao hấp dẫn lại đã nhìn quen các mỹ nữ như hắn.

"Anh là ai? Buông tôi ra." Cho đến hơi thở nam tính bức người của hắn phun trên mặt, Quan Ngưng Lộ mới phát hiện ra mình cùng một người đàn ông xa lạ dựa vào rất gần, gần đến thân thể cô cảm giác được thân thể cường tráng của hắn đang gắt gao đè ép cô.

"Tôi không buông." Sở Mạnh thấy bộ dáng cô đáng yêu không nhìn được muốn trêu chọc cô. Cái tay cường ngạnh nâng cầm cô lên, ép buộc cô nhìn thẳng hắn.

"Anh còn không buông, tôi sẽ la lên." Quan Ngưng Lộ bắt đầu có chút hoảng loạn, người đàn ông to gan này dám ở trên địa bàn của chủ nhân lớn lối như vậy. Nếu cô đem Sở Khương ra, hắn có sợ hay không đây?

"Cô dám, cô cứ thử xem!" Sở Mạnh cho cô là một cô bé nhất gan nhu nhược. Cho nên hắn bạo gan khi dễ cô. Hắn chính là muốn nhìn đáng vẻ tức giận của cô.

Gương mặt tựa tiểu phi tiểu của hắn xem ra rất dọa người, đặc biệt là trong mắt hắn quét qua một tia tự phụ, bảo Quan Ngưng Lộ làm sao không tức giận, tại sao lại có thể có người đàn ông như thế? Quá ghê tởm! Cô mở miệng đang muốn la, nhưng nam nhân đáng giận này càng như thế cật mạnh, không nói hai lời, ngón tay nắm cầm cô, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng cự tuyệt đôi môi mỏng thô lỗ rời xuống, che lại đôi môi đỏ mọng của cô.

"Ngô. . . . ." Quan Ngưng Lộ không ngờ tới hắn sẽ hành động như vậy, cả kinh quỳn đi phản kháng. Cho đến đầu lưỡi bá đạo hướng răng cô dò xét, ở cô không chịu há miệng bàn tay của hắn bên eo cô đi tới trước ngực, bao lại trọn khuôn ngực khéo léo. . . .

"Không cần. . . . ." Chưa từng bị ai cợt nhả qua như thế, Quan Ngưng Lộ quay mặt lên tiếng muốn ngăn lại sự vô lễ của hắn, lại bị hắn bắt lấy cơ hội đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô.

"Bốp" (Ling: ta nghĩ chữ này hợp hơn) một tiếng, tràng pháo tay ở trên không lay động trong vườn hoa vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh ban đêm, nhưng cũng làm Sở Mạnh chợt biến sắc, bắt cổ tay của cô, lực đạo quá nặng cô đau đến nước mắt tuôn ra lại không dám nói một tiếng. "Cô biết tát đàn ông sẽ có hậu quả gì không??" Sắc mặt âm trầm kia khiến Quan Ngưng Lộ sợ, quên mất mình mới vừa bị người khác khinh bạc. Mắt thấy môi hắn lại roi xuống, Quan Ngưng Lộ hô to lên.

"Anh buông tôi ra. Tôi là bạn gái của Sở Khương. Anh không thể làm như vậy!"

Cô ấy nói gì? Cô là bạn gái của em trai hắn? Sở Khương chưa từng cùng trong nhà đề cập tới chuyện có bạn gái. Cô bé này là đem tên tuổi em trai ra hù dọa hắn sao? Hắn Sở Mạnh cũng không phải là người dễ dị hù dọa.

"Lần sau tìm lý do tốt hơn đi cô bé. Tôi là anh hai của Sở Khương, nó chưa bao giờ nói qua với tôi chuyện nó có bạn gái." Trong mắt cô Sở Mạnh nhìn ra được kinh ngạc cùng không thể tin.

Người đàn ông cợt nhả cô nói hắn là anh hai của Sở Khương? Hắn chính là anh hai mà Sở Khương suốt ngày treo bên miệng sùng bái sao? Quan Ngưng Lộ lắc đầu không thể tin. Nhưng, mặt của hắn cùng Sở Khương nhìn sao cũng tương tự, sao lại như vậy?

Nhưng là nét mặt cô trong mắt Sở Mạnh lại là vì hắn vạch trần, bất kể cô tìm lý do gì, đêm nay hắn nhất định muốn cô. Ai bảo cô đáng chết hấp dẫn hắn, để hắn muốn không chú ý cô cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Yên Tâm, Tôi Sẽ Không Xuống Tay Với Cô Nữa

Chuyển thân một cái, Sở Mạnh che cái miệng nhỏ nhắn của cô, đem cô sừng sốt kéo vào chỗ sâu trong vườn hoa, đem cô chống đỡ trên thân cây, cuồng loạn nhào đầu về phía trước mà hôn, một bàn tay nam tính duy trì kéo xuống quần lót trắng tinh của cô .....

"Không cần không cần. . . ." Quan Ngưng Lộ bị dọa hư, người đàn ông này thật muốn cưỡng bách cô, ai tới cứu cô?

"Lộ Lộ. . . . . Em đang ở đâu?"

Phía xa, truyền đến thanh âm lo lắng của Sở Khương. Khiến Sở mạnh đang muốn kéo lễ phục cô xuống dừng lại, cũng lấy được cơ hội buông lỏng Quan Ngưng Lộ né ra sự kiềm chế của hân lão đạo chạy về hướng phát ra âm thanh.

"Sở khương, đưa em về nhà. Đưa em về nhà." Quan Ngưng Lộ nhào vào lòng ngực quen thuộc của Sở Khương, nước mắt hốt hoảng nhiễm ướt áo sơ mi bên trong lễ phục của hân. Trời ạ, nếu như trễ một chút, cô sẽ bị người đàn ông kia cưỡng bạo. Mà người muốn cưỡng bạo cô lại là anh trai của Sở Khương. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà mình, trở lại địa phương quen thuộc mới không thấy sợ như vậy.

"Lộ Lộ, sao vậy?" Sở Khương kinh ngạc vì bạn gái sợ hãi và hốt hoảng. Mới vừa rồi hân luôn ở bên trong tim cô làm sao cũng tìm không được, cho đến một nữ hầu trong nhà nói dường như thấy cô chạy ra. Nhưng sau khi hân ra ngoài thấy cô chật vật nhào vào lòng hân khóc không ngừng, còn muốn hân đưa về? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô bị người khác khi dễ sao? Nơi này là Sở gia có ai dám khi dễ cô?

"Sở Khương, em muốn về nhà. Em không muốn ở chỗ này nữa." Quan Ngưng Lộ không cách nào nói rõ chỉ muốn nhanh một chút rồi đi nơi này.

"Chờ anh cắt xong bánh kem rồi về có được không?" Sắp phải cắt bánh kem, hân là chủ nhân làm sao có thể rời đi. Nhưng bộ dáng này của Lộ Lộ làm hân không yên lòng.

"Sở Khương, sắp phải cắt bánh kem rồi, vào đi!" Một giọng nam tính táo tợn tại sao lưng bọn họ vang lên. Là anh hai Sở Mạnh.

"Anh hai, sao anh lại ở chỗ này?" Sở Khương nhạy cảm cảm giác được Quan Ngưng Lộ trong ngực sau khi nghe được thanh âm của anh hai lại run lợi hại hơn. Nhưng, hân tin tưởng anh hai sẽ không làm chuyện tổn thương Quan Ngưng Lộ. (Ling: tin lắm người rồi đệ ơi, người ta cướp vợ của đệ bây giờ á)

"Mới vừa rồi cô ấy bị một con mèo hoang dọa sợ, vừa đúng lúc anh đi qua." Khẩu khí Sở Mạnh vững vàng, một chút cũng không giống người nói dối. Nhưng, thấy Quan Ngưng Lộ thật chặt dựa vào lòng em trai hân ý lại như vậy, trong lòng không hiểu sao dâng lên một cổ tức giận.

"Lộ Lộ, không sao. Chỉ là một con mèo mà thôi!" Sở Khương trẻ người non dạ liền tin lời nói của người anh hai mà hân tôn kính nhất.

"Sở Khương, thật xin lỗi. Em không thoải mái muốn về nhà!" Quan Ngưng Lộ không dám giương mắt nhìn hân, người này thật sự xấu tới cực điểm, rõ ràng mới vừa rồi hân muốn đối cô ....., Bây giờ còn có thể nói láo thành như vậy? Nhưng, cô không dám cũng không thể nói ra ngoài. Cô chỉ nghĩ cách cách hân thật xa.

"Lộ Lộ, đợi thêm mấy phút nữa là được rồi. Anh sẽ đưa em về có được không?" Sở Khương thương tiếc vuốt khuôn mặt tái nhợt của cô.

Sở Mạnh ở bên cạnh nhìn trong lòng lại dâng lên một cổ đồ kị! Nghĩ đến vừa rồi thân thể kiều nhỏ của cô còn dán chặt trong lòng hân, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia làm hân muốn nếm thêm lần nữa. Nhưng bây giờ cô tránh hân như rắn rết, ngay cả nhìn hân một cái cũng không nguyện ý nhìn, điều đó làm cho lửa giận trong lòng hân thăng lên tới cực điểm. Bạn gái của em trai? Hân thế nhưng đối với bạn gái của em trai có ý tưởng. Sở Mạnh, người điên rồi. Đúng vậy Sở Mạnh cảm giác mình muốn điên rồi.

"Em tự về được rồi. Thật xin lỗi, Sở Khương." Quan Ngưng Lộ cảm giác được ánh mắt lợi hại từ một người đàn ông khác, người đàn ông cuồng vọng như vậy làm cho cô muốn rời hân càng xa càng tốt.

"Nhưng, anh không yên tâm." Sở Khương trong lòng cực kỳ mâu thuẫn. Buổi tiệc hôm nay là ba ba vì mình mà cử hành, mình chưa cắt xong bánh kem liền chạy lấy người, ông nhất định sẽ tức giận, nhưng Lộ Lộ như vậy lại làm cho hân không cách nào an tâm.

"Sở Khương, đã đến giờ, đi vào nhanh một chút, lát nữa ba ba tìm không được em sợ là sẽ tức giận. Về phần cô ấy, anh giúp em đưa về." Những lời Sở Mạnh nói có lý, khiến Sở Khương không tìm được lý do phản bác. Mà anh là anh hai hân, người anh mà hân vẫn luôn sùng kính, cho nên, hân nên tin tưởng anh mới đúng.

"Lộ Lộ, để anh hai đưa em về trước được không?" Sở Khương nhẹ giọng đối bạn gái mình nói, nhưng sau khi cô nghe hân nói những lời này xong càng thêm dùng sức nắm chặt tay hân. Thân thể cũng khẽ run.

"Không cần, Sở Khương."

"Không sao đâu, anh hai là người mình, sẽ không thương tổn em. Anh thật sự là đi không được."

"Vậy em tự về được rồi."

"Không được, đã trễ vậy rồi để em về một mình không an toàn, anh không yên tâm."

"Vậy anh bảo tài xế đưa em về có được hay không?"

“Tài xế đưa làm sao yên tâm bằng anh hai. Lộ Lộ, anh hai anh mặc dù luôn thích nghiêm mặt, bắt quả anh ấy không xấu.”

Vợ chồng son vẫn còn đang tranh chấp, Sở Mạnh không biết từ lúc nào đã đem xe lái qua.

“Lên xe, tôi đưa cô về.” Khẩu khí Sở Mạnh cực kỳ lãnh đạm. Đúng vậy a, hẳn nên lãnh đạm. Dù mình động tâm như thế nào cô ấy vẫn là bạn gái của em trai mình.

“Được rồi, Lộ Lộ. Để anh hai đưa em về đi! Anh đi vào cắt bánh kem trước.” Từ bức tường thủy tinh trong suốt, Sở Khương đã thấy người giúp việc đẩy bánh kem không lồ đi ra. Hắn phải lập tức đi vào. Sau khi nói dứt lời Sở Khương buông thân thể Quan Ngưng Lộ ra bước nhanh mà rời đi. Đúng vậy hẳn tin tưởng anh hai mình.

“Tôi nói lại lần nữa, lên xe!” Thấy sợ hãi trong mắt cô, lửa giận trong lòng Sở Mạnh vẫn không hạ xuống được, hắn đáng sợ như vậy sao?

“Tôi không cần ngồi xe của anh!” Ban đêm trống rỗng Khiến nỗi sợ hãi của Quan Ngưng Lộ đối với hắn càng sâu thêm một tầng. Xoay người lướt qua xe hắn cô mới không cần gần hắn thêm một bước thả bị đi bộ về nhà.

“Tôi bảo cô lên xe! Yên tâm, tôi sẽ không đối với cô như vậy nữa. Cô là bạn gái của Sở Khương không phải sao? Tôi sẽ không đối với thiếu nữ vị thành niên có hứng thú, bằng vóc người cứng nhắc của cô tôi cũng nhìn không thuận mắt. Mới vừa rồi bắt quả là dọa cô một chút thôi! Thật không nghĩ tới em trai tôi sẽ thích loại nữ nhân vóc người cứng nhắc, lại nhát gan như chuột.”

Sở Mạnh xuống xe, sải bước đi về phía cô, kéo tay cô, vừa mới nói lời trái lương tâm. Nếu như nhất định phải nói như vậy cô mới bằng lòng để hắn đưa cô về.

“Anh . . . . .” Quan Ngưng Lộ bị lời nói của hắn làm cho tức giận muốn lần nữa giương tay lên hung hăng quật vào gương mặt anh tuấn nhưng giống ác ma lại nói những lời cay nghiệt như vậy. Dọa cô một chút? Thiếu chút nữa cường bạo cô lại nói chỉ dọa cô một chút mà thôi sao? Nếu như lúc này không phải Sở Khương đi ra hẳn nhất định sẽ không dừng tay đi? Hắn tại sao có thể nói những lời như vậy, người này phẩm cách sao lại ác liệt như vậy? Sở Khương sao lại có loại anh hai như vậy?

“Tôi cảnh cáo cô lần nữa, không cần vọng tưởng động thủ với đàn ông.” Nâng lên bàn tay bị hắn nắm chặt, bàn tay mảnh khảnh đã có chút bầm tím. Có thể nghĩ lực đạo có bao nhiêu nặng, một cô gái yếu đuối như cô vai không thể gánh tay không thể xách, làm sao thắng được hắn? Một người đàn ông lớn hơn cô mười tuổi có thể xưng là người thành thực.

Quan Ngưng Lộ vừa sợ hãi lại vừa không tình nguyện, cuối cùng cũng chỉ có thể bị hắn dùng sức nhét vào trong xe, chạy như điên.

(Ling: một tiếng cũng anh hai hai tiếng cũng anh hai. Sau này nhìn cũng không thêm nhìn mặt nữa ah. Thật đúng vì tình có thể quên đi tình thân)

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lướt qua nhau đã là ngàn dặm

Ba năm sau.

Quan Ngưng Lộ hai mươi tuổi ôm cuốn sách dày đi trên con đường mòn thật dài của trường. Vóc người mảnh khảnh mềm mại hợp với khuôn mặt cổ điển ngũ quan thanh tú, một mái tóc dài khoác lên sau lưng, cô đi trên sân trường như vậy thảnh thơi có nam sinh đi qua len lén quay đầu lại nhìn cô.

Cô mới vừa lên đại học năm nhất thì bài tập không tính là nhiều, tan học rất sớm nhưng cô không muốn trở về nhà sớm. Gần đây trong nhà không phải thật thái bình, ba dường như rất khuya mới về nhà có lúc thậm chí cả đêm không về, mẹ cũng không giống trước kia bình thường rảnh rỗi cùng một đám quý phu nhân ra ngồi uống trà đánh bài, mà là ngồi trong phòng khách than thở. Ngưng Lộ không dám hỏi ba mẹ đã xảy ra chuyện gì, cho tới nay cô có vấn đề gì đều là chờ ba mẹ hoặc người khác hỏi mới nói.

Hai mươi tuổi, lứa tuổi xinh đẹp rực rỡ như hoa đào, tại sao cô cảm thấy mình không vui vẻ? Ngưng Lộ không hiểu trong lòng mình chợt thương cảm là vì sao.

“Lộ Lộ, không phải nói xong ở cửa khoa trung văn chờ anh sao? Sao lại chạy tới đây?”

Sở Khương hai mươi một tuổi, khuôn mặt vẫn nhả tuần tú lúc gặp Quan Ngưng Lộ không tự giác lộ ra nụ cười sùng ái. Bọn họ rất may mắn, thi đậu cùng trường đại học, từ cao trung đến nay, tình cảm của hai người vẫn rất ổn định.

“Chỉ là muốn đi một chút mà thôi, thật xin lỗi Sở Khương.” Quan Ngưng Lộ đối hắn cười một tiếng xin lỗi.

“Lộ Lộ, tối nay cùng anh về nhà một chuyến được không? Anh nói với ba mẹ rồi, em sẽ cùng anh về.” Sở Khương nhận lấy nguyên bộ sách nặng trong tay cô.

“Sở Khương, anh không nói trước với em. Em còn chưa có chuẩn bị xong.” Quan Ngưng Lộ cả kinh trong lòng. Mỗi lần Sở Khương nhắc tới chuyện muốn đi gặp ba mẹ anh cô luôn tìm đủ mọi lý do để từ chối, không phải cô không muốn, mà là không dám. Mỗi lần nghĩ tới một chút cảnh tượng như ác mộng của ba năm trước, trong lòng cô đều đang run rẩy. Cô sợ gặp lại người đàn ông giống ác ma đó. Nhưng, tình cảm của mình và Sở Khương càng ngày càng ổn định hơn, một ngày nào đó cũng phải gặp ba mẹ, cô còn có thể trì hoãn bao lâu? Lần trước hẳn là đã sớm gặp ba mẹ nhưng bởi vì xảy ra chuyện như vậy nên trì hoãn tới bây giờ. Sau này cô phải dùng thái độ gì để bước vào cửa Sở gia? Tâm Ngưng Lộ trở nên bất lực. (Ling: Bước vào cửa Sở gia với cảnh tượng nào hả tỷ bảo đảm tỷ hết hồn luôn cho coi.)

“Lộ Lộ, tại sao mỗi lần nói đi gặp ba mẹ anh em đều không muốn đi vậy? Ba mẹ anh là người rất tốt, sẽ không làm khó em. Hơn nữa bọn họ từ lâu đã biết anh có bạn gái, hy vọng anh có thể dẫn về nhà cho bọn họ gặp.” Sở Khương chính là sợ cô lại cự tuyệt cho nên tiền trạm hậu tẩu, lần này chắc là cô sẽ không lại cự tuyệt chứ?

“Sở Khương, em cái gì cũng chưa chuẩn bị hết.” Ngưng Lộ chột dạ không dám nhìn thẳng mắt hắn, lại không tự chủ nắm lấy góc váy của mình.

“Không cần chuẩn bị gì hết, em đến là được rồi. ba mẹ anh không phải là loại người lạc hậu, đừng sợ được không? Lộ Lộ, tin tưởng anh.” Sở Khương đem quyển sách kẹp dưới nách, đôi tay kiên định vịn bả vai mảnh khảnh của cô, không cho cô tiếp tục lùi mà không tiến.

“Có nhiều người không?” Thật ra thì cô muốn hỏi là có thể nào người kia cũng ở đó hay không, cái người trên danh nghĩa là anh hai của Sở Khương. Nếu như anh ta cũng ở đó, cô không xác định là mình có gan đi. Ba năm trước đây anh ta lái xe đưa cô về tới cửa nhà sau khi ném cô xuống không nói một câu liền rời đi. Nhưng, vừa nghĩ đến đôi mắt sắc bén kia cô đã không dám tiếp tục nhớ lại. Nếu như đến lúc đó anh ta cũng có mặt vậy cô nên làm sao đây? Vẫn luôn muốn đối mặt nhưng cô thật không dám.

“Không sao, anh hai đã xuất ngoại rồi vẫn chưa về, chỉ có ba mẹ mà thôi.” Sở Khương cười khề, cho là cô chỉ là mắc cỡ mà khẩn trương.

“Vậy được!” Nghe được người kia không ở Ngưng Lộ treo tâm rất cục vẫn là buông xuống. Trước hết như vậy đi!.

Chạng vạng, hai người nắm tay về Sở gia.

Sở gia đối với Quan Ngưng Lộ xinh đẹp khéo léo rất hài lòng, trong bữa cơm đã nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Sau bữa cơm chiều Ngưng Lộ cùng Sở phụ Sở mẫu còn có Sở Khương ở phòng khách tán gẫu, người giúp việc đưa nước trái cây lên liền lui xuống.

“Lộ Lộ.” Sở mẫu theo con trai gọi cô là Lộ Lộ.

“A di.” Ngưng Lộ buông xuống nước trái cây trong tay.

“Ba mẹ cháu biết chuyện cháu cùng Sở Khương qua lại không?” Sở mẫu muốn biết thái độ của Quan gia. Quan gia mặc dù chỉ là gia đình tiểu phú gia so ra kém Sở gia, bất quá nếu con trai thích bọn họ cũng không phản đối. Dù sao về sau người nối nghiệp Sở gia nhất định là con trưởng kiên cường, con út đối với kinh doanh căn bản không có chút hứng thú thuận theo nó đi! Một cô gái khéo léo như vậy hợp với Sở Khương. Tương lai con trưởng nhất định sẽ cưới một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối.

“Vẫn chưa nói.” Ngưng Lộ vẫn luôn không dám nói với ba mẹ chuyện mình cùng Sở Khương lui tới, sợ ba mẹ cho rằng cô không chuyên tâm đi học.

“Sở Khương đã đề cập với hai bác rồi, muốn trước cùng cháu訂 hôn chờ sau khi tốt nghiệp đại học liền kết hôn. Ý của cháu như thế nào? Bất quá chuyện trọng đại như vậy trước phải nói với ba mẹ một chút.” Sở mẫu nói chuyện cũng coi là nhỏ nhẹ, bất quá trong khẩu khí vẫn có cảm giác tự cho mình hơn người không cần nói cũng biết. Bà không tin Quan gia sẽ không đồng ý, dù nói thế nào cuộc hôn nhân này là bọn họ Quan gia trèo cao lên Sở gia.

(Ling: Ta ghét bà này vô cùng ác còn hơn dạ xoa nữa, cứ tối ngày làm ra vẻ ta đây là người nhân đức lắm vậy)

“Cháu sẽ về nhà nói với ba mẹ.” Ngưng Lộ trong lòng có kinh ngạc bởi vì Sở Khương chưa từng đề cập với cô chuyện訂 hôn. Nhưng trước mặt ba mẹ hắn, cô không dám lộ ra quá nhiều tâm tình. Thật ra thì cô vẫn rất khẩn trương.

“Lộ Lộ, em đang giận anh sao?” Lúc trên đường đưa Ngưng Lộ về nhà Sở Khương rõ ràng cảm thấy Ngưng Lộ không vui. Nhưng cô vẫn luôn như vậy có gì đều giữ trong lòng. Hắn không hỏi cô sẽ không nói.

“Không có, chỉ là có chút ngạc nhiên.” Ngưng Lộ cuối đầu nói chuyện vừa đi vừa thỉnh thoảng đá những hòn đá nhỏ nằm trên đường.

“Thật xin lỗi. Anh chỉ là muốn một lần nói rõ với ba mẹ.” Sở Khương kéo tay Ngưng Lộ nâng cằm cô lên. Trong mắt cô không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, trước sau vẫn như một đầy hồ trong suốt.

“Sở Khương, không có vấn đề gì. Em trước về nói với ba mẹ một chút, tìm thời gian mọi người thương lượng chuyện này, được không?” Trong mắt Ngưng Lộ đều là nhu tình, một người đàn ông ôn nhu nho nhã như vậy tương lai sẽ là chồng cô, sẽ là cha của con cô, hẳn sẽ luôn yêu cô luôn dịu dàng với cô. Cuộc sống yên tĩnh và ổn định dường như có thể thấy được kết cục. (Ling: Yên tâm đi tỷ chồng tỷ “cực kỳ” yêu thương tỷ á)

“Lộ Lộ, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ tin tưởng anh.” Đôi môi đỏ mọng béo mập đến gần trước mắt hương thơm đặc biệt của thiếu nữ dẫn dụ

tâm của nam tử trẻ tuổi, Sở Khương không nhận được động tình nhẹ nhàng hôn cô.

Dưới ánh đèn đường bóng dáng hai thiếu niên quần quít chung một chỗ bóng kéo rất dài rất dài.

Chiếc Lamborghini Estoque không dừng lại một giây bay như tên bắn chớp mắt liền biến mất ở cuối ngã tư đường. Nam nhân lái xe với một cặp kính không nhìn ra bất kỳ nhãn hiệu nào, cặp mắt lợi hại giấu trong tròng kính làm cho người ta không nhìn ra nó thâm trầm. Chẳng qua là nhìn thoáng qua cái bóng dáng đó có mái tóc đến eo đã in sâu vào trong trí nhớ làm thế nào cũng lái không đi. Nhưng, cô không phải của hắn, vừa nghĩ đến đây trong lòng không hiểu sao tức giận, dầm nhẹ dưới chân chân ga một chút đã là ngoài ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thật Sự Là Anh Ta

Nhưng còn chưa đợi đến Ngưng Lộ cùng ba mẹ nói chuyện đính hôn trong nhà đã xảy ra chuyện.

Hôm đó tan học về đến nhà còn chưa đổi giày thanh âm cái vả của ba mẹ khiến Ngưng Lộ không dám tiến một bước.

"Đã sớm nói với bà rồi không thể lấy tiền công ty cho nó đi đầu tư hiện tại thì hay rồi mất luôn cả vốn. Bà lấy gì để tôi làm vốn lưu động?" Là tiếng của ba, ba nói nó là ai đây?

"Tôi làm sao biết sẽ như vậy? Người ta rõ ràng cũng có thể kiếm tại sao chúng ta không được? Đừng nói với tôi lúc đầu ông đồng ý đưa tiền ra ông không nghĩ muốn kiếm tiền." Mẹ cũng không cam chịu yếu thế.

"Ai lại ngại tiền nhiều? Thế nhưng các hạng mục là nó một tay thao tác phần thắng bao nhiêu trong lòng nó không nắm chắc sao? Tại sao có thể tính tới trên đầu tôi? Tôi đã đưa tiền ra thua lỗ còn muốn tôi mang cái tiếng xấu này đứng không?" ba dường như càng ngày càng tức giận. Ngưng Lộ rất muốn mở cửa lên ra ngoài không muốn nghe bọn họ cãi nhau nữa, nhưng chân cô không di chuyển được.

"Nó là em trai tôi chẳng lẽ tôi có thể thấy chết không cứu sao? Vẫn là suy nghĩ biện pháp ngày mai làm sao giải thích với Sở Thành." Lần này Ngưng Lộ nghe rõ bọn họ nói là cậu cô. Cậu luôn rất yêu thương cô nhưng làm việc có chút táo bạo không thể làm đến nơi đến chốn, lần này chắc lại mượn tiền mẹ đi đầu tư thất bại chứ gì? Khó trách ba ba tức giận như vậy. Nhưng mới vừa rồi bọn họ nhắc Sở Thành là ai đây? Hay là?

"Mẹ kiếp, Quan Minh Quyền tôi nhiều năm thay mặt gia công cho Sở Thành như vậy cho tới nay chưa từng trì hoãn qua thời gian giao hàng, cũng chưa từng có nhà nào khiếu nại vấn đề chất lượng." Quan Minh Quyền tức giận chỉ cực.

Quan gia là đại lý của doanh nghiệp chế biến sản phẩm điện tử có rất nhiều xưởng gia công lớn. Hầu hết các đơn đặt hàng đến từ công ty điện tử dưới cờ tập đoàn Sở Thành, nhưng hôm nay Hoàng tổng của công ty điện tử điện thoại cho ông nói tổng giám đốc mới nhậm chức của bọn họ tựa hồ không hài lòng với sản phẩm của họ muốn bọn họ trong vòng một tuần phải trình cho hắn một phân phương án cải chỉnh thiết bị sản xuất để bảo đảm chất lượng sản phẩm trong tương lai. Nếu như đến lúc đó không nhận được phương án chỉnh sửa Sở Thành sẽ hủy bỏ hợp tác với họ.

Muốn phương án chỉnh sửa có thể nhưng chỉnh sửa cần tiền a! Sau khi trình lên phương án chỉnh sửa bọn họ phải lập tức chỉnh sửa. Hôm nay bọn họ mở hội nghị hết một ngày số tiền dự tính theo phương án chỉnh sửa công ty căn bản không thể lấy ra nhiều vốn lưu động như vậy để làm chỉnh sửa. Mà nửa năm trước cậu của mình từ công ty rút ra một số tiền lớn hiện tại cơ bản không thể lấy lại được rồi. Phân xưởng sản xuất ở Indonesia cũng chỉ đủ đắp một nửa mà thôi. Về phía ngân hàng bày tỏ một khoản vay lớn như vậy điều kiện thế chấp của họ không đủ dường như khó có thể cho vay. Vợ chồng Quan Minh Quyền gấp đến độ tóc cũng muốn bạc rồi.

"Nếu không, cùng Hoàng tổng thương lượng lần nữa xem có thể kéo dài thêm một chút hay không." Mẹ của Ngưng Lộ Đàm Lệ Hoa cũng là một nữ cường nhân tài giỏi, nhưng vì giúp cho sự nghiệp của chồng ngày ngày cùng các quý phu nhân trò chuyện chính là hy vọng trong lúc cần thiết có thể nhờ chồng của bọn họ giúp đỡ một chút. Thế nhưng lần này, không có một người nào trong bọn họ có thể giúp được.

"Nếu như có thể kéo dài thì cũng không cần phiền toái như vậy rồi. Hoàng tổng nói chuyện này hiện tại do Sở Mạnh tự mình giám sát không thể động tay động chân. Mẹ kiếp, tên Sở Mạnh đó có ý gây sự với tôi. Quan Minh Quyền tôi vì Sở Thành làm nhiều năm như vậy hắn vừa nhậm chức đã muốn khai đao với tôi. Thật quá đáng." Quan Minh Quyền không hiểu tại sao Sở Thành đột nhiên thay đổi tổng giám đốc mới người phụ trách của bọn họ không phải sức khỏe còn rất tốt sao? Sao lại yên tâm giao một tập đoàn lớn như vậy cho một người đàn ông chưa tới ba mươi tuổi? Cho dù là con trai của ông ta cũng không thể yên tâm như vậy đi? Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ.

Sở Mạnh? Mới vừa rồi ba nói là Sở Mạnh? Sẽ là cùng một người sao? Ngưng Lộ nghe được cái tên đó đã khiến cô rung mình mặt tái xanh sách cảm trên tay cũng rơi trên mặt đất, păng một tiếng khiến vợ chồng Quan gia đang gây gổ ngừng lại.

"Ngưng lộ, là con về phải không?" Đàm Lệ Hoa đi ra.

"Ngưng Lộ, sao vậy? Không thoải mái sao? Sắc mặt khó coi như vậy?" Đàm Lệ Hoa nhìn con gái về mặt tái nhợt có phải cô nghe bọn họ gây gổ bị dọa sợ hay không? Đứa con gái bảo bối này luôn rất yên lặng ít nói ngay cả người làm mẹ như bà cũng không biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

"Mẹ, con chỉ là hơi mệt chút thôi!" Ngưng Lộ không dám hỏi mẹ mình mới vừa rồi trong miệng họ Sở Mạnh là người nào. Chỉ muốn viện cớ nhanh chút trở về phòng để mình được yên lặng một chút.

"Lộ Lộ, mệt rồi thì trước đi lên nghỉ ngơi một chút đợi một lát mẹ sẽ gọi con xuống ăn cơm" Quan Minh Quyền thấy con gái đã về không muốn để cô biết bọn họ cãi vã.

"Con đi lên trước." Ngưng Lộ ở ba mẹ nhìn chăm chăm đi lên thang lầu bậc thang quen thuộc nhưng mỗi bước đi lại tựa như nặng ngàn cân. Trong lòng Ngưng Lộ tràn đầy bất an, vốn đã đáp ứng Sở Khương hôm nay cùng ba mẹ nói chuyện gặp mặt nhưng dưới tình huống như thế cô không cách nào nói ra khỏi miệng. Thứ nhất sợ làm tăng thêm phiền não cho ba mẹ, thứ hai cái tên Sở Mạnh đó làm cho cô sợ. Hôm nay Sở Khương sau khi lấy được đáp ứng của cô cao hứng đến sách cầm trong tay đều vứt đi ôm cô chạy như điên trong sân trường đông người qua lại, dẫn tới mọi người nhìn chăm chú. Nhưng ngày mai cô làm sao trả lời cho hân đây?

Suốt đêm, Ngưng Lộ lần đầu tiên mất ngủ. Trần trọc đến rạng sáng năm giờ mới mơ mơ màng màng ngủ, trong mộng luôn có một đôi mắt sắt bén đang canh chừng cô không buông làm cho cô không cách nào yên giấc.

"Lộ Lộ, sao rồi? Hai bác nói sao?" Ở một góc trong sân trường Sở Khương thấy bóng dáng Ngưng Lộ ở đằng xa chạy lên nghênh đón vội vàng hỏi.

"Sở Khương, ba em đã xuất ngoại rồi mẹ nói chờ ba trở về sẽ cùng đi uống trà được không?" Ngưng Lộ không có thói quen nói dối, thế nhưng lần này cô suy nghĩ suốt một ngày mới viện ra được một lý do này. Cô không muốn lừa dối Sở Khương nhưng không biết nên nói thế nào.

"Không sao." Trên mặt Sở Khương hiện rõ thất vọng nhưng không thể trách Ngưng Lộ.

"Lộ Lộ, em không khỏe sao? Sao sắc mặt lại kém như vậy?" Sở Khương thấy Ngưng Lộ rù rù mắt không nhìn hân cho là cô tự trách. Tại sao bình thường trên mặt cô hồng hào mà giờ phút này lại tái nhợt vô thần? Hai mắt còn hiện rõ quầng thâm?

"Không phải thời tiết không tốt buổi trưa không có nghỉ trưa." Ngưng Lộ không dám nói ra chuyện mình mất ngủ, hân nhất định sẽ hỏi tới cùng mà cô không cách nào nói ra được nguyên nhân mất ngủ.

"Chúng ta đi ra tiệm hồng trà bên ngoài ngồi một chút được không?" Sở Khương đề nghị.

"Được." Ngưng Lộ không cách nào cự tuyệt.

"Sở Khương, em muốn hỏi anh Sở Thành là công ty của nhà anh sao?" Ở trong tiệm hồng trà Ngưng Lộ khuấy chất lỏng màu đỏ sậm trong ly không để ý hỏi. Rốt cục cũng hỏi ra miệng vấn đề khó khăn một ngày một đêm.

"Đúng vậy a Lộ Lộ sao em lại chú ý tới những tin tức của thương giới đây?" Sở Khương rất kinh ngạc.

"Mấy ngày trước vô ý nghe được trên tin tức." Tay Ngưng Lộ đặt trên đùi vô thức run lên.

"Vậy nhất định là tin tức anh hai anh mới nhậm chức chủ tịch tập đoàn Sở Thành phải không? Ha ha, ba anh đã sớm quyết định đem công ty giao cho anh ấy, nhưng phần lớn anh hai đều sống ở chi nhánh công ty ở nước ngoài không trở về. Lần này nghe nói anh muốn đính hôn mới trở về. Ba liền thừa cơ hội này không để cho anh ấy đi nhạ. Lộ Lộ em vẫn còn nhớ anh hai của anh chứ? Hôm sinh nhật anh là anh ấy đưa em về nhà a?" Sở Khương trò chuyện tự nhiên, không chú ý tới sắc mặt Ngưng Lộ ở đối diện đã một mảnh xám trắng tuyệt vọng.

"Lộ Lộ, em sao vậy?" Cho đến khi không nghe được bất kỳ lời đáp lại nào Sở Khương mới phát hiện Ngưng Lộ sắc mặt tái nhợt nằm trên bàn.

"Cô ấy không có chuyện gì, chẳng qua là nghỉ ngơi không đủ mà thôi. Sau khi truyền xong chai nước biển này nếu bệnh nhân tỉnh lại là có thể về nhà."

Trong phòng y tế của trường, sau khi hộ sĩ đơn giản dọn dẹp xong liền đi ra ngoài.

"Lộ lộ, em ngàn vạn lần không được có chuyện a!" Sở Khương nắm tay lạnh như băng của cô đặt trên mặt mình.

Ngưng Lộ nửa mê nửa tỉnh trong đầu đều là bóng dáng mơ hồ của người đàn ông đó.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cháu Đi Gặp Anh Ta

Chuyện Ngưng Lộ sợ nhất vẫn xảy ra.

Những ngày tháng bình thường không thể bình thường hơn nữa, Ngưng Lộ đang đi học trong lòng bỗng có một chút sợ hãi, sau đó liền nhận được điện thoại của mẹ báo cô lập tức đến bệnh viện. Ngưng Lộ nghe xong điện thoại chưa kịp cùng giáo sư đang đứng lớp nói một lời trước mấy trăm đôi mắt kinh ngạc chạy ra khỏi phòng học lớn, chặn lại một chiếc taxi chạy thẳng đến bệnh viện.

Đèn phòng giải phẫu vẫn còn đang sáng. Mẹ khóc đến ngủ thiếp đi.

Ngưng Lộ thấy mẹ bình thường tài giỏi như vậy thế nhưng sợ đến như vậy, cô không dám chảy nước mắt nữa. Ba thật là ngu tại sao lại nhảy lầu chứ? Công ty không còn thì thôi? Tiền không có còn có thể kiếm lại, nhưng sinh mạng chỉ có một a! Ba, ba ngàn vạn không được có chuyện, Ngưng Lộ cúi đầu xuống cùng mẹ tựa vào nhau.

Nhưng trong lòng làm thế nào cũng không bình tĩnh được. Người đàn ông gọi là Sở Mạnh đó thật muốn đối phó với công ty của ba sao? Tại sao không cho ba thêm chút thời gian? Nếu như mình nói với Sở Khương không biết có hữu dụng không đây? Nhưng cô không cách nào mở miệng với Sở Khương, bọn họ lui tới nhiều năm như vậy, Ngưng Lộ biết Sở Khương căn bản không có hứng thú với công ty của gia đình, hẳn chỉ có hứng thú với nghiên cứu nếu như không phải vì cô sau khi tốt nghiệp trung học căn bản không thể nào ở lại trong nước học đại học. Chuyện của mình đi tìm hắn để hẳn cùng Sở Mạnh nói chuyện không phải làm khó hắn sao? Nhưng mình căn bản không dám đi gặp Sở Mạnh. Ông trời tại sao muốn ra nan đề (đề khó) này cho cô?

Đèn phòng giải phẫu sáng liên tục mười tiếng mới tắt, một bác sĩ mang khẩu trang không tới ba mươi tuổi đi ra nói cho bọn họ biết: “Ca phẫu thuật đã thành công, bệnh nhân tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng còn phải nằm ở phòng săn sóc đặc biệt quan sát thêm mấy ngày không thể để cho bệnh nhân tiếp tục chịu kích thích nữa.” Tống Từ Từ nhìn Ngưng Lộ cùng Quan mẫu đã không còn hơi sức nói chuyện ngồi trên ghế dựa, chẳng hề đồng tình với Quan Minh Quyền người mới từ đường ranh sinh tử nhặt về một cái mạng, loại phương pháp hèn yếu này chỉ làm cho người nhà đi theo chịu tội thôi. Đối với những thứ người tử chi chi kiện toàn kia lại muốn đi tìm cái chết hẳn bình thường không có bao nhiêu đồng tình tâm, bất quá làm bác sĩ trách nhiệm cứu sống không thể miễn. Tống Từ Từ nói xong mặt không chút thay đổi bước đi.

Tuần này, Ngưng Lộ hướng trường học xin nghỉ cùng mẹ ở bệnh viện coi ba, sợ ông sau khi tỉnh lại lại chịu kích thích mà nghĩ quẩn. Bọn họ là thay phiên 24 tiếng một chết đi nhưng cũng không còn cách nào, tóc mẹ vốn đen thui nay đã bắt đầu nhiễm trắng rồi.

Về phía Sở Khương, cô chỉ nói với hắn thân thể mẹ không thoải mái mình phải cùng mẹ. Ở trong điện thoại Sở Khương rất nóng nảy mấy lần muốn tới thăm đều bị cô cự tuyệt. Cô không biết nếu như Sở Khương biết chuyện ba nhảy lầu có liên quan đến Sở gia của bọn họ về nhà sẽ làm ra chuyện gì, đây là chuyện cô vẫn luôn sợ hãi. Hiện tại Sở Mạnh đã làm chủ Sở gia, nếu như bởi vì chuyện riêng của mình mà khiến Sở gia phụ mẫu lưu lại ấn tượng không tốt đối với cô thì đến lúc đó cô lấy mặt mũi nào mà vào Sở gia.

Ngưng Lộ luôn vì người khác mà suy nghĩ, cô không muốn mình làm liên lụy đến người khác.

Hôm nay, tinh thần Quang Minh Quyền tương đối khá đã có thể dựa vào giường trò chuyện cùng con gái.

“Ba, ba có cần nằm xuống một chút không?” Ngưng Lộ nhìn đồng hồ, ba đã ngồi dậy khoảng hai mươi phút cần nằm xuống nghỉ ngơi. Kể từ sau khi Quang Minh Quyền tỉnh lại sợ ông sẽ lại nghĩ lẫn quẩn Ngưng Lộ và mẹ gạt ba nói là chuyện của công ty đã được sự đồng ý của Sở Thành cho bọn họ thời gian chỉnh sửa không bức bọn họ nữa. Vì không để ba nghĩ ngợi, ban ngày đều là Ngưng Lộ ở đây buổi tối Đàm Lệ Hoa mới đến.

“Ngưng Lộ, là ba vô dụng để cho con phải đi theo chịu khổ rồi.” Quan Minh Quyền đau lòng nhìn con gái rõ ràng đã gầy một vòng. Chính ỉnh từ sáng đến tối đầu bận rộn chuyện công ty không có bao nhiêu thời gian quan tâm đứa con gái duy nhất này, cũng may lần này công ty rốt cục tạm thời vượt qua cửa ải khó rồi. Chờ sau khi xuất viện hẳn sẽ quan tâm đến con gái nhiều hơn.

“Ba, ba cực khổ làm việc như vậy đều là muốn cho con và mẹ có cuộc sống tốt hơn không phải sao?” Sau khi Ngưng Lộ nghe lời nói của ba thì cười. Nếu như ba có thể nghĩ thoáng một chút là tốt rồi.

“Ngưng Lộ, từ nhỏ đến lớn ba chưa từng tán gẫu thật tốt với con về sau ba nhất định sẽ thường xuyên ở nhà.”

“Ba, chờ sau khi ba xuất viện về nhà chúng ta có thể ngày ngày tán gẫu. Bây giờ phải nghỉ ngơi thật tốt theo lời dặn của bác sĩ biết không?” Ngưng Lộ thấy ba đáp chần.

Hộ sĩ ngoài cửa đi vào hỏi: “Quan tiểu thư, có một vị tự xưng là luật sư của công ty Quan tiên sinh đến nói có chuyện tìm Quan tiên sinh một chút.”

“Là luật sư Bạch sao?” Quan Minh Quyền đang muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi sau khi nghe lại mở mắt ra, đã xảy ra chuyện gì? Vợ mình không phải đang ở công ty sao? Luật sư Bạch tại sao lại đến bệnh viện đây?

“Đúng vậy, vị tiên sinh đó nói ông ấy họ Bạch có cần mời ông ấy vào không?” Hộ sĩ lễ độ hỏi. Đây là phòng bệnh cao cấp không có sự đồng ý của bệnh nhân hoặc người nhà không thể tùy tiện vào thăm.

“Ba, con đi gặp luật sư Bạch. Mẹ nói hôm nay phải đi chi nhánh Tân Hán khu đông kiểm tra tình hình lắp ráp thiết bị.” Ngưng Lộ chẳng qua là hoảng

loạn một chút rất nhanh trấn định lại. Không thể để luật sư Bạch vào ông vừa vào gặp sợ rằng sẽ nói ra tất cả, ba bây giờ căn bản là chịu không nổi đã kích như vậy. Mẹ không phải ở bên ngoài sao, sao luật sư Bạch lại không thấy được đây?

“Tôi hôm qua mẹ con không có nói à?” Trong lòng Quan Minh Quyền còn đầy nghi ngờ.

“Ba, không có chuyện gì. Ba hãy nghỉ ngơi thật tốt con sẽ lập tức trở lại. Cô y tá làm phiền cô chăm sóc ba tôi một chút.” Quan Ngưng Lộ đi ra ngoài ba còn tiếp tục hỏi nữa sẽ lộ ra chân tướng.

“Bác Bạch.” Ngưng Lộ đến khu tiếp khách bệnh viện, luật sư Bạch đã chờ rất lâu.

“Ngưng Lộ, đã lâu không gặp. Mẹ cháu đâu?” Luật sư Bạch làm cố vấn luật ở công ty của Quan gia đã có vài chục năm rồi có thể nói là nhìn Ngưng Lộ lớn lên.

“Có thể mẹ đã đi xuống dưới lầu. Bác Bạch là chuyện của công ty phải không?” Sau khi xảy ra chuyện trọng đại như vậy, Ngưng Lộ lập tức chín chắn lên không ít.

“Ngưng Lộ bác vẫn là chờ mẹ cháu trở lại rồi hãy nói!” Luật sư Bạch không muốn đem những thứ chuyện loạn thất bát tao ở công ty nói cho một cô bé cái gì cũng không hiểu nghe, chỉ làm cho cô lo lắng vô ích mà thôi.

“Bác Bạch ba cháu hiện tại không thể chịu nổi đã kích, hơn nữa mẹ cũng sắp một chết rồi. Bác nói với cháu một chút được không? Cháu là con gái của bọn họ muốn vì bọn họ chia sẻ một chút.”

“Ngưng Lộ,” Luật sư Bạch nghe được cô hiểu chuyện như vậy cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

“Là như vậy. Bởi vì công ty chúng ta không có theo đúng yêu cầu của Sở Thành trình lên phương án chỉnh sửa bây giờ Sở Thành đã ngưng toàn bộ đơn hàng của chúng ta. Mấy ngày nay phân xưởng đã ngừng sản xuất, công nhân bỏ đi rất nhiều hiện tại không còn bao nhiêu người. Nhưng trong kho hàng tồn kho còn một đồng lớn không thể xuất, tiền lại thu hồi không được, cậu cháu lại đem công ty thế chấp cho ngân hàng bây giờ ngân hàng biết tình trạng công ty chúng ta thúc giục chúng ta trả các khoản vay a nếu như không trả các khoản vay tòa án sẽ đến niêm phong phân xưởng.” Luật sư Bạch khẩu khí nặng nề.

“Tại sao lại như vậy?” Nghe được lời luật sư Bạch nói trong lòng Ngưng Lộ chấn động. Cô cho là phân xưởng của ba chỉ là tạm thời ngừng sản xuất mà thôi đến lúc vấn đề được xử lý tốt có thể tiếp tục hoạt động. Là cô ngây thơ quá a! căn bản không hiểu rõ tình trạng công ty, hiện tại tình trạng bết bát như vậy càng không thể nào cho ba biết, nhưng nói với mẹ thì có lợi ích gì đây? Cô nên làm sao bây giờ?

“Bác Bạch còn biện pháp nào có thể vẫn hồi không?” Trong lời nói của Ngưng Lộ không còn ồm hy vọng quá lớn.

“Biện pháp duy nhất chính là khiến Sở Thành khôi phục lại đơn đặt hàng, hàng của chúng ta có thể xuất ra như vậy mới có một số vốn lưu động có thể trả lại cho ngân hàng. Tòa án cũng không đến niêm phong rồi. Nhưng bây giờ phía Sở Thành đã đổi người quản lý hơn nữa thái độ rất kiên quyết. Căn bản một chút thương lượng đường sống cũng không có.” Luật sư Bạch lắc đầu mà thở dài, tổng giám đốc mới nhậm chức của Sở gia quả thật đối với nhà máy yêu cầu vô cùng hà khắc, đổi lại bình thường công ty vẫn có thể lấy ra tiền để chỉnh đốn chẳng qua là hiện tại nhiều chuyện cùng lúc xảy ra, khó khăn a!

Bác Bạch nói người quản lý mới không phải là Sở Mạnh anh hai của Sở Khương sao? Người đàn ông đó chỉ cần nghe tên cũng đã sợ hãi rồi? Nhưng biện pháp duy nhất bây giờ là phải đi gặp hắn một lần, hy vọng hắn sẽ cho công ty ba một con đường sống. Nhưng hắn sẽ chịu gặp cô sao? Cô phải dùng lý do gì để thuyết phục hắn? Người đàn ông cường thế như vậy cô làm sao dám cùng hắn nói điều kiện. Nhưng cô không đi thử một lần ba mẹ phải làm sao bây giờ? Nếu để cho bọn họ nghe được chuyện như vậy đừng nói là ba có lẽ mẹ cũng sẽ chịu không nổi?

Trong lòng Ngưng Lộ cực kỳ loạn. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hay là tìm Sở Khương để cho anh ấy nói chuyện với anh hai anh ấy một chút? Cô không dám.

“Bỏ đi con gái, không cần nghĩ quá nhiều. bác vẫn là nói với mẹ cháu một chút đi tự mình bảo trọng. Chăm sóc ba cho tốt.” Luật sư Bạch không đành lòng nhìn vẻ mặt khổ não của cô bé. Đứng dậy muốn đi.

“Chờ một chút, bác Bạch.” Ngưng Lộ đứng lên.

“Làm sao vậy Ngưng Lộ?” Luật sư Bạch dừng lại trên mặt là nụ cười từ ái.

“Xin bác trước đừng nói với ba mẹ cháu. Cháu đi tìm Sở Thành nói chuyện. Được không?” Trên gương mặt trẻ trung của Ngưng Lộ là kiên định chưa từng có. Bất kể như thế nào vì ba mẹ cô có sợ hãi cỡ nào cũng phải tìm người đó nói chuyện một chút, hy vọng anh ta có thể bỏ qua cho nhà máy của bọn họ. Về phần phải nói như thế nào gặp người rồi hãy nói. Nhưng anh ta sẽ chịu gặp cô sao?

“Ngưng Lộ, cháu đi? Có được không?” Luật sư Bạch không thể tin những gì mình nghe được. Nhưng bây giờ chỉ còn cách ngựa chết cứu thành ngựa sống mà thôi.

“Bác Bạch cháu có thể. Ba mẹ cháu bên này xin nhờ bác rồi.”

Chương 6: Cô Dựa Vào Cái Gì Nói Điều Kiện Với Tôi (1)

Ngưng Lộ đứng trước nơi này là tòa cao ốc có khí thế hào hùng, màu đen chủ đạo phối hợp với bức màn che thủy tinh màu trắng bạc, dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời cho thấy khí thế cường hãn cũng giống như người kia. Ngưng Lộ liên tưởng đến Sở Mạnh, khí thế của hắn cũng giống như tòa cao ốc này làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, phía trên cửa chính mấy cái chữ màu vàng: TÒA NHÀ CÔNG TY SỞ THÀNH, làm chói mắt Ngưng Lộ.

Nếu như có thể không vào Ngưng Lộ sẽ lựa chọn lập tức quay đầu đi. Nhưng cô không thể. Nếu như cô nhát gan như vậy ngay cả thử cũng không dám đi thử vậy ba mẹ cô nhất định sẽ chịu không nổi, chuyện gì sẽ xảy ra nữa cô một chút cũng không dám bảo đảm, công ty là tâm huyết cả đời của ba mẹ, cô không thể để cho ba mẹ mất hết tất cả. Nhà họ không thể bởi vì cô nhát gan mà phải tan nát.

Ngưng Lộ thở một hơi thật dài rồi bước đi vào.

“Tiểu thư xin hỏi ngài có chuyện gì?”

Nhân viên tiếp tân thấy một vị mỹ nữ tóc dài đến eo đi vào tiến lên lễ phép hỏi. Một vị tiểu thư thật trẻ a, xem ra không giống nhân viên cùng bọn họ có nghiệp vụ lui tới a? Nhân viên lễ tân quan sát Ngưng Lộ từ trên xuống dưới.

“Tôi tới tìm Sở Mạnh.” Ngưng Lộ bị cô ta nhìn chằm chằm có chút thẹn, là trên mặt cô dính dơ hay là quần áo mặc không chỉnh tề?

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Khẩu khí thật lớn, mới mở miệng thì nói muốn tìm tổng giám đốc mới nhậm chức của bọn họ. Bất quá, nhìn bộ dáng của cô ấy không giống như những cô gái có tâm kế kia a?

“Không có, nhưng tôi thật sự có chuyện rất quan trọng tìm anh ấy. Làm phiền cô giúp tôi thông báo một tiếng được không?” Ngưng Lộ sợ không gặp được hắn khẩn cầu. Bất kể như thế nào, bất kể như thế nào hôm nay cô phải gặp mặt cùng hắn nói một chút.

“Thật ngại quá tiểu thư, không có hẹn trước tổng giám đốc của chúng tôi toàn bộ không tiếp. Nếu như ngài thật sự có chuyện phiền ngài đến nơi bên ngoài ghi danh trước, khi thư ký sắp xếp xong hành trình lại thông báo cho ngài.” Nhân viên tiếp tân cũng không dám cho người lạ đi lên, nếu người nào cũng nói có việc gấp vậy phòng làm việc của tổng giám đốc không phải giống chợ bán thức ăn rồi sao? Người ngoài còn tưởng rằng Sở Thành của bọn họ người nào cũng có thể tùy tiện ra vào. Đến lúc đó một nhân viên tiếp tân nho nhỏ như cô không cần phải ăn com đi. Mặc dù cô rất muốn giúp vị tiểu thư xem ra một chút ác ý cũng không có này nhưng cô thật sự không có cách nào.

“Van xin cô giúp tôi gọi điện thoại lên được không? Nói là một vị tiểu thư họ Quan có chuyện quan trọng nói với anh ấy, cô thử một chút xem có được hay không?” Ngưng Lộ nghe được là không thể gặp hắn trong lòng gấp đến độ như kiến bò trên chảo. Chuyện của công ty không thể kéo dài a.

“Quan tiểu thư, cô không cần làm khó tôi được không?” Nhân viên tiếp tân thấy bộ dáng Ngưng Lộ khó xử như thế, không đành lòng nhìn bộ dạng này của cô nhưng đợi cấp trên trách tội xuống cô làm sao bây giờ? Người tốt khó làm a.

“Nếu không cô giúp tôi gọi điện thoại tôi nói với anh ấy có được không?” Ngưng Lộ đã không còn cách nào, thì ra muốn gặp anh ta cũng không phải chuyện dễ như vậy.

“Tôi .....” Nhân viên tiếp tân không nói gì.

“Hay là như vậy, cô nói với anh ấy nói bạn gái của Sở Khương muốn gặp anh ấy được không? Sở Khương là em trai anh ấy, anh ấy nhất định sẽ gặp tôi. Van xin cô giúp tôi một lần được không?” Ngưng Lộ rất cục nhớ tới cái điều kiện có lợi nhất này, bất kể như thế nào vẫn là đem Sở Khương kéo vào.

“Bạn gái của nhị thiếu gia?” Sau khi nhân viên tiếp tân nghe gọi cũng không được mà không gọi cũng không xong ai có thể chứng minh vị tiểu thư này sẽ không nói dối? Nhưng mà ngộ nhỡ không thông báo đến lúc đó người chịu tội vẫn là nhân viên tiếp tân như cô, thôi chết thì chết! Nhân viên tiếp tân nhắm mắt bấm điện thoại cho cấp trên.

“Thư ký Phương dưới lầu có một vị tiểu thư họ Quan yêu cầu gặp tổng giám đốc. Làm phiền ngài thông báo một chút được không?” Sau khi điện thoại tiếp thông là thư ký của tổng giám đốc người phụ trách là thư ký Phương nghe điện thoại.

“Điền Mật, cô là ngày đầu tiên đi làm sao, không biết quy củ? Tổng giám đốc nói muốn gặp là có thể gặp sao? Để cô ấy đi.” Thư ký Phương tức giận muốn cúp điện thoại.

“Thư ký Phương xin chờ một chút. Vị Quan tiểu thư này nói cô ấy là bạn gái của nhị thiếu gia muốn tìm tổng giám đốc cho nên tôi không dám tự làm chủ.”

“Bạn gái của nhị thiếu gia sao lại tới công ty tìm tổng giám đốc?” Thư ký Phương dù sao cũng là người từng trải qua những việc hệ trọng, chuyện gì nên hỏi vẫn là nên hỏi một chút.

Sở Mạnh ngồi phía sau bàn làm việc rộng rãi, trước mặt là một đồng công văn xếp chồng lên nhau đợi phê duyệt, vừa trở về tiếp nhận Sở Thành việc làm đương nhiên có thể nhiều hơn một chút, cộng thêm buổi sáng mới vừa mở một hội nghị kéo dài mấy tiếng, để cho hẳn ngay cả thời gian thở cũng không có. Nhưng hẳn thích bận rộn và khiêu chiến như vậy.

Điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên làm cho hắn nhướng mày, chuyện gì xảy ra? Không phải là đã căn dặn buổi chiều hẳn không tiếp bất kỳ điện thoại của ai sao? Đám thư ký có phải muốn trở về nhà tự ăn mình không? Chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không xong.

Điện thoại kéo dài vang, Sở Mạnh đề xuống nội tuyến khẩu khí rất lạnh: "Thư ký Phương cô tốt nhất là có chuyện trời sập xuống."

"Tổng giám đốc dưới lầu có vị tiểu thư họ Quan yêu cầu thấy ngài. . . . ." Trán thư ký Phương bắt đầu đỏ mồ hôi cũng biết là kết quả sẽ như vậy. Cô muốn bị Điền Mật nhân viên lễ tân không có đầu óc hại chết.

“Không gặp!” Quan? Sẽ là cũng Quan gia có liên quan sao? Chuyện của Quan gia cho dù thiên hoàng lão tử tới cũng vô ích. Sở Mạnh lấy mắt kính xuống xoa hai bên huyệt thái dương.

“Nhưng cô ấy nói là bạn gái của nhị thiếu gia.” Thư ký Phương cuối cùng ở trước khi Sở Mạnh cúp điện thoại đem lời nhắn nhủ truyền đạt xong rồi cục thờ dài một hơi.

“Bạn gái của Sở Khương?” Sở Mạnh nghe nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trong đầu càng ngày càng rõ ràng, cảm giác thân thể mềm mại nhỏ nhắn đó dính sát vào thân thể hắn luôn làm cho hắn mỗi lần nghĩ tới toàn thân cũng kích động. Nhưng cô không phải là người hẳn có thể đụng. Hôm đó, hình ảnh bọn họ ở trên phố không người không coi ai ra gì ôm hôn cũng đồng thời hiện ra trong mắt. . . . . đáng chết! Điều này làm cho hắn không cách nào bình tĩnh lại. Bọn họ không phải là quyết định muốn đính hôn sao? Liên quan gì đến người anh hai như hắn đây?

"Tổng giám đốc? Tổng giám đốc? Muốn gặp không?" Thư ký Phương ở đầu kia điện thoại ngay cả kêu hai tiếng không thấy có đáp lại, tổng giám đốc sẽ không giận điên lên muốn bóp chết cô chứ?

"Đề cô ấy lên đây!" Sở Mạnh rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, sau khi ra lệnh trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi lấy được sự đồng ý, Ngưng Lộ trực tiếp đi thang máy lên tầng hai mươi tám. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên tiếp khách đi đến cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Vào đi.” Cô nhân viên tiếp khách gõ nhẹ hai cái sau đó bên trong truyền đến một giọng nam trầm thấp. Thanh âm đó khiến lòng Ngưng Lộ thỉnh thoảng nhảy loạn, thật sự là hẳn sao?

“Quan tiểu thư, xin mời.” Cô nhân viên tiếp khách lễ phép lui xuống.

Ngưng Lộ ở cửa ra vào lần nữa hít thật sâu một hơi mới hạ quyết tâm đẩy ra cánh cửa dày cộm nặng nề kia. Cửa mở ra liền không cách nào quay đầu lại.

Sở Mạnh để cây viết trong tay xuống, bình tĩnh nhìn cô gái đẩy cửa vào đó. Vẫn là khuôn mặt tròn không giống như người phạm trong trí nhớ, thân thể mảnh mai kia để hẳn cho là cô thường không được ăn no, bất quá trước ngực vẫn đầy đặn.

Ngưng Lộ đứng ở cửa cô không dám nhìn thẳng hẳn. Nhưng ánh mắt lợi hại của hắn như muốn đem toàn bộ quần áo trên người cô lột ra làm lòng cô bất an. Sao hẳn lại dùng ánh mắt đó nhìn cô?

“Cô tính đứng ở cửa nói chuyện với tôi sao?” Nếu như hẳn không mở miệng trước cô có thể sẽ biến thành hóa thạch đứng ở cửa hay không? Sở Mạnh nghĩ, cô sẽ.

“Sở đại ca. . . . .” Ngưng Lộ bước về phía trước mấy bước nhỏ giọng mở miệng, cô gọi hắn như vậy thích hợp chứ? Là cô có việc cầu người tư thế sao có thể cao ngạo được a.

“Khóa cửa lại.” Trong khẩu khí Sở Mạnh nghe không ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ có hẳn hiểu một tiếng “Sở đại ca” kia của cô đã làm cho lòng hắn chìm xuống đáy cốc. Hẳn chỉ là “Sở đại ca” nhưng hẳn lại không muốn làm Sở đại ca của cô, hẳn chỉ muốn làm người đàn ông của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô Dựa Vào Cái Gì Nói Điều Kiện Với Tôi (2)

Khi Ngưng Lộ xoay người khóa trái cửa lại nghe được anh lạnh lùng ra lệnh: “Thư ký Phương tắt cả điện thoại đều không được phép nổi máy vào đây.” Điều này làm lòng cô càng thêm bất an, anh ta có giống như lần trước sẽ quấy rối cô hay không đây? Nếu thật sẽ như vậy cô phải làm sao bây giờ?

“Ngồi.” Khi Sở Mạnh giơ tay nhắc chân đều là có phong thái của người đàn ông thành đạt và có hơi thở cường thế, dù chỉ là một chữ cũng có thể làm cho người ta không tự chủ được nghe theo khẩu lệnh của anh. Ngưng Lộ chọn đi đến một chỗ xa anh nhất mà ngồi xuống, đôi tay đặt trên chân nắm thật chặt lại còn chưa dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Sợ tôi? Tại sao phải ngồi xa như vậy?” Sở Mạnh rót cho cô một ly nước trái cây ngồi vào bên cạnh cô. Trong phòng làm việc sang trọng đầy đủ mọi thứ nhưng anh nghĩ cô sẽ không uống rượu.

“Cám ơn.” Anh ngồi rất gần, gần đến khiến Ngưng Lộ có thể nghe được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, không giống mùi xà bông nhẹ nhàng dễ chịu trên người Sở Khương, điều này làm cho đầu cô chìm vào hôn mê.

“Nói đi! Tim tôi có chuyện gì?” Sở Mạnh kéo cà vạt mở miệng nói thẳng. Cô sợ làm cho anh bất mãn, ở trong cảm nhận của cô anh đáng sợ như vậy sao? Hay là lần trước mạo phạm làm cô cho rằng anh là người ở bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng có thể động dục sao? E rằng thật sự là như vậy đi? Mỗi khi tới gần cô anh đều có xúc động muốn đè cô dưới thân hung hăng ức hiếp một trận. Phụ nữ anh đụng không ít nhưng không có một người nào giống cô, cái gì cũng không cần làm đã để cho anh bị kích thích. Nhưng cô lại không giống hạng phụ nữ bên ngoài anh có thể tùy ý mà đụng vào. Điều này làm cho anh vô cùng bất lực.

“Sở đại ca. . . . .” Ngưng Lộ gương mặt sợ hãi mở miệng.

“Tôi không phải anh hai cô.” Sở Mạnh nghe vào tai trong thật sự cực kỳ chói tai. Dù sau này cô và Sở Khương kết hôn, anh cũng không muốn nghe chữ anh hai từ trong miệng cô, như vậy sẽ làm lòng anh khó chịu giống như có kim đâm.

“Chuyện của công ty ba tôi có thể dàn xếp một chút không?” Mặt Ngưng Lộ đầy chờ mong.

“Công ty ba cô?” Trong lòng Sở Mạnh cả kinh, cô họ Quan, mà sáng hôm nay bọn họ mở cuộc họp thảo luận vấn đề muốn thay đổi xưởng gia công lạc hậu của công ty điện tử người phụ trách cũng họ Quan? Chẳng lẽ . . . .

“Không phải anh yêu cầu công ty ba tôi phải chỉnh sửa sao? Nhưng tại sao một chút thời gian cũng không cho ba tôi mà đã cắt đơn hàng? Như vậy không phải công ty ba tôi cũng sẽ sụp đổ sao? Rất nhiều công nhân sẽ mất việc làm. Sở đại ca, anh có thể cho ba tôi thêm một chút thời gian để phân xưởng không cần ngừng sản xuất được không?” Ngưng Lộ kích động đến quên rằng mình sợ anh đôi tay nắm thật chặt tay anh.

“Quan Ngưng Lộ.” Sở Mạnh đã nên sớm nghĩ đến cô họ Quan chắc sẽ có quan hệ với Quan gia mới đúng. Hôm đó về nhà ba mẹ và em trai đang đợi anh về để thương lượng chuyện đính hôn nhưng khi vừa nghe đến chuyện này tâm tình anh rất phiền não, anh vừa nói dứt câu: “Mấy người tự coi mà làm” liền rời đi, là anh sơ sót. Đây là anh sơ sót chuyện quan trọng như vậy.

“Cô về đi!” Thái độ Sở Mạnh chợt trở nên lãnh đạm, trực tiếp ngồi lại trên ghế làm việc của mình. Xưởng gia công của Quan gia không có đúng hạn giao phương án chỉnh đôi Sở Thành không thể tiếp tục cùng bọn họ hợp tác. Mặc dù từ trước đến nay chưa từng xảy ra vấn đề về chất lượng nhưng công nghệ sản xuất cũng chỉ thích hợp với thị trường trong nước đến các nước Âu Mỹ căn bản là không có thị trường. Mà Sở Thành không thể chỉ làm thị trường trong nước, sau khi anh tiếp nhận việc đầu tiên chính là muốn tiến ra thị trường Âu Mỹ. Cho nên căn bản muốn từ xưởng gia công lạc hậu bắt đầu làm cho phù hợp với yêu cầu của thị trường Âu Mỹ, Quan Minh Quyền không làm được tự nhiên sẽ có nhà xưởng khác có thể làm được. Sở Thành không sợ không tìm được xưởng gia công phù hợp.

“Sở đại ca, xin anh cho ba tôi thêm một cơ hội được không? Nếu như Sở Thành chấm dứt hợp tác với công ty ba, ba nhất định sẽ chịu không nổi.” Ngưng Lộ thấy anh lãnh khốc vô tình như vậy trong lòng gấp đến độ không biết phải làm sao.

“Tôi đã cho ông ấy thời gian. Là ông ta không làm theo yêu cầu của tôi. Hơn nữa bọn họ đưa ra báo cáo tài vụ biểu hiện rõ bọn họ không đủ kinh phí để làm chỉnh đôi lớn như vậy.” Sở Mạnh nhìn theo lập trường kinh doanh. Trong lòng cô lo lắng và sợ hãi anh đều thấy rõ lại vẫn không nhúc nhích. Anh không thể nào vô duyên vô cớ cho cô một lợi thế lớn như vậy, cho dù cô là vợ sắp cưới của em trai anh cũng vậy.

“Sở đại ca, vậy phải làm sao anh mới đồng ý tiếp tục hợp tác với ba tôi?” Nếu mất đi cơ hội hợp tác với Sở Thành ba sẽ lần nữa nghĩ quẩn. Mặt Ngưng Lộ đã ngẩn lệ, đôi mắt ngập nước nhìn Sở Mạnh, bộ dáng muốn nói rồi lại thôi kia người đàn ông nào nhìn cũng muốn nhúng chàm đi?

“Quan Ngưng Lộ, cô biết mình đang nói gì không?” Sở Mạnh chợt đứng lên một phát kéo cô đến trước ngực để ở trên bàn làm việc.

“Sở đại ca, nếu như công ty ba tôi chỉ vì vấn đề tiền bạc anh có thể cho ông ấy mượn trước, đến lúc đó chúng tôi sẽ từ từ lại cho anh?” Ngưng Lộ nhớ tới hôm trước ba mẹ cãi vã có nói chuyện cậu cô đem công ty đi cầm cố lấy tiền đi đầu tư thất bại, vậy có phải là có đủ tiền là được rồi không? Sự nghiệp của Sở đại ca lớn như vậy cho công ty ba mượn trước hẳn là không có vấn đề đi? Ngưng Lộ cũng không biết ý nghĩ của mình ngây thơ cỡ nào.

“Tại sao tôi phải cho ông ấy mượn?” Sở Mạnh cười lạnh nói.

“Chúng tôi sẽ từ từ trả.” Tiếng Ngưng Lộ rất nhỏ hầu như là không thể nghe được.

“Cô lấy cái gì trả?”

“Tôi sẽ đi làm.”

“Chỉ dựa vào cô? Làm việc cả đời cũng trả không nổi.”

“Sở đại ca, van xin anh, giúp ba tôi một lần có được không?” Trong tiếng nói đã kèm theo tiếng nức.

“Ngưng nhi, muốn giúp ba em, biện pháp không phải là không có?” Thanh âm của Sở Mạnh giống như ác ma dẫn dụ cô vào cạm bẫy.

“Sở đại ca, anh đồng ý giúp ba em sao?” Đôi mắt thanh thuần của cô bé chợt sáng lên nhìn chăm chăm vào anh.

“Chia tay với Sở Khương, làm người đàn bà của anh.” Sở Mạnh ở bên tai cô nhẹ nhàng nói chuyện hơi thở nóng phả lên trên mặt cô.

“Sở đại ca, anh nói cái gì?” Ngưng Lộ nghe lời anh nói trong lòng chấn động, làm sao có thể có phải mình nghe lầm hay không?

(Ling: Khúc trên là Mạnh ca đang dụ dỗ Ngưng nhi nha nên xưng anh em tới đây thì anh ta đã khôi phục lại rồi nên xưng tôi nhé)

“Tôi nói làm người đàn bà của tôi, Sở Thành sẽ tiếp tục hợp tác với công ty ba cô.” Sở Mạnh cảm giác mình điên thật rồi, nhưng thân hình mềm mại trong ngực thời thời khắc khắc vẫn đang nhắc nhở lý trí anh, anh muốn cô, muốn đến sắp phát điên rồi. Đã bắt kể cô có phải là bạn gái của em trai anh hay không, nếu như anh không có được cô anh nhất định sẽ ân hận cả đời.

“Không thể nào, Sở đại ca sao anh lại nói những lời như vậy? Tôi là bạn gái của Sở Khương.” Ngưng Lộ dùng sức đẩy anh ra lão đảo mấy bước sau đó vịn vào ghế salon ngồi trên mặt đất. Sao anh ta lại có thể nói những lời như vậy? Làm người đàn bà của anh ta? Cô là bạn gái của em trai anh ta hơn nữa bọn họ đã quyết định muốn đính hôn. Anh ta làm vậy không phải là loạn luân sao? Một ý tưởng rất bẩn thỉu. Cô cũng biết anh ta không có lòng tốt như vậy nhưng cô lại không nghĩ tới anh ta sẽ nói ra yêu cầu như thế. Thật sự là cô đã đánh giá anh ta quá cao! Hoặc là anh ta vốn chính là một người không có đạo đức không có luân lý, bằng không ba năm trước anh ta sẽ không ở lần đầu gặp mặt đã muốn cưỡng bạo cô.

“Quan Ngưng Lộ, nếu không cô cho rằng vì cái gì tôi phải đồng ý với yêu cầu của cô? Cô dựa vào cái gì nói điều kiện với tôi?” Sở Mạnh bước tới đứng trước mặt cô, bàn tay dùng sức chế trụ cái cằm lạnh băng của cô ép cô đối mặt với anh.

Sở Mạnh khôi phục lại bản tính thương nhân lời nói lãnh khốc vô tình giống như một con dao sắc bén đang lăm trổ tim cô. Đúng vậy a, cô quá ngây thơ. Anh ta sao có thể vô điều kiện giúp cô? Cô là gì của anh ta? Bạn gái cậu em trai thì coi là cái gì? Huống chi hiện tại Sở gia là anh ta làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ác Ma

“Buông tôi ra, buông tôi ra .....” Ánh mắt lãnh khốc của anh khiến Ngưng Lộ sợ tới thật muốn lui về phía sau, thế nhưng anh lại quỳ xuống dọa tới chân cô không thể di chuyển.

“Quan Ngưng Lộ, là cô tự mình tới trêu chọc tôi.” Ở tình huống anh cách cô gần như vậy Sở Mạnh không cách nào không chế hành động xuất phát từ nội tâm của mình.

Đôi môi thoang thoang mùi thuốc lá thật mỏng của đàn ông chính xác không sai một ly tóm lấy đôi môi đỏ mọng kiêu diễm như hoa của cô, nghiêng mình mà mút, sức lực quá mạnh làm cho cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu sưng đỏ thế nhưng anh lại không muốn vì thế mà buông tha cho cô.

Ngưng Lộ không ngừng lắc đầu muốn tránh đi anh, cho dù có gãy giữa thế nào cũng không thoát, cho đến môi cùng môi hấp dẫn nhau không thể thỏa mãn, anh cúi đầu không ngừng gặm cắn cái cổ mảnh khảnh xinh đẹp của cô. Ngưng Lộ mở miệng dùng hết sức lực toàn thân cắn cánh tay cùng với áo bởi vì kích động mà bắp thịt săn chắc lại.

Theo đau đớn từ trên cánh tay truyền tới làm cho hành động xâm lược của Sở Mạnh ngừng lại nhưng vẫn không buông cô ra. Anh nghiêng mặt dùng khóe mắt dư quang nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Lộ vì tức giận xấu hổ cộng thêm mới vừa rồi dùng sức cắn anh mà đỏ lên. Thật là một cô bé đủ bướng bỉnh, nhưng nếu cô cho rằng làm vậy anh sẽ buông cô ra thì hai chữ Sở Mạnh của anh sẽ viết ngược lại.

“Cô muốn tự mình nhả ra hay là muốn để tôi ra tay.” Thanh âm nhẹ đến không thể nhẹ hơn được nữa lọt vào trong tai Ngưng Lộ cũng làm cho trái tim cô băng giá không thôi. Rõ ràng là miệng cắn đến rất đau rồi nhưng cô vẫn chưa muốn nhả ra. Trong miệng đã có mùi vị mặn mặn không là mùi tanh đi? Hàm răng có lực của cô đã cắm vào da thịt anh, làn da bị cắn rách máu bắt đầu rướm ra bên ngoài, áo sơ mi trắng cũng lây dính màu đỏ chói mắt như thế. Nhưng cũng đáng chết là đã kích thích người máy cuồng bạo trong nội tâm người đàn ông, làm cho máu huyết toàn thân sôi trào. Về mặt bướng bỉnh của cô đã thành công khơi dậy dự vọng chinh phục của anh.

"Không cần. . . . ." Ngưng Lộ rút cuộc buông miệng ra, phía dưới quần một mảnh lạnh ròn rợn làm cho cô hoảng sợ biến sắc.

"Bây giờ biết sợ rồi sao? Đã muộn, không còn kịp rồi." Trong mắt Sở Mạnh hiện lên đầy lửa nóng, cô càng trốn anh lại càng muốn lấy được.

"Anh là ác ma, ác ma. Buông tôi ra, buông tôi ra ....." Một cổ đau nhói kịch liệt truyền tới tứ chi bách hại, Ngưng Lộ đau khóc thành tiếng. Anh ta là một tên ác ma, một ác ma không có tim nên mới đối xử với cô như vậy. Xấu hổ cùng đau đớn khiến Ngưng Lộ hận không thể ngất đi, cô không muốn tiếp tục tỉnh táo như vậy.

"Đúng vậy a, tôi chính là tên ác ma. Mà tên ác ma này ngay lập tức sẽ làm cô muốn sống không được muốn chết cũng không xong." Một tay trắng của Sở Mạnh kéo ra quần áo của mình, lộ ra lồng ngực cường tráng rắn chắc của một người đàn ông.

"Không cần, không cần, cầu xin anh đừng như vậy, Sở Khương cứu em cứu em ....." Sở Khương ....." Tâm tình Ngưng Lộ hồng mắt hô lên cái tên đó. Sở Khương, anh đang ở đâu? Tại sao không tới cứu cô?

"Cút cho thật xa đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi lần nữa ....." Nghe được cái tên quen thuộc đó Sở Mạnh lập tức bình tĩnh lại.

Anh lần nữa nắm chặt cầm cô, dùng giọng điệu lạnh đến không thể lạnh hơn được nữa nói.

"Bây giờ cô có hai con đường, một là thành người đàn bà của tôi, hai là tới tìm Sở Khương để nó bỏ tiền ra cứu công ty ba cô. Yên tâm, nó đã trưởng thành có thể vận dụng một chút tài sản riêng." Sự bướng bỉnh trong mắt cô và khuôn mặt đầy nước mắt làm cho tâm tình anh phiền não có lòng tốt vì cô chỉ ra hai con đường sáng. Nhưng mà khi trong mắt cô hiện lên một tia hi vọng anh lại không nhìn được nói ra lời nói lạnh khốc vô tình hơn: "Bất quá, nếu như nó biết mới vừa rồi cô ở dưới thân thể tôi thiếu chút nữa trở thành người đàn bà của tôi, không biết có còn muốn giúp cô không."

"Cút ngay, tên ác ma này." Ngưng Lộ hai mắt rung rung, kéo quần áo xóc xếch của mình vịn ghế salon đứng dậy. Giống như tránh ôn dịch, trốn rất xa.

"Quan Ngưng Lộ, bây giờ cô đang đứng trên địa bàn của Sở gia muốn cút cũng là cô phải cút! Đừng để cho tôi gặp lại cô, lần sau sẽ không đơn giản bỏ qua cho cô như vậy. Thư ký Phuong, tiễn khách." Thái độ của cô khiến trong lòng Sở Mạnh lạnh lẽo, sửa sang lại quần áo của mình, trở lại trước bàn làm việc ngồi xuống, bình tĩnh đề xuống điện thoại nội bộ. Trong nháy mắt anh khôi phục lại thành chủ tịch tập đoàn Sở Thành một người bình tĩnh biết tự kiềm chế.

"Quan tiểu thư, mời." Không tới mười giây thư ký Phuong đã mở cửa đi vào, Quan tiểu thư hai mắt rung rung quần áo xóc xếch làm trong lòng cô cả kinh, không lẽ có chuyện gì xảy ra rồi sao? Mặt của tổng giám đốc cũng đủ đen đủ lạnh, trời sắp đổ mưa máu rồi, cô lại dám lên quan sát sắc mặt của tổng giám đốc.

"Thư ký Phuong, còn chuyện gì sao?" Một câu nói nhẹ nhàng của Sở Mạnh lại làm cho toàn thân thư ký Phuong cũng lạnh lên.

"Thật xin lỗi tổng giám đốc, tôi lập tức đưa Quan tiểu thư ra ngoài."

"Cô đừng đụng vào tôi, tôi tự biết đi." Ngưng Lộ đẩy tay thư ký Phuong ra, cố gắng chống sự đau đớn và khó chịu giữa hai chân nhanh chóng thoát ra khỏi cái địa ngục cả đời cô cũng không muốn bước vào một bước này, còn có tên ác ma đó đối với cô mà nói là một cơn ác mộng vĩnh viễn không thể thoát được.

Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà, trở lại địa phương quen thuộc của mình mới sẽ không sợ hãi như vậy. Sở Khương, Sở Khương anh đang ở đâu? Ngưng Lộ đi vào thang máy lần nữa nghĩ đến Sở Khương, nước mắt chưa xót không thể kiềm chế được nữa lần trên mặt. Cô nhớ Sở Khương, chỉ có lòng ngực ấm áp của Sở Khương mới có thể làm cho tim cô bình tĩnh lại. Sở Khương, Sở Khương của cô.

Mà trong phòng làm việc yên lặng, Sở Mạnh nhìn cửa bị đóng lại hơn một phút, sau đó một tiếng vang thật lớn, tất cả văn kiện trên bàn toàn bộ rơi tán loạn, bàn làm việc được thiết kế rắn chắc và sang trọng thế nhưng xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Mà mọi người ở bộ phận thư ký không người nào dám nhúc nhích, không dám vào nhìn một cái. Trời ạ, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao cô gái kia tự xưng là bạn gái của nhị thiếu gia tới phòng làm việc của tổng giám đốc thời gian không tới nửa tiếng liền hai mắt đăm đăm đi ra, mà trong phòng tổng giám đốc mới nhậm chức phát ra những tiếng vang thật lớn kia lại là chuyện gì?

Không người nào dám hỏi. Cho đến nhiều năm sau đó thư ký Phuong người đã từng bị gọi vào thu dọn đồ đạc vẫn nghĩ không thông, tại sao cái bàn tốt như thế lại có thể bị nứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Võ Mộng

"Sở Khương, anh đừng đi, ở lại với em." Ngưng Lộ nằm trên giường nắm tay Sở Khương không muốn buông ra.

"Lộ Lộ, anh sẽ không đi sẽ luôn ở đây cùng em được không?" Sở Khương đau lòng vuốt khuôn mặt tái nhợt cùng hai mắt đã khóc đến sưng đỏ của cô.

Sau khi Ngưng Lộ chạy ra khỏi cao ốc tập đoàn Sở Thành bắt một chiếc taxi chạy thẳng về nhà. Sở Khương vẫn còn đang đi học sau khi nhận được điện thoại cô gọi tới khóc nức nở lập tức chạy đến nhà cô.

Đi tới Quan gia lại bị Ngưng Lộ quần áo xóc xếch nằm trên ghế salon khóc đến toàn thân run rẩy làm cho sợ ngây người. Là có chuyện gì đã xảy ra sao? Tại sao Lộ Lộ lại ở nhà khóc một mình?

Bất kể anh hỏi như thế nào, cô vẫn chỉ vùi đầu trong ngực anh khóc. Không còn cách nào khác anh chỉ có thể lặng lẽ ôm cô để cho cô đem toàn bộ uất ức đều khóc ra.

Cho đến khi anh cho rằng cô đã đem hai mắt khóc đến mù lòa, cô khóc đến toàn thân vô lực mới nghẹn ngào ngừng lại. Dưới sự khuyên bảo của anh cô mới từ từ đem toàn bộ ủy khuất từng chuyện từng chuyện nói ra. Nhưng Ngưng Lộ không có đem chuyện mình đi tìm Sở Mạnh nói ra, cô không dám cũng không thể, nếu Sở Khương biết trong phòng làm việc của anh ta xảy ra chuyện bản thủ như vậy nhất định sẽ không tha thứ cô. Ngưng Lộ cảm giác mình rất vô si, lợi dụng tình cảm Sở Khương dành cho mình, nhưng cô đã không còn cách nào khác.

"Sở Khương, anh có thể giúp chuyện của ba em phải không?" Ngưng Lộ vừa nghĩ tới chuyện của ba nước mắt lại muốn chảy xuống.

"Lộ Lộ xảy ra chuyện lớn như vậy em nên sớm nói với anh. Yên tâm đi cứ giao cho anh. Công ty ba em nhất định sẽ không có chuyện gì." Sau khi Sở Khương nghe Ngưng Lộ đem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện nói xong trong lòng đã có cách. Phía anh hai đường như khó nói, vậy thì từ ba mẹ xuống tay là được rồi. Anh tin tưởng ba mẹ nhất định sẽ đồng ý giúp Ngưng Lộ, dù sao bọn họ cũng sắp đính hôn không phải sao? Hơn nữa lần trước gặp mặt, bọn họ đối Ngưng Lộ ấn tượng không tệ lắm. Dự định xấu nhất là mọi người trong nhà đều không đồng ý, anh có thể sử dụng một ít tài sản ông nội để lại cho anh, mặc dù so với anh hai không nhiều lắm nhưng đủ để ứng phó chuyện công ty ba Ngưng Lộ.

"Sở Khương, em vẫn rất sợ, rất lo lắng." Trên khuôn mặt tái nhợt của Ngưng Lộ hai mắt rõ ràng đã có quầng thâm, cô hiện tại cần phải nghỉ ngơi. Nhưng trong lòng cô làm sao cũng không muốn ngủ.

"Lộ Lộ, nghỉ ngơi thật tốt. Tin tưởng anh, chờ em tỉnh lại mọi chuyện đã được giải quyết xong." Thanh âm ấm áp của Sở Khương khiến Ngưng Lộ từ từ thả lỏng tâm tình, nặng nề mà ngủ. Hôm nay cô thật sự quá mệt mỏi, lại bị kích thích lớn như vậy.

Sau khi Sở Khương xác định cô đã ngủ, cẩn thận từng li từng tí đặt tay cô vào trong chăn, thuận tay đem vài sợi tóc nghịch ngợm bám vào trên trán nhẹ nhàng vén về phía sau.

Cô ngủ chân mày còn nhíu chặt, trên lông mi vừa dài vừa cong vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa khô, cái mũi nhỏ nhắn lăng lăng hô hấp, chẳng qua là đôi môi tái nhợt sao lại sưng như vậy đây? Là bị đụng trúng sao? Tay Sở Khương bắt đầu từ trên trán di chuyển xuống dừng trên đôi môi sưng đỏ của cô.

Người con gái ở trước mặt là người mà anh đã thề muốn cả đời yêu thương a, nhưng hôm nay anh lại làm cho cô đau lòng, khổ sở cùng bất lực như vậy. Có phải cô còn chưa đủ tin tưởng anh không? Tại sao chuyện xảy ra lâu như vậy cũng không có nói? Nhưng nếu anh đã biết sẽ phải nghĩ biện pháp giúp cô giải quyết. Anh không thể mất đi cô.

"Lộ Lộ, ngủ thật ngon. chờ anh trở lại." Sở Khương nhẹ nhàng đóng cửa lại. Bây giờ anh phải lập tức về nhà nói chuyện với ba mẹ không thể kéo dài thêm một giây nào nữa.

"Mẹ, tại sao không thể? Lộ Lộ là của vợ sắp cưới của con?" Sở Khương về đến nhà không quan tâm đến chuyện ăn cơm, lập tức đem chuyện đã xảy ra với Quan gia nói ra, không nghĩ tới mẹ dám nói không thể? Điều này làm cho anh không thể nào tiếp nhận?

"Con trai, hai đứa còn chưa kết hôn cô ta liền lấy đó để chúng ta ra một khoảng tiền lớn như vậy, vậy sau này kết hôn cô ta muốn cả Sở gia có phải con cũng hai tay dâng cho cô ta không?" Sở mẫu trăm ngàn không nghĩ tới con dâu tương lai mình cư nhiên lại là một người đàn bà vụ tâm tính kẻ như vậy. Có trách thì trách bọn họ không có tìm hiểu rõ ràng Quan gia chính là Quan gia vẫn luôn hợp tác với bọn họ, lúc đầu bà chỉ cho rằng chẳng qua là trùng hợp mà thôi. Càng làm cho bọn họ không ngờ chính là con trưởng sau khi vừa tiếp nhận công ty cái xí nghiệp đầu tiên muốn xuống tay cư nhiên lại là Quan gia.

"Mẹ, đây chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Lộ Lộ không phải là người như vậy, ba mẹ không nhìn ra được sao?" Tâm tình Sở Khương đã mất khống chế. Sở phụ chỉ ngồi ở chỗ đó không nói lời nào.

"Mẹ mặc kệ cô ta là hạng người gì, dù sao chuyện này ba mẹ không thể giúp. Cho dù Quan gia thật sự có phá sản cũng không ảnh hưởng đến chuyện con với cô ta kết hôn." Sở mẫu cũng không vì một Quan gia nhỏ xiu kia mà cùng con trưởng đối kháng. Con trưởng của bà luôn là người làm việc nói một không hai không coi trọng tình cảm, cho dù là ba mẹ như bọn họ cũng không cách nào can thiệp vào.

"Mẹ, sao mẹ có thể vô tình như vậy? Ba, ba nói chuyện đi chứ?" Sở Khương vượt ngang qua mẹ quỳ gối dưới chân Sở phụ vẫn ngồi ở trên ghế salon đọc báo.

"Sở Khương, ý kiến của ba với mẹ con giống nhau. Con đứng lên, không được quỳ." Sở phụ buông tờ báo trong tay, đỡ con trai út đã bắt đầu chảy nước

mất.

"Tại sao ba mẹ có thể máu lạnh như vậy? Ba mẹ không giúp đúng không? Con lấy tiền của mình giúp Lộ Lộ, lần này ba mẹ không còn gì để nói đi?" Sở Khương đem từng tờ báo trên bàn toàn bộ ném xuống đất.

"Con trai, mẹ biết con nóng lòng, nhưng chuyện của công ty không thể đem ra cùng tư tình nhi nữ đánh đồng. Hơn nữa cho dù là con lấy tiền của mình đi giúp cô ta ứng phó nhu cầu cấp bách, con có hỏi qua ý kiến của anh hai chưa? Con có biết bây giờ công ty có quyết sách* (*Quyết định sách lược) gì không? Có còn cùng Quan gia hợp tác hay không?" Sở mẫu không đành lòng nhìn con út khổ sở như vậy. Nhưng quyết định của con trưởng không cách nào thay đổi, điều này làm cho bà bắt đầu có tâm tình bất mãn với Ngưng Lộ.

"Mẹ, vậy Lộ Lộ làm sao bây giờ? Con Không thể bỏ mặc cô ấy." Nghe mẹ nói sở khương bắt lực ngồi phịch ở trên đất.

"Con trai, chúng ta đợi anh hai về nói với nó xem được không?" Sở mẫu ngồi chồm hồm xuống ôm lấy con út. Thật ra thì chính bà một chút cũng không nắm chắc, nói như vậy chẳng qua là an ủi nó thôi.

"Mẹ, mẹ nhất định phải giúp Lộ Lộ."

Ở lúc Sở Khương đi không tới nửa tiếng Ngưng Lộ liền tỉnh lại, tiếng sấm ầm ầm đem cô từ trong ác mộng thức tỉnh, trong mộng ba lần nữa leo lên sân thượng cho dù cô và mẹ có nói thế nào ông cũng không chịu xuống. Cô mở mắt ra Sở Khương đã không còn ở đây.

Hoảng hốt cùng luống cuống làm cho cô bất chấp mưa to gió lớn chạy tới Sở gia. Bảo vệ thấy là bạn gái của nhị thiếu gia không có thông báo đã cho cô tiến vào. Toàn thân Ngưng Lộ ướt sũng đứng ở trước cửa phòng khách Sở gia, đối thoại của bọn họ cô đều nghe được. Lòng cô trở nên lạnh, thì ra hi vọng dễ dàng tan biến như vậy, có phải Quan gia nhất định phải sụp đổ hay không? Ba mẹ phải làm sao? Cô phải làm sao?

Giống như một linh hồn lang thang đi ra Sở gia, trời mưa càng ngày càng lớn.

"Quan tiểu thư, sao lại không mang theo dù? Trời mưa lớn như vậy sẽ sinh bệnh a." Bảo vệ thấy cô vội vã đi vào lại giống như một linh hồn lang thang đi ra rất là kinh ngạc. Chẳng lẽ cãi nhau với nhị thiếu gia sao? Không thể a, tính tình nhị thiếu gia tốt như vậy.

"Không cần, cảm ơn." Ngưng Lộ đối người bảo vệ nở một nụ cười yếu ớt, thoáng qua cửa chính trạm trở hoa văn. Sở Khương cũng không thể giúp cô, cô phải làm sao?

Ánh đèn xe hơi chói mắt phá vỡ màn mưa chiếu thẳng vào khuôn trắng bệch như tờ giấy của Ngưng Lộ, cô theo bản năng đưa tay ngăn cản, thấy hoa mắt, cả người cũng chậm chậm ngã xuống trên mặt đất, mưa vẫn không ngừng rơi.

"Quan Ngưng Lộ, mở mắt ra nhìn tôi." Sở Mạnh xuống xe ôm lấy cô bé đã ngồi phịch trên mặt đất. Tại sao cô ấy lại té xỉu ở trước cửa nhà mình?

"Sở đại ca. . . . ." Ngưng Lộ mệt mỏi mở mắt ra, người đàn ông để cho cô sợ hãi khuôn mặt ở trong mưa xem ra không hề lãnh khốc vô tình, dường như có chút thương hại. Là cô đang nằm mơ sao? Tại sao giờ phút này cô lại không sợ anh ta?

"Lên xe trước rồi hãy nói." Sở Mạnh ôm lấy cô đi về hướng xe. Cô nhẹ quá, ở trong ngực anh tựa như một cộng lông vũ.

"Sở đại ca, xin anh giúp ba tôi." Ngưng Lộ nghĩ thừa dịp mình còn thanh tỉnh đem những lời muốn nói đều nói hết ra.

"Đừng nói nữa." Sở Mạnh mở cửa xe đặt cô vào, cũng không sợ làm dơ xe thể thao đắt giá của mình.

"Sở đại ca, tôi muốn nói." Ở thời điểm Sở Mạnh đang muốn buông cô ra đóng cửa xe lại, Ngưng Lộ dùng hết hơi sức lúc này ôm cổ anh.

"Tôi đồng ý ở chung một chỗ với anh. Nhưng anh phải cưới tôi." Ngưng Lộ nói xong anh kinh ngạc đến không thể tin, cả người cô mềm nhũn ngất đi trong ngực anh.

Lamborghini ở trong mưa quay đầu, trong nháy mắt đã biến mất ở trong đêm mưa.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ác Ma Dị Dàng

Gian phòng này là một khu nhà độc lập ở khu vực thành thị gần hai trăm mét vuông là nơi Sở Mạnh thường quay về, trang hoàng lấy màu đen làm chủ

đạo, đơn giản mà mà lãnh đạm tựa hồ không có chút nhân khí, giống với tính cách của anh.

Tống Tử Tự đưa tay kéo nhẹ bình nước biển đầu giường, để cho chất lỏng còn sót lại trong bình có thể dễ dàng chảy xuống. Hắn bấu mắt nhìn cô gái có gương mặt tái nhợt trên giường, đó không phải là cô gái lần trước gặp ở bệnh viện sao? Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở trong căn hộ của Mạnh đây? Không sai, anh là trong đêm mưa to gió lớn bị người ta uy hiếp rồi giường tới đây, người đàn ông uy hiếp anh chính là Sở Mạnh người bạn vô tình quen biết, thế nhưng lại bắt một thiên tài ngoại khoa như anh phải làm công việc truyền nước biển nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, nói ra thì làm nhục thanh danh của anh. Bất quá nếu Mạnh chịu nói ra quan hệ của anh ta với cô gái nằm trên giường xem ra còn nhỏ này, anh sẽ đại nhân không chấp kè tiểu nhân tạm thời tha thứ cho anh ta.

"Cô ấy sao rồi?" Sở Mạnh từ một cánh cửa khác bước ra trong tay còn cầm hai ly rượu, đưa một ly cho Tống Tử Tự.

Tống Tử Tự nhận lấy vẫn chưa trả lời anh, ngược lại là nghiêng ngẫm nhìn về mặt Sở Mạnh không thay đổi, Sở Mạnh trả lại anh ta ánh mắt lạnh như băng. A Tự nghĩ gì sao anh lại không biết? Bất quá khi anh chưa có được đáp án anh muốn sẽ không nói với anh ta cho dù là một câu.

"Được, mình nhận thua. Cô ấy chỉ là mệt nhọc quá độ cộng thêm dầm mưa dẫn đến thể lực không thể chống đỡ nổi mà thôi, nhưng lát nữa cô ấy sẽ phát sốt, thuốc hạ sốt mình đã để ở đầu giường." Tống Tử Tự từng câu từng chữ nói ra, anh nhìn chăm chăm mặt của Sở Mạnh muốn từ đó nhìn ra một chút sơ hở. Nhưng không có, anh ta vẫn là lộ ra vẻ mặt tỉnh táo ngàn năm không đổi.

"Bạn không phải là tự xưng là thiên tài y học sao? Tại sao không làm cho cô ấy không cần phát sốt?" Sở Mạnh ngồi xuống.

"Mình ....." Tống Tử Tự im lặng triệt để. Anh là thiên tài không sai, nhưng anh chỉ có thể dự đoán những bệnh trạng còn chưa xảy ra, hơn nữa sở trường của anh là ngoại khoa được không? Nếu như anh có thể ngăn cản loài người không bị ốm đau bệnh tật vậy anh cũng không chỉ đơn thuần là một bác sĩ mà thôi, mà là thượng đế, là thần tiên, là phật tổ như là. Bao nhiêu người chờ anh tới cửa cứu mạng.

Sở Mạnh không hề cùng anh ta cãi cọ nữa, quay mặt nhìn cô vẫn còn ngủ mê mang. Một mái tóc đen nhánh xõa trên gối đầu trắng nõn làm cho sắc mặt của cô xem ra càng tái nhợt mảnh mai hơn.

"Mạnh, nếu như mình nhớ không lầm thì cô ấy họ Quan." Tống Tử Tự ngồi song song anh, trên mặt như đang nghiêng ngẫm điều gì.

Trên mặt Sở Mạnh không còn bình tĩnh không chút gợn sóng nữa, anh nhìn về phía Tống Tử Tự bằng ánh mắt chất vấn không phải nghi ngờ. Tại sao A Tự lại biết cô ấy?

"Ba cô ấy từng nhảy lầu tự sát không thành, ngày đó đúng vào ca trực của mình." Tống Tử Tự chậm rãi nói ra chuyện hôm đó.

"Quan Minh Quyền tên đàn ông vô dụng này." Sở Mạnh đổi hành động mềm yếu ích kỷ này của Quan Minh Quyền rất khinh thường. Nhưng nếu không phải vì sự ích kỷ của ông ta thì anh không có cơ hội tìm được người con gái trên nằm trên giường, người con gái mà anh muốn đến toàn thân đau nhức đi?

"Bạn không phải thừa dịp người ta gặp khó khăn mà ép buộc cô ấy chứ?" Mặt Tống Tử Tự nở một nụ cười quỷ dị.

"A Tự, không có việc gì nữa bạn có thể đi rồi." Sở Mạnh cảm giác mình không cần phải trả lời vấn đề của anh ta, dù sao bệnh cũng đã khám xong và lại cũng đã không sao anh ta có thể cắt.

"Bạn qua cầu rút ván." Tống Tử Tự không thể chê vào đâu được. Mạnh cũng thật quá đáng đi? Lợi dụng xong liền một cước đá văng anh? Tống Tử Tự anh có thể dễ dàng để cho người ta đá văng ra thì không gọi là Tống Tử Tự.

"Tùy bạn nói sao." Sở Mạnh không để ý đến Tống Tử Tự, đi đến trước giường nhìn tiểu tiên nữ vẫn đang ngủ mê, mặc dù sắc mặt có kém một chút nhưng vẫn đẹp đến anh phải động lòng.

"Mạnh, nếu như bạn và cô ấy không có quan hệ gì thì mình đối cô ấy rất có hứng thú." Tống Tử Tự đi đến cửa chốt quay đầu lại cười nói.

"Cút." Sở Mạnh bước một bước dài vọt tới cửa phòng dùng sức đóng lại. Mẹ kiếp, phụ nữ của anh anh ta cũng dám nghĩ.

Có cần phản ứng kịch liệt như thế không? Tống Tử Tự sờ sờ lỗ mũi, cũng may nhanh chân nếu không khuôn mặt anh tuấn của anh sẽ phải bị thương rồi.

Tiếng đóng cửa quá lớn làm Ngưng Lộ đang ngủ mê mang giật mình, nhưng chỉ nghiêng đầu qua một bên lại tiếp tục trầm ổn ngủ say.

Sở Mạnh lần nữa ngồi trở lại bên giường, bàn tay vuốt khuôn mặt cô, cảm giác mềm mại đó làm cho anh không buông tay được. Sau khi truyền xong nước biển cái miệng nhỏ nhắn đã khôi phục lại màu môi, sưng lên rất đáng yêu làm cho người ta muốn âu yếm. Mà anh cuối cùng cũng không chống đỡ nổi hấp dẫn mà hôn lên. Rõ ràng thân thể đã kêu gào muốn cô thể nhưng anh lại không dám tiến tới thêm một bước, bởi vì giờ phút này cô ngủ mảnh mai đến làm cho người ta đau lòng.

Nặng nề thở gấp, Sở Mạnh nằm xuống ở bên cạnh cô, thân thể mềm mại trong ngực chân thật như vậy, anh không phải là đang nằm mơ, cô thật đang nằm ở trong ngực anh rồi, hai người lần đầu tiên đến gần như thế, gần đến nghe được tiếng tim đập lẫn nhau. Sở Mạnh ở trên mặt Ngưng Lộ hôn rồi lại hôn không đành lòng ngủ.

Ở trong mưa, khi anh nghe được chính miệng cô nói đồng ý cùng anh ở chung một chỗ thì tim anh sôi trào, giống như một ngọn lửa hùng hục đang thiêu đốt làm thế nào cũng không thể dập tắt. Cô nói muốn anh cưới cô vậy anh sẽ cưới cô về nhà.

Nhưng anh biết cô cũng không thương anh. Nhưng cũng không sao, nếu anh đã lấy được người của cô nhất định có biện pháp chiếm được tim của cô.

"Ngưng nhi, quên Sở Khương được không?" Sở Mạnh ở trước khi tiến vào mộng đẹp ở bên tai cô thì thầm.

Nửa đêm, Sở Mạnh bị những lời nói nhảm của cô đánh thức. Đưa tay mở đèn ngủ, phát hiện Ngưng Lộ hô hấp dồn dập, Khuôn mặt hồng thắm một mảnh, đưa tay sờ trán cô nhiệt độ nóng đến dọa người.

Đáng chết, thật phát sốt. Tên khốn Tống Từ Tự kia nhất định là cố ý.

Sở Mạnh vội vàng đứng dậy, lấy ra nhiệt kế đo nhiệt độ, 39 độ 6. Một hồi luống cuống tay chân đổ nước sôi và thuốc, nhưng người trên giường nửa tỉnh nửa mê cũng không phục tùng, làm sao cũng không chịu há miệng uống thuốc, dưới tình thế cấp bách đó Sở Mạnh không thể làm gì khác hơn là đem thuốc ngâm vào trong miệng mình từng chút từng chút đút vào trong miệng cô để cho cô nuốt xuống. Cuối cùng sau khi đem thuốc đút xong người không phát sốt cũng không khỏi ra một thân mồ hôi rồi.

Tắm vội thay xong quần áo trở lại bên giường, Ngưng Lộ đã uống thuốc lại ra một thân mồ hôi, mặc trên người áo sơ mi lớn của anh cũng đã ướt đầm, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là giúp cô thay, người phụ nữ này cố ý cho anh không được sống khá giả, Sở Mạnh vừa thay quần áo vừa hấp khí, thật muốn cứ như vậy nhào tới muốn cô.

Mà cũng chỉ là nghĩ mà thôi, thân thể của cô lúc này căn bản là không thể tiếp nhận nhu cầu mãnh liệt của anh.

Sau khi hạ sốt Ngưng Lộ ngủ được sâu hơn, trong mơ mơ màng màng hai cái đùi trắng nõn tự động gác lên bụng Sở Mạnh, mà trên người cô giờ khắc này ngoại trừ chiếc áo sơ mi của anh ra không còn dư thừa một mảnh vải nào, điều này làm cho dục vọng của Sở Mạnh thật vất vả mới có thể đè nén xuống lại chảy bùng lên.

Ngưng Lộ đang ngủ say không biết người đàn ông bên cạnh bởi vì dục vọng khó nhịn mà thức đến trời sáng. Thật là một đêm dài vô.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không Được Gọi Tôi Sở Đại Ca

Mệt quá, đầu thật là đau, thân thể mềm nhũn! Khi Ngưng Lộ tỉnh lại vẫn chưa mở mắt ra trong đầu liền tự động truyền tới cảm giác thân thể mệt mỏi.

Đây là đâu? Thật vất vả mới mở ra đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, rèm cửa sổ che tốt ánh nắng làm cho trong phòng mờ mờ tối tối chỉ còn lại một chiếc đèn ngủ ở đầu giường chiếu rọi ra ánh sáng yếu ớt, bày trí đơn giản mà lạnh nhạt xem ra hẳn là nơi ở của một người đàn ông. Đàn ông? Đầu óc Ngưng Lộ chợt tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn trên người chỉ có một chiếc áo sơ mi đàn ông rộng dài tới đầu gối

Ngày hôm qua. . . . . Ngưng Lộ nhớ lại ngày hôm qua cô đi Sở Thành tìm Sở Mạnh muốn anh ta bỏ qua cho công ty của ba, thế nhưng anh ta lại thiếu chút nữa muốn cưỡng bạo cô; nhớ tới Sở Khương dịu dàng ôm cô nói với cô tất cả còn có anh ấy; nhớ tới đêm đen như mực cô bất chấp mưa to gió lớn chạy đến Sở gia lại nghe được Sở gia phụ mẫu không đồng ý cho Sở Khương giúp ba; nhớ tới trong mưa to có một người đàn ông ôm lấy cô sắp té xỉu mà cô đáp ứng người đàn ông đó sẽ làm người phụ nữ của anh ta . . . . .

Vậy đây hẳn là chỗ ở của anh ta đi? Cô nhìn qua chiếc gối ở bên cạnh có dấu vết lồi xuống rõ ràng chứng minh đã từng có người ngủ, cô đã không còn là một thiếu nữ đơn thuần vô tội nữa, không phải là cô gái dịu dàng như nước trong mắt Sở Khương nữa. Tìm Ngưng Lộ đau đớn giống như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, lại càng miễn bàn tới sao lại đi đến bước này đi? Sở Khương, người đàn ông dịu dàng như ngọc đã cùng cô trải qua nhiều năm tháng làm sao có thể bỏ xuống được đây? Nước mắt giống như là vô ý thức chảy đầy mặt.

Sở Khương. . . . . Sở Khương. . . . . Ngưng Lộ rốt cuộc không nhịn được cắn chặt khóc ròng, khóc đến quên hết tất cả, khóc đến ngay cả cửa phòng lúc nào bị người ta đẩy cũng không biết.

Sở Mạnh sáng sớm thức dậy liền gọi điện thoại về công ty dặn dò công việc ngày hôm qua vẫn chưa xong, quay về phòng thấy cô còn chưa tỉnh lại lại trở về thư phòng xem biên bản họp của chi nhánh công ty một chút, cho đến khi lỗ tai dường như nghe được trong phòng có động tĩnh mới đi qua xem. Nhưng sang đây xem lại nhìn thấy bộ dạng người phụ nữ đó ngã trên giường anh khóc đến đau lòng tới cực điểm. Ghét anh đến vậy sao? Sáng sớm thức dậy liền khóc thành ra như vậy sao? Đúng vậy a, cô nên ghét anh mới đúng, nhưng anh không cách nào buông tay để cho cô đi, ghét thì ghét đi! Anh không quan tâm.

"Cô còn phải khóc bao lâu?" Sở Mạnh đi tới bên giường ngồi xuống, muốn đưa tay nắm ở vai cô. Không có kinh nghiệm dỗ dành phụ nữ, không biết làm sao đi an ủi một người đau lòng đang khóc. Nhưng tay anh treo ở giữa không trung bởi vì cô xoay người lại dường như là cố ý né tránh anh không để cho anh đụng. Cô vô cùng hiểu rõ thái độ làm cho tim anh nguội lạnh .

“Quan Ngưng Lộ, nếu như cô đã khóc đủ rồi thì bây giờ chúng ta nói chuyện chính.” Người đàn ông dịu dàng như nước đêm qua đã đeo lên lớp mặt nạ của anh ta, khôi phục lại thành người đàn ông tỉnh táo trầm ổn trước mặt mọi người.

Ngưng Lộ cắn góc chăn, trên mặt nước mắt loang lổ, còn chưa muốn để ý tới anh ta.

"Nếu như cô còn không lên tiếng, tôi sẽ coi như cô chưa từng nói với tôi chuyện tối hôm qua. Tôi rất bận không có thời gian lãng phí với cô. Nếu cô khóc đủ rồi, mặc quần áo tử tế rồi khỏi nhà tôi." Tâm tình Sở Mạnh phiền não không còn kiên nhẫn.

"Sở. . . . . Sở đại ca." Nghe được tiếng bước chân đi xa, Ngưng Lộ ngẩng đầu. Xác định mình không quen gọi tên anh ta, cho nên làm sao cũng không cao giọng được. Dù sao cô là có việc cầu cạnh anh ta.

"Tôi nói rồi, không cho kêu tôi Sở đại ca nữa. Lần sau còn gọi sai xem tôi trừng phạt cô như thế nào!" Sở Mạnh quay trở lại bên giường, một phen kèm ở cằm cô ép cô ngừng đầu. Kể từ bọn họ quen biết tới nay vốn là như vậy. Cô tránh anh liên tục ngành không cho cô né tránh.

Đôi mắt khóc tới đỏ còn có lông mi vẫn còn động lại những giọt nước mắt chưa khô làm cho cô thoát nhìn liền làm người ta muốn hung hăng đè dưới thân làm nhục một phen, Mà bộ ngực khoe léo đầy đặn qua chiếc áo sơ mi lớn vì giầy giữa mà lộ ra một nửa. Sở Mạnh đè ở phía trên lại tự do nhìn rõ không bỏ sót một màn này, rõ ràng cô cái gì cũng không có làm nhưng toàn thân anh lại có phản ứng giống như là tám trăm năm chưa gần nữ sắc.

“Anh tránh ra, tôi muốn ngồi dậy!” Khi Ngưng Lộ nhìn thẳng vào mắt anh lại thất bại. Ánh mắt anh giống như là muốn đem cô ăn tươi nuốt sống làm cho cô sợ hãi.

“Đây là thái độ nên có của cô khi cầu người sao?” Sở Mạnh vẫn không đứng lên, ngược lại lại dùng sức đè cô. Ngưng Lộ không kịp kêu lên thành tiếng, anh đã hôn lên cái miệng nhỏ hồng hồng của cô. Đầu lưỡi khi phách bá đạo muốn cạy ra đôi môi đang đóng chặt của cô, nhưng cô vẫn luôn ngậm chặt miệng không để cho anh được như ý. Mắt thấy tay Sở Mạnh từ bắp chân bóng nhẫy của cô vuốt ve lên trên gần đụng tới nơi nhạy cảm nhất, Ngưng Lộ rốt cuộc mở ra cái miệng nhỏ nhắn, mà anh tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cái lưỡi cường thế quán vào hơi thở mùi đàn hương từ miệng mút đến làm cho cô vừa đau vừa tê. Muốn đối phó một cô bé cái gì cũng không biết anh có rất nhiều cách.

Bị thân thể nặng nề của anh đè tới cô rất khó chịu, sắp thở không nổi. Cô không thể cưỡng lại cũng không dám sợ anh đòi ý. Nụ hôn của anh cường thế mà có lực không giống Sở Khương luôn đối cô dịu dàng. Sở Khương, cái tên đó thoáng qua trong đầu cô, trong lòng lại đau xót.

Ngưng Lộ không biết mình trong lúc vô ý thức đã kêu lên.

Người đàn ông cho dù có bao nhiêu ham muốn khi nghe người phụ nữ bên dưới kêu tên người đàn ông khác sẽ không cách nào chịu được. Một giây trước Sở Mạnh còn đang luân hãm trong ngọn lửa dục cháy rực lúc này trông mắt đã bị một tầng sương lạnh phủ kín. Anh dùng lực đẩy cô ra đứng dậy, không hề nhìn tới người phụ nữ đã nửa thân trần nằm trên giường một cái.

"Mặc quần áo tử tế đến thư phòng của tôi." Nói xong cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Sở. . . . ." Ngưng Lộ muốn mở miệng, anh đã biến mất ở cửa ra vào.

Kéo lại y phục trên người, Ngưng Lộ đứng dậy muốn tìm quần áo của mình, lại phát hiện quần áo vẫn còn ở trong máy giặt. Bảo cô phải mặc cái gì mới được đây? Ngưng Lộ chân trần đi đến bên tủ treo quần áo kéo ra, bên trong đều là quần áo của anh, trừ áo sơ mi quần tây vẫn là áo sơ mi quần tây. Được rồi cô miễn cưỡng mặc áo sơ mi của anh nhưng cũng không thể không mặc quần chứ? Nhưng chiều cao hai người chênh lệch thật sự quá lớn, quần của anh cô cố thể đem ra làm váy để mặc.

Ngưng Lộ đứng bên tủ quần áo khổ nào quên mất thời gian trôi qua. Cho đến một chút thanh âm lạnh đến không thể lạnh hơn nữa lại lần nữa vang lên ở cửa ra vào: “Cô muốn mò tới lúc nào?”

Sở Mạnh ở thư phòng đợi nửa tiếng, người phụ nữ đó vẫn không đến. Bất mãn trong lòng lại chồng chất thêm càng nhiều rốt cuộc không thể nhịn thêm nữa quay trở về phòng. Anh muốn xem một chút cô mặc quần áo sao lại lâu như vậy?

Chiếc quần Ngưng Lộ cầm trên tay đáp lại mà rơi xuống, hai cái chân mảnh khảnh trắng nõn cứ như vậy mà bại lộ ra trước mắt Sở Mạnh. Mặc dù có chiếc áo sơ mi dài tới gối che khuất đi lại không ngăn được ánh mắt nóng rực của anh. Đó là ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ.

"Tôi không tìm được quần thích hợp!" Thanh âm Ngưng Lộ đã gần như run rẩy.

Cho đến, cửa lần nữa bị hung hăng đóng lại Ngưng Lộ mới dám ngừng đầu, anh ta lại đi đâu rồi hả ?

Một tiếng sau, Sở Mạnh lần nữa mở cửa ném vào một túi quần áo lớn.

“Tôi hạn cho cô trong mười phút mặc xong đi ra ngoài.”

Đó là một chiếc váy màu vàng nhạt, tươi mát mà thanh lịch. Ngưng Lộ ước thử. Là kích cỡ của mình. Anh ta làm sao biết cô mặc size bao nhiêu? Càng làm cho cô mắc cỡ đỏ mặt là ngay cả đồ lót cũng có đủ, một người đàn ông cao lớn sao lại dám đi mua những thứ như vậy?

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, anh ta chỉ cho cô mười phút. Sợ rằng người đàn ông không có kiên nhẫn đó chờ lâu thêm chút nữa sẽ muốn lên tiếng rồi. Mặc dù thời gian họ quen biết không bao lâu nhưng Ngưng Lộ biết anh là người đàn ông không có kiên nhẫn chờ phụ nữ, sẽ không giống Sở Khương có thể đứng dưới lầu khoa cô học đợi từ tiết một đến khi tan học. Sở Khương, trong lòng lại đau xót. Sau khi cô cùng anh hai anh nói chuyện

xong sẽ phải liên lạc nói với anh chứ? Nhưng nên nói thế nào đây? Một đồng tư rồi làm cô bỏ cũng không được mà để ý cũng không xong?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hợp Đồng

"Ngồi."

Sở Mạnh đứng bên cửa sổ ở đằng sau bàn sách, đưa lưng về phía cửa. Nghe được tiếng cô bước vào, cũng không quay đầu nhìn cô, chỉ lạnh lùng nói một chữ "Ngồi".

Ngưng lộ theo lời ngồi xuống, sau đó vẫn tiếp tục yên lặng, yên tĩnh làm cho tim cô bắt đầu đập loạn. Không phải là anh ta nói muốn với cô sao? Tại sao sau khi bảo cô ngồi xuống lại không nói lời nào?

Sở Mạnh quay người lại, gõ gõ trên tay khói, ánh mắt lợi hại đã giấu ở bên trong tròng kính. Anh đang đợi, đợi cô chủ động mở miệng nói điều kiện. Cô mặc chiếc váy này cực kỳ hợp, tựa như nàng tiên nhỏ nhảy múa dưới ánh trăng nhiều năm qua vẫn luôn khắc sâu trong đầu anh không lái đi không được. Mà nàng tiên nhỏ này từ nay về sau chỉ thuộc về một mình anh là được rồi.

Anh không vội, người nên vội là cô mới đúng, là cô có chuyện muốn cầu cạnh anh. Sở Mạnh nhìn cô cắn chặt môi dưới, khóe miệng không tự chủ được cong lên. Mới như vậy đã ngồi không yên rồi sao? Không có kiên nhẫn như vậy làm sao nói chuyện với anh. Dù sao cũng còn nhỏ mới hai mươi tuổi.

"Sở: . . . . Anh không phải muốn nói chuyện với tôi sao?"

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh, Ngưng Lộ rót cuộc không yên nhẹ giọng mở miệng. Hai chữ Sở Mạnh vẫn gọi không ra miệng thì dứt khoát không gọi.

"Cô muốn nói với tôi ra sao?" Sở Mạnh đi tới, gạt tàn thuốc ngồi xuống đối diện cô, khí định thần nhàn.

"Hôm qua tôi đã đáp ứng anh, công ty ba tôi khi nào có thể bắt đầu làm việc trở lại?" Ngưng Lộ nghĩ đến công ty của ba đã đóng cửa ngừng sản xuất mấy ngày còn không nhanh mở cửa thì công nhân đều đi hết. Mà cô cũng còn rất nhiều chuyện cần phải làm, phía mẹ và luật sư Bạch vẫn còn ở bệnh viện chờ tin tức của cô, từ chiều hôm qua đến giờ cô đã mất tích hơn hai mươi tiếng mẹ nhất định rất lo lắng? Còn Sở Khương bên đó có phải cũng đang tìm cô không? Trong lòng nặng nề giống như đeo quả tạ ngàn cân sắp thở không nổi.

"Chúng ta đăng ký xong tôi sẽ gọi thư ký lập tức mang hợp đồng mới chuyển qua công ty ba cô." Cô không phải muốn gả cho anh sao? Vậy anh sẽ làm như cô mong muốn, cưới cô. Anh chẳng những muốn kết hôn với cô mà còn phải cử hành hôn lễ long trọng, để cho mọi người đều biết cô chính là người vợ Sở Mạnh anh danh chính ngôn thuận cưới về. Nhưng trước khi có được danh phận chính thức anh chỉ có thể làm chuyện nắm chắc.

"Trước không đi có được không?" Tâm Ngưng Lộ cả kinh, nhanh như vậy cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

"Có thể, chỉ có điều. Chờ khi nào cô đáp ứng thì công ty ba cô khi đó sẽ mở lại." Sở Mạnh cười lạnh. Muốn cùng anh chơi? Cô bé, cô còn quá non a.

"Anh ....." Ngưng Lộ không nghĩ tới anh ta lại đáng ghét như vậy.

"Yêu cầu của tôi ở trên bảng hợp đồng này. Cô xem nếu đồng ý thì ký tên. Chúng ta lập tức đi đăng ký. Sau đó buổi chiều công ty ba cô có thể bắt đầu làm việc." Sở Mạnh đem bản sao văn kiện hợp đồng kết hôn mà buổi sáng gọi thư ký nghĩ tốt ném cho cô.

Ngưng Lộ nhận lấy tờ giấy thật mỏng, điều kiện không nhiều lắm chỉ có điều mỗi điều đều làm cho người ta kinh tâm.

Điều thứ nhất chính là phải đi đăng ký trước, công ty của ba cô có thể bắt đầu làm việc. Điều thứ hai muốn cô phân rõ giới tuyến với Sở Khương, không được tiếp tục lui tới. Điều này không cần anh ta nói cô cũng sẽ làm được đi? Ngưng Lộ cười khổ, cô đã không có tư cách nói thêm gì nữa rồi. Sau đó mà nói là nghĩa vụ của vợ chồng sau khi kết hôn phải thực hiện, cũng đặc biệt chú thích không có tình huống đặc biệt cô không thể cự tuyệt anh ta. Điều đáng sợ nhất hẳn là khi không có sự cho phép của anh ta cô không được tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào? Đây là điều kiện gì, hạn chế tự do thân thể? Còn buồn cười hơn nữa là người của cô tìm của cô chỉ có thể nhớ một người đàn ông là anh? Thân thể cô cô không thể làm chủ rồi, nhưng còn tim? Anh ta muốn nổi sao? Khi cô đáp ứng gả cho anh, tim của cô cũng đã không còn. Nhưng điều kế tiếp là tiền nuôi dưỡng đối cô Ngưng Lộ không muốn xem rồi.

Anh ta nói sao thì cứ vậy đi. Ngưng Lộ không dị nghị cầm bút trên bàn lên muốn ký tên, mới nhớ tới có một điều dường như anh ta đã quên thêm vào rồi, chính là việc học của cô còn chưa hoàn thành, cô không muốn bởi vì kết hôn mà bỏ dở. Nhưng anh ta sẽ đồng ý cho cô tiếp tục đi học sao? Bất kể như thế nào hay là hỏi thử một chút xem sao.

"Sao lại không ký?" Sở Mạnh không bỏ sót mảy may biểu tình trên mặt cô. Mà anh không tin cô sẽ không đề cập tới yêu cầu, nhưng anh chính là muốn cô chính miệng nói ra.

"Tôi có thể nói yêu cầu của tôi chứ?" Ngưng Lộ giương mắt nhìn thẳng anh, phát hiện thật ra về mặt anh cũng không đáng sợ như ngày hôm qua ở phòng làm việc thời thời khắc khắc muốn đem cô một ngụm ăn sạch, ngay cả có thể nói anh ta lúc này rất dịu dàng. Vậy có phải đại biểu cô có thể nêu ra nhiều vấn đề? Người đàn ông này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn làm ảo thuật, cô tốt hơn hết là đừng tiếp tục đi suy đoán tâm tình của anh ta.

"Cô nói!" Sở Mạnh toàn thân lui về phía sau hai tay ôm ngực nhìn chăm chăm cô. Anh cho cô nói, nhưng không có nghĩa là anh sẽ đồng ý, phải xem tâm tình của anh như thế nào.

"Tôi muốn sau khi kết hôn vẫn có thể tiếp tục đi học. Được không?" Ngưng Lộ nhìn anh không trả lời cũng không phản đối, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cô một khắc cũng không rời, lòng khẩn trương. Cái yêu cầu này rất quá đáng sao? So với những điều kiện người thân đều phản nộ thì điều kiện của cô chẳng qua chỉ là một hạt cát đi?

"Còn nữa không?" Sở Mạnh không đáp hồi ngược lại, có gì muốn nói tốt nhất một lần nói rõ ràng, tránh cho về sau anh phải từng cái trả lời cô.

Ngưng Lộ bị dáng vẻ dễ bề của anh hù sợ, cái này có phải sẽ có cạm bẫy không đây? Người đàn ông trước mắt này căn bản không phải là Sở Mạnh mà cô quen biết sao!

"Tôi cho cô cơ hội nói, cô một lần đem toàn bộ yêu cầu nói ra. Mười phút sau tôi chờ cô về lấy chứng minh thư sau đó chúng ta phải đi dân chính cục đăng ký. Nếu như cô không muốn nói, vậy chúng ta lập tức lên đường." Sở Mạnh thấy cô còn ngần ngại, làm bộ muốn đi.

"Chờ một chút." Ngưng Lộ ngồi không yên, đứng lên, đôi tay nắm chặt góc váy, đây là động tác khi cô khẩn trương sẽ có. Sở Mạnh nhìn cô không nói lời nào.

"Tôi muốn đi học, tôi không muốn sau khi kết hôn phải sinh con quá sớm, còn có tôi muốn hôn lễ của chúng ta đơn giản một chút được chứ? Nếu như có thể tốt nhất là đừng để cho ba mẹ tôi biết." Bây giờ không nói thì đợi tới bao giờ? Ngưng Lộ không nhận ra còn có cơ hội nào tốt hơn cho cô.

"Cô có thể nói điều kiện nhưng có đồng ý hay không là do tôi." Sở Mạnh tới trước mặt cô nửa ngồi chồm hổm đôi tay đặt lên bả vai mảnh khảnh của cô, Ngưng Lộ thậm chí có thể cảm giác được mỗi nhịp hô hấp của anh.

"Anh....." Ngưng Lộ nổi đóa, tên này sao có thể như vậy? Vậy chẳng thà đừng để cô nói? Cho cô một tia hy vọng rồi lại tự tay hủy diệt. Đang đùa với cô sao? Nhưng cô chẳng còn cách nào khác.

"Quan Ngưng Lộ, cô phải biết, bây giờ là tôi quyết định. Chuyện đi học có thể thương lượng sau khi kết hôn. Về phần sinh con, quyền quyết định cũng ở tôi không phải ở cô, tôi muốn cô sinh thì cô phải sinh, tôi không để cô sinh thì cô nghĩ cũng không cần nghĩ. Về phần hôn lễ, tôi là con trai trưởng của Sở gia cũng là người phụ trách của Sở Thành không thể lén lúc kết hôn. Tôi muốn tất cả mọi người đều biết rõ, cô là vợ của tôi! cô cứ chờ làm cô dâu xinh đẹp của cô là được rồi."

Càng nghe sắc mặt Ngưng Lộ càng trắng, cô cũng biết, anh sẽ không cho cô được như ý nguyện. Vốn còn đang nghĩ người đàn ông như anh ta đối với một cô bé cái gì cũng không biết như cô sẽ không thật sự có tình cảm, chẳng qua là cảm thấy mới lạ mà thôi. Có lẽ sau khi kết hôn vài năm anh ta sẽ cảm thấy mệt mỏi, mình còn có cơ hội rồi đi. Cô nhất định có cách làm cho anh ta chán cô, nhất định sẽ. Cô không cần đem cả cuộc đời của mình bán cho ác ma. Dù đã không còn duyên phận với Sở Khương, cô vẫn muốn rời khỏi anh ta bắt đầu lại cuộc sống mới của cô.

Sở Mạnh nghiêng ngẫm nhìn về mặt của cô. Hừ! Muốn lên lúc kết hôn, không muốn có con? Là còn muốn nói lại duyên phận với Sở Khương sao? Để cho cô xuống địa ngục mà chờ đợi đi! Dù anh chết không không cho cô được như ý nguyện, Quan Ngưng Lộ, đời này cô cũng đừng nghĩ thoát khỏi tôi. Dùng sức đè xuống bàn tay đặt trên vai cô.

"Không cần, đau." Ngưng Lộ cau mày.

"Nếu như không còn chuyện gì khác chúng ta phải lên đường. Không cần lộ ra bộ dạng bất mãn. Sở Mạnh tôi cười không phải là một cô gái không biết cười. cười....." Đôi tay Sở Mạnh thay đổi đặt hai bên gò má cô kéo tới cô cho là da mặt mình sắp nứt ra. Dưới tình huống như thế, người phụ nữ nào còn có thể cười được.

Rất cuộc, Ngưng Lộ kéo ra một nụ cười miễn cưỡng cũng được cho là vui vẻ.

Ác ma tạm thời buông tha cho khuôn mặt cô, xoay người đi thẳng ra ngoài. Ngưng Lộ lại không dám ngừng lại một phút theo sát phía sau anh.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tại Sao Là Tôi?

Ngưng Lộ lên xe nhìn gò má lạnh lùng của anh muốn nói lại thôi. Sẽ phải cùng một người đàn ông xa lạ kết hôn, bảo cô sao lại không khăn trương đây? Nhưng anh ta sao nhất định phải là cô đây? Chẳng lẽ anh ta thích cô? Ngưng Lộ không tin. Mặc dù cô biết mình xinh đẹp (Ling:Ngưng Nhi tự tin ghê, xuống gùm cái đu dây điện coi chừng bị điện giật đó), nhưng chỉ có xinh đẹp thôi thì coi là cái gì? Người đàn ông nổi tiếng như anh ta quen biết bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp như vậy? Như cô thì coi là cái gì? Sao lại buộc cô đi tới bước này? Cô còn có thể hối hận không? Ngưng Lộ rất phi nhỏ mình đều đã đi tới bước này cô lại cô nghĩ cái vấn đề này.

Sở Mạnh vừa lái xe khỏe mắt dư quang thỉnh thoảng thấy cô giương mắt nhìn anh, giống như là có điều gì muốn hỏi mà không dám lên tiếng.

"Muốn nói cái gì thì nói." Sở Mạnh chủ động mở miệng.

Thật có thể hỏi sao? Ngưng Lộ có chút không tin anh sẽ dễ nói như vậy.

"Cho cô một cơ hội hỏi, không hỏi thì cũng đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy." Sở Mạnh chuyển tâm lái xe cũng không quay đầu nhìn cô, điều này làm cho Ngưng Lộ yên tâm không ít.

"Tại sao là tôi?" Cúi đầu vẫn hỏi ra. Không có người phụ nữ nào không quan tâm, biết rất rõ ràng anh ta muốn cô không thể nào là thật thích cô, nếu như chỉ vì quan tâm đến nhan sắc anh ta không thể nào đồng ý cưới mình. Bên ngoài có biết bao nhiêu phụ nữ bắt kẻ vọc dáng hay tướng mạo đều hơn cô, cần gì nhất định phải là cô? Cho dù là cô thật sự có chuyện cầu xin anh ta.

"Tại sao không thể là cô." Sở Mạnh cũng không trả lời thẳng vấn đề của cô. Có lẽ là vì lần đầu tiên nhìn thấy cô, cái hình ảnh hoạt bát đó đã khắc sâu vào trong đầu anh, cũng có lẽ vì thân hình nhỏ bé yếu ớt và ánh mắt kiên quyết kia trong màn mưa đã thật sâu hấp dẫn anh. Nhưng dựa người vô người cùng tự chủ như anh, dù là anh có thật thích cô, cô lại là bạn gái của em trai anh sao anh làm sao cũng sẽ không thể ra tay với cô. Hết lần này tới lần khác cô là bạn gái của Sở Khương, liền hướng về phía cô là bạn gái của Sở Khương thì anh nhất định phải là cô. Nhưng, cái lý do sâu xa đó có nhất định phải nói cho cô sao? Có cần thiết không? Trong lòng Sở Mạnh tựa hồ như đang giằng co.

"Tôi chỉ cảm thấy phụ nữ bên ngoài rất nhiều, sự lựa chọn của anh không nhất định là tôi, hơn nữa kết hôn là chuyện cả đời." Ngưng Lộ cảm giác mình nói câu này đã là quá chậm, bởi vì bọn họ đã ký hợp đồng, còn có đường rút lui sao?

"Quan Ngưng Lộ, cô thật sự muốn biết sao?" Một tay thuần thục nhẹ nhàng chuyển động tay lái, xe qua thật nhanh qua một khúc quanh đầu đường. Khỏe miệng Sở Mạnh giương ra một nụ cười lạnh, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, nhanh đến khiến Ngưng Lộ không kịp phát hiện thì anh đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

Cô dùng ánh mắt chờ đợi nhìn anh, đó chính là hy vọng biết? Được, chỉ cần cô tiếp nhận được, vậy anh không ngại nói cho cô biết. "Két" một tiếng, xe đang chạy nhanh như bay đột nhiên ngừng lại bên đường, khiến Ngưng Lộ cũng theo quán tính chúi về phía trước một cái, cũng may có thắt dây an toàn bằng không cô sẽ phải bay ra ngoài. Tên này sao lại lái xe như vậy a?

"Không phải là muốn biết lý do sao? Ngẩng đầu nhìn tôi a, tôi cho cô biết lý do." Sở Mạnh nhìn người phụ nữ đó vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, có can đảm hỏi không có can đảm nghe sao?

Sở Mạnh đưa tay nâng mặt cô lên, một đôi mắt hoảng sợ to như nai con nhìn thẳng anh, bộ dáng diêm dā đáng yêu như vậy, sao có thể không làm cho người ta không động tâm? Nhưng ngoài động tâm ra anh còn muốn cho người khác nếm thử mùi vị mất đi người yêu. Không biết khi Sở Khương biết anh hai mình sẽ cưới người phụ nữ nó yêu mến nhất làm vợ sẽ có cảm giác gì? Ha ha ..... Anh thật sự rất mong đợi.

"Ai kêu cô là bạn gái của Sở Khương? Nếu như không phải có lẽ tôi cũng sẽ không muốn cưới cô. Đáng đời, ai bảo cô xui xẻo a, sao lại để cho tôi đụng phải đây?" Khẩu khí của anh càng ngày càng lạnh, tay chế trụ cằm cô cũng tăng thêm sức.

"Anh ấy là em trai của anh!" Ngưng Lộ vẫn là nhin đau đem điều muốn hỏi nói ra. Đúng vậy a, Sở Khương là em ruột của anh ta a, sao anh ta có thể máu lạnh như vậy?

"Quan Ngưng Lộ, cô hãy nghe cho kỹ đây là một bí mật. Bây giờ tôi nói cho cô biết, nếu như cô dám đem chuyện này nói ra ngoài tôi sẽ làm cho Quan gia của cô chôn cùng." Sắc mặt Sở Mạnh đã là một vẻ mặt khát máu, mà Ngưng Lộ sau khi nghe anh ta nói như vậy trong lòng từng trận rét run, anh ta rốt cuộc có ý gì?

"Sở Khương không phải em ruột của tôi, chúng tôi chẳng qua là đứng díp có cùng một người cha mà thôi. Nhưng Sở Khương nó cũng không biết. Là mẹ nó hại chết mẹ tôi, biết rõ ba mẹ tôi ở chung một chỗ lại vẫn cố ý cảm dỗ ba tôi, cuối cùng ép mẹ tôi không thể không rời đi. Lý do của bà ta là gì? Bà ta mang thai con của ba tôi, nhưng bà ấy có nghĩ tới mẹ tôi cũng có thể mang thai? Đáng đời bà ta xui xẻo con của mình lúc sanh thể chất không tốt đã chết yếu trên giường sanh. Mà tôi cũng hại chết mẹ tôi, bà lúc sanh tôi do mất máu quá nhiều. Vừa lúc hai sản phụ cũng cùng một ngày sanh cùng một bệnh viện, một người lớn qua đời một đứa bé mất, di tôi ôm tôi đến trước mặt ba tôi nói cho ông ấy biết là con của ông ấy, trong tình trạng dối trên gạt dưới, tôi thành con trai trưởng của Sở Văn Thiên và Mộ Bội Vân. Bọn họ là chị em tốt cùng nhau lớn lên a! Vì tranh giành một người đàn ông lại đối xử với bà như vậy? Cô nói tôi có nên làm cho Sở Khương cũng nếm thử một chút mùi vị mất đi người yêu không? Ừ?" Những sự thật này, là anh mười lăm năm trước cái người anh gọi là di tới trường học tìm anh, cũng đem nhật ký của mẹ cho anh đọc anh mới biết. Thì ra người phụ nữ mà anh mấy chục năm gọi "Mẹ" cũng không phải là mẹ của anh? Đứa em trai suốt ngày vẫn theo phía sau gọi anh "anh hai, anh hai" thế nhưng lại không phải cùng một mẹ sanh ra? Bảo anh làm sao chịu nổi?

Mỗi một câu của Sở Mạnh đều nặng nề đập vào trong lòng cô, cô không cách nào tiêu hóa được những chuyện vừa nghe, cô cũng không dám tin đó là sự thật! Trời ạ! Sao lại như vậy?

"Sợ sao? Cô dám nói những lời này cho Sở Khương nghe, cô cứ đi nói a! Xem nó sẽ có phản ứng như thế nào! Ba mẹ của nó đều là người vô sỉ như vậy. Ha ha!" Sở Mạnh buông cô ra, anh không hiểu tại sao mình lại đem bí mật giấu trong lòng mấy chục năm cho từng nói cho bất kỳ kẻ nào nghe nói cho cô biết? Mà anh cũng tin chắc, cô không dám nói với Sở Khương? Nhìn cô sợ đến xanh cả mặt rồi.

Không để ý tới Ngưng Lộ đã bị dọa sợ nữa, Sở Mạnh lần nữa nổ máy xe gào thét mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nước Mắt Của Sở Khương

Sau khi Sở Mạnh đem Ngưng Lộ đưa đến cửa nhà, một mình ngồi trên xe chờ.

Đã gần mười phút, lấy cái gì cần lâu như vậy sao? Sở Mạnh nâng đồng hồ trên cổ tay lên liếc mắt nhìn, cau mày.

Sở Khương từ cửa hàng tiện lợi ở gần Quan gia đi ra ngoài, xa xa liền nhìn thấy một chiếc xe quen mắt dừng ở trước cửa Quan gia? Là xe của anh hai sao? Anh hai không thể nào đến đây đi? Sở Khương xoa xoa đôi mắt mệt mỏi. Tối hôm qua vì chờ anh hai về nói với anh chút chuyện liên quan tới Quan gia, nhưng anh ngồi ở phòng khách đợi đến trời sáng cũng không thấy bóng dáng anh hai, gọi vào di động của anh ấy thì luôn ở trạng thái tắt máy. Anh suốt đêm không ngủ vì lo lắng cho tình trạng của Lộ Lộ mà bất chấp sự phản đối của ba mẹ chạy tới đây. Nhưng sáng sớm anh tới nhà của bọn họ nhấn chuông vẫn không có người ra mở cửa. Cho đến hơn chín giờ cô giúp việc làm thêm giờ của Quan gia mới đến mở cửa. Nhưng người giúp việc không nhận ra anh nên không cho anh vào, anh liên tục năn nỉ cô giúp việc giúp anh vào xem Lộ Lộ như thế nào, mấy phút sau cô ấy ra nói Quan tiểu thư không có ở nhà sau đó đem anh nhốt ngoài cửa.

Anh lo lắng đến độ sắp nổi điên, làm sao cũng không tìm được cô. Cách duy nhất chính là chờ đợi. Nhưng, anh vừa mới rời đi không tới mười phút trước cửa nhà họ Quan đã đậu một chiếc xe quen thuộc.

Càng đến gần lòng Sở Khương càng hoảng sợ, có thật là anh hai không? Đến lúc bấm số xe thật quen thuộc đập vào trong mắt, Sở Khương xác định trăm phần trăm là xe anh hai, nhưng sao anh ấy lại ở đây? Sở Khương cảm nước đang muốn tới phía trước hồi thì cửa Quan gia lại mở ra. Người ra đứng là Ngưng Lộ người mà anh chờ cả buổi sáng. Cô mặc Một bộ váy màu vàng nhạt khi sắc xem ra tốt hơn hôm qua nhiều, nhưng vừa rồi sao cô giúp việc lại gạt anh nói cô không có ở nhà đây? Cũng may anh không tin mà rời đi, nếu không không gặp được cô rồi.

"Lộ Lộ....." Sở Khương vừa định lớn tiếng gọi cô, lời còn trong cổ họng cô lại giống như con bướm trắng bay về phía anh hai. Mắt thấy cô sắp lên xe rồi đi, Sở Khương chạy tới.

"Lộ Lộ, em đã đi đâu? Anh rất lo cho em!" Sở Khương ném đi nước đang cầm trên tay đem Ngưng Lộ muốn lên xe ôm thật chặt vào trong ngực.

"Sở Khương? Sao anh lại ở chỗ này?" Ngưng Lộ kinh ngạc đến quên mất trên xe còn một người đàn ông đang chờ cô đi đăng ký, chỉ đang đắm chìm trong niềm vui cùng Sở Khương gặp mặt. Cô còn đang suy nghĩ làm sao nói với anh chuyện này thì anh đã tới rồi. Sở Khương, Sở Khương của cô tới, ngực của anh sao mà ấm áp quen thuộc như vậy, nước mắt Ngưng Lộ lại chảy xuống.

"Lộ Lộ, đừng khóc. Tự mình đi tìm anh hai nói chuyện." Sở Khương hoàn toàn bỏ quên anh hai mình lúc này đang an vị trong xe, sau khi nhìn thấy đôi tiểu tình nhân ôm nhau, bàn tay đặt trên tay lái đã nắm chặt thành quyền, sắc mặt lại biến xanh một mảnh. Cũng đã đồng ý kết hôn với anh, bây giờ còn ở trước mặt anh ôm nhau như vậy là có ý gì? Khiêu khích anh sao?

Sở Mạnh xuống xe dùng sức đập lên cửa xe, ánh mắt âm trầm không nhúc nhích nhìn bọn họ.

"Anh hai? Sao anh lại ở chỗ này? Tự em đang muốn tìm anh nói chuyện đây." Tiếng đóng cửa xe quá lớn làm Sở Khương tạm thời buông Ngưng Lộ ra, tay vẫn còn vòng trên eo. Đập vào trong mắt Sở Mạnh cũng cực kỳ chói mắt, hận không thể tách bọn họ ra.

Mà Ngưng Lộ lại hốt hoảng đẩy tay Sở Khương ra, làm sao Sở Khương cũng không chịu buông ra. Cô không dám ngẩng đầu nhìn Sở Mạnh, thật ra thì không cần nhìn cô cũng có thể cảm giác được ánh mắt nổi giận của anh đang nhìn mình chằm chằm, hận không thể đem mình xé ra làm đôi nữa chứ?

"Sao anh lại ở chỗ này? Em hỏi cô ấy?" Sở Mạnh không đến gần bọn họ, anh đem vấn đề ném cho Ngưng Lộ. Khẩu khí lạnh không thể lạnh hơn nữa khiến trong lòng Ngưng Lộ cả kinh. Anh ta sao có thể đem tất cả vấn đề ném cho cô? Rõ ràng là anh ta ép cô bây giờ lại biến thành lỗi của cô? Sao lại có người đáng ghét như vậy? Cô phải làm sao mở miệng nói với Sở Khương cô phải cùng người khác kết hôn, hơn nữa đối tượng kết hôn lại là anh ruột của anh ấy? Cô nói không ra miệng, lại nghĩ đến những lời mới vừa rồi trên xe anh ta nói, sắc mặt Ngưng Lộ càng xanh hơn, đầu cũng cúi thấp hơn, chứng minh thư cầm trong tay cũng bị cô dùng sức xiết đến biến dạng.

"Lộ Lộ, sao thế? Em nói cho anh biết? Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?" Sở Khương bị khẩu khí lạnh lùng của anh hai cùng sắc mặt tái nhợt bất an của Ngưng Lộ hù sợ, trong lòng anh mơ hồ có một đáp án, anh hai suốt đêm qua không về nhà cùng Lộ Lộ có liên quan. Mặc dù trước kia bởi vì công việc

anh hai cũng thường không về nhà, nhưng sẽ trùng hợp như vậy sao? Quan gia xảy ra chuyện như vậy, Lộ Lộ ngày hôm qua lại thăm hại như vậy? Anh không dám nghĩ, cũng không muốn tin tưởng kết quả như vậy. Anh hai là người anh sùng bái từ nhỏ đến lớn, khả năng học tập tốt làm việc lại càng tốt, không thể nào không thể nào.....

"Sở Khương, em....." Lời nói của Ngưng Lộ bị nghẹn trong cổ họng làm sao cũng không thốt nên lời. Mà Sở Mạnh vẫn đứng nhìn cô không nói lời nào, anh muốn cô tự nói ra.

"Anh hai, có phải anh ép cô ấy hay không?" Sở Khương làm sao cũng nghĩ không ra, quay lại chất vấn anh hai mình.

"Anh ép cô ấy cái gì? Em tự hỏi cô ấy! Quan Ngưng Lộ, cô tự trả lời xem tôi có ép cô không!" Khẩu khí Sở Mạnh càng thêm không kiên nhẫn, anh không muốn tiếp tục trì hoãn rồi.

"Lộ Lộ, em nói cho anh biết, có phải anh hai ép em hay không?" Tâm trạng Sở Khương đã rối loạn.

"Sở Khương, xin lỗi, xin lỗi..... Là em chủ động yêu cầu anh ấy kết hôn với em!" Ngưng Lộ dưới áp lực của Sở Mạnh ngã vào trong ngực Sở Khương khóc nức nở.

"Kết hôn?" Sở Khương không tin lỗ tai của mình. Dự tính xấu nhất của anh là anh hai cưỡng bức Lộ Lộ, nhưng bây giờ Lộ Lộ nói gì? Muốn kết hôn với anh hai của anh? Làm sao có thể? Anh không tin, không tin Lộ Lộ sẽ là người như vậy, cũng không tin anh hai sẽ giành bạn gái với anh.

Nhưng, nếu không phải như vậy, Lộ Lộ sao lại phải khóc thành như vậy?

"Anh hai, nhất định là anh ép cô ấy có đúng không? Tại sao lại đối với cô ấy như vậy? Cô ấy là vợ sắp cưới của em a! Tội em sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn! Sao anh có thể làm như vậy?" Sở Khương sụp đổ, tay nắm vai Sở Mạnh không buông. Anh không tin chuyện sẽ như vậy. Sẽ không, Lộ Lộ sẽ không vì chuyện trong nhà mà kết hôn với anh hai, bọn họ không coi là quen biết, làm sao có thể kết hôn?

Bọn họ tranh chấp đưa tới người qua đường ghé mắt nhìn. Sở Mạnh không muốn ở bên ngoài cùng em trai có quá nhiều tranh chấp, anh dùng sức hất tay Sở Khương ra, Sở Khương đã lui về phía sau mấy bước. Anh sao có thể là đối thủ của anh hai? Muốn đánh căn bản là không đánh lại anh hai.

"Sở Khương, anh không có thời gian giải thích với em nhiều như vậy. Quan Ngưng Lộ, nếu như cô cảm thấy là tôi ép cô, cô có thể lựa chọn không lên xe đi theo tôi." Sở Mạnh thấy Ngưng Lộ không ngừng khóc nức nở, phiền lòng mở cửa xe. Không muốn thì thôi, cần gì làm cho người toàn thế giới đều cho rằng anh ức hiếp cô? Đầu anh đau, cho dù mình có muốn cô ấy thì có thể như thế nào? Cưỡng bức một người phụ nữ không vui thật không có ý nghĩa, thừa dịp bây giờ anh còn có thể buông tay thì cách anh xa một chút, đừng bao giờ gặp lại. Buông tay không được cũng phải buông.

"Sở đại ca, chờ tôi. Tôi đi với anh, Sở Khương thật xin lỗi!" Ngưng Lộ thật sâu khom mình, kéo ra cửa xe lên xe. Nước mắt đọng lại ở khóe mắt, không muốn lại nhìn về phía cửa xe.

"Đã lên rồi thì không có cơ hội quay đầu lại." Sở Mạnh đề máy xe, xe thể thao tính năng thật tốt thời gian không tới hai giây đã nghênh ngang rời đi.

"Lộ Lộ, quay lại đây! Quay lại đây!" Sở Khương mở ra bước chân dài chạy theo như điên, nhưng làm sao có thể đuổi kịp tốc độ của xe thể thao? Anh không muốn tin cô gái mà anh yêu ngày hôm qua còn nằm trong ngực anh khóc nức nở hôm nay đã nói với anh muốn kết hôn với người khác. Anh không tin, không tin.....

Cây to ven đường, người đi đường, xe cộ lần lượt lướt qua trước mắt, tại sao phải như vậy? Lộ Lộ của anh! Anh phải mất đi cô sao? Đau lòng đến dường như không thở nổi, ông trời, tại sao lại muốn đối với anh như vậy?

Rõ ràng là trời quang mây tạnh, nhưng bầu trời của anh sao lại không nhìn thấy chỉ thấy một mảnh hắc ám? Là trời muốn mưa sao? Tại sao mắt của anh lại ướt?

"Tại sao? Tại sao?" Quả đấm nặng nề đánh vào thân cây ven đường, găm lên sự tuyệt vọng của anh. Tia máu rỉ ra, Sở Khương lại không cảm giác được sự đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Anh, Anh Muốn Mạng Của Em

Anh, anh muốn mạng của em.

Sở Khương về đến nhà, đem tất cả những thứ trong phòng có thể đập đầu đập nát vẫn không thể hồi phục được nội tâm khổ sở. Anh không tin chỉ một đêm mà thời tất cả đều đã thay đổi. Một người là anh nhiều năm thương yêu nâng niu che chở trong lòng bàn tay, một người là người anh nhìn anh từng bước một lớn lên, sao có thể liên thủ làm xáo trộn bầu trời của anh? Anh hai không biết sao? Lộ Lộ chính là sinh mạng của anh a, anh ấy sao có thể lấy đi sinh mạng của em trai?

Không có Lộ Lộ tánh mạng của anh sao có thể kéo dài? Lộ Lộ, anh ở trên trời chờ em! Lưỡi dao bén nhọn cắt xuống, dòng máu đỏ tươi chảy xuống ra giường trắng nõn. Sở Khương nhắm mắt lại, bên ngoài đã rối loạn không yên, tiếng gõ cửa, tiếng quát tháo trong lỗ tai Sở Khương càng ngày càng xa.

Thiên sứ, là thiên sứ đến đón anh sao?

Sở gia từ trên xuống dưới đã rối loạn không yên, người giúp việc không hiểu người bình thường luôn ôn tồn lễ độ như nhị thiếu gia sao mặt lại bi thống tự nhốt mình trong phòng. Bên trong không ngừng truyền đến tiếng ném đồ nặng nề, lão gia và phu nhân lúc này đi ra ngoài đang trên đường chạy về. Ngăn vạ lần dừng xảy ra chuyện gì mới được a! Tất cả mọi người đều cầu nguyện.

Khi Sở phụ và Sở mẫu về đến nhà trong phòng đã không còn bất cứ tiếng động gì. Sau khi ở bên ngoài liên tục hét to tên con trai không có trả lời bọn họ cũng bắt đầu lo lắng, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ? Cửa bị khóa bên trong quá chắc đung như thế nào cũng không mở ra.

"Xảy ra chuyện gì?" Mới từ chỗ đăng ký trở về Sở Mạnh cứng rắn lôi kéo Ngưng Lộ trở về Sở gia. Ngưng Lộ không muốn cũng không dám phản kháng anh. Sẽ có một ngày phải đi đối mặt với chuyện này. Nhưng bọn họ mới vừa vào cửa nhà liền bị đám người giúp việc luống cuống vây thật chặt.

"Đại thiếu gia, ngài nhanh chút lên xem nhị thiếu gia. Cậu ấy đã tự nhốt mình trong phòng rất lâu. Bây giờ một chút tiếng động cũng không có, sợ là cậu ấy làm chuyện ngốc a."

"Đúng vậy a, mới vừa rồi tôi thấy lúc nhị thiếu gia trở lại giống như rất thống khổ, sau đó trở về phòng đập đồ."

Đám người hầu loạn thất bát tao.

Họ nói gì, Sở Khương nghĩ quẩn? Ngưng Lộ cả kinh trong lòng, tay tự động giãy ra khỏi tay Sở Mạnh, thân thể mảnh khảnh chạy thật nhanh lên lầu. Ánh mắt Sở Mạnh lạnh lẽo theo sát đi lên.

"Hai bác Sở Khương đâu? Anh ấy sao rồi? Sao rồi?" Ngưng Lộ đã kinh hoàng quên mất sự sợ hãi, quên mất mình mới vừa trở thành người vợ hợp pháp của Sở Mạnh không có quyền quan tâm đến người đàn ông khác như vậy nữa. Nhưng, người đó là Sở Khương, là Sở Khương người cùng cô trải qua biết bao nhiêu năm tháng như vậy, là người đàn ông đầu tiên mà cô yêu a! Cô làm sao có thể thờ ơ đối mặt đây?

"Lộ Lộ, sao cháu lại tới đây?" Sở Mẫu thấy Ngưng Lộ về mặt kinh ngạc, khẩu khí cũng cực kỳ bất mãn. Con trai hôm qua vì chuyện của Quan gia bọn họ mà về nhà ẩm ỉ, bây giờ lại như vậy nhất định cùng cô ta có liên quan. Còn chưa gả vào cửa cũng đã đem nhà bọn họ làm thành gà chó không yên, nếu như còn muốn gả vào? Xem ra vẫn phải suy tính một chút mới được. (Ling: hết kịp rồi Lão thái thái người ta đã là con dâu trưởng của nhà người rồi, còn suy tính cái gì nữa.)

"Dì, Sở Khương đâu?" Ngưng Lộ vì nóng lòng mà bỏ sót về mặt bất mãn trên mặt Sở mẫu, nắm tay bà lên.

"Chuyện nhà chúng tôi không cần người ngoài như cô trông nom, cô đi đi!" Sở mẫu trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, bà không muốn nhìn thấy cô nữa. Người phụ nữ hại con trai bà mất đi lý trí.

"Cô ấy không phải là người ngoài, là vợ hợp pháp của con." Một thanh âm lạnh lùng chen vào. Là Sở Mạnh lên tới.

"Sở Mạnh, con biết mình đang nói gì không?" Một con sóng đang ngầm dâng lên, Sở mẫu lập tức không thể nào tiếp nhận. Ngày hôm qua rõ ràng còn là bạn gái của con trai út, hôm nay lại biến thành vợ của con trai trưởng? Là chuyện xảy ra quá nhanh, hay là bà già rồi năng lực tiếp nhận quá kém?

"Sở Mạnh, chuyện gì xảy ra?" Sở phụ cũng vì nghe được tin tức mà kinh hãi.

Người của Sở gia bởi vì tin tức đột ngột này mà tạm thời quên chuyện con trai út tự giam mình trong phòng.

"Chút nữa con sẽ nói với hai người. Con xem Sở Khương xảy ra chuyện gì trước." Tinh táo đi đến bên cửa, mấy người giúp việc vây ở phía ngoài tự động tránh ra. Sở Mạnh nắm lấy tay cầm cái cửa không phản ứng, cứng rắn tông cửa là không thể nào biện pháp duy nhất là leo vào tự ban công. Cũng may chỉ là lầu hai mà thôi cách mặt đất cũng không tính là quá cao.

Sở Mạnh gọi người tìm thang tới, anh đứng phía trên tay vừa đứng dựng tới ban công, bám vào hít mạnh một cái liền có thể treo lên, đập vỡ cửa kính thủy tinh, trong phòng lộn xộn, mà người nằm trên ra giường lộn xộn không phải chính là Sở Khương sao? Trên ra giường một mảnh đỏ tươi làm mắt anh đau nhói. Sở Mạnh không để ý đến âm thanh nhào nhào bên ngoài, tinh táo thăm dò một chút hơi thở của nó, vẫn còn hơi thở yếu ớt. Dùng sức xe một góc ra giường cột chặt cách này bị thương làm cho máu không thể tiếp tục chảy, sao đó mới cầm điện thoại gọi xe cứu thương.

Sở mẫu thấy con lớn ôm con út cả người toàn là máu ra ngoài mắt hoa lên ngất đi. Mọi người luống cuống mang Sở Mẫu cùng xuống lầu.

Chẳng mấy chốc trên hành lang rộng rãi của lầu hai chỉ còn mình Ngưng Lộ, đầu của cô rất đau, tâm trạng cũng rất đau khổ. Sở Khương sao lại ngu như vậy không biết quý trọng tánh mạng của mình?

"Lộ Lộ, đời này anh chỉ yêu một mình em, chỉ đối tốt với mình em. Em là người anh thích nhất, tính mạng của anh....." Dưới ánh trăng thật đẹp Sở

Khương một người thanh niên mát thanh mảy tú, trông mắt thâm tình lại nhìn về một người, Ngưng Lộ roi lệ nhẹ nhàng ngấn đầu hôn lên môi anh.

Vẫn giống như ngày hôm qua, ngực của anh quen thuộc như vậy, sao chẳng bao lâu lại là huyết lệ gặp nhau? Thật là đau, đau lòng cực kỳ. Ông trời sao lại muốn treu cọt cô như vậy? Thân thể Ngưng Lộ tựa vào vách tường mềm nhũn ra.

"Thiếu phu nhân, có sao không?" Một người nữ giúp việc phụng mệnh lệnh của đại thiếu gia lên xem Ngưng Lộ. Cô không hiểu người trước mặt cô phải gọi thiếu phu nhân không phải là bạn gái của nhị thiếu gia sao? Tại sao đại thiếu gia lại nói cô ấy là vợ hợp pháp của cậu ấy đây? Nhưng tò mò thì tò mò chuyện này không phải một người có thân phận người ăn kẻ ở như cô có thể hỏi. Dù sao chủ nhân cần dặn chuyện gì thì cứ làm theo, gọi là thiếu phu nhân hẳn là không sai đi, vẫn là người của Sở gia.

Cách xưng hô xa lạ của người giúp việc khiến đầu óc Ngưng Lộ do dự một chút, sau đó nắm thật chặt tay của người giúp việc vội vàng hỏi: "Sở Khương đâu? Sở Khương đâu?"

"Nhị thiếu gia đã được đưa tới bệnh viện, thiếu phu nhân cô không sao chứ?" Thiếu phu nhân không ngừng gọi tên nhị thiếu gia, rốt cuộc là vợ của ai a?

"Bệnh viện, bệnh viện, tôi muốn tới bệnh viện, tôi muốn đến xem Sở Khương." Ngưng Lộ nhanh chóng đứng dậy, thoáng qua người giúp việc vờn tay, chạy thẳng xuống lầu. Sở Khương, anh ngàn vạn đừng xảy ra chuyện, bằng không, em cả đời không cách nào sống yên ổn, Ngưng Lộ cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giành Phụ Nữ Với Tôi?

Trải qua truyền máu cấp cứu, Sở Khương tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì mất quá nhiều máu nên bây giờ còn chưa tỉnh lại, đã được đưa đến phòng bệnh vip.

Trên ghế sofa da thật bên ngoài phòng bệnh, Sở Mạnh không để ý đến yêu cầu cấm hút thuốc của bệnh viện, tự ý đốt một điếu. Khói lượn lơ lên cao mặt của anh tỉnh táo không có chút cảm xúc.

"Sở Mạnh." Sở Vân Thiên cau mày đến gần con trưởng.

"Ba." Giọng Sở Mạnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Cô bé nhà họ Quan đó thật sự kết hôn với con?" Sở Vân Thiên nhìn chăm chăm mặt con trai.

"Đúng vậy. Hôm nay đã đi đăng ký. Qua vài ngày nữa con sẽ phát thiệp mời cho bạn bè trong giới làm ăn, đến lúc đó sẽ có một hôn lễ long trọng."

"Con biết rõ cô ấy là bạn gái của em trai con, sao con lại làm như vậy?" Sở Vân Thiên không khỏi giận dữ. Đứa con lớn này của ông sao có thể máu lạnh như vậy? Nói cứ như chuyện không liên quan tới người khác vậy?

Sở Mạnh gạt tàn thuốc trên tay không nói gì, lạnh lùng nhìn ba nổi giận.

"Con trai, mẹ cũng muốn biết tại sao? Nó là em ruột của con a? Con bé đó có gì tốt? Luận gia thế, luận tướng mạo có điểm nào tốt hơn so với đại tiểu thư Đường gia? Con không nên giành với Sở Khương?"

Sở mẫn tỉnh lại dưới sự nâng đỡ của hộ sĩ đi ra phòng bệnh, vừa đứng nghe được đối thoại của chồng và con mình. Đườn gia đại tiểu thư trong miệng bà là con gái của Đường Khang Vận ông chủ tập đoàn Đường Thị Đường Linh Chi. Người chẳng những xinh đẹp mà còn giỏi giang, Còn từng ra nước ngoài du học, gia thế cũng cũng môn đăng hộ đối với Sở gia, hai nhà kết hợp lại không có gì thích hợp bằng. Bà còn đang đợi sau khi con trai tiếp nhận Sở Thành sẽ tìm cơ hội cho bọn họ quen biết một chút, kết quả con bé họ Quan đó lại đem hai đứa con bà làm đến đủ loạn rồi.

"Chẳng vì cái gì. Chỉ đơn giản là con muốn cưới cô ấy." Sở Mạnh cũng không muốn đem chuyện suy nghĩ trong lòng nói quá nhiều cho ba mẹ nghe. Anh làm việc luôn tự có chủ kiến, không cần một người từ bên ngoài can dự vào, cho dù là ba mẹ anh cũng không được.

"Nhưng nó vốn là bạn gái của Sở Khương a! Con làm như vậy Sở gia chúng ta sau này làm sao có thể làm người? Sao con không thể vì em trai con suy nghĩ một chút?" Sở mẫn đứng là không đành lòng nhìn thấy con út bị thương. Mặc dù cả hai đều là con bà, nhưng con trưởng sau năm mười mấy tuổi liền càng ngày càng xa lánh bà, con trai út thì ngược lại tương đối thân cận một chút, trong tâm tư bà đương nhiên thiên vị Sở Khương nhiều hơn một chút. Nhưng con trai út lại cố tình không có tiền đồ vì một đứa con gái mà tự sát. Thật không đáng giá.

"Chuyện của con con không muốn giải thích quá nhiều." Đối với sự kích động của ba mẹ Sở Mạnh vẫn bình tĩnh không hề động đậy. Như là chuyện không còn cách nào có thể cứu vãn, nói gì đều không có tác dụng.

“Đây không chỉ là chuyện của con, là chuyện của Sở gia chúng ta.” Sở Vân Thiên giận đến đập bàn đứng dậy. Sao nó lại có thể nói chuyện như vậy?

“Ba, trong chuyện này ba là người không có tư cách nói con nhất!” Sở Mạnh cũng đứng lên, anh cao hơn so với ba anh một cái đầu ánh mắt trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, sắc bén chăm chú nhìn ba mình không có chút thỏa hiệp.

“Con...” Sở Vân Thiên muốn nói gì nhưng lại nói không nên lời.

“Sở Mạnh, sao con lại nói chuyện với ba con như vậy?” Sở mẫu bị chính ánh mắt lãnh liệt của con trai mình làm cho hoảng sợ.

Trong lúc mắt thấy hai cha con giương cung bạt kiếm, hộ sĩ kịp thời xuất hiện tạm thời hóa giải.

“Sở tiên sinh, Sở phu nhân, Sở thiếu gia đã tỉnh. Cậu ấy nói muốn gặp anh hai.”

Sở Mạnh không nói gì mở rộng bước chân đi vào phòng bệnh.

Sở Khương tựa vào giường, sắc mặt tái nhợt, giữa hai hàng lông mày có đau đớn không thể nói rõ được. Thấy anh hai đi vào anh mắt càng thêm u ám.

Sở Mạnh đi tới bên giường ngồi xuống.

“Đừng tiếp tục làm chuyện ngốc nữa!” Thanh âm vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước.

“Anh hai, anh có thể đừng kết hôn với Lộ Lộ không? Em yêu cô ấy, em không thể không có cô ấy!” Sở Khương bắt được tay anh hai, tâm tình kích động. Trên thế giới này có biết bao nhiêu phụ nữ đẹp say lòng người, lấy điều kiện của anh hai anh thì những phụ nữ đó đối với anh ấy mà nói chỉ bất quá là một câu ‘Tự do lựa chọn’. Nhưng anh ấy sao lại cố tình muốn cùng anh giành một người đây?

“Sở Khương, bình tĩnh một chút. Buổi sáng chúng tôi đã đăng ký kết hôn, quên cô ấy đi!” Về mặt thống khổ của em trai cũng không làm Sở Mạnh dao động chút nào.

“Anh hai, Lộ Lộ là của em. Anh đem cô ấy trả lại cho em, trả lại cho em.....” Sở Khương dùng sức vịn bả vai anh hai rống to, bởi vì sức khỏe mới vừa khôi phục trên trán đã xuất hiện những hạt mồ hôi hột.

“Sở Khương, con bình tĩnh một chút, sức khỏe mới vừa khôi phục không thể quá kích động.....” Sở Vân Thiên vẫn theo phía sau tiến lên an ủi con trai út, mà Sở mẫu chỉ tức giận nhìn chăm chăm con trai trưởng. Vì một người phụ nữ mà hai anh em phải trở mặt, Quan Ngưng Lộ thật không đơn giản a.

“Sở Mạnh, con là anh hai không thể nhường cho em một chút sao?” Sở mẫu thật sự không thể nhìn nổi nữa. Con trưởng biết rất rõ con bé đó là bạn gái của em trai vẫn muốn kết hôn với nó, bây giờ em trai đã thành ra như vậy nó vẫn không thể nói để nghe một chút. Nhưng nói gì cũng không kịp đi? Con trai út đáng thương a. Sở mẫu cực kỳ đau lòng.

“Anh, mẹ nói đúng, hai người chỉ cần đi làm thủ tục ly hôn là được rồi, được không?” Trong mắt Sở Khương đã dấy lên một tia hy vọng. Thế nhưng hi vọng cuối cùng cũng chỉ có thể là hi vọng mà thôi.

“Sở Khương, anh sẽ không ly hôn với cô ấy.” Sự kiên quyết trong khẩu khí của Sở Mạnh làm lòng Sở Khương chìm xuống đáy cốc.

“Anh, nếu như không có Lộ Lộ em không muốn tiếp tục sống.....” Lúc này Sở Khương thật nản lòng thoái chí mà không phải là uy hiếp.

“Con trai, con không thể tiếp tục làm chuyện ngốc a!” Sở mẫu hai mắt đầm lệ muốn hướng về phía trước ôm lấy con út, lại bị con trưởng vươn tay chặn lại.

Sở Mạnh nghe được lời của em trai trên mặt một mảnh phẫn nộ: “Sở Khương, một người đàn ông không nên hơi một tí là nghĩ muốn tự sát, như vậy cũng sẽ không lấy được thứ cậu muốn mà sẽ trở thành trò cười của người khác mà thôi. Nếu cậu là một người đàn ông hèn yếu như vậy tôi nghĩ Quan Ngưng Lộ cũng sẽ không chọn cậu. Muốn giành phụ nữ với tôi chờ cậu có đủ năng lực thì hãy trở lại. Nếu cậu kiên trì muốn tìm cái chết tôi sẽ không ngăn cản cậu.” Sở Mạnh nói xong cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng bệnh. Bây giờ mọi người sao vậy? Động một chút là muốn lấy cái chết để đạt được mục đích của mình, một tên Quan Minh Quyền nay lại tới em trai của mình. Cũng điên rồi! Nhưng anh không ngại Quan Minh Quyền lại làm mấy lần nếu không mục đích của anh sẽ không dễ dàng đạt được như vậy.

“Sở Khương, nghe anh hai nói chưa? Làm người phải làm một nam tử hán đường đường chính chính. Suốt ngày chỉ nghĩ đến nhĩ nữ thường tình thôi làm gì? Phụ nữ không có người này có thể tìm người khác! Nghe ba được không? Con trai của Sở Vân Thiên ba không thể kém hơn so với bất cứ người nào!” Sở Vân Thiên cũng ở bên cạnh khiển trách hành động hèn yếu của con trai.

Sở Khương lại giống như đồng băng một dạng, cặp mắt bình tĩnh nhìn bóng lưng anh hai rồi đi một câu cũng không nói. Nhưng tay đặt trên chân lại nắm thật chặt vào nhau.

Đúng vậy, anh là người của Sở gia, anh hai có thể làm được anh cũng có thể làm được. Một ngày nào đó, anh sẽ đem người phụ nữ mình yêu giành lại. Anh hai, anh đã không niệm tình anh em, vậy một ngày nào đó đừng trách tôi lòng dạ độc ác. Lộ Lộ, chờ anh quay lại! Anh nhất định sẽ giành em đem về bên cạnh anh!

Chương 17: Chúng Tôi Đã Kết Hôn

Sau khi Ngưng Lộ thuê xe đến bệnh viện, trong phòng cấp cứu không tìm được Sở Khương, sau khi hỏi thăm mới biết đã được chuyển lên phòng VIP ở tầng cao nhất. Nhưng không có sự đồng ý của người nhà căn bản là không lên được. Cho nên chỉ có thể ở dưới lầu đợi. Nhưng đã được đưa vào phòng bệnh hẳn là đã không sao. Ngưng Lộ ngồi trên ghế sofa dưới sảnh chờ thang máy xuống, đợi mấy tiếng cũng không có xuống. Cô rất mệt, đầu rất choáng váng nhưng không dám nhắm mắt lại chỉ sợ bởi vì trong lúc nhắm mắt đó mà bỏ lỡ người từ phía trên xuống.

“Ngưng Lộ, từ hôm qua đến giờ con chạy đi đâu? Điện thoại cũng không gọi được. Con biết mẹ sốt ruột cỡ nào không?” Đàm Lệ Hoa từ một thang máy khác đi ra đang muốn về nhà đem cháo gà hầm cách thủy người giúp việc hầm xong lấy tới, khi đi tới lối ra thang máy thấy con gái sắc mặt không tốt nằm co trên sofa.

“Mẹ, xin lỗi. Con. .... Ba đâu? Có khá hơn chút nào không?” Ngưng Lộ nhìn thấy mẹ trong lòng cực kỳ áy náy. Điều do chuyện xảy ra quá nhanh quá nhiều làm cho đầu cô muốn nổ tung. Thế nhưng lại quên gọi điện thoại cho mẹ.

“Trưa hôm nay, luật sư Bạch đã gọi điện tới cho mẹ nói Sở Thành đã đồng ý khôi phục đơn đặt hàng trong nước, chỉnh sửa cũng phải đồng thời tiến hành, về phía tiền bạc sẽ do Sở Thành ứng ra trước, sau này sẽ trừ vào đơn đặt hàng. Cuối cùng cũng vượt qua cửa ải khó rồi. Lộ Lộ, không sao. Công ty không sao, ba cũng không có chuyện gì. Con muốn lên cùng ba một chút hay cùng mẹ về nhà?” Đàm Lệ Hoa đau lòng vuốt tóc con gái. Mấy ngày nay đã làm con gái đi theo kiểm vật và rồi. Luật sư Bạch cũng không nhắc với mẹ chuyện cô đi tìm Sở Thành nói chuyện, nhưng chuyện mình đã đăng ký kết hôn với Sở Mạnh vẫn phải nói cho bọn họ biết, nên nói sao đây? Trong lòng Ngưng Lộ cực kỳ buồn bực.

“Sao vậy? Nếu không khỏe thì cùng mẹ về nhà nghỉ ngơi cho thật tốt đi! Trong khoảng thời gian này con đã xin nghỉ học rất nhiều sẽ ảnh hưởng đến việc học. Nghỉ ngơi cho tốt ngày mai đi học đi. Ba ở đây có mẹ là được rồi.” Đàm Lệ Hoa thấy con gái không mở miệng cho là nó chỉ mệt mỏi. Ngưng Lộ cúi đầu muốn theo mẹ rồi đi, cửa thang máy sau lưng “Đing” một tiếng mở ra. Ngưng Lộ quay đầu lại, là Sở Mạnh. Anh ta xuống vậy chứng minh Sở Khương không sao đi?

Thân thể nhẹ nhàng linh hoạt đã chủ động chạy đến bên cạnh anh vội vàng hỏi: “Sở Khương đâu?”

“Lộ Lộ, con làm gì thế? Sở tiên sinh?” Đàm Lệ Hoa không rõ chân tướng con gái sao lại đột nhiên chạy về phía sau, xoay người lại theo thấy con gái lôi kéo một người đàn ông cao lớn lạnh lùng đeo mắt kính. Khi vừa định nhân nhìn, người đàn ông đó không phải là tổng giám đốc mới nhậm chức của Sở Thành sao? Mặc dù chưa từng chính thức gặp mặt nhưng trên tin tức chắc chắn là có. Con gái và anh ta quen biết sao?

“Vẫn chưa chết!” Sở Mạnh từ trong mắt Ngưng Lộ thấy được một sự lo lắng rất sâu, lòng của anh cũng không vui lên nổi. Vợ của mình ở trước mặt mình quan tâm một người đàn ông khác như vậy ai mà chịu được chứ? Dù người đàn ông đó là em trai anh cũng vậy, cho nên giọng nói của anh gay gắt tới cực điểm.

“Vậy thì tốt!” Ngưng Lộ rút cuộc cảm giác được anh không vui, cúi đầu buông ra cánh tay níu lấy tay anh.

“Sở tiên sinh, ngài và con gái tôi quen biết sao?” Đàm Lệ Hoa cười theo tiến lên phía trước chào hỏi. Nói đùa, nếu như con gái bà kết thân với Sở Mạnh gốc cây to như vậy thì ngày Quan gia của họ lên như điều gặp gió cũng không xa. Bà nhìn qua vô số người, động tác con gái nắm lấy tay anh ta dĩ nhiên không thể qua được mắt bà, xem ra Sở Thành đột nhiên khôi phục đơn đặt hàng, tiếp tục hợp tác với bọn họ cùng con gái bà không thoát được quan hệ.

“Mẹ, chúng con. ....” Ngưng Lộ chỉ chi ngô ngô muốn đem chuyện bọn họ kết hôn nói ra.

“Đừng khách sáo như vậy, tôi và Ngưng Lộ hôm nay đã đăng ký kết hôn. Chuyện hôn lễ tôi đã gọi chuyên gia đi xử lý, đến lúc đó xin mời Quan tiên sinh và Quan phu nhân tham dự.” Sở Mạnh sao lại không nhìn ra vẻ mặt vui thích của Đàm Lệ Hoa, hừ, nếu như không phải nể tình bà có một đứa con gái có thể hấp dẫn được anh, coi như xong cho dù thiên hoàng lão tử tới anh cũng sẽ không tiếp tục hợp tác với Quan gia. Rõ ràng đã cưới con gái của người ta, anh còn xưng ba mẹ vợ tương lai là Quan tiên sinh và Quan phu nhân, thật là quá đáng. Nhưng Đàm Lệ Hoa quá mức vui mừng lại bỏ quên sơ hở trong lời nói của anh. Trời ạ, hôm nay kích thích thật sự quá lớn, bà một cái cũng không tiếp thu nổi a! Nhưng Ngưng Lộ bên cạnh lại nghe được rất rõ ràng, anh thế nhưng gọi ba mẹ cô như vậy? Chẳng lẽ anh không biết sau khi kết hôn ba mẹ cô và anh cũng giống nhau phải gọi ba mẹ sao? Hay là anh có tính toán khác? Bất kể anh ta có dự định gì, anh như vậy cũng là bất kính với ba mẹ mình. Ngưng Lộ không dám hỏi nhưng trong lòng nặng nề không dứt.

“Vậy chúng tôi. .... cũng phải chuẩn bị một chút....” Lời nói của Đàm Lệ Hoa không mạch lạc.

“Nếu không còn chuyện gì? Tôi đi trước.” Sở Mạnh không muốn tiếp tục nán lại, tay tự nhiên vòng lên vai Ngưng Lộ lôi kéo cô ra ngoài. Cô đã là vợ anh đương nhiên là phải cùng anh trở về.

“Tôi muốn về nhà một chuyến trước được không? Dọn dẹp hành lý một chút.” Ngưng Lộ cắn môi. Cô vẫn sợ, không dám cứ như vậy đi theo anh trở về,

cho nên viện cớ.

Sở Mạnh dừng lại bước chân không nói gì, chỉ là đôi mắt chuyển qua dò xét cô. Cô khẩn trương cô sợ làm cho anh phiền lòng, đều đã là người của anh lại còn sợ anh như vậy! Nhưng cô làm sao cũng không thể chạy thoát rồi. không bằng để cho cô thử đi! Chuyện gì cũng không thể ép quá chặt.

"Tùy em!" Sở Mạnh buông cô ra sải bước rời đi.

"Ngưng Lộ, sao con lại quen biết Sở Mạnh? Sao lại chưa bao giờ đề cập với ba mẹ chuyện này? Hơn nữa các con nói đã đăng ký rồi?" Đàm Lệ Hoa nhìn cái bóng lưng rời đi đó vẫn không dám tin tưởng mình.

"Mẹ, con không muốn nói nữa. Con mệt rồi muốn về nhà." Ngưng Lộ cảm giác nếu như mẹ còn tiếp tục ép hỏi nữa mình sắp chóng đờ không nổi nữa rồi.

Mẹ, mẹ biết không? Con vốn là muốn dẫn một người khác cũng là đàn ông của Sở gia về cho mẹ xem, nhưng không có cơ hội, cũng không còn cơ hội rồi. Mặc dù anh ấy không có năng lực bằng Sở Mạnh, nhưng trong cảm nhận của cô anh lại từng là một vị thần luôn ngự trị trong lòng cô. Sở Khương, tạm biệt! Anh phải sống thật tốt. Nhất định sẽ có một cô gái tốt hơn em thay em đến yêu anh. Bắt đầu từ hôm nay, cuộc đời của cô đã thay đổi. Thân thể của cô cô đã không thể tự làm chủ, nhưng còn tâm? Còn có tâm sao? Ngưng Lộ biết lòng của mình đã không còn chỗ nào để có thể ổn định.

Ngưng Lộ cùng mẹ nắm tay nhau đi ra khỏi bệnh viện, trắng trong như nước,

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đêm Thăm Công Viên Tưởng Niệm

* Công viên tưởng niệm = Nghĩa trang

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, thật sự rất đẹp

Đẹp đến khiến người nằm trên giường không cách nào ngủ. Sở Mạnh nằm trên chiếc giường còn mùi hương nhàn nhạt của cơ thể cô làm thế nào cũng không ngủ được, đứng dậy mặc vào chiếc áo ngủ ra khỏi phòng ngủ, mở một bình rượu một mình thưởng thức. Cả phòng nồng nặc mùi rượu lại không che dấu được tâm tình phiền não và bất an. Hôm nay anh chính thức kết hôn nhưng cô dâu vẫn cách xa anh như vậy, bất kể là người hay tâm.

Nặng nề để cái ly trong tay xuống, Sở Mạnh dường như là nghĩ đến cái đó bước nhanh đi trở về phòng mở ra tủ treo quần áo đem quần áo chỉnh tề ném ở trên giường, cởi xuống áo ngủ. Không tới hai phút anh đã lần nữa mặc chỉnh tề đã cầm lên chìa khóa xe.

"Rầm rầm rầm . . . . ."

Xe thể thao đắt giá lập tức chạy nhanh trên con đường rộng rãi. Trong đêm khuya yên tĩnh trừ tiếng gió vù vù, thỉnh thoảng ngoại trừ ở phía đối diện có một hai chiếc xe chạy qua ra, như rơi vào một không gian lạnh lùng. Hai bên đường những hàng cây nhiệt đới với những chiếc lá non vươn cao, từng hàng sồi xanh thoáng cái đã trôi qua trước mắt.

"Chỉ" một tiếng, chiếc xe đang bay như tên bắn dừng lại ở chân núi khu vực ngoại thành. Dưới ánh trăng, những cây bách trên núi thường theo gió đêm nhẹ nhàng đung đưa. Xe vẫn không tắt máy, đèn xe lúc sáng lúc tối thỉnh thoảng chiếu qua tấm bia đá dưới chân núi "Đồi Thạch Hổ" ba chữ to có lực được chiếu rọi dưới đèn xe hiện lên ánh sáng âm lãnh. Không sai, đồi Thạch Hổ là một nghĩa trang công cộng.

Sở Mạnh xuống xe, cũng không đi tới mà tựa vào bên cạnh xe đốt một điếu thuốc. Làn khói nhàn nhạt nhẹ nhàng quấn quanh làm cho ánh đèn không có tất chiếu rọi ra khuôn mặt trầm tĩnh của anh.

Một ánh đèn pin mảnh liệt càn quét tới, ngay sau đó tiếng chân nhanh chóng bước tới.

"Sở tiên sinh? Sao trễ như vậy rồi còn đến?" Người đến là nhân viên bảo vệ nghĩa địa lão Trương, khi đi tuần phát hiện có một chiếc xe dừng dưới chân núi đã nườm nượp mấy phút mà vẫn không lái đi cho là đã gặp phải rắc rối gì nên đi xuống xem một chút. Kết quả lại là Sở tiên sinh. Sở tiên sinh là một người rất rộng rãi mỗi lần đến đều cho ông không ít tiền ti mi dặn dò thường xuyên giúp anh ta dâng hương, không để cỏ dại mọc ra.

Lão Trương làm việc ở nghĩa trang này cũng đã hai mươi mấy năm rồi, Vị thanh niên họ Sở này đại khái khoảng mười hai, mười ba năm trước tới nơi này bái tế. Anh ta tế bái chính là một cô gái còn trẻ tuổi, cô gái đã chết đó cũng rất kỳ quái thể nhưng không có ai đến xem cô ấy, trừ Sở tiên sinh ra căn bản chưa từng thấy qua người khác. Mà vị Sở tiên sinh này đều thường đến vào buổi tối nhưng cũng không giống hôm nay đã khuya như vậy còn đến.

“Lão Trương. ....” Sở Mạnh đưa cho lão Trương một điều thuốc. Bởi vì hai người đã xem như tương đối quen thuộc rồi, lão Trương cũng không khách sáo mà nhận lấy.

“Có muốn đi lên xem một chút hay không? Tôi đi qua giúp anh đốt đèn?” Lão Trương hỏi thăm. Người ban đêm đến nghĩa trang thường có thói quen đốt đèn trước rồi mới bái tế.

“Đi thôi!” Nếu đã đèn rồi vậy thì đi lên đi! Dù sao trở về cũng không ngủ được, Sở Mạnh dẫn đầu đi tới.

Nghĩa trang vào đêm khuya, một mảnh vắng lặng cùng băng lãnh.

Lão Trương rọi ánh đèn vàng đi ở phía trước, theo thềm đá gọn gàng bằng phẳng leo lên trên, hai bên thềm đá là nơi yên nghỉ cuối cùng của những người đã khuất, một mảnh đất âm lãnh không ánh sáng nhỏ như vậy. Ánh đèn bắt diệt nơi thành thị xa xôi kia ở chỗ này đã mất đi tác dụng.

Dưới ánh trăng là bầu trời bao la, là một mảnh thâm lam âm trầm, những hàng cây bách lâu năm cao lớn lẳng lẳng đứng nghiêm bảo vệ nơi quy túc cuối cùng của loài người. Ở loại địa phương mà đối với người thường vừa nhắc tới đã cảm thấy sợ hãi này nhưng trong mắt Sở Mạnh vẫn là một mảnh an tĩnh. Leo lên thêm hai mươi phút nữa cuối cùng đã đến nơi an nghỉ của cô gái đó, dưới tàng cây xanh biếc an tĩnh vắng lặng.

“Sở tiên sinh, tôi đi xuống trước.” Lão Trương đem ngọn đèn nhỏ để xuống đất liền đứng dậy. Sở tiên sinh tới đây vẫn không thích người khác ở lại.

Sở Mạnh ngồi chồm hổm xuống, dưới ánh đèn mờ mờ ngưng mắt nhìn tấm ảnh trên bia mộ. Đó là một cô gái ước chừng hai mươi tuổi, trên gương mặt thiếu nữ có một nụ cười nhàn nhạt, đẹp nhất chính là hai lúm đồng tiền lóe lên trên khuôn mặt, cô như vĩnh viễn ngừng lại ở cái niên kỷ tươi đẹp nhất. Mà trên tấm bia đá kia chẳng qua là khắc đơn giản ba chữ “Tiêu Tinh Vân”, không có những ghi chép bình thường như năm tháng tuổi tác.

Sở Mạnh dựa vào bia mộ ngồi xuống, châm một điều thuốc. Quay đầu lại nhìn nụ cười yếu ớt trên gương mặt trong lòng ngàn vạn suy nghĩ.

“Hôm nay con kết hôn, mẹ nên mừng cho con mới đúng. Hôn lễ đang được chuẩn bị, hôn kỳ được định vào tuần sau. Con hi vọng là càng nhanh càng tốt, để lâu sợ phát sinh rắc rối.” Sở Mạnh lẳng lặng nói nhỏ.

“Nhưng, mẹ biết không? Cô ấy là bạn gái của em trai, con lại không quản được sự xúc động của mình mà muốn có được cô ấy. Không cần biết phải làm bao nhiêu chuyện hèn hạ cũng muốn có được cô ấy. Cô ấy dù có đơn thuần có tốt cỡ nào thì ở trong mắt con vẫn cảm thấy cực kỳ chóng mặt. Con biết rõ cô ấy không yêu con, thậm chí là căm hận con, nhưng vậy thì sao? Con không quan tâm. Mẹ có phải cảm thấy con rất quá đáng không? Sẽ không, sao lại quá đáng? So với những gì người ta đối với mẹ thì như vậy đã là rất nhân từ rồi. ....”

Dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, Sở Mạnh duỗi chân nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa. Mặc cho gió lạnh thổi qua mặt mình, phiền não trong lòng rốt cuộc ở một không gian yên tĩnh như vậy rốt cuộc bình thân trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hôn Lễ

Dù trốn tránh thế nào, dù có không muốn ra sao Ngưng Lộ vẫn phải đón nhận hôn lễ của cô và Sở Mạnh.

Mấy ngày nay, anh cũng không yêu cầu cô dọn đến chỗ của anh, mà cô cũng vui vì được ở nhà, có thể kéo được ngày nào thì kéo. Bởi vì chuyện của công ty đã được giải quyết cộng thêm con gái chuẩn bị xuất giá sức khỏe Quan Minh Quyền khôi phục rất nhanh đã có thể tham gia vào ngày hôn lễ. Mà cô khi biết Sở Khương đã không sao cũng không hề đi xem anh ta, cũng không dám hỏi thăm. Có một số thứ có lẽ kiếp này phải bỏ qua nhưng tâm vẫn rất đau!

Ngày hôn lễ, thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng.

Sáng sớm, Ngưng Lộ đã bị một đám người lôi đi làm bảo đường toàn thân, sau đó trang điểm, thay lễ phục. Một mối cả ngày ngay cả thời gian thở cũng chẳng có liền bị đưa đến hiện trường hôn lễ. Hiện trường được thiết lập tại bãi cỏ một nhà hàng năm sao duy nhất dưới cờ của Sở Thành, xung quanh tất cả đều được treo những chiếc màn trắng phiêu dạt cùng với những quả bong bóng ngũ sắc, hai bên bày đầy những bông hoa bách hợp thuần khiết, mùi hoa thơm ngát lan tràn trong không khí.

Hôm nay là ngày đại lễ kết hôn của vị chủ tịch mới của Sở Thành, khung cảnh tưng bừng náo nhiệt đương nhiên một gia đình bình thường không thể so sánh được. Hiện trường đã sớm tụ tập đầy những nhân vật nổi tiếng của giới kinh doanh cùng ký giả và giới truyền thông chỉ còn chờ cô dâu tới.

Hôm nay Ngưng Lộ mặc một chiếc áo cưới ngang ngực màu trắng tinh được thiết kế bởi nhãn hiệu Pronovias nổi tiếng nhất đến từ Tây Ban Nha, thiết

kế đơn giản nhưng được chau chuốt thành nhiều tầng mặc vào người cô làm hiển lộ rõ từng đường nét của một người phụ nữ cao quý và ưu nhã, phối hợp với giày cao gót cùng màu, Ngưng Lộ vừa xuống xe đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, đèn flash không ngừng nhấp nháy. Tổng giám đốc phụ nhân của Sở Thành xem ra tuổi còn rất nhỏ nhưng lại đẹp đến làm cho người ta phải ngừng hô hấp, qua vài năm nữa nhất định sẽ càng đẹp đến câu hồn đoạt phách của người khác, đáng tiếc đã sớm một bước bị người ta giành mất người ngoài chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng.

Đàn ông kinh nghi tán thán, phụ nữ đổ kị ghen ghét Sở Mạnh trừ đôi với cách ăn mặc và trang điểm xinh đẹp của cô ra, hận không thể đem mắt của tất cả những người đàn ông có mặt tại hiện trường móc ra, lại dám đối với người phụ nữ của anh chảy nước miếng, nhưng không được. Anh lại không biết, anh ở trong mắt những cô gái có mặt ở đây cũng vô cùng xuất sắc, toàn thân áo bành tô đen nhánh đối lập với màu trắng tinh khiết của cô dâu làm cho anh xem ra càng thêm mạnh mẽ khôi ngô tuấn tú, mái tóc hơi dài được chải chỉnh tề ra sau gáy làm lộ ra vùng giữa trán, gờ di cặp mắt kính làm cho cặp mắt anh càng thêm lấp lánh hữu thần. Anh cái gì cũng không làm chỉ đứng ở nơi đó lại vẫn có thể hấp dẫn được ánh mắt mọi người. Anh đang chờ cô dâu từng bước một đi về phía anh, anh muốn nắm tay cô cùng đi qua những quãng ngày sau này, anh muốn cho cô tất cả những thứ cô muốn. .... Ngưng Lộ, có thể chứ?

Cho đến đôi bàn tay ngọc run rẩy được đặt vào lòng bàn tay anh, trong lòng Sở Mạnh vẫn còn kích động, trải qua bao nhiêu năm sau anh vẫn nhớ rõ cảm giác lúc này, không phải là vì muốn trả thù người nào, chỉ vì anh thật lòng muốn sánh bước cùng cô cả đời. Trên thế giới này tình yêu là thứ bất chấp lý lẽ, dưới ánh trăng thân thể mềm mại linh hoạt của cô rơi vào trong ngực anh, có lẽ đã chú định cô phải cùng anh ở chung một chỗ.

Hai người ở trước mặt cha xứ trao nhẫn cưới, chiếc nhẫn kim cương khéo léo mà tinh xảo chiếu rọi ra những tia sáng chói mắt, trong mắt Ngưng Lộ lại cực kỳ chăm chọc, nhẫn kim cương phải là những người yêu nhau mới có thể đeo nhưng hôm nay cô không phải đeo lên vì người cô yêu. Cảm giác chiếc nhẫn kim cương lạnh như băng quấn quanh ngón tay cô, dưới một tràng pháo tay nhiệt liệt lại khiến lòng Ngưng Lộ đau xót, Lệ trong khóe mắt cũng không nhìn được mà nhẹ nhàng chảy xuống đã nhỏ tại trên mu bàn tay anh.

Nhiệt độ nóng bỏng của giọt nước mắt từ da thịt nơi mu bàn tay anh thấm vào làm phỏng nơi sâu nhất trong tim anh, mảy rậm nhủ lại. Hôm nay là ngày đại hi của họ cô lại vì người đàn ông khác mà rơi lệ bảo anh làm sao lại không cau mày? Ba mẹ mất dù đối với những hành động của anh rất bất mãn, nhưng dù sao đây cũng là đại sự của Sở gia không thể không đến, mà Sở Khương trừ lần gặp trước ở bệnh viện ra tới nay cũng chưa từng gặp lại, hôm nay nó nhất định sẽ không tới. Nhưng cô không vui mà rơi lệ lại làm cho toàn bộ những người có mặt ở đây lại nghĩ rằng cô vì quá vui mà rơi lệ. Nhưng Sở Mạnh biết cô không phải, cô vì tất cả những gì mình mất đi mà rơi lệ. Cô có biết hay không, anh muốn xây lên một tòa lâu đài mà gió táp mưa sa không thể mài mòn chút nào, để cô có thể không buồn không lo sống ở bên trong. Ở bên trong, cô là nàng công chúa của anh, hoàng hậu của anh, người phụ nữ của anh. .... có được hay không? Có đồng ý hay không?

“Chú rể có thể hôn cô dâu!” Cuối cùng, cha xứ nghiêm trang tuyên bố, tiếng vỗ tay của tất cả quang khách tại chỗ một hồi so với một hồi càng lớn hơn, Ngưng Lộ không dám để nước mắt tiếp tục rơi xuống nữa. Bởi vì cô biết ba mẹ ở ngay bên cạnh niềm vui trong mắt họ không thể gạt người. Mẹ cho là cô đã tìm được hạnh phúc tìm được nơi quy túc, vậy cứ để họ cho là vậy đi! Hạnh phúc của cô, khi cô lựa chọn người đàn ông này cô còn có hạnh sao? Cũng không cần thiết đi? Nhưng ít ra ba mẹ cô vẫn còn sống tốt trên cõi đời này, vậy là tốt rồi!

Nét mặt của cô làm cho tim Sở Mạnh mềm mại chợt lạnh lẽo, cứng rắn nâng cầm cô lên, những giọt nước mắt trong suốt óng ánh đang dạo chơi trong hốc mắt, làm sao cũng không muốn để nó chảy xuống. Gã cho anh uất ức tới vậy sao?

“Cô mà dám khóc lên, tôi sẽ lập tức đem mọi chuyện công bố ra ngay tại chỗ, có muốn thử xem một chút không? Về mặt của ba mẹ cô sẽ ra sao?” Sở Mạnh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, sau đó hôn lên môi cô. Nước mắt mặn mặn vẫn là không nhìn được theo gương mặt chảy xuống toàn bộ lại bị anh nuốt vào trong miệng.

“Quan Ngưng Lộ, cô còn dám tiếp tục khóc thì cứ nhìn thử mà xem!” Sở Mạnh lấy thanh âm chỉ có cô nghe thấy uy hiếp. Sau khi hoàn thành nghi thức chú rể nắm tay cô dâu trở lại đại sảnh khách sạn cắt bánh ngọt sau đó nhảy điệu nhảy đầu tiên. Đang trong tiếng chúc phúc của mọi người bọn họ nắm tay nhau bước từng bước một.

Ở sau lưng dường như có một ánh mắt đang quan sát cô? Ngưng Lộ không dám quay đầu lại nhìn. Ánh mắt nóng bỏng đó tựa như mang theo một nỗi đau rất lớn, là Sở Khương sao? Cái tên đó chính là một nút thắt mà lòng Ngưng Lộ chưa mở được, càng dây dưa càng chặt, ngay cả hô hấp cũng thấy đau. Chỉ có không thêm nghĩ nữa mới có thể không khổ sở như vậy.

Sở Khương ngồi trên xe cách hội trường không tới một trăm mét, tay đặt trên tay lái bởi vì dùng sức mà gân xanh từng sợi nổi lên, khuôn mặt tuấn tú nho nhã cũng bởi vì tức giận mà trở nên khó coi.

Cô gái đã từng thề muốn cùng anh bách niên giai lão nhưng hôm nay lại nắm tay một người đàn ông khác, mà người đàn ông đó không phải ai xa lạ lại anh ruột của anh a! Anh sao có thể không giận? Nhưng anh bây giờ lấy cái gì gì chống lại anh hai? Ngay cả ba mẹ cũng không giúp được anh. Anh chỉ có thể làm cho mình từng bước trở nên mạnh mẽ mới có thể đoạt lại người con gái mà anh yêu mến!

Mới vừa rồi ở máy phóng thanh tiếng cô ấy nhẹ đến không thể nhẹ hơn được nữa: “Tôi nguyện ý.” Làm cho thế giới của anh hoàn toàn sụp đổ. Anh đã nhiều lần suy nghĩ muốn chạy xuống xe nắm tay cô chạy tới một nơi không ai biết bọn họ trải qua một cuộc sống vui vẻ. Nhưng lý trí nói cho anh biết, không thể! Lộ Lộ là một đứa con gái hiếu thuận cỡ nào. Nếu không cũng sẽ không có một hôn lễ như hôm nay!

Đau! Đau! Đau triệt nội tâm!

Người mới cùng nắm tay nhau đi chớp mắt đã đối diện! Một giọt, hai giọt, ba giọt. .... trên gương mặt tuấn tú hiện đầy nước mắt.

Chương 20: Vị Khách Viếng Thăm Phòng Nghỉ

Sau khi khiêu vũ xong, trên mặt Ngưng Lộ hiện vẻ mệt mỏi khiến Sở Mạnh rút cuộc buông vòng eo mà anh đã ôm suốt buổi tối ra, gọi phục vụ đưa cô đến phòng nghỉ của cô dâu nghỉ ngơi, mà anh còn phải ứng phó với một đại sảnh đầy khách, may mắn thay có phụ rể là Tống Tử Tử giúp anh chia sẻ một chút, bằng không đêm nay anh phải vượt qua đêm đông phòng trong con say.

Ngưng Lộ đến phòng nghỉ cho đến sau khi phục vụ lễ độ lui ra cô ngồi phịch cả người trên ghế sofa mềm mại bằng da thật, chân mang không quen giày cao gót đau đến tê dại như đi bộ đường dài hai mươi lăm ngàn dặm vậy, ngay cả cảm giác cũng không còn. Ngưng Lộ quyết định cởi ra để cho chân nghỉ ngơi thật tốt, dù sao ở đây chỉ có mình cô mà thôi sẽ không sợ thất lễ.

Cô vừa đem đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn mới được giải phóng đặt lên sofa còn chưa kịp xoa bóp một chút, ngoài cửa một thanh âm giống như khinh thường lạnh lùng thờ dài nói: “Ài, ánh mắt của Sở Mạnh thật đúng là không khá hơn chút nào? Cười loại đàn bà chỉ có hào nhoáng bên ngoài ngay cả những lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết! Không biết anh ta coi trọng điểm nào!!”

Cửa không có khóa được không? Ngưng Lộ tìm theo tiếng nhìn sang, người phụ nữ nói chuyện không phải là phụ dâu của ngày hôm nay sao? Cô thay toàn thân y phục trắng của phụ dâu bằng bộ lễ phục bó sát màu đen trên người làm cho vóc người vừa xem không thể nghi ngờ, cực kỳ hấp dẫn. Nói cũng buồn cười, cô trên danh nghĩa là cô dâu nhưng cái gì cũng không có làm, chỉ là ra mặt trình diện mà thôi, dù sao tất cả hôn lễ đều do Sở Mạnh một tay tổ chức, phụ dâu cũng là anh giúp cô tìm.

Phụ rể hôm nay khuôn mặt tươi cười, nhưng Sở Mạnh cũng chưa từng chính thức giới thiệu cho họ quen biết, cho nên cô không biết anh ta tên gì, nhưng từ cách nói chuyện của anh và Sở Mạnh có thể nhìn ra giao tình của bọn họ không tệ. Mà phụ dâu cô ấy từ đầu đến cuối nét mặt lạnh lùng như ai thiếu nợ cô ta vậy, Ngưng Lộ cũng không dám chủ động nói chuyện với cô ta. Nhưng bây giờ cô ta lại chủ động đến tìm cô, hơn nữa lời vừa ra khỏi miệng chính là vô lễ. Hình như cô không có chỗ nào đắc tội với cô ta đi? Ngưng Lộ cau mày, cúi đầu không nói.

“Sao không dám nhìn tôi? Hay là tôi nói đúng?” Ngũ Thiên Nghiên hóp một ngụm rượu trong ly, đối với cô vợ nhỏ bé hôm nay của Sở Mạnh chính là cực kỳ khinh thường. Luận vóc người luận tướng mạo cô có chỗ nào thua cô ta, huống chi cô từ khi học đại học đã biết Sở Mạnh, vào Sở Thành làm việc cũng đã nhiều năm rồi, trong công việc từ trước đến nay cô luôn là cánh tay đắc lực của anh. Nhưng cô biết, Sở Mạnh đối với cô không có tình yêu nam nữ, nhưng cô quen biết anh nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy anh đối người phụ nữ nào có tình ý, đều là gặp dịp thì chơi. Cô cho là đang đàn ông như anh ở sau khi chơi đủ sẽ chọn một người phụ nữ thích hợp với mình bầu bạn, cô cho là mình còn có cơ hội. Dù anh không có tình cảm với cô, nhưng tình cảm không phải có thể bồi dưỡng sao? Đáng tiếc cô không có cơ hội đi nghiệm chứng, tuần trước khi anh tình tảo tuyên bố anh sắp kết hôn và nhờ cô làm phụ dâu cô đã biết! Anh muốn thừa dịp này làm chết cái tâm không nên có. Người thông minh như anh sao lại có thể không nhìn ra tâm ý của cô? Chẳng qua là không muốn vạch trần mà thôi! Nhưng lại muốn dùng cách đau lòng như vậy làm cho cô từ bỏ! Cô vẫn luôn không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của anh! Nhưng đối với người phụ nữ trở thành vợ anh cô vẫn rất khinh thường. Cô ta căn bản không xứng với Sở Mạnh!

“Xin lỗi, tôi hơi mệt!” Ngưng Lộ cũng không muốn có bất kỳ xung đột nào với cô ta, mà cô từ trước đến nay cũng không có thói quen cãi vã với người khác.

“Cô quen biết Sở Mạnh được bao lâu? Cô hiểu được anh ấy bao nhiêu?” Ngũ Thiên Nghiên đối với sự lãnh đạm của cô, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

“Tôi..... Sở đại ca anh ấy.....” Ngưng Lộ giương mắt nhìn thẳng vào mắt cô ta, lại không biết trả lời cô ta như thế nào về vấn đề này. Chuyện của cô và Sở Mạnh, cô cũng không muốn nói nhiều với người khác. Chứ đừng nói là cô ta ngay cả cô ta tên gì cô còn không biết, cho dù là ba mẹ Ngưng Lộ không không muốn nói nhiều.

“Sở đại ca..... cô gọi anh ấy là Sở đại ca?” Ngũ Thiên Nghiên bật cười ra tiếng. Gọi một người đàn ông đã là chồng mình là “Đại ca” không cảm thấy quá buồn cười sao? Mặc dù phía trước thêm chữ Sở, nhưng trong xã hội hiện nay không có cách xưng hô như vậy đi? Cô ta cho là cô ta đang đóng phim sao? Hay là đang xem phim Hàn?

“Có cái gì mà cười.” Ngưng Lộ không muốn nói nhiều với cô.

“Cô không cảm thấy gọi chồng mình một tiếng “Đại ca” rất mắc cười sao?” Ngũ Thiên Nghiên quả thật không hiểu nổi cô vợ mới cưới của Sở Mạnh đang nghĩ gì? Chẳng lẽ bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên sao? Không thể nào, cô chưa từng nghe nói qua chuyện này. Hay là cô ta quá khác người mới làm cho Sở Mạnh quyết định kết hôn với cô ta?

“.....” Ngưng Lộ đang muốn mở miệng, một giọng nam tựa hồ mang theo bất mãn giải vây cho cô: “Thiên Nghiên, Diệp tổng của Bác Thế muốn nói chuyện với em về phương án quảng cáo của quý sau.” Là Sở Mạnh tới.

“Vây em đi trước nha. Sở đại ca.” Ngũ Thiên Nghiên ưu nhã đứng dậy, trước khi đi cũng không quên dùng giọng điệu sắc bén của cô nói câu “Sở đại

ca.” Vậy không biết người đàn ông luôn cường thế như anh sau khi nghe sẽ có cảm tưởng gì. Ha ha, cái đó không phải là chuyện của cô.

Sở Mạnh nhìn chăm chăm người phụ nữ mặc bộ lễ phục trắng tinh được thiết kế đơn giản, đang làm vẻ mặt vô tội nhìn anh, giống như không biết mình làm sai chuyện gì vậy.

Hừ, nếu không phải Tổng Tử Tự thấy Thiên Nghiên một mình tới phòng chờ của cô dâu mà tới nhắc nhở anh đi xem một chút, đoán chừng anh cũng không thể nghe thấy cô ở trước mặt người khác gọi anh là “Sở đại ca”. Xem ra không cho cô chút giáo huấn, cô sẽ không nhận thức anh là gì của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lạc Hồng Trên Lễ Phục

Thân thể cao lớn của Sở Mạnh xoay qua chỗ khác, Ngưng Lộ cho là anh muốn trở lại hội trường không để ý đến cô, sự hồi hợp trong lòng mới vui bót đi, nhưng tiếng khóa cửa lại truyền vào tai cô làm cho sự hồi hợp của cô mới vừa vui bót lại dâng lên. Anh muốn làm gì? Ngưng Lộ hồi hợp lo lắng nhìn bốn phía, không có bất kỳ một cánh cửa nào khác, lối duy nhất có thể tiếp xúc với bên ngoài trừ cánh cửa mà anh mới vừa khóa lại ra chính là cửa sổ sát đất bị cái rèm tơ màu đen che kín. Tại sao thoát nhìn dường như anh rất tức giận? Ngưng Lộ nuốt một ngụm nước miếng, thân thể không tự chủ được lùi sát vào sofa, nhưng ghế sofa lớn như vậy cho dù cô lùi vào như thế nào vẫn vào đến tận cùng bên trong.

Cô còn muốn trốn đi đâu? Sở Mạnh từng bước một bước đến gần, cách ghế sofa nửa bước thì dừng lại, thân thể cao lớn cúi xuống, một tay đặt trên tay vịn sofa, một tay cường bách cô ngẩng mặt lên. Hơi thở nóng nóng mang theo hơi rượu phả vào trên mặt Ngưng Lộ, làm cho trái tim đang hồi nhịp của cô càng đập nhanh hơn, lễ phục vừa người làm triển lộ hoàn toàn những đường cong hoàn mỹ, mà lúc này bởi vì khẩn trương quá độ không tự chủ được trở nên phập phồng, làm nhói mắt người đàn ông.

“Anh uống rượu. ....” Ngưng Lộ mở miệng, giọng nói run rẩy hóa thành yếu ớt.

“Có uống một chút, nhưng không say đến nỗi không nghe rõ người khác đối thoại.” Tay Sở Mạnh từ cầm cô vuốt ve khuôn mặt cô rất nhẹ, lại làm cô run rẩy không thôi.

Anh ta nghe được những gì? Trong lòng Ngưng Lộ căng thẳng. Cô không có nói gì không phải sao? Cô nhìn thật sâu vào đôi mắt anh thuyết phục mình không nên hoảng hốt, có lẽ anh ta chỉ hù dọa cô mà thôi, không nên rơi vào cạm bẫy của anh ta. Nhưng bàn tay nắm chặt làn váy và lòng bàn tay đầy mồ hôi đã bán đứng cô.

“Muốn nói với tôi cô không có nói gì đúng không? Cô bé ngoan của tôi? Tự mở miệng nói cho tôi biết, tôi sẽ tin cô.” Giọng nói như một ác ma dụ dỗ một tiểu thiên sứ ngu ngốc. Động tác vuốt ve cô của anh rất nhẹ, giống như là đang vuốt ve một bảo bối yêu thích vậy. Giọng nói cũng rất trầm nhẹ, thấp đến độ làm cho cô tưởng những gì anh nói là sự thật.

“Tôi không có nói gì hết.” Thiên sứ thuần khiết vẫn rơi vào cạm bẫy của ác ma, cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ đến độ bóp ra nước ở trước mắt anh khê đóng mở.

Khiến Sở Mạnh hận không thể hung hăng áp lên nó, nhưng cái miệng nhỏ nhắn mê người này lại nói láo những chuyện không đâu. Sở Mạnh dôi tay xuống một đầu ngón tay điểm lên môi cô, giọng điệu lại cực kỳ ác liệt: “Tên lừa gạt. Còn dám nói không có? Tôi sẽ để cho cô biết hậu quả của việc lừa tôi.” Sở Mạnh lấy sét đánh không kịp bưng tai kéo Ngưng Lộ đang ngồi trên sofa, một tay vòng chặt hông cô, một tay từ phía sau đẩy cô đi tới trước cửa sổ, “Bá” một tiếng rèm cửa sổ bị kéo ra ánh đèn sáng ngời làm chói mắt Ngưng Lộ làm cho cô nhất thời không kịp thích ứng mà nhắm nghiền hai mắt.

Sở Mạnh xoay thân thể cô lại, làm cho cả người cô dán sát vào phía trước cửa sổ sát đất, anh đè ở phía sau cô dùng giọng nói của một ác ma đang lâm bảm: “Mở mắt ra xem một chút a!”

Ngưng Lộ mở mắt lại hận khôn thể chết ngay lập tức. Bên ngoài là đại sảnh đầy khách a! Chỉ cần là thoáng ngẩng đầu lên sẽ thấy bộ dáng hiện tại của bọn họ. Sao anh ta có thể vô sỉ như vậy? Muốn trách thoát người phía sau thật là lấy trứng chọi đá.

“Buông tôi ra buông tôi ra, tôi không muốn như vậy.” Ngưng Lộ không dám lớn tiếng sợ người bên ngoài sẽ nghe thấy. Nhưng trong lòng lại sợ hãi đến cực hạn, bởi vì người đàn ông ở phía sau đã hạnh kiểm xấu.

“Vậy bây giờ cô nói cho tôi biết, mới vừa rồi nói cái gì? Ừ?” Sở Mạnh không tin anh hỏi không ra.

“Nếu còn không lên tiếng tôi sẽ ở chỗ này muốn cô!” Những lời này như tiếng sét giữa trời hoang hung hăng đánh vào trong cõi lòng đang sợ hãi không thôi của Ngưng Lộ.

"Sở đại ca, Sở đại ca. Tôi mới vừa rồi gọi anh là Sở đại ca. Sau này tôi sẽ không dám nữa, không dám nữa, xin anh thả tôi ra, đừng ở chỗ này." Ngưng Lộ cảm giác mình sắp hồng mắt, khóc nức nở thành tiếng.

Rèm cửa sổ ở lúc cô thất thanh khóc rống đồng thời cũng đã được hạ xuống rồi, mà tân khách ở phía ngoài vẫn tự nhiên uống rượu nói chuyện, nếu quả thật có thể thấy thì đã sớm bạo động rồi, đáng tiếc ở lúc Ngưng Lộ chưa kịp thời phát hiện thì rèm cửa sổ đã bị người ta che lại. Anh cũng không phải người có đặc thù thích cho người khác xem phim miễn phí?

"Xem ra, chính cô cũng tự biết a! Cần gì mạnh miệng? Bây giờ tôi sẽ lập tức cho cô hiểu rõ tôi rốt cuộc là gì của cô." Không đợi Ngưng Lộ kịp phản ứng anh đã đem cô đẩy ngã trên sofa, làn váy rộng lớn giống như một đóa hoa nở rộ. Thân thể nặng nề cuồng nhiệt hôn mang theo nỗi tức giận cùng tâm phiền ý loạn, như một cơn cuồng phong cuốn tới trong nháy mắt nuốt sống cô. Ngưng Lộ lúc này trừ tiếp nhận cái gì cũng không thể suy nghĩ.

Khi bão táp phù xuống, một giọt máu đào như một đóa hoa nở rộ trên làn váy lễ phục trắng như tuyết, Ngưng Lộ cho là mình bởi vì đau đớn mà chết đi rồi. Trừ đau ra vẫn chỉ là đau!

Từ lúc anh chính thức muốn cô bắt đầu cô đã hoàn toàn cáo biệt Quan Ngưng Lộ của hai mươi năm qua, cũng đã không thể quay đầu lại được. Khi anh không thể tự khống chế được lực đạo bên trong Ngưng Lộ nhắm nghiền hai mắt, không dám mở mắt ra nhìn tất cả những chuyện này, cô cũng không thể chịu đựng được thống khổ như vậy.

"Sở Khương, xin lỗi, thật xin lỗi!" Hai hàng lệ trong suốt theo gò má chảy xuống.

"Nói cho tôi biết, tôi là ai?" Sở Mạnh dù có tức giận như thế nào vẫn không nhẫn tâm làm cô bị thương, khuôn mặt trắng bệch của cô đã làm anh dừng lại. Nhưng, anh muốn cô biết rõ người đàn ông đang đoạt lấy cô là ai!

"Sở Mạnh, anh là Sở Mạnh." Ngưng Lộ không dám lại gọi sai, sợ hậu quả mình không thể gánh nổi.

"Đừng, tôi là Sở Mạnh. Là người đàn ông đầu tiên cũng là người đàn ông cuối cùng của cô. Quan Ngưng Lộ, từ nay về sau thân thể của cô, tim của cô chỉ có thể là của một mình tôi mà thôi." Người đàn ông bá đạo cuồng vọng tuyên thệ. Anh rốt cuộc lấy được cô, cô đã là của anh rồi! Ngưng Lộ của anh! Ngưng Nhi! Ngưng Nhi! Ngưng Nhi!

Đáng tiếc, Ngưng Lộ đã bởi vì đau đớn mà ngất đi không có nghe được người đàn ông luôn gọi nhũ danh mà anh ta tự đặt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Diên Cuồng

"Mạnh, cái tên chú rể này quá không đủ ý nghĩa đi? Biến mất lâu như vậy, để cho phụ rể đáng thương như mình phải ứng phó đám người kia?" Tống Tử Tự ở trong đám người náo nhiệt phát hiện Sở Mạnh từ phòng nghỉ ôm cô vợ nhỏ bé của anh ta ra ngoài đang hưởng cửa thang máy phía sau đi, để cái ly trong tay xuống đi tới. Nhưng khi thấy biểu tình của đôi vợ chồng mới cưới anh chợt ngậm miệng lại.

Mặt Sở Mạnh không đổi sắc, cả người tinh thần lại đặc biệt sáng khoái, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết mới vừa ăn rồi, hơn nữa lại ăn vô cùng sáng khoái sung sướng. Cô dâu nhỏ trong ngực anh ta thì gò má phồng hờn mắc cỡ không dám ngẩng đầu lên, môi anh đào vì sung, sung đến có vẻ kiêu diễm ướt át, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lưu chuyển giống như không nói ra được nỗi uất ức và bất lực. Chẳng lẽ chú rể là dùng thủ đoạn ép buộc? Nếu thật là như vậy thì cô dâu nhỏ này không phải đối thủ của anh ta? Tống Tử Tự nở một cười xấu xa.

"Xin anh thả tôi xuống." Ngưng Lộ cảm giác mình không còn mặt mũi gặp người khác, lúc này vì đau đớn mà cô hôn mê bất tỉnh, khi mới vừa tỉnh dậy thì đã bị anh ta bế ra khỏi cửa. Ai ngờ, thế nhưng lại bị phụ rể thấy được, cô quả thật không muốn sống.

"Không thả." Trong giọng điệu của Sở Mạnh có loại dễ chịu nói không nên lời, nhưng quay sang Tống Tử Tự lại đổi một dạng khác: "Có một chút như vậy mà chống đỡ không nổi, còn làm phụ rể làm gì." Nói xong xoay người đi, đây là đêm động phòng hoa chúc của anh không cần lãng phí thời gian.

"Này, như vậy liền đi rồi sao?" Tống Tử Tự cười đến bụng muốn rút gân, chưa bao giờ thấy qua bộ dáng háo sắc như vậy của Mạnh, mới vừa rồi không có dùng di động chụp lại quả thật rất đáng tiếc a! Hoặc lúc trước anh nên lập đặt camera chất lượng cao ở phòng nghỉ đem một màn nhìn không thấy vừa rồi thu hình lại, thật đáng giá kỳ vọng cỡ nào a. Đáng tiếc.

"Tại sao Sở Mạnh lại cưới người phụ nữ đó?" Ngũ Thiên Nghiên đứng sau lưng Tống Tử Tự, một màn mới vừa rồi đều thấy được, trong lòng vẫn không phục. Tại sao a?

“Sao? Người ta cũng đã kết hôn rồi mà còn nhìn không ra? Hừ, chẳng lẽ cô cho rằng người đàn ông như Mạnh sẽ thích loại tomboy suốt ngày chỉ biết nói chuyện làm ăn như cô sao?” Tổng Từ Tự ngưng cười. Anh cùng với Sở Mạnh và Ngũ Thiên Nghiên là bạn học đại học, mặc dù không cùng khoa nhưng lại kỳ tích là có tình bạn không giống người thường. Cho nên nói đùa cũng không có không chế.

“Anh đi chết đi! Tổng Từ Tự! Tôi là tomboy cũng đỡ hơn tên ngựa đực như anh, cẩn thận coi chừng ngày nào đó bị mất mạng trên tay phụ nữ lại tìm tôi đi nhặt xác.” Nếu so cay nghiệt thì Ngũ Thiên Nghiên cũng không bại dưới tay tên ngựa đực đó, thành công hòa một ván, Ngũ nữ vương ưu nhã rời đi.

“Mẹ nó, người phụ nữ này quá ác độc. Không thể trách ngay cả Mạnh còn nhìn không thuận mắt!” Tổng Từ Tự nhìn bóng dáng nhanh chóng rời đi kia oán hận. Phụ nữ xinh đẹp không thể chọc, phụ nữ vừa xinh đẹp lại giỏi giang thì chính là Diệp Tuyền sư thái rồi, nhìn cũng không cần nhìn nữa, nhanh chóng rời đi mới là đạo lý đúng đắn.

**

Tiệc cưới cử hành được một nửa, chú rể và cô dâu cùng nhau biến mất. Nhưng cũng không có bao nhiêu người chân chính để ý chuyện này, bởi vì có phụ rể là thái tử Tổng Từ Tự của Tổng gia ở đây, cũng không kém hơn so với chú rể bao nhiêu, hơn nữa còn có người phụ nữ xinh đẹp vô song Ngũ Thiên Nghiên của Sở Thành ở đây, cho nên nên uống rượu thì uống rượu, nên nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, nên nói chuyện làm ăn thì nói chuyện làm ăn, cực kỳ náo nhiệt!

Mà trong căn phòng sang trọng dành cho tổng thống ở lầu cao nhất, cũng vô cùng náo nhiệt. Trong không gian to lớn âm thanh dập dờn vang vọng khắp nơi, rất lâu cũng chưa ngừng lại.

Trên chiếc giường cực lớn, Ngưng Lộ cả người mệt mỏi lại vẫn không ngăn cản được người đàn ông sau lưng không biết mệt mỏi xâm chiếm lấy mình. Sau khi về phòng anh bế cô vào phòng tắm rất cẩn thận giúp cô tắm rửa, trường hợp đó làm cô cả đời muốn quên cũng không sao quên được. Cô cho là sau khi trở lại giường anh sẽ có lòng tốt mà buông tha cho cô, nhưng cô đã nghĩ lầm rồi, đây bắt quá chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

“Cầu xin anh đừng muốn nữa. .... Tôi thật là rất đau!” Ngưng Lộ nắm thật chặt ra giường, lên tiếng van xin. Anh còn tiếp tục nữa cô hoài nghi cơ thể của mình cũng không cần nữa rồi. Tại sao phải bắt cô chịu đựng tất cả những thứ này đây? Tại sao không nguyện ý bỏ qua cho cô? Cơ thể đau cộng thêm không cam tâm tình nguyện làm cô cần thật chặt môi dưới của mình, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống rơi vào trong cái chăn mềm mại. .... Tâm của cô rất khổ sở. ....

“Gọi tên tôi, tôi sẽ bỏ qua cho cô. ....” Người đàn ông thờ gấp đưa tay muốn đem mặt cô xoay lại, động tác đó lại bị nước mắt ràn rụa trên mặt cô làm cho dừng lại.

“Sao lại khóc?” Giọng nói của anh khàn khàn. Thật đau như vậy sao? Anh cũng đã rất dịu dàng rồi, cô còn có thể khóc đến thảm như vậy sao?

“Anh tránh ra, tôi thật rất đau. ....” Thân thể khó chịu khiến tính tình Ngưng Lộ dù có tốt cỡ nào cũng không thể nhịn được. Anh ta sao có thể quá đáng như vậy? Cô đã từng nói với anh cô không muốn. Giờ phút này Ngưng Lộ cảm thấy mình thật sự rất ghét anh!

“Cô là vợ của tôi, không nên quên bản hợp đồng của chúng ta. Lúc tôi muốn cô không có lý do gì cự tuyệt tôi! Quan Ngưng Lộ, cô nghe rõ chưa?” Bộ dáng nóng lòng đẩy anh ra của cô khiến lòng thương tiếc của Sở Mạnh cũng nguội lạnh, thân thể nặng nề hạ thấp xuống, lại tiến hành thể công tiếp theo.

“Tôi ghét anh, chán ghét anh. ....” Ngưng Lộ biết mình không có cách nào tránh thoát, có cố gắng như thế nào đều phí công, lộ ra bộ dáng mặc người chém giết đem cả khuôn mặt vùi vào trong gối nằm, không muốn nhìn thấy anh ta lại càng không muốn chịu thêm những thống khổ hành hạ kia, lúc nào mới kết thúc?

“Nếu ghét tôi có thể làm cô đỡ hơn một chút thì cô cứ ghét đi! Tôi không quan tâm.” Sở Mạnh nghe những lời cô nói tâm tình vô cùng phiền não, động tác cũng không tự chủ được tăng thêm. Vậy thì cứ ghét đến cùng đi! Dù sao bất kể cô nói gì, anh cũng sẽ không buông tay lần nữa.

Rèm che cửa sổ sát đất che ánh sáng hiệu quả cực kỳ tốt, khiến người ta phân rõ ngày hay đêm. Mỗi lần Ngưng Lộ từ trong hôn mê tỉnh lại người đàn ông đó lại bắt đầu đoạt lấy cô, làm cho cô lại rơi vào hôn mê.

Ở một lần trước khi lại muốn bắt tỉnh Ngưng Lộ hi vọng mình có thể sẽ không cần tỉnh nữa. Cứ như vậy ngủ đi! Trong mộng sẽ không còn đau đớn, sẽ không có người đàn ông hoan ái đến điên cuồng cực điểm. Trong mộng, có người đàn ông luôn dịu dàng với cô đeo balô chéo qua vai, đứng ở một chỗ cao hơn cách xa mấy mét nhẹ nhàng mỉm cười với cô, “Lộ Lộ, hôm nay có mệt lắm không.” Cho dù là một câu hỏi thăm nhẹ đến không thể nhẹ hơn được nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy ấm lòng.

“Sở khương. .... Sở khương. ....” Trước khi hôn mê, Ngưng Lộ vẫn gọi ra cái tên không nên gọi.

Thanh âm thấp đến không thể thấp hơn nữa, lại như kỳ tích xuyên thấu qua màng nhĩ của anh, chạy thẳng tới tim. Toàn thân Sở Mạnh chấn động, dừng lại tất cả động tác lật người xuống giường. Mắt không đến mấy phút đã mặc quần áo chỉnh tề không quay đầu lại bước ra khỏi căn phòng tổng thống khắp nơi đều có mùi vị mập mờ. Không hề ngoái đầu lại nhìn người phụ nữ trần truồng làm anh giận đến muốn giết người và đã sớm bất tỉnh.

Cứ như vậy khó có thể vọng tình sao?

Chương 23: Cách Không Muốn Có Con 1

Cách trần hôn lễ long trọng còn có đêm tân hôn đáng sợ đó đã qua một tuần. Bởi vì sức khỏe tiêu hao quá độ, ở ngày thứ ba Ngưng Lộ cũng không có về nhà phân bái, mà mẹ cũng chỉ gọi điện thoại đến nói: Không sao, muốn cô nghỉ ngơi thật tốt, khi nào rảnh thì lại về.

Hôm đó sau khi tỉnh ở phòng tân hôn trong khách sạn, Ngưng Lộ phát hiện chỉ có mình mình cô đơn nằm trên chiếc giường rộng lớn, mà người chồng mới cưới danh chính ngôn thuận của cô đã không thấy bóng dáng, trên đất chỉ còn lễ phục xốc xếch của cô, còn có cận thân đỏ lốt. Ngưng Lộ quần chân ngồi lên ánh mắt sợ hãi cẩn thận quan sát căn phòng yên tĩnh đến dọa người, cho đến sau khi xác định anh không có ở đây trái tim đang lơ lửng rồi cuộc cũng buông lỏng xuống.

Bọc cái mền thật dài, Ngưng Lộ muốn mặc quần áo nhưng hai chân vừa chạm đất, giữa hai chân lại co rút đau đớn làm cô hoàn toàn không có cách nhúc nhích, lao đảo một cái cả thân hình nặng nề ngã nhào trên đất, cũng may trên đất trải thảm lông dê thuần chủng mới làm cho da thịt cô không bị thương. Thế nhưng tiếng vang rất nhỏ vẫn làm kinh động đến thím Trương đang ở bên ngoài chờ cô tỉnh lại.

“Thiếu phu nhân, cô đã tỉnh rồi sao? Không sao chứ? Xin lỗi, tôi thấy cô vẫn đang ngủ say nên không dám vào thu dọn đồ đạc sợ quấy rầy đến cô.” Thím Trương là một nữ đầu bếp đã làm việc ở Sở gia nhiều năm, tuổi cũng xấp xỉ năm mươi, rất được mọi người ở Sở gia yêu thích. Hiện tại Sở Mạnh không muốn để Ngưng Lộ đến Sở gia ở nên đặc biệt điều bà đến đây chăm sóc cô. Lúc Ngưng Lộ cùng Sở Khương về nhà Thím Trương cũng đã gặp qua Ngưng Lộ, mặc dù đối chuyện cô kết hôn với đại thiếu gia rất không hiểu, nhưng không phải chuyện bà nên hỏi, bà sẽ không lăm mồm dù nửa câu, cho nên đây là nguyên nhân mà Sở Mạnh chỉ định muốn bà tới.

“Thím Trương, ... Sao lại là thím?” Ngưng Lộ dấy dưa với cái mền nửa ngày dưới sự giúp đỡ của thím Trương đã lộ ra được nửa cái đầu, khi thấy thím Trương lại kinh ngạc há hốc mồm.

“Thiếu phu nhân, đại thiếu gia bảo tôi đến chăm sóc cuộc sống thường ngày của cô, tôi giúp cô mặc quần áo từ tã trước rồi rửa mặt sau đó đưa cô về nhà của thiếu gia.” Thím Trương cầm quần áo mà thiếu gia bảo bà mang tới kéo ra cái chăn trên người cô, lại bị những dấu vết trên người cô làm khiếp sợ đến không thể khép miệng, tình huống dữ dội như vậy chỉ có thể hình dung bằng một chữ thâm, đại thiếu gia thoát nhìn thuộc về dạng cường thế nhưng sẽ không đến nổi thô lỗ như vậy chứ? Khó trách thiếu phu nhân lại ngủ cả ngày cũng không tỉnh.

“Thím Trương, tôi tự làm được rồi! Tôi muốn đi tắm trước!” Ngưng Lộ biết dấu vết trên người mình có thể dọa thím Trương sợ, ngay cả cô cũng không thể tin cái cơ thể đầy dấu vết xanh tím này là thân thể của mình. Anh ta sao có thể đối đãi thô bạo với cô như vậy? Vừa nghĩ đến đôi mắt lạnh liệt cùng với hơi thở cuồng vọng đó cô đã không muốn nhớ lại nữa, nếu sau này anh vẫn thô lỗ như vậy cô làm sao chịu được? Nghĩ đến hai người dấy dưa lâu như vậy có thể có con hay không tim lại nhói đau. Cô không muốn có con của anh ta, không muốn có con của ác ma, phải làm sao?

“Thiếu phu nhân, tôi giúp cô!” Thím Trương không tiện nói thêm gì, dù sao cũng là chuyện của chủ nhân.

“Tôi tự làm được rồi!” Ở sau khi đồ đầy nước Ngưng Lộ vội có đuổi thím Trương ra. Cô muốn một mình suy nghĩ thật tốt nên làm cái gì bây giờ.

“Vậy tôi ra bên ngoài chờ, có chuyện gì cô cứ kêu một tiếng tôi sẽ đến ngay.” Ở lúc trước khi lui ra thím Trương vẫn không quên dặn dò.

Sau khi tắm xong Ngưng Lộ mặc vào quần áo thím Trương đã chuẩn bị trước rồi cùng thím Trương ngồi lên chiếc xe đã sớm chờ trước cửa khách sạn. Thì ra là đã gần chạng vạng tối rồi cuộc cô đã ngủ bao lâu? Ánh nắng màu vàng sắp tắt rọi qua cửa sổ xe không có đóng lảng lảng chiếu vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của cô, ánh mắt cũng hơi mông lung, lông mi thật dài cong rũ xuống như cánh quạt. Mới vừa rồi lúc nghe thím Trương nói không cản trở về nhà lớn của Sở gia lòng cô thể nhưng không còn hồi hộp lo sợ nữa. Nếu về đó cô không biết lấy mặt mũi đâu mà đối mặt với Sở Khương còn có hai trưởng bối kia nữa, quá lúng túng. Huống chi hôm đó, thái độ bất mãn của Sở mẫu đối với cô làm cô không biết nên chung đụng với bà như thế nào? Nhưng phận làm văn bồi cũng không thể không trở về, nhưng nếu Sở Mạnh không có sắp xếp thì cô cũng chấp nhận kéo dài thêm một chút đi? Tâm tình phức tạp cỡ nào a, Quan Ngưng Lộ!

Đèn đỏ trước mặt khiến xe văng vàng dừng lại, Ngưng Lộ thoáng mở mắt một chút, đèn của bảng hiệu tiệm thuốc buôn bán suốt hai mươi bốn giờ đã bắt đầu sáng lên, đứng yên trong mắt cô không thể di chuyển, một ý niệm hình thành trong đầu cô.

“Lão Trương, làm phiền đến đầu đường phía trước dừng lại một chút, tôi muốn mua ít đồ.” Ở lúc sau khi vượt qua đèn xanh đèn đỏ Ngưng Lộ đột nhiên mở miệng yêu cầu ông Trương tài xế dừng xe. Không sai, Lão Trương tài xế và thím Trương là hai vợ chồng, làm việc ở Sở gia đã nhiều năm.

“Thiếu phu nhân, cái này sợ rằng không tiện.” Ông Trương chần chờ một chút, xe vẫn không có ý muốn dừng lại. Đại thiếu gia đã dặn không có sự đồng ý của cậu ấy không thể để thiếu phu nhân tùy tiện ra ngoài.

“Thím Trương, tôi chỉ muốn đến hiệu thuốc mua một ít thuốc dán ngoài da.” Ngưng Lộ dứt khoát quay mặt về phía thím Trương này giờ không nói gì, ngoài mặt thoát nhìn rất trấn định, thật ra thì tim Ngưng Lộ đã đập thành thịch. Đúng vậy a, cô muốn lợi dụng sự đồng cảm cùng là phụ nữ của thím Trương, đến hiệu thuốc mua một số thứ mà cô muốn, nhưng thím Trương có phát hiện hay không đây?

“Thiếu phu nhân, hay là để tôi đi mua giúp cô!” Thím Trương nghĩ đến vừa rồi thấy Ngưng Lộ toàn thân xanh tím không đành lòng, nhưng mệnh lệnh của thiếu gia bọn họ không dám làm trái, cho nên bà suy nghĩ một chút, không bằng mua giúp cô ấy như vậy cũng không có chuyện đi.

“Thím Trương tôi còn một ít vật dụng cá nhân muốn mua, nếu như không yên tâm thì bà đi theo tôi được không?” Ngưng Lộ đã hồi hộp đến tay rịn ra mồ hôi.

“Lão Trương, vậy dừng lại một chút đi? Tôi đi với thiếu phu nhân đến đó.” Thím Trương vẫn không nhìn được vẻ mặt khẩn cần của Ngưng Lộ.

“Két” một tiếng, xe rớt cuộc dừng lại ở ven đường

Ngưng Lộ xách theo cái giỏ nhỏ đi một vòng trong hiệu thuốc, chọn đông chọn tây một đồng lớn thuốc bôi không cần biết có dùng đến hay không, thuốc cầm cùng một chút vật dụng cá nhân của phụ nữ, hiệu thuốc bây giờ thật tốt không chỉ bán thuốc men thường dùng, vật dụng cá nhân hàng ngày cùng nước uống cũng đầy đủ. Vừa đứng cũng đủ để Ngưng Lộ lấy đây một rổ, nhưng thứ quan trọng nhất Ngưng Lộ vẫn không dám đặt vào trong giỏ xách, bởi vì thím Trương vẫn luôn theo sau cô như hình với bóng.

“Thiếu phu nhân còn muốn mua cái gì sao?” Thím Trương thấy Ngưng Lộ đã chọn một đồng đồ nhìn thời gian cũng xê xích không bao nhiêu phải gọi điện cho đại thiếu gia rồi.

“Tiểu thư, tôi cầm giúp cô được không?” Cô bán hàng nhiệt tình thấy Ngưng Lộ xách một rổ đầy chủ động đến giúp cô một tay, trong lúc thím Trương nghi ngờ, Ngưng Lộ dùng kế dụ thím Trương đi.

“Thím Trương, giúp tôi lấy hai chai nước được không? Ngưng Lộ chỉ chỉ tủ lạnh cạnh cửa hiệu thuốc, thím Trương không có dị nghị mà bước thẳng đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Cách Không Muốn Có Con 2

“Lấy giúp tôi một hộp Emergency contraceptives (thuốc ngừa thai khẩn cấp)” Ngưng Lộ không xác định cô bán hàng ngọt ngào bên cạnh nghe có hiểu hay không, không thử một chút làm sao biết?

“OK.” Cô bán hàng chẳng qua là sưng sốt một chút mà thôi, sau đó vươn tay lấy hộp thuốc vừa đứng đặt bên cạnh quầy thu ngân bỏ vào trong giỏ xách, thím Trương cũng vừa đứng lúc cầm chai nước đi tới.

“Cám ơn cô!” Ngưng Lộ rớt cuộc yên tâm.

“Đừng khách sáo.” Cô bán hàng nhìn ra được vị tiểu thư tới mua đồ này nhất định là có nguyên nhân bất khả kháng, cũng may mình là sinh viên y khoa chẳng qua là làm thêm giờ ở tiệm thuốc mà thôi, nếu không đổi lại một nhân viên mậu dịch bình thường thì không nhất định là sẽ nghe hiểu anh văn chuyên ngành như vậy. Vị tiểu thư này thật sự là cực kỳ thông minh.

“Đại thiếu gia, thiếu phu nhân đã tỉnh rồi đang trên đường trở về nhà.”

“Ừ, còn chưa tới, là thiếu phu nhân muốn mua một ít đồ.”

“Không phải vậy, tôi vẫn luôn bên cạnh cô ấy. Cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt.”

khi đang đi ra khỏi tiệm thuốc, thím Trương liền nhận được điện thoại của Sở Mạnh. Nhưng Ngưng Lộ bởi vì mua được thứ mình muốn mà tâm tình cảm thấy rất vui vẻ.

Từ hôm đó sau khi trở về khu nhà của Sở Mạnh, Ngưng Lộ mỗi ngày trừ ăn cơm ra chỉ có ngủ, những ngày sau đó đã nhàm chán đến cực độ rồi. Mà những dấu vết xanh tím ngày đó cũng vì được nghỉ ngơi thật tốt mà cũng đã từ từ tan biến, người đàn ông đáng sợ đó! Cũng may, cũng may mấy ngày nay anh ta không có về, nhưng Ngưng Lộ biết mỗi ngày thím Trương đều gọi điện thoại cho anh ta báo cáo tình trạng của cô. Cô bây giờ dự định sao đây? Làm con chim hoàng yến nuôi trong lồng sao? Hay là thứ chứ chỉ có anh ta được độc chiếm? Đa phần là cái thứ hai đi, Ngưng Lộ kéo rèm cửa sổ ra tự giễu nói, hôm nay ánh sáng thật tươi sáng mà cô chỉ có thể hấp thụ một chút không khí nhò nhoi này sao? Không cam lòng.

Không biết phía trường học sao rồi? Còn Sở Khương có khỏe không? Ở dưới ánh mặt trời chói mắt Ngưng Lộ vì nghĩ đến hai chuyện này mà nhũn mảy, trong lòng giống như có một khối đá nặng nề đang đè ép đến không thở được, những ngón tay mảnh khảnh nắm rèm cửa sổ cũng nắm thật chặt, ngay cả móng tay đâm vào trong da thịt cũng không có chút cảm giác nào.

“Thiếu phu nhân cô đã thức! Bữa sáng đã chuẩn bị xong!” Là giọng nói ngàn năm không đổi của thím Trương, Ngưng Lộ buông rèm cửa trong tay ra từ

từ xoay người lại.

“Thím Trương, hôm nay tôi muốn về nhà một chuyến được không? Sách của tôi còn để bên đó chưa dời qua.” Ngưng Lộ dưới ánh mắt nghi hoặc của thím Trương dùng giọng điệu bình thản đến không thể bình thản hơn được nữa nói ra lý do của cô. Cô đúng là muốn về nhà đem một ít sách đến đây bởi vì sách bày trong thư phòng anh đều là sách tra cứu về kinh doanh, buồn tẻ vô vị làm cho cô không xem nổi. Chẳng qua là khi nào anh ta mới quay lại cô thật muốn nói với anh ta chuyện đến trường đi học, khi đó không phải anh ta đã nói về sau sẽ thương lượng sao! Nhưng Ngưng Lộ cũng thừa nhận là mình không có gan đi tìm anh ta nói.

“Thiếu phu nhân, cô ăn sáng trước đi rồi hãy nói!” Trên mặt thím Trương vẫn còn nụ cười nhưng Ngưng Lộ biết ý nghĩa câu nói này của bà, bà còn phải xin phép chủ nhân của mình, xem chủ nhân của bà có đồng ý cho cô ra ngoài hóng mát một chút không. Người đàn ông đáng chết đó thật sự đem cô giam lỏng đi?

Ngưng Lộ không dị nghị gì đi về hướng phòng rửa mặt. Cô cho là không có hi vọng rồi, nhưng khi cô ngồi xuống trước bàn ăn cầm bữa ăn sáng lên đang muốn ăn, thím Trương về mặt vui mừng từ thư phòng đi ra: “Thiếu phu nhân, ăn sáng xong tôi sẽ đưa cô về nhà mẹ đẻ một chuyến!”

Ngưng Lộ ngừng lại động tác cắn bánh mì sandwich. Có phải thím Trương nói hôm nay cô có thể ra ngoài hóng mát một chút không? Người đó để thuyết phục vậy sao? Ngưng Lộ vẫn chưa dám tin vào vận may của mình.

“Thiếu phu nhân, ăn nhanh một chút. Tôi đi dọn dẹp phòng bếp một chút trước.” Thím Trương vui vẻ phấn khởi đi vào phòng bếp. Thật ra thì mới vừa rồi bà không muốn gọi điện thoại cho đại thiếu gia nói chuyện thiếu phu nhân muốn về nhà, sợ bị cậu ấy mắng. Nhưng lại không đành lòng nhìn bộ dáng cô đơn ủ dột mấy hôm nay của cô, bà vẫn cố lấy can đảm gọi điện thoại đi, không nghĩ đến thiếu gia thế nhưng lại dễ dàng đáp ứng như vậy, chẳng qua là dặn dò bà phải đi theo chăm sóc thiếu phu nhân cho thật tốt là được. Bà cho là thiếu gia sau khi kết hôn sẽ đem thiếu phu nhân vứt ở căn hộ này không quan tâm chắc là không thích thiếu phu nhân! Nhưng xem ra thím Trương sao lại cảm giác thật ra thiếu gia rất quan tâm thiếu phu nhân!

Buổi trưa Ngưng Lộ trở về ngôi nhà quen thuộc, mẹ đã chuẩn bị sẵn đầy bàn thức ăn ngon chờ con gái sau khi kết hôn lần đầu trở về nhà. Mà Quan Minh Quyền bởi vì công xưởng đang chỉnh sửa nên sáng sớm đã đến công ty, cho nên Quan gia chỉ có một mình Đàm Lệ Hoa. Lúc ăn cơm thím Trương lại kiên trì không ngồi ăn cùng bàn với bọn họ nên Ngưng Lộ có cơ hội ở riêng với mẹ.

“Ngưng Lộ, Sở Mạnh đối xử với con tốt không?” Dưới tình huống không có người ngoài Đàm Lệ Hoa vẫn không nhịn được hỏi tới cuộc sống hôn nhân của con gái. Nhìn sắc mặt của con dường như có chút tái nhợt, là ngủ không đủ sao?

“Mẹ, anh ấy đối xử với con rất tốt a!” Ngưng Lộ không thể nói với mẹ kể từ sau hôn lễ cô và Sở Mạnh căn bản không có gặp mặt. Nếu mẹ biết nhất định sẽ hỏi cho ra nguyên nhân, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, dù sao cô cũng ước gì anh ta không bao giờ trở lại, cô cũng vừa đúng không muốn gặp anh ta.

“Vậy thì tốt! Ngưng Lộ, ăn nhiều một chút, xem sắc mặt của con kém như vậy, sức khỏe không tốt đến lúc sanh con thì làm sao a!” Đàm Lệ Hoa nghe con gái nói xong cũng yên lòng càng không ngừng gấp đồ ăn vào trong chén cô. Trong suy nghĩ của bà, con gái tốt nhất sau khi kết hôn vì nhà chồng sớm sanh con để củng cố địa vị của mình, dù sao Sở gia cũng là một đại gia tộc chuyện nói dối tông đường mới là chuyện quan trọng nhất.

Lời nói của mẹ khiến đôi đũa đang gấp đồ ăn của Ngưng Lộ khựng lại. Sao mẹ lại cho rằng cô muốn có con đây?

“Ngưng Lộ, sao vậy? Chẳng lẽ con không muốn sanh con? Cái này không thể được, gia nghiệp của Sở gia lớn như vậy con nhất định phải sanh thêm mấy đứa mới được. Như vậy đến lúc đó sản nghiệp của Sở gia mới không rơi vào tay người khác a!” Đàm Lệ Hoa thấy con gái chột dưng lại nghĩ là con gái không muốn sanh con.

“Mẹ, không phải vậy. Là Sở Mạnh nói tuổi con còn trẻ nên để qua mấy năm rồi mới tính!” Ngưng Lộ bắt đắc dĩ đem người đàn ông đó ra làm bia đỡ. Dù sao anh ta cũng không có ở đây, thím Trương cũng không ở đây sẽ không bị người khác biết.

“Ha ha. Thì ra là ý của Sở Mạnh a! Không nhìn ra nó lại biết sản sóc như vậy. Ngưng Lộ, con phải nắm thật chặt người đàn ông này a.” Đàm Lệ Hoa vừa nghe là ý của Sở Mạnh thái độ cũng lập tức thay đổi. Con gái của bà quả thật là đã tìm được một người chồng tốt a!

Giữ chặt anh ta? Trong lòng Ngưng Lộ thầm nghĩ: con ước gì có thể nhanh chóng rời khỏi anh ta, không cần gặp lại anh ta nữa. Nhưng những lời này cũng chỉ có thể suy nghĩ mà thôi, không bằng thừa cơ hội này đem chuyện muốn nhờ mẹ nói một chút?

“Mẹ, có chuyện này mẹ giúp con một chút được không?” Ngưng Lộ ngẩng mặt tựa hồ dùng giọng điệu làm nũng nói với Đàm Lệ Hoa. Từ nhỏ đến lớn bởi vì ba mẹ rất bận nên Ngưng Lộ rất ít khi làm nũng với mẹ như một cô bé, nhưng lần này là cực kỳ hường thụ.

“Con gái ngoan, sao lại khách sáo với mẹ như vậy? Có chuyện gì mẹ có thể giúp con.” Đàm Lệ Hoa ước gì có cơ hội vì con gái làm một chút chuyện.

“Mấy ngày nữa con phải cùng Sở Mạnh xuất ngoại, thuốc tránh thai của con đã hết. Mẹ đến bệnh viện giúp con mua một ít được không? Chờ sau khi về nước con sẽ đến lấy.” Ngưng Lộ nói cực kỳ cẩn thận sợ mẹ nhìn ra sơ hở. Cô biết luôn sử dụng thuốc tránh thai khẩn cũng không tốt, cho nên chỉ có thể sử dụng thuốc thường dùng. Mặc dù mấy ngày nay anh ta cũng không có trở lại, nhưng Ngưng Lộ cũng thừa nhận là anh ta không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy. Phòng hộ trước vẫn tốt hơn! Mà cô cũng tin tưởng mẹ nhất định sẽ không đi tra xem cô có thật cùng Sở Mạnh xuất ngoại hay không.

“Được rồi, ngày mai mẹ đến bệnh viện một chuyến. Đến khi nào con về mẹ sẽ đưa qua cho con đi!” Đàm Lệ Hoa đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của con gái, bởi vì con gái sẽ không có lý do gì lừa gạt bà.

“Mẹ còn không thể xác định được ngày về. Đến khi đó con sẽ về lấy!” Ngưng Lộ rút cuộc yên tâm, nhưng lại sợ mẹ thật sự đến đó chẳng phải là sẽ bị

bại lộ sao? Nhưng cô không xác định đến lúc đó mình sẽ dùng lý do gì về nhà, anh ta sẽ đồng ý sao? Bất kể như thế nào, nhất định sẽ có cách.

"Được rồi!" Đàm Lệ Hoa cũng không kiên trì nữa.

"Cám ơn mẹ." Ngưng Lộ rút cuộc lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mẹ Chồng Đến Thăm 1

Buổi chiều, sau khi cáo biệt mẹ Ngưng Lộ cùng thím Trương đến siêu thị mua thức ăn và một chút đồ dùng hàng ngày mới về nhà. Bởi vì rất nhiều ngày không có ra khỏi cửa, cho nên hôm nay tâm tình Ngưng Lộ cũng thư thái một chút không còn rối rắm nữa, dọc theo đường đi trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn treo nụ cười nhàn nhạt.

"Thiếu phu nhân, cô nên cười nhiều một chút sẽ đẹp hơn." Ngay cả thím Trương cả ngày theo bên cạnh cô cũng bị nụ cười tuyệt mỹ của cô đầu độc. Chẳng trách tuổi còn trẻ như vậy đã mê hoặc hai vị thiếu gia của Sở gia, cuối cùng mỹ nhân vẫn thuộc về đại thiếu gia cường thế, Nhưng nhìn sao thiếu phu nhân cũng không giống dạng phụ nữ dùng thủ đoạn dụ dỗ người khác a? Thím Trương đối với điểm này vẫn luôn tồn tại nghi ngờ nhưng không dám mở miệng hỏi. Làm người phải yên phận, chuyện của chủ vẫn là ít hỏi tốt hơn!

"Thím Trương, cảm ơn thím dẫn tôi ra ngoài!" Ngưng Lộ thật tâm nói. Cô biết bình thường thím Trương giám sát cô chặt như vậy nguyên nhân cũng bởi vì Sở Mạnh, cô không trách bà. Nếu sau này khi thím Trương ra ngoài mua thức ăn có thể dẫn cô ra ngoài hóng mát một chút cũng thật là tốt.

"Thiếu phu nhân, đây là chuyện tôi phải làm." Khuôn mặt già nua của thím Trương hiện lên vẻ xin lỗi. Mặc dù ở Sở gia chủ nhân đối với những người tôi tớ như bà cũng rất khách sáo, nhưng chưa bao giờ có sự chân thành và thân thiện như thiếu phu nhân. Điều này càng làm cho thím Trương đối với vị thiếu phu nhân trẻ tuổi này có thêm phần tôn trọng.

Xe ngừng lại ở cổng chính khu nhà của họ, Ngưng Lộ cùng thím Trương quyết định đi thang máy ở đại sảnh cho nên để lão Trương một mình lái xe xuống bãi đỗ xe ngầm. Hai người vừa xách theo những túi đồ vừa nói chuyện, cũng rất tiêu điều tự tại, nhưng trước khi thang máy mở cửa trong phút chốc Ngưng Lộ cảm thấy trong lòng bất an.

Khi đến trước cửa nhà bọn họ, một phu nhân toàn thân trang phục đẹp đẽ chẳng phải là mẹ chồng cô người mà sau khi được cưới vào cửa chưa từng về thăm hỏi sao? Sau lưng còn dẫn theo quản gia của Sở gia! Thấy cô và thím Trương từ trong thang máy bước ra con người cũng sắp rút ra ngoài. Họ đi nơi nào lâu như vậy? Thế nhưng để bà không công đợi một tiếng đồng hồ, cái giá của Quan Ngưng Lộ cũng thật đủ lớn a! Được gả vào nhà cũng không về thăm an người mẹ chồng như bà thì cũng bỏ đi, thế nhưng lại còn cho bà ăn canh bẻ môn. Sở mẫu lại càng tức giận hơn! Sự bất mãn đối với cô càng thêm sâu sắc.

"Phu nhân, bà tới lúc nào vậy? Sao lại không gọi điện thoại tới trước?" Thím Trương lập tức nghênh đón. Cũng không có nhận được điện thoại của thiếu gia nói phu nhân muốn đến a? Nhìn sắc mặt của phu nhân chắc là không được tốt a! Há chỉ là không tốt mà thôi? Xem ra là chuẩn bị có bão nổi a. Chẳng lẽ là vì thiếu phu nhân mà đến?

"Thì ra tôi muốn tới đây, còn phải điện thoại xin phép ai đó hay sao? Quan Ngưng Lộ, cô thật giỏi a!" Sở mẫu lạnh lùng nói.

"Mẹ....." Ngưng Lộ theo sau lưng thím Trương nghe được những lời như châm chọc của Sở mẫu không biết đáp lại như thế nào, cũng không dám đến quá gần, cách xa bà ba bước sợ hãi gọi mẹ. Vừa nhìn thấy Sở mẫu Ngưng Lộ liền nghĩ đến chuyện ngày đó trên xe Sở Mạnh nói bà không phải mẹ anh ta. Nhưng bất kể như thế nào cô vẫn phải gọi bà là mẹ. Nhưng người có mặt cao hơn đầu Sở Mẫu cũng không đáp lại cô mà chỉ hung hăng lườm cô một cái sau đó xoay người đối mặt với thím Trương lớn tiếng nói: "Còn nói linh tinh cái gì a, tôi đứng đến chân cũng muốn rút gân còn không mau mở cửa."

Sau khi vào nhà thím Trương và quản gia liền vào bếp pha trà chỉ còn hai người Ngưng Lộ và Sở mẫu ở phòng khách. Ngưng Lộ theo sát sau lưng Sở mẫu đang nhìn xung quanh quan sát khắp nơi không dám mở miệng nói chuyện. Chỉ sợ mình còn nói sai điều gì sẽ làm bà không vui. Mà Sở mẫu cũng là lần đầu tiên đến nhà con trai mình cho nên xem đặc biệt cẩn thận. Hừ, không biết con trai nghĩ gì mà sau khi kết hôn không chuyển về nhà ở mà còn sai người giúp việc trong nhà đến đây chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô ta! Thật sự coi mình là thiếu phu nhân sao? Nhưng ở trong nhà thì sợ không biết làm sao đối mặt với con trai út của mình đi? Vừa nghĩ đến chuyện của con út con gận của Sở mẫu vốn đã người bót lại dâng trào, bà dừng bước xoay người lại làm Ngưng Lộ cũng muốn trở tay không kịp thiếu chút nữa đã đụng vào bà.

"Không biết hai đứa con trai của Sở gia tôi sao lại coi trọng con hồ ly tinh vô dụng này!" Sở mẫu bình thường nói chuyện khách sáo lễ độ hôm nay lại đối với Ngưng Lộ vô cùng cay nghiệt. Nhưng bộ dáng yếu đuối như gió thổi qua cũng có thể ngã mới có thể đi dụ dỗ đàn ông đi? Quan Ngưng Lộ, Cô được lắm!

“Mẹ.....” Ngưng Lộ không biết nên trả lời bà vấn đề này như thế nào. Trong nội tâm cười khổ, Sở mẫu nhất định cho rằng là cô dụ dỗ Sở Mạnh đi? Cô nói với bà đó không phải sự thật bà sẽ tin sao? Việc đã đến nước này thì nói gì đều vô dụng, bà muốn nói gì thì cứ để cho bà nói đi!

“Đừng tiếp tục gọi tôi là mẹ. Tôi không có đứa con dâu như cô. Mặc dù cô đã kết hôn với Sở Mạnh nhưng tôi không thừa nhận cô là người của Sở gia chúng tôi, tiết kiệm bớt phần tâm tình đó đi!” Sở mẫu cay nghiệt nói. Ban đầu bà còn cho là Quan Ngưng Lộ thật sự là một người đứa con gái tốt! không ngờ cô ta cũng là dạng phụ nữ ái mộ hư vinh, vừa nhìn thấy con trưởng nắm quyền đương gia thế nhưng lại cắt đứt mối quan hệ với con út mà thay đổi gả cho anh của bạn trai, thật sự là đủ vô sỉ.

“Phu nhân, mời bà ngồi xuống uống ly trà!” Thím Trương bung ấm trà lại vừa pha xong đi ra ngoài, thấy bộ dáng của phu nhân và thiếu phu nhân dường như là đang chuẩn bị chiến tranh, vội vàng lên tiếng. Thiếu phu nhân hiền lành như vậy sao có thể là đối thủ của phu nhân?

Sở mẫu khinh thường trợn mắt nhìn Ngưng Lộ một cái, ngồi xuống. Thím Trương bên cạnh ý bảo Ngưng Lộ còn đứng ngốc ở đó làm gì mau châm trà. Sau khi Ngưng Lộ hiểu ý nhận lấy ấm trà trong tay thím Trương rót một ly, cung kính đi tới trước mặt Sở Mẫu quỳ xuống nói: “Mẹ, mời mẹ uống trà.”

Dù nói gì đi nữa đây cũng là lần đầu tiên người làm dâu như cô kính mẹ chồng ly, cần phải vậy. chẳng qua là trong lòng Ngưng Lộ lại đau khổ tới cực điểm! Ly trà này vốn là ly trà vui vẻ hạnh phúc, bởi vì khi cô có cơ hội dâng ly trà này thì cô rất cuộc có thể kết hôn với người đàn ông mà cô yêu. Nhưng bây giờ người được kính trà không có đôi vẫn là bà, thay đổi chính là người mà cô nên gả. Tất cả đã không còn giống nữa, vĩnh viễn không giống.

“Trà nóng như vậy đưa cho tôi uống. ...., có phải cô có lòng muốn tôi bị phỏng không? Cô thật là đủ độc ác đi!” Sở mẫu một phen gạt đi cái ly trong tay Ngưng Lộ.

“A” một tiếng, ly trà trong tay Ngưng Lộ đã rơi trên mặt đất, nước trà không coi là nóng đến có thể bỏng nhưng vẫn làm cho da thịt khóe léo trên mu bàn tay Ngưng Lộ đỏ lên.

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?” Thím Trương vội vàng chạy tới kéo tay Ngưng Lộ. Phu nhân sao lại ác như vậy? Mà quán gia vẫn về mặt lạnh lùng không đổi đứng ở bên cạnh nhìn tất cả.

“Thím Trương tôi không sao. Là tay tôi run không cẩn thận làm đổ. Phiên thím dọn dẹp một chút.” Ngưng Lộ dưới ánh mắt nghiêm nghị của Sở mẫu rút tay về. Bất kể thế nào bà vẫn là mẹ của Sở Khương, cô không muốn tranh chấp với bà, nhịn một chút đi! Mặc dù mu bàn tay đau muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mẹ Chồng Đến Thăm 2

“Hừ, cô không phải muốn dùng cách này để tôi tha thứ cho cô! Quan Ngưng Lộ, quyết định của Sở Mạnh tôi không có cách nào thay đổi. Nhưng tôi cũng có nguyên tắc của tôi, Sở gia chỉ cần một ngày còn có tôi cô đừng mơ tưởng bước vào cửa lớn của Sở gia một bước.” Sở mẫu nhận lấy khăn do quán gia đưa tới lau nước trà bắn vào quần áo.

Thật ra thì tôi cũng không muốn về, tuyệt không muốn. Hơn nữa có một ngày tôi cũng sẽ rời khỏi Sở gia bà cứ yên tâm đi! Ngưng Lộ thấp mắt lạnh lẽ nói trong lòng.

“không cần lộ ra vẻ mặt giống như đứa con dâu nhỏ bị tôi ức hiếp, Quan Ngưng Lộ nói chuyện với cô a!” Sở mẫu không muốn cứ như vậy bỏ qua cho Ngưng Lộ.

“Mẹ, xin lỗi!” Ngưng Lộ không biết mình nên nói gì. Thừa nhận là cô quyến rũ Sở Mạnh sao? Hay là thừa nhận là cô bởi vì gia sản của Sở gia mới bỏ rơi Sở Khương đổi thành gả cho người anh là Sở Mạnh có địa vị và quyền phát biểu đây? Thật ra thì, đối với người đã ghi hận với mình bất kể mình nói cái gì cũng đều là sai, cho dù có lý đi chăng nữa vẫn bị xem là vô lý chỉ bằng không nói. Nhưng bây giờ hình như cô không nói cũng là sai.

“Cô không có lỗi với tôi, người có lỗi là Sở Khương, là đứa con mà tôi thương yêu nhất. Nó chỉ vì cô mà thiếu cũng nữa cả mạng cũng không còn, thật vất vả nhặt về được một mạng nhưng bây giờ lại muốn rời khỏi chúng tôi. Là cô, là cô hại Sở Khương! Là cô có lỗi với nó, cũng là cô làm cho nó muốn rời khỏi Sở gia! Rời khỏi cái nơi làm nó đau lòng này.” Sở mẫu vron ngón tay chỉ vào Ngưng Lộ thét to. Đúng vậy, đây mới chính là mục đích mà bà đặc biệt chọn ngày hôm nay con trưởng đến Hồng Kông công tác mà đến nhà. Sở Khương cũng bởi vì tình yêu mà không muốn sống trong nước nữa mà đến nước Mỹ xa xôi kia để du học. Quyết định này của anh khiến Sở mẫu không sao hiểu được, đi học cũng được a nhưng tại sao phải đến nước Mỹ xa xôi như vậy? Bà không đành lòng a! Mà con trai út về mặt kiên quyết nói với bà: “Mẹ chẳng lẽ mẹ không sợ con nhìn cuộc sống ân ái của anh hai mà lại tự sát sao?” Nghe vậy chính là nói bà không có cách nào ngăn cản con, nhưng người làm mẹ như bà cho dù có không đành lòng cũng phải chấp nhận. Con giận để trong lòng cực kỳ không thoải mái lại không thể trút giận lên con trưởng, cho nên bà chỉ có thể tới tìm người phụ nữ này đầu sỏ gây nên tất cả mọi chuyện để giải tỏa sự tức giận trong lòng.

“Mẹ, Sở Khương anh ấy sao rồi?” Ngưng Lộ biết mình làm Sở Khương bị thương quá sâu, nhưng nào có ai biết chính bản thân cô cũng vết thương chồng chất? Sở Khương đau lòng một phần cô cũng đau kém anh phần nào. Người khác sẽ không hiểu!

“Sao? Cô còn có tư cách hỏi sao? Ở lúc cô lựa chọn bỏ rơi nó, cô bây giờ lấy thân phận gì tới hỏi? Chị dâu sao? Thật là buồn cười a!” Từng câu từng chữ của Sở mẫu đánh vào lòng Ngưng Lộ.

“Con chỉ là quan tâm anh ấy.....” Đúng vậy, chẳng qua là quan tâm mà thôi cũng không được sao?

“Quan tâm? Nếu quả thật còn quan tâm tới nó cô cũng sẽ ở lúc nó còn ở bệnh viện mà vợ vả cữ hành hôn lễ với Sở Mạnh sao? Quan Ngưng Lộ, không nên nói ra những lời ác tâm như vậy. Cô không có tư cách quan tâm đến nó!” Sở mẫu dùng ánh mắt sắc bén nhìn Ngưng Lộ như hận không thể đem cô nuốt xuống vậy. (Ling: Bà bà ác vừa thôi chứ muốn chỉ trích thì tự chỉ trích con mình đi, là con bà ép người ta còn đổ lỗi cho người khác nữa. Bà có biết con người ta phải chịu khổ cỡ nào không mà nói ra những lời cay nghiệt như vậy? (T___T).

“Mẹ.....” Mọi người đều cho là lỗi của cô, Ngưng Lộ đau xót trong lòng không muốn cãi lại bất cứ cái gì nữa. Cứ cho là đúng đi! Tất cả đều tính ở trên đầu cô là được rồi. Ai bảo cô không thể làm người vứt bỏ cha mẹ không lo? Ai bảo cô trong lúc vô tình lại tìm tòi nghiên cứu vết thương trong tim người khác. Nếu lời nói của Sở Mạnh là thật vậy có phải là Sở Khương bị trừng phạt mà cái gì cũng không biết, có thể tính luôn lên đầu cô hay không?

“Đủ rồi, không cần gọi tôi là mẹ nữa, tôi không làm nổi mẹ cô! Quan Ngưng Lộ, tôi không muốn tiếp tục nhìn mặt cô nữa. Quản gia, chúng ta đi!” Sở mẫu cực kỳ tức giận đứng dậy, cũng trong lúc muốn đi đây ngã Ngưng Lộ đang quỳ trước mặt. Ngưng Lộ không kịp ứng phó té ngã trên mặt đất, mảnh vỡ dưới đất chưa được thu dọn sạch sẽ làm bị thương tay cô, máu tươi chảy ra, đau, Ngưng Lộ cũng không dám lên tiếng.

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?” Thím Trương đi lấy đồ muốn thu dọn mảnh vỡ bước ra thấy thiếu phu nhân nằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, lập tức để đồ xuống chạy qua xem.

“Thím Trương, bà đừng quên bà là người của ai!” Thấy Ngưng Lộ bị thương Sở mẫu vẫn cao ngạo. Cô ta chảy chút máu có là gì so với con trai bà? Tốt nhất là chảy cạn luôn đi! Sở mẫu độc ác nghĩ. Nếu như không phải nể mặt Sở Mạnh hiện tại là chủ của Sở gia bà sẽ không dễ dàng buông tha cô ta như vậy.

“Phu nhân tôi biết rồi! Tôi là người giúp việc của Sở gia, nhưng thiếu phu nhân không phải là người của Sở gia sao?” Thím Trương nghe những lời như vậy cũng vô cùng tức giận. Phu nhân sao hôm nay lại có thể ngấm ngấm hại người như vậy? Người giúp việc như bà còn chưa tính, nhưng thiếu phu nhân dù sao cũng là người của Sở gia bọn họ đi? Bà không sợ đắc tội với bà ấy bởi vì bà không thích thiếu phu nhân bị bà ấy ức hiếp thành ra như vậy.

“Thím Trương, bà nói chuyện càng ngày càng không có chừng mực rồi!” Sở mẫu giận đến nói không nên lời, ngược lại quản gia ở kẻ bên lên tiếng nhắc nhở thím Trương.

“Phu nhân, nếu như hôm nay tôi có làm gì không đúng, xin lượng thứ!” Thím Trương không phải không biết chừng mực. Sở dĩ bà có thể nói chuyện như vậy bởi vì khi thiếu gia điều hai vợ chồng bà tới đây có nói qua với bà, sau này hai vợ chồng họ chỉ cần nghe một mình chỉ thị của cậu ấy là được rồi, những người khác có thể không cần quan tâm. Hiện tại đại thiếu gia là người nắm quyền ở Sở gia! Nếu đại thiếu gia đã nói như vậy bà đương nhiên phải bảo vệ thiếu phu nhân rồi. Bà kính trọng bà ấy bởi vì bà ấy là mẹ của đại thiếu gia, nhưng cho dù có là mẹ của đại thiếu gia cũng không thể vô lý chỉ trích thiếu phu nhân như vậy, huống chi bây giờ không chỉ đơn giản là chỉ trích mà thôi. Chuyện này bà nhất định phải báo lại cho thiếu gia.

“Quản gia, chúng ta đi!” Sở mẫu thật sự là nhìn không nổi nữa rồi, quay đầu khí thế hiên ngang đi ra ngoài. Vốn muốn tới nơi này trút giận kết quả ngược lại bị chọc giận không ít.

“Thím Trương, thím đi tiễn phu nhân đi! Tôi không sao, đợi lát nữa rồi dọn dẹp!” Ngưng Lộ che ngón tay vẫn còn đang rướm máu của mình.

“Phu nhân, bà đi thông thả!” Thím Trương rút cuộc ở lúc Sở mẫu và quản gia ra tới cửa đuổi kịp.

“Không cần cô ta giả bộ tốt bụng! Dù sao đi nữa tôi cũng không thừa nhận cô ta. Tôi muốn nhìn xem cô ta rút cuộc có thủ đoạn gì có thể làm cho cô ta nói gì Sở Mạnh nghe này.” Sở mẫu bước vào thang máy, hướng về phía thím Trương đang đứng ở cửa cười lạnh nói.

Thím Trương đóng cửa trở lại bên cạnh Ngưng Lộ nhìn thấy mu bàn tay sưng đỏ cùng vết máu nhuộm đỏ quần áo cực kỳ đau lòng. Luống cuống tay chân lấy hòm thuốc ra giúp cô bôi thuốc, băng bó sau đó đỡ cô trở về phòng thay quần áo.

“Thím Trương, cảm ơn thím! Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.” Sau khi thay quần áo Ngưng Lộ mệt mỏi nằm trên giường. Bây giờ cô không muốn nói không muốn làm gì cả, chỉ muốn được một mình yên tĩnh một chút.

“Thiếu phu nhân, tôi đi ra ngoài trước. làm xong cơm tôi lại gọi cô.” Thím Trương lui ra khỏi phòng khép cửa lại.

“Àlô, thiếu gia phải không? Tôi là thím Trương.....”

Chương 27: Trở Về

Lúc rạng sáng, mọi thanh âm yên tĩnh. Thím Trương nghe dưới lầu có tiếng mở cửa vội vàng khoác áo đi ra ngoài xem. Không phải là ăn trộm chứ?

Sau khi mở đèn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó về mặt của thím Trương như là nhìn thấy cái gì không thể tin vậy. Sao thiếu gia lại trở về? Ngày hôm qua lúc bà gọi điện cho cậu ấy không phải cậu ấy rất bận sao, còn nói phải qua vài ngày nữa mới có thể trở về. Nhưng, cái người nói phải vài ngày nữa mới về đó sao lại có thể sống sờ sờ trước mắt đây? Thím Trương không thể tin dùng tay nhéo mình, đau, vậy chính là thật! ?

"Thiếu gia. . . . ." Thím Trương từ không tin chuyển thành vui mừng.

"Cô ấy đâu?" Đây không phải là vấn đề ngu ngốc sao? Sở Mạnh đưa túi và áo khoác đang cầm trên tay cho thím Trương, thuận tiện nói lòng một chút cả vạt. Ở trước mặt người ngoài anh luôn sạch sẽ chỉnh tề đến làm cho người ta nhìn không ra bất kỳ tí vết nào, ngón tay thon dài vĩnh viễn sạch bóng, mặc dù thuốc không rời tay nhưng lại không để mùi khói thuốc làm cho người ta chán ghét bám vào trên móng tay.

"Thiếu phu nhân chỉ là bị thương ngoài da một chút mà thôi, sau khi băng bó đã không sao." Thím Trương biết thật ra thiếu gia chân chính muốn biết chính là thương thế của thiếu phu nhân ra sao. Cuộc điện thoại buổi chiều bà chỉ kịp nói phu nhân đã tới đây sao đó là thiếu phu nhân không cần thận bị thương nhẹ thì đầu dây bên kia đã ngắt máy.

"Mẹ tôi ra tay đánh cô ấy sao? Thân hình cao to của Sở Mạnh đứng ở nơi đó giọng điệu bình tĩnh, chỉ có ánh mắt chột lóe dưới lớp kính làm cho người ta biết anh đã nổi giận.

"Phu nhân không có ra tay. . . . ." Thím Trương cất xong đồ bước tới đem chuyện xảy ra kể chiều hôm nay toàn bộ nói cho Sở Mạnh. Sau khi nghe xong anh vẫn duy trì cái tư thế vừa rồi, không nói gì.

"Thiếu gia. . . . ." Thím Trương cẩn thận mở miệng.

"Không sao. Bà lui xuống trước đi!" Sở Mạnh quay người đi lên lầu, khi đi tới khúc cua cầu thang ngừng lại: "Thím Trương, hôm nay cô ấy về nhà có xảy ra chuyện gì hay không?" Sở Mạnh nhớ tới chuyện buổi sáng cô về Quan gia.

"Không có, thiếu phu nhân chẳng qua là ở nhà cùng mẹ cô ấy dùng cơm xong là về!" Thím Trương nghiêm túc trả lời. Sở Mạnh lấy được đáp án không quay đầu lại bước lên lầu.

Thiếu gia như vậy có được xem là quan tâm đến thiếu phu nhân không đây? Thím Trương không hiểu nổi thanh niên bây giờ nghĩ gì.

Kể từ ngày hôn lễ sau khi tức giận rời khỏi khách sạn đến nay cũng đã một tuần, anh chưa từng trở về gặp cô lần nào, mặc dù tất cả về cô mỗi ngày thím Trương đều sẽ báo cáo cho anh nghe nhưng làm sao cũng so ra kém người chân thật trước mặt. Lúc này Sở Mạnh ở đầu giường nhìn cô ngủ say có loại cảm giác giống như có mấy đời chưa gặp, giống như là chuyện ở chung với cô đã là chuyện rất lâu trước đây rồi. Mấy ngày qua đối với mọi chuyện lớn nhỏ của công ty anh đều tự mình làm chỉ vì muốn làm cho mình bận tới mức không có hơi sức nghĩ đến cô bé đáng hận trên mặt đầy nước mắt trong miệng lại gọi tên người đàn ông khác này. Đúng vậy, anh quan tâm đến chết mất. Thì ra là lấy được người của cô nhưng lòng của cô vẫn ở trên người người khác. Có thể có một ngày cô có thể yêu anh hay không? Rất khó đi? Cô bây giờ hận anh như vậy.

Phải bao lâu em mới có thể quên nó? Tóc dài như mây phi tã trên gối đầu trắng nõn đuôi tóc kéo dài tới mép giường. Sở Mạnh ngồi xuống đưa tay nâng mái tóc dài của cô lên mũi, một luồng hương tóc nhân nhát thấm vào lòng làm cho anh không thể buông tay. Cũng chỉ dưới tình huống như thế cô mới có thể an tĩnh mặc cho anh ngắm nhìn như vậy đi? Đàn ông cuối cùng vẫn là háo sắc, đừng nhan tuyệt mỹ của cô làm cho anh kim lòng không đậu mà đưa tay vuốt ve khuôn mặt bình thần chỉ có trong mộng mới an tĩnh như vậy.

Là có người đang sờ mặt cô sao? Hay là chỉ đang nằm mơ mà thôi? Ngưng Lộ đang ngủ say trong giấc ngủ trầm trầm bỗng chốc tỉnh táo lại, không giống như lúc trước phải qua một lúc mới có thể mở cặp mắt buồn ngủ ra, lông mi thật dài giật giật, đôi mắt mở to sau khi nhìn rõ bóng dáng cao lớn ngồi ở mép giường tràn đầy không tin cùng sợ hãi. Không phải thím Trương nói anh ta đi công tác ở Hồng Kông rồi sao? Sao vào lúc này lại ngồi bên giường? Mà ngón lửa nóng bỏng trong mắt anh làm cho cô kinh sợ. Anh ta muốn làm gì?

Cô vừa mở miệng bộ dáng tròn to hai mắt nhìn anh khiến Sở Mạnh không ý thức được hành động lúc trước của mình đã hôn lên cánh môi như hoa mà anh ngày nhớ đêm mong.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài mặt Ngưng Lộ nóng lên như bị thiêu đốt, cho đến khi tay anh bắt đầu hạnh kiểm xấu đưa vào trong áo ngủ mỏng manh của cô, Ngưng Lộ mới tỉnh táo lại, đôi tay có ý thức đẩy anh ra. Sao cô lại vô si như vậy để mặt cho anh ta hôn? Không phải cô sợ và ghét anh ta đụng vào cô nhất sao? Thân thể không cách nào khống chế được nhưng tim cô tự do. Cô sao có thể đối với người đàn ông cường bức mình có cảm giác?

"Đừng động đây. Tôi xem tay em một chút." Lòng tràn đầy mong chờ nhưng khi thấy được sự sợ hãi và cự tuyệt sau khi thanh tỉnh lại nhanh chóng nguội xuống, vẫn không muốn anh đụng vào cô sao? Nhưng dù có bất mãn như thế nào vẫn không quên thím Trương nói tay cô bị thương.

"Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, đã không sao." Anh không hề cố chấp đòi hỏi nữa khiến Ngưng Lộ cũng không thể tiếp tục bướng bỉnh nữa mà ngoan ngoãn đem tay từ trong chăn lấy ra.

Ngón tay nhỏ bé mảnh khảnh sau khi băng bó xong cũng đã không sao, mu bàn tay bị phỏng cũng đã hết sưng. Nhưng anh vẫn không yên tâm mà đặt ở trước mắt xem xét kỹ lưỡng. Ánh mắt sáng quắc giống như muốn đem tay cô xuyên ra một cái hố, Ngưng Lộ không quen anh nhìn như vậy, rút tay lại giấu vào trong chăn.

“Sợ tôi sao?” Sở Mạnh cúi đầu tựa cái trán lên trán cô. Hơi thở đàn ông ấm áp không ngừng phun trên mặt cô, Ngưng Lộ không dám nhìn thẳng anh. Người đàn ông như vậy không phải là người cô có thể chọc, nhưng dù không nên chọc như thế nào không phải cô cũng đã chọc tới rồi sao?

“Sao anh lại về rồi?” Ngưng Lộ không muốn cùng anh đi sâu vào qua nhiều đề tài.

“Đây là nhà tôi tôi không thể về sao?” Sở Mạnh vờn tay làm cho mặt cô muốn tránh cũng không thể nhúc nhích được. Thái độ nóng lòng muốn rạch rõ quan hệ với anh của cô làm trong lòng anh sinh ra bất mãn.

“Không phải.” Ngưng Lộ không dám dùng lời nói chống đối anh, thân thể cũng không dấu vết dòi khoi thân thể nặng nề của anh.

“Hôm nay Mộ Bội Văn đến đây sao?” Sau khi để Ngưng Lộ biết cái bí mật kia của anh, Sở Mạnh ngay cả một tiếng gọi mẹ khách sáo kia cũng không muốn gọi nữa.

“Ừ!” Ngưng Lộ không quen cũng anh nói chuyện này như nói chuyện phiếm bình thường.

“Bà ta nói cái gì?” Sở Mạnh không hề áp sát cô nữa, nâng lên thân thể kèm chế ở hai bên cô.

“Không có nói gì.” Nói gì còn hữu dụng sao? Ngưng Lộ vừa nghĩ đến thái độ của Sở Mậu hôm qua trong lòng cô chợt lạnh. Là lỗi của cô không thể trách người khác, Sở Khương có phải cũng cho là như vậy hay không?

“Chưa nói đến chuyện Sở Khương sao?” Sở Mạnh hỏi tựa hồ không chút để ý, lửa giận đã tràn ra trong lòng. Chỉ cần cô tiếp tục dùng thái độ qua loa nói với anh, ngọn lửa kia sẽ phải bùng phát.

“Buông tôi ra, tôi muốn đi ngủ!” Không cần ở trước mặt cô nhắc đến cái tên đó, tim Ngưng Lộ lần nữa nhói đau. Đau, thật là đau! Sao anh ta không thể buông tha cho cô? Sao lại nhiều lần ở trước mặt cô nhắc đến cái tên đó? Anh biết rất rõ....., biết rất rõ ràng.....

“Đây cũng là giường của tôi, tôi không thể ngủ sao?” Cô không được tự nhiên cùng lãnh đạm làm cho cơn giận của Sở Mạnh rốt cuộc cũng bùng phát, không để ý đến sự phản đối của cô kéo ra chăn nằm xuống bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cô Là Vợ Của Tôi

Người đàn ông ở phía sau ôm thật chặt thân thể cô, giữa bọn họ dán chặt đến không có khoảng cách. Hơi thở đàn ông mãnh liệt không ngừng truyền đến, Ngưng Lộ muốn đẩy anh ra nhưng làm sao có thể địch nổi sức của anh? Hơi thở của anh càng ngày càng nặng, tay ôm cô cũng càng ngày càng xiết chặt khiến Ngưng Lộ sắp không thể thở được, thật khó chịu.

“Xoay mặt qua đây!” Sở Mạnh ở lúc Ngưng Lộ cho là anh sẽ xiết chết cô buông tay ra làm cho nhịp tim của cô khôi phục lại bình thường. Dưới ánh đèn mờ nhạt của cô bởi vì vừa rồi hơi thở không ổn định mà ửng hồng, trong mắt lại có sự buồn bã không muốn thỏa hiệp. Anh ta không phải muốn ghì chết cô sao vậy còn muốn cô xoay qua làm gì?

“Cô không quay qua tôi sẽ như vậy muốn cô!” Sở Mạnh đem thân thể đã hưng phấn của mình lần nữa dán chặt cô khiến Ngưng Lộ giật mình, không tới một giây đã xoay mặt về phía anh, đôi tay nắm thành quyền thật chặt chống đỡ ngực của anh.

“Tại sao không dám nhìn tôi? Sợ tôi như vậy sao?” Sở Mạnh buông ra sự kèm chế đối với cô, một tay chống đỡ đầu mình một tay nâng lên khuôn mặt đang rú xuống của cô làm cho cô cùng anh mặt đối mặt, mắt đối mắt.

“Tôi không có.” Trong giọng nói hoàn toàn không có khí thế, trong đôi con ngươi to sáng ngời rõ ràng có bài xích. Đúng vậy, là bài xích. Sở Mạnh tung hoành trong trường trường nhiều năm nếu như nhìn không ra lúc này cô nhìn như thuận theo, nhưng cảm giác thân thể cứng ngắc cùng trong mắt biểu hiện ra sự bài xích mãnh liệt, vậy anh hẳn là đã sống uống phí ba mươi năm. Cũng đã là vợ hợp pháp, chuyện nên làm không nên làm cũng đã làm xong, quý tha mà bắt cô vẫn bài xích anh, bài xích tất cả hành động cử chỉ của anh. Ngoài mặt khuất phục bất quá do có nhược điểm bị anh nắm trong tay thôi. Nói nhược điểm chính là công ty của ba mẹ cô, có lẽ còn có bí mật của anh. Nếu như ngay cả cái này cũng không có vậy hẳn là cô sẽ không chút lưu tình rời khỏi anh đi?

Nằm mơ, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng đừng nghĩ! Anh có xuống địa ngục thì cô cũng đừng nghĩ lên thiên đường, đời này kiếp này anh muốn cô cùng anh trầm luân.

“Hôn tôi!” Âm thanh khàn đục truyền vào trong tai Ngưng Lộ cho là mình nghe lầm. Anh ta đang nói cái gì bảo cô hôn anh ta? Sao có thể? Sao cô có thể chủ động hôn anh ta! Trong đôi mắt to tràn đầy không tin và không muốn, cái miệng nhỏ nhắn cũng khép thật chặt lại.

“Không muốn? Cô không phải đã quên bây giờ cô chính là vợ của tôi, đây chính là nghĩa vụ của cô. Nếu như quên những điều khoản trên hợp đồng tôi không ngại đọc từng cái cho cô nghe!” Đầu ngón tay thon dài của đàn ông điểm nhẹ lên môi cô, âm thanh trầm thấp giống như ác ma trong đêm tối dụ dỗ làm cho tâm hồn yếu đuối của người ta lay động. Đáng tiếc, nghe vào trong tai Ngưng Lộ vẫn tàn khốc như vậy.

“Anh đã lấy được tôi còn muốn như thế nào nữa?” Trong lòng Ngưng Lộ đau đớn giống như là bị kim đâm, cô đã như anh ta mong muốn ở chung một chỗ với anh ta, anh ta cũng đã lấy được thân thể của cô rồi, còn muốn cô phải làm như thế nào anh ta mới chịu dừng tay? Muốn cô chủ động cầu hoan với anh ta sao? Cô không làm được không làm được. Cô không thương anh ta, không thương anh ta ..... Có thể nhắm hai mắt mặc cho anh ta muốn chiếm đoạt thân thể cô đã là cực hạn, anh ta sao còn lại ra yêu cầu như vậy với cô?

“Lấy được cô? Quan Ngưng Lộ, đêm hôm đó xa xa chưa đủ! Tôi không muốn vợ của tôi ở trên giường là một người phụ nữ giống như cái tượng gỗ cứng ngắc không có chút phản ứng, cô hiểu được ý tôi không? Nếu như không hiểu thì bắt đầu từ bây giờ phải học, trước tiên bắt đầu từ hôn tôi như thế nào đi!” Nếu như cô không biết anh không ngại dạy cô. Nổi lòng của đàn ông người đơn thuần như cô sẽ không hiểu, thứ càng không có được càng muốn lấy được. Chuyện cô không thích làm anh càng muốn cô làm.

Anh đủ hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, hạ tiện, bẩn thỉu, xấu xa..... Trong đầu Ngưng Lộ thoáng hiện lên hàng ngàn hàng vạn từ ngữ mắng anh, nhưng lại không mở miệng mắng ra, anh thật sự rất quá đáng.

“Tôi không muốn làm.” Thật sâu thẳm ra một hơi nói ra những lời này, giống như là đang bức mình đang giận lấy vậy, Ngưng Lộ không muốn nhìn thẳng vào mắt anh, dứt khoát nghiêng đầu đi hai mắt nhắm nghiền, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có sự quật cường cùng không cam lòng. Anh muốn thế nào thì cứ thế đó đi!

Nha đầu này thật sự đủ bướng bỉnh. Trên mặt Sở Mạnh lại có nụ cười giống như cung chịu, đúng vậy, anh đang cung chịu cô. Đáng tiếc người đó lại nhắm nghiền hai mắt không thấy được. Sở Mạnh, mày thật là sống uống bao nhiêu phụ nữ xếp hàng chờ mày tới cửa, thế nhưng mày lại cam nguyện bỏ lại cuộc họp quan trọng ngày mai mà ngồi máy bay cả đêm về chỉ vì liếc mắt nhìn người phụ nữ nghe nói bị thương nhẹ lại ghét mày, ghét tới cực điểm.

Sở Mạnh không chần chờ hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô, đầu lưỡi vội vàng thăm dò vào trong miệng cô, mút lấy mùi vị thơm ngọt của cô. Thì ra là trắng đêm không cách nào yên giấc hẳn là tưởng niệm cô, nhớ đến toàn thân đau cũng không cho phép mình trở về nhìn cô, chỉ vì sau khi triền miên cô đứng là gọi tên người đàn ông khác ngủ. Điều này làm cho anh không cách nào không để ý. Anh không dám xác định sau khi mình nhìn thấy cô có thể không không chê được muốn bóp chết cô hay không. Cũng may, cũng may có cú điện thoại của thím Trương làm cho anh buông tha mình quay về. Lúc này, cô đang ở bên cạnh anh, đang dưới thân anh. Cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào không thể lừa được người, thân thể ấm áp mềm mại không thể lừa được người.....

Quần áo từng cái từng cái ném trên mặt đất, đêm nhiệt tình như lửa mới vừa bắt đầu.....

Cô không có phản ứng không sao, anh có thời gian, có cách làm cho cô khuất phục, một ngày hai ngày, một năm hai năm, anh không tin cô có thể kiên trì được bao lâu..... Anh nhất định phải đem trái tim cô mở ra, sau đó chỉ có thể chứa một mình anh.

Nhiệt tình vẫn kéo dài đến trời hừng sáng. Ngưng Lộ cắn miệng không dám lên tiếng mặc anh muốn làm gì thì làm. Tâm dù có không muốn như thế nào đi nữa nhưng thân xác vẫn khuất phục, khuất phục dưới kỹ thuật cao siêu của anh. Thì ra là người ta vẫn thường nói không yêu vẫn có thể làm tình là như vậy, cô không thương anh, thân xác lại phối hợp với anh ăn ý như vậy. Quan Ngưng Lộ, cô rơi xuống rồi! Cũng không thể quay lại được rồi.

Khi anh một kích cuối cùng Ngưng Lộ cắn môi của mình sợ mình sẽ khạc ra những âm thanh không nên có. Một loại cảm giác không biết tên chọt xọc vào tim cô làm cho chớp mũi cô ề ề, mắt phát trướng, đó là loại cảm giác gì a làm cho cô cơ hồ không còn là mình nữa.....

Về mặt hoảng hốt, “Ngưng Lộ, con có thể gả cho Sở Mạnh là phúc phận tu luyện ba đời của con, nhất định phải biết quý trọng.” Những lời nói tựa như vô hạn an ủi của mẹ vang lên bên tai cô. Đúng vậy a, cô phải biết quý trọng, cho dù chỉ là vì ba mẹ mà thôi. Nhưng một khuôn mặt thống khổ khác cũng đồng thời hiện lên trong đầu cô, Sở Khương a Sở Khương, tại sao em vẫn không quên được anh? Đang cùng người đàn ông khác điên cuồng triền miên lại nhớ đến anh! Nhưng em đã không thể quay lại được rồi!

Tim đau quá a! Nước mắt rớt cuộc vẫn chảy ra! Là sâu nào hay là thống khổ đã sớm không thể phân rõ di! Nguyệt lão đã sớm trói cô vào ngón tay của một người khác, cùng anh ta dây dưa phân không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thương Lượng Không Phải Là Đồng Ý

Lần nữa tỉnh lại, đã là gần trưa ngày thứ hai, ánh mặt trời âm áp xuyên thấu qua khe hở thẳng tắp chiếu vào tấm thảm Ba Tư cao cấp trên sàn nhà.

Lúc này anh hẳn là đã đến công ty? Ngưng Lộ không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh, cách tốt nhất chính là không gặp mặt như vậy vĩnh viễn sẽ không có xung đột, nhưng có thể không?

Ôm chần ngồi dậy, tứ chi đau nhức khiến Ngưng Lộ không nhìn được than nhẹ một tiếng, kéo ra một góc chăn lộ ra những vết thương xanh xanh tím tím ở khắp nơi trên da thịt trắng nõn. Anh ta thật không phải là người a, quả thật là không bằng cảm thụ, bất kể cô van xin như thế nào anh ta vẫn không chịu buông tha cho cô, còn muốn bày ra những tư thế mà cô ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. Vừa nhìn thấy vết thương trên người lòng cô không nhìn được một hồi chua xót, cuộc sống như vậy khi nào mới kết thúc? Có thể có ngày anh ta trả tự do cho cô không?

Trên người chỗ duy nhất còn lành lặn đại khái cũng chỉ có đôi chân trắng nõn của cô, khi chân vừa đụng phải bề mặt thảm mềm mại thì trong lòng cô dường như bất chợt nghĩ đến chuyện gì, quần cái chân mỏng đi về hướng tủ quần áo, sờ sờ trong đồng quần áo cô mang từ nhà đến phát hiện cái hộp nhỏ vẫn còn ở đó lòng rớt cuộc nhanh chóng thả lỏng.

Người đàn ông đó tối hôm qua cũng không có làm bất kỳ biện pháp dự phòng gì, cho nên sau đó cô muốn thừa lúc thím Trương không có ở bên cạnh uống một viên thuốc tránh thai khẩn, cô không muốn có con của anh ta. Người lớn chịu khổ đã đủ, quan hệ của bọn họ như vậy không cần cộng thêm đứa nhỏ làm cho chuyện phức tạp hơn, ngộ nhớ thật sự có con, cô sẽ không cách nào nhẫn tâm phá bỏ. Cho nên dự phòng vẫn là quan trọng nhất. Ngày hôm qua mới trở về nói với mẹ chuyện chuẩn bị giúp một ít thuốc thường dùng không ngờ hôm nay đã phải dùng đến rồi. Nhưng ngàn vạn lần không thể để cho bất kể nào phát hiện, đặc biệt là anh ta.

“Làm gì đúng ngay người ở đó nửa ngày?” Không biết từ lúc nào Sở Mạnh đã đứng ở cửa nhưong máy.

“Tôi muốn thay quần áo. Mời đi ra ngoài một chút được không?” Ngưng Lộ bị dọa giật mình hoảng sợ sắc mặt lãnh đạm xuống, không có giương mắt nhìn anh. Đã giờ này rồi sao anh còn ở nhà nữa? Chẳng lẽ Sở Thành muốn sập tiệm sao?

“Trên người cô còn chỗ nào tôi chưa thấy qua, sờ qua hay sao? Hả?” Sự lãnh đạm của cô luôn có thể dễ dàng kích khởi lửa giận của Sở Mạnh. Vốn là có lòng muốn để cô thay quần áo, nhưng nghe giọng điệu của cô như vậy anh không muốn để cho cô được như ý. Giờ tay lên mới vừa nắm được quần áo, cánh tay bên trái của anh cũng đã thật chặt ôm lấy vòng em mảnh khảnh không đầy nắm tay của cô.

Ngưng Lộ không muốn cùng anh đàm luận loại đề tài tư mật tới cực điểm này, như vậy sẽ làm cho cô đỏ mặt không biết phải làm sao. Điều duy nhất có thể làm chính là trầm mặc. Để anh ở đó muốn nói gì thì nói đến khi đủ sẽ tự động dừng?

“Không nói lời nào là ngầm cho phép hay là đã quên mất? Nếu như đã quên mất tôi không ngại nhắc lại cho cô thêm một lần.” Khi nói chuyện tay cũng đã đồng thời chui vào trong chăn ác liệt vuốt ve cô từ trên xuống dưới, làm cho cô cảm thấy cực kỳ bối rối.

“Đừng mà, đừng làm như vậy. ....” Mắt thấy tình huống sắp không thể thu thập được Ngưng Lộ rớt cuộc cắn môi lên tiếng.

“Tôi cứ làm vậy, cô có thể làm gì tôi?” Người đàn ông này thật sự đủ vô lại, Ngưng Lộ im lặng, nếu anh ta lại muốn cưỡng bức cô, cô thật sự là một chút biện pháp cũng không có.

“Thiếu gia, cậu có điện thoại, là Ngũ tiểu thư gọi tới.” Giọng của thím Trương ở ngoài cửa đã kịp thời ngăn chặn cơn bão sắp đánh tới này.

“Tôi tới ngay.” Sở Mạnh rớt cuộc buông cô ra, giọng nói đã khôi phục lại bình thường, người này sao có thể biến sắc nhanh như vậy? Làm Ngưng Lộ cảm thấy không thăng bằng.

*****

Ngưng Lộ thay đồ xong đi ra ngoài quả thật không thể tin vào mắt của mình, người xuất hiện trên bàn ăn thật sự là Sở Mạnh sao? Anh ta không phải là nghe điện thoại xong lập tức đi ra ngoài sao? Sao lại còn có thể ở nhà dùng bữa trưa?

“Thiếu phu nhân, có thể ăn cơm rồi.” Thím Trương ở lúc bùng nổ cơn cuối cùng lên nói, giúp cô và Sở Mạnh xới mỗi người một chén cơm.

Anh không nói lời nào, mà cô cũng không muốn chủ động đi trêu chọc anh. Bữa trưa được ăn dưới sự trầm mặc của hai người. Ngưng Lộ không yên lòng khuấy canh trong chén, cô không ngừng len lén liếc mắt nhìn anh: mặc vào quần áo chỉnh tề, đeo mắt kính, đang ăn cơm rất nghiêm túc, động tác tao nhã, tuyệt không giống người đàn ông hèn hạ ở trên giường hành hạ cô gần chết. Nhìn dáng vẻ của anh ta có phải tâm tình cũng không tệ hay không, bởi vì anh ta đã thêm đến chén cơm thứ ba. Có thể thừa dịp bây giờ hỏi anh một chút chuyện lúc nào cô có thể trở về trường đi học hay không đây? Chạm sợ sẽ không kịp rồi, cũng sắp thi cuối kỳ rồi, cô không muốn nợ môn.

Cô nhất định có chuyện muốn yêu cầu anh, nếu không cô không thể nào vẫn luôn nhìn anh. Sở Mạnh nhận lấy chén cơm được xới xong từ trong tay thím Trương, vờ như không thấy ánh mắt mong đợi của cô. Có thể làm cho cô ghét anh tới cực điểm mà có thể chủ động tìm anh nói chuyện thì nhất định là chuyện quan trọng. Anh đoán nhất định là chuyện đi học.

Cho đến chén cơm thứ ba của anh cũng đã được ăn sạch sẽ Ngưng Lộ vẫn không có mở miệng, mắt thấy anh đứng dậy muốn đi.

“Sở ..... Mạnh.” Cái chữ Mạnh đó khi anh xoay người lại bị cô cứng rắn đặt bên môi.

“Có chuyện gì gấp sao? Nếu như không có tôi phải đến công ty.” Tối hôm qua anh vội vã chạy về chính là không yên lòng cô, bây giờ người cũng đã thấy, chuyện nên làm cũng đã làm đương nhiên là phải trở về công ty. Vốn là hội nghị sáng hôm nay chỉ có thể kéo dài đến buổi chiều đôi thành chat webcam hội nghị.

“Nếu như anh bận, vậy chờ anh rảnh rồi hãy nói!” Ngưng Lộ nhìn cảnh tượng vội vã của anh, lời đến bên môi lại nuốt trở xuống.

“Cho cô năm phút để nói xong.” Sở Mạnh giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút.

“Thật không cần.” Ngưng Lộ sợ năm phút không thể nói rõ ràng nên liền vội vàng khoát tay nói.

“Còn bốn phút năm mươi lăm giây. Không nói thì sau này cũng đừng hỏi tôi nữa.” Sở Mạnh lên tiếng uy hiếp cô.

“Vậy lúc nào thì tôi có thể trở về trường học.” Ngưng Lộ sợ điều anh nói là sự thật vội mở miệng.

“Còn chuyện khác không? Không có tôi muốn ra cửa.” Xem ra Sở Mạnh cũng không có ý định trả lời vấn đề của cô, vậy sao còn bảo cô hỏi?

“Không được, anh còn chưa nói cho tôi biết đáp án.” Ngưng Lộ lên tiếng ngăn cản anh.

“Đáp án? Bây giờ tôi chưa biết. Xem khi nào tâm tình tôi tốt rồi hãy nói!” Sở Mạnh trở tay một cái cũng đã đẩy cô ra rồi.

“Trước khi kết hôn anh cũng đã đồng ý có thể thương lượng với tôi!” Tên này thật sự đủ vô lại, Ngưng Lộ giận đến sắc mặt đỏ lên.

“Cô cũng biết dùng từ thương lượng. Vậy tôi nói cho cô biết, thương lượng không phải là đồng ý.” Sở Mạnh xoay người lại, vẻ mặt lạnh lùng. Cứ như vậy muốn đến trường học sao? Chỉ sợ không phải chỉ đơn giản như vậy đi? Anh sẽ để cô đi, nhưng không phải bây giờ. Cho nên dù cô nói ra bất quá là do anh muốn xem anh có đoán lầm hay không mà thôi. Sở Khương còn chưa có xuất ngoại, anh sao có thể cho cô đến trường để gặp nó? Đây không phải là gây ông đập lưng ông sao? Anh không có ngu như vậy.

“Anh không thể mỗi ngày đều nhốt tôi ở nhà như giam lỏng tôi vậy.” Ngưng Lộ cũng cực kỳ tức giận. Cô cũng là một con người đàng hoàng không phải là một con vật cưng mà anh mua về. Được rồi, xem như cô muốn cầu cạnh anh, vậy anh cũng không không cho cô ra khỏi cửa đi? Nếu cô đã đồng ý với anh ta chuyện gì cô cũng sẽ không đổi ý.

“Tôi không có đem cô giam lại, bất quá cô muốn đi ra ngoài phải dẫn thám Trương theo. Đừng giờ trò trước mặt tôi, có nghe không?” Sở Mạnh cúi xuống thân thể cao lớn ở chỗ tai cô nhẹ nhàng nói ra. Sau đó ở lúc cô tròn mắt nhìn bước ra ngoài.

Sau đó cửa cũng nặng nề đóng lại làm thám Trương ở phòng bếp dọn dẹp cũng không nhìn được bước ra ngoài xem một chút: Thiếu phu nhân cũng sẽ nổi giận sao?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xuất Ngoại

Sở gia.

Trong thư phòng rộng rãi đèn đuốc sáng trưng, Sở Khương đang đem từng quyển sách mình muốn đem theo bỏ vào trong vali. Hai ngày sau anh sẽ phải đến nước Mỹ, lần này xuất ngoại không phải vì nghiên cứu môn triết học mà anh yêu thích, mà là vì học tập để mình có thể có năng lực chống lại anh hai. Anh chỉ cho mình sáu năm, sáu năm cho dù không ăn không ngủ anh cũng phải học xong về nước.

Trên bàn ảnh chụp chung của cô và anh vẫn còn đặt ở vị trí cũ. Trong hình là anh chạy xe đạp chở cô chạy dưới bóng cây trái dài trong sân trường, một mái tóc dài như mây tung bay trong gió, cười nói tự nhiên. Đó là ngày đầu tiên cô đi trình diện khi lên năm nhất đại học, anh đến sớm hơn so với cô mượn xe của bạn học nói chở cô đi dạo một vòng sân trường, sau đó vừa lúc bị bạn học ở khoa nhiếp ảnh chụp được một màn này. Khi về rửa ra thấy hiệu quả rất tốt nên chủ động đem đến tặng cho bọn họ.

Sở Khương cầm lên, ngón tay thon dài vuốt gương mặt tươi cười, Lộ Lộ của anh ..... Bây giờ cũng đã không phải là của anh, chỉ trách anh không có năng lực bảo vệ người phụ nữ mà anh yêu mến. Lộ Lộ, bây giờ em có khỏe không? Anh hai đối với em tốt không? Người đàn ông cường thế như anh hai em có thể chịu nổi anh ấy sao?

Sở Khương nhìn được đau đớn trong lòng, anh muốn đem cô cùng xuất ngoại. Có cô ở bên cạnh anh anh sẽ không cảm thấy cô đơn! Khung hình mới vừa định bỏ vào vali đã bị một đôi tay nhanh hơn anh ngăn lại.

“Thứ đồ này vứt bỏ sớm một chút sẽ tốt hơn, xem sẽ phiền lòng!” Là thanh âm không nhìn được của Sở mẫu. Bà chỉ muốn lên xem một chút con trai dọn dẹp như thế nào, kết quả lại nhìn thấy nó ôm tấm hình chụp chung của nó và con bé họ Quan đó ngẩn người, chưa kịp đi vào nói nó thế nhưng nó lại muốn đem bức ảnh bỏ vào trong hành lý. Đứa con trai ngốc nghếch này của bà, người ta đã không cần nó, nó còn nhớ cô ta làm gì? Lấy gia thế của Sở gia cùng tướng mạo và tài hoa của nó sợ không tìm được người phụ nữ tốt hơn sao?

“Mẹ buông tay, đây là chuyện của con.” Sở Khương tính tình ôn hòa hiếm khi sẽ nghiêm mặt nói chuyện, hơn nữa còn là đối với mẹ mình.

“Buông tay cái gì a con trai, mẹ đây là vì muốn tốt cho con. Cô ta đã kết hôn rồi, kết hôn! Hơn nữa còn là kết hôn với anh ruột của con, theo lễ giáo con phải gọi cô ta một tiếng chị dâu a! Sao con lại còn giữ lại đồ của cô ta?” Sở mẫu giận đến đem hình giành lấy giấu vào chỗ không cho con trai đụng được. Đều do con bé họ Quan đó làm cho hai đứa con của bà cách càng ngày càng xa. Trước kia con út đều luôn có thói quen đặt anh ở khóe miệng mà nói chuyện, chuyện gì đều nói “Anh hai thế này thế kia.” Bây giờ nửa câu cũng không hề nhắc đến, hơn nữa tính tình vốn hoạt bát cũng càng ngày càng trầm mặc., về đến nhà trừ ăn cơm ra còn lại đều tự đem mình nhốt trong thư phòng không hề bước ra ngoài. Con trưởng càng khó cần nói, kết hôn xong ngay cả cửa chính Sở gia cũng chưa từng bước về. Điều này bảo làm bà sao có thể không tức giận, không đem trách nhiệm đẩy lên người con bé tên Quan Ngưng Lộ kia đây?

Mấy hôm trước tới nhà tìm cô ta vốn muốn cho cô chịu chút đau khổ, không ngờ ngược lại là mình bị làm cho tức chết.

“Mẹ, buông tay. Chuyện của con sẽ tự giải quyết, con đã hai mươi một tuổi rồi.” Sở Khương bắt mắt đem hình từ trong ngực mẹ giành trở về, đặt trong vali khóa lại khiến Sở mẫu có muốn lấy ra cũng đã không kịp nữa rồi. Chuyện gì cũng có thể thỏa hiệp duy chỉ có chuyện này là không được.

“Đừng nói là hai mươi một tuổi cho dù con có tám mươi tuổi đi nữa thì vẫn là con của mẹ. Con nói con phải một mình đến nơi xa như vậy bảo mẹ làm sao có thể yên tâm?” Sở Khương từ nhỏ đến lớn chưa từng rời đi bên cạnh bà, điều này làm cho Sở mẫu vô cùng không yên lòng. Mà lần này vô luận như thế nào con trai cũng phải xuất ngoại, Sở mẫu vẫn đem cái tội danh này gắn lên trên người Ngưng Lộ.

“Mẹ, con cũng không phải là không về!” Sở Khương ngồi xuống ôm mẹ mình, anh nhất định sẽ quay về a!

“Phu nhân, nhị thiếu gia. Lão gia và đại thiếu gia đã về, ở dưới lầu chờ các người đi xuống!” Quản gia đi lên thông báo.

Nghe được anh hai trở về, thân thể Sở Khương chấn động. Anh không biết phải lấy thái độ nào để đối mặt với anh hai. Ngày hôm đó sau khi rời đi bệnh viện cũng chưa từng về qua. Vậy hôm nay anh hai vì cái gì mà trở về? Là biết anh muốn xuất ngoại sao? Anh xuất ngoại không phải là hợp ý anh ta sao?

Dưới sự lôi kéo của Sở mẫu anh nghiêm mặt xuống lầu. Anh hai và ba đã ngồi trên ghế salon.

“Ba” Sở Khương không nhìn mặt Sở Mạnh một cái chỉ cúi đầu gọi một tiếng “Ba” liền chọn một chỗ xa Sở Mạnh nhất ngồi xuống. Từ đầu tới cuối không hề ngó ngàng tới anh hai, anh sợ anh sẽ xung động đến phải đánh nhau với anh hai.

“Mọi thứ đã thu dọn xong rồi chứ?” Sở Văn Thiên trầm giọng hỏi. Đối với hành động vô lễ của anh với anh hai dường như không có chút bất mãn. Dù sao đi nữa Sở Mạnh vẫn là anh hai của anh, vì một người phụ nữ mà làm mất hòa khí giữa hai anh em là không nên nhất.

“Xong rồi!” Sở Khương nhìn chằm chằm những thứ trên bàn, giọng điệu lãnh đạm đến không còn giống nhị thiếu gia của Sở gia trước đây nữa.

“Phía trường học đã sắp xếp xong chưa?” Đối với biểu hiện lãnh đạm của em trai Sở Mạnh không chút để ý, đối lại là anh, anh cũng không thể tươi cười với tình địch đã cướp đi người yêu của mình. Nhưng trên thế giới này cách sinh tồn chính là như vậy: ‘Nhược nhục cường thực’ áp dụng ở bất kể là công việc, cuộc sống hay tình cảm, nó là em trai của anh cũng không thể may mắn thoát khỏi. Huống chi anh chính là cố ý muốn làm cho nó đau lòng! Sở Mạnh cười lạnh trong lòng.

“Không cần anh làm bộ tốt bụng!” Khi nghe mấy câu như lấy lệ của Sở Mạnh, Sở Khương kìm không được cảm xúc rối loạn trong lòng mình, một mình chạy lên lầu. Anh không có cách nói chuyện đàng hoàng với anh hai, đừng nói là nói chuyện với nhau ngay cả ngồi đối diện cũng đã làm anh khó chịu rồi. Dù sao còn trẻ thừa nhận đã kích còn quá ít.

“Sở Khương sao có thể nói chuyện với anh hai như vậy?” Sở Văn Thiên tức giận đứng dậy hướng về phía con út đang lên lầu rống to, sắc mặt giận đến tái đi.

“Ba, ba muốn con nói sao?” Ở bậc cuối cùng của cầu thang Sở Khương dừng bước không quay đầu lại. Trong giọng nói có đau đớn không cách nào nói rõ. Anh còn có thể nói sao? Anh đau lòng có người nào có thể biết?

“Đây là giọng điệu nên có của con sao?” Sở Văn Thiên luôn đối với con út không có chút hứng thú với sự nghiệp tương đối nghiêm nghị. Nhưng Sở Khương cũng không tiếp tục để ý đến ba mẹ, không hề quay đầu lại trở về phòng ở lầu hai.

“Sao ông lại chỉ biết mắng nó? Không tới hai ngày nữa nó cũng không còn ở nhà nữa ông có biết không. Cũng không phải chỉ mình nó làm sai.” Sở mẫu cũng nổi giận. Ông ta sao càng ngày càng thiên vị? Rõ ràng cả hai đứa đều là con trai ông ta, Sở Mạnh làm gì ông ta đều không có ý kiến, thậm chí bức hôn người sẽ là vợ của con út, ông ta còn lộ ra dáng vẻ như thuận theo nó. Như vậy còn chưa tính, còn không ngừng trách mắng con út không hiểu chuyện. Sao ông ta không nói con trưởng ngồi đó tỉnh táo giống như người ngoài cuộc một chút?

“Mẹ, đây là mẹ đang trách con làm sai? Con không nên giành phụ nữ với nó?” Trong thanh âm của Sở Mạnh nghe không ra tức giận hay bất mãn. Một tiếng ‘ mẹ ’ này anh gọi cũng rất đau lòng, anh không tin người phụ nữ từ nhỏ đến lớn luôn đối với anh tốt như vậy thế nhưng không phải mẹ anh? Chưa hết còn là đầu sỏ hại mẹ của anh vì sanh non mất máu quá nhiều mà phải bỏ mình. Anh hận bà, tuy nhiên anh không biết làm sao mới có thể cho mình giảm bớt sự hận thù với người phụ nữ này, cho nên khi đụng phải Ngưng Lộ người phụ nữ làm anh động lòng lại là bạn gái của Sở Khương. Anh biết mình phải làm sao rồi, nếu muốn cô lại muốn người mẹ nằm dưới đất của anh được an ủi một chút, không bằng làm đến cùng đi!

“Sở Mạnh, không phải mẹ nói con, chuyện này vốn là con sai!” Thanh âm của Sở mẫu thấp xuống, khí thế không giống vừa rồi rồi Sở Vân Thiên. Đúng vậy, đối với đứa con trưởng từ sau mười mấy tuổi càng ngày càng xa lánh bà, Sở mẫu có chút sợ. Chứ đừng nói đến sau khi nó tiếp nhận Sở Thành càng ngày càng tàn mất ra khí thế bức người, ngay cả người làm mẹ như bà cũng khiếp sợ tránh xa ba phần.

“Được rồi, chuyện này đến đây chấm dứt. Đừng nhắc lại nữa.” Sở Vân Thiên chấp tay sau lưng đi tới thư phòng, Sở mẫu không yên lòng con út cũng lên lầu.

Anh sai lầm rồi sao? Ha ha, sai lầm rồi sao? Anh không quan tâm. Trong phòng khách rộng lớn nhất thời chỉ còn một mình Sở Mạnh ngồi đó không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tiếng Khóc Trong Thư Phòng

Đã sắp một giờ đêm nhưng Ngưng Lộ một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ. Trưa hôm nay khi anh rời khỏi nhà cô nổi giận trở về phòng, kết quả thế nhưng nằm trong phòng ngủ suốt buổi chiều. Nếu không phải thím Trương gọi cô dậy ăn tối không biết cô sẽ ngủ đến lúc nào.

Ban ngày ngủ quá nhiều kết quả chính là thời gian bình thường đi ngủ lại làm sao cũng không ngủ được, Ngưng Lộ lăn qua lộn lại làm sao cũng không ngủ được, ngồi dậy vén chăn quyết định đến thư phòng lên mạng một chút, xem ra sẽ đỡ bức bối hơn nằm đêm cừu giống như bây giờ.

Bình thường thời gian ở nhà Ngưng Lộ rất ít vào thư phòng của anh. Đọc sách cũng là ở trong phòng hoặc ở ban công đọc, dù sao nhà lớn như vậy cô muốn đi đâu đọc cũng được chính là không muốn đến thư phòng của anh. Chỉ cần vừa bước vào đó cô sẽ nghĩ đến hợp đồng kết hôn với những điều khoản không công bằng của bọn họ. Nhưng trong nhà chỗ duy nhất có thể lên mạng chính là thư phòng của anh. Cho nên, cô không còn sự lựa chọn nào khác. Cô đã nghĩ sẽ mua một cái laptop mới. Trước kia lúc còn đi học không cần nên không có mua, nhưng bây giờ mỗi ngày đều ở nhà cô thật muốn phát điên. Cũng không biết muốn mua thứ có thể liên lạc với bên ngoài có cần xin phép anh ta không? Hừ! Xin cũng vô dụng? Ngay cả điện thoại anh còn không cho cô dùng huống chi là có thể cho cô cả cầm cái máy vi tính có thể cùng người khác liên lạc sao? Ngưng Lộ hừ lạnh trong lòng nói. Không biết sao gần đây cảm xúc luôn không ổn định, không còn giống trước đây an tĩnh mà bình thản.

Thím Trương chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi thấy Ngưng Lộ khoác áo khoác nhỏ từ lâu hai xuống rất kinh ngạc: “Thiếu phu nhân, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ? Là muốn ăn cái gì sao?” Hình như thiếu phu nhân chưa từng có thói quen ăn khuya đi?

“Thím Trương, tôi không ngủ được. Đến thư phòng truy cập mạng.” Trên mặt Ngưng Lộ có nụ cười nhàn nhạt. Đối với thím Trương suốt ngày thật lòng quan tâm cô, cô lãnh đạm không được. Mặc dù mỗi ngày bà sẽ đem tất cả mọi chuyện của cô không sót thứ gì báo cáo cho người đàn ông đó, nhưng cô không trách bà, đây là trách nhiệm công việc của bà không phải sao?

“Lên mạng sao?” Thím Trương có chút ngơ ngời. Thiếu gia chưa từng nói qua sẽ không cho thiếu phu nhân lên mạng, nhưng cũng chưa từng nói có thể. Vậy phải làm sao bây giờ? Thiếu gia ngay cả điện thoại cũng không cho thiếu phu nhân dùng vậy lên mạng không phải cũng có thể liên lạc với người bên ngoài sao? Bà ở nhà thấy con trai bà còn có thể ở trên mạng cùng người ta nói chuyện tán gẫu? Không cần điện thoại cũng có thể cùng người khác liên lạc. Nhưng đã trễ thế này lại đang ở trong nhà chắc sẽ không có chuyện gì đi? Thiếu gia cũng thật là người cũng đã lấy về nhà rồi còn sợ gì nữa đây?

Ngưng Lộ thấy vẻ mặt khổ sở của thím Trương chân đang muốn đi đến thư phòng tự động dừng lại. Thì ra là Sở Mạnh sợ cô và Sở Khương liên lạc nên mới muốn cắt đứt toàn bộ sự liên lạc của cô đối với bên ngoài. Anh ta sẽ để ý cô đến vậy sao? Chẳng qua là không yên lòng mà thôi đi! Người anh ta cũng đã danh chính ngôn thuận lấy về nhà rồi, cũng lấy được người của cô rồi, anh ta còn sợ cô có thể làm chuyện gì mất mặt anh ta sao? Bỏ đi, vẫn là không cần làm khó thím Trương, người đàn ông đó thật đáng sợ, nếu như bởi vì cô mà khiến thím Trương bị liên lụy cô sẽ cảm thấy khó chịu.

“Thím Trương, bỏ đi, tôi về phòng ngủ!” Ngưng Lộ xoay người đi trở về, mi tâm lại khóa chặt có cảm giác mất mát nồng đậm.

“Thiếu phu nhân ở nhà cô muốn làm gì thì làm, thím Trương sẽ không nói.” Không đành lòng thấy đáng về cô đơn của Ngưng Lộ thím Trương vô vô ngữ của mình bảo đảm nói. Thiếu gia cũng không có ở nhà lại cũng không có nói sẽ không được lên mạng không phải sao?

“Không cần đâu thím Trương.” Ngưng Lộ cũng không muốn làm khó trở đêm cừu mà ngủ thôi. Dù sao cô cũng không có việc gì gấp không phải sao? Cô chỉ là, chỉ là muốn biết chút tin tức về Sở Khương mà thôi. Hôm trước Sở mẫu cũng nói anh ấy muốn ra nước ngoài du học không phải sao? Không

biết đi đến nơi nào? Cô chỉ muốn biết anh ấy có khỏe hay không mà thôi.

“Đi thôi thiếu phu nhân. Tôi giúp cô mở cửa.” Thím Trương kéo cô cùng đi đến thư phòng.

Ngưng Lộ vào thư phòng vẫn không không chế được mâu thuẫn trong lòng muốn biết được tin tức của Sở Khương. Thím Trương bung đến cho cô một ly sữa tươi nóng và một đĩa điểm tâm sau đó liền đi ra ngoài, bà nói con trai bà ở nhà lên mạng cũng thích như vậy. Xem ra thím Trương đem nỗi tức nuối không có con gái đền bù trên người Ngưng Lộ một cô gái xem ra khéo léo biết nghe lời.

Ngưng Lộ mở computer không dám lên MSM sợ Sở Mạnh đột nhiên trở lại thấy. Đến lúc đó cô có lý cũng không nói được rồi, cho nên chỉ có thể đăng nhập hộp thư của mình nhìn xem Sở Khương có gửi thư điện tử cho cô không.

Vừa mở ra hộp thư xem ra đã lâu không có ích lợi gì Ngưng Lộ thấy trong hộp thư đầy thư đều là thư do Sở Khương gửi đến. Từ lúc bọn họ chính thức tách ra bao nhiêu ngày anh ấy đã gửi bấy nhiêu bức thư. Không có thao thao bất tuyệt nói anh ấy nhớ cô bao nhiêu nhưng những câu nói bình thản đến không thể bình thản hơn được lại làm cho Ngưng Lộ sầu nào đến nước mắt rơi như mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt bàn.

Anh ấy nói anh ấy hận mình không đủ năng lực để giúp đỡ cô, bảo vệ cô, hi vọng cô không nên trách anh; anh nói anh đã đi đến quỹ môn quan một lần sẽ không tiếp tục làm chuyện ngốc, không muốn để cho cô phải lo lắng; anh còn nói anh thấy cô mặc áo cưới xinh đẹp như nàng công chúa, anh nói một ngày nào đó anh sẽ trở về mang nàng công chúa của anh đi; anh nói anh hi vọng không có anh bên cạnh cô phải tự biết chăm sóc tốt cho mình, đừng khóc. Lúc khổ sở thì nghĩ đến những chuyện vui về bọn họ đã từng cùng nhau trải qua; đến phong thư cuối cùng, anh nói ngày một anh sẽ phải lên đường đến nước Mỹ, trường học đã liên lạc xong rồi.

Từng chuỗi nước mắt lăn xuống. Thì ra là hôm trước Sở nẫu đến nhà là vì Sở Khương quyết định xuất ngoại, hơn nữa còn đến chỗ xa xôi như vậy cho nên bà mới cảm thấy là do cô hại anh, làm cho anh phải một thân một mình chạy đến nơi xa xôi lạ lẫm như vậy để đi học. Sở Khương muốn rời đi, rồi đi mạnh đất quê hương anh đã sinh sống mấy mươi năm. Nhưng còn cô? Chỉ có thể ngồi đây chúc anh mọi sự thuận lợi. Sở Khương. Sở Khương. .... Mỗi lần nghĩ đến cái tên này đều làm cho cô đau lòng, mà bây giờ biết anh lập tức muốn rời đi tâm tình lại càng thêm trầm trọng. Cô thật là muốn gặp anh, xem anh có thật sự khỏe mạnh như lúc trước không. Nhưng không được. Không được. .... Sở Mạnh sẽ không cho phép, vừa nghĩ đến người đàn ông từ lần gặp đầu tiên đã cưỡng bức cô Ngưng Lộ càng thêm đau lòng, gục xuống bàn riu rít khóc lên.

Anh ta cưỡng bức cô trở thành người phụ nữ của anh, cưỡng bức cô ga cho anh, cưỡng bức cô muốn cô, cưỡng bức cô không thể gặp Sở Khương. .... Anh thật sự là đáng hận a! Sao lại có người đáng ghét như vậy? Hay là anh ta thật sự hận Sở Khương như vậy? Sao lại muốn đem ân oán của đời trước trút lên đời sau làm cho mọi người cùng nhau chịu khổ? Nếu như Sở Khương biết nhất định sẽ không chịu được đi? Người anh hai mà anh luôn sùng bái lại không phải là anh ruột anh, ba mẹ mà anh kính yêu nhất lại có nhiều quá khứ xấu xa như vậy. Không thể nói a! Ngưng Lộ khóc thương tâm đến nỗi gần như không thể thở được, cũng làm cho Sở Mạnh sau khi vừa vào cửa nghe được như ong mỳ: Tại sao đã trễ như vậy thư phòng còn mở cửa? Hơn nữa hình như là Ngưng Lộ đang ở bên trong khóc? Sẽ là cô ấy sao?

Hôm nay không phải là còn rất tốt khóc cái gì đây? Trong lòng Sở Mạnh căng thẳng sôi sục bước đi đến thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Làm Cho Đến Khi Yêu Mới Thoải

Ngưng Lộ tự chôn mình trong nỗi uất ức cho đến thân thể một người đàn ông cao to từ từ đến gần bên cạnh cô còn không có chút cảm giác nào.

Trên màn hình computer đã là hình nền trong lòng Sở Mạnh lạnh lẽo, đã trễ như vậy rồi cô còn mở máy vì tính làm gì đây? Hơn nữa còn làm cho cô khóc thành ra như vậy trừ chuyện của Sở Khương ra còn có thể là chuyện gì? Chẳng lẽ bọn họ đã liên lạc với nhau rồi sao? Anh vịn vịn khôn ngờ tới cô lại to gan như vậy dám không nghe lời anh, lại dám lên anh liên lạc với Sở Khương. Vốn có lòng thương tiếc cô khóc đến đáng thương như vậy, nhưng vừa nghĩ tới cô đáng thương vì một người đàn ông khác tìm của anh làm sao cũng không bình tĩnh được, ngọn lửa trong lòng vẫn bùng phát.

“Cô tốt nhất có một lý do có thể thuyết phục tôi, tại sao đã trễ như vậy còn ở đây khóc?” Sở Mạnh ở phía sau lưng kéo mái tóc dài của cô cứng rắn đem đầu cô kéo lên. Trên gương mặt trắng nõn loang lổ nước mắt, đôi mắt đã khóc đến đỏ lên ngay cả chớp mũi cũng hồng hồng thông thông, lông mi thật dài vẫn treo một chuỗi lệ châu. Rốt cuộc là khóc bao lâu mới thành ra như vậy a! Lửa giận trong lòng Sở Mạnh càng tăng lên.

“Anh. ....” Anh đột nhiên lên tiến và bị kéo đau khiến Ngưng Lộ lập tức ngừng khóc và vội vã nhìn thì đã thấy gương mặt một người đàn ông tức giận. Sao đột nhiên anh ta lại về? Cô cho là đã trễ như vậy anh sẽ giống những ngày trước sẽ không trở về. Vậy chắc anh ta không nhìn thấy email mà Sở Khương gửi cho cô chứ? Hình như cô đã tắt rồi, nhật ký truy nhập cũng đã xóa rồi, sẽ không có chuyện. Nhưng dù sao Ngưng Lộ chột dạ vẫn nhìn không được dùng mắt lên nhìn về hướng computer.

“Sao? Có phải làm việc trái với lương tâm nên không dám nhìn tôi hay không?” Trong khẩu khí của Sở Mạnh có mưa gió muốn cuốn tới, thấy đáng về

chột dạ của cô anh đã biết. Mới vừa rồi cô nhất định là liên lạc qua với Sở Khương, cứ như vậy xem anh đã chết sao?

“Tôi không có! Thật không có!” Ngưng Lộ vội vàng giải thích. Cô thật sự sợ ánh mắt của anh lúc này giống như là muốn nhìn thấu cô.

“Sự thật không phải như vậy vậy cô vội cái gì? Há? Nói cho tôi biết rốt cuộc sao lại khóc?” Những giọt nước mắt chưa khô cùng vệt khăn trương của cô thể nhưng lại làm cho lòng anh mềm nhũn ra. Được rồi, anh thừa nhận là anh mềm lòng, nếu như cô nguyện ý nói rõ sự tình với anh anh sẽ không truy cứu.

“Tôi...” Ngưng Lộ mở rộng miệng lại không thể nói ra lý do có thể thuyết phục anh. Nhưng nguyên nhân chính thì đánh chết cô cũng không thể nói. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Nét mặt của cô bán đứng cô, cô không muốn nói cho anh biết, không muốn nói cho anh biết sự uất ức của cô. “Àm” một tiếng tiếng quả đấm nặng nề nện xuống bàn ở trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ chói tai khiến Ngưng Lộ cũng sợ tới mức ngốc lảng. Sao anh ta lại phát hỏa lớn như vậy? Là cô chọc tới anh sao?

“Nói a!” Tinh khí Sở Mạnh vừa vội vừa cứng, quả đấm trên bàn lại không cảm giác được đau đớn. Cô bé này rõ ràng chính là làm việc gì sai mà còn làm bộ ra vẻ vô tội, cô chính là có năng lực ép anh nổi điên.

Thím Trương chắc chắn ở lâu một khi nghe được thanh âm cũng khăn trương hề hề chạy tới, tình trạng bên trong làm bà cũng không khỏi hoảng hốt. Tại sao thiếu gia về đến lại nổi giận đến như vậy? Mà thiếu phu nhân thì lại là vẻ mặt uất ức đầy nước mắt ngồi ở đó! Thiếu gia vẫn luôn nhìn chằm chằm cô bé đáng thương làm cái gì?

“Thiếu gia, không nên trách thiếu phu nhân là tôi để cho cô ấy đi vào.” Giọng nói của thím Trương có chút run rẩy. Bởi vì ánh mắt thiếu gia khi quay lại nhìn bà lạnh quá quả thật là đáng sợ a!

“Không có chuyện của bà. Đóng cửa lại cho tôi.” Sở Mạnh lạnh lùng ra lệnh, thím Trương không dám chần chờ một giây đóng cửa lại.

“Anh muốn làm gì?” Ngưng Lộ nghe được tiếng đóng cửa trở nên khẩn trương, đôi tay chắc chẽ chống đỡ mép bàn to lớn, lòng bàn tay đã đỏ mủ hôi, cô sợ nhất chính là bộ dáng này của anh, anh ta có thể đánh cô hay không? Hay là .... Vừa nghĩ đến cái đó có thể, mặt Ngưng Lộ quết liếc xuống đất.

“Bây giờ biết sợ? Há? Không phải mới vừa rồi không biết sợ sao?” Sở Mạnh một tay cường ngạnh nắm ở hông của cô, một tay nắm ở chiếc cằm nhỏ nhô làm cho cô không thể động đậy nửa phần. Đôi mắt khóc đã ngập nước mờ mịt nhìn anh, mẹ kiếp thật đáng chết cô bé này lại khơi dậy thú tính trong cơ thể anh rồi.

“Anh có thể buông tôi ra trước không?” Biến hóa trên cơ thể anh cùng với anh dính sát trên người Ngưng Lộ sao cô lại không cảm giác được. Trời ạ, người đàn ông này thật sự là cầm thú, một khi tới gần cô loài động vật này sẽ có phản ứng. Cô không muốn luôn có dạng quan hệ này với anh ta, hôm nay mới vừa uống thuốc tránh thai khẩn cấp, nếu như anh lại muốn cưỡng bức cô vậy cô phải làm sao bây giờ? Uống nữa sao? Chỉ sợ lấy tàn số như vậy của anh cho dù có uống cũng vô dụng a! Gọi mẹ lấy thuốc còn chưa lấy được đây!

“Vậy cô có thể nói cho tôi biết tại sao khóc hay không? Một đôi một như thế nào?” Toàn thân Sở Mạnh đè ép tới khiến thân hình mảnh dẻ của cô ngồi trên ghế dựa xoay cùng anh nói điều kiện? Được! Anh ngược lại thấy có chút hứng thú!

“Tôi nhớ mẹ!” Dưới sự ép sát từng bước của anh Ngưng Lộ nói ra một lý do ngay cả chính cô còn không thể tin tưởng. Vậy không khéo như anh, sao có thể giấu giếm được? Xem ra sau này cô phải chú ý một chút, không cần ở những chỗ anh có thể xuất hiện lại toát ra bấy kỳ cảm xúc khả nghi.

“Không phải là mới vừa trở về gặp qua sao?” Tay Sở Mạnh nhẹ nhàng trượt ở trên gương mặt nõn nà của cô. Nhớ mẹ có thể khóc thành ra như vậy sao? Anh lại không hạn chế cô về nhà không phải sao? Xem ra vẫn là không muốn nói với anh a!

Ngưng Lộ cắn môi không nói lời nào. Hơi thở nguy hiểm của anh làm cho cô khăn trương đến nuốt nước miếng, vẫn không quen nói dối a!

“Không muốn nói với tôi đúng không? Được, vậy chúng ta không nói trực tiếp làm đi!” Hai tay anh cùng lúc buông cô ra, sau đó thể nhưng khó hiểu ở trước mắt cô đem thất lung cõi ra, sau đó lúc cô trợn mắt há mồm nói một câu làm cô hận không thể trực tiếp té xỉu: “Tối nay dùng miệng của cô *** (Tinh lược N chữ, mọi người biết.)” (Ling: những dấu *** và câu trong ngoặc là nguyên văn của tác giả a, ai muốn hiểu sao thì hiểu a)

“Anh là kẻ điên, kẻ điên, anh tránh ra tránh ra!” Ngưng Lộ càng không ngừng vỗ những bắp thịt của anh, biết rất rõ mình không phải đối thủ của anh, nhưng cô không cam lòng bị anh đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy a, cô không muốn làm chuyện hạ lưu như vậy, chết cũng không muốn.

“Quan Ngưng Lộ, cô đừng quên hợp đồng chúng ta đã ký. Cô dám cự tuyệt tôi, ngày mai tôi lập tức ngưng toàn bộ đơn đặt hàng của Quan gia.” Tại sao người phụ nữ đáng chết này mỗi lần đều phải làm cho anh lấy lý do này để uy hiếp đây?

“Tôi chán ghét anh, chán ghét anh.” Ngưng Lộ cắn xé cánh tay của anh.

“Vậy cô thích ai? Nói cho tôi biết, cô thích ai? Sở Khương sao? Đáng tiếc, nếu như Sở Khương thân ái của cô nhìn thấy tôi đối với cô như vậy sẽ còn có thể thích cô sao? Tiểu công chúa băng thanh ngọc khiết trong cảm nhận của nó bị người đàn ông khác đè phía dưới như vậy...”

“Ngô.....” Cái miệng nhỏ bị buộc mở ra, thừa nhận sự sỉ nhục khiến cho cô cả đời muốn quên cũng không sao quên được, lệ trong khóe mắt từng giọt từng giọt tràn ra, lại làm cho ngọn lửa của Sở Mạnh càng bùng phát mạnh hơn, rồi đi đôi mắt đỏ tươi cúi người kèm trên cô.

Tối nay cô đừng hi vọng anh sẽ bỏ qua cho cô. Cô không thương anh, vậy anh sẽ làm đến khi cô yêu anh mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cô Dám Không Đi

Đêm hôm đó sau khi bị Sở Mạnh đề cuồng ngược ở thư phòng ngắt đi, Ngưng Lộ không biết từ lúc nào trở lại phòng của mình, chỉ biết cô bị đói tỉnh. Ý thức mặc dù thanh tỉnh lại nhưng tứ chi lại bủn rủn không có cách nào nhúc nhích. Anh ta thật sự rất đáng sợ, giống như ác ma hành hạ cô chồng chất đến gần chết. Về sau không có chuyện gì không nên chọc anh ta, cũng không dám. Cô không muốn lại tiếp nhận sự trừng phạt như vậy, quá nặng.

Xem một chút đồng hồ báo thức ở đầu giường đã chỉ mười một giờ, là buổi sáng hay buổi tối? Thăm thẳm, có thể đã qua bảy mươi hai tiếng hay không? Cái loại thuốc đó phải uống trong vòng bảy mươi hai tiếng mới có tác dụng a? không được, cô phải uống thêm một viên mới yên tâm. Có đau có mệt mới đi nữa vừa nghĩ đến chuyện thuốc tránh thai tình thần toàn thân Ngưng Lộ cũng thức tỉnh, tay chân lập tức luống cuống mở tủ treo quần áo tìm thứ cô muốn.

Sẽ chưa qua bảy mươi hai tiếng mới đúng. Lấy nước ấm Ngưng Lộ ngược cổ đem thuốc nuốt xuống rồi sau đó mới vỗ vỗ bụng. Ngần vạn không được có chuyện a!

Cái ly trong tay còn chưa có buông xuống thì khuôn mặt tươi cười thân thiết của thím Trương đã xuất hiện ở cửa ra vào, kèm theo giọng điệu yên tâm: “Thiếu phu nhân, rốt cuộc cô cũng tỉnh.”

“Xin lỗi thím Trương! Sở Mạnh anh ấy có trách thím hay không?” Ngưng Lộ nhớ tới chuyện hôm đó, sợ người đàn ông vô tình đó sẽ trách cứ má Trương vô tội, vậy cô sẽ rất đau lòng.

“Đại thiếu gia không có trách tôi, sáng sớm hôm qua đã để tôi đến xem cô!” Thím Trương giúp Ngưng Lộ vén những sợi tóc vừa đen vừa sáng trên mái tóc dài, quần áo trên người che dấu những vết tím bầm trên bả vai và cánh tay. Đại thiếu gia cũng không biết bị làm sao, thoát nhìn rõ ràng chính là văn nhã lễ độ lại làm cho thiếu phu nhân thương tích đầy mình lại còn ngủ mê man trên giường lâu như vậy, cũng may đã mời bác sĩ Tống đến xem rồi chẳng qua là bị mệt mỏi quá độ mà thôi. (Ling: Ấc! anh này quả thật giống cảm thú thiệt hành con người ta thăm tới vậy)

“Ngày hôm qua? Thím Trương bây giờ là lúc nào rồi hả?” Lời nói của thím Trương khiến Ngưng Lộ khản trương đến xoay người giữ cánh chặt cánh tay của bà. Rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu? Ngày đó trong thư Sở Khương rõ ràng nói sẽ đi chuyển bay chiều thứ ba, vậy có phải đã đi rồi hay không? Trong nháy mắt tâm rơi xuống đáy cốc.

“Thiếu phu nhân, cô đừng gấp a! Bây giờ mới là buổi trưa mà thôi, cô đã ngủ một ngày một đêm! Rửa mặt một cái rồi đi ra ngoài ăn chút gì mới có thể đem thể lực của cô bù lại a!” Thím Trương buông chiếc lược bằng gỗ đàn hương trong tay vỗ vỗ vai Ngưng Lộ làm cho cô yên tâm.

“Thím Trương, vậy hôm nay có phải là ngày hai mươi ba hay không?” Trong nội tâm Ngưng Lộ vui vẻ, nhưng vừa nghĩ tới mình không có tư cách đi tiễn anh, không sai thời gian chưa trễ thì sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hưng phấn lại xụ xuống.

“Đừng vậy a, có gì không thiếu phu nhân? Có chuyện gì quan trọng sao?” Thím Trương không rõ chân tướng hỏi.

“Không có gì, thím Trương chúng ta đi xuống ăn chút gì đi!” Những chuyện này căn bản không thể nói rõ với thím Trương được, Ngưng Lộ suy yếu cười một cái kéo thím Trương cùng đi xuống. Ngủ lâu như vậy thật là đói bụng.

****

Ngưng Lộ không ngờ vào buổi trưa Sở Mạnh lại trở về nhà. Lúc này cô đang ở ban công rộng lớn loay hoay cùng thím Trương chăm sóc những chậu hoa, tóc dài cột thành đuôi ngựa, những giọt mồ hôi hột hiện trên cái trán trơn bóng, cái tay nhỏ bé đeo bao tay cầm xẻng, sau khi chứng kiến anh không tiếng động đi tới tay bên kia không tự giác lau trán một cái. Một nhúm tóc rơi ở trên má khiến mặt Ngưng Lộ đỏ lên, cái tay cầm cái xẻng ngày sau đó cũng đi theo. Anh ta sao lại nhìn cô như vậy?

Bùn đất trên bao tay dính vào trên mặt làm cho cô trông cực kỳ đáng yêu, đáng yêu đến khiến người ta muốn hung hăng nện một phen. Lúc nghĩ như vậy thì tay của Sở Mạnh cũng đã đưa tới, phải đi bùn đất dính trên mặt cô, khi gần nắm được khuôn mặt nhỏ nhắn cô lại nghiêng đầu đi, không để cho anh được như ý.

Mặt Ngưng Lộ trầm xuống, rốt cuộc anh ta muốn làm gì đây? Về đến không nói câu nào liền muốn đụng mặt cô. Nếu không có chuyện gì cô muốn đi rửa tay. Cô không muốn đứng cùng anh dưới một mái hiên, điều này làm cho cô rất không thoải mái.

“Thiếu gia, tôi đi xuống trước.” Thím Trương vừa đem một chậu hoa hải đường đã thêm đất xong đặt lại chỗ cũ xoay người lại thì thấy thiếu gia không biết trở về từ lúc nào, hơn nữa không chớp mắt mà nhìn chăm chăm thiếu phu nhân. Bà cười thâm trong lòng: Rõ ràng chính là thích lại cứ muốn dùng thủ

đoạn cứng rắn như vậy với con bé. Thì ra là đàn ông bất kể bao nhiêu tuổi khi nhìn thấy người phụ nữ mình thích thì cách làm đều giống như những đứa bé trai ở vườn trẻ, nắm tóc hoặc vờ sách ý đồ lấy được sự chú ý của người ta. Thiếu gia rõ ràng chính là loại này, chẳng qua là thủ đoạn của đàn ông so với những đứa bé thì cao hơn mấy bậc mà thôi.

“Thím Trương, chờ tôi!” Ngưng Lộ thấy thím Trương muốn đi, nghiêng đi thân thể cũng muốn đi theo xuống. Cô không muốn cùng anh đơn độc ở chỗ này.

“Tôi có nói để cho cô đi rồi sao?” Vừa nhìn thấy cô muốn đi, cứ như vậy ghét anh sao? Sở Mạnh bất mãn trong lòng kéo cánh tay của cô, thím Trương nhìn đôi vợ chồng son cười mà rời đi.

“Anh còn chuyện gì nữa sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngưng Lộ lãnh đạm hỏi. Đối với người ức hiếp mình làm sao Ngưng Lộ cũng không cười nổi, cho dù giả bộ cũng giả bộ không được.

“Không có chuyện không thể về xem cô sao? Còn đau không?” Sở Mạnh không buông cô ra, nhìn thấy những vết bầm tím kinh người chỗ vai đập vào mặt khiến anh ảo não với hành động thô lỗ của mình. Cô sao lại dễ bị thương như vậy? Ai bảo cô luôn chọc anh giận làm anh không vui đây?

“Đau anh sẽ bỏ qua cho tôi sao? Không hề cường cầu nữa sao?” Ngưng Lộ không biết tại sao hôm nay mình có gan dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh. Nhưng cô chính là không nhịn được. Hành vi của anh rõ ràng chính là cầm thú, rồi sau đó lại giả bộ làm người tốt.

“Cô cứ nói đi?” Về mặt khinh thường ở trên mặt cô cùng giọng nói có chút tự giễu khiến cho tâm tình Sở Mạnh vốn tốt lại trở nên phiền muộn, cô nhất định muốn chọc giận anh đúng không?

Vậy chính là sẽ không. Vậy còn có cái gì có thể nói, Ngưng Lộ muốn dùng lực tránh ra thể nhưng anh lại không buông. Thật là đau! Bởi vì dùng sức vật áo bị kéo xuống, từ trên cao nhìn xuống anh nhìn thấy hai quả phần phần tròn no đủ còn mang theo một ít vết bầm, chỉ là nhìn như vậy mà thôi một cổ nhiệt khí lại bắt đầu dâng lên. Mẹ kiếp, Sở Mạnh thật sự cảm giác mình thật giống cầm thú.

“Đi thay quần áo.” Đáng tiếc bây giờ không phải là lúc có thể cầm thú, bọn muốn lập tức ra khỏi cửa.

“Sao lại phải thay quần áo?” Ngưng Lộ theo hướng ánh mắt nóng rực của anh nhìn xuống, nha, tay chân luống cuống kéo lại quần áo cho tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc cũng hồng thắm. Sau này xem ra phải mặc áo cổ cao mới được, đặc biệt là lúc ở cùng anh ta.

“Bởi vì chúng ta muốn đến sân bay.” Sở Mạnh rút cuộc có lòng tốt buông cô ra.

“Sân bay?” Ngưng Lộ cứng đờ. Đi sân bay làm gì? Chuyến bay của Sở Khương là buổi chiều, nhưng còn cô? Nghĩ đến đây khuôn mặt đỏ thắm của Ngưng Lộ trở nên trắng xanh. Sao anh ta có thể như vậy? Cô cùng anh ta đi tiễn Sở Khương, đó là trường hợp như thế nào a? Cô không nên đi, không muốn!

“Sao? Không muốn đi tiễn bạn trai củ của cô sao?” Sở Mạnh nói xong không chút để ý, thật ra thì lời vừa nói ra khỏi miệng thì anh đã phát hỏa. Cô không muốn đi đối mặt như vậy sao? Anh càng muốn cô đi. Làm cho bọn họ từ nay chết tâm.

“Tôi không đi, không đi!” Hốc mắt Ngưng Lộ đã ngấn lệ. Tại sao lại muốn cường bức cô làm những chuyện cô không muốn? Hơn nữa lại là chuyện cực kỳ khó chịu cô không muốn đối mặt nhất.

“Cô không đi, tôi sẽ lập tức ở chỗ này muốn cô!” Thanh âm trên đỉnh đầu gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh.....” Hai hàng nước mắt theo hai gò má bóng loáng như những viên ngọc rơi xuống.

“Xem ra cô muốn cùng tôi ở nhà làm? Không bằng bây giờ bắt đầu đi!” Tên đàn ông khốn kiếp kia thể nhưng đã kéo khóa kéo phía sau váy của cô rồi.

“Tôi đi, tôi đi.....” Ngưng Lộ dùng hết hơi sức toàn thân đẩy anh ra chạy thẳng lên lầu. Thím Trương từ trong phòng đi ra thấy thiếu phu nhân mặt đầy nước mắt uất ức chạy lên lầu, mà thiếu gia đứng ở chỗ đó dường như là đang cười? Là cười sao? Thím Trương cho là mình hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nước Mắt Chia Ly

Sân bay luôn luôn là một nơi chia ly đau lòng.

Sở Khương và ba mẹ từ phòng chờ VIP đi ra ngoài, nhìn trong đám người qua lại, mỗi một gương mặt đều xa lạ, qua lại vội vã, không người nào biết người nào. Chưa đầy mười phút anh phải ngồi lên chuyến bay rồi đi mảnh đất quê hương anh đã sinh sống hơn hai mươi năm bay đến một đất nước xa lạ. Nếu như muốn nói có thứ gì không đành đại khái chỉ có người vô duyên gặp lại đó đi? Lộ Lộ, em biết anh hôm nay phải đi không?

Thiếu niên trong sáng ngọc thụ lâm phong giữa chân mây mờ hồ đã có một tia đau đớn, không còn đáng vẻ ngông cuồng khi đắc ý lúc phấn chấn. Trận này anh ngã không phải nhẹ thiếu chút nữa cũng đã không bò dậy nổi.

“Con trai, khi tới nơi nhất định phải lập tức gọi điện thoại về, đừng làm cho mẹ lo lắng.” Sở Mậu giống như là dẫn dò một đứa trẻ mười tuổi vậy. Dù sao lần đầu tiên xa nhà, lại là một mình. Nếu như không phải là Sở Vân Thiên phản đối e rằng bà đã thu dọn xong hành lý bay qua đó cùng con trai. Nhưng ông xã phản đối cũng đúng, con người vẫn luôn phải học cách lớn lên. Không thể chăm sóc cả đời.

“Mẹ, con sẽ tự chăm sóc mình. Yên tâm trở về đi, lập tức phải làm thủ tục xuất cảnh rồi.” Sở Khương không muốn nhìn thấy mẹ rơi lệ, như vậy sẽ làm anh cảm thấy khó chịu. Nhưng anh không có cách nào ở lại. Chỉ có rời khỏi nơi này mới sẽ không đau lòng và khó chịu như vậy! Chỉ có rời khỏi đây anh mới có cơ hội lớn lên.

“Con trai đã lớn bà không cần lo lắng như vậy. Huống chi đến bên đó cũng có quần gia tới đón rồi, ở cũng là nhà của mình còn lo lắng cái gì.” Sở Vân Thiên cũng không để vợ lo lắng quá nhiều như vậy.

“Ba, mẹ, hai người đừng nói nữa. Con đi vào trước.” Sở Khương lời kéo rương hành lý đơn giản đi về phía làm thủ tục xuất cảnh. Anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi mảnh đất đau lòng này, lần nữa bắt đầu lại cuộc sống mà anh mong muốn.

Mà lúc này một chiếc xe thể thao Lamborghini suốt quãng đường lấy tốc độ hơn hai trăm rớt cuộc dừng bên ngoài sân bay. Ngưng Lộ bị kiểu lái xe không muốn sống của Sở Mạnh làm sợ đến hai chân nhũn ra, sắc mặt tái nhợt không cách nào xuống xe.

Còn năm phút nữa phải lên máy bay nhưng người phụ nữ đó mặt vẫn tái nhợt giống như muốn chết ngồi ở trong xe. Mới chạy xe với tốc độ nhanh như vậy đã đem cô dọa hỏng sao? Lá gan một chút cũng không có.

“Quan Ngưng Lộ, xuống xe.” Sở mạnh đi tới mở cửa xe. Lúc không vui anh luôn có thói quen gọi cả tên lẫn họ cô, mặc dù đầu Ngưng Lộ vẫn còn rất choáng váng nhưng vẫn cảm giác được rõ ràng là anh đang tức giận, nếu đã không muốn như vậy tại sao còn muốn cô tới? Không phải anh yêu cầu cô không thể gặp Sở Khương sao? Hôm nay lại đang nổi điên cái gì đây? Tên đàn ông không giải thích được.

“Cô xuống hay không? Tôi đếm tới ba nếu cô còn không nhúc nhích tôi sẽ ôm cô đi vào.” Người đàn ông này trừ uy hiếp cô còn biết cái gì? Bất quá thứ người vô si như anh, nhưng lời một khi đã nói ra thì nhất định làm được, cho nên Ngưng Lộ vẫn chịu đựng khó chịu xuống xe.

Thấy cô xuống xe, Sở Mạnh kéo qua hông cô ôm cô vào ngực. Một người đàn ông xuất sắc như vậy thân mật ôm một tuyệt đại giai nhân đi trong đám người náo nhiệt này, đương nhiên có thể đưa tới cái nhìn chăm chú ở khắp nơi. Ngưng Lộ cúi đầu không dám nhìn, mà người đàn ông đó vẫn làm theo ý mình tiếp tục ôm cô đi về phía trước.

Lát nữa phải nói gì đây? Càng đến gần sảnh chờ máy bay Ngưng Lộ càng khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, thân thể cũng khẽ run lên. Cảm giác được thân thể mềm mại trong ngực bắt an Sở Mạnh cúi đầu liếc mắt nhìn sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt sau đó đem cô ôm càng chặt hơn.

Người thanh niên đang xếp hàng chờ làm thủ tục, mặc một thân quần áo thoải mái không phải là Sở Khương sao? Người có tài trí hơn người cùng vóc người cao to cũng có chỗ tốt chính là ở chỗ đồng người có thể nhìn thấy xa hơn người khác.

“Sở Khương, chờ một chút.” Sở Mạnh gọi em trai đang xếp hàng ở phía trước. Ngưng Lộ ở trong ngực nghe anh lên tiếng gọi Sở Khương toàn thân phát run. Sở Khương, thật sự là Sở Khương sao? Ngưng Lộ lại sợ đến không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Không chỉ Sở Khương mà ngay cả vợ chồng Sở Vân Thiên đứng ngay bên cạnh nhìn theo cũng kinh ngạc đến phải quay đầu lại nhìn sang, con trưởng không phải nói công việc bề bộn không đến tiễn sao? Sao bây giờ lại tới? Hơn nữa còn không phải đến một mình.

Sao anh hai lại tới? Hơn nữa còn mang theo Lộ Lộ người mà bây giờ anh phải gọi là “Chị dâu”. Sở Khương quay lại nửa thân người chứng kiến thấy cô gái vẫn cúi đầu ở trong ngực anh hai, tay kéo rương hành lý càng nắm chặt hơn, gân xanh trên mu bàn tay trắng nõn từng sợi từng sợi nổi lên, có thể nghĩ anh phải tốn bao nhiêu hơi sức mới có thể kìm nén xung động lôi kéo cô trở về bên cạnh mình. Cô vốn chính là cô gái nên được ôm ấp che chở trong ngực anh cả đời a, bây giờ lại ở trong ngực một người đàn ông khác rồi. Bảo anh làm sao chịu nổi?

“Tôi cũng đã tới rồi, sao có thể không lên tiếng chào hỏi?” Sở Mạnh dù có lời lẽ vẫn đem Ngưng Lộ lôi đến trước mặt Sở Khương.

Sở Khương không quan tâm đến anh hai, trong lòng lẫn trong mắt anh chỉ tràn đầy hình ảnh của cô gái cúi đầu mặt tái nhợt. Tại sao nhìn bộ dáng của cô giống như sắp mất hết, lông mi thật dài khẽ khép dưới ánh đèn của sân bay chiếu rọi xuống một tầng bóng dáng nhàn nhạt. Anh hai đối xử với cô không tốt sao? Đôi tay trống rỗng muốn vuốt ve khuôn mặt ngày nhớ đêm mong đó, không ngờ, một đôi tay khác đưa ra nhanh hơn so với anh, ngăn anh lại. Tay Sở Khương ngừng ở không trung làm sao cũng không thu lại được.

“Sở Khương, em không phải nên gọi một tiếng chị dâu sao?” Khi Sở Mạnh ý thức được em trai muốn đưa tay sờ người phụ nữ của anh trong mắt lóe lên một tia sâu không lường được.

Anh hai, anh nhất định phải chà đạp lòng tôi như vậy anh mới cảm thấy thoải mái sao? Trong mắt Sở Khương đỏ bừng một mảnh. Thật là buồn cười a, người phụ nữ anh yêu mến đang ở trước mắt, thế nhưng muốn anh phải mở miệng gọi chị dâu? Chị dâu, sao anh có thể gọi ra miệng? Anh hai, anh thật quá đáng! Vừa tức giận vừa không cam tâm làm cho toàn thân Sở Khương dường như muốn lập tức bộc phát ra ngoài.

Mà Ngưng Lộ khi nghe những lời của Sở Mạnh nói chợt ngừng đầu. Anh cách cô chỉ có một mét nhưng lại giống như cách thiên sơn vạn thủy làm sao cũng không thể vượt qua. Sở Khương, Sở Khương. .... những giọt nước mắt trong suốt óng ánh vẫn không nhìn được nữa mà rơi xuống. Ngưng Lộ đã không quên được người khác sẽ nhìn như thế nào, không quên được đôi tay sắt bên hông cô đang siết chặt hơn. Sở Khương, anh sống không tốt sao? Sao lại gầy như vậy? Sao lại không chăm sóc tốt mình? Lệ rơi càng nhiều hơn. ....

Không khí dường như ngưng tụ lại, anh nhìn cô hốc mắt đỏ bừng khuôn mặt rửa nước mắt, cô không còn là nàng cô chúa a có thể ôm vào trong ngực chờ trăm bề nữa; cô khóa khuôn mặt gầy nhưng không giảm phần tuấn nhã của anh, anh không còn là chàng tránh gió đục mưa của cô. Bọn họ không thể trở về quá khứ được rồi.

Bọn họ xem anh là không khí sao? Sở Mạnh nổi giận mà dùng sức đem gương mặt Ngưng Lộ xoay lại, mang theo tức giận muốn cuốn lấy cô, làm cho cô ngay cả hơi sức phản kháng cũng chưa có.

Đáng ghét, sao anh ta lại đáng ghét như vậy? Thế nhưng lại hôn cô ngay trước mặt mọi người và Sở Khương? Anh xem cô là cái gì? Đôi tay nhỏ bé của Ngưng Lộ không ngừng đánh vào sau lưng anh nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

(Ling: đàn ông ghen còn đáng sợ hơn phụ nữ ghen nữa trời)

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sự Va Chạm Của Cái Tát

Một màn này khiến cõi lòng Sở Khương tan nát thành từng mảnh nhỏ, không thể tiếp tục xem nữa. Đi thôi đi thôi! Trên đầu lại lần nữa truyền đến tiếng loa nhắc nhở lên máy bay. Phải đi, phải đi! Anh hai tất cả những gì anh mang đến cho tôi, tôi sẽ trả lại gấp bội. Lộ Lộ, em nhất định phải chờ anh trở về! Nhất định phải chờ anh! Ai nói nước mắt đàn ông không dễ rơi chẳng qua là đau lòng chưa tới tột đỉnh mà thôi. Một giọt nước mắt trân quý của đàn ông đã rơi trên sàn nhà người đến người đi đông đúc nháy mắt đã không thấy.

Thấy em trai đã xoay người đi trong mắt Sở Mạnh thậm chí có ánh sáng thắng lợi. Đúng vậy a, anh đã thành công đem người phụ nữ của anh đoạt đến tay rồi, cũng thành công hung hăng đâm vào tim em mình một cây kim vĩnh viễn cũng không rút ra được. Cô bé mặt đầy lệ trong ngực anh sẽ không bao giờ buông tay nữa. Không buông! Người khác muốn nhìn thì nhìn cho đã đi! Anh không quan tâm. Anh chỉ muốn làm chuyện anh muốn làm, tỷ như dụ dỗ cô có thể há miệng để anh có thể hôn sâu hơn, đầu lưỡi bên bi cạy ra hàm răng cắn chặt. ....

“Bốp”, một tiếng va chạm giữa thịt với thịt thanh thúy vang lên vang vọng trong không gian sảnh chờ máy bay, đưa tới người qua đường ghé mắt nhìn.

Ngưng Lộ cắn môi thu hồi bàn tay trắng nõn bởi vì dùng sức quá độ mà phát đau, nhìn khuôn mặt tối sầm của anh tâm run sợ. Nhưng ai bảo anh làm vậy? Hôn nữa còn là cưỡng hôn cô ngay trước mặt Sở Khương. Rất vui sao? Sở Khương đâu? Nơi khoe mắt đã sớm không còn thấy bóng dáng anh ấy. Anh ấy đi rồi, đi thật rồi. Từ nay về sau đã rời khỏi cuộc sống của cô. Vậy còn cô? Sẽ cùng người đàn ông ở trước mặt động một chút là cưỡng bức cô có bao nhiêu ngày mai? Ngưng Lộ chỉ cảm thấy trước mặt một mảnh hắc ám, cái gì cũng không thấy được. Cô cũng không muốn có ngày mai với anh, tốt nhất anh ta hiện trong cơn tức giận đem cô đập chết đi! Lúc nghĩ như vậy mắt cũng nhắm thật chặt lại, chết thì chết đi!

Sở Mạnh thế nhưng không ngờ tới người phụ nữ tay trái gà không chặt kia thậm chí lại có lá gan lần nữa tát anh, xem ra bề ngoài nhu nhược của cô chẳng qua là lừa gạt những người không biết mà thôi, trên thực tế cô là một người phụ nữ điêu ngoa không hơn không kém. Thì ra là Sở Mạnh anh cũng có lúc nhìn lầm người, lần trước ở vườn hoa anh cưỡng hôn cô, cô đánh anh một bạt tai, nhưng lúc đó không có ai nhìn thấy; bây giờ anh lại cưỡng hôn cô trước mặt bao nhiêu người cô vẫn trả lại anh một bạt tay. Vậy có phải anh cũng nên trả lại cô một bạt tay? Nhìn dáng vẻ cô nhắm mắt giả bộ trấn định, thật ra thì vẫn rất sợ anh? Hàng lông mi rung động kia đã bán đứng cô. Không, anh không đánh phụ nữ, đối phó với cô anh có cách tốt hơn. Anh phải khiến cô hiểu tùy tiện đánh đàn ông sẽ có kết quả gì. Nhưng Sở Mạnh vẫn chưa kịp làm gì cô thì đã có người so với anh nhanh hơn trả lại cho cô một cái tát trả thù. (Ling: đàn ông thì hay lắm sao, đánh phụ nữ hành phụ nữ được, võ sĩ không cho người ta tay phản khand. Bá đạo vừa thôi chứ)

Là Sở mẫu Mộ Bội Văn, nhìn thấy con trưởng của mình sau khi bị Ngưng Lộ hung hăng tát một bạt tay thế nhưng lại đứng bất động tại chỗ, cũng không nhìn được lửa giận trong lòng lại tiến lên thay con trai báo thù. Người phụ nữ không biết xấu hổ đó sao lại dám ra tay đánh con trai bà? Một tát này của Sở mẫu đánh cũng không nhẹ, Ngưng Lộ không còn một chút tinh lực cộng thêm mới vừa rồi dùng sức tát Sở Mạnh một bạt tay đã tiêu hao hết hơi sức, cũng không nhìn được nữa ngã xuống đất, trong miệng không biết là mùi vị tanh hay mặn, chắc là máu của cô đi? Một tia máu từ khóe miệng rỉ ra, cô nhắm mắt lại không muốn để ý tới, cứ như vậy ngất đi đi! (Ling: hai mẹ con nhà này không biết làm người kiêu gì trời đánh người ta hành người ta được người ta phản kháng lại là biến thành lỗi của người ta. Ta ghét bà mẫu dạ xoa này nhất, mọi chuyện đều từ bà ta mà ra bà ta còn làm ra vẻ cao cao tại thượng, có tiền, có địa vị ngon lắm sao? Cũng là tranh giành cướp đoạt của người ta mà có thôi.)

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?” Hôm nay chuyện nằm ngoài dự đoán thật sự quá nhiều, Sở Mạnh đẩy ra Mộ Bội Văn đang đứng phía trước, ngồi xổm người xuống ôm lấy Ngưng Lộ dường như không còn ý thức. Đối với hành động của Mộ Bội Văn thật sự là cực kỳ bất mãn, sao bà lại ra tay với người phụ nữ

của anh? Ngưng Lộ có làm không đúng thì cũng nên do anh do anh tới xử phạt mới được. Cô là người phụ nữ của anh, ai cũng không thể ra tay với cô, cho dù là mẹ anh cũng vậy, huống chi bà không phải. Đúng, anh chính là điển hình chỉ cho phép tri phủ phóng hỏa, không cho dân đốt đèn. Hôm nay là anh sơ xuất, tại trong phạm vi năng lực của mình thế nhưng lại để cho cô bị thương. Cô muốn bị đánh thương cũng chỉ có thể là anh làm! (Ling: Mạnh ca bá đạo thấy sợ, vậy anh làm sai ai có thể xử phạt anh đây (* __ *)???)

“Sở Mạnh, đến lúc này con vẫn còn bảo vệ nó? Nó dám ở nơi công chúng đánh con? Con đem mặt mũi Sở gia vứt đi đâu?” Sở mẫu cực kỳ tức giận căn bản không quan tâm đến cử chỉ của bà bây giờ có làm Sở gia mất thể diện hay không.

“Mẹ, đây là chuyện giữa con và cô ấy, sau này không được ra tay với cô ấy nữa. Cô ấy là người của con, lỗi của cô ấy cũng chỉ có con mới có thể xử phạt.” Người tò mò vây xem càng ngày càng nhiều, Sở Mạnh tựa hồ thấy được giới truyền thông trong đám đông, anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Hơn nữa mặt của Ngưng Lộ cũng đã bắt đầu sưng lên, anh muốn nhanh một chút trở về trên xe lấy nước đá đắp cho cô, trề nữa không biết sẽ thành cái dạng gì.

“Sở Mạnh, con muốn đưa nó đi đâu? Mẹ còn chưa nói hết!” Sở mẫu lớn tiếng gọi lại con trai đang bước ra ngoài, nhưng con trai của bà giống như là không nghe thấy, ôm người phụ nữ đó đi cũng không quay đầu lại. Thật sự là tức chết bà, tức chết bà! Quan Ngưng Lộ con đàn bà chết tiết đó mới vừa rồi bà nên tiến lên đá thêm cho nó mấy đá nữa mới hả giận.

“Có chuyện gì có thể về nhà mới nói không? Ở đây náo loạn như vậy!” Mắt thấy người vây xem càng ngày càng nhiều Sở Vân Thiên kéo tay vợ mình.

“Tôi ở chỗ này náo loạn? Sao ông không nói con trai ông ở đây náo loạn trước? Họa này là do ai gây ra? Là tôi sao?” Mộ Bội Văn không cam lòng yếu thế hất tay Sở Vân Thiên ra.

“Mộ Bội Văn, bà đừng có ở đây được voi đòi tiên. La lối om sòm cũng phải xem trường hợp.” Mặt của Sở Vân Thiên đã giận đến đỏ như gan heo rồi.

“Sở Vân Thiên, ông đây là thẹn quá hóa giận sao? Tôi là lối om sòm, tôi chính là la lối om sòm đó thì sao? Hừ! Đừng tưởng rằng có thể gả vào Sở gia chính là một mở đầu tốt, khi nào bị người ta kéo xuống còn chưa biết, vết xe đổ cũng không phải chưa từng có! Ông nói có đúng không? Vân Thiên?” Trong giọng điệu của Mộ Bội Văn tựa hồ có điều ngụ ý. (ling: Mạnh ca đi oy không nghe những lời này của bà, ảnh mà nghe là bà thâm đó)

“Bà ..... Tôi mặc kệ bà, bà thích ở đây làm sao thì làm.” Vừa nhắc tới cái gai trong lòng kia, Sở Vân Thiên không muốn nhắc lại tức giận xoay người.

“Sở Vân Thiên, ông đứng lại!”

“Dì! Đây không phải là tổng giám đốc tiền nhiệm của Sở Thành sao?” Người qua đường Giáp nói nhỏ.

“Đúng vậy a, tại sao ở chỗ này? Người mới vừa rồi đi mất hình như là tổng giám đốc đương nhiệm của Sở Thành đi? Người phụ nữ kia hình như là vợ mới cưới của anh ta đi!” Người qua đường Ất dường như biết được nhiều hơn, xem ra nên thường chú ý tin tức kinh tế tài chánh mới đúng.

“Mâu thuẫn gia đình lôi đến sân bay?” Người qua đường Bình cũng tò mò chen vào một câu.

Các loại suy đoán của người qua đường toàn bộ lọt vào tai Sở Vân Thiên làm ông cực kỳ không vui, ông không để ý đến vợ mình ở phía sau nghênh ngang đi ra ngoài. Hôm nay sao thế? Con trưởng mắt không chế, vợ cũng mắt không chế. Con trưởng cường thế người làm cha như ông cũng phải nhẫn nhịn ba phần, mà vợ ông thế nhưng cũng thất bại trước mặt mọi người, đã vậy còn muốn ở trước mặt mọi người lôi chuyện củ của mấy chục năm trước ra nói, bọn họ cũng điên rồi, điên rồi, nhưng ông không muốn điên theo bọn họ. Bọn họ đều không đem vị trưởng lão của Sở gia như ông để vào trong mắt, vậy ông còn ở nơi này làm gì?

“Nhìn cái gì? Tránh ra tránh ra!” Dù sao cũng đã để người khác thấy được càn gì giả bộ thanh cao? Mộ Bội Văn thấy chồng mình rồi đi một mình, đẩy những người vây xem ra đi theo. Chỉ để lại một đống vấn đề để người không biết đoán đi! (Ling: người đàn bà chanh chua đánh đá)

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Không Muốn Tôi Lo, Muốn Ai Lo?

Về đến nhà, Ngưng Lộ ngay trước mặt Sở Mạnh vuốt gò má còn nóng hừng hực đem cửa phòng “Âm” một tiếng đóng lại, khiến Sở Mạnh ứng phó không kịp cứ như vậy bị giam ở ngoài cửa. Thím Trương cầm hòm thuốc theo sau cũng sợ hết hồn: Thiếu phu nhân làm sao vậy? Cùng thiếu gia ra ngoài một chuyến khi trở về mặt liền sưng lên, còn dám đem thiếu gia nhốt ngoài cửa?

“Mở cửa.” Người đàn ông từ trước đến nay luôn tự phụ tới cực điểm, sắc mặt lúc này đã xanh mét, giọng điệu lạnh lùng đến làm cho thím Trương toàn thân nổi da gà. Thiếu phu nhân sao lại luôn thích chọc thiếu gia nổi giận đây? Nhưng dường như chỉ có thiếu phu nhân mới có bản lĩnh như vậy, khiến

thiếu gia từ trước đến nay tâm tình vẫn luôn bình không bao giờ lộ ra ngoài giận thành như vậy đi? Cũng không biết là tốt hay xấu.

Ngưng Lộ đem mình ném lên giường lớn một cái không muốn để ý đến tiếng gõ cửa của người đàn ông kia. Ai bảo anh ta quá đáng như vậy? Ở trường hợp như vậy còn hôn cô, cô biết nhất định là làm trái tim của Sở Khương bị thương rất sâu, đồng thời cô cũng biết Sở mẩu nhất định cũng hận mình đến chết. Cô chịu một cái tát này là đáng đời? Cô chính là không mở cửa để hấn tức chết! Ngưng Lộ lấy gối che kín lỗ tai không muốn nghe tiếng hô càng ngày càng lớn của người đàn ông bên ngoài.

“Quan Ngưng Lộ, tôi đếm đến ba cô có can đảm không ra thì cô cứ thử xem!” Trong phòng vẫn không có một tiếng đáp lại, mặt của Sở Mạnh đã đen tới cực điểm. Bởi vì tức giận kết cổ của anh lúc lên lúc xuống. Nếu như Ngưng Lộ thấy được vẻ mặt tức giận của anh lúc này nhất định sẽ hối hận hành động hôn dỗi của mình, nhưng cô muốn hối hận thì cũng là đợi sau khi anh đem con giận phát tiết xong mới biết là mình lại chọc đến người đàn ông giống cầm thú kia.

Không ra không ra chính là không ra. Ngưng Lộ mò một cái gối khác trên giường ném tới cửa, chiếc gối mềm mại đánh vào trên cửa không tiếng động lại mềm mại rơi xuống đất.

"Thím Trương, xuống lấy chìa khóa dự bị đem lên đây." Sở Mạnh một phen gạt cà vạt của mình, thanh âm đã bình tĩnh lại. Nhưng người của anh cũng biết, biểu hiện anh càng bình tĩnh chứng minh con giận càng lớn, Ngưng Lộ tự mình cẩn thận đi!

"Vâng, thiếu gia." Thím Trương đem hòm thuốc để dưới đất, lĩnh mệnh đi.

****

Ngưng Lộ ở trong phòng tắm tẩy xong một thân mệt mỏi đi ra ngoài, vừa đi vừa lau tóc tay bởi vì thấy người đàn ông ngồi trên giường mà dừng lại, khăn lông cũng ứng tiếng mà rơi. Anh ta vào bằng cách nào? Cô rõ ràng đã khóa trái cửa rồi a? Nhìn về mặt anh ta thật đáng sợ, cô có phải nên trốn trong phòng tắm không nên bước ra không? (Ling: Ngưng Nhi, muội ngọc vừa thôi nhà người ta mà, muội có khóa một trăm lần người ta cũng vào được thôi)

Lúc nghĩ như vậy hai chân cũng chậm chậm lui về phía sau. Cho đến. . . . .

"Muốn trốn đi đâu? Hà?" Bóng dáng quý mị của anh đã đến sau lưng cô, vòng eo mảnh khảnh bị quấn chặt. Hơi thở đàn ông bức người đã bao phủ trên đầu cô, làm tâm thần cô rối loạn lên.

"Buông tôi ra." Đòi tay Ngưng Lộ chống đỡ lồng ngực cứng rắn của anh.

"Để tôi xem mặt cô." Khi Sở Mạnh ngồi trên giường đợi cô đi ra con giận đã tiêu tán bớt phần nữa.

"Không cần." Tay mang theo vết chai của anh vuốt trên khuôn mặt sưng đỏ của cô làm Ngưng Lộ đau kêu thành tiếng.

"Thật đau Vậy sao? Xem lần sau còn dám tát đàn ông không?" Lời nói đau lòng làm sao cũng nói không ra miệng, chỉ còn có thể dùng những lời nói không tự nhiên tới cực điểm này quan tâm cô.

"Ai bảo anh hôn tôi làm gì? Đáng đời! Chúng ta huề nhau." Ngưng Lộ nghĩ tới chuyện này tâm tình lại rối loạn. Tính ra vẫn là cô bị thiệt thòi, cô tát một cái trên mặt anh căn bản không có chuyện gì, mà mặt của mình đoán chừng mấy ngày mới có thể khôi phục. Mới vừa rồi ở phòng tắm cô thấy được mình trong gương còn giựt nảy mình.

"Tôi là chồng cô, tôi muốn khi nào hôn cô liền hôn cô, muốn hôn ở đâu thì liền hôn ở đó." Bởi vì giọng điệu lãnh đạm của cô, Sở Mạnh cảm giác được lửa giận của mình lại bắt đầu bùng phát.

"Anh. . . . . Tôi không muốn nói chuyện với anh." Nghe một chút đây là những lời mà con người nên nói sao? Cô là vợ của anh chẳng lẽ một chút tự do cũng không có sao? Nhưng anh coi cô là vợ sao? Hấn là đây tớ mới đúng đi! Hôn nữa còn là trên giường. Cho nên hôm nay anh muốn làm như vậy là muốn cho Sở Khương khó chịu đi? Sao anh lại xấu như vậy a? (Ling: Ngưng muội ah, người ta có câu đàn ông không xấu phụ nữ không yêu ah, chẳng lẽ muội không biết câu này sao?)

Sở Mạnh nâng lên cái cảm quát cường của cô, vết thương trên mặt cô làm cho anh tạm thời không để ý tới cô. . . . Cường ngạnh kéo cô trở về bên giường, Ngưng Lộ cũng không tiếp tục lên tiếng, thấp mắt thấy anh mở ra hòm thuốc, sau đó lấy bông băng và thuốc nước ra nhẹ nhàng giúp cô thoa lên. Cảm giác thuốc nước mát mẻ làm cho cô thoải mái đến nhắm nghiền hai mắt.

Động tác thoa thuốc của Sở Mạnh càng ngày càng chậm, bởi vì anh bị dáng vẻ an tĩnh nhắm hai mắt hiếm khi xuất hiện trước mặt anh làm ngu. Mặc dù khuôn mặt vừa đỏ vừa sưng nhưng trong mắt anh cô vẫn đẹp như thế. Chân mày lá liễu cong cong bên dưới là một đôi mắt to vừa tròn vừa sáng, nhưng lúc này an tĩnh nhắm lại, chiếc mũi dọc dừa ngạo nghễ ưỡn lên đang đều đều hít thở không khí, làm cho anh yêu thích nhất vẫn là cái miệng nhỏ nhắn vừa mở miệng là chọc anh nổi giận, đồ thẩm đến không cần bất kỳ cách làm đẹp nào. Cái miệng nhỏ nhắn này thích hợp hôn cỡ nào a, vừa nghĩ tới bộ dáng cô phía dưới anh cầu xin anh yêu kiều cỡ nào thân thể Sở Mạnh đã nóng lên. Mà anh lại khát cự không được khát vọng từ nội tâm, buông xuống thuốc nước trong tay, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vẫn luôn dụ dỗ anh phạm tội.

"Không cần, thật là đau!" Ngưng Lộ đẩy mặt của anh ra, bởi vì anh đụng phải vết thương của cô. Người đàn ông này có phải thời thời khắc khắc đều có thể động dục hay không? Ngưng Lộ xoay người lại, vùi mặt ở trong chiếc gối mềm mại, không muốn để cho anh đụng.

“Ngồi dậy tôi xem một chút! Nếu thật sự đau như vậy thì uống một viên thuốc giảm đau được không?” Sở Mạnh khó được dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện với cô.

“Anh tránh ra là được rồi, không cần anh lo.” Vốn là lỗi của anh, sao lại muốn lỗi cô đến sân bay? Nếu như cô không đi thì lúc Sở Khương rời đi vết thương cũng sẽ không bị anh rắc thêm muối. Nếu cô không đi thì trên mặt cũng không cần chịu một tát này. Đây hết thấy đều là lỗi của anh.

“Không muốn tôi lo, muốn ai lo?” Cô luôn là người có thể khơi lên lửa giận của anh. Người đàn ông một giây trước còn dịu dàng giây tiếp theo đã bị những lời nói của cô làm cho nguội lạnh.

“Người nào lo cũng được, chỉ không muốn anh lo!” Một cô bé hai mươi tuổi trong giọng điệu tức giận tựa hồ cũng có làm nũng. Nhưng người đàn ông nộ hỏa công tâm căn bản không có để ý tới.

“Không muốn tôi lo tôi vẫn mạn phép muốn xem vào, hơn nữa còn muốn triệt để xen vào.” Sở Mạnh chợt buông cô ra đứng dậy. Cảm giác được sức nặng đè trên người cô biến mất, Ngưng Lộ cho là anh giận quá đã đi mất, ai ngờ khi ngồi dậy lại thấy anh đã cởi áo, lộ ra lồng ngực với những bắp thịt rắn chắc, nếu như không phải dưới tình huống như thế Ngưng Lộ sẽ khen ngợi vóc người của anh, nhưng một giây sau thái độ của người đàn ông kia lại làm cho mặt cô hoàn toàn trắng bệch như tờ giấy, anh không phải là muốn đối với cô giống như hôm trước ở thư phòng chứ? Cô không muốn a! (Ling: ai biểu mi ngu làm chi người ta quan tâm bày đặt hắt hủi tới khi người ta nổi giận oy mới biết nói không muốn)

Thân thể mảnh khảnh yếu ớt không tự chủ được lui vào góc tận cùng trên giường, kéo chăn bao thật chặt mình.

Nhưng cái chăn mỏng manh đó không phải đối thủ của anh, hai ba cái toàn thân cô đã hoàn toàn bại lộ trước mặt anh.

“Tôi không muốn như vậy, anh tránh ra, tránh ra.....” Dấu vết thâm tím trên người cô còn chưa hết, anh lại bắt đầu găm cắn, cô cũng không phải điếm tâm a.

Cô cự tuyệt khiến lửa giận của Sở Mạnh càng cháy mạnh hơn, không hề làm những động tác dạo đầu, cứ như vậy trực tiếp xông vào. Chẳng qua là anh còn chưa kịp động thân, cô bé phía dưới cũng đã mềm nhũn không nhúc nhích. Vươn tay tìm hiểu thì ra cô đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mật Báo? ? ?

Cao ốc tập đoàn Sở Thành

Thư ký tổng giám đốc tuần này làm việc vô cùng cẩn trọng, chỉ sợ chọc phải lão đại ở bên trong. Gần đây Sở tổng không dễ phục vụ lắm, bình thường tinh táo đến trên mặt nhìn không ra nửa điểm tâm tình nhưng mấy ngày nay lại động một chút là nổi giận, khiến người bên cạnh cũng nhanh chóng tự động tránh xa.

“Tổng giám đốc?” Thư ký Phương lễ phép gõ cửa một cái đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, đối mặt với ông chủ cả tuần nay sắc mặt không quá thân thiện. Đợi gần một phút không nghe bất kỳ đáp lại nào, thư ký Phương còn tưởng rằng tổng giám đốc không nghe thấy. “Tổng ——” Thư ký Phương cẩn trọng mở miệng lần nữa, nhưng hai chữ “Tổng giám đốc” còn chưa gọi xong liền bị Sở Mạnh vô lý cắt đứt.

“Bây giờ tôi không rảnh!” Anh không nhận được đầu cũng không ngần đầu nói.

“À? Nhưng, nhưng ——” Thư ký Phương không nghĩ tới thế nhưng lấy được đáp án như vậy. Đây thật là ông chủ luôn luôn tinh táo khắc chế đến làm người ta sợ hãi của bọn họ sao?

“Không nghe thấy tôi nói không rảnh sao? Đi ra ngoài!” không hiểu sao bị nạt mà dừng lại, Thư ký Phương có nhiều năm kinh nghiệm sợ hết hồn không dám tiếp tục nói thêm câu nào khép cửa đi ra ngoài. Cũng tại cửa ra vào gặp được Tổng tiên sinh người tự xưng là bạn thân của tổng giám đốc mới vừa rồi bị cô cản lại ngoài cửa đã tự động đi tới, sắc mặt cô tái nhợt báo anh ta không nên đi vào.

“Thư ký Phương lửa bên trong tôi phụ trách dập tắt đi!” Nụ cười trên mặt Tống Tử Tự vẫn như làn gió mùa xuân, cả đôi mắt đào hoa kia cũng lóe ra nụ cười. Chẳng trách được nhân viên tiếp tân Điền Mật lại bị lừa, không có hẹn trước liền ngây ngốc để cho người ta xông thẳng lên tầng văn phòng của tổng giám đốc, mà mình cũng không phải bị anh ta lừa đi vào thông báo kết quả bị ăn một trận pháo hôi sao? Cũng may cô đã kết hôn sinh con rồi nếu không phỏng chừng còn vô si bị gương mặt đó của anh ta lừa. Đã có người tự nguyện làm nhân viên cứu hỏa tự dâng lên tánh mạng của mình, cô vẫn là nhanh chóng tránh xa một chút đi!

“Đã nói tôi không rảnh.....” Tống Tử Tự vừa mới mở cửa mà vào bên trong liền truyền ra một tiếng gầm của sư tử. Không phải chứ, lửa cháy mạnh như vậy? Không phải chưa thỏa mãn dục vọng chứ? Đáng thương cho cô dâu mới cưới xem ra nhu mì điếm đăm đó phải ngày ngày hầu hạ người đàn ông tâm tình bất định này.

“Mạnh, cô dâu của cậu không thỏa mãn được cậu sao?” Tống Tử Tự đóng cửa lại đến gần anh, tự nhiên ngồi xuống ghế sofa bằng da thật trước mặt anh.

“Mắc mớ gì tới cậu? Cậu tới làm gì?” Nghe được giọng nói quen thuộc, Sở Mạnh rớt cuộc dừng lại việc đang làm, hung hăng nhìn chăm chăm người đàn ông xấu bụng trước mặt.

“Mạnh, đừng như vậy chứ! Dù gì chúng ta cũng là bạn thân, tới thăm phòng làm việc của cậu một chút cũng không được sao!” Tống Tử Tự nói nửa đùa nửa thật, bởi vì anh chưa từng tới phòng làm việc của anh ta, bọn họ gặp mặt đều là ở bên ngoài. Mà sức mạnh của Tống gia mặc dù trên chính thương hai giới đều không thể khinh thường, nhưng Tống Tử Tự cũng không có về thừa kế gia nghiệp, cho nên rất ít xuất hiện ở nơi công cộng. Nhưng danh hiệu đại trưởng tôn, thái tử đời thứ ba của Tống gia dùng vẫn còn rất tốt, cho nên anh có thể thuận lợi lên thẳng phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Xem xong rồi chứ? Xem xong rồi có thể đi rồi đó. Tôi rất bận, không rảnh đếm xỉa tới cậu.” Sở Mạnh nhìn anh khoảng chừng hai phút mới mở miệng nói chuyện.

“Tôi biết mấy ngày nay cậu là người bề bộn nhiều việc, bận đến dường như thường ngủ ở phòng làm việc?” Đây chính là Ngũ Thiên Nghiên người phụ nữ đó không cần thận lời miệng nói ra, không thể trách anh nhiều chuyện. Anh quả thật cực kỳ tò mò, mặc dù Sở Mạnh luôn là người làm việc điên cuồng, nhưng vừa kết hôn không lâu lại lạnh nhạt với tiểu mỹ nhân kia dường như có chút không bình thường a! Huống chi ngày hôm qua anh còn chứng kiến mẹ của tiểu mỹ nhân đến bệnh viện, muốn trách cũng chỉ có thể trách anh quả thật nhiều chuyện, biết ba của tiểu mỹ nhân đã xuất viện rồi, cho nên liền muốn xem xem mẹ cô có phải bị bệnh gì hay không, Cuối cùng tra được kết quả lại làm anh thất sắc cả kinh. Nhưng, có cần nói với Mạnh hay không, thì phải xem thái độ hôm nay của anh ta rồi.

“Chuyện đó không liên quan tới cậu.” Sở Mạnh cũng không muốn cùng A Tự nói quá nhiều về cuộc sống riêng tư của mình. Đúng vậy, hôm đó sau khi cô ngất đi anh cũng tức giận rồi đi, cũng đã một tuần không về nhìn cô dù chỉ một lần, chỉ sợ lại không khống chế được mình. Đối với sự mất khống chế của mình anh vẫn luôn ảo não, muốn nói xin lỗi cũng không nói ra miệng được, anh là người đàn ông kiêu ngạo tự phụ như thế nào, chẳng nói xin lỗi với bất cứ một ai bao giờ? Cậu xin lỗi quả thật nói không ra miệng, lại không muốn quay về nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, chính là dứt khoát sống ở công ty, dù sao chắc chắn có chuyện làm không xong. Thẩm Trương nói sau khi cô tỉnh lại vẫn luôn không vui, thế nhưng anh lại không hạ được quyết tâm trở về xem cô.

“Mạnh, làm bạn thân của cậu, quan tâm cậu một chút không được sao! Có phải cô ấy không thỏa mãn được cậu, nên cậu mới muốn sống bên ngoài để tìm cơ hội đi kiếm ăn nơi khác đúng không?” Biết rõ anh không phải là người đàn ông lẳng nhăng, Tống Tử Tự lại có ý tấn công anh.

“A Tự, có phải cậu ngửa mình hay không?” Sở Mạnh đẩy những công văn đang đợi phê duyệt trước mặt ra đứng lên.

“Này, Mạnh. Tôi không phải tới đánh nhau. Chẳng qua là quan tâm cậu được không! Tôi chỉ sợ cậu vì công việc mà trì hoãn nhiệm vụ nối dõi tông đường trọng đại vậy thì đền bù không nổi rồi.” Tống Tử Tự quyết định từ từ thăm dò anh ta, bởi vì kết quả anh tra được là mẹ của tiểu mỹ nhân kê đơn thuốc là thuốc tránh thai thường dùng, nhưng tên người được kê đơn lại là Quan Ngưng Lộ, hai mươi tuổi. Làm cho người ta muốn không nghi ngờ cũng không được a. Nên anh mới đặc biệt đi một chuyến, xem một chút rốt cuộc cách nghĩ của Mạnh như thế nào.

“Chuyện nối dõi tông đường của tôi không cần nhọc tới cậu quan tâm. Tôi còn chưa muốn có con. Nếu như đây là điều cậu muốn biết, cậu có thể đi!” Sở Mạnh ngồi xuống đốt lên một điếu thuốc. Nghĩ đến những cảm xúc phiền não của mình, không muốn có con? Có lẽ hiện tại trong bụng cô cũng đã có cốt nhục của anh rồi đi? Dù sao mấy lần này anh cũng không có làm bất kỳ biện pháp dự phòng nào. Không phải là không muốn làm, mà là mỗi lần đều bị cô ép tới không có thời gian đi làm. Mà cô quả thật cũng còn trẻ, còn chưa tốt nghiệp đại học. Anh đã sắp xếp xong, hai ngày nữa cô có thể về trường đi học, còn chuyện con cái thì thuận theo tự nhiên đi.

“A, thì ra là không đành lòng khiến tiểu mỹ nhân có con sớm như vậy a! Có thể hiểu được, khó trách được cậu không phải không dám về nhà. Thì ra là sợ mình không khống chế được!” Vậy anh căn bản là nhiều chuyện không đúng? Tống Tử Tự cười cười, lần này tới phòng làm việc của anh ta thu hoạch quả thật không nhỏ, ít nhất nữ nhân viên tiếp tân tên Điền Mật làm cho anh cảm thấy cực kỳ thích thú.

“Tôi không có sở thích gieo giống như cậu.”

“Trời đất chứng giám a, Mạnh. Tôi chỉ duy trì sinh lý bình thường của mình mà thôi, chẳng lẽ cậu muốn phủ nhận trước đây cậu không có tìm người phụ nữ khác?”

“A Tự, tôi không có thời gian nói chuyện phụ nữ với cậu. Nếu cậu không còn chuyện gì khác thì tự đi đi! Tôi còn một cuộc họp phải mở.” Sở Mạnh nhìn đồng hồ đứng lên đi ra ngoài.

“Một ly nước cũng không cho tôi uống đã đuổi tôi đi? Thái độ của cậu như vậy là sao?” Mặt Tống Tử Tự hiện lên vẻ bất mãn nhìn người đàn ông đã đi ra ngoài, thật sự là quá quá đáng đi? Chẳng lẽ đạo đãi khách của Sở Thành là như vậy sao? Mạnh, cậu được lắm! Lần sau có chuyện đừng cầu xin tôi. Tống Tử Tự cũng đứng dậy đi ra ngoài, anh quyết định xuống dưới lầu trừ chọc nhân viên tiếp tân.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trở Về Trường

Mặt trời bốn giờ chiều không tính là gay gắt, Một mình Ngưng Lô ngồi ở ban công nhỏ ngắm người. Kể từ sau hôm ở sân bay về cô không có tâm tình đi xem sách, cho dù cầm quyển sách trên tay cũng không xem nổi. Tâm tình vẫn luôn phiền não. Cũng may người đàn ông đó không có trở về, điều này làm cho không gian tự do của cô càng nhiều, càng thêm dễ dàng suy nghĩ miên man.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, thiếu gia mới vừa gọi điện thoại về.” Thím Trương chạy tới vui như vừa trúng số. Ngưng Lô đã nhiều lần nói thím Trương đừng gọi cô là thiếu phu nhân nhưng bà không nghe. Thím Trương không phải mỗi ngày đều gọi điện thoại báo cáo với anh ta sao? Vậy anh ta gọi điện thoại về có gì mà đáng vui mừng a? Ngưng Lô duy trì tư thế mới vừa rồi không nhúc nhích.

“Thiếu phu nhân, đây chính là chuyện vui a! Không phải mỗi ngày cô đều nghĩ tới chuyện về trường đi học sao? Mới vừa rồi thiếu gia gọi điện thoại về nói là cậu ấy đã cho người tới trường làm thủ tục xong rồi, ngày mai cô có thể về trường học được rồi.” Thím Trương cười tươi như hoa, lần này thật là tốt, thiếu phu nhân không cần cả ngày lẫn đêm ở nhà mặt ủ mày ê rồi. Ha ha, Thiếu nữ xinh đẹp như đoá hoa này ngày ngày núp ở nhà làm gì a!

“Thím Trương, đây là thật sao?” Quyển sách trong tay Ngưng Lô rơi trên mặt đất. Vào lúc cô cho là cô sẽ giống như chim Hoàng Yến bị giam cầm trong lồng thì anh ta thế nhưng đồng ý để cô đi học! Ngưng Lô véo má mình thật mạnh, biết đau, vậy chính là thật?

“Chẳng lẽ thím Trương sẽ lừa cô sao? Đi thu dọn mấy quyển sách nhanh lên ngày mai trở về đi học. Tối nay ngủ sớm một chút.” Thím Trương cười mỉ mỉ lại đi ra ngoài, bỏ lại một mình Ngưng Lô đang mơ màng. Trời ạ, không ngờ nhanh như vậy cô có thể trở về trường đi học. Không được, phải lên tinh thần, sắp phải thi rồi. Ngưng Lô vừa nghĩ tới chuyện thi cử thì lập tức bước nhanh trở về phòng.

**

Xin nghỉ phép hơn một tháng trở về ngôi trường quen thuộc, Ngưng Lô đã không còn là Ngưng Lô của lúc trước nữa rồi, ít nhất tâm tính đã không giống nhau, một bông hoa một ngọn cỏ nơi này vẫn còn tồn tại, chẳng qua là người cũng đã không còn ở đây nữa.

Thời gian tan học vừa đến, cho nên mọi người đã đi trước. Mà chỉ còn mình Ngưng Lô đang tranh thủ mượn vở ghi chép, mặc dù ở nhà vẫn đọc sách nhưng trọng điểm của giáo viên vẫn phải nhớ, nhiều môn như vậy cô thật sự muốn mệt chết. Bất quá không sao, cô bây giờ cần một môi để điều tiết tâm tình, chỉ hy vọng có thể mệt đến vừa ngã đầu xuống là có thể ngủ mới tốt, cái gì cũng không cần nghĩ.

Mấy người bạn học nữ không tính là quen biết ở lúc đã thu thập xong sách vở chuẩn bị rồi đi phòng học lớn, không hẹn mà cùng nhau vây đến bên cạnh Ngưng Lô.

“Quan Ngưng Lô, nghe nói cô đã kết hôn rồi, hơn nữa nhà chồng cô hình như rất có tiền a, sao không ở nhà tự do tự tại làm thiếu phu nhân? Cực khổ chép bài như vậy làm gì?” Bạn học Giáp đặt mông ngồi vào chỗ ngồi trước mặt Ngưng Lô, vừa rồi những lời trong miệng là nói một đằng nghĩ một nẻo. Quan Ngưng Lô này bình thường rất ít qua lại với bạn học, huống chi cùng lên lớp với bạn học khác lớp ở hội trường công cộng như vậy, có khi hình như thấy cô ta đi với một bạn nam khác khóa đi, nhưng cô ta cũng thật sự có bản lĩnh, thế nhưng có thể đá một người bạn trai thanh tú tuần nhả như vậy gả vào nhà giàu có. Điều này làm cho đám học sinh nghèo vẫn luôn cực khổ đi sớm về tối học hành như họ sao có thể không ghen tỵ đây?

“Đúng vậy a, người đã kết hôn rồi sao còn không có đeo nhẫn cưới đây? Không phải giả chứ?” Bạn học Át cũng ở bên cạnh phụ họa.

“Các bạn còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì bây giờ tôi thật sự rất bận, thật xin lỗi.” Ngưng Lô cũng không muốn gây gổ với bọn họ, huống chi ngay cả tên của bọn họ cô cũng không nhớ ra.

“Mày phách lối cái gì a? Không phải mày gả cho người có tiền sao? Có cái gì đặc biệt hơn người chứ?” Một nữ sinh khác thậm chí thô lỗ đến đem sách của cô quét xuống đất.

“Tôi gả cho người như thế nào không liên quan tới mấy người, có bản lĩnh thì cũng tìm một người đi. Bây giờ mời mấy người tránh ra.” Ngưng Lô đứng lên, không biết chuyện gì xảy ra, bình thường tính tình vốn rất tốt thế nhưng hôm nay cũng bị ba người này chọc nổi giận.

“Quan Ngưng Lô, mày là cái thá gì? Loại phụ nữ chỉ vì vinh hoa phú quý vứt bỏ bạn trai như mày dù sao cũng chỉ là một con điểm.” Bạn học Giáp ngồi ở phía trước cô cũng không phải người dễ chọc, thẳng tắp đứng lên đập bàn với Ngưng Lô.

Sắc mặt của Ngưng Lô đã tái nhợt, muốn há mồm nói gì cũng đã không nói nên lời. Cô không quan tâm người khác nói gì, nhưng câu vứt bỏ bạn trai kia đã làm cô tức giận rồi. Cô không cách nào có thể cãi lại cái gì?

“Nói không nên lời sao? Xem ra đúng là sự thật a!”

“Quan Ngưng Lô cô quả thật cũng đủ vô sỉ a! Thân là phụ nữ tôi lấy cô làm sự hổ thẹn cho phái nữ.” tiếng cười không chút kiêng kỵ vang vọng trong khắp phòng học, khiến lòng Ngưng Lô càng thêm khó chịu.

Cô không nói thêm gì nữa, ngồi xổm xuống muốn nhặt những quyển sách bị bọn họ ném trên mặt đất lên đã bị nữ sinh đó lần nữa dùng một cước đá nó ra xa, xa tới cô không thể với tay tới được.

Họ thật sự rất quá đáng. Nước mắt của Ngưng Lộ đã ngậm trong hốc mắt. Giọng một nam sinh giúp cô đòi lại công đạo: “Mấy bà tám như các cô thật sự quá đáng đi? Sao không soi gương xem mình là cái dạng gì, sao lại đi ghen tị với người ta a?”

Bị một nam sinh nói thành như vậy, sao có thể không tức giận, ba nữ sinh đồng thời quay đầu nhìn về phía nam sinh đang hướng về phía bọn họ đi tới. Di? Người vốc người cao gầy đang cầm một cái laptop đó không phải là Giang Duẩn Trục của khoa tin tức sao? Sao anh ta có thể ở chỗ này? Hơn nữa người đàn ông vừa nhìn xem ra lịch sự nho nhã như vậy nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã đem ba người họ bốn cọt tới không đáng một đồng? Thật sự là tức chết người a! Nữ sinh Giáp đang muốn mở miệng phản kích, lời nói độc ác hơn từ phía sau anh ta vang lên: “Anh a Trục, ba người bọn họ thật sự rất xấu xí a!”

Khuôn mặt thanh tú ngọt ngào từ phía sau Giang Duẩn Trục lộ ra, làm cho người ta không cách nào nghĩ lời nói ác độc như vậy sẽ từ trong miệng cô ta nói ra được.

“Mắc mớ gì tới mày? Bà tám đáng chết!” Nữ sinh Giáp không chịu nổi người khác khiêu khích, khí thế hung hăng xông lại muốn đánh người.

“Anh a Trục, cứu em!” Cô gái nhỏ lại tránh về phía sau lưng nam sinh.

“A!” Nữ sinh Giáp thét một tiếng chói tai, cả người cũng đã quỵ gối trên mặt đất. Đây thực sự là người thoát nhìn một bộ thư sinh văn nhã Giang Duẩn Trục sao? Bắp chân của cô đã bị anh ta đá gãy rồi. Anh ta sao có thể ác độc như vậy? Hai nữ sinh khác vội vàng đến đỡ nữ sinh Giáp không ngừng kêu đau, mặt mày xám đi.

“Đáng đời!” Cô gái nhỏ lại từ sau lưng Giang Duẩn Trục nhảy ra hướng ba người mới vừa rồi đi đó làm cái mặt quỷ.

“Quậy đủ rồi? Có thể về nhà được rồi chứ?” Giang Duẩn Trục nắm một đầu tóc dài của cô khuôn mặt cung chiêu tươi cười. Đầu là tiểu nha đầu này nhiều chuyện, rõ ràng chẳng qua là đi ngang qua phòng học này ngẫu nhiên thấy ba nữ sinh không biết xấu hổ kia đang ức hiếp một tiểu nữ sinh xem ra mềm mại yếu ớt mà thôi, cô thấy việc nghĩa lòng dạ hăng hái mà đi qua.

Ngưng Lộ thu dọn xong sách vở, ngừng đầu nhìn đôi nam nữ xem ra giống đôi tình lữ nói tiếng: Cảm ơn, sau đó cũng bước nhanh rời khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ai Dám Ức Hiếp Cô?

Người nam sinh giúp cô giải vây còn có cô bé có nụ cười ngọt ngào xem ra tuổi nhỏ hơn cô một chút, bọn họ đứng chung một chỗ giống như một đôi tình nhân trẻ tuổi ngọt ngào, lại gọi cho cô nhớ lại những hồi ức thống khổ. Năm đó cô và Sở Khương cũng ngọt ngào và hạnh phúc như vậy. Tiếng bước chân hỗn độn biến mất ở cửa lớp học.

“Wey, tôi tên Giang Nhã Hàm.” Lúc bước xuống bậc thang cuối cùng của khoa, Ngưng Lộ từ xa nghe được giọng nói thanh thúy mà vang dội của cô bé kia. Giang Nhã Hàm, một cái tên rất êm tai, Ngưng Lộ ghi nhớ.

Chỉ muốn vội vã rời đi Ngưng Lộ không có chú ý đến một chiếc xe thể thao nổi tiếng đắt giá đậu ở ven đường, cúi đầu đi qua. Buổi sáng khi chú Trương đưa cô tới trường Ngưng Lộ vì không muốn làm người khác chú ý nên đã xuống xe ở cửa trường. Bây giờ chú ấy hẳn là cũng đã tới rồi đi? Nghĩ tới đây bước chân của Ngưng Lộ nhanh hơn. Đau lòng không thôi hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng trở về nhà, một mình lẳng lặng ngây ngô.

Đến khi phía sau truyền tới từng hồi tiếng còi xe Ngưng Lộ mới dừng lại bước chân, cô đi sát ven đường không có cản trở xe lưu thông đi? Chẳng lẽ trong sân trường rộng như vậy điều khiển một chiếc xe hàng sao?

Sở Mạnh thật không ngờ Ngưng Lộ cúi đầu đi qua bên cạnh xe của anh nhưng lại giống như là không thấy anh? Cô đi bộ không dùng mắt nhìn sao? Một chiếc xe lớn như vậy đậu ở ven đường cô không thấy được sao? Hay là cô có ý muốn chọc giận anh? Hiếm có anh bỏ việc xã giao đến đây đón cô tan học, cô lại xem anh như trong suốt. Người phụ nữ này luôn có bản lĩnh đem anh chọc giận, Sở Mạnh lái xe đuổi theo cô, càng không ngừng ấn còi đưa tới đồng dao học sinh tan học chăm chú nhìn.

Xe rốt cuộc ngừng lại ở trước mặt Ngưng Lộ.

“Lên xe.” Sở Mạnh ở lúc cô kinh ngạc đến trợn to hai mắt lạnh lùng mở miệng.

Ngưng Lộ ôm sách vở còn chưa dám tin tưởng người đàn ông này thật sự là Sở Mạnh, anh ta bận như vậy sao lại có thời gian rảnh rỗi tới đón cô đây? Thật ly kỳ a! Chỉ hơn một tuần không gặp, anh ta xem ra vẫn là người đàn ông chừng chạc mà tinh táo đến đáng sợ, Ngưng Lộ cắn môi không biết mình

có nên lên xe hay không

“Tôi bảo cô lên xe, không nghe thấy sao? Vậy thì cô muốn cho toàn trường biết chồng cô là ai sao?” Đôi tay Sờ Mạnh đặt tại tay lái, trông mắt đen nhánh lóe lên ngọn lửa nhỏ. Còn đang nghĩ không muốn lên xe của anh hay sao?

Mắt thấy người vậy xem càng ngày càng nhiều, đều đang đứng đó nói to nói nhỏ, Ngưng Lộ mở cửa lên xe, nhưng vẫn không giương mắt nhìn anh. Xe rút cuộc ở sau khi cô ngoan ngoãn lên xe nghênh ngang rời đi.

“Anh a Trục, anh đang nhìn cái gì vậy?” Giang Nhã Hàm không rõ chân tướng hỏi. Tại sao anh a Trục vẫn luôn nhìn chị đó ngồi lên xe đây?

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy chiếc xe đó nhìn có chút quen, hình như đã đến nhà mình. Chắc là bạn của anh hai!” Trí nhớ của Giang Duẩn Trục luôn luôn kinh người, đặc biệt là cực kỳ nhạy cảm với những con số, trên căn bản có thể đạt tới cảnh giới nhìn qua một lần không thể quên. Chiếc xe thể thao vừa rồi anh nhất định đã thấy qua, cho nên mới chú ý một chút mà thôi.

“Anh a Chính cũng có bạn sao?” Giang Nhã Hàm không tin tưởng người suốt ngày núp ở nhà như anh A Chính mà cũng có bạn! Đáng về anh ấy xem ra giống như không cần bạn bè a!

“Đừng xem thường anh hai có được không?” Giang Duẩn Trục đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Giang Nhã Hàm

**

Xe chạy nhanh như bay, trong xe một mảnh yên lặng. Ngưng Lộ không phải không muốn nói chuyện với anh, mà là không biết nói gì, cho nên chỉ xoay đầu nhìn khung cảnh bên ngoài.

“Muốn ăn gì?” Cho đến giọng nói của anh lần nữa truyền vào trong tai Ngưng Lộ mới phục hồi lại tinh thần, bọn họ hiện tại không phải đang chạy trên đường về nhà. Vậy anh muốn dẫn cô đi đâu?

“Nhà chú thím Trương có việc bọn họ đã về nhà rồi, vài ngày nữa mới trở về. Tối nay chúng ta ăn ở ngoài.” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, Sờ Mạnh hiếm khi kiên nhẫn giải thích. Chẳng trách anh ta lại tới đón cô! Anh ta có thể không tới a, dù sao trước kia cô vẫn thường ngồi xe buýt về nhà.

“Quan Ngưng Lộ, cô đang khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi phải không?” Thấy cô từ sau khi lên xe đến giờ vẫn không để ý tới anh, để anh một mình lầu bầu lăm băm chẳng nói chẳng rằng, vốn tính tình không được xem là tốt lần này lại bộc phát. Người phụ nữ chết tiệt này, vừa đụng phải cô thì anh không phát hỏa không được

“Tôi lại không kêu anh tới đón tôi.” Ngưng Lộ cho là anh tới đón cô nhưng không vui. Từ khi gặp anh ta tới giờ chẳng có một câu nói hữu ích, càng không ngừng lớn tiếng với cô, nếu quả thật không muốn tới anh ta có thể sai người khác tới a? Bây giờ lại trút giận với cô xem là cái gì.

“Cô nói cái quý gì? Tôi hỏi cô muốn đến chỗ nào dừng com.” Sờ Mạnh dứt khoát đem xe dừng lại ở ven đường, chọn xong địa điểm trước rồi mới đi! Anh đã chịu đủ về mặt uất ức và lãnh đạm của cô, giống như anh đang ngược đãi cô vậy.

“Tôi không muốn đi, tôi muốn về nhà!” Vốn ở trường bị ba nữ sinh kia chế nhạo và đùa cợt trong lòng Ngưng Lộ đã rất khó chịu, hiện tại người đàn ông này lại luôn lớn tiếng với cô làm cho cô càng thêm uất ức, sau khi tùy hứng trả lời anh một câu thì hai hàng nước mắt trong suốt đã theo gương mặt quanh co khúc khuỷu chảy xuống.

Người phụ nữ này làm bằng nước sao? Kể từ khi anh biết cô tới nay dường như mỗi lần ở cạnh anh cô đều khóc. Sao lại có nhiều nước mắt như vậy a? Anh bắt quả chỉ nói cô một câu mà thôi, sao lại có thể khóc? Sờ Mạnh luôn không để ý tới cảm xúc của những người đàn bà quanh mình, nhưng người phụ nữ đang khóc tới rồi tỉnh rồi mù trước mắt này lại làm cho anh mềm lòng, không cách nào có thể nói cô thêm câu nào.

"Sao vậy? Nói cho tôi biết có phải có người ức hiếp cô hay không?" Sờ Mạnh thả mềm thanh âm.

Nhưng chính giọng nói như vậy lại làm cho tiếng khóc của Ngưng Lộ lớn hơn, sự uất ức giống như là nhân lên vô hạn vậy. Thật là khổ sở, thật là khổ sở! Đau lòng đến không để ý tới mình ghét anh, không để ý tới cô thông khổ như vậy đầu sỏ gây nên chính là anh, Ngưng Lộ ôm chặt bàn tay duỗi ra của anh khóc lớn ra ngoài.

Nước mắt ẩm áp không ngừng chảy xuống lòng bàn tay của anh, từng giọt từng giọt chạm vào chỗ sâu nhất trong lòng anh, một cổ thương tiếc chưa từng có làm lay động cõi lòng anh. Anh biết, tất cả đã sớm không còn như lúc trước. Nhưng sao cô lại muốn khóc đến như vậy? Những giọt lệ này chảy là vì ai? Anh biết đó không phải vì anh, Nhưng anh không muốn cho cô rơi lệ vì người đàn ông khác.

Sờ Mạnh bởi vì bị cô ôm cánh tay anh như vậy nên không nhúc nhích được, anh không biết làm sao an ủi cô. Muốn chặn lại miệng của cô chỉ có một cách, đó chính là hôn cô đến cô không cách nào ra tiếng. Nhưng hôm nay anh lại không muốn làm vậy!

Trong xe an tĩnh, thời gian theo tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của cô từng giây từng phút qua đi. Đèn đã sáng lên rực rỡ, người qua lại vội vàng, Ngưng Lộ rút cuộc cũng ngừng lại, ý thức được mình ôm tay của anh lâu như vậy vội vàng buông ra. Nhưng sau khi khóc tâm tình đã thoải mái không ít, Ngưng Lộ rút khăn giấy trên xe lau đi nước mắt chưa khô trên mặt.

Động tác cô nóng lòng phải sạch như vậy làm cho Sờ Mạnh tâm tình không tính là quá tệ lại bão nổi, lợi dụng xong liền vứt bỏ sao? Anh cũng không biết Sờ Mạnh anh lúc nào thì trở thành thứ đồ chỉ dùng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chiếc Nhẫn Đâu

“Khóc xong thoải mái chưa?” Sở Mạnh vặn mặt cô đối diện anh, khóc một trận đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, ngay cả chớp mũi nhỏ nhắn cũng không may mắn thoát khỏi, cái miệng nhỏ như hoa vẫn còn đang khê đóng mở hô hấp không khí. Nhưng chính đáng về chặt vật như vậy trong mắt Sở Mạnh lại đặc biệt đẹp. Chỉ cần về mặt của cô không phải bộ dáng hậm hực nhìn anh sẽ tốt hơn.

“Buông tôi ra!” Ngưng Lộ bị anh nhìn chằm chằm mặt đỏ bừng, vừa nghĩ tới lúc này ôm tay anh khóc lâu như vậy thật sự quá mất thể diện đi.

“Cô đã thoải mái rồi, có phải cũng nên đến phiên tôi hay không, hử?” Sở Mạnh cúi đầu sắp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, anh không cách nào ở trong tình huống đến gần cô như vậy mà không đụng vào cô.

Ý thức được hành động của anh, Ngưng Lộ lấy tay chống lại lồng ngực của anh không để cho mưu kế của anh được như ý, cũng thành công nâng lên lửa giận của anh lần nữa.

“Muốn từ chối tôi?” Sở Mạnh nắm lấy đôi tay mảnh khảnh chống trên người anh, hí mắt nhìn cô.

Thảm! Ngưng Lộ cả kinh trong lòng. Sáng nay đi học vì không muốn rước lấy ánh mắt khác thường của người khác nên cô đã đem nhẫn cưới đeo trên tay tháo ra, tính sau khi tan học về nhà sẽ đeo vào. Nhưng cô không ngờ là hôm nay anh sẽ đến đón cô, nếu anh phát hiện sẽ như thế nào? Ngưng Lộ cảm môi thấp thòm trong lòng.

Cô mờ ám dĩ nhiên không thể gạt được ánh mắt Sở Mạnh, theo chỗ cô vẫn luôn nhìn chăm chú, đôi tay nhỏ bé đặt trên ngực anh bị anh nắm chặt, mấy ngón tay thon dài trắng trẻo, không có thứ gì.

“Chiếc nhẫn đâu?” Cô thật là to gan, lại dám đem nhẫn kết hôn tháo xuống. Muốn không cho người khác biết cô đã kết hôn sao? Không khí trong xe lập tức khẩn trương, khẩn trương đến Ngưng Lộ cảm thấy sắp không thể thở. Ngực rất khó chịu a.

“Tôi hỏi cô chiếc nhẫn đâu? Bỏ ở đâu?” Người đàn ông thói quen thường tình táo tẻ thế nhưng lần này không thấy chiếc nhẫn trên tay cô mà tâm tình bốc hỏa.

“Đề ở nhà.” Ngưng Lộ cúi đầu không dám đương đầu với con giận của anh. Con giận của anh cô không thể thừa nhận nổi, cho nên âm thanh trả lời nhỏ như muỗi kêu. Ý đồ rút tay lại, lại tự làm đau mình, bởi vì người đàn ông đó nắm rất dùng sức a, muốn bẻ gãy tay cô sao?

“Tại sao lại muốn tháo ra?” Sở Mạnh hít một hơi thật dài sợ mình sẽ giận đến đem cô ném ra khỏi xe. Chờ tính tình dịu bớt tận lực đè thấp âm thanh, chỉ sợ mình sợ ý một chút sẽ lại ra tay với cô.

“Đi học, không được tiện.” Ngưng Lộ nhìn thẳng vào mắt anh, lý do này có được không?

“Bắt đầu từ ngày mai, nếu để tôi phát hiện cô tháo ra thêm lần nữa thì cô cứ chờ xem.” Bàn tay mềm mại nhỏ bé đặt trong lòng bàn tay làm cho lòng anh cũng dịu đi, đặt bên khoe môi nhẹ nhàng hôn một cái. Nụ hôn như vậy khiến Ngưng Lộ cảm thấy thật khó có thể tin, một cô nhiệt khí không biết tên bắt đầu lan tràn toàn thân.

“Đừng đụng vào tôi, buông ra.” Cô nhiệt khí này càng ngày càng nóng, nóng đến khiến Ngưng Lộ sợ hãi không thôi. Chỉ hy vọng anh đừng tiếp tục như vậy nữa, cho nên giọng điệu cũng biến thành nguội lạnh.

“Tôi là gì của cô, tôi không thể đụng vào cô sao?” Cô vốn là như vậy, giữa hai người chung đụng thất vất và mới có thể thoát khỏi cảnh thủy hỏa bất dung lại bắt đầu khơi lên con giận của anh.

“Sao anh luôn thích ép tôi? Tôi không muốn như vậy, không muốn!” Tay Ngưng Lộ bắt đầu đánh lên lồng ngực bẽn lẽn của anh. Ngưng Lộ ở trước mặt anh luôn luôn an tĩnh ít nói cũng không nhận được nữa muốn nổi giận, anh ép cô muốn điên rồi. Rốt cuộc muốn cô phải làm như thế nào anh mới hài lòng?

“Cô là người phụ nữ của tôi! Không phải nói không muốn là có thể không muốn.” Anh một tay đè lại bàn tay đang quơ loạn xạ của cô, một tay cường hãn chế trụ cái cằm tinh xảo của cô, hơi thở đàn ông bao trùm và rót vào cái miệng ngọt ngào mùi không thuộc về cô, cái miệng ngọt ngào mềm mại như vậy lại làm cho người tức giận a! Cái miệng ngọt ngào nhỏ nhắn mỗi lần hôn đều làm cho anh có cảm giác như đang ăn kẹo ngọt vậy ..... sao anh có thể buông ra?

Ngưng Lộ dùng sức né tránh lại bị anh dùng sức siết chặt ở cằm cô, siết đến làm cô rất đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhủu lại. thân thể cô rúc ở chiếc ghế không biết lúc nào đã bị hạ xuống, cả người anh đã kéo qua đè trên người cô. Nhịp tim của cô đập đã không còn theo quy tắc, lòng mi bơi vì tức giận mà liên tiếp kích động, cũng kè vào thật sát mặt Sở Mạnh, một chút cảm giác tê tê này lại làm cho Sở Mạnh càng thêm dùng sức mút lấy cái miệng nhỏ của cô, tận lực cạy ra hàm răng đóng chặt của cô cùng dây dưa với đầu lưỡi cô.....

"Um....." Ngưng Lộ phát ra tiếng than nhẹ nức nở nghẹn ngào, anh cường thế, anh đòi hỏi, cô không có cách cũng vô lực phản kháng. Thân thể đã không còn khống chế được, vậy thì cùng nhau trầm luân, cùng nhau xuống địa ngục đi! Thiên đường cách cô quá xa.

"Cốc cốc cốc", một tiếng lại một tiếng gõ cửa sổ xe khiến Ngưng Lộ đang chìm trong mơ tỉnh táo lại, trời ạ, áo cô đã xóc xếch đến trần trụi nửa người, mà người đàn ông kia vẫn còn đè ép cô không thả. Bên ngoài hình như hai nhân viên đội mũ trực đang gõ xe của bọn họ. Mắt mặt chết, cô thể nhưng lại tùy anh ở trên đường người đến người đi đông đúc hôn đến phát hỏa.

"Buông tôi ra, buông tôi ra, đừng như vậy." Sau khi anh buông cái miệng nhỏ nhắn của cô ra lại vẫn hôn xuống dưới, tiếng gõ cửa bên ngoài càng ngày càng dồn dập. Ngưng Lộ sợ tới rơi lệ, tại sao anh có thể như vậy? Ở trên đường náo nhiệt muốn cưỡng bức cô sao?

"Bọn họ không nhìn thấy." Sở Mạnh cũng không nghĩ cứ như vậy buông tha, cô đốt lửa trên người anh sao có thể phui mờ chạy lấy người?

"Xin anh đừng như vậy, đừng như vậy! Tôi không muốn như vậy!" Dù là không ai nhìn thấy, Ngưng Lộ cũng không muốn tại chỗ như vậy cùng anh làm những chuyện tư mật đến không thể tư mật hơn nữa, cô còn chưa buông thả tới trình độ đó.

"Nhìn tôi, nói cho tôi biết, sau này còn dám tháo nhẫn ra nữa không?" Thanh âm gõ cửa ngoài cửa sổ không ngừng "Cốc cốc" làm cho không người nào có thể tận hưởng. Sở Mạnh rút cuộc ngồi dậy không hề ép cô nữa, cũng ở lúc buông cô ra anh nắm lấy tay cô, anh muốn cam đoan của cô.

"Không tháo, không tháo!" Ngưng Lộ mở mắt ra, trong mắt rõ ràng mang theo uất ức cũng không dám nói những lời anh không thích nghe.

"Vậy mới là cô gái ngoan của tôi." Người đàn ông lấy được đáp án rốt cuộc buông cô ra để cho cô sửa sang lại tốt y phục, chính mình lại chỉ có thể khổ khổ chịu đựng mình dục vọng mãnh liệt sắp nổ tung."Chuyện gì?" Ở sau khi Ngưng Lộ sửa sang lại tốt y phục Sở Mạnh đề xuống chốt mở, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống. Anh đã mang kính khôi phục lại bộ dáng tinh anh trong xã hội thượng lưu cao ngạo tự phụ, mà Ngưng Lộ thì vẫn cúi đầu không dám nhìn.

"Tiên sinh, anh có biết xe của anh dùng không đúng quy định ở chỗ này hai tiếng rồi không, còn hỏi tôi có chuyện gì?" Nhân viên công vụ thiếu chút nữa bị người đàn ông áo mũ chỉnh tề xem ra là người thành đạt này làm tức chết! Minh rõ ràng sai còn một bộ là anh quấy rầy anh ta, có còn thiên lý hay không? Anh mới vừa rồi muốn gọi xe kéo tới kéo đi, mẹ kiếp, ai biết bên trong thật sự có người. Bất quá người có thể lái được xe thể quý giá như vậy cũng không quan tâm anh ghi giấy phạt đi? Hừ!

"Vậy sao, tôi bây giờ liền đi!" Mặt Sở Mạnh bình tĩnh không một gợn sóng, giống như không quan tâm tới lời nói của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bữa Cơm Ý

"Tiên sinh, làm phiền ngài ký tờ giấy phạt này được không? Dù tức giận thế nào vẫn phải nhận xuống, nhân viên công vụ đáng thương ngăn chặn cửa sổ xe đưa giấy phạt lên.

"Gửi đến công ty tôi sẽ có nhân viên chuyên môn đi xử lý." Sở Mạnh không có nhận lấy, đẩy tay của anh ra đóng cửa sổ nổ máy rời đi. Nhân viên công vụ tức tới muốn xi khói! Ai biết công ty nhà anh ở chỗ nào a? Thật sự là coi rẻ nhân viên công vụ a!

"Anh thật quá đáng!" Ngưng Lộ từ kính chiếu hậu trong xe thấy được nhân viên công vụ tức tới dậm chân, không nhận được bất bình lên tiếng.

"Tôi quá đáng? Còn có quá đáng hơn nữa muốn thử một chút không?" Sở Mạnh khó được trêu chọc cô.

"Tôi không cần!" Ngưng Lộ phòng mả lên không thêm để ý đến anh nữa.

"Muốn ăn gì, hử?" Người đàn ông trộm hương xông tâm tình tựa hồ không tệ, giọng điệu dịu dàng đến say lòng người. Đáng tiếc Ngưng Lộ cũng không có dụng tâm phát giác.

"Ăn Hamberger thêm đùi gà được không?" xe đi qua Mac Donald cái bảng hiệu thật to đập vào mắt cô, Ngưng Lộ mở miệng ứng phó. Cô không dám tiếp tục trầm mặc, sợ anh lại có hành động kinh người. Anh không phải đều luôn tự mình quyết định sao?

"Không được! Không có dinh dưỡng!" Sở Mạnh chưa từng ăn đồ ở chỗ này qua, trừ không có dinh dưỡng ra còn đồng người muốn chết sao có thể ăn

được? Sau khi Ngưng Lộ nghe xong hừ lạnh trong lòng: đều nói không được vậy còn hỏi cô làm gì, làm chuyện dư thừa. Cái đầu nhỏ vừa nghiêng thấy cảnh vật bên ngoài chợt lóe lên. Đang trên đường trong thành phố sao anh ta lại lái nhanh như thế?

Kết quả Sở Mạnh mang cô đến một nhà hàng năm sao của Ý ở trung tâm thành phố.

Mặc dù hoàn cảnh gia đình không tệ nhưng đây là lần đầu tiên Ngưng Lộ ăn bữa tây. Cho nên không biết món nào, sau khi ngồi xuống ngoài một nụ cười lạnh trên mặt ra không nói thêm lời nào.

“Còn muốn ăn gì không?” Sau khi Sở Mạnh gọi mấy món đơn giản xong quay đầu lại hỏi cô bé đang mang về mặt không vui. Anh chỉ gọi mấy món thường ăn, nói thật ra anh thật sự không biết cô thích ăn gì, nhưng từ sau khi vào cửa cô vẫn không thêm đề ý tới anh.

"Không có." Ngưng Lộ hiện tại cũng không dám không trả lời. Thật ra thì cô muốn một ly kem tuyết, bất quá khỏe mắt nhìn một chút phục vụ nhưng không có nói ra khỏi miệng. Nghe nói điểm tâm ngọt của nhà hàng Ý rất ngon! Nhưng hôm nay cùng anh tới cô không muốn ăn.

“Lấy thêm một phần Kem tuyết sữa chua và Tiramisu đi!” Phụ nữ hẳn là thích ăn điểm tâm ngọt? Mặc dù cơ hội anh ra ngoài dùng cơm với phái nữ không phải nhiều lắm, nhưng mỗi lần Thiên Nghiên đều sẽ gọi kem tuyết. Vậy cô gái trong mắt anh vẫn còn là một cô bé hẳn là cũng thích đi?

"Vâng, xin chờ một chút!" Phục vụ lễ độ lui xuống.

Sau khi chọn món xong hai người vẫn luôn không tiếp tục nói chuyện với nhau, cho đến một đĩa Pasta màu sắc tươi ngon được đặt trước mặt kích thích sự thèm ăn Ngưng Lộ mới phát giác mình rất đói. Với nước sốt thịt, cà chua xào với gan ngỗng và thịt xông khói, cộng thêm lòng đỏ trứng, nước sốt hạt thông, bơ, muối và hạt tiêu tạo thành một món pasta ngon đích thực, Ngưng Lộ cũng không quan tâm đến một đồng dao nữa xiên có cắm nhâm hay không liền bắt đầu. Một tiếng cười nhỏ ở đối diện truyền vào lỗ tai Ngưng Lộ mới ngẩng đầu lên, bên khỏe miệng còn dính sốt cà chua! Trời ạ, hình ảnh thực nữ của cô mất rảo! Gương mặt nhỏ nhắn của Ngưng Lộ đỏ lên.

"Ăn từ từ!" Một cái khăn ăn trắng nõn đã giúp cô lau sạch thứ dính bên khỏe miệng. Hôm nay Sở Mạnh dường như đặc biệt có kiên nhẫn, nhìn bộ dáng cô ăn có chút giống hổ đói nhưng lại cảm thấy có đáng yêu cực kỳ. Không ngờ ở trong mắt hắn cô luôn xinh đẹp như một tiểu tiên nữ cũng có lúc sẽ như vậy.

“Cám ơn!” Hành động của anh khiến Ngưng Lộ nghi ngờ, tại sao anh lại đối xử với cô tốt như vậy? Giống như đối đãi với một người con gái mà anh yêu mến vậy. Nhưng bọn họ không có tình cảm không phải sao? Hai chữ tình cảm mới vừa trôi lên khiến tâm tình Ngưng Lộ mới vừa tốt lên lại trầm xuống. Kiếp này, tình cảm không có liên quan tới cô. Cô đã không có tư cách nói đi hai chữ này.

“Đến đây, nếm thử cái này xem.” Sở Mạnh giơ lên miếng thịt bò được xiên trên nĩa. Đây chính là thịt bê đặc sản của Milan, mỗi ngày được vận chuyển bằng máy bay về quốc nội, ướp với rượu vang trắng, hành tây, cần tây, thêm gia vị nấu tới khi mềm, để nguội sau đó cắt lát, lại rưới lên nước sốt mực và cá làm thành dạng Mayonaise, mùi vị tương đối ngon.

Ngưng Lộ ngờ ngác nhìn anh, Cái đó là nĩa anh đã dùng qua được không? Cô mới không cần ăn nước miếng của anh, ừ, mặc dù ở một lúc nào đó cũng đã nuốt rất nhiều.

"Yên tâm, tôi chưa từng ăn qua! Không có nước miếng!" Giống như là nhìn thấu suy nghĩ của cô, Sở Mạnh mở miệng nói. Anh bận nhìn cô ăn còn không kịp.

“Tôi tự ăn!” Ngưng Lộ nhìn chiếc nĩa đưa ra mắc cở đỏ mặt.

Sau đó hai người cũng không tiếp tục nói chuyện, chỉ lẳng lặng ăn, nhưng Ngưng Lộ không ngẩng đầu lên cũng biết anh vẫn luôn nhìn cô. Tượng ăn của cô rất thô lỗ sao? Hay là cắm nhâm dụng cụ ăn rồi hả?

“Có muốn uống thử một chút rượu này không? Uống rất ngon!” Sau khi bữa chính ăn không sai biệt lắm Sở Mạnh cầm chai rượu trên bàn rót một ly. Đó là rượu anh đào trải qua quá trình lên men tự nhiên mà tạo thành, độ cồn của rượu không thấp hơn 7.0%VOL

"Không cần." Ngưng Lộ buông dụng cụ ăn trong tay, cầm khăn ăn lau miệng. Cô chưa bao giờ uống rượu qua nên không dám nếm thử.

“Ngọt, tôi uống thử xem!” Trong ly thủy tinh loại nước có màu hồng bảo thạch (rubi – hồng ngọc) trong suốt mê người khiến Ngưng Lộ có chút muốn thử. Thoạt nhìn hình như uống rất ngon! Dưới cái nhìn soi mói của anh Ngưng Lộ đặt ly lên khỏe miệng nhấp thử một hớp, sau đó lại giống như nghiện vậy uống một hơi cạn sạch, hương vị trái cây ngọt ngào đậm đà làm cho người ta lảng lảng, cô không biết là rượu uống ngon như vậy. còn có thể uống một ly nữa không?

“Thật uống rất ngon đúng không?” Sở Mạnh mỉm cười giúp cô rót thêm một ly, sau khi uống rượu trên mặt cô dần hiện ra một tầng đỏ ửng, làm anh nhìn tâm có chút ngứa.

Ngưng Lộ bị dụ hoặc uống một ly lại tiếp một ly cho đến khi rượu trong chai bị rót sạch cô vẫn không ngừng quơ múa tay nhỏ bé càng không ngừng nói muốn uống.

Những đĩa thức ăn chưa được ăn xong không biết từ lúc nào đã bị Sở Mạnh dời qua bên cạnh. Chút rượu như vậy cũng làm cho cô say sao? Thế nhưng bộ dáng hơi say cô không hề bài xích anh nữa làm cho anh cảm thấy bữa cơm này thật đáng giá.

“Sở Mạnh, cho tôi thêm một ly có được không?” Ngưng Lộ đem cầm đặt trên bàn, đầu của cô thật là nhúc a! Nhưng loại rượu đó thật sự uống rất

ngon, tốt nhất uống đến không thể nghĩ gì nữa a! Thì ra là mọi người thích ở lúc thất ý uống say đến bất tỉnh nhân sự, như vậy trong đầu sẽ không nghĩ đến cái gì hết, ha ha! Cô cũng muốn làm cho đầu óc mình trống rỗng cái gì cũng không cần nghĩ đến, thật tốt!

Sở Mạnh không nói gì, nâng tay lên bảo phục vụ mang tới một chai nữa. Uống say vẫn còn biết anh là ai, vậy anh sẽ để cho cô say tới cùng! Chắt lòng màu đỏ dọc theo ly trong suốt chậm rãi chảy, Ngưng Lộ hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: say

“Uống rất ngon a!!! Tôi còn muốn uống!” Bình rượu thứ hai dưới sự khiêu khích của người nào đó toàn bộ đã được rót vào dạ dày của Ngưng Lộ, thức ăn trên bàn sớm đã bị phục vụ lấy đi.

Sở Mạnh vòng qua bàn đi tới trước mặt cô, cô bé chưa từng uống qua rượu, khuôn mặt trắng noãn lúc này đã đỏ như muốn nhỏ ra máu, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

"Ngoan, chúng ta về nhà được không?" Sở mạnh khom thân thể xuống không cần tốn nhiều sức đã ôm lấy cô cũng may người dùng com lúc này đã không nhiều lắm, nếu không đoán chừng ngày mai lại muốn lên trang đầu của các tờ báo.

"Rất ngọt. tôi còn muốn uống..., cho tôi được không?" hai cánh tay mảnh khảnh thể nhưng chủ động trên vòng cổ anh, cặp mắt mê mê mang mang nhìn anh. Lúc này Ngưng Lộ đã quên mất anh là Sở Mạnh, người luôn ép buộc cô, rằng cô làm cô đau lòng gần chết. Anh ta là ai đây? Tại sao lại luôn dụ dỗ theo sát cô nói chuyện với cô đây? Là Sở Khương của cô sao? Mới không phải! Sở Khương của cô đã sớm bay đến nước Mỹ đi.

"Em uống say rồi." Sở mạnh nhìn mặt cô cười nhạt một tiếng, giọng điệu dịu dàng giống như nước chảy. Người nào sẽ tin tưởng tổng giám đốc của Sở Thành luôn tỉnh táo tự giữ tàn khốc lại có như vậy một mặt, hướng về một cô bé say đến không phân biệt rõ đông tây nam bắc nói chuyện nhỏ nhẹ.

“Tôi không có say! Anh mới say! Còn nói nữa tôi sẽ đánh anh đó!” Cô bé nhỏ nhắn ở trong ngực anh thể nhưng giương lên tay nhỏ bé muốn uy hiếp anh, nhưng mới nâng lên không tới mấy giây lại rũ xuống.

Sở Mạnh héch lên đầu chân mày, xem ra cô thật say đến không biết gì hết a! Thế nhưng lại ở trước mặt anh lộ ra một mặt trước nay chưa từng có. Anh tin tưởng nếu như giờ phút này cô thanh tỉnh thì một bạt tay này sẽ đánh xuống. Cô có thể có chút tiền xử thô bạo, nhưng mỗi lần đều là anh chọc cô mới như vậy a.

"Không có say không có say, chúng ta đi về trước." Khó được một người đàn ông như Sở Mạnh lại một lòng dễ dàng cô. Nhân viên nhà hàng nhìn thấy bọn họ đi tới ân cần kéo cửa ra. Thật hâm mộ a! Người đàn ông đó thoát nhìn hình như rất thương cô bé đó! Đến khi bọn họ đi xa, cô nhân viên tiếp khách vẫn còn nhìn theo bóng lưng của họ mà cảm thán.

Sở Mạnh ôm cô lên xe, vì để cho cô nằm phải thoải mái hơn lưng ghé ngồi hạ xuống hết tất cả, đưa tay qua đang muốn giúp cô thắt dây an toàn cô lại dùng sức ôm cổ anh không để anh đi, trong miệng vẫn còn đang la hét muốn uống rượu.

"Anh gạt người! Gạt người! Không phải nói lấy rượu cho tôi uống sao? Rượu ở đâu?" Trong miệng cô phun ra đều là mùi vị ngọt nồng của rượu anh đào, làm cho lòng anh cũng say.

"Chúng ta về nhà uống tiếp tục uống được không?" Đối mặt cô bé không hề mặt lạnh với anh nữa Sở Mạnh vô cùng kiên nhẫn.

"Không được không được, tôi muốn uống bây giờ..., tôi muốn uống bây giờ. . . . ." vậy mà đã la lối om sòm rồi hả? Cái này quả là làm cho Sở Mạnh mở rộng tầm mắt rồi. Thì ra cô cũng biết khóc biết la lối biết nhõng nhẽo ở rành rành trước mắt a, cô như vậy làm cho tim anh tan chảy thành nước.

"Ngoan ngoan nghe lời, về đến nhà thì cho em uống....uó....ng!" Sở Mạnh muốn gỡ tay cô ra, cô lại cuốn lấy chặt hơn. Khi nào thì cô lại có hơi sức lớn như vậy?

“Tôi không muốn nha! Anh thật đáng ghét, thật đáng ghét! Giống như tên Sở Mạnh đáng ghét vậy.” Ngưng Lộ ở trong lòng anh lăm bằm, không ý thức được người đáng ghét trong miệng cô chính là người đàn ông cô ôm lấy không buông.

Nàng nói như vậy cũng làm cho chân mày của Sở Mạnh nhíu chặt, mới vừa rồi còn biết gọi anh là Sở Mạnh, sao bây giờ lại nói ghét anh? Mặc dù biết lúc cô tỉnh táo cũng sẽ hận anh thấu xương, nhưng khi nghe được cô sau khi say vẫn không quên ghét mình, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu a.

“Ngưng Nhi, em biết anh là ai không?” Sở Mạnh quyết định thừa cơ hội hiếm có này tìm hiểu xem cô đến tột cùng hận anh đến cỡ nào.

Ngưng Lộ cố gắng trợn to đôi mắt, đèn trong xe chỉ lơ mờ, tí mĩ quan sát người đàn ông phía trên cô. Bên dưới cái trán rộng là đôi mày rậm tà tà chen chút đi lên, đôi mắt sau khi lấy cặp kính xuống vừa sâu vừa trầm, tựa như biển sâu nhìn không thấy đáy. Dưới cái mũi cao thẳng là đôi môi dày không tề, ừ, đáng đáp cũng có thể nói là không tề a! Nhưng nghe nói đàn ông có mày rậm rất hung dữ, nhưng anh ta đối với cô không hung dữ a! Hai tay Ngưng Lộ không tự chủ được vuốt hai hàng chân mày rậm bay lên đó. Anh mới không giống tên Sở Mạnh kia a, suốt ngày chỉ biết mắng cô ức hiếp cô.

“Dù sao anh không phải tên Sở Mạnh đáng ghét đó.” Ngưng Lộ toét miệng cười.

“Anh ta đáng ghét cỡ nào? Há?” Sở Mạnh kéo tay nhỏ bé của cô đặt bên môi ngậm và nhẹ nhàng cắn, làm cho cô hơi ngửa cũng có chút đau.

“Anh ấy đáng ghét nhất chính là chuyện gì cũng muốn ép tôi! Không cho tôi ra khỏi nhà, không cho gọi điện thoại, đến trường cũng không thể nói chuyện với nam sinh khác. Càng quá đáng hơn chính là anh ta luôn ép tôi làm chuyện tôi không muốn. ....” Ngưng Lộ vừa nhắc tới chuyện xấu của Sở Mạnh, nói ra thật sự là tội lỗi chồng chất a! Bình thường không có cơ hội nói ra nay có cơ hội thừa nói hết toàn bộ. Nói cho người thoải mái, người nghe chán mày nhũ căng chặt.

“Em không thích làm gì nhất? Nói cho anh biết. Anh giúp em hả giận có được không? Anh ta sao có thể hư hỏng đến ức hiếp em như vậy!” Dù sao anh chính là muốn cô đem tất cả những bất mãn với anh nói ra, cho dù là chê bai cũng không tiếc. Đáng tiếc cô bé ngây ngốc thật mắc lừa.

“Tôi ghét cùng anh ta làm chuyện đó. Mỗi lần anh ta đều rất thô lỗ, làm cho người ta rất đau. Người ta nói với anh ta không cần anh ta vẫn cứ muốn. .... còn ép tôi dùng miệng. ....” Ngưng Lộ càng nói càng cảm thấy uất ức, nói xong nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống, thấm vào áo sơ mi đất giá của anh làm nóng da thịt anh.

Thì ra đây mới là lời nói thật lòng của cô, thì ra khi anh đang thỏa mãn dục vọng đồng thời cô lại thống khổ như vậy. Anh chỉ cho là cô không muốn mà thôi, không ngờ anh làm cô bị thương sâu đến vậy! Chẳng lẽ cô thật không chút vui về sao? Sở Mạnh không khỏi hoài nghi năng lực của mình?

“Anh ta sao có thể đối với em hư hỏng như thế? Đến đây, nói cho anh biết lúc anh ta muốn em em một chút cũng không thoải mái sao?” Đôi tay càng không ngừng lau những giọt lệ chảy không ngừng, Sở Mạnh vẫn không nhịn được hỏi ra miệng. Anh là đàn ông sao có thể không quan tâm vấn đề này? Mặc dù anh cũng không muốn đối với cô như vậy, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt hận hận của cô liền làm cho anh cũng không thể nhẹ được, nhưng đau không phải chỉ có lần đầu tiên thôi sao? Dù sao cũng là mới biết mùi đời hơn nữa thể hình của bọn họ chênh lệch quá xa.

“Chính là đau chính là đau! Đừng hỏi tôi đừng hỏi tôi!” Ngưng Lộ không dám lại nghĩ cái vấn đề này, cô không biết, thật không biết, đó là loại cảm giác gì a! Cô muốn kháng cự lại kháng cự không được.

“Được rồi, chúng ta không nói, không nói! Về nhà được không?” Trong lòng Sở Mạnh có bất mãn nhưng cũng không nhẫn tâm ức hiếp cô xem ra đáng thương, rón rén đem cô nửa áp trở về trên ghế ngồi, một mỗi một ngày lại khóc một trận Ngưng Lộ rút cuộc yên tĩnh mê mang ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Hung Hăng Yêu

Xe một đường chạy như điên về đến nhà, Ngưng Lộ vẫn đang ngủ say, giống như rất lâu không ngủ được sâu như vậy. Ngay cả anh ở bãi đậu xe ôm cô lên lầu cô cũng không có tỉnh táo lại.

Cô ngủ rất thoải mái, nhưng người phục vụ cô thì khổ. Vì để cho cô ngủ thoải mái hơn một chút Sở Mạnh ở trong phòng tắm mở đầy một bồn nước nóng muốn cho cô ngâm một cái. Kết quả khi giúp cô tắm anh cũng đã làm đến toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Da thịt toàn thân vừa non vừa trơn giống như bạch ngọc thượng hạng, chẳng trách luôn bị anh làm cho cực xanh cực tím. Đỉnh đầu nho nhỏ đã bị một bàn tay của anh vũng vàng chế trụ, tóc dài bị nước làm ướt xỏa dọc theo bên bồn tắm trắng noãn cực kỳ giống một dải tơ lụa vừa đen vừa bóng.

Khăn lông mềm mại nhẹ nhàng lau những giọt nước trên mặt cô, Sở Mạnh lần nữa bị bộ dáng tao nhã độc nhất vô nhị hiếm khi lộ ra làm mê say. Cô ngủ, lông mi thật dài ôn thuận nhắm, bởi vì dính nước mà từng sợi từng sợi dưới ánh đèn trở nên đen bóng. Chân mày như lá liễu, hai gò má như hoa đào, đôi môi hơi héch lên, cái miệng nhỏ nhắn với màu môi tự nhiên khiến cho tất cả các loại son môi cao cấp tới đâu ở trước mặt cô cũng trở nên biến sắc. Dung nhan đẹp đến có thể nói không giống người thật, anh nhắm mắt cũng có thể đếm ra trên mặt cô có bao nhiêu lông măng, nhưng thân xác cô đã là của anh rồi, lòng của vẫn như sao trên trời xa đến không thể chạm được. Phải bao lâu em mới có thể quên nó? Phải bao lâu?

Nước trong bồn lạnh dần, Sở Mạnh chịu đựng sự khát vọng mãnh liệt từ nội tâm sau khi ôm cô đã được tắm rửa sạch sẽ trở về giường, anh chỉ có thể lại tiến vào phòng tắm đi ngâm nước lạnh. Đây là lần đầu từ khi trưởng thành anh dùng cách này tự làm lạnh mình. Bởi vì những lời cô nói sau khi say rượu làm cho anh không muốn đi ép buộc cô, thật ra thì anh cũng muốn cô đáp lại. Chẳng qua sẽ có ngày này sao? Mặc cho nước lạnh như băng cọ rửa thân

thể mình, Sở Mạnh cảm thấy khả năng này quá nhỏ, cô uống đến ý thức không còn tỉnh táo vẫn còn nhớ ghét anh không phải sao? Điểm này làm cho anh cảm thấy thất bại cực kỳ.

Ai ngờ sau khi anh vất vả làm lạnh thân mình ra ngoài thấy người trên giường không biết có phải do uống rượu nóng lên hay không mà lại đem tất cả chăn đều đá ra. Cái gì cũng không có mặc trần truồng như một đứa bé sơ sinh hiện ra trước mắt anh, một mảnh tuyết trắng đó làm mắt anh choáng vàng, thân thể mới vừa làm lạnh đã thoáng hạ xuống bây giờ lại bành trướng cực nhanh, dường như có thứ gì từ trong lỗ mũi anh chảy ra, Sở Mạnh đưa tay sờ, dưới ánh đèn nhàn nhạt như nước, trên tay một mảnh đồ bồng.

Đáng chết, anh thế nhưng chảy máu mũi? Vì một cô bé đã là vợ của mình cũng đã muốn qua rất nhiều lần, chảy máu mũi vì một cô bé chỉ được xem là tạm được, nói ra không biết người ta sẽ cười nhạo như thế nào. Nhưng chuyện này cũng chân chính phát sinh.

Sau khi rút khăn giấy đem mình dọn dẹp sạch sẽ sở mạnh sợ cô cảm lạnh cẩn thận từng li từng tí đem chăn kéo qua đắp cho cô. Ai ngờ cô lại xoay người, hai mắt nhắm lại không biết lúc nào đã mở ra nhìn anh.

"Ngoan, ngủ đi!" Anh nhẹ nhàng vuốt mặt cô, giọng nói đã khàn khàn như là ản ản hồi lâu vậy. Tối nay anh không muốn cưỡng cầu cô dù mình đã chịu đựng sắp nổ tung.

"Anh là thiên sứ sao? Tại sao anh vẫn còn ở nơi này?" Ngưng Lộ cười ngọt ngào, từ trong mộng tỉnh lại sao thiên sứ còn ở bên cạnh cô đây?

"Em nói anh là thiên sứ?" Sở Mạnh thăm dò kéo tay nhỏ bé của cô hỏi ngược lại. A, anh lớn lên có điểm nào giống thiên sứ thứ không mặc quần áo sau lưng còn có đôi cánh khó coi đó đây?

"Anh là thiên sứ lòng gât, nói cho tôi uống rượu. Bây giờ lại không cho!" Thì ra là cô trong tình trạng trí thức mơ hồ vẫn còn nhớ cái mùi vị ngọt ngào của rượu!

"Anh có thứ rượu khác cho em uống có được không?" Anh không phải Liễu Hạ Huệ, anh là một người đàn ông chân chính sao có thể ôm người đẹp trong ngực mà không nhúc nhích? Huống chi anh nghĩ muốn cô nghĩ đến toàn thân thấy đau. Không biết, con thỏ trắng nhỏ này có mắc câu hay không?

"Ở đâu? Anh chỉ biết gạt tôi!" Đôi tay Ngưng Lộ nhốt chặt cổ anh, ở trong lòng anh chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng.

"Ở chỗ này. . . . ." Sở Mạnh cũng không tiếp tục nhịn nổi nữa cúi người xuống lấy tay ngăn chặn cái ót chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của cô. Đầu lưỡi to gan cạy ra môi cô quấn lấy cái lưỡi nhỏ thơm tho của cô. Ở đầu lưỡi của cô anh nếm được vị rượu trong veo trộn lẫn với nước bọt, càng hôn càng ngọt, càng hôn càng nóng. . . . .

Đêm nay Sở Mạnh tựa hồ đặc biệt có kiên nhẫn, giống như muốn đem sự nhiệt tình của cô toàn bộ lòi ra. Thông thả ung dung hôn cái trán tròn bóng của cô, hai mắt khẽ nhắm lại, cái mũi nhỏ ngạo nghễ ưỡn lên còn có vành tai vô cùng nhạy cảm, cuối cùng lại trở về cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ đang hô hấp . . . . .

Sao lại biến thành như vậy? Đầu Ngưng Lộ càng ngày càng hôn mê! Từng trận cảm giác tê liệt, rực người nhiệt khí từ ót cô lan tràn đến toàn thân cô, loại cảm giác này làm cho toàn bộ tinh thần cô trầm mê. . . . . cả thân thể mềm mại cũng vô lực kẻ sát vào anh.

Thiên Sứ rút cuộc tự cho cô uống rượu gì đây? Làm cô thật choáng váng a! Cô không cách nào suy tư, đôi mắt long lanh trên dung nhan tuyệt mỹ khép hờ, môi son hé mở, hàm răng như ản như hiện, trong quyền rũ có hấp dẫn còn mang theo ngây thơ.

Sở mạnh nâng lên thân thể, sợ thân thể nặng nề của mình đè hư thân thể yếu ớt của cô. Cô là một bộ say đến mê người, hoàn toàn điên cuồng.

Anh không quản được mình. Anh muốn cô! Lập tức lập tức! Anh muốn thật sâu hôn khắp toàn thân cô! Anh muốn làm cô cùng anh tận tình hưởng thụ đến kích yêu vui thích! Anh không muốn giữa đôi nam nữ chỉ có thông khô và tròn tránh.

"Nhột quá a, không cần được không. Thật là nhột. . . . ." Ở tại thời khắc như vậy Ngưng Lộ thế nhưng cười duyên ra tiếng. Bởi vì Thiên Sứ không ngừng gặm cắn cô, ha ha. . . . .

Hắn cũng nhịn đến sắp nổ tung cô còn cười được? Sở Mạnh một lật người ngăn chặn cô.

"Thiên Sứ, anh muốn làm gì?" "Anh đang yêu em. . . . ." Đây là ác ma hấp dẫn thanh âm a.

"Ừ, không cần. . . . ." Thiên Sứ tại sao muốn đối với cô làm ra hành động tà ác như vậy đây? Giữa ngón tay ướt át một mảnh cô rút cuộc động tình với anh.

"Đừng gọi anh Thiên Sứ được không? Gọi ông xã." Lần nữa nằm lại bên người của cô nâng mặt cô lên. Gương mặt thuần khiết chân mày mảnh mai như vẽ cực kỳ chọc người triu mến. Thì ra trong quá trình này có cô tham dự mới làm cho người ta toàn thân vui vẻ a! Đáng tiếc cũng chỉ có sau khi say cô mới có thể ở trước mặt anh biểu lộ vẻ mặt này, anh không muốn buông tha cơ hội hiếm có này, anh muốn thật tốt cùng cô hưởng thụ trận mây mưa vui vẻ.

"Không gọi. . . . ." Sự cố chấp trong đầu cô, ông xã trên danh nghĩa của cô không dịu dàng giống thiên sứ như vậy !

Cô bé ản vẻ giọng vừa yêu kiều vừa non nớt, dịu dàng đến tìm một đàn ông cũng hoàn toàn tan chảy. Nếu lúc này cô bảo anh đi nhảy lầu, Sở Mạnh nghĩ anh sẽ đi .

Đêm nhiệt tình vừa mới bắt đầu. Quần áo từng cái từng cái ném trên mặt đất, tiếp theo là ra giường gối đầu không cái nào may mắn thoát khỏi.

Đàn ông thô thờ gấp phụ nữ là loại thật thấp tiếng cầu xin tha thứ đan vào chung một chỗ, vang vọng trong phòng ngủ to lớn, thật lâu chưa từng ngừng nghỉ. Thì ra là có cô đáp lại khi hoan ái là cảm giác hưng phấn như vậy!

Chưa hoàn toàn thỏa mãn, mồ hôi không đan xen vào nhau, không có vô cùng tinh tế. Rốt cuộc vẫn phải phóng túng rồi, trầm luân. Anh và cô ở sau hồi hoan ái kịch liệt đó, ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hồi Hận

Sáng sớm hôm sau, Ngưng Lộ ở trong một loại cảm giác đau đớn xa lạ tỉnh lại, còn chưa mở mắt đầu lập tức truyền đến cảm giác đau kịch liệt giống như có vô số tiểu nhân đánh vào đầu cô. Cô bị sao vậy?

"Úm . . . ." Than nhẹ nghĩ muốn chuyển thân thể, nhưng vừa động đau đớn càng trở nên mãnh liệt hơn, không thể làm gì khác hơn là lại nằm trở về.

"Còn muốn uống không?" Giọng nam quen thuộc ở bên tai cô vang lên mang theo ám ảnh mới vừa tỉnh táo lại, bàn tay thon dài của đàn ông cũng vuốt vuốt cái trán đang tác quái của cô: "Đừng nói với anh, em quên anh là ai." Dĩ? Chẳng lẽ còn đang nằm mơ hay sao? Đôi con ngươi trong suốt của Ngưng Lộ lập tức mở ra, nhìn vào đôi mắt đàn ông hiếm khi tươi cười. Sao lại là anh ta? Tối hôm qua không phải cô cùng uống rượu với thiên sứ sao? Tại sao khi tỉnh lại lại thấy anh ta nằm bên cạnh?

Cô làm sao có thể quên anh ta là ai đây? Thân thể hai người dưới chân kẻ sát vào nhau làm cô lập tức hiểu được tối hôm qua bọn họ trải qua một đêm như thế nào. Từng chuyện đêm qua giống như phim đang được chiếu lại trong đầu cô làm sắc mặt cô trở nên tái nhợt.

Cô tựa hồ uống say đến không có ý thức, nhưng những chuyện đã xảy ra lại vẫn nhớ rõ ràng như vậy. Trời ạ, bàn tay trắng nõn che gương mặt trắng bệch. Cô rốt cuộc làm gì rồi hả? Cô không phải rất ghét anh ta đoạt lấy và đụng chạm sao? Tại sao còn như kỹ nữ quán anh ta không buông? Rõ ràng là hận anh ta sao còn có thể đáp lại anh ta? cô thật hoàn toàn rơi xuống rồi.

Cô hồi hận. Từ trong mắt cô cùng thân thể mềm mại càng ngày càng cứng ngắc Sở Mạnh biết cô hồi hận mấy hồi hoan ái nhiệt liệt tốt đẹp giống như mộng kia. Biết rõ sau khi thanh tỉnh lại cô nhất định là hận anh, nhưng tại sao khi chứng kiến một màn này tim cư nhiên lại có loại cảm giác như đau đớn? Chẳng lẽ anh cảm nhận sai sao?

"Được rồi, thức dậy đi, mười giờ sáng không phải có một tiết học sao? Đừng tới trễ." Sở Mạnh buông cô ra đứng dậy đi vào phòng tắm, anh không muốn phá hư không khí đã từng tốt đẹp như vậy.

Ngưng Lộ kéo chăn đắp qua thân thể đang phơi bày của mình, cắn miệng không nói lời nào. Cảm giác như đầu dường như mãnh liệt hơn rồi, sau khi rời đi nhiệt độ thân thể của anh cô thể nhưng cảm giác thân thể mình trở nên lạnh. Trời ạ, cô sao có thể đối với một người đàn ông kể từ lần gặp đầu tiên đã luôn ép buộc cô có cảm giác không muốn rời xa? Sở Khương người mà cô vẫn yêu tận đáy lòng đâu? Cô rất vô dụng a! Cũng rất hận mình. Tại sao lại biến thành như vậy? Tại sao? Cô không nên như vậy, không nên!

Cô thể nhưng có thể hồi hận thành như vậy? Sở Mạnh tất sợ Không tới năm phút đồng hồ đã từ phòng tắm ra ngoài thấy cô núm lấy chăn gương mặt ảo não cùng chán ghét. Đúng vậy a, chán ghét. Trong đôi con ngươi xinh đẹp đó thoáng hiện không phải là chán ghét thì là cái gì a? cô đối với chuyện xảy ra đêm qua nhất định vô cùng hồi hận. Cứ như vậy hận anh?

Sở Mạnh nhìn xuống con giận đang dần tăng lên trong lòng ngồi lại bên giường, đưa tay muốn sờ đầu cô, cô lại vọt tới làm cho anh chụp hụt.

Cô lại ở sáng hôm sau sau khi hai người hoan ái xong từ chối không cho anh chạm vào? Xem anh là cái gì a?

"Em còn dám tránh nữa cứ thử xem?" Trừ biết uy hiếp cô ra anh thật không tìm được cách nào có thể làm cho cô khuất phục, ít nhất làm cho cô không ghét anh như vậy.

"Anh tránh ra, tôi muốn mặc quần áo." Ngưng Lộ không muốn cãi cọ với anh, dù sao cô chưa bao giờ chiếm thế thượng phong.

"Mặc thì cứ mặc, tại sao bảo tôi tránh? Trên người cô có chỗ nào mà tôi chưa thấy qua, chưa hưởng qua? Hả?" Sự lãnh đạm của cô làm cho anh không thể tiếp tục giữ bình tĩnh, giọng điệu cũng trở nên cường ngạnh theo.

"Tôi không muốn nghe, anh tránh ra, tránh ra. . . . ." Lời nói của anh rõ ràng mang theo làm nhục khiến Ngưng Lộ càng thấy hành động đêm qua của mình trơ trẽn, tay kéo qua chăn trùm kín mặt mình, cô không muốn gặp người, thật không có mặt mũi nhìn người khác.

"Đêm qua lúc dưới người tôi phát lảng cô không phải nói như vậy a! Thế nào quên mất sao? Có muốn tôi nhắc lại một lần đêm qua cô cầu xin tôi như thế nào không?" Cô muốn trốn tránh sao? Anh không để cô được như ý. Vừa dùng sức khuôn mặt nhỏ nhắn dưới chăn đã bị cường ngạnh lôi lên.

Anh ta rất quá đáng, thật sự rất quá đáng! Có thể nói cô như vậy? Rõ ràng là anh ta dụ dỗ cô. Không được khóc, không được khóc, Quan Ngưng Lộ cô không phải thứ yếu đuối vô dụng như vậy.

"Tôi hối hận có được không?" Trong giọng nói tức giận rõ ràng đã có nước nỡ. Cô sao có thể là đối thủ của anh? Non nớt như vậy.

"Ở trên giường của tôi không có hai chữ hối hận này. Không cần phủ nhận, thật ra thì cô thích ở chung một chỗ với tôi. Tôi có thể mang cho cô vui vẻ." Anh vuốt mái tóc dài của cô tựa như nói xong không để ý, những câu đó lại đã thương Ngưng Lộ rất sâu.

"Tôi không muốn nghe, không muốn, không muốn. Anh đi, anh đi. . . . ." Anh ta nói đúng rồi, thì ra là cô thật sự vô si như vậy a! Lại ở phía dưới một người đàn ông tìm được vui vẻ, đều là mê rượu gây họa a! Cô không muốn như vậy, không muốn. . . . .

"Không cần tiếp tục trốn tránh thực tế. cô biết không? Cô đối với tôi đã có cảm giác! Tối hôm qua chúng ta phối hợp ăn ý đến cỡ nào a! Cảm giác như vậy để cho tôi thật muốn lại với cô một lần nữa." Khi nói chuyện tay anh đồng thời cũng trượt lên mặt đào trắng nõn nà.

"Tôi ghét anh, ghét anh, ghét anh nhất. . . . ." Biết không cách nào cự tuyệt anh, rồi lại không muốn thừa nhận lời nói của anh. Cô thanh tỉnh quyết không thỏa hiệp với anh, quyết không. Cô không phải dạng phụ nữ như vậy, cô không phải vậy, thật không phải. . . . . Tại sao còn phải ép cô? Tại sao?

Nước mắt nóng bỏng chảy xuống, từ trên mặt của cô vẫn nóng đến chỗ sâu nhất trong lòng anh.

"Quan Ngưng Lộ, cô bây giờ vừa muốn làm điểm vừa muốn treo bằng hiệu phải không? Hà? Ghét tôi, cô cũng không có làm cho người ta yêu thích cô!" Anh dùng sức mà đem cô từ trên giường nhấc lên đối mặt với anh. Thái độ cự tuyệt cường ngạnh của cô làm cho anh cũng không lựa lời nói làm tổn thương cô, vừa buông tay thân thể yếu đuối của cô như một chiếc lá rơi lại trên giường. Mà anh cũng nhanh chóng mặc chỉnh tề, cho đến tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, anh không hề liếc mắt nhìn cô một cái. Chỉ sợ mình không kiềm chế được ném cô từ trên mười mấy tầng lầu xuống. Ở lúc biết khi ân ái có cô đáp lại tốt đẹp như vậy sau anh không muốn tiếp tục một người cô độc. Cho nên, dù tức giận như thế nào chỉ có thể đạp cửa mà đi không muốn tiếp tục dùng thủ đoạn cứng rắn với cô.

Ngưng Lộ dùng sức bỏ nhào về trên giường, điên cuồng dấm xuống nệm chỉ làm tay của mình đau, nước chảy càng nhiều hơn làm sao cũng không ngừng được. Anh ta nói cô là kỹ nữ? Sao anh có thể dùng những từ ngữ ghê tởm như vậy nói cô? Cô không phải vậy, không phải vậy. nghĩ tới tất cả những chuyện đêm qua trên chiếc giường này, cô đột nhiên đặc biệt không thể chịu được. Lật người ngồi dậy một phen ra giường, chần, gối đầu tất cả đều rơi trên mặt đất. ....

Cho đến lúc trên giường không còn thứ gì có thể ném, cô bỏ nhào về trên giường, khóc càng lớn tiếng hơn. Khóc đến cả người run rẩy, cảm thấy trước nay chưa từng đau lòng bất lực như vậy. Cô nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: về nhà

Một mình khóc đến trời đất xoay chuyển, khóc đến nước mắt không thể chảy ra được nữa, Ngưng Lộ nằm bên giường ngủ thiếp đi, Bỏ lơ nằng sáng bỏ lơ giữa trưa đến khi ngồi dưới đất tay chân bắt đầu tê dại đau nhức, Ngưng Lộ mới tỉnh lại mở đôi mắt khóc đến sưng đỏ ra giùng giăng muốn đứng dậy, kết quả hai chân không cách nào đứng thẳng được lại bỏ nhào về trên đất.

Vẫn ngồi hơn nửa tiếng sau động tác tay chân khôi phục lại bình thường mới đứng lên đi đến phòng tắm mở một bồn nước nóng muốn tẩy đi một thân mệt mỏi, nhưng những vết xanh xanh tím tím anh lưu lại làm sao cũng rửa không đi. Vừa nghĩ đến trận triền miên nóng bỏng đêm qua, nhiệt tình vô hạn mồ hôi đan vào nhau, mặt tái nhợt dần dính vào chút huyết sắc, nhưng vừa nghĩ đến những lời nói đã thương người của anh ta sáng nay lòng cô lại đau, nếu không thích cô tại sao còn phải là cô? Anh ta có thể lựa chọn không cần. thật là rất mâu thuẫn a!

Trong phòng tắm bị hơi nước dày đặc bao phủ, khắp nơi một màn sương hư ảo. Tay mảnh khảnh không ngừng quơ múa tản ra nhàn nhạt hương hoa hồng, không biết bao nhiêu lần.

Đợi đến khi cô ra ngoài mặc quần áo tử tế, lại len lén lấy ra hộp thuốc kia uống một viên sau đó nhìn đồng hồ đã hơn ba giờ chiều rồi. Vốn là buổi chiều còn có một tiết học nhưng có chạy tới đã tới không kịp rồi, không bằng về nhà một chuyến đi! Mẹ hẳn đã giúp cô lấy thuốc về rồi, luôn dùng thuốc khăn

cấp là không tốt. Nghĩ tới đây, Ngưng Lộ thay bộ quần áo đơn giản, cầm túi xách liền ra cửa.

Có cần nói với anh ta một tiếng hay không đây? Ở khi khóa cửa lại Ngưng Lộ muốn nói với người đàn ông đó một tiếng, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng tức giận bỏ đi của anh lúc sáng Ngưng Lộ quyết định không nói với anh. Mỗi lần tức giận anh đều là mấy ngày không trở về, không để ý đến cô sao? Nói không chừng mấy ngày nay anh cũng không về nhà đi, bây giờ người anh ta muốn đề phòng đã xuất ngoại, vậy anh còn lý do gì trốn buộc tự do của cô chứ? Anh có thể vứt bỏ cô một mình, vậy cô còn quan tâm tới anh làm gì!

Một thân nhẹ nhàng linh hoạt đứng ở ven đường chặn một chiếc taxi hướng Quan gia đi tới.

Nhận được điện thoại của con gái nói hôm nay sẽ về nhà Đàm Lệ Hoa lập tức dặn đi làm thêm giờ chuẩn bị cơm tối, lại điện thoại cho Quan Minh Quyền đang bận rộn ở ty nói tối nay về sớm một chút ăn cơm.

Ngưng Lộ về đến nhà đi giúp việc đang bận rộn trong bếp, mẹ đang ở phòng khách vừa xem tivi vừa đợi cô.

"Ngưng Lộ, không phải nói ra nước ngoài chơi sao? Tại sao trở lại sắc mặt vẫn chưa tốt lên?" Hai mẹ con ngồi ở trên ghế sofa ăn trái cây, Đàm Lệ Hoa vừa nhìn sắc mặt con gái vừa hỏi. Tại sao vẫn giống như lần trước vậy, có phải là mệt mỏi quá hay là?

"Mẹ, không có. Mấy ngày trước vừa trở về ở trường lại sắp thi nên hơi mệt mà thôi." Ngưng Lộ cắn một miếng táo ngọt ngào, không dám nói tình hình thực tế với mẹ.

"Vậy phải nghỉ ngơi thật tốt mới được a! Cũng đã kết hôn còn bán mạng như vậy làm gì? Vừa đứng về nhà để mẹ giúp con bồi bổ một chút. Đúng rồi Ngưng Lộ gần đây công việc của Sở Mạnh rất bề bộn sao? Hôm nào rảnh rồi bảo nó về ăn một bữa cơm a!" Đối với con rể kết hôn đã lâu như vậy không có cùng con gái trở về lần nào Đàm Lệ Hoa tuy nói nhưng không dám oán giận, dù sao người ta cũng là ông chủ của một công ty lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy? Nhưng phận là con rể của người ta phải tới nhà chào hỏi một lần mới đúng chứ.

"Anh ấy hình như rất bận. Hẳn là không có thời gian! Con sẽ nói với anh ấy." Ngưng Lộ do dự một chút mới mở miệng. Ý của mẹ đây là muốn Sở Mạnh cùng cô về nhà sao? Anh ta sẽ đồng ý sao? Cô thậm chí không dám nói với anh ta?

"Người có bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm chứ!" Một giọng nói quen thuộc từ cửa chính truyền vào. Là Quan Minh Quyền về tới, lúc ở cửa ra vào đôi giày vừa đứng lúc nghe được đối thoại giữa vợ và con gái.

"Ba, ba đã về!" Ngưng Lộ vui vẻ nghênh đón vì cô rất lâu không có gặp ba. Sắc mặt ba đã tốt hơn nhiều, người cũng rất có tinh thần xem ra công ty đã khôi phục lại bình thường, ba cũng đã khôi phục lại dáng vẻ trước kia.

"Tiểu Lộ Lộ, xem một chút ai tới đây?" Giọng nói cung chiêu từ ngoài cửa truyền vào khiến Ngưng Lộ vui vẻ kêu to: "Cậu, sao hôm nay cậu lại có thời gian rảnh rồi về đây a?"

Người trong tay đang ôm một con mèo kitty bằng bông màu hồng không phải là người cậu vẫn luôn đối cô thương yêu phải phép sao? Ông ấy không phải vẫn còn ở nước ngoài sao? Trở về lúc nào?

"Cháu ngoại thương yêu nhất của cậu kết hôn cậu cũng đã không tham dự được, dù bận rộn thế nào cũng phải tới thăm con một chút mới đúng a! Sao cháu rể của cậu không cùng con về?" Đàm Chí Hoa cười đưa món đồ chơi cầm trong tay đưa cho Ngưng Lộ. Từ nhỏ đến lớn cô thích nhất là những thứ đồ chơi con nít xem ra một chút hữu dụng cũng không có này.

"Cám ơn cậu, Sở Mạnh anh ấy tối nay có xã giao. Cho nên con về một mình." Ngưng Lộ không dám khiến nụ cười trên mặt cứng ngắc đi, nhắm mắt nói láo. Tại sao người trong nhà ai cũng cảm thấy Sở Mạnh nên cùng cô trở về mới đúng đây? Có thể không tiếp tục cái đề tài này được không?

"Đàn ông mà, lấy sự nghiệp làm trọng cũng phải! Đúng rồi Ngưng Lộ, hôm nào con hỏi xem khi nào nó có thời gian rảnh rồi cậu muốn mời nó ăn bữa cơm được không?" Đàm Chí Hoa ở trên ghế sofa ngồi xuống hướng về phía Ngưng Lộ đang đi phía sau nói. Ha ha, hẳn vừa đúng bây giờ không có chuyện gì làm, tìm một cơ hội cùng cháu rể liên lạc một chút tình cảm thuận tiện thỉnh giáo nó một chút xem bây giờ đầu tư cái gì để kiếm tiền, nhất cử lưỡng tiện a! Đối với tổng giám đốc mới nhận chức của Sở Thành ông cảm thấy rất có hứng thú, hiếm thấy tuổi còn trẻ như vậy mà tiếp quản một công ty lớn như vậy mà còn làm rất hưng thịnh, sao có thể không phục nó đây? Hướng chỉ nó bây giờ lại là chồng của Ngưng Lộ mà ông thương yêu nhất!

"Cậu, để con về hỏi anh ấy xem sao! Chúng ta không nói tới anh ấy nữa có được không? Cậu kể cho con nghe một chút cậu đến nước ngoài gặp phải chuyện gì vui có được không?" Ngưng Lộ vội vàng chuyển đề tài, nói thêm nữa sợ sẽ không giúp được gì mà còn đề lộ.

"Được, cậu kể cho con....." Mặc dù khi ở nước ngoài đầu tư thất bại, nhưng Đàm Chí Hoa vẫn nói tới một ít chuyện hẳn đang liều lĩnh đầu tư ở trong nước.

Bữa cơm náo nhiệt kết thúc cũng đã gần chín giờ tối, Ngưng Lộ muốn ngủ lại nhà một đêm nhưng tìm không thấy lý do thích hợp. Cho nên sau khi lấy xong thuốc nhờ mẹ mua đặt trong giỏ, ôm món quà mà cậu tặng cô chuẩn bị trở về nhà tù của cô.

"Ngưng Lộ, đi một mình phải cẩn thận a! Về đến nhà gọi điện thoại cho mẹ. Còn nữa, loại thuốc đó không thể uống nhiều không tốt cho sức khỏe, nếu không cần thiết thì đừng uống!" Đàm Lệ Hoa lại dặn dò thêm một lần, bản thân bà không đồng ý con gái uống thuốc tránh thai nhưng con rể nói tạm thời chưa muốn có con bà cũng không còn cách nào. Đàm Chí Hoa vốn muốn đưa Ngưng Lộ về lại bị cô từ chối, bởi vì ăn cơm xong cậu còn có chuyện phải thương lượng với ba. Cô cũng không phải con nít, trước kia tự học ở trường buổi tối cô cũng tự mình về, không có gì đáng phải sợ!

"Biết rồi mẹ." Ngưng Lộ ở cửa chính đem mẹ đẩy trở về, một mình đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Sao Anh Ta Lại Tới Đây?

Đêm nay ánh trăng nhàn nhạt như nước, dịu dàng rơi ở từng cái góc. Gió đêm phơ phất thổi lên mái tóc dài của Ngưng Lộ, vài sợi còn nghịch ngợm không ngừng nhảy múa bám vào gương mặt của cô, có chút nhột.

Nơi này là khu dân cư cao cấp, tiểu khu phía ngoài đường vừa rộng vừa lớn, hai bên đều là cây xanh cao lớn, ở ánh trăng cùng đèn đường chiếu rọi cây cối thật cao trên mặt đất tạo thành những chiếc bóng lần lượt lưu động.

Đã bao lâu không có ở một đêm mát mẻ an tĩnh như vậy đi bộ? Ngưng Lộ không muốn bỏ qua một đêm như vậy quyết định đi thêm hai trạm nữa mới ngồi xe, dù sao trở về nhà cũng là ngủ, hơn nữa một mình ở trong ngôi nhà lớn như vậy cô cũng có chút sợ, người kia đêm nay chắc sẽ không về đi? Ngưng Lộ hận mình không có tiền đồ, rõ ràng anh ta đối xử với cô như vậy rồi cô còn luôn nghĩ tới anh ta. Cô không nên phải không nên. Không biết Sở Khương ở bên kia hết thấy có tốt không? Tại một đêm như vậy, cô lại nhớ đến một người đàn ông khác ở xa tận bên kia đại tây dương. Nhưng người đàn ông đó cũng không phải người mà cô có thể nghĩ tới đi? Tâm không khỏi phiền não.

Gió càng không ngừng thổi bay quần dài của cô, Ngưng Lộ ngẩn đầu lên muốn đầu óc đang suy nghĩ lung tung của mình thanh tĩnh một chút. Cũng ở lúc ngẩn đầu lên đó chân cô ngừng lại, mèo kitty trong ngực ửng tiếng mà rơi, tay kia xách túi xách cũng nắm thật chặt. Sao anh ta lại ở chỗ này?

Hôm nay Sở Mạnh lái một chiếc xe cao cấp khác, hơn sáu giờ chiều tất cả nhân viên ở công ty đã tan sở, anh có tức giận như thế nào cũng không không chế được chân mình đi ra khỏi phòng làm việc, trực tiếp lái xe về nhà. Thím Trương không ở nhà, anh không yên tâm cô ở nhà một mình.

Nhưng về đến nhà, trong nhà cũng là một mảnh vắng lạnh, trở về phòng mở ra tủ treo quần áo quần áo của cô đều ở đây chứng minh không có bỏ nhà trốn đi. Làm cho trái tim đang lơ lửng của anh cũng buông xuống. Yên tâm đồng thời làm cho anh vì suy nghĩ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử của mình mà cảm thấy trơ trẽn. Một cô bé như cô sao có thể dám bỏ nhà trốn đi đây!

Đến lâu một từ phòng an ninh xem lại màn hình giám sát khu nhà, thời gian biểu hiện cô rời khỏi nhà lúc bốn giờ chiều, hơn nữa chỉ đem theo một túi xách nhỏ, nhìn hướng cô ngồi xe hẳn là về Quan gia.

Anh lái xe đến bên khu biệt thự của Quan gia, thấy Quan gia đèn đuốc sáng trưng, lại không muốn gõ cửa đi vào cũng không muốn để người khác nhìn thấy anh cho nên lại đem xe lái đến ven đường cách Quan gia một Km ngừng lại.

Từ khi cô mới vừa ra khỏi cửa anh cũng đã thấy cô. Xa xa nhìn tới cô dường như là có tâm sự, anh lẳng lặng đứng tựa vào bên cạnh xe hút thuốc không nói lời nào, anh đang suy nghĩ cô luôn cúi thấp đầu như có thể không nhìn thấy anh đang đứng ở ven đường hay không, khi nghĩ như vậy, cô lại chột ngẩn đầu lên.

Cô gái có mái tóc dài ở dưới ánh trăng khuôn mặt thất kinh nhìn người đàn ông cao to bên cạnh xe. Ngưng Lộ đã không có ý định đi để ý tới con mèo thân yêu đang nằm trên mặt đất, cô đang sợ, sợ mình không biết chuẩn bị đối mặt với anh như thế nào. Cô lại không dám động dậy, không dám đi về phía trước, giống như chỉ cần bước một bước nhỏ chính là tới cửa địa ngục vậy.

Cô cũng biết sợ anh sao? Buổi sáng lúc cùng anh mạnh mẽ phản kháng bộ dáng cũng không có một chút là sợ anh a. Nếu như anh không chủ động mở miệng nói chuyện, vậy bọn họ có phải muốn ở trên đường hao tổn một buổi tối hay không? Sở Mạnh dụi tắt điếu thuốc trong tay, mở ra hai chân thon dài.

"Cầm" kitty bị đưa tới trước mắt, thân hình cao lớn của anh đứng ở trước mặt cô, mùi thuốc là nhàn nhạt bao phủ cô, Ngưng Lộ cảm thấy trong lòng trước nay chưa có bị đè nén như vậy.

"Cám ơn!" Nhận lấy mèo con đáng thương, Ngưng Lộ không dám nhìn anh.

Sở Mạnh không nói gì, chẳng qua là hai tay ôm ngực yên lặng nhìn cô. Đôi mắt dưới ánh trăng càng thêm thâm trầm, làm cho người ta không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Anh không nói một lời, Ngưng Lộ càng không dám nói lời nào, giữa hai người trầm mặc. Gió đêm mát mẻ làm mùi cỏ non của mùa hè lẫn quần trong không khí không tiêu tan.

Thật sự sợ anh tới vậy sao? Sở Mạnh lui về phía sau từng bước một, khiến đứng ở phía bên kia không cần ngẩn đầu cũng có thể nhìn thẳng anh. Chiều cao một mét sáu đối với anh mà nói thì có chút lùn, nhưng chính thân hình yếu ớt mỏng manh này thời thời khắc khắc quyến rũ ánh mắt anh, dục vọng của

anh, làm cho anh không thể buông tay.

"Sau này ra cửa mang điện thoại di động, đừng để tôi không tìm được." Nâng cằm cô lên anh cũng không muốn để cho cô hướng về phía gầy da của anh nói chuyện. Anh thừa nhận lúc về đến nhà không thấy được cô tìm anh có chút kinh hoàng.

Một đôi mắt to giống như luôn được che phủ bởi một tầng hơi nước chống lại đôi mắt sâu thăm thẳm của anh, hôm nay anh không đeo kiếng, tại sao? Anh mới nói gì, để cho cô mang di động? Anh không sợ cô sẽ liên lạc với Sở Khương sao? Hay anh đoán ra được cô không có can đảm cũng không có mặt mũi liên lạc với Sở Khương?

"Có nghe hay không, hả?" Ngón tay mang theo mùi thuốc lá nhẹ nhàng vuốt cái miệng nhỏ nhắn muốn nói mà lại thôi của cô. Chuyện gì xảy ra với cô bé này? Luôn đối với anh tâm hồn hoài nghi.

"Tôi không có điện thoại di động." Thật ra thì khi cô sinh nhật mười tám tuổi Sở Khương cũng đã tặng điện thoại di động cho cô, trước khi chia tay cô vẫn đang dùng. Sau lại xảy ra biến cố, để ở nhà không có dùng được mà cũng không muốn tiếp tục dùng.

"Ngày mai đi mua một cái. Có nghe hay không?"

"Ừ!" Cô dám nói nửa chữ không sao?

"Không tình nguyện như vậy?" Tay vuốt cái miệng nhỏ nhắn của cô đột nhiên bắt lấy gương mặt của cô khiến Ngưng Lộ đau kêu thành tiếng, người đàn ông này thật đáng ghét. Làm gì dùng sức bóp mặt của cô như vậy? Cô không phải trả lời thật tốt sao?

"Thật là không ngoan." Cô đau kêu làm cho lực ngón tay của anh không có lại nặng thêm, nhưng không có buông cô ra.

"Buông tôi ra." Ngưng Lộ quay mặt đi muốn tách rời khỏi tay anh thế nhưng anh lại nắm chặt không buông.

"Cầu xin tôi, tôi sẽ bỏ cô ra."

"Tôi không biết!" Người đàn ông này có phải điên rồi hay không? Ngưng Lộ nhắm mắt lại không để ý anh, anh muốn bóp cứ bóp đủ đi, tốt nhất đem cô bóp chết đi, tránh cho suốt ngày đều ức hiếp cô.

"Lúc ở trên giường cầu xin tôi như thế nào bây giờ có thể lấy ra dùng!" Cô nhắm mắt lại bộ dáng như mặt người chém giết khiến Sở Mạnh không nhịn được lửa giận trong lòng chỉ muốn dùng ngôn ngữ làm tổn thương cô. Vẫn là sau khi say cô đáng yêu hơn, biết tức giận với anh, biết nhõng nhẽo với anh, ra lệnh cho anh. Nhưng sau khi thanh tỉnh ngay cả một nụ cười cũng không thấy, đây xem là cái gì? Hừ!

"Anh vô sỉ!" Ôm chặt kitty trong ngực, bị những lời nói của anh làm giận tới toàn thân run rẩy. Anh ta nhất định phải chà đạp cô như vậy mới hài lòng sao?

"Tôi vô sỉ sao? Khi cô ở dưới thân tôi thoải mái sao không nói mình vô sỉ? Quan Ngưng Lộ cô thật cho cô là công chúa băng thanh ngọc khiết sao?" Con bé đáng chết này sao luôn có biện pháp làm cho anh nổi điên, đôi tay Sở Mạnh đè bả vai cô lại không cho cô lùi về phía sau dù nửa bước.

"Tôi tự biết tôi bản không cần anh nhắc nhở!" Ngưng Lộ không chịu được những lời công kích của anh nữa, làm ra hành động chưa từng làm qua. Nâng đầu gối lên hướng địa phương yếu ớt nhất của người đàn ông kia đá tới, cũng làm cho Sở Mạnh không có phòng bị kêu rên ra tiếng, đôi tay cũng buông ra sự kềm chế với cô, Ngưng Lộ nhân cơ hội xoay người chạy đi. Cô muốn cách anh thật xa, anh rất quá đáng, luôn nhắc nhở cô là người đàn bà không biết xấu hổ! Vậy sao? Thật sự sao? Có lẽ đi! Nước mắt theo làn váy tung bay trong gió.

Con bé đáng chết lại dám đối với anh như vậy? Nếu anh bị cô đá như vậy biến thành thái giám, anh có đuổi theo xuống địa ngục cũng đuổi theo tìm cô tính sổ. Nặng nề thở một hơi, Sở Mạnh nhìn bóng dáng càng chạy càng xa của cô, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Con Đau Chợt Đến

Ngày cuối cùng cuộc thi cuối kỳ, Ngưng Lộ cắn môi nhìn xuống một trận lại một trận đau đớn từ bụng truyền tới. Đây là môn thi thử cuối cùng làm sao cô cũng phải kiên trì đem bài thi làm xong mới được a! Đây chính là môn thi quan trọng nhất cuộc thi a! Nhưng thân thể dường như càng ngày càng không có tiền đồ rồi, giữa hai chân không ngưng uồn ướt khiến đau đớn càng thêm khó nhịn.

Nguyệt sự của cô tới rồi sao, hơn nữa còn trễ hơn một tuần, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Bởi vì chuyện học bận rộn cộng thêm bận đi quên

lãng một số chuyện, nên cô xem thường kinh nguyệt luôn đúng ngày của mình. Cho đến buổi sáng ở phòng vệ sinh phát hiện quần bị dơ cô mới nghĩ đến, thì ra là tháng này đã trễ nhiều ngày như vậy. Vội vàng chạy đến cửa hàng tiện lợi mua một bọc bánh và quần lót sử dụng một lần, lại đến phòng nghỉ của bạn học ở gần đó tắm rửa mới cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái. Bởi vì phải thi nên mấy ngày nay Sở Mạnh đồng ý cho cô ăn cơm ở trường không cần về nhà.

Ai ngờ, buổi chiều lúc mới vào phòng thi bụng cũng đã đau, hơn nữa còn có khuynh hướng càng ngày càng đau. Trước kia lúc cái đó tới Ngưng Lộ cũng không có bao nhiêu cảm giác, nhiều lắm là bụng chỉ có chút căng căng, khó chịu mà thôi, đau như hôm nay thì chưa từng có. Tại sao có thể như vậy? Tay cầm bút của Ngưng Lộ đã nắm không được, mồ hôi lạnh từng hạt từng hạt đã nhò ra trên cái trán trơn bóng. Đau quá đau quá!

“Bạn học, em sao vậy? Không thoải mái sao?” Giáo viên giám khảo phát hiện Ngưng Lộ khác thường, đi tới quan tâm hỏi.

“Thầy, em không sao. Em chỉ là đau bụng.” Ngưng Lộ hướng về phía thầy giáo quan tâm hư nhược cười một tiếng. Đầu choáng mắt hoa! Mặt của thầy giáo cũng biến thành hai ba cái rồi sao?

“Bạn học Quan Ngưng Lộ, thân thể không thoải mái không cần gượng chống nữa. Đi về nghỉ ngơi trước đi! Sức khỏe quan trọng hơn!” Thầy giáo nhìn những nét chữ xinh đẹp nhẹ nhàng trên giấy mà nói. Tên của cô rất đặc biệt, anh nhớ.

“Thầy, em đi trước!” Cũng không chống đỡ nổi nữa Ngưng Lộ từ cái ghế đứng lên muốn đi ra phòng học nhưng chân mới vừa bước ra mắt hoa đến thấy muốn ngã xuống, một đôi tay đàn ông có lực kịp thời đỡ lấy hông của cô.

“Bạn học Quan, tôi đưa em về.” Thầy giám khảo đỡ Ngưng Lộ suy yếu sắp ngã đi ra ngoài.

“Thầy, không cần làm phiền thầy. Tài xế của em đang ở trước cổng chờ em, em có thể tự đi.” Ở hành lang dài bên ngoài phòng học Ngưng Lộ từ chối ý tốt của thầy giáo, hai tay vô lực chống trên vách tường, sắc mặt tái nhợt nói. Cô không dám để đàn ông đến gần quá gần, chú Trương đang ở bên ngoài, chú ấy nhất định sẽ nói với Sở Mạnh, người đàn ông đáng sợ đó đã không chỉ một lần cảnh cáo cô không thể tiếp xúc thân thiết với người đàn ông khác, ngộ nhỡ cô làm liên lụy đến thầy thì không hay.

“Bạn học Quan có phải em sợ người khác hiểu lầm? Không sao, cái bộ dáng này của em làm thầy giáo như tôi cũng không yên tâm a! Đi thôi! Tôi sẽ giải thích rõ với người nhà em.”

Ngưng Lộ đã đau đến không còn sức nói chuyện cũng chỉ có thể tùy thầy tiếp tục giúp đỡ từng bước hướng cổng chính trường học đi tới.

Ông Trương từ trong xe thấy thiếu phu nhân về mặt suy yếu dễ một người đàn ông đỡ đi ra ở xa xa, cái này sao được? Người đàn ông đó sao có thể đỡ vợ của người ta như vậy? Bị thiếu gia nhìn thấy hẳn nhất định sẽ khó sống.

Ông Trương xuống xe nghênh đón: “Thiếu phu nhân, cô chỗ nào không thoải mái?” Sau khi chứng kiến đến vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy của Ngưng Lộ, lửa giận toàn thân của ông Trương cũng dịu bớt, chuyển thành tràn đầy lo lắng. Tình huống của thiếu phu nhân xem ra không tốt? Buổi trưa ông đưa cơm tới cô ấy không phải vẫn còn rất tốt sao? Sao chỉ ngắn ngủi mấy tiếng mà đã thay đổi thành ra như vậy rồi?

“Chú Trương ..... Bụng của tôi ..... Đau .....” Ngưng Lộ nói chuyện đã đứt quãng.

“Chú Trương, chào chú. Tôi là thầy giáo của cô ấy. Không bằng như vậy đi, Tôi xem hình như bạn học Quan rất khó chịu chỉ bằng đưa đến phòng y tế của trường trước được không?” Lời nói của tài xế khiến thầy giám khảo có chút sững sốt, ông ta gọi cô là thiếu phu nhân? Cô còn trẻ như vậy đã kết hôn sao? Hơn nữa xem ra là không phải gả cho người bình thường, còn đặc biệt có tài xế đưa đón. Quả nhiên là thiếu phu nhân của nhà giàu có, chẳng trách vừa rồi cô từ chối anh đưa! Thì ra là sợ có hiểu lầm a! Trong lòng không khỏi dâng lên nhàn nhạt tiếc nuối.

Ông Trương nhìn người đàn ông tự xưng là thầy giáo của thiếu phu nhân, mặt thanh tú có phong độ của người trí thức làm cho người ta không cách nào tin nổi anh ta là người xấu. Nhưng chuyện của thiếu phu nhân vẫn là hỏi thiếu gia trước một tiếng. Thoạt nhìn rất nghiêm trọng hay là đưa đi bệnh viện lớn sẽ yên tâm hơn, nếu là xảy ra chuyện gì ông hẳn là gánh vác không nổi a.

“Thiếu phu nhân, cô lên xe trước. Tôi gọi điện thoại cho thiếu gia!” Ông Trương vừa mở cửa xe vừa lấy điện thoại ra.

“Lão Trương, ... đừng ..... đừng nói với anh ấy. ....” Ngưng Lộ đưa tay muốn bảo lão Trương đừng gọi điện thoại, nhưng đầu đón đến vô lực bàn tay vươn ra một nửa lại rũ xuống.

“Tôi đỡ cô lên xe trước! Ngã bệnh không thể kéo .”

Ngưng Lộ bị mạnh áp lên sau xe vô lực nằm xuống. Lão Trương thật gọi điện thoại cho anh, nhưng loại chuyện này sao có thể cho anh biết đây? Cô không muốn để cho anh biết, trong lòng cô chợt có nỗi bất an.

Sở Mạnh đang ở phòng hội nghị mở cuộc họp cán bộ cao cấp cùng với Ngũ Thiên Nghiên và mấy quản lý cao cấp khác của công ty thảo luận phương án đưa sản phẩm mới ra thị trường, bởi vì điện thoại cá nhân đặt trên bàn chợt rung lên mà nhúu mày. Người có thể gọi vào số điện thoại này không vượt qua mười người, là ai sẽ ở lúc sắp thảo luận xong kết quả gọi tới đây?

Thư ký ngồi ở bên cạnh ghi biên bản thấy ánh mắt ông chủ đã dời khỏi phương án nằm trên tay, tâm linh hội đứng lên chủ động đem điện thoại đặt ở cách xa một mét cầm tới.

“Lão Trương, chuyện gì?” Sở mạnh vừa nhìn thấy là lão Trương gọi tới, nhanh chóng đề xuống phím call. Nếu như không phải cô ấy có chuyện gì, lão

Trương cũng sẽ không gọi điện thoại tới được. Hôm nay không phải là ngày thi cuối cùng sao? Xây ra chuyện gì?

Thái độ khản trương của anh làm cho mấy cán bộ quản lý cao cấp cười trộm, Sở tổng của bọn họ cũng có lúc như vậy? Nhưng anh gọi người bên kia là “Lão Trương”. Chỉ có mình Ngũ Thiên Nghiên vẫn xoay cây bút trên tay, trên khuôn mặt xinh đẹp một mảnh vu tâm. Chỉ có cô dâu nhỏ vô dụng đó mới có thể làm cho anh ấy khản trương như vậy đi? Hừ, cô nghĩ hôm nào có cơ hội cô muốn gặp cô ta một lần. Nhìn xem cô ta rốt cuộc có sức hút cỡ nào mà cho Sở Mạnh mê đảo. Cô là một người phụ nữ hiện đại nếu anh không thương thức cô là tổn thất của anh. Cô sẽ không ở sau khi anh đã kết hôn mà vẫn bám riết không buông, như vậy thật không có ý nghĩa.

Sở mạnh cầm điện thoại di động càng nghe mảy nhíu càng chặt, ở trước khi cúp điện thoại dặn dò một câu làm cho mọi người đều kinh ngạc, bao gồm Ngũ Thiên Nghiên. Bởi vì anh nói: “Lập tức đưa đến bệnh viện, tôi sẽ lập tức tới.”

Sở tổng muốn đi đâu a? Phương án của bọn họ không phải sắp thảo luận đến điểm mấu chốt rồi sao? Người làm việc điên cuồng như anh ta sao có thể nói đi là đi? Hơn nữa sản phẩm này lại là sản phẩm chủ lực liên quan đến tương lai vài năm sau của Sở Thành!

“Các vị tiếp tục thảo luận, tôi có việc đi trước.” Sở Mạnh không giải thích câu nào trực tiếp cầm lên áo khoác giắt phía sau ghế đi ra ngoài.

“Sở đại ca, anh như vậy không thể được a!” Ngũ Thiên Nghiên đứng lên cả gan khiêu khích người đàn ông muốn bước ra khỏi cửa. Ha ha! Cô đoán anh tạm thời đi khăng định có liên quan tới cô vợ nhỏ của anh ta.

Thân thể cao lớn của Sở Mạnh đi tới cửa dừng lại một chút, hắng giọng: “Thiên Nghiên phương án này giao cho cô toàn quyền giải quyết. Còn có hạng mục hợp tác với tập đoàn K & P ở Pháp cũng do cô đi nói.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Cô ngại ăn no rồi việc đúng không? Anh cho cô ăn tới nuốt không được muốn ói cũng không xong. Xem cô lần sau còn dám nhiều chuyện không!

“Sở Mạnh, anh đừng có quá đáng. Tôi cũng không phải ông chủ .....” Tư Liệu cầm trên tay Ngũ Thiên Nghiên hung hăng ném trên mặt bàn. Mẹ kiếp, cái này quá độc ác đi!

"Chúc mừng a, Thiên Nghiên. Hiếm khi Sở Tổng xem trọng cô như vậy."

“Thật đáng mừng! Nếu có thể đem hợp đồng với tập đoàn K & P nói xong thì nhân vật phong vân của Sở Thành chúng ta năm sau sẽ là cô Ngũ Thiên Nghiên.”

"Chúc mừng cái rắm a! Đây là anh ta muốn trả thù tôi, muốn tôi mệt chết!" Xem ra lời nói thật không thể nói lung tung, càng không thể đắc tội với thứ đàn ông keo kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lửa Giận Ngập Trời 1

Xe thể thao Lamborghini lấy tốc độ một trăm tám mươi tại con đường trung tâm thành phố vượt qua mấy cái đèn đỏ hướng bệnh viện trung tâm chạy như điên.

“Tiên sinh, xe của ngài không thể dừng ở đây. Nếu bị lôi đi.” Trước tòa nhà bệnh viện trung tâm, Sở Mạnh trực tiếp đem xe dừng ở ven đường sau khi đóng cửa xe hướng cổng chính bệnh viện chạy thẳng tới. Nhân viên trực ở cửa ra vào thấy vội vàng đuổi theo. Người đàn ông này cũng quá quá đáng đi? Sao có thể dừng xe ở chỗ này? Đây là đường cái a, chặn ở đó bảo người ta làm sao qua lại? Có tiền cũng không thể không để ý a!

"Chìa khóa xe ở chỗ này, anh thích kéo đi đâu thì kéo." Sở Mạnh xoay người, không nhìn được đem chìa khóa trong tay nhét vào trên tay nhân viên làm việc xoay người rồi đi. Anh không có nhiều kiên nhẫn như vậy cùng anh ta dây dưa anh muốn đi xem cô gái kia thế nào. Không biết a Tự đã tới chưa? Lúc đang trên đường tới anh đã gọi điện báo Tống Từ Từ xuống xem một chút, đúng lúc anh ta mới làm xong một ca phẫu thuật.

Đây là tình huống gì? Nhìn chìa khóa xe trong tay con người nhân viên làm việc đều muốn rút ra rồi. Đây cũng không phải loại xe thường a, là Lamborghini a! Anh ta hào phóng như vậy anh cũng không ngại giúp anh ta lái xe xuống bãi đậu xe ngầm, ha ha, rốt cuộc có thể thử cảm giác sờ vào xe nổi tiếng a!

“Này, Mạnh cậu có thể tuân thủ luật lệ giao thông được không? Cửa chính bệnh viện không thể dừng xe, ảnh hưởng không tốt.” Tống Từ Từ vẫn đứng bên cạnh cột đá thật cao ở cửa chính thấy hết toàn bộ việc mới vừa xảy ra, chắc chắn! Người bạn này của anh càng ngày càng lớn lối, phách lối đến làm cho anh cũng không thể nhìn nổi nữa.

“Sao cậu lại ở chỗ này?” Sở Mạnh thấy Tống Từ Từ hai tay ôm ngực đứng ở nơi đó. Anh không phải bảo anh ta đi xem cô bé đó sao? Sao anh ta lại ở

chỗ này? Đặc biệt tới chờ anh sao? Không thể nào, anh có tay có chân không cần đợi.

“Tới đón cậu a! Quan tâm cô ấy như vậy à?” Về mặt Tống Tử Tự vẫn còn buông lỏng cười cười, đưa tay ra ý bảo nhân viên làm việc đem xe lái tới bãi đậu xe.

“Người đâu!” Sở Mạnh không để ý tới anh ta cười nhạo đi thẳng vào bên trong.

“Cậu đi đâu vậy?” Tống Tử Tự đi theo phía sau thấy anh hướng phòng cấp cứu đi tới mới mở miệng hỏi. Người này thật là! Luôn tự cho là đúng.

“Cô ấy rút cuộc ở đâu!” Lửa giận của Sở Mạnh đã bốc lên, đáng sợ tới mức hộ sĩ và bệnh nhân đi ngang qua cũng cách thật xa.

“Ở phòng bệnh trên tầng cao nhất, đã không sao, chích một mũi đã ngủ rồi, khi tỉnh lại là có thể về nhà.” Tống Tử Tự không muốn chọc vào con sư tử đã mất đi lý trí kia.

Trên giường bệnh, cô đã ngủ, một khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn không có huyết sắc. Hộ sĩ mới vừa bắt xong chai nước biển thấy bọn họ đi vào, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Bác sĩ Tống” liền lui ra.

Sở Mạnh ngồi xuống bên mép giường nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt. Một người khỏe như vậy sao có thể nói bệnh liền bệnh!

“Thật sự quan tâm cô ấy như vậy?” Tống Tử Tự ngồi xuống ghế sofa, thuận miệng hỏi.

Sở Mạnh đem tay nhỏ bé bỏ vào trong chăn, đứng dậy đi tới sofa ngồi xuống bên cạnh Tống Tử Tự.

“Bây giờ có thể nói cho mình biết, cô ấy rút cuộc như thế nào?” Sở Mạnh sờ sờ túi lấy ra thuốc muốn hút, nhưng nghĩ đến đây là phòng bệnh a. Khi anh ở dưới lầu rõ ràng cũng đã hỏi cậu ta không chỉ một lần, cậu ta chính là đáng chết thừa nước đục thả câu không nói, còn nói để anh tự đến xem? Nếu anh chỉ cần nhìn một người ngủ như vậy có thể biết vấn đề gì vậy cậu ta mang danh hiệu thầy thuốc chính tông này cũng nên nghĩ hưu từ mấy năm trước rồi.

“Mạnh, cần gì kích động như thế? Làm ồn đến giấc ngủ của cô ấy thì không tốt!” Tống Tử Tự vẫn còn đùa giỡn, nhưng người ngồi bên cạnh đã không kìm được đứng lên nắm lấy áo khoác bác sĩ của anh, một bộ nếu anh không nói sẽ làm cho anh đẹp mặt. Ai, đầu năm nay làm thầy thuốc thật không dễ a, động một chút là bị người bệnh uy hiếp, anh còn phải tiếp nhận.

“Tống Tử Tự cậu có tin mình có thể đem cậu từ đây ném xuống không!” Sự Kiên nhẫn của Sở Mạnh đã dùng xong. Một người buổi sáng còn tốt sao buổi chiều lại có thể thoi thóp nằm trên giường bệnh đây? Anh ta còn ở đây dài dòng vô ích?

“Mình tin! Nhưng Mạnh có câu này mình muốn nói với cậu.” Tống Tử Tự cũng nổi giận, kéo tay anh xuống cùng anh giằng co.

“Mình bây giờ muốn hỏi là cô ấy!” Sở Mạnh lớn tiếng, tựa hồ cũng làm kinh động đến Ngưng Lộ đang nằm trên giường, cô khẽ cau mày lâu bầu một tiếng lại tiếp tục ngủ.

“Mình muốn nói cũng là cô ấy!” Hai người đàn ông ở trong phòng bệnh cứ ta trừng người người trừng ta.

“Vậy thì nói nhanh một chút a!”

“Cậu không buông tay mình làm sao nói!”

“Như vậy, nếu cậu không muốn có con thì dứt khoát buộc ga-rô đi (ngăn sinh nở), cần gì làm cô ấy đi theo kiếm vát và!” Tống Tử Tự vuốt vuốt chiếc áo khoác bác sĩ của mình bị anh ta nắm nhún nhúm, vô tình nói.

“Cậu nói cái quỷ gì? Mình đang hỏi cậu tình trạng của cô ấy như thế nào?” Sở Mạnh hoàn toàn bị lời nói của anh ta chọc giận, quả đấm nặng nề đánh vào trên ngực của Tống Tử Tự khiến anh không hề phòng ngự ngã xuống trên sofa. Khiến Sở Mạnh vẫn bị vui trong những lời nói không đầu của anh. Anh ta nói gì? Anh không muốn có con? Liên quan gì đến chuyện có con? Chẳng lẽ cô ấy ..... Không thể nào! Nhưng anh ở chung một chỗ với cô cũng không có làm các biện pháp an toàn, lại có cái gì không thể? Hay là đứa bé không giữ được? Mẹ kiếp tên Tống Tử Tự này sao không nói trắng ra cho thoải mái?

“Tên bạo quân như cậu, chẳng trách cô ấy cầu xin mình đừng cho cậu đến.” Tống Tử Tự xoa xoa ngực thấy đau, mẹ kiếp, anh ta thật ác độc, đợi lát nữa phải đi chụp X- Quang xem xương có phải đã bị gãy lìa hay không.

“Cậu. ....” Mắt Sở Mạnh đỏ đến độ muốn bôi thêm một cú nữa. Tống Tử Tự đưa tay ngăn lại: “Cô ấy không sao. Bất quá chỉ là uống quá nhiều thuốc tránh thai làm cho thể chất mất cân bằng không thích ứng được mới có thể khiến nội tiết tố mất cân đối nghiêm trọng dẫn đến đau bụng kinh.” Anh một hơi nói xong, tránh cho mình lại tiếp tục bị đánh. Hừ, không phải anh ta nói không muốn có con sao? Anh ta còn ở đây phách lối?

Cậu ta đang nói cái gì? Uống quá nhiều thuốc tránh thai? Anh khi nào thì để cô uống thuốc tránh thai? Chẳng lẽ tự cô lên uống? Cô cứ như vậy không muốn con của anh sao? Cô không phải vẫn luôn trong phạm vi giám sát của anh sao? Sao lại có loại thuốc đó để uống? Sở Mạnh bị những lời nói của Tống Tử Tự làm sợ ngây người.

Sao có thể chứ? Hai mắt của anh bởi vì tức giận mà đỏ lên.

“Mạnh, cậu sao vậy? Không phải cậu cho cô ấy uống sao?” Nhìn phản ứng bất thường của bạn thân, Tống tử Tự cũng lầy lăm lăm, nghĩ tới lần trước là Sở Mầu dùng danh nghĩa của Quan Ngưng Lộ đến bệnh viện mua thuốc, chẳng lẽ ..... Không thể nào a, lần trước anh rõ ràng có đến Sở Thành hỏi Mạnh a, cậu ta không phải nói không muốn có con sao! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Anh thật là không hiểu nổi hai người này rồi.

“Minh có bệnh mới để cô ấy uống!” Nắm tay nắm chặt lại, nếu bây giờ cô tỉnh lại, anh nhất định phải làm đầu cô vỡ ra xem xem cô rốt cuộc nghĩ cái gì? Lại dám lên anh uống thuốc tránh thai! Quan Ngưng Lộ, cô được lắm! Ở dưới tầm mắt của anh có thể che giấu tốt như vậy.

Trên gương mặt anh tuấn của Tống tử Tự lóe lên ba đường hắc tuyến, không phải chứ? Chẳng lẽ lần trước anh biết chuyện mà không báo cũng là sai lầm?

“Mạnh, mình ở dưới còn bệnh nhân mình xuống trước. Sau khi cô ấy tỉnh lại hai người từ từ nói! Nhưng tốt nhất là đừng để cô ấy uống loại thuốc đó nữa, nếu quả thật không muốn có con, mình có thể giúp cậu.” Tống Tử Tự quyết tâm không muốn tham dự vào chuyện giữa hai vợ chồng tên tiểu tử này nữa.

“Đứng lại, có phải cậu biết chuyện gì không?” Ở lúc Tống Tử Tự kéo cửa đi ra Sở Mạnh ở chỗ đó trầm trầm hỏi. Lần trước anh ta không giải thích được tới công ty nói với anh một số chuyện rêu rĩa cùng với chuyện ngày hôm nay tựa hồ có liên quan đến nhau.

“Ừ. Là mẹ cô ấy tới bệnh viện kê đơn thuốc. Bất quá vừa rồi cô ấy có nói với bác sĩ chủ trị đã uống mấy lần thuốc khẩn cấp!” Tống tử tự nói xong lập tức khép cửa lại đi. Còn tiếp tục không đi anh sẽ xui xẻo, đáng thương tiểu mỹ nhân ở trên giường kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Lửa Giận Ngập Trời 2

Ngưng Lộ từ từ tỉnh lại, mặc dù chưa mở mắt ra nhưng cô cảm nhận được một luồng áp lực đè nén trong không khí làm cho cô không muốn đối mặt. Không khí quen thuộc như vậy, chẳng lẽ là anh ta đến đây? Nghĩ đến khả năng này, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cái chăn trên tay, mắt càng lúc càng nhắm chặt hơn. Cô không dám đối mặt với anh, là cô không tuân thủ theo hợp đồng lúc trước giữa họ, sau khi biết thì anh muốn xử lý cô như thế nào đây? Nghĩ tới điệu bộ tức giận đầy đáng sợ của anh, toàn thân Ngưng Lộ run rẩy.

“Có gan làm, không có gan nhận sao?” Dù chỉ là một động tác nhỏ cũng không thể gạt được ánh mắt Sở Mạnh, anh đi tới bên giường ngồi xuống; bởi vì sức nặng của anh mà nệm lún xuống khiến lòng Ngưng Lộ chìm đến đáy.

Sở Mạnh cúi đầu, hai tay chống lên phía đỉnh đầu cô, hơi thở nóng đầy nam tính phả vào khuôn mặt cô, vào tai làm toàn thân cô nóng lên nhưng cô quyết không mở mắt. Nếu có thể nhắm hai mắt như vậy thì không cần phải đối mặt với anh rồi.

Lông mi dài không ngừng rung động tiết lộ cô vô cùng khẩn trương cùng sợ hãi. Xem ra người đi trước tổng kết đúng; phụ nữ có lông mi dài thường rất ngang bướng. Đừng đánh giá cô qua bộ dạng mềm yếu ở cô; thật ra, cô rất bướng bỉnh so với người khác. Nhưng sự bướng bỉnh của cô làm cho anh vô cùng tức giận; nghĩ đến việc cô thả làm thương tổn bản thân cũng không muốn mang thai con anh, lửa giận trong lòng anh càng lúc càng dâng cao.

“Mở mắt ra nhìn tôi!” Ngón tay thon dài khéo nắm cầm cô, buộc cô mở mắt.

Chết thì chết, dù gì cũng không chống đối được khí thế mạnh mẽ của anh. Ngưng Lộ mở to mắt, cố gắng không để cho mình phải sợ, không để mình khản trương.

Thấy mắt anh mở to, giận đến đỏ mặt, nhất thời giữa hai người ngoài yên lặng vẫn là yên lặng. Vẫn là khí thế không bằng, Ngưng Lộ chịu thua nói: “Anh muốn như thế nào?”. Lời vừa nói ra lập tức rơi vào hoàn cảnh bất lợi.

“Cô nói đi!”. Cô gái đáng chết này lại hỏi anh nghĩ như thế nào? Phải là cô muốn như thế nào mới đúng chứ? Dám làm trái hợp đồng, không muốn có con của anh. Tay nắm lấy cằm của cô càng dùng thêm sức, tăng thêm lực làm cho Ngưng Lộ đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhú lại. Người đàn ông này thực sự có khuynh hướng bạo lực, hơn nữa còn lại là loại rất nghiêm trọng.

“Tôi không biết!” Cô chính là giả bộ ngu, không biết có thể giả bộ cho qua được không?

“Quan Ngưng Lộ, cô đáng chết không quan tâm con tôi? Cô dám?”. Tay khác của người đàn ông đang tức giận này bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô, không ngừng lay động thân thể không chút sức lực của cô. Trời ơi, thật sự là một người đàn ông đáng sợ, cô hô hấp không kịp.

“Khụ khụ khụ...” Thời điểm cô nghĩ sẽ thịt nát xương tan(1) dưới tay anh thì anh rốt cuộc cũng buông tay để cho cô có thể hô hấp không khí trong lành. Sự uất ức cùng tức giận chôn trong lòng cũng bộc phát ra: “Tôi chính là không muốn sinh con của anh, không muốn sinh...”. Trước đôi mắt tròn trĩnh

của anh, Ngưng Lộ lại dám nói ra những điều muốn nói nhất, nói xong cô nhắm mắt lại không muốn nhìn anh. Nếu như anh muốn hận nàng tới chết, vậy thì đến đi!

(1): bản gốc: 香消玉殒 – hương tan ngọc nát.

Cô gái này cho rằng anh sẽ cứ như vậy mà bỏ qua cho cô sao? Sau khi Sở Mạnh thấy bộ dáng nhắm tịt mắt đầy kiên cường của cô thì lửa giận từ từ lắng xuống. Cuối cùng thì cô cũng nói ra đúng không? Không muốn sinh con của hắn? Vậy anh càng muốn cô sinh, hơn nữa là ngay bây giờ.

Môi anh bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô hôn chuẩn xác, anh cạy hàm răng cô ra, điên cuồng quăn quít nơi đầu lưỡi làm cho cô không có chỗ trốn. Thời điểm tay anh đi xuống dưới làm Ngưng Lộ sợ hãi muốn đẩy anh ra, không thể là không thể, nơi này là bệnh viện; hơn nữa hiện tại cô rất bất tiện, mặc dù bụng sẽ không đau nữa nhưng cô căn bản là không thể chịu nổi cơn tức giận của anh.

Cô càng dùng sức đẩy anh, anh càng bất động, một tay anh áp chế thân thể nhỏ nhắn dưới anh không cho động đậy, mà cái miệng nhỏ cũng bị anh chặn lại đến không nói ra một câu. Chẳng lẽ anh ta định cưỡng bạo cô như những lần trước sao? Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Ngưng Lộ càng thêm tái nhợt. Cô không muốn phát sinh quan hệ với anh ở đây, chết cũng không muốn!

Trong lòng tức giận, cô dùng sức cắn đầu lưỡi anh đang làm loạn trong miệng cô. Máu tanh tràn ra ở trong miệng.

Cuối cùng Sở Mạnh cũng dừng lại tất cả động tác, vẻ mặt tối tăm không thể tin được trừng mắt nhìn cô. Mèo hoang nhỏ phát cáu lại dám cắn anh? Được, anh sẽ cùng cô chơi trò chơi thú vị này. Xem thử đến cuối cùng ai có thể thắng, vuron tay nhẹ nhàng lau đi máu trên môi, khoe miệng của anh giương lên, lạnh lùng cười một tiếng: “Quan Ngưng Lộ, có tiến bộ đó! Để tôi xem rốt cuộc cô tiến bộ bao nhiêu rồi.”

Vừa dứt lời, chân đơn trên giường bị anh kéo ra, mà anh tại giây kế tiếp đã đem quần áo trên người mình ném xuống đất. Con mắt nhìn anh lạnh lùng như ác ma từ địa ngục, từng bước một lui về phía sau, cô có thể lui đến đâu? Lui nữa chính là sàn nhà. Nếu như cô muốn tận hưởng cảm giác lạ, anh không ngại, ngay trên mặt đất cũng tốt lắm.

“Anh không được lại đây, không được lại đây...” . Rốt cuộc biết sợ có phải đã là chậm quá hay không? Không có thứ gì trên tay làm sự hoảng loạn Ngưng Lộ tăng lên theo cấp số nhân.

“Không tới làm thế nào để cô sinh con? Hà?” . Một bước anh đã đi đến bên giường, giây tiếp theo thành công biến quần áo cô thành vãi rách ném xuống đất.

“Không, không thể...” Cô rốt cuộc bị hành động của anh làm sợ đến mặt đầy nước mắt. Chồng cự như thế nào cũng là vô dụng sao? Lúc này cô thật hận, rất hận anh. Tại sao lại dồn ép cô đến mức này?

Khăn trải giường trắng tinh ở phía dưới vì cô chống cự mà dính máu, nhìn thấy mà giật mình, màu đỏ kia sau cùng làm lương tâm anh buông tha cô. Lúc này thật sự là không nên, anh không muốn xong chuyện thì trên khăn trải giường đầy máu. Anh có quá đáng nhưng không tới mức biến thái. Mặc dù cực kỳ tức giận cô nhưng đến thời điểm cuối cùng lại dừng tay.

Nhưng không thể vì vậy mà bỏ qua cho cô.

“Còn dám nói không sinh con tôi nữa hay không? Hà?”. Anh muốn lấy được lời hứa từ chính miệng cô mới có thể buông cô ra.

“Có phải chỉ cần sinh con của anh, anh sẽ buông tha tôi?” Đôi mắt đăm đăm, Ngưng Lộ hỏi. Nếu câu trả lời của anh ta là như vậy, vậy cô sinh. Chỉ cần sinh con anh ta mà anh ta đồng ý để cô tự do, cô sinh !

“Buông tha cô? Quan Ngưng Lộ, cô nghĩ cô là ai? Cô là vợ tôi cưới hỏi堂堂 hoàng, cô sinh con tôi là chuyện đương nhiên. Cô muốn dùng con để thoát khỏi tôi? Cô đừng mơ tưởng, cả đời này cũng đừng mơ! Không cần phải giờ thêm trò gì nữa, nếu không người nhà cô không chấp nhận được kết quả được. Ngay cả Sở Khương cũng không thể may mắn thoát khỏi, làm chuyện gì cũng phải suy tính rõ ràng hậu quả!”. Sở Mạnh tức giận đứng dậy, nhanh chóng nhấc lên trang phục, mặc xong rồi nhanh rời đi. Tiếp tục ở lại đây, anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Người phụ nữ đáng chết này dám chọc giận anh, chỉ muốn thoát khỏi anh? Tới địa ngục mà chờ đi!.

Trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc từ nhỏ đến to, cuối cùng biến thành gào khóc. Ngoài cửa, y tá cùng y tá trưởng không ai dám đi vào xem rốt cuộc là có chuyện gì. Bởi vì người đàn ông vừa rời đi có vẻ mặt hung hãn làm tất cả các cô đều sợ hãi. Người đàn ông kia không phải là chồng cô ấy sao? Không phải là bạo lực gia đình chứ? Thật là đáng sợ, nhưng mà người ở bên trong nếu còn sức lực khóc chứng tỏ tính mạng vẫn rất tốt. Họ cũng không cần nhiều chuyện, nếu người đàn ông kia đột nhiên quay trở lại hóa ra không phải các cô tự tìm phiền phức sao?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Bị Giam Lông

Cô đường đường chính chính bị người đàn ông kia giam lỏng lại.

Sau buổi trưa yên tĩnh, trên ban công nhẹ tủa ra hương hoa lan tỏa trong không khí. Ngưng Lộ nằm trên chiếc giường nhỏ mềm mại, đem cuốn sách trên tay che mặt lại, không có tâm tư đọc nữa. Từ lần bị phát hiện cô lên hẩn uống thuốc, về đến nhà, anh không hỏi lại cô nguồn gốc thuốc, chỉ là ép cô giao nộp hết thuốc sau đó ở trước mặt cô tiêu hủy toàn bộ, dặn dò Trương tẩu không có sự đồng ý của anh thì không cho cô ra khỏi cửa; thậm chí ngay cả xuống vườn hoa nhỏ dưới lầu cũng phải qua sự xác nhận của nhân viên bảo vệ cô mới được ra khỏi cửa. Bây giờ còn có công lý nữa không?

Càng không có công lý chính là mỗi ngày dù có về đến nhà nửa đêm cũng sẽ lôi cô ra khỏi giấc ngủ, tiếp theo là màn hoan ái mãnh liệt hết lần này đến lần khác. Cô không thể cự tuyệt được sự cô chấp của anh, cho dù cô có từ chối như thế nào, cắn đến chảy cả máu, anh cũng không dừng lại. Sau lần thứ nhất, cô thích ứng với sự xâm chiếm hung hãn của anh, nằm trần trọc dưới thân anh thờ dài.

Nghĩ đến những mỗi lần từ phản kháng đến tiếp nhận sự hoan ái mãnh liệt nơi anh, mồ hôi cùng nước mắt cô hòa quyện trong đêm tối, mặt cô nóng bừng lên. Cô cảm thấy thật nhục nhã, đúng vậy, chính là nhục nhã. Có lẽ Sở Mạnh nói đúng, cô chính là làm kỹ nữ lại còn đòi lập miếu thờ. Rõ ràng trong lòng miễn cưỡng nhưng thân thể lại vô cùng sung sướng. Không phải vô si thì là gì? Hóa ra dưới sự dạy dỗ của anh, cô lại biến thành người phụ nữ không biết nhục là gì! Thật đáng buồn! Quan Ngưng Lộ, cô cũng biến thành cái loại này sao? Đây không phải là điều anh ta muốn sao? Anh ta chính là muốn cô sống không nổi, muốn cô sống khổ sở.

Thời gian thật sự là phương thuốc chữa lành vết thương tốt nhất, hình ảnh người đàn ông cô yêu nhất càng ngày càng mờ nhòa nhưng mỗi khi nghĩ đến, đau đớn trong lòng mãi không dứt, cho nên cô chọn cách coi thường sự quên lãng. Có lẽ khó khăn không phải ở chuyện ngày tháng mà chính là ở trái tim cô.

Nếu cô không đồng ý thì có thể làm gì?

Toàn bộ kì nghỉ hè, cô không bước ra khỏi nhà một bước, chỉ trừ thỉnh thoảng cùng Trương tẩu xuống dưới lầu hít thở không khí bên ngoài. Anh ta thường xuyên cùng cô phát sinh quan hệ, có phải trong bụng cô đã có con anh ta? Con? Ngưng Lộ lấy tay vuốt ve cái bụng nhỏ mềm mại, nơi này thực sự đã mang thai một tiểu sinh mệnh sao? Cô thực sự không dám nghĩ.

Cô đã từng có ý nghĩ về cuộc sống lý tưởng đơn giản đến trong sáng: tốt nghiệp đại học rồi cùng người đàn ông mình yêu kết hôn, anh làm công việc nghiên cứu yêu thích còn cô tình nguyện vì anh mà nấu cơm, giặt quần áo rồi sinh ra vài đứa trẻ đáng yêu, cùng nhau sống một cuộc đời yên ổn và bình lặng. Đáng tiếc mọi chuyện không như mong muốn, cuối cùng lý tưởng đó chỉ có thể chôn sâu cùng những năm tháng tuổi trẻ không hiểu lẽ đời. Còn cô bây giờ, mới hai mươi tuổi đã kết hôn, hơn nữa còn là kết hôn với một người đàn ông đáng sợ như vậy. Trái tim cô đã không còn đau nhói, không còn hi vọng, cứ như vậy ngày qua ngày tinh thần sa sút dần đi, không biết tương lai ở nơi nào, ngày mai sẽ ra sao. Cô đã không còn quyền lợi hi vọng nữa rồi!

Tại sao anh ta nhất định buộc cô phải sinh con cho anh? Không phải anh ta không yêu cô sao? Yêu, đối với một người đàn ông như vậy thì thật là một thứ xa xỉ, anh ta cần bản là máu lạnh, một chút tình cảm cũng không có. Nếu sinh ra một đứa con mang dòng máu của anh thì sẽ ra sao? Có phải sẽ là một người máu lạnh như anh ta không? Cô không dám nghĩ tới. Bây giờ, ngay cả tự do, cô cũng không có bởi vì anh ta nói tự do của cô là do anh quyết định, nhưng tại sao ngay cả một chút ảo tưởng cuối cùng cũng không để lại cho cô.

Anh ta cứ như vậy mà oán hận sao? Hận mình cùng cha khác mẹ với Sở Khương sao? Chuyện nhạy cảm như vậy cô chưa bao giờ dám nói trước mặt anh, mà anh dường như cũng không muốn nhắc lại. Như vậy là tốt cho tất cả mọi người? Sở Khương đã là người con trai cả đời này cô cũng không mơ tưởng được nữa rồi, có lẽ quên chính là cách tốt nhất cho mọi người. Nhưng nói thì quá dễ dàng còn làm được sao mà quá khó khăn. Lòng người, chính là quá tham lam, những thứ không có được đều cho là tốt nhất. Sở Khương luôn hướng về cô, còn cô phải hướng về đâu?

Một âm thanh quen thuộc phá tan những dòng suy nghĩ miên man của cô, là thím Trương bước vào.

“Thiếu phu nhân, ăn chút cháo đi! Buổi trưa cô cũng không ăn gì cả!”. Một chén cháo hải sản độ nóng thích hợp được đặt lên trên bàn trước mặt Ngưng Lộ. Haiz, lần này thiếu gia thực sự muốn nột thiếu phu nhân trong nhà. Nhìn thiếu phu nhân gầy gò từng ngày, bà cũng thật không đành lòng. Không biết thiếu gia đang nghĩ cái gì, mà thiếu phu nhân trước sau chấp nhận.

“Cám ơn thím Trương, nhưng thực sự con không muốn ăn.” Ngưng Lộ để quyển sách sang một bên. Không biết gần đây làm sao, khẩu vị không tốt chút nào, chính là không muốn ăn gì cả.

“Như vậy không được, bữa trưa cô chỉ ăn một chút cơm. Cô xem khuôn mặt nhỏ nhắn này ngày càng gầy, nếu cứ tiếp tục thì phải làm sao? Ăn một chút thôi được không? Cháo chính là sở trường của tôi, nếm thử một chút đi.” Thím Trương ngồi xuống bên cạnh Ngưng Lộ, cầm lấy chén nhỏ muốn cho cô ăn một ít.

Từ chối thì thật không hay, Ngưng Lộ cầm lấy chén cháo thím Trương đưa tới, đang muốn mở miệng ăn, một mùi tanh khó tả xông vào đầu mũi, vốn là khẩu vị không tốt giống như lật núi lập biển cuộn trào lên.

“Oe...” Ngưng Lộ đặt chén cháo xuống, không để ý đến thím Trương đang nhìn mình với ánh mắt đầy nghi hoặc bước nhanh về phía nhà tắm. Thật là khó chịu nhưng ở trong nhà tắm nôn khan nửa ngày mà một chút đồ ăn cũng không nôn ra được.

Ngưng Lộ nhìn khuôn mặt gầy gò, trắng bệch của mình trong gương, cô làm sao vậy?

“Thiếu phu nhân, không phải là cô đang mang thai chứ? Lại đây, súc miệng trước đã.” Nghi ngờ của thím Trương làm cô không yên lòng.

Con? Nơi này thật sự có một tiểu sinh mệnh sao? Hai tay Ngưng Lộ xoa nhẹ cái bụng không thoải mái này. Vừa nghĩ đến chuyện đứa con thì thật sự lại

có con. Cô không biết nên khóc hay nên cười? Khuôn mặt trong gương kia làm cho cô không nhận thức được nữa.

“Thím Trương, liệu sẽ có thật không?” Ngưng Lộ không thể tin được liền hỏi.

“Tôi chắc tám chín phần rồi, trước kia tôi có con cũng như vậy, ăn một cái là ói.” Thím Trương lấy kinh nghiệm của người từng trải nói.

Là như vậy sao? Thật sự đến nhanh như vậy sao? Chuyện càng không muốn lại tới càng nhanh! Chưa được 21 tuổi, cô phải làm mẹ sao? Nhưng đây lại là con của người đàn ông kia, sắc mặt Ngưng Lộ càng trắng bệch hơn trước.

“Thiếu phu nhân, đây chính là chuyện tốt! Cô nên vui mới đúng. Tôi lập tức gọi điện cho thiếu gia, phải đợi lát nữa đi bệnh viện kiểm tra cho chính xác.” Cuối cùng, một ngày vui vẻ như vậy cũng đã đến, căn nhà lớn như vậy tĩnh lặng quá lâu rồi. Thím Trương vui vẻ như là con dâu mình đang có thai, cười không khép miệng.

Đương sự như Ngưng Lộ chỉ biết đứng sững sờ, một câu cũng không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Con

Sau khi vào bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng, chứng minh đứa trẻ trong bụng đã được chín tuần tuổi. Đối chiếu thời gian, hẳn là lần đầu họ quan hệ sau khi cô dùng thuốc đã có cái thai. Thật là vui, hóa ra một sinh mệnh sinh ra và trưởng thành lại có thể đến dễ dàng như vậy.

Về mặt hiền lành ngồi trước mặt bác sĩ phụ khoa, nghe bác sĩ nhắc nhở những việc cần chú ý, suy nghĩ của cô từ từ bay theo gió, cuối cùng không biết bác sĩ đang nói cái gì.

“Sở phu nhân, cô có gì không rõ không?” Bác sĩ nhìn thấy sự lo lắng của Ngưng Lộ, quan tâm hỏi. Nếu không phải vì cháu trai yêu quý của bà nhờ vả, nói cô gái trẻ tuổi này là vợ của bạn tốt nó thì bà không phải bỏ công việc đến đây để gặp người không muốn nghe bà nói.

“Xin lỗi, tạm thời không có.” Thấy chính mình có chút mất hồn, cô vội xin lỗi.

“Có.” Một giọng nam trầm thấp vang lên từ cửa sau. Lại là anh ta? Không hiểu vì sao sắc mặt Ngưng Lộ sau khi thấy Sở Mạnh từ tái nhợt chuyển sang hồng nhàn nhạt. Là thím Trương thông báo anh ta ư? Anh ta không phải đang làm việc sao? Làm sao lại tới nhanh như vậy?

Đang viết đơn thuốc, bác sĩ Tống dùng ánh mắt không thể tin được nhìn hành động đẩy cửa bước vào của người đàn ông kia, đây chính là Sở tiên sinh mà cháu mình nói đến sao? Quả nhiên là tuần tú lịch sự, dường như đối với cô gái trẻ này lại có chút phóng túng không kiềm chế được, có chút không giống với cháu mình. Đây thực sự là người đàn ông chừng chạc, mà Tống Tử Tự lại có chút tùy tiện.

“Sở tiên sinh, có vấn đề gì sao?” Bác sĩ Tống để cây viết trên tay xuống, đưa mắt hỏi.

Ngưng Lộ cúi tầm mắt không dám nhìn anh, người có con không phải là anh, vậy mà anh lại có cái để hỏi! Người đàn ông này thực sự rất kì quái.

“Tôi muốn biết sau khi có thai có thể tiếp tục cuộc sống vợ chồng hay không?” Sở Mạnh cúi thân hình cao lớn xuống trước mặt Ngưng Lộ, hỏi câu hỏi làm người ta xấu hổ đến đỏ cả hai tai, anh ta làm sao lại có thể hỏi chuyện riêng tư kia? Thật là mất mặt!

“Trước khi thai nhi được ba tháng thì chưa ổn định, cho nên tốt nhất là không. Thêm vào đó, thân thể Sở phu nhân tương đối yếu, cần được chăm sóc tốt. Cuộc sống vợ chồng ít đi vẫn tốt hơn, càng không thể kịch liệt quá độ.” Bác sĩ chính là bác sĩ, đối với vấn đề này đã quá quen thuộc.

“Cám ơn bác sĩ Tống.” Sở Mạnh vừa nói vừa ôm vai Ngưng Lộ đang cúi đầu đứng dậy.

“Không có gì, nhớ đúng hẹn đến khám thai.” Bác sĩ Tống mỉm cười, đưa mắt nhìn họ ra khỏi cửa. Tống Tử Tự nhà bà cùng tuổi với người ta, người ta đã có con, nhưng một nửa của A Tự thì không biết đang ở nơi nào.

***

“Cô không vui sao?” Trên hành lang bệnh viện, Sở Mạnh vẫn nhìn Ngưng Lộ không nói gì cả. Nhận được điện thoại của thím Trương, anh bỏ lại công việc, chạy đến đây xem cô. Suốt đường đi, tâm tình của anh lên lên xuống xuống; trong khoảng thời gian này anh không ngừng cố gắng, chính là có thể để cô mang thai con anh. Nhưng bây giờ ước muốn đã thành sự thật, tại sao ngay cả một chút biểu hiện vui sướng cô cũng không có? Điều này làm cho tâm tình vô cùng cao hứng của anh trong nháy mắt đã trở nên ảm đạm.

“Tôi không biết.” Ngưng Lộ không dám nhìn ánh mắt anh. Vui sao? Làm sao mà có thể vui? Đây đâu phải là đứa con trong dự tính của cô, tâm trạng

nặng nề của cô cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài. Cô không biết cô có thể là người mẹ tốt hay không, cô không xác định được mình có yêu tiểu bảo bảo trong bụng hay không? Bởi vì đây là con của hân mà cô dù có làm gì cũng không thoát được người đàn ông này. Nhưng một sinh mệnh đang lớn dần lên trong bụng cô, cô không nhẫn tâm không cần đứa con này. Cô không làm được, nếu ở bên cạnh người đàn ông này cô nói không cần đứa trẻ, cô thật không tưởng tượng nổi hậu quả. Cho nên dù có vui hay không cô cũng phải chăm sóc tốt đứa con đến khi nó chào đời.

“Cô không biết? Cô nói cô không biết?” Nghe cô trả lời như vậy, Sở Mạnh dung sức đẩy cô đến vách tường hành lang bệnh viện, dùng thân hình cao lớn của mình giam cô lại, cặp mắt nguy hiểm bắt đầu tỏa ra tia lửa. Ngưng Lộ không biết trả lời câu hỏi của anh như thế nào, tại sao anh ta lại tức giận?

“Quan Ngưng Lộ, có phải cô không muốn sinh ra đứa trẻ này, trả lời tôi!” Sự trầm mặc của cô làm cho anh thêm phần tức giận, anh biết thật ra cô không muốn có con sớm như vậy, anh thừa nhận là cố ý để cho cô có con, cố ý làm cho cô cảm thấy khó chịu! Nhưng khi thấy biểu hiện sau khi có con của cô vẫn thờ ơ như vậy làm anh không thể không tức giận.

“Tôi không có!” Ngưng Lộ ngẩng đầu lên. Tính tình của anh đối với cô không tính là tốt, nhưng hôm nay cô cảm giác được anh ta có chút không giống nhau, rốt cuộc không giống chỗ nào, cô cũng không biết rõ. Giống như anh rất quan tâm đến đứa trẻ bởi cô cảm thấy anh có chút vội vàng, gấp gáp.

“Nếu không có, gương mặt cô làm vẻ khổ sở là có ý gì?” Sở Mạnh giống như là sợ bị cô nhìn thấu tâm tư, liền khôi phục lại khuôn mặt nam nhân ngang ngược.

“Tôi...” Ngưng Lộ cười khổ trong lòng. Bất kể cô làm cái gì, anh ta cũng cho là không đúng sao? Ngưng Lộ bây giờ làm sao mà cười cho nổi?

“Chúc mừng hai người sắp sửa chuyển sang một giai đoạn mới. Thật đáng mừng a!” Âm thanh cười đùa vui vẻ truyền vào tai, hai người đồng thời quay đầu lại, thân hình bác sĩ mặc áo blouse trắng không phải là Tống Tử Tự sao? Rốt cuộc là nhìn bao lâu rồi mà cười thành như vậy?

“Cậu ở nơi này làm gì?” Sở Mạnh nghiêm mặt hỏi.

“Xin chào, bác sĩ Tống.” Ngưng Lộ nở nụ cười nhẹ, đối với bác sĩ Tống thích pha trò này, cô thật tò mò, bọn họ rõ ràng không hề giống nhau, sao lại có thể trở thành bạn tốt?

“Xin chào! Tôi có thể gọi em là Ngưng Lộ không? Lần sau đừng gọi tôi là bác sĩ Tống, cứ gọi là A Tự đi! Tôi lớn tuổi hơn em, có thể gọi tôi là A Tự ca ca!” Không để ý người đàn ông bên cạnh đang giận đến xanh mặt, Tống Tử Tự bước đến gần Ngưng Lộ, gương mặt vui vẻ cười. Haha, anh biết lấy thái độ cùng vẻ dịu dàng như vậy làm sao có thể không làm người khác thích! Xem đi, cô gái có danh nghĩa Sở phu nhân này không phải đang mỉm cười với anh sao!

“Như vậy e là không được.” Ngưng Lộ không dám gọi thẳng “A Tự”, gọi “A Tự ca ca” cũng không được, gọi tên đầy đủ lại có điểm không lễ phép.

“Không có gì đâu Ngưng Lộ, về sau thường ra ngoài chơi cùng mọi người là được rồi.” Tống Tử Tự tiếp tục trêu chọc cô.

“Đi về !” Ai rảnh cùng hân chơi đùa ? Sở Mạnh kéo tay Ngưng Lộ hướng về phía thang máy. Trước mặt anh dám cùng người con trai khác cười đùa vui vẻ, cô muốn cái gì ?

“Hẹn gặp lại.” Ngưng Lộ nhìn người đàn ông giống như đang giận, cô lại chọc tới anh sao ?

“Hẹn gặp lại. Ngưng Lộ, văn phòng tôi ở tầng 26. Hoan nghênh cô đến tìm tôi nói chuyện phiếm.” Tống Tử Tự cười đến ngoác cả miệng.

Đúng là gặp quý, ai muốn cùng hân nói chuyện phiếm ? Thang máy vừa đến, Sở Mạnh kéo Ngưng Lộ bước vào, không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: GIỌNG PHỤ NỮ TRONG ĐIỆN THOẠI

Sau khi có con, cuộc sống dường như yên bình chưa nhiều, bởi vì anh không giống như trước kia, hạn chế muốn cô. Ngủ đủ giấc cộng thêm việc đang mang thai, Ngưng Lộ giống như châu viên ngọc nhuận*, gương mặt nhỏ mịn màng, làn da trắng mịn thêm sáng bóng, chỉ trừ hai lông mày thoáng nét u buồn bên ngoài, cả người tỏa ra một loại quyền rũ xinh đẹp đầy nét phong tình.

*châu viên ngọc nhuận: hạt ngọc trai tròn, sáng bóng. Ở đây ý chỉ khuôn mặt tròn, sáng bóng, không tí vết.

Hình như đã đi công tác gần một tuần thì phải? Ngưng Lộ mở rèm che cửa sổ phòng ngủ khiến ánh mắt mặt trời rực rỡ chiếu vào căn phòng, chiếu vào cả khuôn mặt của cô.

Con người thật sự là động vật kỳ quái, rõ ràng là ghét anh ta đến tận xương tủy nhưng lại đáng chết nhớ rõ anh ta đã đi bao lâu rồi. Ngưng Lộ không thể

hiểu nỗi gần đây mình làm sao nữa, dễ dàng xuân buồn thu đau*, có phải là tâm trạng phụ nữ mang thai dễ đa sầu đa cảm? Không phải vậy, cô không phải là đang nhớ anh ta, chỉ là có chuyện muốn trao đổi với anh thôi. Ngưng Lộ tự an ủi mình, bởi trường học đã khai giảng mà cô còn chưa có đi điểm danh. Mặc dù đã mang thai, nhưng bây giờ còn nhìn không thấy bụng, huống hồ thân thể cô cũng không có gì bất thường. Chương trình học cũng không phải quá nhanh, nhưng cô cũng không muốn tụt lại quá nhiều so với bạn học. Cho nên cô muốn cùng anh trao đổi về vấn đề này. Mỗi ngày ở nhà thật sự vô cùng nhàm chán.

Nhưng cô không biết số điện thoại di động của anh, có phải rất buồn cười hay không? Ngưng Lộ đưa tay ra kéo rèm cửa, cúi đầu tự giễu bản thân. Bình thường có chuyện gì cũng là thím Trương gọi điện thoại cho anh, cô tránh anh còn không kịp, làm sao mà chủ động tìm anh đây? Nhưng mấy ngày này, thím Trương cũng không gặp anh thì sao? Rốt cuộc thì khi nào anh ta trở về? Nếu anh đi công tác một tháng sau mới trở về vậy thì cô đâu thể đến trường kịp.

Haiz~ Một tiếng thờ dài vang lên trong phòng ngủ, vọng lại một hồi lâu rồi mới tan ra.

“Thiếu phu nhân, đến giờ trà chiều rồi. Thím Trương làm món nước dừa hầm cách thủy tổ yến* cô thích nhất đây, mau tới nếm thử một chút.” Khuôn mặt thím Trương vui sướng hài lòng cảm cái chén nhỏ tinh xảo bước vào.

“Cám ơn thím Trương.” Ngưng Lộ dừng lại dòng suy nghĩ miên man đầy hờn tủi, thỏa mãn khẩu vị của mình mới là đạo lý đúng đắn. Kể từ khi mang thai, khẩu vị của cô cũng thay đổi không ít, trước kia ăn rất ít đồ ngọt còn bây giờ thì mỗi ngày đều phải ăn một chén mới được.

“Ăn nhiều một chút, bồi dưỡng tốt cho thân thể, về sao sinh Bảo Bảo mới không cực!” Thím Trương cười tươi, lấy thân phận người thân khuyên bảo Ngưng Lộ.

“Đúng rồi thím Trương ...” Khi tổ yến trong chén còn một nửa, Ngưng Lộ cảm cái muỗng nhìn thím Trương muốn hỏi rồi lại thôi.

“Thế nào? Mùi vị không ngon sao? Hay là lại muốn nôn?” Thím Trương hỏi giọng khản trương. Gần đây tình trạng thai nghén của thiếu phu nhân đã tốt hơn trước rất nhiều, vừa rồi bà cũng đã nếm thử, không hề tanh mà.

“Không phải vậy đâu thím Trương. Con chỉ muốn hỏi khi nào anh ta quay về?” Ngưng Lộ hỏi trong khi tay cầm chặt cái muỗng, không dám ngẩng đầu nhìn thím Trương, sợ bị bà cười. Rõ ràng là chồng cô nhưng lại phải thông qua người khác để biết được hành tung của anh, có phải hay không có chút ...

“A, thì ra là thiếu phu nhân nhớ thiếu gia. Tôi thật sự là hồ đồ. Nhưng buổi trưa, tôi có gọi điện thoại cho cậu, cậu không nói nên tôi cũng không hỏi. Thiếu phu nhân, không thì cô gọi cho thiếu gia đi !” Thím Trương vỗ vỗ đầu.

“Thím Trương, không phải như vậy. Con chỉ tìm anh ta có chuyện.” Nói xong, mặt Ngưng Lộ đỏ lên, cô làm sao có thể nhớ anh ta! Chỉ là muốn tìm hân nói chuyện thôi. Nhưng cô càng giải thích, mọi chuyện càng không rõ ràng.

“Thiếu phu nhân, đều là vợ chồng có gì phải ngại ngần! Thím Trương sẽ không cười cô đâu.”

“Thím Trương, con không có số anh ta.” Lần trước, cô có mua một số di động nhưng không có dùng qua, anh có hỏi qua số của cô, nhưng chưa từng gọi cho cô.

“Hà ?” Lần này đến lượt thím Trương há mồm kinh ngạc.

“Không sao đâu thiếu phu nhân, tôi sẽ đi lấy cho cô.” Thím Trương ngạc nhiên đến khi Ngưng Lộ cúi đầu thì lập tức đứng dậy đi lấy số điện thoại.

***

Cầm thật chặt tờ giấy viết số điện thoại anh trên tay, Ngưng Lộ nhìn chăm chăm vào số điện thoại trên tay, trong lòng tự hỏi : “Có nên gọi hay không ?”

Do dự khoảng nửa ngày, cô lấy hết dũng khí gọi số máy kia. Điện thoại kết nối được thì Ngưng Lộ cảm giác được khuôn mặt mình không khỏi nóng lên, tim đập nhanh lên, gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Không cần khản trương, không sao đâu, trong lòng cô tự an ủi chính mình.

Điện thoại vang lên mấy tiếng nhưng vẫn không có ai bắt máy, cô muốn ngắt máy thì điện thoại thông được.

“Alô?” Điện thoại bên kia rất yên lặng, Ngưng Lộ nhỏ giọng a lô một tiếng.

“Xin chào, xin hỏi cô gọi điện thoại của Mạnh có chuyện gì không? Anh ấy đang tắm, hiện không tiện nghe máy.” Điện thoại đầu kia không phải giọng Sở Mạnh mà là giọng của một cô gái trẻ kiều diễm. Đây là điện thoại của anh ta sao? Sao lại có một cô gái nhận điện thoại của anh ta? Hơn nữa cô gái ấy nói đang tắm? Vậy có phải quan hệ của hai người bọn họ không bình thường? Ngưng Lộ cầm điện thoại trên tay mà ngáy ngẩn cả người, cô thật không ngờ là mình lại gặp loại sự tình này.

“A lô? Nói chuyện đi, không thì tôi cúp máy!” Đầu dây bên kia dường như đã không còn kiên nhẫn.

“Thật xin lỗi, tôi gọi nhầm số.” Ngưng Lộ nói xong liền ngắt máy. Trong lòng khó chịu không nhịn được liền đem điện thoại ném lên bàn, thuận tay ôm KITTY đang đặt trên ghế salon ôm vào trong ngực. Anh ta coi đây là cái gì? Rõ ràng đã kết hôn với cô vậy mà còn dây dưa cùng người phụ nữ khác bên ngoài. Mặc dù chưa từng gây ra tin đồn tình cảm gì, nhưng nghe được giọng người phụ nữ tự nhiên nghe được điện thoại anh, tâm tình Ngưng Lộ trầm tĩnh bỗng bị lay động một tí.

Anh ta có thể như vậy thì cô không cần chuyện gì cũng phải hỏi anh ta không phải sao? Ngưng Lộ quyết định ngày mai tự mình đến trường điểm danh nhập học.

Trong khi đó, ở nơi khác, nhìn điện thoại bị cúp Tiêu Diệc San lạnh lùng cười một tiếng, dùng ngón tay mảnh khảnh nhấn phím hủy, cái tên “Ngưng Nhĩ” chói mắt lập tức biến mất trên màn hình.

Thật không phải là ông trời đang giúp cô hay sao? Sở Mạnh chính là người đàn ông tốt mà cô đã xác định mười năm trước, không ngờ bất cần một tí, anh liền kết hôn. Có điều nghe nói, cô vợ nhỏ của anh cũng chỉ là một nữ sinh đại học chưa tốt nghiệp, muốn giành với cô ư? Một cái cửa sổ nhỏ cũng không có đâu! Chỉ là nếu có được người đàn ông Sở Mạnh này dễ dàng thì Tiêu Diệc san cô cũng không cần tốn mười mấy năm bất thành như vậy. Lần này, cô sẽ đi những bước chậm, không phải còn có mẹ giúp cô sao?

“Diệc San, vừa rồi có người gọi cho tôi sao?” Sở Mạnh thay xong trang phục bước ra từ phòng quần áo, giờ tay nhắc chân là tỏa ra sức hấp dẫn của người đàn ông thành công, không thể ngăn cản. Vì sao người đàn ông này lại chỉ thuộc về cái loại phụ nữ như Quan Ngưng Lộ kia?

“Người ta gọi nhầm số thôi!” Gương mặt Tiêu Diệc san bình tĩnh đưa điện thoại cho anh.

“Gọi nhầm?” Sở Mạnh nhíu mày lại, số điện thoại này không nhiều người biết lắm, không thể nào có người gọi nhầm. Chẳng qua bây giờ anh không có thời gian truy cứu, thời gian gặp mặt tổng giám đốc tập đoàn K&P đã đến rồi. Đề là vì cái tên Ngũ Thiên Nghiên chết tiệt kia, lúc lâm trận lại bỏ chạy làm anh phải tự mình ra tay, mà Tiêu Diệc San bây giờ cũng là trợ lý của anh.

“Sở tổng giám đốc, thời gian gần đến rồi. Chúng ta mau đi thôi!” Giọng điệu Tiêu Diệc San có chút làm nũng đặc ý bởi vì họ đã quen nhau vài chục năm rồi.

“Đi thôi!” Sở Mạnh đeo kính đi ra trước. Anh sẽ điều tra về cú điện thoại kia, chờ anh giải quyết xong chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Anh ta giống người kia

Mặc dù khai giảng đã một tuần, nhưng Sở Mạnh vẫn chưa trở về nhà. Cuộc sống thay đổi của Ngưng Lộ đã dần đi vào nếp, mỗi ngày đi học rồi lại về nhà. Hai nơi một đường, không có chút lười.

Mang thai mới có 3 tháng, căn bản không có ai nhìn ra được cho nên cô cũng rất yên tâm. Buổi chiều, tiết Văn học sử đương đại kết thúc sớm nửa tiếng so với bình thường, cho nên cô mới có chút thời gian đi dạo trong sân trường. Không phải bác sĩ nói phụ nữ có thai nên đi dạo nhiều một chút sao? Mỗi ngày muốn đi dạo vườn hoa phía dưới cũng đã phiền phức lắm rồi, hôm nay khó lắm mới có được thời gian, cô liền muốn đi dạo nơi con đường mòn quen thuộc này.

Gió thổi ngày hè làm bung mái tóc dài không cột cùng làn váy nhỏ của Ngưng Lộ, đi ngang qua qua cô đều là những bạn học tùm ba tùm năm, nếu không thì là những cặp tình nhân ngọt ngào tay trong tay đi bên lề đường lớn, chỉ có cô là đi một mình, không chút để ý cứ vậy mà đi tiếp. Không phải là nhìn cây, không phải là xem hoa cũng chẳng phải là ngắm cỏ, chỉ là cô có chút cảm giác cô quanh cùng bất đắc dĩ mà thôi. Cô cũng đã từng giống như bọn họ, tan học cùng nam sinh tuần tú có nụ cười luôn ôn hòa đi đến Đồ Thư Quán rồi cùng nhau ngồi xe đạp về nhà, cô cũng đã từng nghĩ những ngày như vậy cứ bình lặng mà trôi qua....

“Bạn học Quan, chờ một chút!” Một giọng nam trong sáng kèm theo tiếng bước chân gấp gáp vang lên sau lưng Ngưng Lộ. Cô không có quen thân với những sinh viên khóa trên, đặc biệt là sinh viên nam. Tại sao lại có người ở đây gọi cô? Ngưng Lộ dừng bước tại một gốc cây ngô đồng cao lớn trước mặt nhưng cô không quay đầu nhìn lại là ai, thật ra thì cũng không có hứng thú biết, là ai mà nói đều với cô đều không quan trọng.

“Xin chào, bạn học Quan! Tôi tên là Đường Tĩnh Đằng, là thầy giáo giảng dạy môn văn học nước ngoài học kì trước.” Một người đàn ông trẻ tuổi tràn đầy phong độ của người trí thức đứng trước mặt Ngưng Lộ, trên tay còn cầm một chồng tài liệu, có phải là vừa hết tiết?

Tại sao người này thoát nhìn rất quen mắt? Trên người anh ta có mùi sạch sẽ rất giống với người nào đó, cho nên cô không cự tuyệt anh đến gần, rốt cuộc là đã gặp anh ta ở đâu? Anh ta nói là giáo viên môn văn học nước ngoài nhưng cô không phải là học sinh chuyên ngành ngoại ngữ, làm sao anh biết cô?

“Bạn học Quan, bạn không để ý tôi gọi là Ngưng Lộ chứ?” Đường Tĩnh Đằng khẽ mỉm cười, vân đạm phong thanh*. Thật là giống anh, giống người đã ở bên cô nhiều năm, chính là người đó. (ý chỉ Sở Khương) Trong lòng Ngưng Lộ có chút dao động, anh ta ngay cả tên cô cũng biết. (ý chỉ Đường Tĩnh Đằng).

*Vân đạm thanh phong: nhạt như mây, trong như gió.

“Giáo sư Đường, có chuyện gì không?” Giống như anh vừa rời tự giới thiệu mình họ Đường, Ngưng Lộ ôm sách giáo khoa, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, lơ lửng.

“Không có gì cả. Chỉ là lần trước em chợt bị đau trong kì thi cuối kì, không bị gì chứ?” Khuôn mặt trắng của Đường Tĩnh Đằng có chút xấu hổ, mình không phải là quá đường đột chứ? Người ta cũng không nhớ anh! Lần trước bởi vì lấy danh nghĩa là giáo viên đi coi thi, kể từ lúc đó, lúc sắc mặt tái nhợt của cô dựa vào lòng anh, khuôn mặt xinh đẹp, dịu dàng đã khắc sâu vào lòng anh. Biết rõ cô đã kết hôn hơn nửa gia thế không tồi, nhưng anh không thể không chế mình muốn đến một bước gần hơn với trái tim cô. Thật ra thì anh không có ý gì khác, chỉ là muốn cùng cô kết bạn, không biết như vậy có được hay không?

“Chỉ là chút bệnh thôi. Hôm đó thật sự cảm ơn giáo sư Đường!” Anh vừa nói xong, Ngưng Lộ cũng nghĩ ra thì ra anh chính là giáo viên đã đỡ cô ra ngoài trong kì thi lần trước. Biết được thân phận của anh, thái độ lạnh nhạt của Ngưng Lộ cũng từ từ biến mất.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Không có việc gì là tốt! Đúng rồi, hôm nay tan học sớm sao? Vẫn chưa tới 4 giờ mà!”

“Giáo sư chặn dê* rồi!” Khó mà Ngưng Lộ lại cùng một người vừa mới quen tán gẫu vui như vậy. Không biết vì sao, anh làm cho cô cảm giác an tâm.”

*bản gốc: 放羊 – chặn dê, ý chỉ có việc bận nên được về sớm.

“Đôi khi tôi cũng muốn cho học sinh chặn dê.” Đường Tĩnh Đằng cười nói, có lúc một tiết thật sự quá dài, học sinh ngồi nghe bên dưới đều buồn ngủ, nếu không vì cần phải thi thì nhiều người đã không ngồi trong lớp mà tâm hồn thì để bên ngoài, không bằng hết tiết sớm một chút, đều tốt cho mọi người.

“Giáo sư Đường, người cũng không được như vậy nha! Cần thận em báo với phòng Giáo vụ xử lí đó!”

“Tốt! Tôi không sợ! Em thử đi báo đi!”

Bọn họ vừa đi vừa nói, một là giáo sư đại học tràn đầy anh tuấn, lịch sự, một là giai nhân xinh đẹp đầy tao nhã, một hình ảnh tràn ngập nhân văn làm cho người ta không thể không chú ý.

Một đám thanh niên nam nữ đi ngang qua, cùng nhau chào: “Chào Đường giáo sư!”.

“Chào các em!” Đường Tĩnh Đằng chào lại lịch sự, những người kia đều là học sinh trí thức.

“Đúng rồi, bên cạnh giáo sư Đường không phải là nữ sinh hệ tiếng Trung Quan Ngưng Lộ sao?”

“Đúng rồi đó, nghe nói cô ta kết hôn rồi.”

“À, thì ra là bạn trai cô ấy sao?”

“Không phải đâu, tôi nghe bạn bên hệ tiếng Trung nói cô ta được gả vào một nhà giàu có. Không chừng là bỏ rơi người đó chứ?”

“Vậy ư? Bạn trai tốt như vậy mà cũng vứt bỏ à?”

Âm thanh bàn luận sôi nổi càng lúc càng nhỏ dần, sắc mặt của Ngưng Lộ càng lúc càng trắng ra. Thì ra người ta cho rằng cô là cái loại này. Mặc dù không phải là nghe lần đầu nhưng chính tai nghe được thật sự rất khó chịu. Nhưng cô khổ sở nào có ai biết?

“Thật xin lỗi, Ngưng Lộ. Tôi không biết đi với em sẽ mang lại phiền phức cho em.” Đường Tĩnh Đằng nhìn sắc mặt bất thường của Ngưng Lộ, trong lòng không ngừng xấu hổ.

“Không sao đâu giáo sư Đường. Việc này cũng không có liên quan đến thầy.” Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười. Vốn là không có quan hệ với anh, nhưng anh lại vô cùng quan tâm.

“Ngưng Lộ, không cần để ý cái nhìn của người khác. Tự mình biết không có gì sai là được. Tôi tin em mà!” Lời nói của Đường Tĩnh Đằng làm lòng Ngưng Lộ thấy ấm áp hẳn lên: “Cảm ơn giáo sư Đường!”

“Tôi lớn hơn em cũng vài tuổi, không bằng em gọi tôi là Đường ca ca đi!”

“Đường đại ca, vậy em đi về trước!” Ngưng Lộ cười một tiếng. Cửa trường cách đó không xa, mà cô không thể để anh đưa ra đến cửa. Nhất định lão Trương đã đứng ngoài đó đợi cô.

“Có người tới đón em sao?” Đường Tĩnh Đằng nhớ lần trước có xe chuyên dụng đến đón cô, hiện tại cô nói vậy chính là muốn làm rõ tư tưởng anh.

“Tài xế đang chờ em bên ngoài. Tạm biệt!” Ngưng Lộ vẫy tay tạm biệt anh. Hành động quan tâm chu đáo như vậy, nụ cười ấm áp quen thuộc như vậy làm cho không khỏi muốn tiến đến gần. Nhưng là không được, cũng không thể, lại càng không nên.

“Tạm biệt.” Đường Tĩnh Đằng nhìn bước chân cô càng bước càng xa, trên gương mặt anh tuấn thoáng hiện chút mất mát. Điều này làm cho anh nghĩ đến một bài thơ có tâm trạng tương tự:

“Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dĩ lão

Hận bất sinh đồng thì, nhật nhật dữ quân hảo.” *

Tuy rằng anh và cô không chênh lệch xa như vậy, nhưng đã là quá muộn. Chậm một bước đã là xa như chân trời, bọn họ gặp nhau quá muộn! Cô đã làm vợ người khác, là người mà anh không thể hi vọng nữa rồi. Nhưng vẫn là tâm động...

*Bản gốc: “我生君未生，君生我已老。

恨不生同时，日日与君好。”

Đại ý: “Khi tôi sinh ra thì em chưa sinh, khi em sinh ra thì tôi đã già,

Hận không sinh cùng một thời, ngày ngày hạnh phúc bên em.”

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: TÂM SỰ TRONG LÒNG

Paris, nước Pháp.

Trong căn phòng xa hoa của Royal Plaza Hotel, toàn bộ các bức màn của cửa sổ sát sàn được mở rộng. Cảnh đêm ở giống như trong mơ, lãng mạn mà xa hoa.

Thân ảnh cao lớn của Sở Mạnh đang đứng bên cửa sổ, tay cầm điện thoại, dường như rất kiên nhẫn chờ đối phương nghe máy. Từ góc độ đứng của anh có thể nhìn thấy tháp Eiffle cùng đại lộ Montagne nổi tiếng.

Ngũ Thiên Nghiên chết tiệt, nếu như cô có khả năng thì cũng không cần tiếp điện thoại của anh. Vốn là anh đã đem việc hợp tác với tập đoàn K&P giao cho cô toàn quyền xử lý, vậy mà ngay lần đầu tiên đi đàm phán, cô lại bỏ chạy khi công việc đang dở dang, hơn nữa cũng không biết là cô đi đâu. Cho nên anh chỉ có thể khổ sở nhận lấy, ai ngờ được người phụ trách K&P lại chỉ định Ngũ Thiên Nghiên ra mặt mới bằng lòng nói tiếp chuyện hợp tác. Điều này làm cho một Sở Mạnh luôn thuận lợi mọi việc trên thương trường vô cùng tức giận, không phải vì anh sợ không thể đàm phán được với người phụ trách mà ông chủ kia lại chỉ chỉ định cô gái đã bỏ trốn kia.

Hôm nay để gọi được cho cô thật không dễ dàng, điện thoại vẫn không ai nghe máy. Mẹ nó, Ngũ Thiên Nghiên đáng chết! Cô biến mất lúc nào không biết, làm cho hành trình về nước của anh kéo dài rồi lại kéo dài, cũng không biết người phụ nữ ở nhà như thế nào nữa. Đây mới là mấu chốt vấn đề! Sở Mạnh thừa nhận có chút nhớ cô, dù gì cô cũng mang thai con anh! Mấy ngày trước, khi nghe thím Trương nói cô đến trường, anh rất là tức giận, nhưng khi nghe nói sau khi đến trường tâm trạng cô tốt hơn rất nhiều cho nên anh cũng không có ngăn cản.

Sở Mạnh nghĩ lại phải cúp điện thoại thì bên kia rốt cuộc cũng bắt máy.

“Ngũ Thiên Nghiên, cô chết đâu rồi? Cô đem một nửa công việc giao lại cho tôi là có ý gì? Cô có biết cái hiệp ước có ý nghĩa như thế nào với mấy năm phát triển của Sở Thành chúng ta không? Cô lại không dám nói tiếng nào mà biến mất sao?” Không đợi người bên kia trả lời, Sở Mạnh mất đi tinh táo mà hét lớn. May là ở đây là không ai thấy, nếu không sẽ cho rằng ông chủ Sở Thành lại uống nhầm thuốc.

“Sở tổng giám đốc, không cần nổi giận như vậy, Ngũ tiểu thư hiện đang ở nhà tôi làm khách. Còn chuyện hợp đồng thì không cần lo lắng, tôi sẽ cùng Ngũ tiểu

thư bàn bạc. Có dịp sẽ gặp lại.” Trong điện thoại là giọng nói đàn ông mang chút âm điệu quốc ngữ, âm thanh quen thuộc như vậy không phải là người phụ trách K&P LOS tiên sinh đã gặp qua một lần sao? Tại sao anh ta lại nghe điện thoại Ngũ Thiên Nghiên? Chẳng lẽ Ngũ Thiên Nghiên đột nhiên trốn tránh là vì có quan hệ gì với LOS tiên sinh? Anh cũng không có cơ hội hỏi, bên kia đã cúp máy từ sớm.

Chẳng lẽ người phụ trách K&P có khuôn mặt ôn hòa kia lại có hứng thú với Ngũ Thiên Nghiên? Có thể không chỉ là hứng thú đơn giản như vậy? Có người ở nhà anh ta làm khách cũng tốt. Cuối cùng cũng đạt được ý nguyện, ngày mai anh có thể về nước. Sẵn dịp có thời gian phải đi mua quà tặng cho cô ấy nữa! (ý chỉ Ngưng Lộ)

Mở cửa muốn đi ra ngoài, lại thấy Tiêu Diệc San đã đợi lâu ngoài cửa.

“Diệc San, có chuyện gì sao?” Dù sao trước đây cũng là đưa em từng giúp đỡ anh, bộ dáng lạnh nhạt bình thường của Sở Mạnh lúc này cũng giảm bớt.

“Mạnh ca ca, đã trễ thế này rồi anh còn đi đâu?” Tiêu Diệc San nhìn chăm chú hai lông mi Sở Mạnh. Cô đã tính tới mời anh cùng đi ngắm cảnh đêm Paris; mặc dù cô vẫn sống ở Pháp nhưng đi với những người khác nhau, cảm giác sẽ không giống nhau.

“Ngày mai có thể về nước, ra ngoài mua một chút đồ.” Sở Mạnh suy nghĩ một chút rồi nói ra, bởi vì trước đây anh chưa từng mua đồ cho phụ nữ, cũng không biết nên mua cái gì, không bằng để cho Diệc San đi cùng!

“Là mua quà tặng cho chị dâu sao? Em không nhìn ra anh rất để ý đến chị dâu nha!” Tiêu Diệc San đứng bất động tại đó, nghe được anh nói là mua đồ giúp người phụ nữ kia, trong lòng cô rất giận dữ. Từ trước tới giờ anh chưa từng mua quà cho cô!

“Nếu như em không có thời gian, anh cũng không ép.” Sở Mạnh không quay đầu lại, đi thẳng về phía thang máy. Anh ghét nhất người khác nói bóng nói gió muốn biết suy nghĩ bên trong của mình, đặc biệt là phụ nữ. Tiêu Diệc San cũng như vậy, anh làm gì cũng không miễn cưỡng người khác, nếu như cô không muốn thì thôi.

“Mạnh ca ca, chờ em một chút. Em đã nói gì đâu!” Tiêu Diệc San dẹp đi khó chịu trong lòng, liền đi theo anh.

*****

Lại đến buổi chiều giờ tan học.

Trong khoảng thời gian này, Ngưng Lộ vui vẻ không ít, trên mặt lúc nào cũng luôn hiện lên một nụ cười nhẹ.

Số lần gặp Đường Tinh Đằng cũng ngày càng nhiều, mỗi ngày thường xuyên gặp hơn một lần, có khi ở Đồ Thư Quán, có lúc đang tự học bên ngoài, có lúc ở khuôn viên của trường. Bất luận làm chuyện gì, cô có thể đi qua đường, thậm chí đi cửa hàng tiện lợi mua bình nước cũng có thể gặp anh. Ngưng Lộ nghĩ ngờ, nếu không phải chú Trương đón cô về ăn cơm trưa, chắc cô cũng gặp anh ở phòng ăn.

Nhưng cũng vì nhiều lần gặp gỡ trùng hợp như vậy nên cô cũng ngày càng hiểu về anh hơn. Anh du học nước ngoài nhiều năm, kiến thức chuyên môn rất rộng, hàng năm đắm chìm trong biển sách vì vậy mà cả người tỏa ra phong độ của người trí thức, tính tình ôn hòa, đối xử với ai cũng lễ độ, hòa nhã. Cho nên rất nhiều học sinh thích anh, ở trên đường thường có học sinh chào hỏi.

Một người đàn ông như vậy rất dễ làm cho người ta phát sinh tình cảm. Nếu như ban đầu không có xảy ra chuyện này, tương lai Sở Khương cũng giống như Đường Tinh Đằng vậy. Nhưng cuộc sống lại không có “nếu như”, không biết anh hiện tại có sống tốt không? Ngưng Lộ không dám có bất kì sự liên hệ nào với anh, ngay cả hộp thư cũng không dám mở. Cô sợ tâm tình mình sẽ mất đi không chế một lần nữa.

Lí do cô dễ dàng gần gũi với Đường Tinh Đằng là vì anh có khí chất rất giống Sở Khương, rất ấm áp, rất dễ chịu, làm cho người khác không tự chủ mà muốn mà muốn được hưởng chút ấm áp này, như vậy có tính là lợi dụng anh không?

Ngưng Lộ nhìn thân hình cao lớn của người con trai đứng dưới cây ngô đồng, mặt thoáng hiện lên nụ cười nhẹ. Nụ cười ấy sao lại quen thuộc đến vậy!

“Đường đại ca, hôm nay sao lại sớm như vậy?” Ngưng Lộ đứng lại trước anh một mét.

“Buổi chiều anh không có lớp. Phải về nhà rồi sao?”

“Không à!” Ngưng Lộ nghĩ đến chú Trương gọi điện thoại cho cô, khiến cô tan học phải ra đây ngay. Là Sở Mạnh đã về, anh còn muốn chú Trương đi về rồi cùng nhau ra ngoài ăn cơm với cô.

“Hôm nay trong nhà có chuyện gì sao?” Đường Tinh Đằng vẫn ôn hòa như giọng nói của mình.

“Phải ra ngoài ăn cơm.” Ngưng Lộ muốn cười một cái, nhưng là nghĩ đến Sở Mạnh thì thế nào cũng không cười được. Thật ra thì chỉ cần cô không nói những đề tài nhạy cảm thì có thể nói là anh đối với cô tốt không? Ít ra khi anh vô cùng tức giận cũng không có ra tay đánh cô. Chẳng qua là có lúc cách thức trừng phạt của anh làm cô cảm thấy vô cùng sợ hãi và khó chịu. Đối mặt với loại đàn ông này, làm sao cô có thể mỉm cười được?

“Vậy đi trước đi! Tạm biệt!” Đường Tinh Đằng không phải là loại người dây dưa không rõ, bọn họ bình thường gặp mặt cũng giống như mọi hôm, chào hỏi rồi tán gẫu vài câu. Nếu như Ngưng Lộ tan học sớm thì cùng nhau đến phòng tự học, chỉ vậy thôi.

“Tạm biệt!” Ngưng Lộ nhìn bóng lưng anh rời đi rồi nhẹ nhàng xoay người. Hai người cũng giống như hai đường thẳng song song, không có điểm chung, dù có cố gắng như thế nào cũng không giao nhau ....

Bạn bè? Làm bạn bè cũng tốt. Nhưng nếu người đàn ông kia trở lại, anh có đồng ý để cô có bạn bè nam không? Mơ đi! Xem ra, về sau không nên thường xuyên gặp mặt Đường đại ca, nếu không Sở Mạnh sẽ giận chó đánh mèo* sang anh.

*Tương tự như giận cá chém thớt.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: EM HỌ (BIỂU MUỘI) TRÊN TRỜI RƠI XUỐNG

Chú Trương trực tiếp chở Ngưng Lộ đến trước cửa khách sạn dưới cở của Sở Thành mới dừng xe.

Hiện tại chưa đến 5 giờ, sẽ ăn cơm sớm như vậy sao? Trong lòng Ngưng Lộ có nghi vấn cũng không dám hỏi, bởi vì cho dù có hỏi thì chú Trương cũng không biết, thật ra cũng chỉ là nghe lời Sở Mạnh mà thôi.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia nói sẽ chờ cô ở đại sảnh, có muốn tôi đưa cô đi vào hay không?" Xe tắt máy, chú Trương mở cửa xe phía sau, nhìn thấy thiếu phu nhân vẫn ít nói như vậy.

"Không cần, con tự đi là được rồi, cảm ơn chú Trương." Ngưng Lộ kéo cẩn thận kéo làn váy xuống gối nói.

Trang hoàng xa hoa, ánh sáng chiếu rọi cả đại sảnh, Ngưng Lộ cũng không muốn đến nơi này nhìn người đàn ông kia. Xoay người muốn đi qua bên kia ngồi xuống nghỉ ngơi, đang xoay người thì trong nháy mắt đụng phải một lồng ngực rắn chắc, người này đi bộ không nhìn đường sao? Cái mũi của cô bị đụng đến muốn sai lệch. Nhưng Ngưng Lộ lên tiếng trước nói xin lỗi với người ta: "Thật xin lỗi."

"Đau không?" Sở Mạnh đưa tay vịn vai cô. Thời điểm chú Trương mới vừa dừng xe tới cửa anh liền thấy, bất quá là do anh dùng thang máy chuyên dụng, cho nên không thấy được anh đang ở đại sảnh.

Là anh ta? Thanh âm xa lạ mà lại quen thuộc kia, hơi thở mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ toàn thân, Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau, ánh mắt sắc sảo, thăm dò ánh mắt của nhau, thời gian như ngừng trôi.

Khuôn mặt nam tính, ngũ quan lập thể rõ ràng đập vào mắt, không có dấu hiệu mệt mỏi của đi đường dài, thần thanh khí爽 như cũ. Chẳng qua là từ trước đến giờ ở bên ngoài mặt kiêu không rời khỏi anh, lúc này cũng không có mặt kiêu trở ngại. Anh mắt sâu không thấy đáy khóa cô lại thật chặt, là cô hoa mắt sao? Ngưng Lộ không thể tin được, bởi vì ở trong mắt của anh, cô thấy được cái bóng mình rõ ràng, thật sâu trong mắt anh, chỉ có khuôn mặt của cô.

Xem ra thím Trương chăm sóc cô rất tốt, chỉ là hơn mười ngày không thấy mà khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đã hồng hào hơn, cảm cũng mượt mà hơn, ánh mắt nhẹ nhàng giống như có một loại ảo giác không thể tin được. Chẳng qua là thân thể cũng không có nhiều thay đổi, bụng vẫn rất nhỏ, hiện tại giống như mang thai ba tháng chứ? Tầm mắt của anh từ mặt của cô bắt đầu dời xuống.

"Thì ra đây chính là chị dâu a! Nghe tiếng đã lâu bây giờ mới thấy! Em là Tiêu Diệc San. Gọi em Diệc San là được rồi." Tiêu Diệc San vẫn đi theo phía sau không nhìn được phá tan ánh mắt hai người giống như đang giằng co.

Là giọng người phụ nữ trong điện thoại kia, Ngưng Lộ nhìn theo nơi phát ra tiếng nói. Đó là một vóc người cao gầy tóc ngắn xinh đẹp, mặc một bộ đồ làm cho người ta nhìn cũng biết là đồ công sở của nhà thiết kế nổi tiếng, cùng màu với giày cao gót, gương mặt kiêu ngạo cùng tự tin. Cô chỉ thấy có điểm giống Ngũ Thiên Nghiên đã gặp qua một lần, cũng đều là kiểu nữ cường nhân. Nhưng có một chút không giống nhau, chính là Ngũ Thiên Nghiên mặc dù cường thế nhưng ít ra sẽ không để cho người khác ghét đến nỗi không đến muốn đến gần, mà cái người vừa thấy mặt đã gọi cô là "chị dâu" lại làm cho trong lòng Ngưng Lộ muốn bài xích cô. Cô ta gọi cô là chị dâu, chẳng lẽ là em gái Sở Mạnh? (bản gốc: biểu muội) Nhưng cô cùng Sở Khương qua lại nhiều năm như vậy, không có nghe anh nói qua là có một chị gái (biểu tỷ) có hình dạng này chứ? Ủ, nhìn tuổi thì lớn hơn mấy tuổi mới so với cô. Chẳng lẽ là bên mẹ của Sở Mạnh? Ngưng Lộ vì cái suy nghĩ này mà hoảng sợ, anh ta chẳng lẽ muốn thấy cô thân thích với bên mẹ của anh sao?

Mà Tiêu Diệc San cũng dùng ánh mắt quan sát Ngưng Lộ. Vóc người thật bình thường, không đủ cao còn chưa tính không dùng giày cao gót để bù đắp khuyết điểm sinh ra đã có, âu phục trên người có chút cảm giác rộng, một đầu tóc đen lại dài chạy thẳng xuống phần eo. Cô gái này, trừ gương mặt còn có thể được xưng tụng, những thứ khác Tiêu Diệc San không để vào mắt. Bất quá, xem ra cô chính là dùng khuôn mặt thanh thuần lại quyến rũ mới bò được lên giường của Sở mạnh chứ gì? Xem ra bản lĩnh cô ta không nhỏ, lại còn có thể để cho Sở Mạnh cam tâm tâm tình nguyện cưới cô về nhà nữa chứ.

"Xin chào, tôi tên là Ngưng Lộ." Người ta đều vươn tay ra, cô cũng không thể làm như không thấy."

"Lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn." Tiêu Diệc San dùng sức cầm bàn tay nhỏ bé Ngưng Lộ, hừ. Cô ngược lại muốn xem phản ứng Tiêu Bạch Thỏ (thỏ trắng nhỏ) đối với cô đang khiêu khích sẽ làm ra cái gì.

"Cô nắm tay tôi đau." Ngưng Lộ rừ mắt xuống nhẹ giọng nói. Cái Tiêu tiểu thư này quả nhiên như cô dự đoán, đối với cô là có địch ý. Nhưng là các cô đều là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi, còn tôi không kịp hiểu địch ý của cô từ đâu mà đến đây?

"Thật xin lỗi, chị dâu. Là em thô lỗ." Tiêu Diệc San buông tay ra ngượng ngùng nói. Thì ra là không phải là Tiểu Quai Quai (người hiền lành, dễ bảo), sẽ phản kháng. Hừ, nhưng cô ấy sao lại có thể là đối thủ của cô, Tiêu Diệc San trong lòng cười lạnh nói.

"Không sao." Ngưng Lộ vẫn là thanh âm nhẹ nhàng kia.

Sở Mạnh nhìn sóng ngầm nổi lên mãnh liệt giữa hai người phụ nữ nhưng không có lên tiếng. Đúng vậy, anh là muốn nhìn biểu hiện ngoài mặt của nữ nhân

ngoan ngoan phản ứng lại ác ý Tiêu Diệc San. Quả nhiên không ngoài dự đoán, cô cũng không phải là Tiểu Bạch Thỏ sẽ cho người ta tùy ý chà xát tới chà xát lui. Tuy bề ngoài của cô mảnh mai thật ra thì có một tính cách rất quật cường.

"Lên lầu nghỉ ngơi một chút trước, tối nay chúng ta đi ra ngoài ăn cơm. Coi như làm là để Diệc San đón gió." Không để họ giới thiệu nhiều, Sở Mạnh đưa tay đặt lên thắt lưng Ngưng Lộ, liền hướng đến thang máy chuyên dụng đi.

Ngưng Lộ không có bất kỳ dị nghị nào, đi theo sát anh. Chỉ là đợi đến lúc ngồi cùng bàn ăn cơm với Tiêu Diệc San, trong lòng cô đã có chút ý kháng cự. Nếu như cô nói một lời không muốn đi, không biết anh có thể nhìn ở thấy cô đang mang thai mà tha cho cô một lần? Ngưng Lộ ở trong lòng tính toán. Có lẽ mang thai, có rất nhiều chuyện có thể từ chối không làm.

"Mạnh ca ca, chờ em một chút!" Không cam lòng bị để lại phía sau, Tiêu Diệc San mấy bước đã theo kịp liền khoác cánh tay Sở Mạnh.

"Diệc San, thả tay ra." Sở Mạnh nhìn cánh tay của cô gái kia tự động quán lấy tay mình, thanh âm rất nhẹ lại làm cho người nghe được không có do dự, tự chủ buông tay.

"Mạnh ca ca, trước kia chúng ta đi ra ngoài đều là như vậy mà! Chẳng lẽ anh kết hôn rồi thì không được? Hay là sợ chị dâu hiểu lầm?" Tiêu Diệc San rõ ràng là nói với Sở Mạnh, nhưng ánh mắt lại nhìn mặt của Ngưng Lộ.

"Em cũng biết nói là trước kia cơ mà!" Khẩu khí Sở Mạnh rất nhạt nhẽo làm cho người ta nghe không hiểu là anh không phải là đang tức giận.

"Mạnh ca ca, anh không phải là đang tức giận chứ? Về sau ở trước mặt chị dâu em sẽ chú ý một chút. Chị dâu, chị sẽ không phải tức em chứ?" Tiêu Diệc San trên mặt đồng cười.

"Sẽ không." Ngưng Lộ lẳng lặng nghe hai người bọn họ đối thoại, vẻ nhàn nhạt trên mặt không có thay đổi. Hừ! Biểu ca cùng biểu muội (anh họ và em họ) sao? Có thể không chỉ là vậy? Nếu như chẳng qua là biểu ca cùng biểu muội, tại sao thời điểm anh tắm lại có thể nghe điện thoại của anh? Nhưng là, những thứ này liên quan gì đến cô chứ? Ngưng Lộ không hiểu tìm của mình làm sao lại đập liên hồi. Xem ra, vấn đề phức tạp này còn chưa thích hợp như cô nghĩ.

Ngồi thang máy đến lầu cuối, ba người cũng không có nói thêm gì nữa. Mà tay Sở Mạnh vẫn luôn đặt ở trên eo cô không có buông ra. Anh ta không biết sao? Cặp mắt Tiêu Diệc San ở phía sau đều muốn bốc lửa. Mặc dù hai người bọn họ vợ chồng đụng chạm xem ra cũng không có nhiều thân mật, nhưng mà nhìn lại cô ta lại đáng chết, thấy chướng mắt cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Không giống nhau ở đâu?

Trở về 'phòng cho tổng thống' trên tầng cao nhất, Sở Mạnh ngay lập tức khóa cửa lại, làm cho Tiêu Diệc San đang muốn đi vào theo cũng chỉ biết đứng giậm chân phía trên hành lang ngoài cửa. Quan Ngưng Lộ đáng chết! Chờ xem!

"Thế nào? Nửa tháng không thấy, không còn nhận ra tôi nữa sao? Không có gì muốn hỏi tôi sao?" Không bước vào bên trong liền, Sở Mạnh đem cô đặt giữa anh cùng vách tường, âm thanh trầm thấp vang vọng trên đỉnh đầu.

"Không có." Ngưng Lộ không biết mình nên hỏi anh cái gì. Tiêu Diệc San sao? Cô ta không phải đã gọi cô là chị dâu rồi sao? Cô còn phải hỏi cái gì? Cô không muốn hiểu quá nhiều về chuyện của anh.

"Vậy là không có chuyện gì muốn nói với tôi sao?" Sở Mạnh nâng cằm của cô lên. Anh ghét phải nói chuyện với đỉnh đầu của người khác.

Cô có chuyện gì thì cần phải báo cáo với anh sao? Trong mắt Ngưng Lộ hiện lên chút không hiểu.

"Ví dụ như, chưa có sự đồng ý của tôi mà đi đến trường. Em không cảm thấy nên nói với tôi một chút sao? Dù sao, thân thể em bây giờ đã không giống như trước nữa." Trong lúc nói chuyện, một cái tay khác của anh nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhỏ mướt mà cách lớp vải mỏng của cô.

"Bác sĩ nói tôi có thể đến trường." Động tác của anh, hơi thở của anh khiến Ngưng Lộ căng thẳng cùng bất an, trong giọng nói hoàn toàn không có khí thế. Lúc đầu là cô còn muốn nói gọi điện thoại tới cho anh nhưng là một người phụ nữ nhận, nhưng mới rồi ở dưới lầu cô nhìn thấy người phụ nữ nhận điện thoại đó thì chợt không muốn nói nữa.

"Vậy tôi nói không thể!" Ngón tay thon dài không ngừng vuốt ve hai gò má nõn nà của cô, cảm xúc thật tốt làm cho anh không nỡ buông tay.

"Anh. . . ." Nói chuyện với anh, cô chưa từng chiếm thế thượng phong, lần này cũng giống vậy. Anh ta vô si như vậy, lại không biết xấu hổ, Ngưng Lộ tự nhận là không làm được.

“Tôi như thế nào? Hà? Nói đi!” Bỗng nhiên chơi tâm bị khơi mào.

“Tại sao anh luôn ức hiếp tôi?” Trong nháy mắt đôi mắt to, sáng bị che bởi một tầng hơi nước. Cứ trêu chọc cô như vậy chơi vui lắm sao? Nếu như anh muốn phát giận liền phát giận, tốt lắm, vậy tại sao bây giờ giống như với tán tỉnh bình thường làm cho cô cảm thấy không biết làm sao, cảm thấy khó chịu? Ngưng Lộ không biết mình rốt cuộc là như thế nào? Vừa gặp phải anh thì tâm tư liền rối loạn.

“Tôi chính là ức hiếp em.” Vừa dứt lời, cái miệng nhỏ hồng hồng thật nhanh đã bị anh ngậm chặt, cứ như vậy mà mút hai cánh môi mềm mại đầy hương vị ngọt ngào.

“Ừ. . . . .” Ngưng Lộ nghĩ ra một tiếng, nhưng mà anh lại thừa dịp cô mở miệng, đem đầu lưỡi nhiệt tình chui trong miệng nàng, bừa bãi cướp lấy ngọt ngào. Trừ việc để cho cô cảm thụ anh ra thì không nói không làm được cái gì.

Thì ra là nửa tháng không gặp, anh rất nhớ cái miệng nhỏ nhắn này. Sở Mạnh dùng sức khuấy đầu lưỡi nho nhỏ của cô, cảm giác vừa tê dại vừa đau khiến hai tay Ngưng Lộ không ngừng đẩy lồng ngực cứng rắn của anh. Anh ta thật là thô lỗ! Tại sao có thể dùng sức mà hôn như vậy? Có phải muốn cắn đứt đầu lưỡi của cô hay không?

Bàn chân mệt mỏi, thắt lưng cũng đau. Anh cắn càng làm cho miệng cô đau, Ngưng Lộ làm thế nào cũng tránh không được lồng ngực của anh. Vì để cho mình có thể hôn sâu hơn, cũng làm cho cô chẳng phải mệt mỏi, người đàn ông nhắc thân thể nhỏ nhắn của cô gái lên, cố tình làm hôn bận, khẽ cắn. . . . .

“Chúng ta lên giường.” Âm thanh của anh vừa thấp lại vừa khàn. Sau khi buông môi cô ra, cúi người xuống ôm lấy cô. Về mặt cô bất lực cùng dung nhan động lòng người càng làm cho anh muốn ức hiếp.

“Bác sĩ nói không thể.” Thân thể nhẹ nhàng linh hoạt được đặt trên giường lớn, lúc bàn tay to của anh chuẩn bị kéo quần cô xuống, Ngưng Lộ vội vàng giữ lại tay của anh, không để cho anh đi chuyển.

“Vậy bây giờ ở đây tôi phải làm sao?” Vì thân thể của cô cùng đứa nhỏ trong bụng, anh nhất định phải nhịn. Bởi vì ngấm ngấm chịu đựng, trên trán của anh đã lấm tấm mồ hôi hột. Nhưng mà anh không muốn cứ như vậy bỏ qua cho cô, đôi tay tà ác lôi kéo tay nhỏ bé của cô thẳng xuống phía dưới.

“A! Tôi không muốn!” Nhiệt độ cùng độ cứng trong tay khiến Ngưng Lộ bật ra tiếng thét chói tai. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt cũng ửng đỏ. Trời ạ, người đàn ông này tại sao lại có thể như vậy? Lại để cho tay cô cảm. . . . của anh. Cô không muốn, không muốn. Tại sao còn không thả tay cô ra?

“Yên lặng, không nên lộn xộn! Cử động nữa tôi liền cứ vậy mà không quan tâm đó.” Anh cuối cùng cũng buông tay cô ra, hai chân thon dài ngăn chặn thân thể làm loạn của cô, sợ động tác của cô sẽ làm chính mình bị thương. Xem ra, để cho cô có con cũng không phải là ý kiến hay, còn làm cho anh không thể cố tình làm bận.

Cầm được đôi tay nhỏ bé của cô, lập tức giấu ra sau lưng. Ngưng Lộ lại không dám cử động, sợ anh sẽ không cần để ý, cứ như vậy mà muốn cô.

“Anh thật là nặng, đứng lên đi!” Mặc dù anh không có đè bụng nhỏ của cô, nhưng mà áp lực cũng không nhỏ, hơn nữa tư thế anh như vậy làm cho toàn thân cô đều khó chịu.

Sau khi hôn môi cô thật sâu, Sở Mạnh mới ngồi dậy, hơn nữa cũng kéo cô ngồi dậy, đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng lấy tay vuốt lại những sợi tóc dài lộn xộn.

“Có nhớ tôi hay không?” Sở Mạnh nhẹ nhàng thổi khí ở bên tai. Biết rất rõ là cô sẽ không nhớ hẳn, nhưng anh vẫn là muốn hỏi.

Cái vấn đề này muốn cô trả lời thế nào đây? Ngưng Lộ cúi đầu không nói. Anh ta thật kỳ quái, lại hỏi cái vấn đề này. Bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng không có tình cảm chỉ có dục vọng thôi, hỏi cái vấn đề này có phải là quá khác người hay không? Ở lúc có chuyện xảy ra, thật ra thì cô còn nghĩ tới anh, chỉ có điều, dưới tình huống này anh lại đi hỏi nhớ hay không sao?

“Không nói lời nào? Vậy chính là có rồi đúng không?” Anh ở bên tai cười khế.

“Thôi, đứng lên thay quần áo, đến lúc ăn cơm rồi.” Không đành lòng tiếp tục giỡn khi cô cúi đầu không nói gì, Sở Mạnh buông tay ra.

“Chờ một chút.” Ngồi ở trên giường, Ngưng Lộ nắm chặt lòng bàn tay căng thẳng cùng bối rối gọi lại anh.

“Thế nào? Không nhớ để tôi đi?” Sở Mạnh quay người trở lại, khom nửa người, nụ cười lơ lửng ở trên mặt.

“Không phải như vậy.” Người đàn ông này hôm nay thật không bình thường, luôn thích dùng từ ngữ trêu đùa cô.

“Không phải vậy thì tôi đi.” Sở Mạnh làm bộ muốn đứng dậy.

“Không phải. Tôi không muốn đi ra ngoài ăn cơm. Có được không?” Bàn tay thon dài, mịn màng cào nhẹ cánh tay bên chấu anh hiện ra mười vết trầy.

Đây là lần đầu tiên, nàng dùng giọng nói như làm nũng nói chuyện với anh. Trong lòng Sở Mạnh có chút chấn động, giống như bộ dáng bị thứ gì đánh trúng, nói không ra lời. Đôi mắt sâu như biển, yên lặng nhìn khuôn mặt cô, giống như là ở xem xét cái gì đó.

Anh ta rốt cuộc muốn thế nào? Có được hay không nói thẳng ra không phải tốt hơn sao? Không nói một lời mà nhìn chăm chăm vào cô là có ý gì? Trên mặt cô dính gì sao? Nghĩ như vậy cô lấy bàn tay lau khuôn mặt nhỏ nhắn.

Một tiếng buồn cười từ lồng ngực của anh truyền tới, anh lại cười rồi. Sở Mạnh lại cười rồi! Ngưng Lộ giống như là không thể tin được ánh mắt của mình, người đàn ông này của cô suốt ngày lẫn đêm chỉ biết hung hãn cũng biết cười sao? Nhưng là, ngàn vạn lần chính xác, anh đang ở trước mặt cô cười, hơn nữa, cười đến mức làm cho lòng cô cảm giác có chút hoang mang. Bộ dạng anh cười lên thật ra thì rất đẹp mắt, chỉ là bởi vì rất ít cười, cho nên cảm giác đường cong khóe miệng cong lên có chút cứng nhắc.

Nụ cười đó làm cho cô có chút đau xót, thực sự không nên như vậy! Tâm tình thoải mái cứ như vậy mà chùng xuống.

Người đàn ông đắm chìm trong vui vẻ, cho nên sẽ không nhạy cảm thấy được tâm tình có sự thất vọng của cô. Đôi tay nâng mặt của cô lên: "Có thể, nhưng mà ở trong phòng sẽ chỉ làm những chuyện tôi nghĩ tới, em chọn cái nào?" Thì ra là ác ma chính là ác ma, ý tứ của anh chính là nếu như không đi ăn cơm, vậy anh cũng không chú ý thân thể của cô, cưỡng ép muốn cô sao? Anh ta làm sao có thể cảm thụ đến tình trạng kia?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Công chúa của anh

"Cả hai cũng không muốn, được không?" Ngưng Lộ bắt gặp ánh mắt của anh, lại nhìn thấy trong mắt còn có nụ cười, vậy có phải là tâm tình của anh vẫn tốt hay không? Cô có thể đều không chọn cả hai được không?

"Em nói đi?" Theo thói quen lại chiếm hữu môi của cô, anh muốn chính cô lựa chọn câu trả lời, anh đem quyền quyết định giao cho cô. Anh biết, cô thật ra là không muốn cùng Tiêu Diệc San ở chung một chỗ. Trong lòng anh đã có đáp án, anh cũng không thích. Chỉ là con gái của dì anh, cộng thêm năng lực làm việc không tồi, anh mới đem cô cùng trở về nước. Chuyện gì khác cũng không phải.

"Có thể." Nếu người ta đã nhường nhịn đến mức này, cô không nhận lời có phải là quá ngu hay không?

"Đúng là có thể. Nhưng mà. . . ." Thì ra là còn có nhưng là, Ngưng Lộ cũng biết người đàn ông này sẽ không bỏ qua cho cô nhanh như vậy.

"Nhưng là cái gì. . . ." Cô gái ngây ngốc nhanh chóng tiếp nhận lời nói.

"Em phải cho anh chút lợi ích!" Thanh âm của anh càng ngày càng thấp, thái độ càng ngày càng không đứng đắn.

"Anh muốn chút lợi gì?" Anh từng bước đến gần, cô từng bước lùi về sau, vẫn di chuyển đến khi tấm lưng mảnh khảnh của cô dựa vào đầu giường lớn, cũng chẳng còn chỗ nào có thể trốn nữa.

"Em cứ nói đi?" Anh lại đem vấn đề ném cho cô, cô cũng không phải là giun đũa trong bụng anh, làm sao biết anh nghĩ cái gì? Chỉ có điều nhìn gương mặt không có ý tốt của anh giống như là không có chuyện gì tốt?

"Em không biết. Nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi!" Âm thanh của cô càng ngày càng thấp, bởi vì tay anh từ bắp chân trắng trẻo của cô hướng về phía bụng. Người đàn ông này sẽ không để ý đến lời khuyên của bác sĩ đối mà mạnh bạo với cô chứ? Trong lòng Ngưng Lộ bắt đầu sợ lên, người này mà nóng nảy thì chuyện gì cũng làm ra được. Cô thật hối hận, mới vừa rồi tại sao không nhịn một chút đi theo Tiêu Diệc San đó ăn bữa cơm coi như xong, ép mình bây giờ vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Có điều bây giờ anh muốn ăn cơm." Một cái hôn nho nhỏ làm sao có thể thỏa mãn được anh? Nhưng là bây giờ anh cũng chỉ có thể mượn không biết bao nhiêu lần cái miệng nhỏ nhắn kia tới mức đói khát. Thật ra thì hẳn nghĩ để cho nàng dùng cái miệng nhỏ nhắn tới giúp hắn, sợ lại trải qua sự việc đáng sợ như lần trước sẽ dọa đến cô, huống chi hiện tại cô đang mang thai, thôi!

Trong căn phòng xa hoa một lần nữa lại tràn đầy sắc xuân.

*****

Ăn mặc như vậy đi ra ngoài, có được không?

Mặc vào lễ phục anh mang về cho cô, Ngưng Lộ trong phòng thay quần áo thế nào cũng kéo không lên dây kéo, thiết kế gọt vai khéo léo lộ ra bả vai bóng loáng như ngọc cùng xương quai xanh mê người, thiếu chút xíu nữa nữa cả bộ ngực cũng lộ ra rồi, cô chưa từng có mặc qua trang phục như thế, có phải rất khó coi hay không?

"Thế nào? Có phải hay mặc không vừa?" Sở Mạnh ở ngoài phòng thay đồ đã đợi đúng 10 phút, có phải y phục quá bó sát hay không cho nên mặc

không vừa? Bên trong vẫn không có thanh âm gì cả.

"Em không nói chuyện thì anh đi vào?" Sở Mạnh để tay ở tay cầm cái cửa chuẩn bị mở ra, người ở bên trong so với anh nhanh hơn đã mở ra.

Trước mặt anh chính là gương mặt thẹn thùng e lệ của cô. Nhưng Sở Mạnh bởi vì vẻ đẹp của cô mà nhìn đến ngây người.

Lễ phục Channel kiêu mới nhất này mặc ở trên người cô thật sự là cực kỳ thích hợp. Lụa màu xanh da trời cực mỏng, tài nghệ thủ công tinh xảo này lộ ra dáng người xinh đẹp biến ảo vô tận sắc điệu, sự mỹ lệ làm động lòng người. Phong cách phái nữ dịu dàng toát ra vẻ sang trọng cùng tao nhã, lớp voan mỏng phía trước làm cho lễ phục giống như áng mây phiêu đảng đầy rung động lòng người, mang nét đắm say đầy quyến rũ. Từ ngày hôn lễ, cô cho anh vẻ tươi đẹp của mình, hiện tại cô lại để cho anh nhìn thấy một mặt khác, bộ lễ phục khẽ bay nhẹ theo chiều gió khiến cho cô thoát nhìn giống như Tiểu Tiên Nữ không biết chuyện khói lửa nhân gian, e lệ cùng đáng yêu như vậy, tựa như lần gặp đầu tiên gặp gỡ vào buổi tối đó khiến anh động lòng không dứt.

"Có phải là không nhìn được hay không? Vậy em đổi đi." Ngưng Lộ thấy anh vẫn không lên tiếng, cho là khó coi, xoay người liền muốn trở về đổi lại để cho mình cũng không có lúng túng như vậy nữa.

"Không cần đổi, rất đẹp mắt." Sở Mạnh kéo cô lại, thanh âm cũng trầm xuống. Đêm hôm đó, anh đi hơn 3 tiếng đồng hồ hơn mới tìm được thứ có thể làm cho mình hài lòng dùng làm quà tặng cho cô, chính là bộ lễ phục này. Đồ trang sức ở trên người cô dù xinh đẹp hơn nữa, đắt tiền hơn nữa đều là dư thừa, cho nên anh không có đi xem những thứ kia. Mà Paris không thiếu quần áo và trang sức, trước nay anh chưa có kiên nhẫn dùng thời gian tên các cửa hàng đi tìm mua, cuối cùng nhìn trúng món này. Sự thật chứng minh, ánh mắt của anh không có sai, quả thực là vì làm theo yêu cầu với số đo của cô. Anh thế nào cam lòng lại để cho cô cười ra đây?

"Nhưng không nên mặc cái này đi ra ngoài ăn cơm." Ngưng Lộ còn chưa dám ngắt đầu, vạt áo trước trông một mảng khiến cô cảm giác không thoải mái, hơn nữa bởi vì mang thai không thể mặc kết hợp giày cao gót.

"Không sao. Chỉ có anh với em mà thôi." Đúng vậy, nếu cô ấy không muốn chung đụng với Tiêu Diệc San vậy coi như xong, hôm nào anh tìm cơ hội mời cô ăn cơm! Hai người khó có thể ở chung hòa bình như hôm nay, anh không muốn phá hư cái không khí này, mà anh cũng muốn cùng với cô ở chung một chỗ đi ra ngoài ăn một bữa cơm đơn giản chỉ hai người là tốt rồi.

"Vây. . . . ." Ngưng Lộ vẫn còn do dự, giống như người ta mới đến liền bỏ lại cô ta một mình cũng không tiện chứ? Lương tâm của cô có một chút bất an.

"Không quan trọng. Diệc San là người một nhà, sẽ không để ý nhiều như vậy. Đi thôi." Anh như giống như một quý ông đưa cổ tay ra với cô.

Hôm nay anh rất khác, đối với cô không hề cường thế bức người nữa khiến Ngưng Lộ không cách nào nhẫn tâm mà cự tuyệt anh, chẳng qua là không biết vì sao cô không cách nào vui vẻ bật cười. Bàn tay phụ nữ mảnh khảnh vờn vào khuỷu tay cường tráng luôn chờ đợi này, trong thoáng chốc, Ngưng Lộ có một loại ảo giác, giống như cánh tay kiên cố này có thể để cho cô dựa vào cả đời một đời. Đúng vậy, chỉ có thể là ảo giác, có lẽ là bởi vì tối nay không khí quá tốt đẹp, có lẽ là cô đã cô đơn quá lâu, cho nên mới phải có cảm giác này. Anh không phải là người cô muốn yêu, làm sao có thể sẽ là bến đỗ cho cuộc đời cô?

"Mạnh ca ca, không phải là muốn cùng đi ra ngoài sao? Tại sao anh không có gọi em?"

Lúc bọn họ muốn đi đến thang máy, sau lưng truyền đến âm thanh bắt mắt của Tiêu Diệc San. Cô đứng ở trước cửa phòng, bình tĩnh nhìn hình ảnh hai người đi cùng nhau, trên mặt lộ vẻ tức giận. Chẳng lẽ là người phụ nữ kia không muốn cùng cô đi ra ngoài sao? Hay là cô ta muốn độc chiếm Sở Mạnh? Thật là nói giỡn! Tiêu Diệc San cười lạnh ở trong lòng, không ngừng tự nói với mình, không nên gấp, thời cơ chưa tới.

Ngưng Lộ ôm thật chặt cánh tay của anh không dám quay đầu lại nhìn, bàn tay ấm áp ôm sát hông của cô, để cho lòng cô không còn bất an như thể nữa.

"Diệc San, thân thể Ngưng Nhi không thoải mái, cho nên hôm nay hôm nào anh sẽ mời cơm em sau! Sau đó em có thể đến phòng ăn dưới lầu dùng cơm. Chúng ta cơm nước xong trở về nhà, em tốt nghỉ ngơi đi! Ngày mai gặp nhau ở công ty!" Sở Mạnh quay đầu lại, thanh âm không có một chút dao động.

"Thì ra là thân thể chị dâu kém như vậy à? Cũng khó trách. Vậy thì hôm khác đi!" Tiêu Diệc San có vẻ sẵn sàng hiểu chuyện, nhưng trong giọng nói nhưng không có chút khách khí.

"Cô ấy không phải là thân thể kém, chẳng qua là có con nên không thích quá ồn ào." Rồi đi trước, lời nói Sở Mạnh giống như bỏ lại một trái bom cho Tiêu Diệc San.

Làm sao có thể? Vừa mới kết hôn không lâu đã có con sao? Nếu như có con đến lúc đó không phải sẽ càng thêm phiền phức sao. Không được, không được, cô phải mau sớm nghĩ biện pháp. Phải đi về trước cùng mẹ nói chuyện tiếp theo sẽ làm như thế nào!

Con! Con! Thật sự là chuyện phiền phức. Có thể để cho nó biến mất hay không đây?

----- lời ngoài mặt -----

Nhìn vẫn nhẹ nhàng như vậy muốn tiếp tục (bản gốc: HOLD) cũng không được a, này mấy chương đều là tình tiết chuyển giao, chuyện hay còn ở phía sau.

Chương 58: SỰ DỊU DÀNG CỦA ANH

Vì quan tâm đến khẩu vị sau khi cô mang thai, bữa ăn tối bọn họ còn lựa chọn đồ ăn Trung Quốc truyền thống.

Khu vực nội thành tắc đất tắc vàng, có thể chiếm giữ toàn bộ nhà hàng ba tầng có thể nói là đầu tư không ít, hơn nữa nghe nói nhà hàng này chỉ tiếp khách đặt trước một tuần lễ, không biết Sở Mạnh có phải quen biết với ông chủ nhà hàng này hay không, thứ nhất là chỉ định muốn một gian phòng VIP, lúc phục vụ kiểm tra nói rõ không có hẹn trước không thể nhận thì Sở Mạnh chỉ từ tốn nói mà một câu: "Nói với quản lý các anh, Sở Mạnh muốn một gian phòng, có hay không?"

Có vài người trời sinh đã có khí thế loại này, làm cho người ta nhìn một cái cũng biết không phải là hạng người thông thường, Sở Mạnh vừa đúng có thể liệt vào cái loại này. Phục vụ bất kể chậm trễ, lập tức đi lên báo cáo.

Phòng ăn nhà hàng này cũng không có giống như nhà hàng đồ ăn Trung Quốc bình thường khác, khắp nơi là thanh âm ồn ào, náo nhiệt. Lúc này bọn họ đang ở đại sảnh nơi tiếp đãi, bên trong trang hoàng phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã, khắp nơi hiển rõ nét thanh tĩnh mà cũng đầy phong cách.

Một nhóm lại một khách không ngừng xông vào, vừa tiến vào nơi này lớn giọng nói chuyện, mọi người không do tự chủ để làm nhỏ âm thanh lại, cứ như vậy hòa theo.

"Nếu không chúng ta đi nơi khác ăn có được hay không?" Ngưng Lộ kéo vạt áo của anh. Nếu khó khăn như vậy, cũng không nhất định phải ăn ở chỗ này. Cùng lắm cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi, không có cần quan trọng như vậy.

"Có phải đứng một hay không? Chúng ta đến kia bên ngồi xuống đi." Sở Mạnh làm lơ đối lời nói của cô, cúi đầu xem kỹ mặt của cô. Mới vừa rồi khi ra khỏi cửa sợ thân thể của cô khó chịu, cho nên để cho cô đổi lại mang dép lê để băng. Vừa vặn màu sắc cũng rất hợp, cùng lắm cũng không sao, chỉ cần cô thoải mái là được.

"Không phải vậy." Đối với sự quan tâm chu đáo của anh, Ngưng Lộ không thấy quen, nhưng là tại sao anh có thể làm tự nhiên được như vậy? Có phải bởi vì cô mang thai hay không, cho nên về sau anh trở nên không giống lúc trước?

"Tốt lắm, rất nhanh chúng ta có thể lên rồi, có cái gì không thoải mái phải nói cho anh." Sở Mạnh cúi đầu đem những sợi tóc rũ xuống trước mặt vén ra sau. Do thói quen cầm bút nên bàn tay anh có lớp chai mỏng, lúc lướt qua gò má cô làm cho tim cô không theo ý muốn đập mạnh một cái, một loại cảm giác làm cô không nói thành lời cũng không muốn nghĩ thêm.

"Sở tiên sinh, thật xin lỗi. Tiếp đón ngài chậm trễ, quản lý chúng tôi nói tối nay bữa cơm này ông ấy tính tiền." Là phục vụ vừa mới đi tìm quản lý đang dùng khuôn mặt áy náy nói với họ.

"Đi thôi! Cẩn thận một chút." Sở Mạnh cứ tự nhiên một tay vòng qua hông của cô, một tay đỡ vai của cô đi lên lầu. Cô cũng không phải là bụng lớn đến đi không nổi để cho người khác đỡ, Ngưng Lộ thâm ở trong lòng nghĩ nhưng không có can đảm nói ra. Chỉ sợ mình không biết từ lúc nào lại muốn chọc giận anh, còn chưa muốn nói. Anh muốn thế nào thì thế ấy đi, cái người kia căn bản không cho phép người ta ở trước mặt anh nói không thể. Người tự cao tự phụ đều như vậy, Ngưng Lộ hiện tại đã biết.

Bữa ăn này làm cho Ngưng Lộ run sợ. Cái người đàn ông kỳ quái này chẳng những muốn toàn bộ nhân viên phục vụ trong phòng đi ra, còn để cho bọn họ ở bên ngoài coi chừng, không có sự cho phép của anh không cho phép kẻ nào đi vào. Người trả tiền chính là đại gia, hai phục vụ thì mừng rỡ lại nhàn hạ, cười híp mắt đi ra ngoài.

"Như vậy yên tĩnh hơn nhiều." Sở Mạnh tự tay lấy cho Ngưng Lộ một chén canh thơm ngon. Thì ra là anh ghét có người nhìn anh ăn cơm! Không nhìn ra anh còn có nhiều tật xấu như vậy.

Ngưng Lộ lẳng lặng nhìn hắn, cởi ra áo khoác âu phục chính là một cái áo sơ mi màu trắng, cả vạt cũng bị anh mở ra. Cả người xem ra nhẹ nhõm không ít. Mà anh bây giờ đang cẩn thận giúp cô thổi chén canh còn bốc hơi nóng kia, Ngưng Lộ không thể tin được người đang trước mắt này. Thật sự là Sở Mạnh, nhất định là không giống. Hay là cô hoa mắt? Cái người luôn chỉ tay năm ngón đó làm sao có thể sẽ làm chuyện như vậy đây? Anh đối tốt với cô giống như là một loại cảm giác thương yêu? Nhưng là làm sao lại có thể như vậy?

"Tốt lắm, có thể uống được rồi. Từ từ thôi." Mà anh dường như cũng không có ý thức được mình đang làm gì, sau khi thổi canh xong cẩn thận đặt ở trước mặt cô.

"Cám ơn." Ngưng Lộ nhận lấy cái muỗng nhỏ, đề xuống rung động trong lòng.

Ngưng Lộ cho là anh không bình thường tới đây là xong, kết quả là cô sai. Suốt bữa ăn, anh không ngừng gấp đồ ăn cho cô, đem đến trước mặt cô

chén nhỏ giống như núi nhỏ dạng cao, hình như anh muốn cô chết no, anh còn muốn cô ăn nhiều một chút nữa. Khẩu vị bình thường của cô cũng không coi là nhiều, mặc dù bây giờ mang thai nhưng cũng không có tham ăn đến nỗi này chứ? Chưa dứt, anh lại vẫn đeo bao tay, giúp cô lấy hết xương cá ra rồi mới thả đặt vào trong chén của nàng. Đây cũng quá làm cho người ta được yêu thương mà vừa mừng vừa lo sao?

"Thế nào? Ăn no chưa?" Sở Mạnh còn mang cái bao tay, thấy Ngưng Lộ nhỏ giọng liền cau mày mở miệng hỏi. Phụ nữ có thai không phải nói ăn rất nhiều sao? Tại sao cô ăn không có bao nhiêu?

"Em ăn không hết nhiều như vậy." Ngưng Lộ nhỏ giọng mở miệng nói.

"Không sao, em vui là tốt rồi." Vẫn dùng thái độ dịu dàng như vậy làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

"Này, Mạnh, thật không nghĩ cậu đạt đến một trình độ này nha! Tối dùng cơm cũng không nói cho tôi?" Đang muốn cởi cái bao tay ra, Sở Mạnh thấy người tiến vào liền nhủ thầm. Thiet là, ăn một bữa cơm cũng không yên bình. Nhất định là tên khốn Tống Thanh phong kia thông báo hán tối, cũng biết bọn họ người nhà họ Tống cũng là cái loa lớn.

"Hi, Ngưng Lộ. Có để ý anh ngồi chung hay không?" Tống Tử Tự đem hai phục vụ muốn ngăn cản anh kia đi ra khóa lại cửa, còn lại là một bộ cười hi hi.

"Bác sĩ Tống, làm thế nào trùng hợp như vậy? Cùng nhau ăn đi?" Ngưng Lộ thấy Tống tử tự thì khuôn mặt trầm tĩnh một buổi tối thể nhưng giương lên một nụ cười nhân nhật mà vui sướng.

"Đã nói không nên gọi anh là bác sĩ Tống. Lần sau đừng có gọi làm nữa." Người nào đó đã mình kéo ghế dựa ra ngồi xuống, hơn nữa cảm đôi đùi dư bị bên cạnh lên.

"Ngưng Lộ, em phải ăn nhiều một chút. Như vậy thì Tiểu Bảo Bảo trong bụng mới phát triển tốt. Ăn cá đối với Bảo Bảo thì tốt cho não, ăn nhiều một chút đi."

"Em đã ăn nhiều rồi." Ngưng Lộ chỉ chỉ đồng món ăn trước mặt giống như núi nhỏ giống nhau. Không biết vì sao cùng bác sĩ Tống nói chuyện phiếm thấy rất thoải mái.

A, thì ra có người cũng có một ngày như thế này a? Tống Tử Tự nhìn đĩa ăn của Ngưng Lộ đầy thịt cá đã được chuẩn bị tốt, nét mặt biểu lộ nụ cười xấu xa, nhìn đi, chứng cứ vẫn còn ở trên tay người đàn ông có khuôn mặt khó chịu kia kia!

Lửa giận của Sở Mạnh với Tống Tử Tự sau khi đi vào không ngừng tăng lên. Hai người bọn họ cho anh là “người trong suốt” sao? Vừa tiến đến liền liếc mắt đưa tình hay sao? Còn đối với hắn ta cười đến vui vẻ như vậy? Suốt cả một buổi tối, bất kể anh làm cái gì cô đối với hắn trừ một tiếng lại một tiếng cảm ơn ở ngoài, một nụ cười nho nhỏ cũng không có, vậy mà với một người đàn ông vừa bước vào lại có thể cười ngọt đến vậy sao?

Điều này làm cho anh không cách nào nhịn được. Đột nhiên tức giận ném cái bao tay trong tay xuống, không nói một lời kéo cái ghế ra, thuận tay cầm áo khoác lên đi về phía Ngưng Lộ nói: "Đi thôi. Đi về!"

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÓ CHỊU

Nhưng mà. . . . . Ngưng Lộ không biết sự cẩu kinh này của anh từ đâu mà ra. Nhưng là bác sĩ Tống, người ta mới vừa ngồi xuống anh lại muốn đi, vậy được sao? Huống hồ bọn họ không phải là bạn tốt sao? Tại sao mỗi lần gặp mặt đều giống như nước với lửa không thể hòa hợp? Hơn nữa anh ấy cũng không có ăn cái gì, còn luôn chăm sóc cô.

Nhưng mà cái gì? Vậy là em không muốn trở về? Sở Mạnh nhìn dáng vẻ khó xử của cô, lửa giận trong lòng càng cháy rực hơn. Mẹ kiếp, chẳng lẽ cô muốn cùng A Tự ăn cơm?

Không phải như vậy, bác sĩ Tống anh ấy. . . . . Ngưng Lộ muốn đứng lên, nhưng khi nhìn Tống tử tự chỉ thấy anh nhìn bọn họ cười. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?

Mạnh, làm gì tôi đến cậu lại muốn đi? Như vậy là không hoan nghênh tôi sao? Nụ cười châm biếm trên mặt Tống Tử Tự càng lúc càng rõ. Ha ha, anh biết rồi, thì ra là có người trong lòng khó chịu. Có thể nhìn thấy anh không thiet thời khi để bạn gái xinh đẹp sang một bên mà đặc biệt đi đến đây. Cuối cùng thì cũng có giá trị.

Em không đi, vậy tôi đi. Sở Mạnh vậy mà cũng không quay đầu lại, cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Ngưng Lộ bị tính cách trẻ con của anh làm cho sợ ngây người? Người kia thật sự là Sở Mạnh sao? Tối nay kích động quá lớn cô không thể chấp nhận ngay lập tức. Nhưng cô biết anh tức giận, nhưng tức cái gì đây? Thôi, cô vẫn là nên đi theo sau nhìn một chút!

Tổng . . . . . Em đi về trước đây, anh từ từ ăn. Ngưng Lộ đứng dậy ngược ngược nói.

Ngưng Lộ, gấp cái gì. Ăn xong anh lại đưa em về, thế nào? Sợ người đàn ông nhà em tức giận hả? Tổng Từ Từ lôi kéo cô ngồi xuống lại. Hừ, để cho hấn tức đi!

Không phải vậy. Bác sĩ Tổng sao lại nói như vậy ! Cái gì gọi là người đàn ông nhà cô a! Như vậy cô ngược lại càng thêm xấu hổ.

Không phải là nên ăn cái gì ngon đi sao, sau đó anh đưa em trở về trở về. Yên tâm đi, Mạnh không phải là giận em, ngày mai sẽ hòa hợp lại thôi. Ha ha, hấn là giận anh sao?

Ừ. Không có cách nào, tình thế này chỉ cô chỉ biết cúi đầu.

Người phụ nữ đáng chết này không cùng anh đi ra ngoài? Sờ Mạnh từ bãi đậu xe lấy xe ra ngoài ở cửa chính không nhìn thấy Ngưng Lộ, giận đến muốn nổi điên. Như vậy là thích ăn cơm cùng A Từ? Vậy tối nay những hành động ngu ngốc kia của anh coi là cái gì? Anh thừa nhận, tối nay anh muốn lấy lòng cô để cho cô vui vẻ, cho nên những chuyện chưa từng làm từ trước đến nay anh đều nhất nhất đi làm, chẳng qua hành động của mình cũng không có lấy được sự công nhận của cô, không phải sao? Có lẽ cô cũng không cần anh làm như vậy, tất cả chẳng qua đều là anh tự chuốc lấy phiền phức để bị coi thường. Ha ha, bị coi thường, Đúng, chính là bị coi thường!

Cảm giác này thật tệ hết biết! Vừa nghĩ tới mình khổ cực một buổi tối ngay cả một nụ cười nhẹ của cô cũng không có, lại với A Từ không có nhiều quen thuộc cười ngọt đến như vậy. Mẹ kiếp ! Thiếu chút nữa dùng sức đến mức đem tay lái đánh cho tới biến hình, chỉ còn biết trách chất lượng quá tốt.

Cặp mắt bốc lửa liếc nhìn cảnh vật phía ngoài, lại là trên đường về nhà. Mẹ nó, anh về nhà làm gì? Người phụ nữ kia còn cùng người đàn ông khác vui về ăn cơm ! Mà anh thì tại sao phải đi trước? Vừa nghĩ tới mình bị coi thường như vậy, Sờ Mạnh càng thêm giận.

Đúng vậy, anh giận. Vô cùng tức giận. Mà hiện tại cây đuốc này cần một phụ nữ giúp anh dập tắt. Anh không cần vì một phụ nữ mà chịu đựng không phát tiết dục vọng mạnh mẽ, ngay cả khi người phụ nữ đó là vợ anh thì sao? Có lẽ trong cuộc hôn nhân này, cô ước gì anh có thể cách cô thật xa , cần bản sẽ không quan tâm anh ở bên ngoài tìm phụ nữ hay sao ?

Chuyển tay lái một cái, xe liền rẽ qua một con đường khác.

Trong phòng gặp mặt Dạ Mị cao cấp.

Phương Ngải Trân không hề nghĩ tới lúc này Sờ Mạnh sẽ tìm đến cô, hơn nữa vừa vào cửa cũng không nói lời nào, trực tiếp ném cô lên giường, hơn nữa bắt đầu cởi quần áo của bản thân.

Không sai, cô chính là hoa đán đương gia của Dạ Mị, nhưng bình thường sẽ rất ít tiếp khách qua đêm, phải xem trước xem đối tượng, ví dụ như Sờ Mạnh chính là một ngoại lệ. Trước khi anh chưa kết hôn, anh thỉnh thoảng sẽ tìm đến cô, số lần cực ít, nhưng mỗi lần đều có thể làm cho cô không muốn để anh đi, nhưng tự cô biết rõ, đường đường một tổng giám đốc Sờ thành làm sao sẽ coi trọng loại phụ nữ phong trần như cô? Có điều, cô không quan tâm. Sờ Mạnh luôn luôn hào phóng, nếu có thể kiếm được lợi lại có thể hưởng thụ sao lại không làm đây? Nhưng kể từ sau khi anh kết hôn, anh chưa hề tới.

Chẳng qua là, tối nay tại sao anh lại tới? Nhìn dáng vẻ của anh, giống như tâm tình không phải là tốt. À, phải nói là rất tệ đi! Chẳng lẽ là anh cùng vợ cãi nhau? Phương Ngải Trân bò dậy, lười biếng nằm ở trên giường nhìn anh đang cởi quần chính mình. Thân thể của anh hoàn mỹ giống như Chiến thần đứng cảm nhát trong truyền thuyết Hy Lạp cổ đại, mê hoặc lấy lòng của phụ nữ, một chút thịt dư cũng không có, không nhìn ra là người quanh năm ngồi phòng làm việc. Chỉ là, cô thích cùng anh ở chung một chỗ, anh đang trên giường dùng mảnh làm cho cô thỏa mãn, có rất ít đàn ông giống anh có thể làm cho cô thỏa mãn được như vậy . Cho nên bất kể hôm nay anh tại sao phải tìm đến cô, cô đều sẽ tận tình hưởng thụ bữa tiệc thân thể sắp tới này.

Người phụ nữ nằm ở trên giường phong tình vạn chủng, xinh đẹp mà diễm dúa, một đôi mắt quyến rũ như sợi tơ, long lanh nước mà câu dẫn anh. Sờ Mạnh bỏ nhào thân thể về phía trước, tối nay anh cần phụ nữ như vậy để dập lửa cho anh, mà không phải người phụ nữ của anh nhưng lại luôn cự tuyệt anh kia. Đáng chết, lúc này trong đầu hấn vậy mà lại thoáng qua gương mặt thẹn thùng, e lệ của Quan Ngưng Lộ , nhất định là quá lâu không có đàn bà cho nên anh mới có thể như vậy.

Chẳng lẽ là cô vợ nhỏ kia không có cách nào thỏa mãn anh? Đối với anh đang vội vàng cùng nóng nảy, Phương Ngải Trân cười duyên ra tiếng. Ha ha, sao mà anh giống như rất cần cô đây? Điều này làm cho thân là phụ nữ cô vô cùng kiêu hãnh, một người đàn ông đã kết hôn còn tới tìm cô, chứng minh cái gì đây? Ha ha ha. . . . .

Tối nay, tôi không muốn từ trong miệng của em được nghe những lời này. Sờ Mạnh một tay cột nhà xé áo ngủ trong suốt của cô, giọng điệu lạnh lẽo.

Được, vậy chúng ta bắt đầu đi! Cô cũng không muốn nói, chẳng qua là có chút tò mò thôi ! Đôi tay Phương Ngải Trân vòng qua cổ của anh, cô thích bộ dạng muốn mở mang xâm lược bờ cõi đầy khí thế của anh, như vậy cô cũng rất hưng phấn.

Đồ đâu? Sờ Mạnh thở gấp nói. Anh cùng phụ nữ “yêu” đều luôn luôn làm các biện pháp dự phòng. Mà xét thân phận Ngải Trân như vậy đương nhiên không chỉ có một người đàn ông là anh, cho nên anh trong phòng riêng ở hộp đêm cũng sẽ chuẩn bị áo mưa an toàn. Đây cũng là cách trước kia của Sờ Mạnh dùng để phát tiết tinh lực dư thừa, anh không đụng tới cô gái trong sạch, vì như vậy sẽ rất phiền phức.

Vội vã như vậy sao? Phương Ngải Trân duỗi tay hướng về phía tủ đầu giường

Mắt thấy một cuộc bão tố sắp đến, thời điểm Sở Mạnh đang trước cửa thì chợt rút người ra. Mẹ kiếp, không phải là cô ấy, không phải là ấy!!! Khôn mặt xinh đẹp này không phải là người phụ nữ làm anh nghĩ đến mà toàn thân phát đau, cho nên, anh mang theo dục vọng tràn đầy mà rút người ra.

Sở Mạnh? Không chiếm được thỏa mãn, mặt Phương Ngải Trần không thể tin nhìn chăm chăm người đàn ông đang đem quần áo trên đất từng cái từng cái mặc lại. Anh rõ ràng là rất kích động, thế nhưng có thể rút người ra ở lúc này sao? Vậy cô bị khơi lên lửa dục thì làm sao bây giờ?

Em muốn cái gì cứ nói, có thể đem hóa đơn gửi đến công ty tôi. Sở Mạnh buộc lại cà vạt, lúc cầm lên áo khoác lên thanh âm không mang theo bất kỳ tình cảm nào nói. Anh cùng đàn bà quan hệ luôn luôn là thanh toán ngân hàng, mặc dù tối nay bọn họ không có làm chuyện cần làm xong, nhưng là thứ anh nên cho không phải ít, Phương Ngải Trần nên sớm biết mới đúng.

Tốt, chờ em xem xét sẽ nói cho anh biết! Không tiền. Nếu anh đã thăng thần như thế, cô tất nhiên cũng thăng thần, dù sao cuộc giao dịch này không có ai thua ai thắng, chỉ có ích lợi cùng hưởng thụ, ừ, hôm nay cô vẫn chưa có hưởng thụ. Có quan trọng gì sao? Cô có thể tìm đàn ông khác.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: CHẰNG QUA CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Tổng Từ Tự chờ Ngưng Lộ về đến nhà đã là chín giờ tối. Ngưng Lộ về đến nhà, thím Trương đã chuẩn bị đi ngủ rồi, thấy một mình Ngưng Lộ trở về, ngạc nhiên đến nỗi mở miệng nhưng không nói được câu nào, sao lại mình thiếu phu nhân trở về vậy? Lão Trương không phải nói bọn họ cùng nhau ăn cơm tối sao? Đã là chuyện gì xảy ra? Mà thiếu phu nhân trở về như thế nào? Một mình có phải quá nguy hiểm hay không?

"Thím Trương, thím làm sao vậy?" Ngưng Lộ đứng ở cửa thay giày.

"Thiếu phu nhân, làm sao cô lại trở về một mình? Thiếu gia đâu?" Thím Trương nhìn sau lưng Ngưng Lộ, không có ai cả!

"Anh ấy tạm thời có chút việc đi ra ngoài." Ngưng Lộ thuận miệng nói đại một lý do. Thì ra là anh ta vẫn chưa về! Sau khi nổi giận đùng đùng bỏ ra ngoài thì đi nơi nào? Hay là về khách sạn? Thôi, anh ta cũng không phải là lần đầu tiên không trở về nhà, nếu anh không muốn nói với cô, cô cứ coi như không biết đi! Hồi quá nhiều tới mức không có ý tứ, mặc dù bọn họ là vợ chồng, vậy thì sao?

"Ra là như thế! Vậy thiếu phu nhân, cô cũng về nghỉ ngơi sớm một chút đi! Không nên quá mệt mỏi, ngày mai còn phải đi học nữa."

"Thím Trương, thím cũng vậy. Ngủ ngon." Ngưng Lộ nhẹ nhàng đi lên lầu.

Từ Dạ Mị ra ngoài, tâm tình Sở Mạnh bởi vì dục vọng không được thỏa mãn càng lộ thêm vẻ nặng nề. Điện cuồng đập cần ga dưới chân, ở đường rộng xe ít lượn quanh thành công hai vòng đường ô tô là trở lại lầu dưới nhà ở.

Lúc rạng sáng, phần lớn mọi người đã sớm tiến vào mộng đẹp. Quan Ngưng Lộ chết tiệt kia chắc là cũng đi ngủ chứ? Sở Mạnh ở trước quầy rượu trong nhà một thân một mình rót đầy một ly rượu mạnh, uống một hơi cạn sạch. Không có thêm đá, rượu mạnh cứ như vậy vào dạ dày anh, vậy mà anh một chút cảm giác cũng không có. Cho dù là uống xong nghiêm chỉnh từ rượu cũng là không có ích lợi gì chứ? Sự phiền não không biết tên này vẫn đi theo anh, không buông tha.

Dùng sức đẩy cửa phòng ra, người nào đó để cho anh giật một buổi tối mà giờ phút này lại nằm ở trên giường rộng lớn ngủ ngon giấc, giống như chỉ có một mình anh chịu ảnh hưởng mà thôi. Hừ, anh không dễ chịu, làm sao có thể để cho cô thoải mái như vậy?

Sở Mạnh dùng sức khóa cửa lại, vừa đi vừa đem cà vạt, quần áo ném xuống đất.

Ngủ được không phải là rất ngon giấc, Ngưng Lộ bị tiếng đóng cửa mạnh làm thức tỉnh, cố gắng xoa xoa đôi mắt buồn ngủ lơ mơ, hình dáng một người cao lớn đang ngồi ở bên giường, mặt tối tăm nhìn cô.

Tại sao có mùi rượu nồng như vậy? Anh ta trở như thế mới trở về chính là đi uống rượu sao? Cặp lông mày thanh tú của Ngưng Lộ cong lên.

"Đi trước tắm có được hay không?" Cô sau khi mang thai đối với mùi rượu và thuốc lá đặc biệt nhạy cảm, mà cô có con, anh cũng chưa bao giờ ở nhà hút thuốc lá, nhưng mà hôm nay trên người của anh mùi rượu làm cho cô cực kỳ khó chịu, dường như còn mang đến một mùi vị xa lạ với cô.

"Thế nào? Khó chịu?" Anh cố ý đến gần cô, để cho đầu óc cô choáng váng.

"Anh không nên như vậy, tôi không chịu nổi!" Ngưng Lộ một tay đẩy lồng ngực của anh, một tay che cái mũi nhỏ.

"Là không chịu nổi rượu mùi rượu của tôi hay là mùi đàn bà trên người tôi?" Anh kéo tay nhỏ bé của cô ra, hai tay bắt chéo phía sau lưng. Đúng vậy, anh là cố ý, cố ý mang theo mùi nước hoa trên người phụ nữ kia trở lại trên người cô.

Đôi mắt buồn ngủ của Ngưng Lộ nhất thời trừng lớn, anh ta đang nói cái gì? Mùi đàn bà? Chẳng lẽ mùi quần quanh nơi đầu mũi này giờ là mùi anh ta là mang về trên người phụ nữ khác? Nói như vậy là anh ta đi tìm phụ nữ khác rồi mới trở về hay sao? Vừa nghĩ tới người đàn ông trước mắt xấu xa cùng bi ối như vậy, đã vậy còn mang theo mùi vị sau khi hoan ái cùng phụ nữ khác mà tới đến gần cô, Ngưng Lộ muốn nôn một trận. Anh ta tại sao có thể thành ra nông nổi này? Coi như anh đi tìm phụ nữ khác đi, còn cố ý muốn làm nhục nhã cô như vậy sao?

"Thế nào? Em không thỏa mãn được tôi, còn không cho tôi đi tìm đàn bà khác sao? Ít nhất cô ta sẽ không giống giống như em, một chút phản ứng cũng không có. Thật sự là cực kỳ không thú vị." Trong mắt cô lóe lên chán ghét để cho anh chỉ muốn tổn thương cô sâu đậm thêm.

"Tôi không thú vị, anh có thể cách được thật xa đó." Nhấn nhẹn để không phải khóc, Ngưng Lộ chán chường nói.

"Nghĩ tới có thể cách được tôi thật xa, để cho em quyến rũ người đàn ông khác sao? Quan Ngưng Lộ, em chớ quên, em bây giờ là vợ của Sở Mạnh tôi, bên ngoài ít làm những chuyện mất mặt cho tôi đi." Vừa nghĩ tới cô đối với người đàn ông khác cười ngọt ngào đến như vậy, trong lòng anh cũng rất khó chịu.

"Tôi. . . ." Không thể giải thích rõ ràng được với anh, Ngưng Lộ hoàn toàn im lặng. Người quyến rũ người khác phải là anh chứ? Anh ta tại sao lại trách móc cô như vậy? Thật quá đáng!

"Thế nào, không thừa nhận? Vậy thì em thích A Tự như vậy sao?" Anh một tay nắm mặt của cô không để cho cô động đậy, hơi thở tràn đầy mùi rượu phả vào mặt cô khiến cho cô cực kỳ khó chịu.

"Bác sĩ Tổng? Anh đang nói cái gì vậy? Buông tôi ra, anh tránh ra không nên đụng vào tôi." Anh ta tại sao có thể kéo cô cùng bác sĩ Tổng vào đây? Đây là cái logic gì? Cô đã không có đi so đo chuyện anh đi tìm phụ nữ, anh tại sao ở chỗ này vô lý chỉ trích cô? Thì ra là đây mới là bản chất của anh ta. Anh ta làm sao có thể sẽ tốt với cô như vậy? Tôi nay người đàn ông dịu dàng như nước đó thì ra là cô đang nằm mơ mà thôi, anh ta căn bản cũng không thể là người như vậy. Thì ra toàn bộ chẳng qua là ảo giác của cô, đúng như vậy, chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

"Quan Ngưng Lộ, ở trước mặt tôi em giả bộ cái gì? Hả?" Anh chính là không muốn bỏ qua cho cô.

"Tôi không có. Lấy tay bản thủ của anh ra, không nên đụng tôi." Vừa nghĩ tới tay của anh mới vừa rồi chạm qua phụ nữ khác, trong lòng Ngưng Lộ nổi lên bất mãn.

"Tay của tôi bẩn? Thân thể của tôi cũng bẩn a! Em không phải là muốn ở dưới người của tôi sáng khoái sao?" Cô càng trốn, anh liền ép càng chặt.

"Anh đi, anh đi đi. . . ." Ngưng Lộ không thể tiếp tục chịu được cái bộ dáng này của anh, tâm tư trở nên rối bời. Anh ta như vậy ép cô là có ý tứ gì?

"Tôi mạn phép không đi, tôi còn muốn em giúp tôi. . . ." Ác quỷ! Thanh âm ở bên tai thật thấp vang lên.

Làm sao có thể nói chuyện thông suốt với một kẻ điên không có chút lý trí đây? Huống chi kẻ điên đó như ác ma có ý để cho cô khổ sở. Đêm nay, Ngưng Lộ trốn không thoát. Anh ta tựa như điên rồi hành hạ cô, dù loại thủ đoạn chồng chất, lại chưa từng thực sự tổn thương cô. Nhưng là khó chịu như vậy, si nhục như vậy lại làm cho trái tim Ngưng Lộ trở nên xa vời hơn với anh, xa đến mức không thể với tới.

Cô không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, để cho anh dùng cái loại phương thức đó mà đối xử với cô? Tại sao? Tắm nhiều nước hơn nữa cũng không làm sạch sẽ được nỗi nhục cô đang chịu đựng trên người mình, Ngưng Lộ cảm giác mình thật bẩn, toàn thân từ trên xuống dưới đã không có một chỗ nào sạch sẽ, khiến cho cô ghê tởm chính là cô lại đang run rẩy mở ra trong tay của anh. . . . .

Trong mắt khô khốc không chảy ra dù chỉ một giọt nước mắt, dòng nước ảm áp không ngừng xối xuống từ vòi hoa sen, nhưng mà như thế nào lại không xóa sạch hết những mùi kia!

Cô là người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy, Bảo Bảo của cô có thể cũng chịu ảnh hưởng hay không? Chỉ bằng không cần sinh nữ! Giờ tay lên muốn hung hăng đánh xuống, lúc gần đụng phải cái bụng thì dừng lại. Bảo Bảo của cô giống như cảm hóa đến tâm tình của cô, bắt đầu trong cuộc đời của đứa nhỏ lần đầu tiên đập bụng mẹ, lần đầu tiên cùng mình mẹ chào hỏi.

"Dừng. . . ." Rốt cuộc vẫn không đành lòng a! Ngưng Lộ ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặc cho nước nóng rửa sạch cô, cứ vậy mà khóc lớn ra tiếng.

Sở Mạnh nhắm hai mắt đứng ở bên ngoài phòng tắm, nghe cô khóc càng ngày càng lớn tiếng, tâm nhói lên. Anh không dám vào xem cô, sợ cô sẽ lần nữa mất khống chế. Anh hận hành vi của mình, rõ ràng đây không phải là kết quả anh mong muốn, nhưng vẫn là khống chế không được bản thân mà làm tổn thương cô. Có lẽ, tránh ra, đối với cô tốt chứ?

Thân ảnh cao lớn lặng yên không một tiếng động rời đi phòng ngủ tràn đầy hơi thở mập mờ. . .

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Em họ tới

Suốt một tuần lễ, Ngưng Lộ tự giam mình ở trong phòng, mỗi ngày trừ lúc ăn cơm, ngủ, một câu cũng không có nói. Khuôn mặt vát và lấm mới trở nên mượt mà mà giờ ồm ồm đi nhiều, khí sắc cũng tái nhợt không ít. Điều này khiến thím Trương lo lắng không thôi, nhưng cô cái gì cũng không chịu nói, thiếu gia trừ mỗi ngày một cú điện thoại gọi về từ bên ngoài, người cũng không có trở về. Thím Trương mơ hồ biết hai người có thể là cãi nhau, nhưng là ngày đó thiếu gia trở về nước bọn họ không phải là cùng nhau ra ngoài ăn cơm sao? Thế nào mà tình duyên đã biến thành thế này hả trời?

Thiếu phu nhân hỏi cái gì cũng không ra, mà thiếu gia thì bà không dám hỏi. Ai! Đôi vợ chồng son này cái gì thật là kỳ quái.

"Thiếu gia, người làm sao trở lại? Vị này là?" Ngồi ở lầu dưới phòng khách than thở, thím Trương nghe được ngoài cửa có tiếng mở khóa, tìm theo tiếng nhìn lại thấy là Sở Mạnh trở về, trên mặt hiện lên nụ cười. Nhưng thấy sau lưng anh là một phụ nữ có vóc người cao gầy mà thái độ đầy kiêu ngạo, bà không cười nữa. Bà ở nhà họ Sở giúp việc lâu như vậy chưa từng thấy qua đại thiếu gia mang phụ nữ trở về, một lần cũng không có. Nhưng mà hôm nay là thế nào? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân anh cùng thiếu phu nhân chiến tranh lạnh?

"Tiêu Diệc San." Sở Mạnh không mang theo bất kỳ biểu cảm nào nói. Cũng không muốn đi vào giới thiệu.

"Tiêu tiểu thư, mời ngồi." Thím Trương không dám hỏi nhiều, lập tức đi pha trà. Người phụ nữ này thoát nhìn là ghét liền, giống như người nào đó mắc nợ bà, bắt chuyện với bà thì nhìn không chớp mắt. Thiếu gia làm sao sẽ mang loại phụ nữ như vậy trở lại? Thiếu phu nhân vẫn đang ở nhà mà!

"Sao lại không thấy chị dâu? Đi học sao?" Tiêu Diệc San ngồi xuống quan sát cái này khu nhà ở độc lập tại khu vực vàng ở nội thành. Trở về nước đã lâu như vậy, trừ ở công ty Sở Mạnh cùng cô có gặp mặt ở ngoài, ngoài ra thì không thấy bóng dáng anh đâu. (khúc này hơi chém tạo ^^) Hôm nay thật vất vả ở dưới lầu mới cản lại anh, quần quít chặt lấy mãi mới để cho anh gạt đầu cùng trở về một chuyến. Cô ngược lại nghĩ đến xem một chút, người đàn bà kia có thù đoạn gì.

"Em ngồi xuống đi, anh đi lấy đồ trước." Sở Mạnh cũng không tính trả lời câu hỏi của cô ta, anh chỉ là trở lại cảm tải liệu mà thôi, có lẽ đây chỉ là viện cớ. Thật ra thì ở buổi sáng nhận được điện thoại, thím Trương nói cô hôm nay vẫn như mấy hôm trước, anh đứng ngồi không yên. Nghĩ trở về nhìn một chút, cho dù là liếc mắt nhìn cũng tốt. Cô không muốn để ý anh cũng mặc kệ.

"Mạnh. . . ." Tiêu Diệc San đứng lên muốn cùng đi lên, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Sở Mạnh hù dọa đến ngưng ngừng ngồi xuống. Anh không muốn cho cô ta theo sau, đó là anh muốn cùng ở cùng cô vợ nhỏ của mình, không cần thiết khiến người ngoài tham dự vào. Huống chi tình hình bọn họ bây giờ rất tệ.

Cửa nhẹ nhàng được mở ra, sau đó lại nhẹ nhàng khóa lại.

Gian phòng đã lấy lại được vẻ sạch sẽ chỉnh tề, trong không khí thoang thoảng mùi thơm trên người cô, làm cho anh muốn nhắm mắt lại mạnh mẽ hít một hơi. Cô ấy ở đâu? Cặp mắt sắc bén của Sở Mạnh nhanh chóng quét qua trên giường, ghế sofa cũng không có. Đi nơi nào? Gió thổi nâng rèm che cửa sổ sát đất khiến Sở Mạnh lập tức biết cô ở nơi nào.

Trên ghế dựa nhỏ phía ngoài sân phơi, Ngưng Lộ đã ôm KIT-TY ngủ rồi, bước chân của anh không tự chủ được mà nhẹ nhàng bước.

Cô xảy ra chuyện gì? Mấy ngày nay cũng không có ăn cơm ngon sao? Tại sao phải tiêu tụy thành như vậy? Thím Trương ở trong điện thoại nói cô đều ăn đúng giờ, chẳng qua là không vui mà thôi.

Sở Mạnh ngồi xổm người xuống, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tuyết của cô, trong lòng không hiểu xông tới cảm xúc để cho hấn tay không tự chủ vuốt lên. Xem cô ngủ tựa như đứa bé hồn nhiên, một chút tạp chất cũng không có, tuy nhiên trong tay anh cô lại mất đi màu sắc đơn thuần của mình. (Hơi chế!)

Chỉ ngủ được một ít, khi tay anh mới vừa xoa nhẹ mặt của cô, Ngưng Lộ đã tỉnh lại, cũng không muốn mở mắt ra nhìn anh, cho nên cuối cùng chỉ có giả bộ ngủ! Hôm nay trên người anh không có mùi nước hoa vị, mà là một mùi xạ hương nhàn nhạt nguyên chất dành cho phái nam. Cô không muốn nhìn thấy anh, mà tay của anh vẫn ở trên mặt cô vuốt từ trên xuống dưới, rốt cuộc muốn sờ tới lúc nào đây? Động tác như vậy thậm chí khiến cô cảm thấy ghê tởm, bởi vì tay anh đã từng vô si như vậy, chạm qua người phụ nữ khác sau lại tới sờ cô, vậy sẽ để cho cô cảm thấy anh bẩn, mà chính cô cũng bẩn.

Còn đang giả bộ sao? Sở Mạnh thấy lông mi cô hơi rung động lại hơi uốn cong lên, tự nhiên nảy sinh muốn trêu chọc tâm tình của cô, mặt anh cúi xuống nhẹ nhàng ngậm cái miệng nhỏ nhắn trắng như tuyết, sắc mặt của cô quá tái nhợt không bằng anh cho thêm chút màu đỏ đi!

"Không nên đụng vào tôi." Ngưng Lộ cuối cùng cũng mở mắt ra, dùng sức đẩy anh ra. Kể từ sự việc lần trước về sau, anh đụng chạm cô trở nên khó có thể tiếp nhận hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà hai má ửng hồng, trong đôi mắt thật to tràn đầy lạnh đạm cùng xa cách, thậm chí có xóa thế nào cũng không hết sự chán ghét của cô.

"Quan Ngưng Lộ, em có biết em ở đây nói cái gì hay không? Tôi không thể đụng vào em sao?" Không có cẩn thận khiến anh ngã ngồi trên mặt đất, Sở Mạnh nghe được lời của cô liền đứng dậy, dùng sức giữ chặt mặt của cô. Một giây trước còn không coi là cảm xúc quá tệ, một giây sau đã nảy sinh tức giận, cứ như vậy ghét anh hay sao?

Ngưng Lộ chỉ là một lần nữa nhắm mắt lại, giống như nhìn anh lâu sẽ cảm giác lạng lách. Anh cũng không phải là mắc bệnh truyền nhiễm, cô phải dùng tới thái độ như vậy đối với anh sao?

"Sao không nói lời nào? Hà? Tôi là của gì của em, tôi là cái gì không thể đụng vào? Tôi muốn đụng nơi nào thì liền đụng nơi đó." Vừa nói chuyện đôi tay cũng không ngừng di động trên người cô.

"Hành động của anh làm cho tôi cảm thấy bẩn. Nếu như anh nhất định phải dùng sức mạnh để chiếm lấy tôi, tôi không còn lời nào để nói." Ngưng Lộ nhắm mắt lại, khẩu khí nhàn nhạt như nước, giống như tất cả cô đã không để ý, không quan tâm.

"Cường bức? Quan sương động, Em lựa lời thật làm cho tôi giật mình! Em không được quên lúc trước là ai chủ động đưa tôi cửa hay sao? Là tôi cưỡng bức em sao? Bây giờ còn giả thanh cao cái gì? Tôi bản? Em có thể hưởng thụ tôi xong rồi chùi đi sạch sẽ sao?" Lời của anh từng câu, từng câu đâm vào trái tim, đau đến mức hô hấp không thông. Suy cho cùng, trong lòng Ngưng Lộ đã nguội lạnh. Đúng vậy, cô lại so với anh tốt hơn chỗ nào? Chỉ là có một thân phận gái điếm hợp pháp bởi đàn ông lên giường mà thôi. Nhưng mà tại sao phải lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy nhắc nhở cô?

"Tôi biết. Anh không phải nhắc nhở tôi!" Nước mắt nhịn không được nhỏ giọt xuống.

"Còn tự giác biết rõ sao. Nếu biết, cũng không cần nữa ngược đãi con tôi, hiện tại đi xuống ăn cái gì. Tôi không muốn sinh ra một đứa trẻ suy dinh dưỡng." Sở Mạnh buông cô ra rồi đứng dậy, không đi nữa anh có khả năng làm tổn thương mình.

"Sau năm phút, tôi không thấy em ở dưới lầu thì tự mình lo liệu đi." Đi tới trước cửa phòng, Sở Mạnh quay đầu bỏ lại một câu.

Trong phòng khách chờ, Tiêu Diệc San một tay cầm trà đặt ở khóe miệng lại không uống, cặp mắt trợn lên nhìn cầu thang. Quái, sao đi lên lầu như vậy? Mới vừa rồi cô nhìn sơ lược bố cục phòng ốc một chút, thư phòng phải là ở dưới lầu mới đúng chứ? Tại sao anh ấy đi lên lầu lầu như vậy không xuống? Chẳng lẽ. . . . . cặp mắt Tiêu Diệc San nhìn quanh, xoay người lại hướng về phía thím Trương đang phòng bếp hỏi: "Ài! Cái đó gọi là gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nói Bóng Nói Gió

"Tiêu tiểu thư, xin gọi tôi là thím Trương. Có chuyện gì không?" Thím Trương ở trong phòng bếp lộ ra nửa người. Người phụ nữ này thật sự là không có chút lễ phép, nếu như cô ta không phải là thiếu gia mang về, bà cũng không muốn để ý tới cô. Có gì đặc biệt hơn người đầu! Đáng đáp cũng không có xinh đẹp hơn thiếu phu nhân nhà bọn họ, còn suốt ngày mang theo khuôn mặt đi ghê, người nào muốn để ý cô!

"Thím Trương, người đang bận làm gì vậy? Hình như con người thấy mùi thuốc a!" Tiêu Diệc San để ly trà trên tay xuống, có ý đi tới cửa phòng bếp cùng thím Trương trò chuyện.

"Tiêu tiểu thư, đây là thuốc bổ cho thiếu phu nhân đang mang thai nhà chúng tôi, ha ha, thiếu gia chính là không yên tâm, mỗi ngày buổi trưa đều muốn tự mình trở lại xem thiếu phu nhân uống xong mới đi làm. Nếu như cô nghĩ không quen có thể qua bên kia ngồi." Thím Trương nói xong mặt không đỏ, tim không đập mạnh, đối phó loại phụ nữ này không có cần lòng tốt, huống chi thiếu gia đối với nàng cũng rất thờ ơ không phải sao? Bà cũng không có nói láo, mỗi ngày thiếu gia gọi điện thoại về không tính sao?

"A, thiếu phu nhân các người không có đi học sao? Nhưng mà đại học trong nước cũng không khá hơn chút nào, tốt nghiệp xong cũng không dùng được." Không trách được Sở mạnh đi lên lầu như vậy chưa có xuống! Thì ra là hai vợ chồng ở phía trên ân ái! Cô ở đây ngu ngốc chờ đợi thì coi là cái gì? Nhưng Tiêu Diệc San có thể được coi là người giấu được tâm sự, trong lòng không vui nhưng trên mặt vẫn mỉm cười.

"Thiếu phu nhân đều đã có thai, vì thân thể của cô nên thiếu gia không để cho cô đi. Ấy da, cũng gả vào nhà giàu có làm thiếu phu nhân rồi, đọc nhiều sách như vậy cũng vô ích. Ha ha, chuyện khổ cực như vậy hãy để cho những người vất vả vì cuộc sống con cháu đời sau lo đi!" Thím Trương cũng mỉm cười. Hừ, cái Tiêu tiểu thư này sao lại quan nhiều chuyện như vậy? Chuyện của nhà người ta liên quan gì tới cô ta? Bà thím Trương mặc dù chỉ là một người giúp việc, nhưng mà thiếu gia, thiếu phu nhân đối với bà rất tốt, những người ác ý muốn hãm hại kia tốt nhất phải cách xa một chút, bằng không miệng bà tuyệt đối không nể nang ai.

"Ha ha, thím Trương. Nghe bà nói như thiếu gia rất thương thiếu phu nhân vậy! Bọn họ quen biết đã lâu rồi có phải hay không?" Tiêu Diệc San không tin bọn họ thật sự bởi vì yêu mà kết hôn. Cô thậm chí không có nghe nói qua Sở Mạnh xác định có bạn gái, đàn bà bên ngoài thì ngược lại có. Mà anh ấy kết hôn quá đột ngột, trước đó cô cho là anh sẽ tiếp tục độc thân như vậy. Bởi vì ở trong mắt anh ấy, không có gì quan trọng hơn quyền lực ở Sở Thành. Thời niên thiếu anh ấy học hành vô cùng nghiêm túc, tốt nghiệp xong ở trong công việc không biết vượt qua bao nhiêu khó khăn, ném trải bao nhiêu buồn bực cùng thua thiệt mới có thể có thành tựu của ngày hôm nay, cô một mạch nhìn lại, như thế nào lại không hiểu?

Chẳng lẽ là anh ấy cần đến hôn nhân thương mại mới có thể nắm giữ được quyền hành sao? Không thể nào, anh đang ngồi trên vị trí tổng giám đốc Sở Thành sau mới kết hôn, huống chi lão Sở Văn Thiên kia đối với hắn vẫn rất để ý, dùng mọi cách để nhường địa vị cho anh. Toàn bộ quyết định nhà họ Sở đều là do anh.

Gia cảnh Quan Ngưng Lộ đó cũng coi như không hơn nhà quyền thế, nhiều lắm là nhà giàu có, dư dả mà thôi. Vậy nguyên nhân anh cưới cô ta là gì?

Tiêu Diệc San ở trong lòng tính toán. Cô nhất định sẽ cho thám tử tư tra rõ, nhưng bây giờ cô muốn hỏi từ trong miệng thám Truong nhiều một chút, không phải biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng sao!

"A, chuyện giữa chủ nhân chưa tới người làm chúng tôi lắm lắm. Tiêu tiểu thư, xin cứ tự nhiên! Tôi phải nấu canh không cùng cô trò chuyện được." Thím Truong không muốn cùng với cô ta nhiều lời, xoay người lại nhìn nồi canh không ngừng bốc khói trắng.

"Thím Truong, con chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi. Con không có ý gì khác, chỉ là muốn quan tâm nhiều hơn anh họ Mạnh mà thôi, dù sao cuộc sống anh ấy không được hạnh phúc lắm của ta cũng sẽ khổ sở đó à!" Tiêu Diệc San đem thân phận em họ của mình ra nói.

"Anh họ?" Lần này đến phiên thím Truong giật mình? Bà ở Sở gia nhiều năm như vậy, chưa từng có nghe nói qua hai vị thiếu gia có bà con họ Tiêu?

"Đúng vậy a, con là. . . . ." Tiêu Diệc San đắc ý nghĩ chứng tỏ quan hệ cô cùng Sở Mạnh cô không tin sẽ không moi ra tin tức, lời còn chưa nói đã bị cắt đứt.

"Diệc San, em lắm lời rồi. Nhà cửa em đã nhìn rồi, nếu như không có gì em có thể về công ty trước, anh còn có chuyện sẽ không đưa em đi." Là Sở Mạnh, đang đứng ở chỗ rẽ cầu thang, lạnh lùng nhìn cô. Tiêu Diệc San càng ngày càng quá đáng, xem ra sau này không thể để cô đến nhà nữa.

"Thật xin lỗi. Em chỉ là tò mò mà thôi. Anh không phải vừa mới nói cầm tài liệu trở về công ty sao? Tại sao lại không đi?" Tiêu Diệc San đi tới, trên mặt không hề có vẻ mặt bị phát hiện mà lúng túng.

"Có một số việc không đến lượt em tò mò cũng không cần em hỏi. Làm tốt bổn phận của em là tốt rồi." Sở Mạnh đi từng bước một xuống, giọng điệu rõ ràng có phần lạnh nhạt. Sở dĩ lần trước để cho cô cùng trở về, chỉ là nề mặt của dì mà thôi, trùng hợp năng lực làm việc của cô không tồi, anh không ngại có thêm một trợ thủ đắc lực, không hơn. Cho dù cô nói ra là em họ của anh không đồng nghĩa với việc có thể quản cuộc sống riêng tư của anh.

"Thím Truong, canh chưa có sao?" Sở Mạnh vượt qua Tiêu Diệc San đang tức giận đi về phía phòng bếp.

"Thiếu gia, có rồi có rồi. Tôi lập tức mức ra. Thiếu phu nhân tỉnh ngủ rồi sao?" Thuốc bắc đen sì sì rót vào chén sứ trắng tinh xảo, một mùi thuốc bắc nguyên chất lập tức tỏa mùi ra khắp phòng khách.

"Khụ khụ khụ, chị dâu mỗi ngày đều uống loại thuốc này sao?" Tiêu Diệc San cũng không đi liền, thấy thím Truong bưng chén thuốc đen sì sì kia ra liền bật mũi khinh thường hỏi. Thật là một phụ nữ vô dụng, có thai còn phải cả ngày lẫn đêm ăn này ăn kia.

"Thím Truong, để thuốc đó thím đi xuống trước đi." Sở Mạnh ngồi bên bàn, cầm thìa nhỏ trong chén lên nhẹ nhàng khuấy, chén thuốc nóng mà nguội thì sao mà uống, sao cô ấy còn chưa xuống?

"Anh Mạnh, anh làm sao có thể làm chuyện như vậy?" Sau khi thím Truong lui ra, Tiêu Diệc San về mặt không thể tin nổi thét lên. Sở mạnh làm sao có thể làm chuyện phục vụ người khác này? Anh luôn luôn kiêu ngạo tự phụ, trong mắt không coi ai ra gì, cái người đàn ông phong quang tể nguyệt đó làm sao sẽ làm chuyện chỉ có bà chủ nhà mới làm này?

"Chuyện nào? Diệc San, về chỉnh sửa lại tài liệu đầu tư Hoàn Cơ được không? Anh hi vọng lần trả giá này nắm chắc trăm phần trăm." Gần hai năm nay Sở Thành bắt đầu tiến sang lĩnh vực bất động sản, mà Sở Kim là do một tay Sở Mạnh xây dựng nên. Cặp mắt nhìn quanh, thấy nơi cầu thang bóng dáng màu trắng kia đang do dự có nên xuống hay không.

"Chị dâu, thật không khéo, lần này tới lại không thể trò chuyện với chị một chút rồi. Lần sau có cơ hội em lại tới thăm. Hẹn gặp lại." Theo ánh mắt Sở Mạnh nhìn sang, Ngưng Lộ mặc váy bằng vải bông màu trắng rộng thùng thình đến chân, chân mang dép lông, một tay đặt lên tay vịn cầu thang, trong mắt lúc thấy cô cũng không có bất kỳ biểu hiện hoan nghênh nào. Thậm chí Tiêu Diệc San cảm giác được cô ta đối với sự tồn tại của cô căn bản không quan tâm, giống như là nhìn một người xa lạ, đối với cô bất chuyện cũng không có trả lời. Nhưng mà, một ngày nào đó cô muốn cô ta ở trước mặt cô phải khóc.

Không có ai đáp lại, Tiêu Diệc San ngượng ngùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lại gặp Đường Tĩnh Đawfng

Sau khi Tiêu Diệc San rời đi Ngưng Lộ mới từng bước một từ từ đi xuống cầu thang, giữa chúng ta có cái gì tốt để nói chuyện sao? Ngưng Lộ thầm nói trong lòng. Đối với Tiêu Diệc San thoát nhìn như một phụ nữ có ý đồ, cô không có hứng thú cùng cô ta giao du, nhưng cô ta là em họ của người đàn ông kia, nhất định không thể tránh khỏi gặp mặt. Cũng không biết giữa bọn họ có phải thật là quan hệ anh em họ hay không, bởi vì rõ ràng ở trong mắt cô ta thấy được sự ái mộ không thể nhầm lẫn. Đúng vậy, ái mộ, ánh mắt phụ nữ ái mộ một người đàn ông. Nhưng mà em họ yêu anh họ? Ở thời đại này còn tác dụng sao? Nếu như hai bên đều không để ý miệng lưỡi thế gian, vậy sẽ không sao chứ? Nhưng Ngưng Lộ không cho là như vậy vì biểu hiện Sở

Mạnh đối với Tiêu Diệc San có cảm giác không giống nhau. Yêu một người đàn ông như vậy, nhất định chỉ có thể là bị tổn thương, bởi vì anh ta căn bản cũng không có tình.

Tinh táo lại sau rửa mặt, đem chút tóc loạn chải gọn gàng, nhìn cô thoát nhìn có sức sống hơn trước nhiều, chẳng qua là sau khi ngồi xuống trước mặt anh, cô nhìn chăm chăm trên mặt bàn nào đó một giờ lẳng lặng không lên tiếng, giống như búp bê không nói chuyện.

"Tốt lắm, có thể uống." Sở Mạnh đang thử một cái sau đó, cầm chén đẩy tới trước mặt cô, ánh mắt lại nhìn chăm chăm cô không dứt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn lạnh nhạt như cũ, một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ uống chén canh quai dị kia. Nhưng mà mỗi lần uống một hớp, chân mày càng lúc càng nhăn. Thím Trương đi nơi nào? Sao hôm nay không đem mứt hoa quả tráng miệng lấy ra? Mất Ngưng Lộ len lén nhìn người đối diện Sở Mạnh một cái. Đúng vậy, cô không muốn mở miệng cùng anh nói chuyện.

"Có lời cứ nói, không cần cất giấu." Đôi tay Sở Mạnh ôm ngực, cả người dựa vào lưng ghế. Không muốn nói chuyện với anh? Muốn xua đuổi anh sao ?

"Không có!" Người đàn ông này cũng quá tự cho mình là đúng rồi.

"Không có thì cũng nhanh uống xong đi, sau đó chúng ta phải đi ra ngoài."

"Đi nơi nào?" Ngưng Lộ dừng lại động tác đang muốn đưa vào trong miệng.

"Đến trường em học, xin tạm nghỉ học. bây giờ thân thể em đã không thích hợp để đi học." Trong lời nói Sở Mạnh có giọng điệu không thể cự tuyệt. Thật ra thì anh chỉ là muốn mang cô ra ngoài dạo dạo mà thôi, A Tự có nói qua phụ nữ mang thai phải giữ tâm tình vui vẻ thì đứa trẻ mới phát triển tốt. Cho nên anh cho là một người cả ngày ở nhà thì tâm tình sẽ tốt hơn chỗ nào.

Đã sớm biết ngày này sẽ tới nhưng trong lòng Ngưng Lộ vẫn có chút mất mát. Đúng vậy, là mất mát. Nếu như tạm nghỉ học thì sẽ không có cơ hội nhìn thấy Đường đại ca rồi. Trong khoảng thời gian này, có anh ấy làm bạn cuộc sống như được sưởi ấm bởi ánh mặt trời, ấm áp nhưng cực kỳ thoải mái. Nhưng mà ánh mặt trời nhanh như vậy sẽ lại phải bị mây đen chặn lại, có lẽ từ hôm nay về sau, cuộc sống của cô nhất định chỉ có thể sống trong bóng tối mà thôi. Nhưng đây là cuộc sống mà cô đã lựa chọn, trách được ai chứ ! Một nụ cười khổ ở khóe miệng nâng lên, chỉ là một cái nhẹ mà thôi, lại không qua khỏi ánh mắt sắc bén của người đàn ông kia.

"Làm xong thủ tục, chúng ta về nhà một chuyến." Anh muốn xem cô sẽ có vẻ mặt gì, sau đó mới nói đến từ « về nhà ».

"Trở về nhà nào?" Trong lòng Ngưng Lộ chấn động. Là nhà họ Sở sao? Sắc mặt cô tái đi, mẹ Sở đối với cô thái độ vô cùng bất mãn cùng những lời nói đầy tổn thương kia khiến cô không dám tưởng tượng, nếu như cô lại bước vào nhà họ Sở một bước sẽ là loại hậu quả gì. Nhưng mà cô có thể cự tuyệt sao? Chuyện người đàn ông này muốn làm thì ai ngăn cản được?

"Em nghĩ trở về nhà nào?" Sở Mạnh thấy cô che mặt lại cũng biết cô sợ trở về nhà họ Sở. Nhưng mà nếu kết hôn, cô luôn phải gặp mặt cùng những thành viên Sở gia khác. Tối nay ở nhà Sở Văn Thiên mở tiệc mời tất cả thành viên gia tộc Sở gia, coi như là công khai gặp mặt lần đầu tiên Ngưng Lộ gả vào nhà họ Sở. Lần trước số người tham dự hôn lễ quá nhiều nên không có cơ hội dẫn đi giới thiệu gặp mặt, mọi người đối với Sở gia Đại thiếu phu nhân sau khi kết hôn vẫn ở bên ngoài đương nhiên thấy rất ngạc nhiên.

Sở Mạnh có thể cự tuyệt, chẳng qua là anh chính là muốn cho cô trở về đối mặt, xem cô sẽ có phản ứng như thế nào. Dù sao có anh ở đó, sẽ không để cho cô gặp chuyện không may.

"Tùy anh." Ngưng Lộ để cái chén nhỏ uống không dư lấy một giọt xuống, trả lời thần nhiên. Cùng anh ta vui vẻ đi! Nàng cùng lắm chỉ là một con rối biết nói chuyện thôi, không phải sao?

"Không tình nguyện sao?" Dáng vẻ lạnh nhạt của cô khiến Sở Mạnh mất hứng.

"Tôi không có. Tôi đi lên thay quần áo trước." Ngưng Lộ rũ mắt xuống. Mà anh chỉ là trầm tĩnh nhìn cô không nói lời nào. Không để ý tới anh, Ngưng Lộ quay người đi lên lầu.

Ở trong trường học một lần nữa bất ngờ chạm mặt Đường Tình Đằng, không ngờ chính là động tác anh vội vàng lôi kéo bả vai cô. Mặc dù lúc này không phải là giờ tan học, trên đường không có nhiều người như vậy nhưng là đã không còn những tốp học sinh tùm ba tùm năm đi qua nữa.

"Đường đại ca, anh làm sao vậy? Trước tiên có thể buông em ra không?" Ngưng Lộ không hiểu tại sao trên mặt Đường Tình Đằng có cảm giác như trút được gánh nặng. Anh ấy luôn luôn là tao nhã lễ độ, chưa từng có như hôm nay mất đi tinh táo. Mà tay đặt ở trên vai cô trừ việc khiến cô cảm thấy không nên ở bên ngoài, lực quá lớn cũng làm cô cau mày.

"Ngưng Lộ, thật xin lỗi." Rốt cuộc ý thức hành vi của mình, trên mặt trắng nõn của Đường Tình Đằng hiện lên vết đỏ khả nghi. Đúng vậy, anh nóng nảy. Suốt một tuần lễ, cô đều không có tới trường học, chỉ hỏi thăm được là cô không thoải mái mà xin nghỉ. Sao đột nhiên lại không thoải mái đây? Thời gian tựu trường không phải là thần sắc cô tốt lên nhiều sao? Muốn liên lạc với cô lại liên lạc không được, đừng nói là không biết nhà cô ở nơi nào, cho dù biết cũng là không thể đến. Huống chi anh ngay cả điện thoại của cô cũng không có, lo lắng cùng bất an như vậy làm cho hắn luôn không an tâm chút nào.

Mới vừa rồi, anh đi qua tòa nhà hệ tiếng Trung, còn đặc biệt dừng lại xem xem cô có đi học hay không, kết quả vẫn là thất vọng. Chẳng qua là, đang đi ra thì thấy một bóng dáng mặc quần lụa trắng, một tiên tử lẳng lặng đứng bên hồ sen, không phải là cô gái để cho anh ngày nhớ đêm mong chừng mấy ngày ngủ không ngon giấc Ngưng Lộ sao? Không khỏi kích động khiến anh như một tên tiểu tử non nớt, không để ý ánh mắt người khác vội vàng chạy tới.

"Đường đại ca, anh hôm nay sao vậy?" Ngưng Lộ nhẹ giọng hỏi, ánh mắt liếc nhìn qua cửa lớn hệ tiếng Trung, kia chiếc xe thể thao đắt tiền kia dưới ánh mặt trời chiếu xuống bóng đen lầy, mà người đàn ông kia, tự mình đi giúp cô làm thủ tục tạm nghỉ học, sẽ không nhanh như vậy xuống chứ?

Cô không ngờ, thật không có nghĩ đến, lần này tới đây còn có thể gặp mặt Đường Tĩnh Đằng, cô cho là bọn họ cứ như vậy mà mất đi liên lạc. Xem ra ông trời cũng ở đây giúp cô! Nhưng mà đây cũng là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt sao? Cô phải nghỉ học, lúc nào thì có thể trở lại đều không thể nói trước. Mà anh, sau khi kết thúc học kỳ sẽ phải đi học chuyên sâu sao? Lần trước anh không phải đã nói có thể phải tiếp nhận việc Sở nghiên cứu nước ngoài muốn mời làm trao đổi nhân tài ra nước ngoài sao? Không biết bây giờ phải nói như thế nào?

"Không sao. Mấy ngày nay không thấy em tới trường học. Nghe nói em không phải khỏe, hiện tại đã khỏe hơn chưa?" Đường Tĩnh Đằng lúng túng để tay xuống, sắc mặt cô không giống như tốt lắm.

"Không sao!" Ngưng Lộ nghĩ đến nguyên nhân mình không thể tới trường học trong lòng có chút chua xót, nhưng mà nguyên nhân này có thể nói với anh ấy sao?

"Vậy em hôm nay tới là ..." Đường Tĩnh Đằng nghi ngờ nhìn Ngưng Lộ. Trừ thời gian lên lớp, cô chỉ đến trường rồi về nhà, cô luôn luôn là học sinh rất nghiêm túc, tỉ lệ bỏ tiết cực kỳ ít.

"Đường đại ca, em tới làm thủ tục tạm nghỉ học." Khóe miệng cười nhạt, Ngưng Lộ nhìn đầy hồ đầy lá sen xanh biếc. Đến gần tháng Mười, hoa sen đã sớm tàn, nhưng mà hương lá sen nhàn nhạt vẫn vương vấn trong không khí...

"Tạm nghỉ học? Sao đột nhiên phải tạm nghỉ học đây? Có phải thân thể khó chịu hay không? Hay là muốn ra nước ngoài?" Đáp án của cô khiến Đường Tĩnh Đằng thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Tại sao lại như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hẹn gặp lại ...

"Đều không phải như vậy, Đường đại ca, em. ...." Ngưng Lộ nhìn về mặt kính ngạc quá mức của anh, trong lòng hoảng sợ. Anh vội vàng làm cho lòng cô của dâng lên một cảm giác không biết phải làm sao. Loại cảm giác này khiến cô không dám suy nghĩ sâu là cái gì, cuộc sống bây giờ đã đủ rối loạn rồi.

"Không phải là thân thể không thoải mái cũng không phải ra nước ngoài, vốn không có lý do tạm nghỉ học có phải hay không? Huống hồ em bây giờ còn trẻ như vậy, mặc dù đã kết hôn, nhưng ít nhất phải hoàn thành việc học đại học mới đúng, phải không?" Đường Tĩnh Đằng không biết nên lấy lý do gì thuyết phục cô không nên tạm nghỉ học, nhưng vừa nghĩ tới cô về sau không bao giờ tới trường học nữa, tim của anh không khỏi cực kỳ khó chịu. Giống như là mất đi một vật rất quan trọng vậy.

"Đường đại ca, không phải như vậy. .... Em chỉ là ...." Ngưng Lộ thấp mắt xuống không biết trả lời như thế nào lời của anh. Chuyện đơn giản là cô mang thai lại không mở miệng nói được.

"Chỉ là cái gì, Ngưng Lộ? Có chuyện gì quan trọng như vậy? Quan trọng đến mức em muốn bỏ việc học sao?" Nếu có thể, Đường Tĩnh Đằng thật muốn rung đầu của cô một cái, nhìn trong đầu cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

"Vị tiền sinh này, hình như chuyện cô ấy tạm nghỉ học không liên quan anh chứ?"

Một âm thanh lãnh ngạo* vang lên ở sau lưng, Ngưng Lộ không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết là ai tới. Trời ạ, anh không phải là hiểu lầm chứ? Mới mấy phút mà thôi, anh ta làm sao nhanh như vậy?

*Lãnh ngạo: lãnh đạm, kiêu ngạo.

Anh ta chính là chồng của Ngưng Lộ sao? Đường Tĩnh Đằng đứng thẳng người, nhìn Sở Mạnh đứng cách bọn họ vài mét. Đó tuyệt đối là một người đàn ông cường thế, tuổi không tính lớn, cặp mắt dưới mắt kính xem ra bình tĩnh nhưng lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa anh ta nhìn rất quen mắt, nhưng anh lập tức không nghĩ ra là đã gặp ở nơi nào rồi. Nhà họ Đường ở trong nước cũng coi là danh gia vọng tộc, nhưng mà anh chị em họ Đường rất nhiều, mà anh không theo kinh doanh cũng không theo chính trị, cho nên đối với người thương giới cùng quan chức cũng không quá quen biết.

"Xin chào, tôi là Đường Tĩnh Đằng, thầy của Ngưng Lộ." Đường Tĩnh Đằng chủ động vươn tay chào hỏi.

"Thầy?" Sở Mạnh không có vươn tay, cũng không có tự giới thiệu, nhếch miệng lên không biết là cười cái gì. Cái người đàn ông có bộ mặt phong độ của

kẻ trí thức cũng chỉ dùng ánh mắt quan sát nhìn anh. Hắn nói hần họ Đường, có phải hần biết người Đường gia hay không? Không phải là không có khả năng này. Hần nói hần là thầy của Ngưng Lộ? Nếu như chẳng qua là quan hệ thầy cùng học sinh, tay của hần ta sẽ không đặt trên vai cô, giọng điệu khi hỏi cũng sẽ không vội vã như vậy. Dù là vừa rồi đứng từ xa nhìn sang, Sở Mạnh cũng biết kia là ánh mắt một người đàn ông nhìn phụ nữ, làm sao có thể gạt được anh. Xem ra là anh đã khinh thường, anh rõ ràng đã cảnh cáo cô, không thể có quan hệ thân mật với bất kỳ người đàn ông nào khác. Anh biết Quan Ngưng Lộ sẽ không có can đảm phản bội anh, nhưng là những người đàn ông khác cũng mặc kệ cô có phải đã kết hôn hay không.

"Lần trước lúc em ở trường học không thoải mái là thầy Đường đưa em ra ngoài." Ngưng Lộ nhìn anh sắc mặt tái xanh, vội vàng đi tới, kéo cánh tay của anh. Cô chỉ sợ anh sẽ giận chó đánh mèo* đến Đường Tĩnh Đằng thì phiền toái, cô không muốn có bất kỳ người bởi vì cô mà bị thương tổn.

"Lần trước?" Sở Mạnh cúi đầu nhếch mày dò hỏi. Chú Trương cũng không đề cập qua chuyện này, xem ra là anh sơ suất, cho nên để cho bọn họ có cơ hội quen biết nhau, hơn nữa dường như cũng biết một thời gian dài.

"Chính là lần em đau bụng kia." Ngưng Lộ nói nhỏ, không dám nhìn Sở Mạnh cũng không dám nhìn Đường Tĩnh Đằng. Tình huống này thật sự là tệ hết biết!

"Vậy tôi còn phải cảm ơn thầy chiếu cố vợ tôi." Sở Mạnh một tay ôm cô vào trong ngực, hướng về phía khuôn mặt của thầy giáo trẻ tuổi kia, khoe miệng hiện lên nụ cười. Giống, rất giống! Chân dung kia rất giống em trai cùng cha khác mẹ của anh! Tính tình sạch vô hại như vậy, phong thái tao nhã lịch sự như vậy, chẳng qua là cặp mắt kia có chút không giống với người bình thường cổ chấp. Người đàn ông như vậy là đối tượng các tiểu nữ sinh dễ dàng thích, thế nhưng một ít nữ sinh kia không thể bao gồm vợ của Sở Mạnh anh.

"Không cần khách sáo, đây là chuyện tôi phải làm. Chỉ là tôi hi vọng Ngưng Lộ có thể hoàn thành việc học." Đường Tĩnh Đằng từ trong mắt người đàn ông kia nhìn thấu dự đoán chiếm. Đúng vậy, người con gái thanh lịch tốt đẹp như vậy ai không muốn đem cô giấu đi? Người nào nhẫn tâm để cho cô ở bên ngoài chịu ong bướm khi dễ, làm nhục? Giấy phút này đây, Đường Tĩnh Đằng vậy mà cảm giác mình đồ kỵ người đàn ông kia, bởi vì anh ta lấy được cô. Bất kể vì nguyên nhân gì họ kết hôn, nhưng kết quả là giống nhau, anh ta có thể quang minh chính đại ôm cô vào ngực, mà anh không thể, cũng không dám nghĩ tới.

"Chuyện vợ tôi tôi sẽ quản, thầy Đường cũng không cần phải bận tâm. Tôi tự có tính toán. Thật ngại, chúng tôi còn có việc đi trước!" Từ trước đến giờ anh không thích cùng người không quen nói chuyện với nhau, huống chi người nọ còn là một người đàn ông, một người đàn ông có ý đồ với vợ của anh. Càng không có gì tốt để nói cùng anh ta rồi. Sở Mạnh ôm ngang hông của cô quay người rời đi.

"Đường đại ca, hẹn gặp lại." Cuối cùng, Ngưng Lộ sau khi đi quay đầu lại nói lời từ biệt với anh.

"Hẹn gặp lại!" Mắt Đường Tĩnh Đằng hiện lên một tầng gì đó. Còn có thể gặp lại sao? Anh cũng không biết. Anh biết, bóng lưng kia bước đi khiến lòng anh chua xót giống như muốn tan nát ra ...

"Đường đại ca?" Lên xe, Sở Mạnh không có lập tức lái ô-tô đi, đôi tay đặt ở trên tay lái nghiêng đầu nhìn Ngưng Lộ không nói lời nào. Đúng vậy, anh muốn cô giải thích. Cô lại dám sau khi đi còn quay đầu lại gọi người đàn ông kia "Đường đại ca". Lúc nào thì cô với người ta đã thân mật đến mức này rồi hả?

"Tôi và anh ấy thật không có cái gì! Anh tin tưởng tôi có được hay không?" Ngưng Lộ vô cùng sợ ánh mắt giờ phút này của anh, cô không phải sợ anh sẽ đối với cô như thế nào, nhưng cô sợ anh sẽ đối với Đường Tĩnh Đằng như thế nào.

"Vậy em cho tôi lý do có thể tin tưởng đi." Anh là không phải là đã đủ dân chủ rồi chứ?

"Tùy anh nghĩ như thế nào, dù sao chúng tôi chỉ là đơn thuần quan hệ bạn bè." Ngưng Lộ biết mình vĩnh viễn nói chuyện không bao giờ chiếm thế thượng phong rồi. Vậy anh ta thích thế nào thì thế ấy đi!

"A, vậy tôi có phải có thể cho rằng em ở sau lưng tôi ngoại tình hay không?"

"Làm sao anh có thể nói tôi như vậy?" Ngưng Lộ tròn to mắt chuyện. Trời ạ, người đàn ông này thật sự gán tội danh cho cô a!

"Em không phải nói là tùy tôi nghĩ như thế nào sao? Hơn nữa, ban đầu em không phải gọi tôi là Sở đại ca, hiện tại đây? Biến thành chồng em sao, hả?"

Vậy cũng được sao? Người đàn ông này thật sự có thể nói nhảm! Ngưng Lộ giận đến quay mặt ra ngoài cửa xe, cô thật không muốn để ý anh.

"Về sau không được gặp mặt hần ta." Sở Mạnh nhìn mặt cô tức giận, nghĩ đến Tống Từ Từ nói phải để cho tâm tình cô thoải mái, quyết định không dây dưa cái vấn đề này nữa, dù sao sau này bọn họ cũng không có cơ hội gặp mặt lại rồi. Hiện tại việc phải làm chính là giúp cô chọn một bộ lễ phục thích hợp tham gia tiệc gia đình ở Sở gia tối nay.

"Có nghe hay không? Quan Ngưng Lộ!" Anh lái xe không có nghe được cô trả lời, cau mày lần nữa lên tiếng.

"Thủ tục tạm nghỉ học không phải là cũng làm xong sao? Anh cảm thấy tôi còn có cơ hội gặp anh ấy sao?" Không biết vì sao, anh cường thế cùng bá đạo khiến cô không thể tự chủ chỉ muốn phản kháng anh.

"Em đang khiêu khích tôi sao? Còn chỉ trích tôi hạn chế sự tự do của em?" Sở Mạnh đột nhiên cảm giác được người phụ nữ này thật ra rất khéo miệng, chỉ là không có cơ hội cùng người tranh luận thôi.

"Tôi không muốn nói với anh." Ngưng Lộ dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại.

Lần này, Sở Mạnh không có ép buộc cô, bởi vì thấy được trên khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh của cô hình như rất mệt mỏi. Là anh trở về quá rầy thời gian ngủ trưa của cô còn kiên quyết kéo cô ra ngoài, cho nên là lỗi của anh. Mà cách bù đắp lỗi sai của mình chính là để cho cô ngủ ngon trên xe một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tiệc Gia Đình

Nếu nói đến tiệc gia đình, chỉ là một đồng người thân, bạn bè tốt ở chung một chỗ ăn uống tiệc tùng thuận tiện liên lạc, gặp gỡ bồi đắp tình cảm. Bởi vì đều là người quen biết tới, cho nên mọi người có thể buông lỏng tâm tình chơi đùa.

Nơi ở của Sở gia rộng rãi, mặc dù hôm nay chỉ là gia đình tụ họp mà thôi, nhưng mà phòng khách lại bố trí theo tiêu chuẩn tiệc rượu cao nhất. Hội trường phòng khách mời công ty chuyên nghiệp tới bố trí, áp dụng hình thức tiệc đứng truyền thống, cung cấp các loại rượu cao cấp nhất, khách có thể tự phục vụ thức ăn trên bàn thức ăn thật dài được bố trí trong phòng khách.

Vào nửa đêm, Sở gia đèn đuốc sáng rực, các khách mời bắt đầu tới, nhân viên tiếp tân tạm thời dẫn khách tiến vào đại sảnh.

"Khách đều đến đủ, em vẫn còn ở đây tìm cái gì à?" Sở Vân Thiên đẩy cửa phòng ngủ chính ra, nhìn vợ mình thậm chí ngay cả quần áo cũng không thay, chỉ ngồi ngẩn người ở trước bàn trang điểm.

"Em không muốn đi xuống." Mộ Bội Văn liếc mắt Sở Vân Thiên một cái sau lại xoay người lại. Bà thật là không hiểu, tại sao ông muốn cử hành cái tiệc này? Ở trong hôn lễ, mọi người không phải là đều thấy Sở gia Đại thiếu phu nhân rồi sao? Có cần thiết đặc biệt long trọng giới thiệu cho mọi người ở trong gia tộc biết nữa không? Biết thì có ích gì? Đứa con gái Quan Ngưng Lộ kia căn bản không có cách làm tốt vị trí đứng đầu, lo liệu mọi việc trong nhà họ Sở. Trước đó qua một bên những thứ khác, riêng là rất ít tham gia các trường hợp xã giao, điều này không cách nào đảm đương ngay lập tức.

"Tối nay em là Nữ Chủ Nhân, nói cái gì vậy? Em không đi xuống, ai tới chào hỏi quan khách?" Sở Vân Thiên tức giận ngồi ở trên giường. Cũng không biết bà tối nay phát bệnh thần kinh gì.

"Để cho con dâu ông làm đi! Dù sao nó hiện tại cũng là Sở gia Đại thiếu phu nhân, tương lai nắm quyền hành bà chủ nhà họ Sở." Mộ Bội Văn cầm son lên tỉ mỉ tô dọc đường cong môi.

"Hôm nay bữa tiệc này chính là đặc biệt vì nó mà tổ chức, nó làm cái gì mà bà chủ nhà họ Sở? Hơn nữa em cũng không phải là không biết nó, con nó làm sao có thể làm được?" Sở Vân Thiên đối với đứa con dâu ít nói hiền lành đó có một loại cảm giác rất quen thuộc, loại cảm giác để cho ông mỗi lần nghĩ tới cũng sẽ có một loại chua xót cùng ảo não trong lòng.

"Nếu sớm biết nó là người phụ nữ như vậy, anh đáng lẽ không nên làm theo đồng ý cho Sở Mạnh và nó kết hôn? Hừ, để em xem nó có thể ở vị trí này bao lâu." Trong giọng điệu Mộ Bội Văn không chỉ có chanh chua mà còn đầy bất mãn.

"Đó là chuyện giữa con dâu cùng Sở Mạnh, em bây giờ vẫn còn ở truy cứu là có ý gì? Chỉ cần con trai thích là được." Đúng vậy, chỉ cần Sở Mạnh thích là được! Bọn họ quan nhiều như vậy được sao? Có lẽ không phải là không quan được, mà là ông không muốn quan đi!

"Con trai thích là được? Sở Vân Thiên, người không phải là nói trước được già nua si năm chứng chứ? Con trai út của ông cũng thích cô ta, tại sao ông không giúp con một chút? Huống hồ cô ta chính là muốn ở chung một chỗ với con trai thứ hai của ông. Kết quả đây sao? Có lúc em hoài nghi, tại sao anh lại thiên vị như vậy, chẳng lẽ chỉ có mình Sở Mạnh là con trai anh sao?" Mộ Bội Văn ném son môi trong tay xuống, trong gương mặt đã có chút biến hình. Đúng vậy, mỗi lần nghĩ đến chuyện này sẽ khiến cho bà tức giận não không thôi.

"Cả hai đều là con ta." Sở Vân Thiên đứng lên, sắc mặt rất không tốt. Đúng vậy, cả hai đều là con trai ông, nhưng không phải là của bà. Điều bí mật này vẫn ẩn dấu mấy chục năm nay, ông không thể để cho bà biết. Nhưng là chắc chắn sẽ bị tiết lộ, ông ngàn vạn lần không nghĩ tới là con trai lớn lại biết. Đúng vậy, ông thật có lỗi với Tiểu Tinh Vân, nhưng chuyện ở đời thì bất đắc dĩ. Cho nên, ông vẫn có áy náy đối với con lớn, bất kể con làm chuyện gì ông cũng sẽ không phản đối. Ông chỉ hi vọng con trai không nên hận ông.

"Nếu cả hai đều là con trai anh, vậy anh đối với hai người con trai của mình thái độ lại chênh lệch nhiều như vậy?" Mộ Bội Văn không vừa lòng đứng là điểm này.

"Em . . . . Anh không muốn nói với em!" Sở Vân Thiên quay lưng lại không muốn nói thêm đi xuống.

"Là không lời nào để nói sao?" Mộ Bội Văn đi tới phía sau ông, đôi tay ôm ngực cười lạnh lùng nói. Đúng vậy, ở trước mặt người khác bọn họ là một đôi

vợ chồng ân ái nhưng đây thì sao? Quan hệ của bọn họ lúc tốt lúc xấu, chẳng qua là không biểu hiện ra trước mặt mọi người thôi.

"Mộ Bội Văn. . . . ." Sở Văn Thiên xoay người lại cùng với nàng nhìn thẳng vào mắt.

"Không cần kêu lớn tiếng như vậy, em nghe được."

Mắt thấy một cuộc chiến tranh sẽ bùng phát, tiếng gõ cửa của quản gia ngoài cửa kịp thời hóa giải: "Tiên sinh, phu nhân, Đường tiểu thư tới."

"Linh Chi tới?" Vừa nghe cái tên nàng dâu ưng ý nhất trong cảm nhận của bà Đường Linh Chi tới, trên mặt Mộ Bội Văn lập tức cười: "Các người xuống trước đi, ta lập tức đến ngay."

"Em mời người họ Đường?" Nhìn vợ mình nghe Đường Linh Chi tới lập tức biến sắc mặt, Sở Văn Thiên nhíu mày. Vốn là kế hoạch là rất tốt, muốn cho Sở Mạnh tiếp nhận Sở Thành rồi đám hỏi với Đường gia Đại Tiểu Thư, ai biết người tính không bằng trời tính! Đáng tiếc đối tượng tốt như vậy, nhưng mà nếu người đã tới, thì phải tiếp đãi tốt mới đúng. Dù sao sau còn có thể hợp tác.

"Đúng!" Mộ Bội Văn vội vàng lấy lễ phục ra, bà chỉ là muốn nhìn thái độ một chút nên gửi thư cho Đường Linh Chi mà thôi, không nghĩ tới cô thật tới, điều này làm cho bà mừng rỡ không thôi. Nếu cô nguyện ý, vậy có phải thể hiện cô còn có tình cảm với Sở Mạnh hay không? Sở Mạnh mặc dù đã kết hôn, nhưng là kết hôn mà thôi, có là cái gì! Nếu quả như thật có lòng, chắc chắn sẽ có biện pháp!

*****

"Chị, làm gì nhất định em phải cùng chị tới?" Sau khi dừng xe trước sân nhà Sở gia, Đường Tĩnh Đằng không nhịn được oán trách trong lòng. Anh từ trước đến giờ không thích tham gia tụ hội như vậy, cùng lắm là một đám người có lợi ích liên quan lấy danh nghĩa tiệc tùng gặp gỡ nhau lấy được nhiều ích lợi hơn thôi. Nhưng mà, hôm nay sau khi về đến nhà, người chị của anh đây cũng không chịu nhìn anh phản đối muốn theo cô cùng đi, còn nói chẳng qua là tư nhân gặp mặt mà thôi, vậy thì thế nào đây? Cuộc sống kiểu như thế không thích hợp với anh lắm.

"Cũng đã đến rồi, không nên hỏi nhiều như vậy. Khó được theo ta cùng nhau tham dự, sau đó người cũng chỉ bao ăn đồ là được." Đường Linh Chi tới nay mặc một bộ lễ phục hồ vai màu tím nhạt, thiết kế thắt lưng cao làm tôn đường en thon thả, cho thấy dáng người hoàn mỹ của cô, cảm giác có chút thần bí tràn ngập trong không khí, lộ rõ khí chất cao quý tao nhã của người phụ nữ. Mái tóc dài được vấn đơn giản, chỉ chừa lại hai bên tóc mai, lộ ra cái cổ trắng ngần như thiên nga.

"Đi thôi!" Tối nay, Đường Tĩnh Đằng hiếm khi mặc vào Âu phục, toàn thân tản ra khí chất học giả nho nhã. Chỉ mong theo lời chị mình nói, chỉ đơn giản là tư nhân gặp mặt mà thôi.

"Như vậy mới ngoan!" Đường Linh Chi ở vuốt nhẹ mặt em trai, haha, da thật mượt! Cô tới đương nhiên là có mục đích rồi, nhưng là làm sao có thể nói với em trai chứ !

Người đàn ông nho nhã cùng người phụ nữ tràn đầy khí chất cao quý cùng nhau đi vào đã làm náo nhiệt phòng khách buổi tiệc rượu. Dưới sự hướng dẫn của tiếp tân, Đường Tĩnh Đằng không thích náo nhiệt đi tới phòng nghỉ tạm thời liếc nhìn nơi nào đó an nhàn đọc tạp chí.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: chính thức gặp mặt cha mẹ chồng + trưng bày thông báo

Hôm nay phần lớn người tới gia tộc họ Sở, Đường Linh Chi theo chân bọn họ cũng không quen thuộc lắm, cho nên gặp mặt cũng chỉ gật đầu mỉm cười mà thôi. Một người cảm ly rượu, cô đi tới hội trường nơi ít người đứng lại. Trong đó người nhiều như vậy, cũng không có thấy cái người mà cô muốn nhìn kia - Sở Mạnh.

Cùng là vương tử cùng công chúa đại gia tộc, bọn họ đương nhiên là đã gặp mặt, chỉ là không có lui tới, nhiều lắm chẳng qua là biết mà thôi, huống chi trước tiếp nhận Sở Thành, phần lớn thời gian của anh đều ở chi nhánh công ty nước ngoài.

Cô đối với anh thật ra là thật yêu thích, anh ấy làm việc tỉnh táo linh hoạt, bề ngoài cao ngạo tự phụ của anh làm thỏa mãn khát vọng đàn ông đối với cô. Đáng lẽ bọn họ đã có cơ hội ở bên nhau, bởi vì thời điểm khi anh chuẩn bị trở về nước, cha mẹ hai bên đã gặp mặt, nghĩ tác hợp bọn họ. Kết quả còn chưa kịp hành động, đột nhiên ở đầu nhào ra một Quan Ngưng Lộ không có danh tiếng gì làm cho mộng đẹp đám hỏi của bọn họ tan vỡ. Cô không cam lòng, rất không cam lòng. Bận về gia thế, về năng lực, về diện mạo, cô ta không sánh bằng cô, nhưng mà Sở Mạnh lại lựa chọn cô ta.

Trong hôn lễ long trọng kia, cô dâu sắc đẹp tuyệt trần làm cho con mắt bao nhiêu người phải ngẩn ngơ, nhưng mà cô không tin sở Mạnh chính là loại đàn ông chỉ dựa vào sắc đẹp là có thể bắt được. Cho nên tối nay, cô nhất định muốn gặp để biết Quan Ngưng Lộ rốt cuộc là cái loại phụ nữ như thế nào. Chẳng qua là, đã lâu như vậy nữ chính sao còn chưa xuất hiện đây?

"Linh Chi, thật ngại quá. Tiếp đón không được chu đáo!" Người đến là Mộ Bội Văn đã thay xong đồ dạ hội, thấy Đường Linh Chi một người cô đơn đứng ở nơi đó, lập tức tới bắt chuyện ngay.

"Bác gái Sờ. Con vừa tới!" Đường Linh Chi tiến lùi khéo léo.

"Hay là chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?" Mộ Bội Văn nói lên muốn mời.

"Dạ được!"

"Linh Chi, hôm nay con một mình tới đây sao? Bác còn sợ con quá bận rộn không có thời gian tới chứ."

"Không phải vậy, con đến cùng em trai. Chi là nó không thích náo nhiệt, cho nên núp ở phòng nghỉ ngơi rồi."

Hai người vừa gặp đồ ăn vừa tán gẫu.

"Ha ha, như vậy tính tình có điểm giống Sờ Khương nhà chúng ta! Nó cũng là không thích tham gia mấy bữa tiệc như vậy. Có điều, cũng không thể tiếp đón em con không chu đáo được! Các con tối nay đều là khách quý của bác."

"Bác gái Sờ, bác nói là con trai thứ hai của Sờ gia sao? Vậy anh ấy đây? Sao lại không thấy? Nói không chừng anh ấy cùng Tỉnh Đảng tán gẫu họp với nhau nữa." Con trai út của Sờ gia Đường Linh Chi chưa từng thấy qua, có điều theo mẹ Sờ nói có lẽ sẽ cùng trò chuyện được với em trai mình.

"Ai. Thật là ngại, nó ra nước ngoài du học rồi." Mẹ Sờ có chút ngượng ngùng nói. Bất mãn trong lòng với Ngưng Lộ lại dâng lên. Hiện tại mấy giờ rồi còn chưa tới? Khiến nhiều người như vậy chờ bọn nó, coi được sao?

"Không sao, lần sau còn có cơ hội mà! Đúng rồi, Sờ Mạnh cùng hấn vợ còn chưa có tới sao?" Đường Linh Chi hỏi không chút để ý, ánh mắt cũng không ngừng nhìn quanh toàn hội trường.

"Lập tức tới ngay. Có lẽ là trên đường về kẹt xe!" Trong lòng rõ ràng là cực kỳ không hài lòng, nhưng dù sao cũng là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Mộ Bội Văn nén xuống cơn bức tức.

"Bác gái Sờ, bác cùng bác trai thật là cực kỳ sáng suốt. Để cho cô dâu mới kết hôn còn ở bên ngoài, nếu như là ba mẹ con sẽ không chu đáo như vậy." Giọng điệu Đường Linh Chi có chút vu vơ, nghe không ra là cố ý nhưng vẫn có tính toán.

"Người trẻ tuổi mà! Tùy bọn nó thôi! Linh Chi, bác qua bên kia trước chào hỏi mấy người bạn, con ăn nhiều một chút! Có chuyện gì gọi ta." Mộ Bội Văn không muốn sẽ tiếp tục cái đề tài này, sợ nói thêm gì nữa, bà nén nhịn lửa giận nếu không sẽ hỏng cả buổi tối.

"Không sao đâu bác gái. Con có thể chăm sóc mình." Đường Linh Chi nhìn mẹ Sờ vội vàng rời đi, trong lòng dâng lên một ý tưởng quái dị, có lẽ bọn họ kết hôn nhất định có nội tình khác. Xem ra, tối nay nàng cô tới thật đúng rồi.

*****

Đây là lần lộ diện chính thức đầu tiên có ý nghĩa quan trọng của Ngưng Lộ ở nhà họ Sờ.

Kéo lần váy dài đến gót chân, Ngưng Lộ đứng trước ngôi biệt thự đèn đuốc sáng rực này, trong lòng trở nên gấp gáp. Phải đối mặt với nhiều người thân bạn bè như vậy, cô ứng phó được sao? Có lẽ phần lớn mọi người cũng không làm cho cô sợ, cô lo lắng nhất là thái độ mẹ Sờ đối với cô. Kháng cự trong lòng càng ngày càng rõ ràng, muốn lui về phía sau. Không được, không thể đi vào, cô không dám. . . . .

Cho đến một đôi bàn tay ôm thân thể không ngừng lui về phía sau của cô, cô không cần nhìn đã biết là anh rồi.

"Sợ cái gì? Bên trong cũng không có cọp." Có điều so với có cọp còn làm cho người ta sợ hơn.

"Em sợ em ứng phó không được." Anh cười thoải mái khiến tâm trạng bất an của Ngưng Lộ như kỳ tích không còn sợ hãi nữa.

"Không cần sợ, có anh ở đây! Em cái gì đều không cần nói, phải đi theo bên cạnh anh là tốt rồi!" Anh nâng lên mặt của cô lên, ánh mắt nóng rực. Suy nghĩ vì thân thể cô, anh không để cho mạng giày cao gót, cho nên chọn một bộ lễ phục màu hồng thiết kế vai một bên, nơ con bướm nghịch ngợm tung bay ở bên hông, không có bó chặt eo đã không giống như trước, cả người tiết lộ ra cô gái nhỏ thuần khiết cùng quyến rũ, trang điểm nhẹ vào ban đêm hiện ra dung nhan tinh tế của cô.

Ngừng thở, Ngưng Lộ khoác tay anh cùng nhau đi vào trong đám người náo nhiệt.

Đèn treo thủy tinh tinh mỹ, khiến đại sảnh xa hoa ánh lên một mảnh rực rỡ chói mắt, ăn uống linh đình, cực kỳ náo nhiệt. Đây thật chỉ đơn giản là tiệc gia đình mà thôi sao? Ngưng Lộ ở bước đầu tiên bước vào tiền sảnh, ánh mắt cũng chưa có nhìn lên chăm chú, đôi tay giữ thật chặt cánh tay Sờ Mạnh.

"Cha, mẹ." Sờ Mạnh không có để ý tới những người khác trong Sờ gia, trực tiếp đem Ngưng Lộ dẫn tới trước mặt vợ chồng Sờ Văn Thiên. Tay Ngưng

Lộ nắm càng lúc càng chặt hơn rồi.

"Ừ! Trờ lại là tốt rồi." Sở Văn Thiên đối với con lớn nhất có thể trở về là rất hài lòng, chẳng qua là bộ dáng cô vợ nhỏ của nó giống như rất khản trương. Mà Mộ Bội Văn ngay cả hừ đều không hừ một tiếng, dường như cố ý muốn cho Ngưng Lộ khó chịu.

"Gọi cha, mẹ đi! Cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt." Sở Mạnh biết cô khản trương, tay đặt ở trên eo cô thoáng dùng một chút lực, thúc ép cô lên tiếng. Anh thừa nhận mình là có chút ý xấu, muốn xem xem cô phản ứng như thế nào.

"Cha, mẹ." Trước mặt nhiều người như vậy, Ngưng Lộ rốt cuộc vẫn phải ngẩng đầu lên.

"Ngưng Lộ, để Sở Mạnh dẫn con giới thiệu một chút những người khác trong tộc của chúng ta đi! Bội Văn, chúng ta đi bên kia cùng chú Hai tán gẫu." Sở Văn Thiên cũng không có nhìn sắc mặt Ngưng Lộ, miễn cưỡng lôi kéo vợ mình đi về bên kia. Đi tới một nửa, Mộ Bội Văn chợt nghĩ đến Đường Linh Chi, hất tay Sở Văn Thiên ra chạy thẳng tới phía bên kia.

Sở Mạnh cười đem Ngưng Lộ mang vào trong đám người, giới thiệu từng người thân ăn mặc trang phục đẹp đẽ kia. Mặc dù bọn họ không có nhiều ấn tượng đối với Ngưng Lộ, nhưng là trên căn bản vẫn phải khiêm nhường và lễ độ.

"Thế nào, mệt sao?" Sở Mạnh cầm ly rượu từ người phục vụ, nhìn Ngưng Lộ cười, mặt đều muốn cứng ngắc ra nhẹ hỏi. Trường hợp như vậy cũng coi là khá thoải mái rồi, nếu như mang cô đến những tiệc rượu chính thức kia, cô nhất định sẽ nổi điên đến muốn chạy trốn? Anh nghĩ đến lần đầu tiên ở vườn hoa Sở gia nhìn thấy tình cảnh của cô.

"Mới như vậy liền mệt mỏi, tương lai thế nào gánh chịu nổi vị trí Nữ chủ nhân Sở gia?" Thay Ngưng Lộ mở miệng chính là mẹ Sở Mộ Bội Văn, thấy bên cạnh bọn họ không có những người khác, sau đó liền kéo Đường Linh Chi tới đây.

----- lời ngoài mặt -----

Các bạn thân mến, chương này viết vào ngày 18 tháng 5, thời điểm viết văn đã chuyển thành buổi sáng. Thái Vi lần đầu tiên viết văn, đoạn đường khó khăn, bất lực, phiền não này bởi vì có mọi người làm bạn mà trở nên dễ dàng rất nhiều, cảm ơn mọi người ủng hộ tác phẩm cho tới nay. Bất kể là tiếp tục ủng hộ hay là muốn bỏ quên Thái Vi thân ái, xin tiếp nhận tình cảm của Thái Vi, thật lòng biết ơn! Cảm ơn người hâm mộ chúng vẫn không vứt bỏ mới có thể làm cho tôi đi tới hôm nay.

Các chương sau sẽ dần dần tiết lộ thân thế thực sự của Sở Mạnh, anh cùng với Ngưng Lộ giữa lúc tình cảm quấn quýt không xác định cùng Sở Lưong cường thế trở về, tình cảm Ngưng Lộ sẽ có nhiều biến hóa.

Vào ngày mai, chương tiếp theo sẽ có một người đàn ông không nhận được, biểu lộ chân tình giấu kín của mình một tên con trai sắp sửa không nhận được biểu đạt nội tâm không giấu được chân tin, anh sẽ nhận được sự báo đáp gì đây? Chỉ mong có thể viết ra bộ dáng tưởng tượng của mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thích Là Cái Gì?

"Mẹ." Một chút không được tự nhiên đã hiện lên trên mặt. Cô cũng biết mẹ Sở nhất định sẽ không có sắc mặt tốt cho cô. Nhưng mà vị tiểu thư xinh đẹp cao gầy bên cạnh bà là ai đây? Ngưng Lộ lén lút nhìn.

"Sở Mạnh, đây là Đường gia Đại Tiểu Thư Linh Chi, Linh Chi mặc dù tốt nghiệp đại học nước ngoài danh tiếng nhưng đang làm việc trong xí nghiệp Đường thị. Không bằng các con trò chuyện chút đi?" Mộ Bội Văn cố ý coi thường Ngưng Lộ, cười đem Đường Linh Chi đẩy tới trước mặt của Sở Mạnh. Mà không nhìn ra trên mặt Sở Mạnh là biểu cảm gì, anh không có nhìn về phía mẹ Sở cố ý đẩy Đường Linh Chi ra, mà là yên lặng nhìn Ngưng Lộ không có lên tiếng.

"Xin chào, em là Đường Linh chi. Chị chính là vợ của Sở Mạnh phải không? Rất hân hạnh được biết chị." Đường Linh Chi chủ động vươn tay về phía Ngưng Lộ. Thay vì từ trên người đàn ông Sở Mạnh này biết chút ít cái gì, không bằng tay với Tiểu Bạch Thỏ ở bên cạnh anh đi.

"Xin chào!" Ngưng Lộ cũng đưa tay ra, ý tốt của người ta cũng không thể không nhận được! Thật kỳ quái, người đàn ông kia có cái gì tốt chứ? Tại sao phụ nữ không ngừng cho rằng mình có thể so với cô đã là Sở phu nhân danh chính ngôn thuận mà xứng đôi với anh hơn đây? Xa thì có Ngũ Ngân Nghiên, gần thì Tiêu Diệc San, còn có Đường Linh Chi trước mặt. Không che dấu chút nào mà muốn nói lớn tình cảm thầm thương với Sở Mạnh.

Xem ra biểu hiện vẫn là có thể nha, nhìn hai người phụ nữ bắt tay! Sở Mạnh gợn ly rượu trong tay lên uống một ngụm. Trong lòng Mộ Bội Văn có suy tính gì anh sẽ không biết sao? Có điều, chuyện như vậy anh làm sao có thể để nó xảy ra lần thứ hai. Anh sợ dĩ không lên tiếng, chẳng qua là muốn nhìn một chút cô rốt cuộc là muốn diễn lại trò cũ hay có mục đích khác.

"Linh Chi, con cùng Sở Mạnh tâm sự một chút đi. Bác mang Ngưng Lộ đến bên kia ăn chút gì." Bất kể người ta có đồng ý hay không, Mộ Bội Văn đã kéo tay Ngưng Lộ đi mà Sở Mạnh vậy mà vẫn bình tĩnh không ngăn cản.

"Sở Mạnh, em có thể cứ gọi anh như vậy không?" Đôi mắt to của Đường Linh Chi chăm chỉ mô tả đang nhìn hướng Sở Mạnh tỏa ra thường thức cùng ái mộ. Tại sao cô cùng anh trẻ một bước đây?

"Đường tiểu thư." Sở Mạnh đưa cái ly trong tay lên coi như là cùng cô chào hỏi.

"Gọi em là Linh Chi đi!" Một nụ cười tự tin ở trên mặt cô hiện lên.

"Thật xin lỗi, Đường tiểu thư, chúng ta không có quen thuộc như vậy, thất lễ." Sở Mạnh xoay người lại cùng các anh em Sở gia khác tán gẫu đề tài của đàn ông bọn họ. Ý đồ Đường Linh Chi đã quá rõ ràng, mà anh từ trước đến giờ không làm con mối người khác.

Sở Mạnh, anh quả thật quá kiêu ngạo. Cô đường đường là trưởng nữ dòng chính Đường gia cũng không để ở trong mắt. Bao nhiêu đàn ông thấy cô không phải là hết người này đến người kia lần lượt muốn được gần gũi với cô? Chỉ có anh lãnh đạm như vậy với cô. Nhưng mà có lẽ chính người đàn ông như anh mới có thể khiến cô có ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ thế. Còn cô vợ nhỏ bé kia, xem bộ dạng bọn họ giống như là không có nhiều ân ái. Hừ, cô ngược lại muốn nhìn một chút, cuối cùng ai chết vào tay ai. Ha ha, trò chơi rất kích thích không phải sao? Huống chi còn có mẹ Sở trợ giúp! Cũng không biết phần thắng này rốt cuộc có mấy phần, cô muốn tự mình kiểm tra.

*****

Một mình Ngưng Lộ đứng ở trước bàn ăn thật dài dằng trệ gấp món ăn. Mới vừa rồi mẹ Sở kéo cô đến bên này sau liền đem cô nhét vào nơi này, có điều, như vậy cũng tốt, cô ngược lại có chút tự tại.

Bởi vì buổi trưa chưa ăn thứ gì, thời gian ăn món điểm tâm ngọt buổi chiều cũng bởi vì đi ra bên ngoài cho nên cũng bỏ lỡ, bụng cô cũng cảm nhận được đói. Nhưng mà đối với những món ăn đẹp mắt đủ loại kia mục lại không tạo cho cô nhiều hứng thú, cô vẫn tương đối thích thức ăn ở nhà thím Trương nấu.

"Ngưng Lộ, là em sao?" Sau lưng một giọng nam giống như không thể tin nổi kích động kêu lên. Ở trong phòng nghỉ ngồi một hồi lâu cảm thấy nhàm chán, Đường Tĩnh Đằng nghĩ ra đây hóng mát một chút, thấy được trong đại sảnh náo nhiệt một bóng dáng rất quen thuộc giống như Ngưng Lộ, sẽ là cô sao? Cô sao lại tới nơi này đây? Anh không thể tin được từng bước bước đi qua, cho đến chứng kiến gò má nghiêng của cô, anh kích động lên tiếng. Khá tốt là âm thanh không lớn tiếng lắm, nếu không sẽ rước lấy những ánh nhìn khó chịu từ người khác rồi.

"Đường đại ca? Làm sao anh sẽ đến nơi này đây?" Ngưng Lộ sau khi quay đầu thấy là Đường Tĩnh Đằng cũng kinh ngạc. Trời ạ, tại sao có chuyện thể trùng hợp như thế? Xem ra Đường gia cùng Sở gia giao tình không tồi chút nào, tại tiệc tư nhân như vậy còn có thể mời được người của tôn thất khác. Chỉ qu là, Đường đại ca cùng Đường tiểu thư mới vừa rồi đó có quan hệ gì sao? Bọn họ cũng họ Đường!

"Anh theo chị đến đây." Đường Tĩnh Đằng giờ ngón tay chỉ hướng Đường Linh Chi đang cùng người khác nói chuyện phiếm ở phía xa.

"Thì ra Đường tiểu thư là chị của anh." Ngưng Lộ theo hướng anh chỉ đương nhiên hiểu ra. Nhưng bọn họ xem ra một chút cũng không giống, bề ngoài không giống, khí chất cũng không giống. Đường Linh Chi cao ngạo tự tin, dĩ nhiên cô ấy có năng lực này, mà Đường Tĩnh Đằng còn lại là một công tử bộ dạng khiêm tốn.

"Em biết chị anh sao?" Đường Tĩnh Đằng nhận lấy cái đĩa quá nặng trong tay Ngưng Lộ, cười hỏi. Anh không cho là Ngưng Lộ sẽ giao du gì với chị mình, hơn nữa số tuổi họ chênh lệch thật lớn, không thể nào là bạn bè.

"Mới vừa rồi có giới thiệu qua." Ngưng Lộ cúi mắt xuống, gấp một con tôm hùm lớn.

"Em ăn được nhiều như vậy sao?"

"Em bây giờ là hai người rồi." Vừa nói đến này cái này, hai bên đều trầm mặc lại.

"Chúng ta đến kia bên ngồi một chút đi?" Đường Tĩnh Đằng chủ động đánh vỡ không khí yên lặng này.

"Được!"

"Uống chút nước trái cây đi."

Ngưng Lộ cùng Đường Tĩnh Đằng đem thức ăn ngồi vào vị trí cách mọi người khá xa, hai người đều không thích náo nhiệt.

"Cám ơn." Anh ấy thật rất chu đáo, Ngưng Lộ nhận lấy nước trái cây nghĩ thầm.

"Ngưng Lộ, em tối nay làm sao sẽ tới nơi này?" Đường Tĩnh Đằng hỏi ra điều muốn biết nhất trong lòng. Thật ra thì mới vừa rồi anh đã mơ hồ đoán được cô có thể là người nhà họ Sở rồi. Nếu quả như thật là người nhà họ Sở, vậy anh sớm giết chết phần tư tưởng không nên có kia, tránh cho cô chịu tổn thương.

"Ừ. . . . . Em đi cùng chồng* đi." Ngưng Lộ cầm lấy khăn giấy lau miệng, cẩn thận vừa nói. Ừ, không sai, là chồng của cô. Giữa bọn họ không thể dùng lão công** , người yêu để hình dung. "Chồng em? Hả! Là người nhà họ Sở sao?" Đường Tĩnh Đằng quay mặt sang nhìn về phòng khách, người đàn ông

khiến cho anh đổ lệ đến hóa rồ buổi chiều đó đang cách đó không xa cùng người khác nói chuyện rất sôi nổi, trong trường hợp như vậy, anh ta chính là tiêu điểm của mọi người. Cho dù là không làm gì mà đứng ở nơi đó, phong thái vẫn phi phàm như thế. Thì ra là Ngưng Lộ thật sự là người nhà họ Sở, hơn nữa còn là vợ của người đàn ông có tiếng nói nhất trong nhà họ Sở. Mà người đàn ông trước mặt anh không phải là không có bất kỳ cơ hội thắng nào, không phải sao? Nhưng mà Ngưng Lộ không vui, anh nhìn ra được .

"Đứng." Nhìn theo ánh mắt Đường Tĩnh Đằng, Ngưng Lộ cũng nhìn thấy anh, ở trong đám người có vẻ như hạc đứng trong bầy gà vậy. Nhưng mà, một người đàn ông như vậy sẽ là của cô sao? Vào giờ phút này, cô lại không hiểu nổi tim của mình.

"Ngưng Lộ, em hạnh phúc không? Cùng anh ta ở chung một chỗ?" Thu hồi ánh mắt của mình, Đường Tĩnh Đằng nhìn chăm chú mặt của Ngưng Lộ, giữa hai lông mày thoáng hiện đau buồn kìa, không lừa được người.

"Cuộc sống không phải là như vậy sao? Bất kể vui hay không vui vẫn cứ tiếp diễn." Ngưng Lộ cúi thấp mắt, khẽ mỉm cười. Cuộc sống như thế là chính cô lựa chọn, vậy sẽ không có lý do đòi hỏi vui hay không vui.

"Anh ta đối với em tốt không?" Biết rất rõ ràng không nên hỏi câu ngu xuẩn như vậy, anh vẫn hỏi.

Anh ta đối với cô tốt không? Mặt Ngưng Lộ mờ mờ nhìn Đường Tĩnh Đằng. Đường đại ca hôm nay sao vậy? Sao đột nhiên sẽ hỏi cái vấn đề này? Trong mắt của anh lóe lên ánh sáng khiến cho tim cô không tự chủ được đập nhanh hơn. Làm sao sẽ biến thành như vậy? Ngưng Lộ sợ ngây người, gần đến mức nước trái cây dính ở khóe miệng cũng quên đưa tay lau sạch.

"Đường tiên sinh đối với bà xã người khác thật là rất yêu thích!" Một thanh âm chen vào không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, bàn tay thanh nhã nhẹ nhàng lau chút nước màu cam ở khóe miệng cô: "Sao ăn đồ còn như một đứa trẻ vậy?" Thanh âm của anh lúc đối mặt với Ngưng Lộ lại mang sự cung chiêu trước nay chưa từng có.

Sở Mạnh ở ngời xuống vị trí bên cạnh Ngưng Lộ, một tay giữ ở eo cô nhẹ nhàng dùng sức ôm cô vào trong ngực anh, một tay dường như vô tình vuốt nhẹ mái tóc dài của cô. Anh là để cô tự do hoạt động, nhưng là vẫn là trong phạm vi tầm mắt anh . Không nghĩ tới chỉ trong thời gian nửa ly rượu mà thôi, cô đã ngồi bên cạnh một người đàn ông.

Hơn nữa người đàn ông kia có ý đồ với cô. Thật là không khéo không thành sách, cho là buổi chiều gặp mặt xong, anh ta sẽ vĩnh viễn là người không hề được nhắc tới nữa, kết quả mới mấy giờ ngắn ngủn mà thôi, thế nhưng lại chạm mặt rồi. Hơn nữa anh ta lại là người của Đường gia. Có điều, vậy thì như thế nào? Bất kể là ai, không thể có tâm tình với người phụ nữ của anh.

"Sở tiên sinh, thân là bạn bè, tôi chỉ là quan tâm cô ấy." Trong âm thanh Đường Tĩnh Đằng cũng không có nửa điểm lúng túng. Nếu như một người đàn ông không thể đem lại hạnh phúc cho người phụ nữ của mình, vậy thì coi là cái gì đây?

"Đường tiên sinh có phải đã quan tâm vượt qua ranh giới bạn bè hay không?" Giữa nam nữ sẽ có tình bạn chân chính sao? Hướng chỉ sự quan tâm của anh ta tựa như có lẽ đã vượt quá giới hạn?

"Nếu như không có thể mang cho cô hạnh phúc, trói cô lại ở bên người có ý gì đây?" Đường Tĩnh Đằng nhìn thẳng vào mắt Sở Mạnh, cặp mắt trong suốt thấy đáy.

"Đường tiên sinh không phải là cô ấy, làm sao biết cô không hạnh phúc? Ngưng Nhi, ngoan, ngừng đầu nhìn anh, nói cho hấn biết, em hạnh phúc không?" Sở Mạnh đôi tay nâng mặt cô lên, con mắt không di chuyển mà nhìn chăm chăm vào cô.

"Àm" một tiếng, Ngưng Lộ cảm giác thế giới nhỏ của mình chợt sụp đổ, mặt lập tức hồng đến bên tai vẫn lan tràn đến ngực trắng nõn. Anh ta gọi cô cái gì? Ngưng Nhi? Anh tại sao có thể gọi cô như vậy? Âm thanh đến mức không thể thấp hơn làm cho lòng cô giống như là pháo hoa rực rỡ nổ tung trên không trung vào trời đêm, giống như trong lòng anh, cô là người phụ nữ anh coi trọng nhất. Cổ họng của cô nghẹn ngào, nói không ra bất kỳ lời nào. Là ảo giác sao? Tại sao cô cảm thấy anh đối với cô đã không giống nhau?

"Àm" một tiếng, Ngưng Lộ cảm giác thế giới nhỏ của mình chợt sụp đổ, mặt lập tức hồng đến bên tai vẫn lan tràn đến ngực trắng nõn. Anh ta gọi cô cái gì? Ngưng Nhi? Anh tại sao có thể gọi cô như vậy? Âm thanh đến mức không thể thấp hơn làm cho lòng cô giống như là pháo hoa rực rỡ nổ tung trên không trung vào trời đêm, giống như trong lòng anh, cô là người phụ nữ anh coi trọng nhất. Cổ họng của cô nghẹn ngào, nói không ra bất kỳ lời nào. Là ảo giác sao? Tại sao cô cảm thấy anh đối với cô đã không giống nhau?

Cái ánh mắt thâm tình kia dừng ở cô, thời gian giống như là quên phải trôi đi, từng giây từng phút đã mất đi ý nghĩa. Trong mắt của anh lóe lên tình cảm khiến cô cảm động, khiến cô không thể tin nổi. Nhưng trong đầu hết lần này tới lần khác lại nhớ tới người con trai cũng đã từng dùng ánh mắt thâm tình này nhìn cô, tại sao còn phải lại nhớ tới anh ấy? Không nên, thật không rồi! Nhưng người đàn ông trước mặt này tại sao có thể là thích anh ta? Nếu như là thích một người luôn cưỡng ép cô làm những chuyện cô không muốn. Hơn nữa hôn nhân của bọn họ đã sớm rất rõ ràng, cũng đầy đau khổ, anh sẽ lấy cô, nhưng mà bởi vì cô muốn nhờ vả anh mà vừa đúng tôn thương tới một người khác thôi, lòng của bọn họ vĩnh viễn sẽ không hợp nhất được. Nghĩ đến đây một chút, không biết đã sớm là cái cảm giác gì làm cho mũi cô cay xè đến khó chịu, một hàng lệ từng chút từng chút chảy ra.

"Nhìn em kìa. Vui vẻ cũng có thể khóc thành ra như vậy." Giống như là lau thế nào cũng không hết nước mắt khiến trong lòng Sở Mạnh tối sầm lại. Còn là không quên hấn được sao? Ánh mắt cô trong tức tắc đã thay đổi đồng thời anh đã biết tâm tư của cô rồi. Giọng nói dịu dàng đến say người, nhưng động tác của anh lại thô lỗ rất nhiều.

Giữa bọn họ, anh đã không có một chỗ đứng, mặc dù Ngưng Lộ không có đưa ra đáp án, nhưng mà Đường Tĩnh Đằng biết, cho dù bọn họ không yêu nhau, nhưng cũng không tới phiên anh để ý tới. Anh có lẽ thật chỉ là một người bạn không hơn không kém! Chẳng qua chỉ là bạn bè!

"Tình Đảng, chúng ta đi về!" Đường Linh Chi đi tới, đây là tình huống gì à? Tại sao em trai lại có vẻ mặt nhìn Sở Mạnh cùng vợ ân ái ái? Chẳng lẽ bọn họ biết nhau hay sao? Có này khả năng, cô vợ nhỏ của Sở Mạnh không phải là vẫn còn đang đi học sao? Mà em trai của mình đi dạy ở trường. Nhưng là cho dù là người quen biết em trai tại sao có thể có vẻ mặt như thế?

Đường Linh Chi mắt lạnh nhìn này một đôi nam nữ, ở trước mặt mọi người đầm thắm sao? Cô không tin người đàn ông như Sở Mạnh sẽ cảm thấy hứng thú đối với một phụ nữ tồi tệ như vậy. Hơn nữa từ thái độ mẹ Sở, cô biết mẹ Sở đối với cô ta rất bất mãn. Một cuộc hôn nhân không được người nhà chúc phúc sẽ tốt chỗ nào? Huống chi bản thân cô ta không thể mang đến bất kỳ sự trợ giúp nào cho sự nghiệp Sở Mạnh, thân thể bọn họ đã định trước phải môn đăng hộ đối. Cô cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chờ là tốt rồi, chờ một ngày Sở Mạnh thấy rõ ràng điều đó. Có lẽ cũng nhanh, bởi vì có mẹ Sở nhúng tay vào. Chẳng qua là, Đường Linh Chi cũng không hiểu, mẹ Sở căn bản là không có bất kỳ quyền phát biểu nào với cách làm của Sở Mạnh.

"Ngưng Lộ, tạm biệt." Đường Tĩnh đứng dậy liếc mắt nhìn đôi nam nữ chỉ sống ở trong ý thức mình kia. Cô căn bản là không nghe được anh nói lời từ biệt với cô? Anh sao tự cho mình là đúng đây? Cô bị thương có lẽ không phải là không vui vẻ, có lẽ là vì người đàn ông đó là chồng cô? Là anh đã quá tự mình đa tình.

"Làm sao em sẽ biết cô ấy?" Sau khi tạm biệt vợ chồng Sở Văn Thiên, Đường Linh Chi hỏi về mặt không vui của em trai.

"Cô là học sinh trường của chúng ta." Có lẽ chẳng qua là so với học sinh còn thân thiết như bạn bè một chút thôi.

"Chẳng qua là học sinh sao?"

"Chẳng qua là học sinh."

*****

Thời tiết đầu thu buổi tối không còn khô nóng nữa. Xe không người trên đường phố chợt ngừng lại, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng trong, những cây xanh cao lớn phe phẩy trong gió thu hòa cùng tiếng côn trùng kêu vang trong không trung. Bọn họ từ Sở gia trở về, vẫn lẳng lặng không có nói chuyện với nhau nữa.

"Có muốn đi xuống đi một chút hay không?" Sở mạnh tắt máy, thanh âm nhẹ nhàng.

"Được." Có lẽ là bóng đêm quá tốt đẹp, cho nên Ngưng Lộ không tự chủ được nói đồng ý.

Xuống xe, so với đèn nêon bầu không khí ngọt ngào, nơi này thoải mái hơn. Ngưng Lộ hít một thật sâu, một đôi bàn tay thon dài ấm áp ôm lấy tay nhỏ bé của cô.

Trong lòng chấn động, lại không dám hát anh ra, Ngưng Lộ cúi đầu không nói lời nào. Tối nay anh lại trở nên rất kỳ quái rồi, cái loại cảm giác quái dị đó cô không nói ra. Chính là rất quái.

Ánh trăng mát mẻ như nước, bọn họ tay trong tay chậm rãi đi giống như là một đôi vợ chồng già lâu năm. Một trận gió thổi qua, khiến Ngưng Lộ lộ ra bả vai khẽ lạnh cả người, còn không kịp nói gì, một cái áo khoác âu phục đã khoác lên người. Hơi thở ấm áp mà quen thuộc tràn ra toàn thân, Ngưng Lộ dừng bước.

Anh ta cưỡng ép cùng uy hiếp đúng là ghê tởm, anh sẵn sàng chu đáo lại làm cho cô cảm thấy khổ sở. Khổ sở cái gì đây? Cô không biết, thật không biết. Cô chỉ biết, lúc chính mình phát hiện nhìn thấy anh thì trong lòng không còn tràn đầy chán ghét cùng bài xích nữa. Đặc biệt là tối nay lúc đối mặt với ánh mắt đen thâm tình thì cô cảm giác được anh có tình cảm với cô. Lòng rối loạn, không biết sao phải rối loạn, cô đối với anh, cuối cùng bây giờ là cái loại cảm giác gì?

Nếu như là hận như thế nào lại mâu thuẫn như vậy? Cô phải là nên bài xích anh sao? Đặc biệt là lần trước anh mang theo mùi vị phụ nữ khác trở lại ép buộc cô chiều ý anh, cô phải là hận anh mới phải! Không thể nào anh chỉ là dịu dàng nhìn cô một chút mà cô có thể quên. Nếu như nói là yêu thích, vậy tại sao nghĩ tới Sở Khương, lòng của cô còn đau? Từ tuổi cập kê đã quen biết, cùng đi qua nhiều năm tháng tươi đẹp như vậy, cái loại tình cảm thuần khiết cùng chân thật đó, sao quên mất rồi hả?

Anh ấy cùng cô đi qua những tháng năm tốt đẹp nhất trong đời, đau lòng có anh an ủi, vui vẻ có anh sẻ chia, anh đối với cô mà nói, là người yêu cũng là người thân, cái loại ràng buộc cùng tình cảm đó, không phải là một sớm một chiều có thể bồi dưỡng ra được, thậm chí đã vượt qua thân tình máu mủ tình thâm của cô cùng cha mẹ cái chùng kia.... trong cảm nhận của cô, địa vị Sở Khương với cô không người nào có thể thay thế được.

Cô yêu anh, yêu anh sâu sắc. Nhưng mà phản bội lời thề giữa bọn họ cũng là cô, cô đã không còn có tư cách nói lời yêu anh rồi.

Sở Mạnh đâu rồi, bọn họ mặc dù đã kết hôn, nhưng là trong hôn nhân bọn họ bao hàm quá nhiều nhân tố bên ngoài, lại duy chỉ có yếu tố tình cảm hàng đầu này lại không có. Anh đối với cô không phải là thật sự có tình cảm, nhưng anh vô ý biểu hiện ra nhu tình rồi lại để cho cô lưu luyến. Cô chính là người phụ nữ ích kỷ như vậy! Rõ ràng là không thương anh, lại ham muốn một chút ấm áp kia.

Đúng vậy, từ lúc bọn họ kết hôn tới nay, anh ta một mực cưỡng ép cô. Nhưng hành động mới vừa rồi của anh lại làm cho cô không khỏi cảm động. Một loại cảm động như vậy lại làm cho cô đang suy nghĩ về Sở Khương sinh ra cảm giác tràn đầy tội lỗi, cô tại sao có thể đối với một người đàn ông nhân tâm chia rẽ cô cùng Sở Khương sinh ra cảm động? Anh ta rõ ràng biết ban đầu cô vì cái gì đi cầu xin anh; thế nhưng, anh ta lại tuyệt không nhớ đến tình cảm anh em. Dù là anh ta cùng với Sở Khương không phải là anh em ruột thịt, thế nhưng cũng là em trai cùng nhau lớn lên! Có lẽ sai đều là cô, là cô không nên chủ động đi tìm chọc anh.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Anh ôm cô vào trong ngực, nâng mặt của cô lên hỏi. Lần trước sau khi làm thương tổn cô như vậy, anh mỗi ngày sống trong buồn phiền hối hận, rồi lại không dám trở lại nói xin lỗi, sợ nhìn thấy hận ý trong mắt cô. Vậy sẽ khiến anh không chịu nổi. Thì ra là bất tri bất giác anh đã buông xuống nhiều tình cảm như vậy ở bên trong. Anh cho là khi lấy được người của cô, anh liền thỏa mãn, thật ra thì không phải. Anh rất tham lam, lòng tham không đáy đến nghĩ đến tình cảm nàng quý giá mà không dễ dàng bỏ ra của cô.

Đón nhận ánh mắt chăm chú của anh, Ngưng Lộ lại nói không ra nửa câu. Mặt của anh làm cho cô đau lòng!

"Ngưng Nhi, nói cho anh biết. Em vui về không?" Đầu ngón tay thon dài từ tóc mai trên trán cô đến một đôi lông mày trời sinh, trượt xuống chớp mũi nho nhỏ, chút son kia càng làm đôi môi đỏ mọng thêm kiều diễm ướt át. Hỏi ra những lời này, Sở Mạnh biết mình thật sự là giả vờ ngớ ngẩn rồi. Cô hận anh như vậy, cùng anh ở chung một chỗ sao có thể là vui về đây? Thì ra là anh đã đem lời nói của Đường Tĩnh Đằng nghe được để ở trong lòng. Thì ra là anh lại sẽ quan tâm cô có vui về hay không.

"Anh cảm thấy em cũng vui về sao?" Rốt cuộc, nghẹn ngào ở ngực nói ra, nhưng vẫn là cảm thấy nặng nề cùng phải khó chịu! Giữa bọn họ không nên đi tới bước này. Nếu như chẳng qua là đường ai nấy đi không phải là rất tốt sao? Tại sao phải đẩy đưa đến tình cảm?

"Anh muốn cho em vui về, có thể không?" Anh ôm chặt cô, đem cô gắt gao đặt trong ngực. Cầm đặt tại trên đỉnh đầu cô, hương tóc nhẹ thoảng không ngừng truyền vào trong chớp mũi khiến cho lòng anh thức tỉnh. Lần đầu tiên, anh cảm thấy sợ, sợ nghe được cô cự tuyệt lãnh đạm mà xa cách. Anh muốn cho cô vui về, hạnh phúc, cho cô tất cả những thứ cô mong muốn, có thể không? Anh muốn nói thế nào với cô rằng anh không phải là vì muốn toại nguyện Quan Minh Quyền mới ở chung một chỗ với cô? Anh không phải là vì khiến Sở Khương đau khổ mà cưỡng ép cô? Nhưng mà nói ra, cô có tin hay không? Luôn luôn tràn đầy tự , chính anh chợt không có nửa điểm lòng tin, trước mặt người phụ nữ mình thích, anh trở nên hèn nhát. Một câu nói có thể nói ra phải chăng tương tự với câu "Anh thích em"?

"Anh muốn cho em vui về, có thể không?" Anh ôm chặt cô, đem cô gắt gao đặt trong ngực. Cầm đặt tại trên đỉnh đầu cô, hương tóc nhẹ thoảng không ngừng truyền vào trong chớp mũi khiến cho lòng anh thức tỉnh. Lần đầu tiên, anh cảm thấy sợ, sợ nghe được cô cự tuyệt lãnh đạm mà xa cách. Anh muốn cho cô vui về, hạnh phúc, cho cô tất cả những thứ cô mong muốn, có thể không? Anh muốn nói thế nào với cô rằng anh không phải là vì muốn toại nguyện Quan Minh Quyền mới ở chung một chỗ với cô? Anh không phải là vì khiến Sở Khương đau khổ mà cưỡng ép cô? Nhưng mà nói ra, cô có tin hay không? Luôn luôn tràn đầy tự , chính anh chợt không có nửa điểm lòng tin, trước mặt người phụ nữ mình thích, anh trở nên hèn nhát. Một câu nói có thể nói ra phải chăng tương tự với câu "Anh thích em"?

Anh ta đang nói cái gì? Cho cô vui về? Anh ta không biết sao? Sau khi chọn cùng anh ở chung một chỗ, vui về của cô đã không có ở đây. Vui về của cô chính là bị anh tước đoạt, anh ta tại sao có thể cho cô vui về? Ngưng Lộ ở trong lòng không ngừng cười khổ, không biết là cười bản thân mình ngốc hay là anh ngốc.

"Giữa chúng ta, không phải quan hệ như thế. Thật xin lỗi, tôi muốn về nhà!" Kiểu đối thoại như tỏ tình này làm cho cô lập tức không tiếp nhận nổi, cũng không dám tiếp tục cái đề tài này. Chút âm áp kia coi như là là nằm mơ đi, tình mộng cô chỉ là Quan Ngưng Lộ. Đem mặt từ trong khuôn ngực âm áp của anh nâng lên, nhẹ nhàng lấy ra tay của anh, Ngưng Lộ cúi đầu xoay người đi.

"Em luôn luôn không cho người làm sai chuyện có cơ hội sao?" Cô cự tuyệt khiến cho anh vô cùng khó chịu, giữ chặt thân thể muốn tránh ra của cô, lần nữa ôm cô vào trong ngực.

"Nếu như vừa bắt đầu đã là sai lầm, tất cả đều sẽ chỉ là sai mà thôi." Bọn họ vừa bắt đầu chính là sai, làm sao có thể có cơ hội sửa đổi nữa đây?

"Cứ như vậy yêu hấn sao?" Anh cúi đầu tiến tới gần cô, nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt của cô. Chính là như vậy, một đôi mắt trong suốt giống như một cái đầm suối nước bất anh phải ôm lấy.

"Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Cả đời chỉ yêu anh ấy." Ngưng Lộ nhắm mắt lại. Sự cuồng loạn trong mắt anh khiến cho cô sợ. Yêu anh ấy? Cô đã không có tư cách này rồi, nhưng mà cô sẽ đem anh trân quý ở trong lòng cả đời.

"Nếu như hấn biết em đã sớm không phải là Quan Ngưng Lộ năm đó, mà thật ra thì đã sớm khuất phục ở dưới thân thể của tôi, mặc tôi phô trương khả năng đem lại khoái lạc cho phụ nữ, em nói xem hấn có thể còn yêu em hay không? Có muốn tôi quay lại lúc chúng ta hoan ái gọi cho hấn hay không? Để cho hấn xem em ở dưới người tôi phóng đảng cỡ nào?" Bị cô nói cô yêu người con trai khác, sự tự tin tràn đầy của anh phút chốc phai mờ như mây bay tan tát, Sở Mạnh bây giờ khôi phục lại dáng vẻ người đàn ông vô tình, lãnh khốc; lời nói nói ra trong miệng đều là muốn tổn thương triệt để cô mới chịu bỏ qua. Cũng chỉ có như vậy, anh mới cảm giác mình không có ngu ngốc như vậy, anh là Sở Mạnh tràn đầy tự tin, không có gì mà Sở Mạnh anh không có được

"Anh. . . ." Trong mắt đã ngấn nước mắt. Ngưng Lộ cũng biết, anh ta tại sao có thể là nói tốt như vậy? Mới vừa những thứ dịu dàng kia cũng chỉ là mặt ngoài anh ta dùng gạt người? Có phải muốn xem thử một chút phản ứng của cô hay không? Hoàn hảo bản thân cô không có ngây ngốc đi tin tưởng anh. Mà anh vẫn là người đàn ông hết sức vô si đó, cho nên đem những thời khắc bọn họ ở chung một chỗ không thể chịu đựng kia kìm nén xuống. Sao lại có người đàn ông vô liêm sỉ như vậy?

"Quan Ngưng Lộ, em không được quên, em bây giờ là vợ tôi. Lại dám miệng nói yêu người đàn ông khác sao? Lần sau nếu như còn để cho tôi nghe được, sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu! Có nghe hay không?" Cố ý không để ý đến nước mắt ướt dần khuôn mặt nhỏ nhắn, Sở Mạnh giữ chặt cằm của cô, trịnh trọng cảnh cáo. Nếu người ta đều không yêu thích anh, anh cần gì tự tìm mất mặt nữa? Loại chuyện mất mặt này sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa. Chẳng qua là, đời này cô cũng đừng muốn thoát khỏi anh, muốn cùng Sở Khương ở chung một chỗ? Ngay cả nằm mơ cũng không cần nghĩ tới. Lúc này Sở Mạnh không biết, có một ngày, là anh chủ động buông tay cô ra.

Sở Mạnh hung hăng buông cô ra, tức giận đi trở về. Nhìn bóng dáng cao lớn của anh cứ đoạn tuyệt vậy mà đi, cảm giác đau lòng khiến cô không thể thở nổi. Ngưng Lộ ngồi xồm người xuống, vui mặt ở trong đầu gối, đau khóc thành tiếng. Tại sao bọn họ phải chung đụng như vậy? Khó lắm mới được hòa

binh thì lại bắt đầu chiến tranh mới. Là cô sai lầm rồi sao? Hay vẫn là anh sai?

Anh sao có thể nỡ để cô cứ như vậy đi một mình trên đường? Anh rất quá đáng, thật sự rất quá đáng. Cô khóc đến thương tâm, khóc đến muốn thờ không nổi, khóc đến mẹ Mặt Trăng cũng lặng lẽ trốn vào trong mây, không muốn nhìn lại. Cho đến tiếng thắng xe chói tai vang lên ở bên tai, Ngưng Lộ mới ngẩng đầu lên.

Sở Mạnh có lúc thật hận mình không có tiền đồ, rõ ràng không nghĩ phải nhìn cô nữa, nhưng mà xe lại như có ý thức, lái đến bên người cô ngừng lại, sau đó thân thể của anh căn bản cũng không nghe đầu óc anh chỉ huy, đi thẳng tới trước mặt người phụ nữ đã khóc đến rồi tình rồi mù.

Khóc cái gì đây? Người nên khóc phải là anh chứ? Ít nhất trong lòng cô còn có người để cô yêu, mà anh đây thì sao? Lần đầu tiên động lòng với một người con gái lại bị cự tuyệt mạnh mẽ, hơn nữa người con gái đó lại là người vợ mà anh cưới về. Thật là buồn cười! Quan Ngưng Lộ, kiếp trước tôi nợ gì em sao?

"Anh không phải là đi rồi sao? Còn trở về làm gì?" Ngưng Lộ cũng không biết, lúc này giọng nói của mình có bao nhiêu phần làm nũng?

"Khóc đến xấu như vậy, em cho rằng tôi thích xem?" Sở Mạnh ở trước mặt cô ngồi xổm xuống.

"Anh có thể lựa chọn không nhìn." Anh ta, người này thật sự là miệng không lưu một chút đức, dám nói cô xấu xí?

"Nếu như không phải là trong bụng em có con tôi, tôi mới mặc kệ em!" Sở Mạnh ở trong lòng thở dài, ôm lấy cô.

Thì ra chỉ vì con, Ngưng Lộ mặc anh ôm cô đi trở về trong xe, không lên tiếng nói chuyện nữa. Đúng vậy, cô hiện tại mang thai con anh! Cô hiểu, thì ra là những thay đổi tối nay là vì con! Hoàn toàn không phải là tình cảm trong tưởng tượng của cô. Haiz, Quan Ngưng Lộ, lúc nào thì mày trở nên hồ đồ vậy? Cho dù anh thật sự có tình cảm với cô cũng là bởi vì cô là mẹ của con anh.

Hiểu đến điều này, lòng cô chợt trĩu nặng, cực kỳ khó chịu.

*****

Trong sương phòng VIP câu lạc bộ tư nhân cao cấp Dạ Mị, ba người đàn ông xuất sắc không đồng nhất lại giống nhau đang nhàn nhã uống rượu.

"Này, Mạnh, làm gì cả buổi tối đều không nói chuyện? Cái này là tụ tập cậu nói sao?" Tống Tử Tự tao nhã cảm ly rượu trong suốt nghỉ ngơi, trong đêm sắc rượu vàng nhẹ nhàng đọng đọng. Haha, người đòi tụ tập là cậu ta, nhưng mà người trong đầu buồn bực, uống rượu cũng lại là cậu ta, nếu như muốn một mình lẳng lặng thưởng thức cần gì kéo hai bóng đèn lớn tới đây? Anh phát hiện kể từ hần kết hôn về sau càng ngày càng kỳ quái.

Sau khi uống một hơi cạn sạch ly rượu, Sở Mạnh lại rót một chén, vẫn không nhìn về phía ánh mắt dò xét của hai vị bạn tốt. Anh không biết phải nói gì, cũng không biết phải nói như thế nào. Sau khi trở về nhà từ đêm hôm đó, phiền não trong lòng anh vẫn không ngừng lại, về đến nhà thấy biểu tình lãnh đạm của cô sẽ làm anh càng thêm phiền lòng; cho nên tối nay sau khi tan việc, anh dứt khoát đem hai bạn tốt kéo đi ra ngoài uống rượu với nhau. Nhưng phiền muộn trong lòng càng đè nén càng nặng trĩu, lại không biết mở miệng như thế nào.

"A Chính, cậu xem hần xảy ra chuyện gì?" Thấy Sở Mạnh không để ý tới mình, Tống Tử Tự nghiêng đầu đưa tay đụng cánh tay Giang Doãn Chính một cái. Có điều, hỏi là hỏi thôi, Tống Tử Tự cũng không cho là A Chính sẽ cho anh đáp án anh muốn. A Chính, cái người này cái gì cũng tốt, chính là sẽ không nhìn sắc mặt, nhất định chỉ có thể làm người khai đao (Người trợ giúp) sau lưng của người thành công. Haha, nếu như A Chính biết anh đem truyền thuyết trong giới tài chính và kinh tế ra nói ở bên ngoài là một kẻ sớm nắng chiều mưa, kiêm cố vấn quản lý tài sản của đông đảo quý tộc, nhà giàu có đầu tư, liên tục bị nói xấu bị mọi người biến thành Thánh kinh để nghiên cứu "Thao bần Quý Thủ" nói thành kẻ bất tài, vô dụng thì không biết sẽ có cảm tưởng gì? Haha. . . . .

"Cậu ta không nói làm sao tôi biết?" Một thân nhân nhà gần như có thể nói là lời thôi Giang Doãn Chính tựa vào trên ghế sa lon, dùng một ánh mắt ngu ngốc nhìn Tống Tử Tự. Trong ba người bọn họ, Mạnh luôn luôn là người không dễ dàng lộ tâm tình ra ngoài nhất, thời điểm ở trường học cũng đã như vậy, những năm này trải qua tinh phong huyết vũ chốn thương trường, thách thức càng ngày càng tăng. Anh đối với nghiên cứu những con số, đồ thị kia cảm thấy hứng thú, còn đối với nghiên cứu người thì không muốn.

"A Chính, sao cậu lại có dáng vẻ chết thế này? Hần không nói thì cậu không hỏi à?" Tống Tử Tự để cái ly trong tay xuống, nhích lại gần.

"Cậu không phải là đã hỏi qua sao?" Giang Doãn Chính trợn mắt nhìn thẳng. Cậu ta cho là Tống Tử Tự cũng hỏi không ra mà tới anh có thể hỏi được sao?

"Này, có phải là anh em không vậy?" Tống Tử Tự thừa dịp anh một không chú ý, ôm cổ của anh.

"Có anh em như cậu sao?" Giang Doãn Chính liền kéo tay Tống Tử Tự ra, đánh giá công phu bác sĩ Tống: cần phải tăng cường, hình như đã giảm đi không ít.

"A Chính, vui đùa một chút thôi mà làm gì nặng tay như vậy?" Tống Tử Tự khẽ gọi ra tiếng. Xem ra anh thật sự là bỏ bê quá lâu, ngay cả trước kia ít nhất có thể đánh ngang tay A Chính thì giờ cũng có thể thoải mái mà chế ngự anh.

"Các người nháo đủ chưa?" Người đàn ông vẫn luôn không lên tiếng rốt cuộc khi bọn họ kêu la âm ỉ cũng tỉnh táo ra tiếng. Sở Mạnh vò tóc của mình, đầu giống như có chút hôn mê. Anh đã uống bao nhiêu rượu rồi?

"Không có! Làm sao anh lại nghĩ như vậy?" Ngưng Lộ mặt đỏ lên, không dám nhìn Tống Tử Tụ. Trời ạ, anh ấy sao có thể hỏi vấn đề này? Muốn cô trả lời thế nào đây? Giữa bọn họ không cãi nhau cũng không ầm ĩ mà? Lần trước từ Sở gia trở về, giữa bọn họ vẫn là như vậy, chẳng qua là anh sẽ không ép buộc làm chuyện thân mật kia nữa. Hôn nữa, anh ngược lại mỗi ngày đều có về nhà, lúc sớm một chút thì vừa kịp bảy giờ cơm tối, chậm thì cô đã ngủ trước. Nhưng mà điểm duy nhất không thay đổi chính là anh ấy nhất định sẽ ôm cô ngủ. Có lúc nửa đêm cô tỉnh lại, cảm giác được anh luôn nhìn cô trầm lắng, nhưng cô không dám mở mắt ra, cho nên chỉ có thể lựa chọn giả bộ ngủ.

"Các người không có gây gỗ, sao Mạnh sẽ không vui như vậy? Uống nhiều rượu như vậy tôi xem ngày mai hẳn phải tự chịu thôi." Tống Tử Tụ còn chưa cam tâm buông tha, hỏi tiếp.

"Em không biết." Anh ta không vui cũng sẽ không nói cho cô biết, mà cô cũng không muốn cùng trao đổi sâu như vậy. Giữa bọn họ cố gắng giữ vững loại quan hệ trước mắt này là tốt rồi! Nhiều khi cô sợ mình không chế không được. Nếu như là chuyện công ty cô càng không giúp được rồi. Hôn nữa, cô cùng anh ở chung một chỗ lâu như vậy, hình như anh luôn tức giận vậy.

"A Tụ, đã trễ thế này chúng ta cũng nên đi về!" Thấy bộ dạng cô gái nhỏ không biết làm gì, A Chính mở miệng gọi Tống Tử Tụ lại. Tật xấu muốn truy hỏi đến cùng của cậu ta lại tới rồi đây!

"A Chính, nếu không cậu đi trước? Minh giúp Ngưng Lộ giải quyết cái tên sâu rượu này! Cho hắn uống xong giải rượu thuốc đã. Tôi sợ hắn sau đó nổi điên, lúc đó còn có thể đánh cho hắn vài phát." Làm bác sĩ tốt như thế này đây, muốn nói cái gì đều được. Có điều, hôm nay anh thật là cái gì cũng không mang đến, căn bản là ăn nói lung tung muốn kiếm cớ ở lại để nhiều tin tức hơn. Anh thật là có tố chất chó con lắm, tại sao phải chạy đi làm bác sĩ đây? Khiến làng giải trí lại tổn thất một nhân tài ưu tú.

"Được rồi, cậu từ từ chăm sóc hắn đi! Tạm biệt!" Giang Doãn Chính cũng không muốn đề ý nhiều đến cậu ta, muốn nán bao lâu thì lại nán bấy lâu, tốt nhất ở lại đến sáng sớm ngày mai, bởi vì mới vừa rồi cậu ta là ngồi xe của anh tới, đã trễ thế này hẳn muốn gọi taxi cũng khó.

Cho đến ngoài cửa truyền đến âm thanh của thám Truong: "Giang tiên sinh, ngài phải về sao?" Sau đó câu trả lời Giang Doãn Chính khiến Tống Tử Tụ lập tức trở về thần trí: "Đúng vậy, mới vừa rồi xe không có đỗ vào bãi đậu xe." Mặc dù trễ như thế có lẽ sẽ không bị chặn đường, nhưng mà vì về muộn thì anh không bị ảnh hưởng, anh nhanh lái xe chút đi!

"Thật xin lỗi, Ngưng Lộ, chồng em em tự chăm sóc đi! Anh phải đi! A Chính, chờ tôi với!" Tống Tử Tụ kêu thảm chạy đi. Mẹ nó, đáng chết A Chính, biết rất rõ ràng anh không có lái xe tới đây còn không nhắc nhở anh, thật quá vô tình.

"Này, bác sĩ Tống, sao đi vội vã như vậy?" Thím Truong bung canh giải rượu đi vào, liền nhìn đến bác sĩ Tống chạy như gió ra cửa. Đã trễ thế này có chuyện gì vội vã như vậy?

Không tới một phút, trong phòng lại trở về đêm yên tĩnh.

Ngưng Lộ cùng thám Truong, hai người hợp lực thật vất vả đem chén kia canh rót vào trong miệng của anh, mệt mỏi đến thở dốc. Gần đây, thể lực cô giống như càng lúc càng kém, ngủ cũng càng ngày càng nhiều. Cũng may, mặc dù anh đã ngủ, nhưng cuối cùng cũng phối hợp với họ đem canh uống hết.

"Thiếu phu nhân, không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Thím Truong cầm chén đi ra ngoài vẫn không quên nhắc nhở cô.

Đã trễ như vậy, người nằm trên giường đầy mùi rượu, sao cô ngủ được đây? Ngưng Lộ đứng ở bên giường nhìn anh.

Sở Mạnh lật người kéo quần áo, đại khái là mặc quần áo ngủ được không thoải mái. Aiz, thế nhưng bản thân mềm lòng, đi vào phòng tắm đem khăn lông ướt ra, sau đó ngồi ở bên giường, một tay nhẹ nhàng cởi nút áo anh ra, giúp anh đem áo sơ mi đã vo thành một nắm mờ ra, một thân thể đàn ông cường tráng, khỏe mạnh hiện ra ở trước mặt cô, khiến tai cô nóng lên. Không sao, anh ta đã ngủ rồi, Ngưng Lộ an ủi mình.

Khăn lông ấm áp từ trên mặt anh lau thẳng xuống dưới, cho đến nơi dưới bụng đó, Ngưng Lộ mặt vừa đỏ, tay cũng dừng lại. Mặc dù bọn họ đã có quan hệ thân mật như vậy, cô vẫn là không có thói quen giúp anh cởi quần, thôi, phía dưới bỏ bớt đi.

Cắt khăn lông xong trở lại bên giường, người đàn ông kia vậy mà lật người nằm ngủ thiếp đi. Anh nằm sấp lại vừa đúng để cho cô có thể thuận lợi đem áo sơ mi của anh cởi ra, nhắm hai mắt lại, làm người tốt đến cùng đi! Ngưng Lộ đem đôi tay chuyển qua nơi đây lưng, cắn răng sờ soạng nửa ngày mới đem dây lưng đánh móc mờ ra, nhưng mà bởi vì tư thế nằm sấp ngủ khiến Ngưng Lộ thế nào cũng kéo không xuống cái quần, người kia nặng vậy, cô làm sao có thể di chuyển được anh?

"Giờ một cái chân có được hay không?" Ngưng Lộ nửa quỳ ở trên giường quay đầu nhẹ nhàng nói chuyện với anh. Cô cho là anh không nghe được, kết quả là sau 2 giây anh lật người lại thật, hai chân thon dài cũng nhấc lên. Ngưng Lộ quỳ gối giữa hai chân của anh, lùi về phía sau một chút xíu, kéo quần anh ra.

Sau khi uống canh giải rượu, Sở Mạnh khôi phục một chút ý thức, mở mắt ra thấy chính là cô gái nhỏ quỳ gối giữa đùi hắn cùng với bộ dạng cô hăng hái chiến đấu với chiếc quần của anh, tư thế mập mờ như vậy khiến cho thân thể của anh ở chỗ nào đó bành trướng ra. Nhưng mà anh lại không dám hành động thiếu suy nghĩ chỉ sợ dọa cô, nhưng thân thể phản ứng anh không cách nào khống chế.

Nếu nguyện ý chăm sóc anh, vậy anh có thể cho là thật ra thì cô không chán ghét anh như anh nghĩ hay không?

"Anh chẳng khác gì cầm thú!" Ngưng Lộ thật vất vả đem quần của anh kéo xuống, chuẩn bị kéo chăn qua đắp cho anh, vậy mà thấy cái không nên thấy trên người anh. Ai! Người đàn ông này xem ra thật sự là cầm thú, uống say còn có phản ứng. Ngưng Lộ đỏ mặt đem quần anh trực tiếp ném xuống đất.

Cô tôi nay hay là đi ngủ trên sofa đi! Cô không chịu nổi mùi rượu của anh. Bò đến đầu giường, tay mới vừa chạm phải cái gối, còn chưa kịp kéo đi, một lực đạo nặng nề đã đem kéo cô nằm xuống.

"Không cần đi. Nằm với tôi!" Là âm thanh sột soạt của anh. Nghe vào tai mà lại giống như đứa trẻ đang làm nũng. Anh ta như vậy khiến Ngưng Lộ không hạ được quyết tâm, cho nên mặc anh từ phía sau lưng ôm cô.

Thân thể Ngưng Lộ cứng đờ không dám động đậy, chỉ sợ tên cầm thú sau lưng kia lại phát thú tính. Cho đến tiếng hít thở đều đều nhàn nhạt của anh truyền tới bên tai, một hồi một buổi tối Ngưng Lộ rốt cuộc không chống nổi thủy thần viếng thăm trầm trầm đã ngủ.

Cô không biết, sau khi cô ngủ, người đàn ông phía sau lại đột nhiên chống thân thể lên, cả buổi tối nhìn dung nhan cô khi ngủ, cho đến mặt trời ló dạng rồi mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Người Đàn Ông Thỏa Hiệp

Ngưng Lộ tỉnh táo lại, còn chưa mở mắt thì thân thể ấm áp sau lưng cùng bàn tay giữ thật chặt eo cô khiến cho tim cô đập rộn lên: hôm nay sao anh ta còn chưa rời khỏi giường? Đã lâu như vậy từ lúc bọn họ kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên họ cùng nhau tỉnh lại mà còn nằm trên giường. Bình thường anh dậy sớm so với cô để đến công ty, hiện tại mấy giờ rồi? Chẳng lẽ là cô tỉnh dậy sớm?

Ngưng Lộ nghĩ nhẹ nhàng chuyển động thân thể, sau đó lấy ra tay của anh, ai ngờ người phía sau lại ôm chặt hơn.

"Tôi muốn dậy!" Ngưng Lộ mở mắt.

"Không cần, ngủ thêm chút đi." Thanh âm của anh vừa tỉnh ngủ nên có khàn đục. Anh trời sáng rồi mới ngủ hay sao? Khó được hôm nay không cần đi công ty sớm như vậy sẽ có chút lí do để ý lại.

"Tôi hôm nay phải đi bệnh viện làm kiểm tra." Anh ta sao vậy? Bình thường chưa bao giờ là người ỷ lại vào giường mà không muốn tỉnh dậy. Nhưng là đã hẹn Bác sĩ Tổng 10 giờ đến bệnh viện, đến trễ sẽ không tốt.

"Lát nữa tôi đưa em đi. Ngủ cùng tôi chút nữa." Sở Mạnh kéo cô không để cho cô đi, người chưa có tỉnh táo lại, hôn nhẹ ở gáy nhạy cảm của cô rồi tràn ra, cảm giác ẩm ướt cùng nóng hổi khiến Ngưng Lộ chỉ muốn nhanh đẩy ra anh một chút.

"Tôi đã hẹn xong thời gian rồi!" Ngưng Lộ không muốn cùng anh nằm xuống, người đàn ông này tùy thời tùy chỗ cũng có thể động dục.

"Vậy thì quay lại hôn tôi một cái sẽ để em đi." Người đàn ông sau lưng vừa dùng găm cắn da thịt mịn màng của cô vừa hàm hồ nói.

"Không muốn, miệng anh có vị rượu." Ngưng Lộ cự tuyệt. Mặc dù trải qua một buổi tối, mùi rượu đã tiêu được không ít, nhưng cô chính là không muốn nghe lời của anh.

"Em là lựa chọn quay lại hay là lựa chọn cùng tôi ở trên giường một ngày?" Quả nhiên chó vẫn là không đổi được ăn sau khi tỉnh rượu anh ta lại bắt đầu tiết mục con sói xám ức hiếp cô bé quàng khăn đỏ đây mà.

Nếu không bằng lòng nữa sẽ phải chịu uất ức, Ngưng Lộ vẫn là quay lại, còn chưa kịp mở miệng. Cái miệng nhỏ hồng hào đã bị anh quán lấy.

Anh giống như là phát giận, nặng nề mút lấy môi của cô, đầu lưỡi cũng đưa vào trong cái miệng nhỏ của cô khắp nơi loạn khuấy, cảm giác được đầu lưỡi cô lùi bước đột nhiên cuốn lấy nó, buộc cô nuốt nước bọt của anh, lại đem lưỡi của cô kéo vào bên trong môi của mình, cắn, cảm giác vừa đau vừa tê truyền khắp toàn thân, người đàn ông đáng chết muốn cắn đứt đầu lưỡi của cô hay sao? Đau đến sắc mặt cô cũng tái nhợt nhưng không có can đảm cắn anh nữa. Chỉ sợ anh phát điên rồi làm ra chuyện làm cho người ta cảm phần thôi. Sau khi anh tức giận sẽ có kết quả gì, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Hôn trả lại tôi!" Tinh dịch dâng trào nhanh như thế, khiến anh hoàn toàn chìm đắm, anh hiện tại chỉ muốn mình dùng sức vùi sâu vào trong cơ thể cô, nhưng mà không được! Bởi vì người đàn ông không thỏa mãn dục vọng, mở miệng yêu cầu cô. Nếu trong lòng của cô, anh làm cái gì đều là không đúng, vậy anh cứ phạm lỗi như cô mong muốn đi! Dù sao chỉ cần anh không buông tay, cô vĩnh viễn cũng không thoát khỏi năm ngón tay anh.

"Tôi sẽ không!" Gương mặt đã nóng đến có thể chiên trứng rồi, rõ ràng là cự tuyệt nhưng mà nghe lại như là làm nũng, yêu kiều như thế, mềm mại như thế, trong tròng mắt đã một mảnh sáng rỡ như nước. Như vậy cô khiến anh sao ngừng tay đây? Làm sao buông thả đây?

"Tôi dạy cho em!" Lần nữa cúi đầu, mút lấy cái miệng đã sưng đỏ không chịu nổi kia. Thế nào hôn cũng không đủ, nhưng chỉ có thể là như vậy.

Loại này giống như đau khổ dần vặt anh cho đến khi cảm thấy thỏa mãn mới thả người đã sắp thở không nổi kia, kéo áo ngủ đã mở rộng ra của cô: "Dậy được rồi." Sau đó coi như không thấy mặt cô, miễn cưỡng chỉ mặc một cái quần nhỏ hướng phòng tắm đi.

Đưa tay lau miệng vừa đau vừa tê của mình, Ngưng Lộ đột nhiên cảm thấy vô cùng oan ức. Anh tại sao luôn bắt nạt cô như vậy? Anh ta bên ngoài không phải là còn có nhiều người phụ nữ khác sao? Sao không tìm đến cửa các nàng? Hết lần này tới lần khác chính là thích trêu chọc cô! Cô tin tưởng những người phụ nữ phía ngoài nhất định sẽ không cự tuyệt như cô, cần gì cảm nhiệt tới oán hận cô? Cầu hoan không được lại thẹn quá hóa giận. Anh ta thật sự rất đáng ghét!

Giống như là càng nghĩ càng thấy uất ức, nước mắt như trên châu một chuỗi lại một chuỗi chảy xuống lại quên mất phải đưa tay lau đi. Nước mắt óng ánh trong suốt nhỏ xuống trên cái gối trắng như tuyết, từng giọt từng giọt thấm vào bên trong vải, ướt thành một mảng.

Ở trong phòng tắm ra, thần thái Sở Mạnh sáng lạng đi ra ngoài, còn chưa kịp đi thay quần áo liền nhìn thấy cô gái nhỏ đỏ nằm lỳ ở trên giường, mặt vùi vào trong gối nằm, bả vai mảnh khảnh thoáng run rẩy? Hình như là khóc? Ý thức được cô đang khóc, Sở Mạnh ném khăn lông lau tóc ướt trong tay xuống đi tới.

"Làm sao vậy?" Một tiếng so một tiếng đè nén nghẹn ngào khiến cho lòng anh cũng nhói lên. Không phải là hôn cái miệng nhỏ cô một chút thôi sao, có cần thiết khổ sở thành ra như vậy không? Hay thật sự là cô ghét anh đụng chạm? Cái ý nghĩ này mới thoáng hiện trong đầu óc, đau khổ đã lan tỏa hết ra trong lòng anh.

Đáp lại anh vẫn là bóng lưng không ngừng nhấp nhô của cô.

"Quan Ngưng Lộ, em nói chuyện đi! Rốt cuộc là sao?" Sự kiên nhẫn của anh nhanh chóng bị cô làm hao mòn hết.

Chờ đợi từ trước đến giờ không phải là chuyện mà Sở Mạnh anh làm, đôi tay cứng rắn đỡ cô dậy, quay lại mặt của cô. Nước mắt làm lem khuôn mặt nhỏ nhắn thật là làm cho người cực kỳ đau lòng, nhưng mà cặp mắt kia cũng là bước bình như vậy, thế nào cũng không chịu nhìn thẳng anh.

"Nói chuyện!" Anh ghét cái loại cảm giác mình không thể khống chế được đó.

"Tôi chán ghét anh!" Là lời cô muốn nói với anh. Bây giờ nói ra đã hài lòng chưa? Cô càng ghét hơn là anh mang theo mùi người đàn bà khác trở lại, nhưng mà cái này cô không thể cũng không muốn nói với anh. Về phần tại sao ghét, Ngưng Lộ không muốn đi truy cứu.

"Tôi hiểu rõ!" Tại sao trong giọng nói của anh giống như là đè nén khổ sở vậy? Ngưng Lộ nghĩ, nhất định là ảo giác của cô. Ở trên thân người đàn ông kia, vĩnh viễn không tìm được cái từ "khô sở" này. Anh ta luôn cưỡng ép như vậy, muốn có được cái không có được. Làm sao có thể cái giọng nói mất mát tới vô cùng khổ sở kia đây?

"Biết thì buông tôi ra. Tôi muốn đứng dậy." Cấn môi, cô không muốn xem thái độ của anh.

"Tắm xong xuống dưới lầu ăn điểm tâm. Tôi chờ em!" Thở thật sâu một hơi, Sở Mạnh ép mình tỉnh táo lại buông tay ra. Bây giờ không phải là lúc cùng cô tranh hơn thua, cô là người phụ nữ có thai, tâm tình thay đổi là cực kỳ bình thường. Trong lòng anh không ngừng trấn an chính mình. "Nhịp tim, phát triển đều rất bình thường." Bác sĩ Tổng xé mấy tờ giấy lau đưa cho Ngưng Lộ, để cô lau chất keo trên bụng. Ài, đáng thương cho bác sĩ khoa phụ sản đức cao vọng trọng như bà lại phải làm cái loại chuyện khoa nhi này. Haiz! Đứa cháu trai của bà rốt cuộc có cái yếu điểm gì rơi vào người ta trong tay, lại nghe lời cái đứa Sở Mạnh đó như vậy.

"Cám ơn Bác sĩ Tổng." Ngưng Lộ từ từ đứng dậy, bốn tháng có bầu chẳng qua là bụng nhô ra sơ sơ mà thôi, cử động của cô vẫn tương đối dễ dàng.

"Không khách khí. Nhưng là phải giữ vững tâm tình vui vẻ, Bảo Bảo mới có thể phát triển tốt tổng thể hơn." Bác sĩ Tổng cời cái bao tay duy nhất, tắt nguồn máy móc. Gian phòng kiểm tra này là đặc biệt vì các chính khách mà mở ra, dù sao cơ hội được dùng cũng ít. Cho nên Ngưng Lộ không cần phải cùng một đám đông ở bên ngoài xếp hàng chờ đợi.

Ngưng Lộ kéo xuống váy xuống, nhàn nhạt cười một tiếng. Tâm tình vui vẻ? Có lẽ phải như vậy! Nhưng mà không biết vì sao, kể từ sau khi mang thai, tâm tình của cô đặc biệt dễ dàng mất khống chế, hơn nữa luôn muốn khóc. Nếu như người người đàn ông kia còn luôn bức bách lời của cô sẽ làm uất ức trong lòng cô phóng đại đến ngàn vạn lần.

Trong khoảng thời gian này, Bảo Bảo đập rõ ràng nhiều lên, mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ, thời gian cố định như vậy cũng sẽ chào hỏi với mẹ, thậm chí có thời điểm buổi sáng sau khi cô rời giường nó cũng sẽ đập. Cái loại cảm giác chân thật mà kỳ diệu đó khiến Ngưng Lộ lúc bắt đầu từ bài xích đến tiếp nhận đứa nhỏ, rồi đến hiện tại tựa hồ là lòng tràn đầy mong đợi. Một cái trứng nhỏ nhỏ thụ tinh ở trong bụng của cô rồi từ từ lớn lên hình người khiến cho cô lòng của mềm nhũn ra. Đó cũng là con của cô! Cô không thể bởi vì thù hận của người lớn mà để cho nó không hạnh phúc, đây không phải là cái mà nó đáng phải nhận. Nhưng mà quan hệ bọn anh căng thẳng như vậy mà tùy thời cũng có thể đoạn tuyệt, cô làm như thế nào cho Bảo Bảo một hoàn cảnh sinh trưởng vui vẻ, thoải mái đây?

"Bảo Bảo, bé yêu của cô." Ngưng Lộ vuốt bụng nhỏ của mình đi theo phía sau Bác sĩ Tổng.

"Bác sĩ Tổng, như thế nào?" Vẫn canh giữ ở phía ngoài, Sở Mạnh nhìn thấy bọn họ ra ngoài, lo lắng hỏi.

"Tất cả đều bình thường. Có thời gian nên đi lại nhiều chút, phải giữ vững tâm tình vui vẻ. Cái người làm ba như cậu cần phải để tâm nhiều hơn. Tôi đi kê đơn thuốc bắc an thai dưỡng thần, cậu đi theo tôi." Bác sĩ Tổng là số ít bác sĩ kết hợp tinh thông Đông y và Tây Y, bà kêu Sở Mạnh vào phòng bà.

"Một môi thì ngồi chỗ này chờ anh. Rất nhanh được không?" Sở Mạnh đưa tay vén những sợi tóc trước mặt cô ra phía sau.

"Vâng." Giọng điệu anh như vậy khiến cô muốn ngang ngược cũng không được.

*****

Tiêu Diệc San cầm tư liệu trình thám mới vừa điều tra được, sau khi xem xong nặng nề nhét vào trên bàn làm việc. Nhanh nhẹn đứng dậy, kéo màn cửa sổ ra, khiến phòng làm việc sáng sủa không ít.

Chỉ cần có tiền thì không có gì không tra ra được. Thì ra Quan Ngưng Lộ đang kết hôn với Sở Mạnh trước kia còn là bạn gái Sở Khương! Hừ, đây rốt cuộc họ đang diễn cái tuồng gì vậy? Đặc biệt là Quan gia cùng Sở Thành có nhiều năm quan hệ hợp tác, có phải là bởi vì quan hệ ba anh cùng Sở Thành cho nên bọn họ mới kết hôn hay không? Cái này trên báo cáo điều tra không có viết, có lẽ là không tra được mà thôi.

Nếu như là bởi vì cái lý do này mà bọn họ kết hôn thì đã đầy đủ. Nếu không cô thật sự là không nghĩ ra được Quan Ngưng Lộ rõ ràng cùng em trai Sở Mạnh lui tới nhiều năm như vậy lại đột nhiên thay đổi lại kết hôn cùng Sở Mạnh. Trước khi bọn họ kết hôn cũng không có cùng nhau xuất hiện sao? Về phần nguyên nhân Sở Mạnh kết hôn với cô lại là cái gì? Anh luôn luôn không phải là người dễ dàng bị uy hiếp, cảm dỗ. Chẳng lẽ là có liên quan đến Sở Khương sao?

Bọn họ bên nhau không yên ổn, Sở Khương chắc chắn là chỗ mấu chốt nhất, nhưng cậu ta bây giờ đang ở Mỹ. Không sao, nếu đã tìm được chỗ mấu chốt, vậy chuyện kể tiếp chỉ cần làm là tốt rồi.

Đón ánh mặt trời chói chang, Tiêu Diệc San cười! Chỉ mong kế hoạch sớm thực hiện.

"Chị dâu, thật sự là chị!" Tiêu Diệc San kinh ngạc hô.

"Xin chào, Tiêu tiểu thư." Ngồi trên ghế dài, Ngưng Lộ ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Diệc San, mày khẽ nhăn lại. Sao tại bệnh viện cũng có thể đụng phải cô ta?

"Chị dâu, thế nào còn khách khí gọi em là Tiêu tiểu thư như thế? Gọi em Diệc San là được rồi." Tiêu Diệc San chủ động ngồi vào bên người Ngưng Lộ. Buổi sáng cô đến phòng làm việc của Sở Mạnh muốn tìm anh, kết quả thư kí Phuong báo hôm nay anh sẽ không đến công ty, có chuyện nên gọi điện thoại. Cô đoán anh nhất định là tới bệnh viện. Không nghĩ tới thật như cô dự đoán. Không phải là cô thật sự có khả năng biết trước, mà là bây giờ trình thám thật quá lợi hại, ngay cả cô lúc nào thì muốn kiểm tra thời gian cũng tra ra được.

"Chị dâu, thế nào còn khách khí gọi em là Tiêu tiểu thư như thế? Gọi em Diệc San là được rồi." Tiêu Diệc San chủ động ngồi vào bên người Ngưng Lộ. Buổi sáng cô đến phòng làm việc của Sở Mạnh muốn tìm anh, kết quả thư kí Phuong báo hôm nay anh sẽ không đến công ty, có chuyện nên gọi điện thoại. Cô đoán anh nhất định là tới bệnh viện. Không nghĩ tới thật như cô dự đoán. Không phải là cô thật sự có khả năng biết trước, mà là bây giờ trình thám thật quá lợi hại, ngay cả cô lúc nào thì muốn kiểm tra thời gian cũng tra ra được.

"Xin chào!" Ngưng Lộ cũng không muốn cùng cô ta nói chuyện nhiều, từ tốn nói tiếng "Xin chào" rồi không lại để ý cô ta nữa. Cô cùng cô ta không có quen thuộc đến mức kia, không phải sao? Hơn nữa đối với một người phụ nữ rõ ràng có bài xích với mình, cô thật sự là không thân thiện nổi, huống chi cô vẫn không phải là người như vậy. Về phần tại sao cô ta sẽ đến phòng khám bệnh khoa sản thì không liên quan đến cô.

"Bảo Bảo hiện tại lớn bao nhiêu rồi? Không phải là anh Mạnh cùng chị tới sao? Sao lại không thấy ảnh?" Tiêu Diệc San đưa cặp mắt nhanh nhẹn nhìn bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Nhưng mà nơi này người đến người đi bệnh viện, hơn nữa nhất định là có camera, cho nên anh trừ dùng ánh mắt phần hạn nhìn chăm chăm cô đột nhiên xuất ở sau bụng nhỏ, cái gì cũng không thể làm. Có điều không sao, cô hôm nay tới là có mục đích khác.

"Bốn tháng rồi. Anh ấy đi lấy thuốc." Điện hình hỏi một câu, trả lời một câu. Cô đồng ý trả lời cô ta đã coi như là không phụ lòng cô ta rồi.

"Thật không khéo a! Không ngại em gọi chị là Ngưng Lộ chứ? Dù sao tuổi chị còn nhỏ hơn em, gọi chị dâu có chút ngượng ngùng." Tiêu Diệc San vẫn còn đang lôi kéo.

"Không sao."

"Điện thoại di động của em vừa hết pin rồi, chị có thể cho em mượn dùng một chút không?" Tiêu Diệc San giờ giờ điện thoại trong tay lên đột nhiên hỏi. Đây mới là mục đích của cô hôm nay, thật sự là kỳ quái, bên kia vậy mà không tra được số điện thoại của cô ta? Mà cô lại không có mượn điện thoại di động cá nhân của Sở Mạnh, bởi vì thời điểm bọn họ gặp mặt đều là ở công ty.

Ngưng Lộ không có dị nghị lấy từ trong túi xách ra điện thoại anh đặc biệt vì cô đặt hàng, nghe nói là điện thoại di động có bức xạ nhỏ nhất, thích hợp phụ nữ có thai sử dụng. Ngay cả mã số bên trong cũng là hợp với điện thoại di động. Dù thế nào đi nữa anh ấy nói cái gì là làm cái đó, phản đối cũng không có hiệu quả.

"Cám ơn. Em đến bên gọi." Tiêu Diệc San nhận lấy điện thoại di động đứng lên đi tới vài mét, bấm mình điện thoại một người khác ở trong nhà, cho đến xác định bên kia đã thông sau mới tắt máy.

"Thật ngại, không ai nhận." Lần nữa quay trở lại bên cạnh Ngưng Lộ ngồi xuống, Tiêu Diệc San đưa di động trả lại cho Ngưng Lộ.

Ngưng Lộ không nói gì, lẳng lặng để điện thoại trở về ở bọc nhỏ trong túi xách. Anh ta sao đi lâu như vậy? Nếu như có thể lựa chọn, cô thà bị ở chung một chỗ cùng Sở Mạnh cũng không cần cùng Tiêu Diệc San ngồi ở chỗ này mất to trừng mắt nhỏ.

"Ngưng Lộ, có một chuyện em rất ngạc nhiên, không biết chị có để ý em hỏi chị hay không?" Tiêu Diệc San quyết định thăm dò một chút ý tứ Ngưng Lộ.

"Cô nói đi!" Kéo khóa kéo miệng túi xách lên, Ngưng Lộ rũ mắt nhìn chăm chăm bọc nhỏ màu hồng hình KIT-TY trên đó, cười đến thật vui vẻ.

"Chị với anh Mạnh quen biết nhau như thế nào? Em nhớ trước kia anh ấy cũng không có nói qua có bạn gái, chợt liền kết hôn!" Tiêu Diệc San vuốt ve tóc dài hơi xoắn của mình, giọng điệu giống như rất ung dung.

"Chúng tôi. . . . ." Ngưng Lộ cứng đơ. Cô không nghĩ tới Tiêu Diệc San có thể hỏi cô như vậy? Nhưng mà, đây liên quan gì tới cô ta đây? Dùng danh nghĩa em họ tới quan tâm sao? Không hoàn toàn là vậy! Đây đã là người phụ nữ thứ hai hỏi cô như vậy. Người thứ nhất là Ngũ Thiên Nghiên, nhưng lòng hiếu kỳ của cô ấy chiếm đa số một chút. Mà khẩu khí Tiêu Diệc San mặc dù nghe tựa như kiêu tán gẫu, nhưng Ngưng Lộ lại cảm giác được cô ta là có mục đích. Mục đích gì đây? Cô căn bản sẽ không cùng người khác nói chuyện giữa cô cùng Sở Mạnh, nó không liên quan đến người khác. Không cần dùng danh nghĩa quan tâm tới thăm dò lý lịch người khác, vậy sẽ làm cho người ta ghét. Cho nên, Ngưng Lộ không có ý định trả lời vấn đề vô lễ của cô ta.

"Thế nào, có cái gì không nói ra miệng được sao?" Tiêu Diệc San nhún mày nói. Xem ra bọn họ kết hôn cũng không đơn giản như vậy? Cho nên mấy ngày nay cô phải ra khỏi nước một chuyến mới được.

"Diệc San, em muốn biết cái gì có thể mở miệng hỏi anh." Thanh âm lạnh lùng từ phía sau lưng truyền đến, khiến thân thể Tiêu Diệc San cũng run lên.

"Anh Mạnh, chúng ta chẳng qua là tùy tiện tán gẫu xuống. Đúng rồi, có chuyện em muốn nói với anh." Sở Mạnh tới lúc nào rồi? Anh nghe đến bao nhiêu đây? Tiêu Diệc San thay khuôn mặt tươi cười quen thuộc lôi kéo cánh tay Sở Mạnh.

"Tay của em!" Sở Mạnh cầm trong gói thuốc bác phát ra mùi thuốc trong tay đứng ở nơi đó, không vui nhìn chăm chăm tay trên cánh tay mình.

"Người ta không phải có ý nha, chẳng qua là thói quen lập tức không đối được." Tiêu Diệc San không có một chút lúng túng buông tay ra. Có gì đặc biệt hơn người đầu.

"Làm sao em lại ở chỗ này? Có chuyện gì nói nhanh một chút." Sau khi tay của cô trên người Sở Mạnh lấy xuống ánh mắt chuyển sang Ngưng Lộ, đối với anh trở lại, đầu cô cũng không có ngừng lại, vẫn cứ ngồi lẳng lặng như vậy, giống như chung quanh hết thảy đều không liên quan đến cô. Anh đi lâu một chút, bởi vì mới vừa rồi lúc ở phòng thuốc lấy thuốc, A Tự từ trên lầu gọi một cú điện thoại cho anh, nói gần đây có người điều tra chuyện vợ anh. Thậm chí tra được tới bệnh viện, song người ủy thác còn không rõ ràng lắm, cho nên cậu ta nói anh cẩn thận một chút. Cuộc sống của cô cơ hồ không quan hệ với bên ngoài, còn có người muốn điều tra cô cái gì đây? Anh tin tưởng A Tự sẽ cho anh một đáp án hoàn mỹ.

"Hai ngày nữa em muốn trở về nước Pháp thăm mẹ một chút. Mẹ gần đây thân thể không được tốt, cho nên em đặc biệt trở lại đem theo chút thuốc bác." Tiêu Diệc San chỉ chỉ túi bên tay. Làm chuyện gì cô đều là có chuẩn bị.

"Dì sao vậy?" Sở Mạnh nhún đôi lông mày xinh đẹp lại. Lần trước, lúc anh đến nước Pháp có xem qua dì, không phải khỏe lắm sao?

"Cũng không có chuyện lớn gì, có thể chẳng qua là hơi mệt mà thôi." Tiêu Diệc San ứng phó nói.

"Mệt rồi?" Anh mỗi tháng chuyển sinh hoạt phí dưỡng lão đầy đủ cho bà, làm sao sẽ mệt mỏi đây?

"Mẹ gần đây mới vừa tham gia một hoạt động công ích ở địa phương, có thể không có thói quen cho nên. . . ." Tiêu Diệc San tiếp tục nói láo. Dù thế nào đi nữa anh sẽ không đi tra, cho dù có điều tra thật mẹ cũng sẽ giúp cô. Mẫu nữ liên tâm, mẹ làm sao sẽ không biết cô là nghĩ gì thế?

"Chuyện của công ty em bàn giao rõ ràng rồi đi đi!" Sở Mạnh đi qua ngồi xuống bên cạnh người Ngưng Lộ.

"Vậy em không quấy rầy hai người. Ngưng Lộ, gặp lại!" Tiêu Diệc San cầm túi xách trên ghế chân thành đi. Nguy hiểm thật, cũng may đã có sẵn lý do trước. Hiện tại muốn lừa gạt anh thật đúng không phải là chuyện dễ dàng.

"Cô ta nói em cái gì?" Sở Mạnh ôm cằm vai của cô, nhẹ nhàng hỏi.

"Không có gì. Mới nói hai câu anh đã trở lại rồi!" Ngưng Lộ cũng không muốn đem chuyện Tiêu Diệc San hỏi cô nói cho anh biết, có lẽ anh nghe cũng không chừng!

"Thôi, anh đưa em trở về! Buổi tối chờ anh tới đón em, biết không?" Sở Mạnh ngăn chặn lửa giận lại muốn dâng lên trong lòng, cô làm sao có thể nói cho anh biết đây? Bất kể vui vẻ hay không vui vẻ. Nhưng bây giờ anh không thể tùy tiện phát giận nữa, sẽ hù dọa đến cô, cũng sẽ hù dọa nhỏ trong bụng.

"Đi nơi nào?" Ngưng Lộ ở trong lòng anh ngẩn đầu, nhưng bởi vì dùng quá lực nên đụng phải cằm của anh. Thật là đau a! Cô kêu rên ra tiếng.

"Trở về Quan gia! Em ngày ngày ở nhà không buồn bực sao? Buổi chiều anh về công ty còn có việc! Còn đau không?" Sở Mạnh đưa tay xoa trán có chút đỏ lên của cô, có lẽ để cho cô thường về nhà, tâm tình cô sẽ khá hơn một chút.

"Nhưng mà, em còn chưa nói qua với mẹ là về, em sợ mẹ không ở nhà." Hành động của anh ta giống như là đối đãi với người yêu khiến cô muốn né tránh. Anh ta có thể không cần luôn dùng những hành động thân mật vậy đối đãi với cô hay không?

"Anh gọi điện thoại cho bà rồi. Có lẽ bà đã ở nhà chờ em! Đi thôi!" Mới vừa rồi thời điểm anh ở bên ngoài đợi cô đã gọi điện thoại cho Quan Minh Quyền rồi, đối với con rể lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho ông, Quan Minh Quyền phần khích đến nói không nên lời, bên kia một mực "Ừ, tốt", "Ừ, được". Chưa dứt, trước khi anh cúp điện thoại rốt cuộc hỏi hoàn chỉnh một câu: con đến đây cùng luôn sao? Anh buổi chiều còn có việc, không

nhất định sẽ qua ăn cơm, nhưng mà buổi tối sẽ đi đón Ngưng Lộ trở về. Anh nói như vậy với Quan Minh Quyền, nhưng mà Quan Minh Quyền đối với đáp án này đã rất hài lòng.

"Anh gọi điện thoại cho mẹ?" Ngưng Lộ không thể tin được anh sẽ vì cô làm những chuyện nhỏ như không thể nhỏ này nữa.

"Đúng, đi thôi!" Anh kéo tay của cô đứng lên cùng đi ra khỏi bệnh viện.

"Tại sao?" Trước khi xe khởi động, Ngưng Lộ vẫn tiếp tục hỏi.

"Anh muốn để cho em vui vẻ một chút!" Cho đến xe dừng ở cửa lớn Quan gia, Sở Mạnh kéo dây an toàn của cô xuống thì mới nhẹ nhàng ra tiếng.

Cổ họng giống như là bị thứ gì làm nghẹn lại, Ngưng Lộ nói không ra gì. Thật đáng ghét, hốc mắt vừa đau lại vừa sưng giống như là có đồ gì đó nhất định phải rơi ra. Nhìn được, Ngưng Lộ, nhìn được.

Kết quả vẫn không nhìn được, ở trước mặt của anh nước mắt mằn mặn kia lần nữa bò đầy mặt. Anh có thể không cần đối với cô tốt như vậy hay không? Có thể hay không? Cô thà bị anh giống như trước đây luôn ức hiếp, cô cũng không cần anh như hôm nay như vậy. Anh rõ ràng biết, lòng của cô đã đánh rơi ở trên người người khác rồi.

"Đều đã làm mẹ rồi, sao còn như đứa trẻ vậy? Ngoan, đừng khóc. Buổi tối anh tới đón em!" Cô lại khóc đi xuống xe của anh như nước lũ cuốn, cái người phụ nữ bướng bỉnh lại cố chấp này. Ở cửa Quan gia khóc thành ra như vậy, người ta sẽ cho là anh đang ức hiếp cô. Bàn tay ấm áp tiếp được nước mắt rơi thẳng xuống dưới của cô, một giọt lại một giọt tràn đầy bàn tay. Thì ra đây chính là cảm giác một người đau lòng, thế nhưng loại cảm giác lại hòng bết. Bởi vì anh không biết phải đi an ủi cô như thế nào mới có thể làm cho cô không cần khóc nữa.

"Em chán ghét anh. Anh thật quá đáng!" Ngưng Lộ nức nở nghẹn ngào ra tiếng.

"Anh biết. Xuống xe đi, mẹ em ra rồi!" Cô không đi nữa, tâm tình của anh lại muốn nổ tung. Anh biết cô ghét anh, vẫn luôn biết...

Lòng bàn tay dính ít chất lỏng khiến tim anh đau nhói khi anh phất một tay ở trong xe vẩy ra ra. Nổ máy, cố gắng lên, xe thể thao đắt giá số lượng hạn chế sau một giây như mũi tên xông ra ngoài, không tới 5 giây đã cách cô cực xa, trong chớp mắt, trong kiếng chiếu hậu đã sớm không có gương mặt khóc thút thít kia rồi.

Ghét anh? Ha ha, vậy cũng tốt! Chung quy lại, so với lạnh nhạt thì không có tâm tình tốt hơn! Ghét! Thì ra là hôm nay anh mới biết, anh hẳn là một người khiến người ta chán ghét như vậy. Nếu như có thể để cho cô còn có hứng thú, vậy thì tận tình ghét đi! Anh không quan tâm, thật không quan tâm.

Lòng bàn tay dính ít chất lỏng khiến tim anh đau nhói khi anh phất một tay ở trong xe vẩy ra ra. Nổ máy, cố gắng lên, xe thể thao đắt giá số lượng hạn chế sau một giây như mũi tên xông ra ngoài, không tới 5 giây đã cách cô cực xa, trong chớp mắt, trong kiếng chiếu hậu đã sớm không có gương mặt khóc thút thít kia rồi.

Ghét anh? Ha ha, vậy cũng tốt! Chung quy lại, so với lạnh nhạt thì không có tâm tình tốt hơn! Ghét! Thì ra là hôm nay anh mới biết, anh hẳn là một người khiến người ta chán ghét như vậy. Nếu như có thể để cho cô còn có hứng thú, vậy thì tận tình ghét đi! Anh không quan tâm, thật không quan tâm.

"Mẹ." Ngưng Lộ sau khi không thấy bóng dáng xe đi đâu, nhào vào trong ngực mẹ. Giống như khi còn bé bị bắt nạt, nước mắt chảy không ngừng. Một giọt lại một giọt rơi xuống, tựa hồ nghe đến âm thanh rơi xuống mặt đất, trong trẻo như thế.

"Ngưng Lộ, sao vậy? Nói cho mẹ, có phải Sở Mạnh đối với con thế nào hay không?" Thanh Lệ Hoa mới vừa đẩy cửa lớn bằng gỗ nguyên chất ra chỉ kịp nhìn xe con rẽ ngằn ngang rồi đi, chỉ thấy khói xe mịt mù. Còn chưa kịp hỏi con gái liền cầm đầu gối tội, khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

"Nói cho mẹ, rốt cuộc thế nào?" Con gái khóc suốt không nói lời nào khiến Thanh Lệ Hoa cũng lo lắng. Đứa con gái này kể từ sau khi lên trung học năm thứ nhất thì rất ít trước mặt bà khóc như vậy. Thứ nhất là bởi vì vợ chồng bọn họ bận rộn công việc, không có nhiều thời gian chú ý, quan tâm cô; thứ hai Ngưng Lộ bất kể học tập hay cuộc sống vẫn luôn rất ít để cho bọn họ quan tâm, cho nên tình cảm giữa mẹ con từ từ phai nhạt. Nhưng hôm nay, con gái lại như là chịu đựng tất cả uất ức nhào vào trong ngực bà. Điều này tại sao không làm cho bà lo lắng?

"Mẹ. . . . . Con. . . . ." Ngưng Lộ nức nở nghẹn ngào nói không ra lý do. Cô cũng không biết vì sao, chính là rất muốn rơi lệ.

"Có phải các con cãi nhau hay không? Hay là. . . ." Thanh Lệ Hoa cẩn thận hỏi. Nhưng mà buổi sáng chồng nói cho bà biết Sở Mạnh gọi điện thoại tới đây nói muốn đưa Ngưng Lộ đến, còn nói khẩu khí trong điện thoại nó không có chỗ nào không đúng đó?

"Không phải vậy, mẹ. Không phải, con cũng không biết tại sao, có Bảo Bảo về sau đặc biệt dễ dàng khóc!" Đưa tay mảnh khảnh ra lau những giọt nước trên mặt, Ngưng Lộ nhẹ giọng nói.

"Con gái ngốc! Có phải không bỏ được Sở Mạnh hay không?" Thanh Lệ Hoa cười đưa tay vỗ vỗ lưng con gái. Thật là nhanh, cái đứa con gái nhỏ đó luôn làm nũng xung quanh gối bà đã trưởng thành rồi, hơn nữa lập tức cũng phải làm mẹ. Những năm này, vợ chồng hai người bọn họ thật coi thường con quá lâu, lâu đến trong trí nhớ của bà cô chỉ là cô gái nhỏ cột tóc thật cao thắt bím đuôi ngựa xinh đẹp nơ con bướm, mang chiếc cặp sách từ trên xe chạy xuống, trong trẻo gọi: Mẹ, con đã trở về!

"Không phải vậy, mẹ. Chúng ta đi vào." Ngưng Lộ ngượng ngùng từ mẹ trong ngực thoát ra, tự nhiên lôi kéo tay mẹ cùng nhau đi vào.

"Ba con đã đợi lâu rồi!" Thanh Lệ Hoa nắm tay nhỏ bé mềm mại của con gái, trong lòng lại một lần nữa cảm thán! Ngày vội vội vàng vàng trôi qua cũng

đã hai mươi năm rồi.

"Ba tại sao trở về sớm như vậy?" Ngưng Lộ có chút không thể tin được.

"Bởi vì con về! Ông ấy cũng nhớ con gái của mình rồi, còn có cháu ngoại nhỏ tương lai nữa!" Một chuyến trở lại từ Quỷ Môn Quan, Quan Minh Quyền tựa hồ nhìn thấu rất nhiều thứ.

"Mẹ, còn không biết là nam hay nữ nữa mà!"

"Hôm nay bác sĩ không có nói sao?" Mặc dù bệnh viện quy định không cho phép hỏi giới tính thai nhi, nhưng mà người muốn biết tất có biện pháp.

"Con không muốn biết sớm như vậy! Giữ đến phút cuối cùng công bố đi!" Thật ra thì hôm nay Bác sĩ Tổng muốn nói cho cô biết, nhưng cô cự tuyệt. Cô muốn cho chính mình là một chút hồi hộp nho nhỏ, bất kể nó là nam là nữ, cũng không quan ba của nó đáng ghét cỡ nào, nó vẫn là con của Quan Ngưng Lộ cô.

"Tốt lắm, tốt lắm. Con vui vẻ là tốt rồi!" Thanh Lệ Hoa vỗ vỗ bả vai con gái.

*****

"Tốt lắm, chuyện này trước hết như vậy đi! Không cần tranh cãi nữa." Sở Mạnh lấy mắt kiếng xuống, vuốt vuốt huyết Thái Dương có chút nở. Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc cộng thêm buổi sáng thức dậy sớm rồi lại lập tức đến công ty, sau lại tập trung tinh thần bận rộn vào công việc khiến anh xem ra có chút mệt mỏi.

Phụ nữ thật sự là phiền toái! Dù sao đều là công việc, người nào làm có cái gì khác nhau sao? Sở Mạnh nặng nề thở ra một hơi, ngược mắt nhìn hai người phụ nữ đang trước mặt anh mắt to tròn mắt nhỏ. Một là một trong trợ thủ đắc lực nhất của anh, mới vừa lấy được đơn đặt hàng của tập đoàn nước Pháp K & P Ngũ Thiên Nghiên, một cũng giống vậy có năng lực xuất sắc vẫn là em họ anh Tiêu Diệc San. Cũng không biết hai người phụ nữ này có phải quá xung khắc hay không, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt lại nóng nảy như thế. Một xưng mình vừa trở về cần nghỉ ngơi không muốn đón thêm công tác, một lại kiên quyết chỉ định phải cô nhận. Làm ông chủ như Sở Mạnh cảm thấy không giải thích được.

"Cô không phải được xưng là công thần bậc nhất ở Sở Thành sao? Chẳng lẽ là hữu danh vô thực mà thôi? Cho nên không dám nhận cái hóa đơn này?" Tiêu Diệc San cố ý khích Ngũ Thiên Nghiên. Hai người phụ nữ thân cao không sai biệt lắm, cổ cháp giống nhau, cao ngạo giống nhau. Duy chỉ khác là trong mắt Ngũ Thiên Nghiên tản mát ra chính là hơi thở trong trẻo lạnh lùng, mà Tiêu Diệc San cũng là đối với người, đối với chuyện luôn kiên quyết.

"Không cần khích tôi, chiều này vô dụng. Cô vẫn là nên suy nghĩ một chút tìm ai tới tiếp nhận đi! Sở tổng giám đốc, nếu như không có chuyện khác tôi đi ra ngoài trước." Ngũ Thiên Nghiên cũng không thua cô ấy, nếu như là những người khác thì cô đồng ý, nhưng là Tiêu Diệc San này lại không được. Không có nguyên nhân, cô nhìn lần đầu cô ta khó chịu, cho nên không muốn đón lấy làm một nửa công việc.

"Diệc San, em đi ra ngoài trước. Thiên Nghiên, cô ở lại." Sở Mạnh tỉnh táo mở miệng.

"Ngũ tiểu thư, tôi đi trước. Có cái gì không hiểu rõ có thể gọi tôi. Tạm biệt!" Tiêu Diệc San thả túi tài liệu nặng nề trong tay xuống, hướng Ngũ Thiên Nghiên cười đắc ý, lắc mông đi ra ngoài. Cô cũng biết, thật ra thì Sở Mạnh là nghiêng về cô! Ngũ Thiên Nghiên người phụ nữ kia có năng lực thì thế nào? Ít nhất Sở Mạnh còn có thể nhớ tới quan hệ anh em họ bọn họ mà giúp đỡ cô! Ha ha! Lần sau chờ cô trở lại, chính là thời điểm tiếp thu thành quả rồi!

"Sở Mạnh, anh có ý tứ gì?" Cho đến khi người phụ nữ kia đóng cửa lại sau đó, Ngũ Thiên Nghiên mới tức giận đằng đặng hướng về phía Sở Mạnh hô to, cả người cũng kim nén lại, dùng cặp mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh trên bàn làm việc. Nhìn Ngũ nữ vương tái thế, hiện tại ai là chủ cũng không biết.

"Thiên Nghiên, không cần kêu lớn tiếng như vậy, tôi nghe được!" Sở Mạnh trên tay viết ký tên chỉ chỉ túi tài liệu.

"Tại sao muốn tôi nhận? Sẽ không phải là anh cùng cái Tiêu tiểu thư đó thật sự có quan hệ mờ ám chứ?" Ngũ Thiên Nghiên mới vừa trở lại công ty liền nghe được tin đồn, cùng tổng giám đốc từ nước ngoài trở về có Tiêu tiểu thư, thường cũng không có việc gì cũng chạy vào phòng làm việc tổng giám đốc, còn có người nhìn thấy bọn họ tay trong tay cùng nhau đi thang máy, thậm chí nói bọn họ thật ra là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chẳng qua là phía sau không biết vì sao bỗng nhiên xuất hiện tổng giám đốc phu nhân hoành hành đoạt ái mất, bởi vì có người nghe được Tiêu tiểu thư gọi tổng giám đốc: anh Mạnh. Nghe thế đều làm cô cảm thấy ghê tởm, nhưng mà cô không tin Sở Mạnh là người công tư bất phân, nếu anh là vậy, ban đầu cô cũng sẽ không khổ sở thăm men anh. Huống chi cái lời đồn đãi gì thanh mai trúc mã kia càng thêm không đúng rồi, bọn họ là bạn học kiêm đồng nghiệp nhiều năm như vậy, biết anh căn bản không có loại chuyện đó.

"Thiên Nghiên, lúc nào thì cô cũng Bát Quái như vậy hả?" Sở Mạnh tiến lên nhận ánh mắt tìm kiếm của cô.

"Không phải là tôi Bát Quái, mà là cử chỉ của anh thật sự là quá không bình thường rồi! Không bình thường đến làm cho người ta không thể không hoài nghi! Có điều, anh muốn phủ nhận cũng không sao, dù sao cái hóa đơn này tôi sẽ không nhận! Anh tìm người khác đi!" Ngũ Thiên Nghiên thu hồi tay ưu nhã xoay người. Quân anh yêu ai, tìm ai làm gì, tìm người khác đi! Cô cần nghỉ phép!

"Thiên Nghiên, mới vừa rồi LOS tiên sinh có gọi cho tôi." Lúc tay của cô nắm lấy cái tay cầm cửa thì Sở Mạnh để cô nghe được âm thanh nói. Không biết cô nghe thế cái tin tức đó có thể thay đổi chủ ý hay không đây? Quả nhiên, anh dùng đúng phương pháp rồi.

"Anh nói cái gì? Cái tên gác tây đó! Anh không có bán đứng tôi chứ?" Ngũ Thiên Nghiên vừa nghe đến cái tên đó trong lòng sợ hãi. Mẹ nó, thật vất vả

thoát khỏi anh ta trở về nước, anh ta thế nào còn âm hồn bắt tẩn đuổi theo cô không thả? Cô lại không làm cái gì, bắt quá là lừa gạt anh ta ký hiệp ước mà thôi rồi, cô có lỗi sao? Là chính bản thân anh muốn ký, cô lại không cầm dao kẻ cổ anh ta.

"Anh ta nói sẽ ngồi chuyến bay ngày kia tới đây." Sở Mạnh cầm lên một phần văn kiện khác trên bàn tiếp tục phê duyệt, nói xong không chút để ý.

"Sở Mạnh, anh điên rồi! Cái hóa đơn này tôi nhận rồi, nhưng anh phải giúp ta ngăn anh ta, không thể để cho anh ta tìm được tôi!" Ngũ Thiên Nghiên hận hận cầm lên trên bàn tư liệu túi. Người xui xẻo thật là chuyện gì cũng đụng phải. Muốn cái tên Dương Quý Từ đó không tìm được cô, cũng chỉ có Sở Mạnh làm được, bởi vì anh cùng Tống Từ Tự là cùng một phe. Mẹ nó, cô thật là kết giao bạn bè cầu thả!

"Thiên Nghiên, cô thông minh như vậy nên biết phải làm sao chứ!" Ý tứ của anh nói là cô không đơn thuần phải đón lấy khối xương cứng này, còn phải nuốt xuống. Cái Hoành Cơ đó tương đối có bối cảnh, bao nhiêu người muốn giành miếng mồi này? Mà Hoành Cơ tại sao sẽ nhìn trúng công ty mới vừa thành lập không lâu của bọn họ? Nhưng Sở Mạnh nếu như muốn sản nghiệp bất động sản mở rộng thì nhất định phải có vụ làm ăn này. Cho nên anh cũng biết này chuyện này quan trọng. Chỉ là nghĩ đến Tiêu Diệc San làm một nửa chuyện cô cũng rất khó chịu mà thôi, mặc dù thật sự bị anh lấy lại, nhưng mà sổ ghi chép công lao bên trên còn phải nhớ cô một phần, nhiều quá thì không công bằng! Cô chỉ là góp nhặt một cái tài liệu mà thôi, người thực sự ra chiến trường của là Ngũ Thiên Nghiên!

"Sở tổng giám đốc, chỉ mong yêu cầu của tôi anh cũng có thể làm được! Tôi đi nghiên cứu hồ sơ!" Lần này Ngũ Thiên Nghiên cũng đi ra ngoài không quay đầu lại.

Sở Mạnh để cây viết trong tay xuống, cầm một điều thuốc đốt. Trong khoảng thời gian này, số lần anh hút thuốc lá càng ngày càng ít, chủ yếu là bởi vì sợ cô không chịu nổi. Nhưng mà, anh bây giờ cần một điều thuốc để thanh tỉnh đầu óc mình một chút.

Chỉ cần không rảnh rồi, đầu óc của anh tự động hiện ra khuôn mặt ngán lệ của cô. Không biết cô hiện tại như thế nào? Về đến nhà có vui vẻ một chút hay không? Thật ra thì chỉ cần anh không xuất hiện ở trước mặt cô, cô đều là vui vẻ? Nhưng đây là chuyện làm không được. Tuyệt đối không thể nào! Cho đến điều thuốc làm nóng đầu ngón tay, Sở Mạnh mới phát hiện ra mình ngăn người! May là mới vừa rồi không có nhìn người đến, nếu không thật muốn hù chết người. Thời gian của anh quý giá như thế lại dùng để ngăn người? Vẫn là vui đầu vào trong công việc đi! Như vậy cũng sẽ không suy nghĩ lung tung.

Cho đến khi điện thoại nội bộ trên bàn vang lên truyền đến thanh âm quen thuộc của Phương thư kí: "Tổng giám đốc, nếu như không có chuyện gì tôi tan việc trước!", Sở Mạnh mới buông con chuột máy tính trong tay ra, vừa nhìn thời gian trên màn hình đã đến gần 7 giờ rồi. Không trách được! Thư kí Phương luôn luôn có trách nhiệm, trước khi tan sở cũng sẽ hỏi thăm anh còn có chuyện muốn giao phó không, xem ra hôm nay anh đã tri hoãn thời điểm nhân viên tan việc rồi. Vốn dĩ anh chỉ là xem biên bản hội nghị chi nhánh công ty một chút, kết quả vừa nhìn cũng đã bỏ lỡ lúc tan việc.

Nhưng là anh cũng không vội rời phòng làm việc, mà là đi tới cửa sổ sát đất nhìn sắc trời dần dần tối xuống, ánh sáng lung linh của đèn nê ông đã sáng lên khắp thành phố, trong vạm ngõi nhà đang sáng đèn đó, có hay không một chiếc vì anh mà sáng? Khi nào thì anh bắt đầu có cái loại ý tưởng để cho anh phi nhỏ tới cực điểm đó?

Trong sương khói lượn lờ lên cao, gương mặt của anh trầm tĩnh như pho tượng.

Thời gian này, cô ăn cơm chứ? Tàn thuốc trong tay run lên, Sở Mạnh mặc cho bóng tối từ từ hòa tan mình, chỉ có ánh lửa lúc sáng lúc tối làm cho người ta biết bây giờ trong phòng làm việc đã tối đen như mực của tổng giám đốc còn có người ở.

Nhắm mắt lại, cô cười, cô khóc, cô giận, cô buồn như là ở mọi nơi chui vào đầu óc của anh, xoáy sâu nơi đáy lòng của anh. . . . . Khiến cho anh mỗi lần nghĩ tới cũng có cảm giác chua xót. Chuyện này không chỉ quấy nhiễu nghiêm trọng đến tâm tình của anh mà còn quấy nhiễu đến năng lực tư duy bình thường của anh. Anh không thể mặc cho nó phát triển thêm nữa, tình độc là phải mất mạng!

Mẹ của anh không phải cũng như vậy sao? Ở độ tuổi tươi đẹp như đóa hoa đó đã mất đi. Anh không thể đi vào vết xe đổ đó, không thể! Bởi vì tình cảm đơn phương vĩnh viễn là hèn mọn nhất! Mà anh không muốn làm như vậy! Nhưng lấy lại còn kịp sao? Còn kịp sao?

Có phải hay không, bất kể tôi làm sao cũng không chạm đến tim của em phải không? Ban đầu cố chấp cho là mình nhất định sẽ có biện pháp lấy được người của cô cũng sẽ lấy được lòng của cô, hiện tại sao lại bắt đầu dao động đây? Vẫn là anh trả giá quá ít sao? Nhưng mà một người đàn ông còn phải đi yêu một người phụ nữ như thế nào đây? Anh không có có yêu người khác nên không biết! Cũng không đồng ý lấy chuyện riêng tư như vậy đi hỏi người khác, chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi!

Nhưng muốn anh buông tay thì không thể làm được! Nếu không cách nào buông tay, vậy thì tiếp tục như vậy đi xuống đi! Anh sẽ lấy phương thức của anh để đến cô! Bất kể là người hay là tâm.

Rốt cuộc để ý đến suy nghĩ của mình, Sở Mạnh kéo rèm cửa sổ lên, ở trong bóng tối nhẹ nhàng cầm chìa khóa xe đặt trên bàn lên rồi đi. Đến thời gian đi đón cô về nhà rồi.

*****

Tối nay Quan gia cực kỳ náo nhiệt.

Hai vợ chồng Quan Minh Quyền bởi vì muốn đền bù nhiều năm qua quan tâm sơ sài đối với con gái như vậy, một mực đùa vui vẻ với cô. Ngưng Lộ quả thật cũng vui vẻ, bởi vì hôm nay cuối cùng cũng kéo gần lại khoảng cách lạnh nhạt với ba mẹ kia, trở về cuộc sống gia đình cô vẫn mong muốn. Mặc dù là tối hơi trễ, nhưng không phải đã tối rồi sao?

Sau khi bữa ăn tối náo nhiệt kết thúc, ba người lại đến phòng khách tiếp tục tán gẫu, từ Ngưng Lộ khóc hu hu khi chào đời đến hàn huyên tới đứa bé trong bụng cô. Ngưng Lộ cười nhận lấy nước trái cây mẹ đưa tới nhưng không có uống, mà là liếc mắt nhìn điện thoại đặt ở trên bàn trà, anh ta không phải nói muốn tới đón cô sao? Hiện tại cũng sắp chín giờ còn không thấy điện thoại? Có phải không tới được hay không?

"Ngưng Lộ, không vội không vội, vẫn chưa tới chín giờ mà! Có phải hay không nhớ con rể rồi hả?" Hành động nhỏ của con gái dĩ nhiên không thể gạt được cái người làm mẹ này. Đàm Lệ Hoa cười hỏi. Xem ra con gái nhà bọn họ thật sự là tìm đối tượng tốt! Chẳng qua là, ban đầu tại sao bọn họ làm cha mẹ một chút cũng không nhận thấy được bọn họ lúc nào thì gặp gỡ? Cuộc sống con gái luôn luôn đơn thuần, mỗi ngày đều là đúng giờ đi học về nhà, nhiều nhất thì Chủ nhật đến thư viện mà thôi, huống chi những thứ tiệc rượu ở xã hội thượng lưu kia, mỗi lần nó đều không muốn đi, chỉ ở nhà một mình đọc sách. Mà Sở Mạnh so nó lớn hơn, hơn nữa đã sớm tiếp nhận công việc Sở Thành, cuộc sống của bọn họ căn bản không có nơi hay xuất hiện cùng nhau, ở đâu ra cơ hội biết đây? Điểm này vợ chồng Quan Minh Quyền vẫn luôn nghi hoặc trong lòng, nhưng mà con gái vẫn không muốn theo chân bọn họ nói, bọn họ cũng ép không ra được. Có điều, nhìn dáng dấp này, Sở Mạnh ít nhất đối với nó cũng không tệ lắm! Không bằng dịp hôm nay dò xét một chút?

"Mẹ, không phải vậy." Ngưng Lộ lập tức thu hồi tầm mắt, sợ cha mẹ hỏi nữa, cô lại không cách nào trả lời vấn đề này. Cô làm sao có thể sẽ nhớ anh? Chẳng qua là nếu anh nói qua sẽ đến đón cô, vậy hẳn là sẽ tới. Nhưng cô nghĩ đến lần trước anh tới đón cô chính là đợi cô chỗ rất xa bên ngoài, không biết anh hôm nay có muốn đi vào hay không? Bọn họ kết hôn đã lâu như vậy, anh cũng không có đưa tới nhà bọn họ, cũng có chút gì không đúng, cô sợ cha mẹ lại muốn nói chuyện này rồi. Nhưng mà, anh rốt cuộc đối với cha mẹ mình là cái kiểu thái độ gì đây? Ngưng Lộ lại nghĩ tới lần trước ở bệnh viện cái ngày bọn họ đăng kí kia, anh còn dùng "Quan tiên sinh, Quan phu nhân" gọi cha mẹ của mình, không biết trong lòng anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Ai! Vấn đề đáng ghét!!!

"Con gái ngốc, còn không thừa nhận sao? Sau khi ăn cơm xong cũng không biết con nhìn bao nhiêu lần cái điện thoại di động đó rồi hả? Nhớ nó có thể cho gọi cho nó mà!" Đàm Lệ Hoa cho là con gái mình chẳng qua xấu hổ mà thôi. Mặc dù đã kết hôn nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ.

"Tân hôn mà, khó tránh khỏi!" Quan Minh Quyền cũng không để ý.

"Ba, làm sao ba cũng nói như vậy!" Có ba mẹ có thể làm nũng vẫn là rất tốt. Đối lại là trước kia, Ngưng Lộ đoán chừng là sau khi cơm nước xong lại trở về phòng nghỉ ngơi thật sớm, mà ba có lẽ vẫn chưa về, mẹ phải đi tham gia một đồng tiệc tùng phu nhân, tiểu thư kia. Nào có ở không để ý cô?

"Ngưng Lộ, len lén nói cho mẹ, con với Sở Mạnh quen biết như thế nào?" Đàm Lệ Hoa cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất hỏi thăm.

"Mẹ, chúng con. . . . ." Ngưng Lộ cắn khóe miệng, mẹ sao còn không buông tha cái vấn đề này? Cô sao nói là bởi vì chuyện công xưởng của ba sao? Không thể! Cô có thể nói Sở Mạnh cưới cô có lẽ chỉ là vì trả thù em trai anh sao? Càng thêm không thể! Nhưng là cô phải dùng cái gì trả lời mới không quá miễn cưỡng đây?

"Con gái không muốn nói coi như xong! Có cái gì đáng truy cứu hay sao?" Quan Minh Quyền thấy trên mặt Ngưng Lộ tựa hồ có khó có thể nói ra nguyên nhân, cho nên ông nghĩ chặn lại miệng vợ mình mới được. Thật ra thì ông cũng muốn biết, vì hôn nhân tới quá nhanh cũng quá trùng hợp, làm cho người ta không thể không nghĩ đến con gái có phải bởi vì trong nhà chợt xảy ra chuyện mà bị cuốn vào trong cuộc hôn nhân này hay không, mà Sở Mạnh là người chủ đạo sự kiện, nhanh chóng khôi phục xưởng gia công, đơn đặt hàng cũng tăng lên, thu lại được một số tiền lớn để cải cách công việc, sau đó chính là ngựa không ngừng vó vội vàng kết hôn. Ban đầu ông thật sự là bởi vì chuyện xảy ra quá chợt, cộng thêm công xưởng phải mở rộng sản xuất gấp bội khiến cho ông vui vẻ đến quên mất đi truy cứu nguyên nhân. Nhưng bây giờ mọi chuyện lắng xuống mới phát hiện, thật ra thì chuyện rất kỳ hoặc, chủ yếu nhất là Sở Mạnh nếu quả thật yêu con gái mình như lời nói, tại sao cho tới bây giờ cũng không có theo cô trở lại Quan gia? Dù là công việc bận rộn nữa, ông nghĩ, làm con rể nên phải đến nhà thăm hỏi ba mẹ vợ một chút chứ? Nhưng mà, con gái không muốn nói bọn họ có thể như thế nào đây?

"Ngưng Lộ. . . . ." Đàm Lệ Hoa muốn nói lại thôi.

Lúc này, điện thoại trên bàn vừa đúng vang lên, âm thanh đơn giản mà sâu lắng này nhanh chóng đánh vỡ thời khắc khó chịu này.

"Mẹ, Sở Mạnh gọi điện đến." Cú điện thoại này luôn luôn chỉ có anh sẽ gọi, hơn nữa vào lúc này, không cần nhìn cũng biết là anh rồi. Ngưng Lộ lấy qua di động.

"Nhận đi!" Quan Minh Quyền thấy con gái cầm điện thoại vừa nhìn bọn họ lên tiếng thúc giục.

"Alo!" Sau khi điện thoại thông máy, bên kia trở nên im lặng, Ngưng Lộ sợ hãi ra tiếng.

"Anh ở trước cửa nhà em." Bên kia rốt cuộc truyền đến âm thanh trầm thấp của anh, gần đến mức có thể nghe được tiếng anh hít thở.

"Em. . . . ." Ngưng Lộ đang muốn nói lập tức đi ra ngoài, lại chợt bị mẹ kéo, ra dấu tay muốn anh đi vào, Quan Minh Quyền cũng là gật đầu đồng ý. Đã đến cửa nhà tại sao có thể không vào?

"Ngưng Lộ, sao vậy?" Sở Mạnh ở trong điện thoại không có nghe được cô đáp lại, cho là cô đã xảy ra chuyện gì.

"Em đi ra ngoài!" Ngưng Lộ vội vã cúp máy.

"Ngưng Lộ, cho nó đi vào ngồi một chút." Đàm Lệ Hoa lần nữa giao phó.

"Mẹ, con đi ra ngoài nói với anh ấy." Ánh mắt tha thiết của cha mẹ, Ngưng Lộ không cách nào cự tuyệt, nếu như một mực cự tuyệt sẽ chỉ làm ba mẹ thêm hoài nghi mà thôi. Chắc sẽ có một ngày như thế.

Sở Mạnh nhìn điện thoại bị cúp, gương mặt không thể tin. Cô lại dám cứ như vậy cúp? Ném điện thoại đi động xuống dưới xe, cửa xe mới đóng, cái bóng dáng quẩy nhiễu anh một ngày đó đã đẩy cửa ra khoan thai mà đi.

"Túi xách đâu rồi, quên cầm sao?" Thấy cô, con giận lớn hơn nữa cũng dè dặt. Sở Mạnh đi tới bên người cô, thói quen vuốt tóc dài trên trán cô.

"Không phải vậy. . . . . là . . . ." Ngưng Lộ ngửa đầu nhìn anh, tâm tình anh hình như cũng không tệ lắm, vậy hẳn là sẽ đáp ứng thỉnh cầu của cô chứ? Chẳng qua là, cặp mắt thật sâu kia thời điểm nhìn cô khiến toàn thân cô không được tự nhiên.

"Là cái gì?" Sở Mạnh cúi đầu không để cho cô phải khổ cực ngẩng đầu nữa.

"Ba mẹ muốn anh đi vào ngồi chút, có thể không?" Nuốt nước miếng một cái Ngưng Lộ vẫn là nói ra. Anh sẽ đáp ứng không?

Cô hi vọng anh đi vào sao? Đôi tay Sở Mạnh đỡ ở trên vai cô. Nếu như cô nói ra hi vọng anh làm thế, anh nhất định sẽ làm. Nhưng là, cô sẽ nói sao? Sẽ không? Ngưng Lộ, em nguyện ý nói với anh sao?

"Có thể không? Chỉ là một chút mà thôi." Ngưng Lộ rũ mắt xuống, thanh âm càng ngày càng thấp. Ai, anh vẫn nhìn cô như vậy là có ý tứ gì?

"Nói cho anh biết, em hi vọng anh vào không?" Một cái tay nâng cằm của cô lên, trong đôi mắt to long lanh nước chưa bao giờ tồn tại sự chờ đợi, giống như ngôi sao xinh đẹp nhất trong đêm tối, chỉ cần đáp án của cô là khẳng định, anh nhất định sẽ làm được.

"Hi vọng." Cuối cùng vẫn là không chống đỡ được anh, Ngưng Lộ thua trận.

"Được, chúng ta đi vào." Lần đầu tiên, anh cam tâm tình nguyện làm một chuyện như vậy.

*****

"Sở Mạnh."

Thấy Sở Mạnh, mặt Quan Minh Quyền vui mừng cùng thân thiện."Con có thể tới đây, thật sự là quá tốt."

"Đúng vậy a, ngồi một chút rồi về nữa." Đàm Lệ Hoa cũng tới đây bắt chuyện. Đây chính là lần đầu tiên con rể tới cửa, chẳng qua là bọn họ giống như cũng không có cái gì để chuẩn bị.

Anh sẽ dùng cái kiểu thái độ gì đối với ba mẹ đây? Tay Ngưng Lộ đặt ở bên hông chợt nắm lại. Cô đang khần trương, đang lo lắng, anh có như lần trước gọi ba mẹ là "Quan tiên sinh, Quan phu nhân" như vậy hay không? Bàn tay ấm áp kịp thời nắm tay nhỏ bé phát run của cô gọi: "Ba, mẹ."

Từ "Ba, mẹ" trong miệng anh trôi chảy như vậy không ngừng khiến Ngưng Lộ ngây dại, ngay cả vợ chồng Quan Minh Quyền cũng sợ hãi. Đây thật là sáng nay ở trong điện thoại còn lãnh đạm được một mở miệng liền tự bảo tính danh, sau đó nói con gái đại khái sẽ mấy giờ đến Sở Mạnh sao?

"Tốt lắm, thân thể của em không thể đứng lâu, chúng ta ngồi một cái rồi trở về đi, em không thể ngủ quá muộn được." Nét cười nhàn nhạt hiện lên trên mặt Sở Mạnh, mà Ngưng Lộ trừ sững sờ để mặc anh lôi kéo ngồi vào ghế sa lon ra, cái gì cũng không thể nói, không thể làm. Tối nay vui mừng thật sự là quá nhiều rồi! Cô không nghĩ tới anh sẽ sáng khoái đáp ứng cùng cô đi vào như vậy, càng không có nghĩ tới anh sẽ có thái độ lễ độ như vậy đối ba mẹ cô. "Tốt lắm, thân thể của em không thể đứng lâu, chúng ta ngồi một cái rồi trở về đi, em không thể ngủ quá muộn được." Nét cười nhàn nhạt hiện lên trên mặt Sở Mạnh, mà Ngưng Lộ trừ sững sờ để mặc anh lôi kéo ngồi vào ghế sa lon ra, cái gì cũng không thể nói, không thể làm. Tối nay vui mừng thật sự là quá nhiều rồi! Cô không nghĩ tới anh sẽ sáng khoái đáp ứng cùng cô đi vào như vậy, càng không có nghĩ tới anh sẽ có thái độ lễ độ như vậy đối ba mẹ cô.

"Lại đây Sở Mạnh. Trà Bích Loa Xuân thượng hạng, đây là một người bạn ta mang về từ Thái Hồ. Thử một chút đi." Mới vừa rồi lúc Ngưng Lộ ra cửa, Quan Minh Quyền liền lấy lá trà bảo bối của mình mở ra.

Trà Bích Lục, nước trà Bích Lục trong suốt như những đám mây cuộn cuộn, hơi nước mờ mờ khiến cho hương trà tỏa bốn phía, mùi thơm ngát lan rộng lòng người.

Quan Minh Quyền đẩy ly qua cho Sở Mạnh, Sở Mạnh nhận lấy liên tục vài hớp rồi nói: "Trà ngon, rất tươi và dễ chịu." Không nghĩ tới Quan Minh Quyền tính tình đã tâm trời sanh lại thích loại trà Bích Loa Xuân hương thơm thanh nhã, dịu nhẹ cùng cảm giác sâu xa này.

"Xem ra con rể đối với trà cũng rất có nghiên cứu." Quan Minh Quyền cười cũng tự rót một chén cho mình. Ông cho là người tuổi trẻ bây giờ uống trà đã rất ít rồi. Ít nhất người bạn rể giống như Sở Mạnh cũng sẽ không có thời gian nhàn rỗi từ từ thưởng thức trà. Mà sau khoảng thời gian liêu mạng vì công việc, ông cũng từ từ trở về cuộc sống đạm bạc mỗi ngày.

"Nghiên cứu thật ra thì không có, chỉ là cũng có nghe qua mà thôi." Sở Mạnh nhìn về Ngưng Lộ phía bên cạnh vẫn không nói gì, sao không nói câu nào lại đó ôm cái gối đây?

"Có muốn uống một chút hay không?" Nước trà ấm áp đưa tới trước mặt cô.

"Không cần." Ngưng Lộ giương mắt ôm chặt gối ở trong ngực. Cô thật sự là không nhìn ra anh sẽ là loại đàn ông uống trà! Người giống như anh vậy dường như thích hợp uống cà phê mới đúng. Nhưng mà, hình như ở nhà cũng chưa từng gặp qua cà phê! Nhắc tới cũng xấu hổ, cô đối với anh lại hiểu rõ bao nhiêu đây? Không có, trước khi kết hôn chỉ biết là anh là anh trai Sở Khương, là tổng giám đốc Sở Thành. Sau khi kết hôn lại biết thêm anh là người

đàn ông ngang ngược, chuyên chế không hơn không kém. Hơn nữa cô không cần đi hiểu anh không phải sao?

"Sở Mạnh, Ngưng Lộ có em bé, không thích hợp uống trà." Đàm Lệ Hoa cười nhìn đôi vợ chồng giống như là đang giận dỗi. Thật là cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng hài lòng. Vốn là trong lòng còn có nghi ngờ hiện tại cũng được xua tan, mà quan tâm bọn họ quen biết nhau như thế nào làm gì, chỉ cần nó đối với con gái tốt là được.

"Vậy thì thôi. Có phải mệt hay không?" Sở Mạnh vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng hỏi.

"Không phải." Ngưng Lộ tức giận đẩy tay anh ra, anh ta tại sao ở trước mặt ba mẹ làm hành động thân thiết như vậy đây? Điều này làm cho cô cảm thấy cực kỳ lúng túng.

"Ngưng Lộ, tại sao có thể không lễ phép như thế? Sở Mạnh là quan tâm con." Quan Minh Quyền không nhịn được lên tiếng nói con gái mình.

"Đúng vậy! Đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện." Đàm Lệ Hoa cũng phụ họa nói theo.

"Không sao, con đã quen rồi!" Sở Mạnh để cái ly trong tay xuống cùng chịu nói.

Có phải muốn diễn như thật hay không? Ngưng Lộ dùng khước mắt lên lên đánh giá gò má của anh, thỉnh thoảng anh quay đầu lại bắt được ánh mắt đang dò xét của cô. Khuôn mặt nhỏ lập tức trở nên đỏ ửng, Quan Ngưng Lộ, mày điên rồi! Thật điên rồi! Chỉ vì nhìn anh ta mà đỏ mặt.

"Hahaha ... " Vợ chồng Quan Minh Quyền nhìn nhau cười một tiếng, lần này cuối cùng cũng yên tâm.

"Đúng rồi, thiết bị mới của công xưởng nhôm nay đã được vận chuyển về Đức, bước kế tiếp cài đặt sử dụng phải khổ cực ba một chút." Sở Mạnh không trêu chọc Ngưng Lộ nữa, nói với Quan Minh Quyền.

"Sở Mạnh, về chuyện của công xưởng, ta muốn thỉnh giáo một chút." Nói đến chuyện công, Quan Minh Quyền hứng thú càng tăng.

"Ba, có chuyện gì cứ nói. Không cần quá khách khí." Sở Mạnh không để ý cô giãy giụa kéo tay nhỏ bé của cô, một cái tay khác cầm ly trà tinh tế, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt mép chén, ánh mắt yên lặng nhìn kia chất lỏng màu xanh thanh tân đậm nhũ kia. Anh luôn luôn không thích làm người công tư bất phân, nhưng mà hôm nay vì cô, anh nguyện ý cực kỳ lần thứ nhất! Chỉ mong cô có thể vui vẻ.

Vốn đang đề tài này đảo mắt liền ném vào chuyện công, khiến hai người phụ nữ bên cạnh không cách nào chen vào nói. Đàm Lệ Hoa đến phòng bếp giúp Ngưng Lộ lấy một ly sữa tươi nóng ra ngoài, thấy đầu cô đã dựa cánh tay Sở Mạnh ngủ thiếp đi, nhìn đồng hồ trên tường đã tới 10 giờ rưỡi rồi, mà chồng bà còn giống như ý do vị tấn, nói mãi chưa xong. Sở Mạnh về mặt làm ăn, quan niệm cùng cách nhìn quả thật làm cho ông giật mình cũng cảm thấy rất hứng thú, không trách được tuổi còn trẻ mà đã có thể một mình nắm trong tay Sở Thành.

"Được rồi, về sau có cơ hội tán gẫu tiếp đi! Ông xem, con gái đều đã ngủ gật rồi!" Đàm Lệ Hoa chọt cánh tay Quan Minh Quyền, ý bảo ông dừng lại.

"Ha ha, đúng là trẻ rồi. Nếu không, tối nay ngủ ở đây một buổi tối?" Quan Minh Quyền đề nghị, có điều, nghĩ lại giống như không tốt lắm, ngượng ngùng cười cười: "Nhưng mà về nhà cũng gần."

"Ngưng Lộ, chúng ta về nhà thôi." Sở Mạnh rón rén ôm lấy cô, kể từ sau khi mang thai, cô giống như đặc biệt có thể ngủ, có lúc động tác lớn một chút cô cũng sẽ không tỉnh. Giống như hiện tại anh ôm cô lên cao, cô chẳng qua cũng là ngọ ngậy cái đầu hướng bộ ngực anh dựa vào mà thôi.

"Sở Mạnh, có rảnh rồi trở lại." Vợ chồng Quan Minh Quyền đưa bọn họ đến cửa thân thiện nói.

"Con sẽ thường đưa Ngưng Lộ trở về." Nếu như cô nói muốn như vậy.

"Đúng rồi, gần đây nội bộ Thế Thành có phân tranh, nếu như nắm giữ cổ phần tốt nhất có thể mau bán sạch đi." Giống như là chợt nghĩ đến cái gì, Sở Mạnh dừng bước lại hướng về phía Quan Minh Quyền nói. Lần trước, cậu Ngưng Lộ đã từng đã đến cửa công ty của anh chờ anh tan việc, nhờ anh cố vấn đầu tư cổ phiếu nào cho tốt, anh nhớ đến lúc ấy Đàm Chí Hoa nói anh mua Thế Thành. Lúc ấy anh mặc dù không có cho ông ta cái đề nghị gì, có điều chuyện này anh để cho A Chính giúp đỡ lưu ý Thế Thành có cái biến động nhỏ gì thì thông báo anh.

"Chí Hoa lại đang mua cổ phiếu?" Quan Minh Quyền lập tức hiểu được, quay đầu lại không vui nói với Đàm Lệ Hoa. Đàm Chí Hoa cái gì cũng tốt, nếu không có kiên nhẫn làm việc làm việc đến nơi đến chốn, cả ngày lẫn đêm đều nghĩ tới đầu cơ trục lợi, dạy dỗ lần trước còn dám làm loạn? Thật là, tiền bạc đó không cần phải nói cũng biết là từ đâu tới rồi, Đàm Lệ Hoa luôn luôn không cường được lời van nài của em trai.

"Chúng con đi về trước!" Sở Mạnh nói xong sải bước về phía xe. Nên nói anh đã nói rồi, không phải sao? Về phần người khác có nghe ý kiến của anh hay không, vậy thì không phải là vấn đề của anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Thời Buổi Rối Loạn

Boston, nước Mỹ.

Mới vừa xuống máy bay, Tiêu Diệc San kéo vali hành lý đơn giản hướng ra cửa sân bay. Cô vừa đi vừa nhìn địa chỉ cùng hình cầm trong tay do trình thám đưa cho, cái người con trai có khuôn mặt lịch sự, tuấn nhã đó chính là em trai Sở Mạnh Sở Khương sao? Thấy thế nào giống như đứa con trai chỉ biết chui đầu trong chồng sách vở, đột nhiên đến đại học nổi tiếng nước Mỹ học kinh doanh, cùng Quan Ngưng Lộ nhất định có quan hệ không tránh khỏi.

Chỉ mong, cậu không phải sẽ làm tôi thất vọng! “Moa” một tiếng, Tiêu Diệc San nặng nề hôn người con trai mi thanh mục tú Chính là chỗ này! Tiêu Diệc San nhìn đồng hồ tính toán trên tay, cách thời gian Sở Khương tan lớp còn chừng nửa tiếng nữa, cô quyết định ở chỗ này chờ cậu ta tan học, theo thám tử điều tra, anh mỗi ngày sau khi tan học cũng sẽ đi ngang qua cái cửa này, sau đó đi một đoạn đường mới ngồi lên xe trở về nhà trọ Sở gia ở Boston.

Trên lối đi bộ, quét dọn rất sạch sẽ, cây xanh cao lớn ở trong gió mát mà xòe ra lá cành. Chung quanh đi qua đi lại đều là học sinh, trên những gương mặt trẻ tuổi tràn đầy tinh thần phấn chấn, hoặc tùm nầm tùm ba ngồi ở trên bậc thang nói chuyện phiếm, hoặc ôm quyển sách bước nhanh mà đi, đây chính là đại học, đây chính là thanh xuân, đây chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời mà sau khi đi qua sẽ không có cách nào quay lại nữa. Nhưng mà, đoạn thời gian như vậy đối với anh mà nói, cũng là thống khổ, khó khăn nhất. Những thứ cười đùa tức giận căng thẳng kia, những tự tin, hào hứng kia đều không thuộc về anh. Việc anh phải làm chính là học tập và học tập, phải am hiểu tất cả các lĩnh vực nhiều như bọt biển, như vậy anh mới có năng lực lấy lại từng thứ thuộc về anh kia, Vì ngày đó, nhiều khổ hơn nữa, nhiều mệt mỏi hơn nữa anh cũng nguyện ý chịu đựng.

Vòng qua khu kiến trúc trường học đồ sộ, Sở Khương cùng bạn học tạm biệt qua loa. Quảng thời gian giống nhau, tâm tình giống nhau, đây là cuộc sống anh trải qua gần nửa năm ở Mỹ. Không có quá nhiều sóng gió, yên ả giống như hồ nước tĩnh lặng, gió lớn hơn nữa cũng không gợn ra nữa con sóng nhỏ. Đây là trạng thái anh cố ý muốn duy trì.

"Sở Khương, chờ một chút." Sau lưng một giọng nữ nhỏ nhẹ truyền vào trong tai, bước chân của Sở Khương ngừng lại, không quay đầu lại cũng biết là ai.

"Có chuyện gì sao?" Trước sau như một giọng điệu lạnh nhạt, anh đối với người nào cũng giống như nhau.

"Không có gì, mình vừa đứng cũng muốn trở về. Không bằng chúng ta cùng đi đi!" Một đầu tóc dài đen nhánh Nghiêm Hình Duyệt vui mừng ôm bài thi nặng nề đứng ở trước mặt anh. Đó là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, một thân trang phục đơn giản làm tôn lên vóc người thon thả, đôi mắt to thanh thuần tựa như trắng non.

Đúng vậy, cô thích người con trai đến từ chung một quốc gia này, bề ngoài đối với người nào cũng tao nhã lịch sự, nhưng lại chưa từng có người nào có thể đến gần hơn anh. Lúc đầu khai giảng, trong ánh mắt anh luôn là có chút đau đớn không sao xóa sạch. Anh mỗi ngày đi học nghiêm túc, ghi chép, sau khi tan học cũng chưa bao giờ đi cùng bạn bè. Anh như vậy khiến cô tò mò, cho nên không nhịn được quan sát anh, đến gần anh, nhưng mà anh đối với cô từ gặp mặt bình thường, cười nhạt một tiếng ở ngoài, cùng những bạn học khác không có gì khác biệt.

Cô quan sát lâu như vậy, chưa từng gặp qua anh cùng bạn nữ giới nào có thân mật lui tới, sau giờ tan học đều có tài xế đưa đón. Cho nên cô nghĩ, có lẽ anh chỉ là trời sinh tính tương đối lạnh nhạt mà thôi, nếu như mình từ từ cùng anh tiếp xúc nhất định sẽ có cơ hội chẳng? Cô không muốn chờ thừa qua liền buông tha, cho nên mỗi ngày vừa tan học cô đều chủ động đi cùng anh, dù là cái gì cũng không nói, lẳng lặng đi tới cửa trường học sau đó tách ra riêng phần mình, cô cũng vui vẻ. Mà anh không có cự tuyệt cô, có phải là có chút ít đồng ý hay không?

"Sở Khương, ngày mai là Chủ nhật, bạn có kế hoạch gì không?" Xung quanh mình đều là học sinh thao thao bất tuyệt tiếng Anh, không ai có nghe hiểu được bọn họ nói tiếng Trung, cho nên Nghiêm Hình Duyệt không lo lắng có người trong cùng nước chê cười cô còn dùng lời nói không thể què quặt hơn nữa để đặt ra một cuộc hẹn cô như vậy.

"Mình rất bận." Thanh âm Sở Khương rất nhẹ, nhưng rõ ràng lại có xa cách. Có điều, anh bạn là lời nói thật tâm, trừ bình thường đến lớp, anh còn phải chăm chỉ nghiên cứu biến động thị trường chứng khoán Wall Street, mặc dù nhập thị không bao lâu, nhưng bản thân bỏ vào một khoản tiền nhỏ lại càng ngày càng nhiều lên hơn. Sự thật chứng minh anh cũng là có năng lực kia, không phải sao? Tin chắc chưa tới không lâu, anh mà có thể theo kế hoạch tạo dựng tập đoàn đầu tư của riêng mình rồi. Cho nên, bận rộn nữa, mệt mỏi nữa anh cũng không bận tâm.

"Không sao! Bận cũng tốt! Ha ha!" Trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát, Nghiêm Hình Duyệt cười châm biếm. Nhưng cũng là bởi vì người đàn ông như vậy quá hiếm có, cho nên cô càng không muốn buông tha.

"Hẹn gặp lại." Hai người sau vẫn không nói gì thêm, một trước một sau mà ra cửa trường, Sở Khương mới nhẹ nhàng phun hai chữ. Anh vốn không phải người vô tâm, như thế nào lại không nhìn ra tâm tư của Nghiêm Hình Duyệt? Nhưng là, tim của anh đã sớm trao trên người một cô gái khác, không tìm về được rồi. Những người khác đối với anh mà nói một chút ý nghĩa cũng không có, anh làm hết thay đều chỉ vì một ngày kia có thể đoạt lại người con gái thuộc về anh. Anh không khỏi đến gần Nghiêm Hình Duyệt cô, chỉ là bởi vì cô ấy tóc dài, một mái tóc dài cực kỳ giống người con gái đó ...

"Hẹn gặp lại." Nhìn bóng dáng lãnh đạm của anh đi qua, Nghiêm Hình Duyệt khẽ xuống cảm giác chua chát trong lòng, lúc tài xế mở cửa xe, phương hướng của bọn họ trái ngược nhau. Nhưng có thể có một ngày chúng ta hướng về một phía hay không? "Sở Khương!" Lại một thanh âm phụ nữ vang lên ở sau lưng, Sở Khương cảm giác hôm nay mình ra cửa không đốt hương, nổi danh đến ngay cả tha hương trên đất khách quê người cũng có người nói tiếng Trung quen biết anh. Lần này anh không có dừng bước lại, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi theo phương hướng của mình về phía trước, bởi vì cái thanh âm kia không phải là người anh quen biết, cho nên không cần thiết biết là ai.

"Sở Khương, đứng lại!" Tiêu Diệc San kéo vali hành lý bước mấy sải ngăn ở trước mặt anh. Mới vừa rồi lúc anh cùng một cô gái phương Đông cùng đi

ra khỏi cửa trường thì cô cũng đã phát hiện. Lúc ấy còn dọa cô giật mình, nếu như cô bé kia là bạn gái mới anh, cô coi như đã uống phí công tới đây. Chứng minh Quan Ngưng Lộ ở trong mắt anh không có quan trọng như cô tưởng tượng, nếu quả thật quan trọng như vậy cậu ta sẽ không tách ra mới mấy tháng thì có bạn gái mới. Nhưng mà chứng kiến bọn họ cũng không có bất kỳ hành động thân mật bên ngoài, trái tim lơ lửng cô lại buông xuống. Chẳng qua là, thái độ của cậu ta làm cho người ta chán ghét. Chẳng lẽ là đi theo bên cạnh Sở Mạnh đã lâu, ngay cả tính khí cũng giống như vậy sao? Anh em? Bọn họ coi là loại anh em gì đây?

"Thật xin lỗi, tôi không biết cô. Xin tránh ra." Sở Khương lạnh lùng nhìn cái người cản trở ở trước mặt anh, vóc người cao gầy, mặt mũi xinh đẹp lại là kiểu phụ nữ có vẻ mặt làm cho người ta không dám nhìn bọ, thô bạo cùng ngang ngược quá đáng. Cô ta là ai? Khi trong đầu anh tìm tòi sự tồn tại của người này, nhưng cô lại biết được tên của anh, cũng đến nơi này làm du học sinh sao? Lại không giống, bởi vì bộ dạng cô lôi kéo hành lý giống như mới đến. Nhưng lại mắc mớ gì tới anh đây? Cho nên anh cũng không muốn quan tâm cô.

"Thật xin lỗi, tôi không biết cô. Xin tránh ra." Sở Khương lạnh lùng nhìn cái người cản trở ở trước mặt anh, vóc người cao gầy, mặt mũi xinh đẹp lại là kiểu phụ nữ có vẻ mặt làm cho người ta không dám nhìn bọ, thô bạo cùng ngang ngược quá đáng. Cô ta là ai? Khi trong đầu anh tìm tòi sự tồn tại của người này, nhưng cô lại biết được tên của anh, cũng đến nơi này làm du học sinh sao? Lại không giống, bởi vì bộ dạng cô lôi kéo hành lý giống như mới đến. Nhưng lại mắc mớ gì tới anh đây? Cho nên anh cũng không muốn quan tâm cô.

"Tôi có việc muốn nói với cậu." Tiêu Diệc San không buông tay xuống, khóe miệng hiện lên một tia cười. Cô phải nói chuyện cậu ta nhất định sẽ cảm giác hứng thú.

"Tôi không có hứng thú." Sở Khương đẩy tay cô ngăn ở giữa không trung ra, nghiêng thân thể đi về phía trước.

"Chuyện Quan Ngưng Lộ, cậu cũng không có hứng thú sao?" Tiêu Diệc San lạnh lùng cười một tiếng, cô không tin cậu ta nghe đến cái tên này còn có thể đi. Quả nhiên, vừa nghe đến cái tên này, thân hình của cậu ta lặng lẽ dừng lại.

Mười phút sau, bọn họ đã ngồi trong Starbucks ở khuôn viên Đại Học.

Sở Khương cầm cái muỗng khéo léo, nhẹ nhàng khuấy ly cà phê đen, ánh mắt nhìn người và xe không ngừng qua lại bên ngoài cửa gương. Người phụ nữ tự xưng Tiêu Diệc San này không phải là muốn cùng anh nói chuyện Ngưng Lộ sao? Tại sao vào quán cà phê rồi nhưng vẫn nhìn anh không có nói chuyện? Nhưng mà, nếu là cô chủ động tìm anh, vậy anh sẽ chờ cô mở miệng.

Nhẹ nhàng hóp một ngụm Latte gồm cà phê cùng sữa tươi, Tiêu Diệc San trong lòng thầm nghĩ: thật là bình thản. Một người con trai trẻ mới 21 tuổi lại có loại phong thái điềm tĩnh này, quá hiếm có. Cực kỳ Sở Mạnh giống năm đó, tính tảo giống nhau, thâm trầm giống nhau.

"Cậu một chút cũng không quan tâm cô ấy sao?" Rốt cuộc, Tiêu Diệc San phá vỡ sự yên lặng mở miệng hỏi. Mà Sở Khương chẳng qua là nhìn cô một cái không nói gì.

"Cậu ở đây cũng vô ích. Cô ấy đã là vợ người khác, nhưng mà. . . ." Tiêu Diệc San cố ý ngừng một chút.

"Tiêu tiểu thư, có lời gì xin nói thẳng. Nếu như không có, tôi còn có việc đi trước." Sở Khương đứng lên thật, anh vô cùng ghét người ta dùng cái giọng giống như uy hiếp nói chuyện với anh, hừ! Người đàn bà này tại sao để cho anh tin tưởng cô? Ngưng Lộ cùng anh hai kết hôn, đã là sự thật không tranh luận, nhưng lấy năng lực của anh bây giờ thế nào cũng không chống lại được anh hai, anh quan tâm thì có thể làm gì? Cô có thể quan tâm anh lần nữa không? Anh cái gì cũng không làm được, chỉ biết tăng thêm đau lòng thôi. Lộ Lộ, cùng anh hai ở chung một chỗ, em có phải sống rất chật vật hay không?

"Cậu thật không quan tâm Quan Ngưng Lộ chết hay sống sao?" Tiêu Diệc San cảm giác mình có phần điểm tính toán sai. Cô cho là, người đàn ông một sách như Sở Khương vừa nghe đến tên tuổi tình nhân cũ nhất định kích động đến mức lôi kéo tay của cô, thỉnh cầu cô nói ra tình trạng gần đây của cô ta. Kết quả thế này thật khiến cô bất ngờ.

"Tiêu tiểu thư, sống chết của cô ấy không tới phiên tôi hay cô đề ý tới chứ? Xin hỏi cô là gì của cô ấy nào? Tôi là gì của cô ấy?" Nội tâm Sở Khương sôi trào lên.

"Sở Khương, đây chính là thái độ của cậu đối với phụ nữ cậu yêu sao? Cậu không phải để một chút cơ hội cho mình sao?" Tiêu Diệc San cố ý khích anh.

"Tiêu tiểu thư, chuyện tôi với Ngưng Lộ thì mắc mớ gì tới cô? Nếu như cô chỉ muốn khiêu khích, gây chia rẽ thì cô có thể đi. Tôi không có lý do gì tin tưởng lời nói không căn cứ của một người phụ nữ." Sở Khương thấp mắt xuống lạnh nhạt nói.

"Thời gian tôi biết Sở Mạnh không thể so với cậu, chúng tôi quen biết cũng có hơn chục năm. Có lẽ cậu không biết, nhưng không sao. Tôi cho cậu là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, kết quả cũng chỉ là một người đàn ông hèn yếu, không có năng lực thôi. Có điều, tôi lại miễn phí nói cho cậu biết một cái tin, cô ấy với anh hai cậu đã có con. Cũng không biết đứa bé này là cô ấy tự nguyện sinh hay là có người cưỡng bách nữa! Lời của tôi nói xong rồi, đây là số điện thoại cùng địa chỉ cô ấy, sợ cậu ngày nào đó muốn đem cô ấy giải cứu ra thì còn có đất dụng võ. Chúc cậu nhiều may mắn!" Tiêu Diệc San đem tờ giấy ghi điện thoại cùng địa chỉ Ngưng Lộ trong túi xách để ở trên bàn, kéo cặp da nhỏ nghiêng ngang rồi đi. Dù sao mục đích đã đạt một nửa, cô yên lặng theo dõi là tốt rồi. Tới Mi trước, vì không để cho người ta nghi ngờ, cô còn đặc biệt trở về nước Pháp một chuyến. Mẹ muốn cô làm chuyện cẩn thận không thể gấp gáp, vậy cô chậm chậm làm! Kế này không được, chẳng lẽ sẽ không nghĩ ra biện pháp khác? Cũng chờ nhiều năm rồi, chẳng màng đợi thêm một hồi nữa.

Mới vừa rồi người phụ nữ kia nói biết anh hai vài chục năm rồi hả? Tại sao anh chưa bao giờ có nghe anh hai đề cập tới? Hơn nữa cô chưa từng xuất hiện ở Sở gia, là bạn gái anh hai sao? Chẳng lẽ là bởi vì anh hai chốt kết hôn cho nên cô ta không cam lòng mới tìm anh? Nhưng mà tìm anh có tác dụng sao? Nếu như cô ta thật sự là bạn gái anh hai, vậy cô ta nên hiểu, anh hai đã quyết định không ai thay đổi được. Nếu như có thể, cô ta hôm nay cũng

không có cơ hội ngồi ở trước mặt nói những lời này với anh.

Điện thoại của cô ấy sao? Sở Khương nhìn những con số liên tiếp trên giấy, không muốn cầm nhưng tay lại tự động đưa tới. Những chữ số xa lạ như vậy là số điện thoại cô ấy ư?

Cuộc sống mới vừa yên tĩnh trở lại nhưng bởi vì tờ giấy nhỏ này mà rối loạn lên. Tối hôm đó, Sở Khương trở lại nhà trọ vẫn tự giam mình ở trong phòng, cho đến ánh sao sáng lên trong đêm đen, anh vẫn ngồi ở bên cạnh bàn.

Ánh trăng nhàn nhạt, trong hình là khuôn mặt của cô gái ấy sao quen thuộc mà lại xa lạ, tờ giấy viết số điện thoại cô đặt dưới khung hình.

Cô thế nhưng đã có con! Con, đó là một từ xa xôi bao nhiêu! Nhưng mà, hôm nay người phụ nữ kia nói cô có con! Ở trong mắt anh cô vĩnh viễn là công chúa, cô gái nhỏ đã có con sao? Là anh hai cưỡng ép cô sao? Đúng vậy, nhất định vậy, anh tin tưởng Ngưng Lộ sẽ không muốn sinh con của anh hai, nhất định sẽ không. Nghĩ đến điều này, anh đau tới xương tủy còn dễ chịu hơn một chút. Công chúa của anh làm sao có thể nguyện ý sinh con của người đàn ông khác? Công chúa của anh chỉ biết sinh con của anh.

Đây là ngày thứ 183, Lộ Lộ, anh tới Mi đã 183 ngày, bắt kể em trôi qua như thế nào, nhất định phải nhớ chờ anh trở lại. Anh nhất định sẽ về đi dẫn em đi. Bút đỏ lại đánh thêm một dấu "x" trên lịch treo tường.

Sở Khương nhìn ngày tháng trên lịch: ngày 16. Nửa tháng nửa chính là sinh nhật cô rồi, sinh nhật 21 tuổi của cô. Từ lúc 16 tuổi, sinh nhật cô hàng năm đều là ở cùng anh, bọn họ cùng đi qua nhiều năm tháng như vậy! Nhưng năm nay anh không thể ở cùng em, em phải thật vui vẻ, được không Lộ Lộ?

Từ ngực trào lên hơi thở nặng nề khiến Sở Khương nằm ở trên bàn. Lộ Lộ, anh thực sự rất nhớ em! Tờ giấy nhỏ bị vo lại trong lòng bàn tay.

Ở trong nhà an tâm nghỉ ngơi, mỗi ngày đều được tắm bồn bởi các món canh dinh dưỡng của Thím Trương, gương mặt Ngưng Lộ tái nhợt rất nhanh hồng hào, da dẻ càng thêm trắng mịn mà sáng. Sở Mạnh có thời gian cũng sẽ chờ cô trở về Quan gia, nhưng anh tại không tới để chú Trương chờ cô về, giống như anh muốn tận mắt nhìn cô đi vào Quan gia mới phóng tâm một dạng. Không giải thích được, mà anh ấy nghĩ làm sao thì làm như thế đó đi!

Tháng mười một thời tiết không coi như lạnh lắm, sau giữa trưa ánh mặt trời ấm áp chiếu vào rèm cửa sổ, âm nhạc du dương ngập tràn căn phòng.

Ngưng Lộ trước sau như một, lười biếng nằm thoải mái trên sofa lớn. Bởi vì bác sĩ nói để cho phụ nữ có thai mỗi ngày nghe một chút nhạc giao hưởng rất tốt cho việc dưỡng thai, vì thế cho cô ngủ được thoải mái hơn, Sở Mạnh đặc biệt đặt hàng một cái sofa lớn vô cùng mềm mại từ nước ngoài. Mặc dù đặt ở phòng khách đổi thành phòng nghe nhạc có chút không hài hòa, nhưng bình thường cũng sẽ không có người khác sử dụng, vậy cũng không sao.

Có thai năm tháng, thai đập càng thêm rõ ràng. Là lần trước khám thai, bác sĩ Tổng nói cơ thể Bảo Bảo cùng hệ thần kinh đã hoàn thiện, thính giác cũng phát triển tốt, có thể nghe được tiếng tim đập của mẹ, âm thanh giao tiếp phía bên ngoài cũng sẽ sinh ra phản ứng. Cho nên, gần đây Sở Mạnh về nhà chuyện làm đầu tiên chính là tìm được cô, sau đó dán vào bụng cô, nghe một chút động tĩnh bên trong, có lúc Bảo Bảo tinh táo sẽ cho là nói với anh lời gì đó.

Anh ta như vậy khiến Ngưng Lộ càng không hiểu. Hành động của anh rõ ràng là cực kỳ yêu Bảo Bảo trong bụng của cô, anh đối với cô cũng không yêu cầu quá đáng giống như trước nữa, cô đối với anh lạnh nhạt anh cũng không quan tâm, cứ làm việc anh muốn làm. Ví dụ: bắt cô ăn cái gì. Mang thai đến thời kỳ giữa, khẩu vị của cô càng ngày càng nhỏ, bác sĩ nói là Bảo Bảo ở trong bụng dạ dày đã phát triển, cho nên ăn không hết bao nhiêu thứ, chỉ có thể dùng ăn nhiều bữa để đền bù. Anh ấy đối với lời của thầy thuốc coi như thánh chỉ, bắt kể có bận chùng nào cũng sẽ gọi điện thoại về bảo Thím Trương đốc thúc cô ăn đúng hạn theo như lượng nhất định. Có lúc buổi về trễ nếu như Thím Trương nói cô không có ăn bữa khuya, bắt kể cô tìm có gì từ chối đều không hữu dụng, anh lấy miệng đối miệng cũng ép cô ăn.

Cho nên, qua mấy lần, cô đã có kinh nghiệm, bắt kể có phải đói bụng hay không cũng sẽ ăn, nếu như anh không có trở lại thì tốt hơn, còn có thể cùng Thím Trương làm nũng nói ăn không vô, Thím Trương cũng chỉ là cười híp mắt cảm chén bụng đi. Mà buổi tối lúc ngủ, tự do của cô càng nhiều, gần như là một người chiếm hơn phân nửa cái giường. Cô không để cho anh ôm, anh cũng không ép buộc cô, chẳng qua là nhẹ nhàng nói một tiếng: ngủ ngon, đi ngủ thôi. Nhưng có lúc Ngưng Lộ cảm giác mình thật đáng xấu hổ, bởi vì sau khi cô ngủ lại không tự chủ dựa vào thân thể ấm áp đó, sáng sớm lúc tỉnh lại trước anh, cô phát hiện mình đang ở trong ngực anh...

Thì ra là giữa nam nữ chung đụng, lâu ngày sẽ thành nghiện. Mỗi lần khi tỉnh lại trong ngực anh, cũng đều cảm thấy của mình mâu thuẫn nhiều hơn, bị một người đàn ông không yêu ôm, nghĩ lại người mình yêu, thật là một chuyện lý trí cùng đạo đức, cũng cảm thấy là một chuyện đau khổ không chịu nổi.

Thì ra là giữa nam nữ chung đụng, lâu ngày sẽ thành nghiện. Mỗi lần khi tỉnh lại trong ngực anh, cũng đều cảm thấy của mình mâu thuẫn nhiều hơn, bị một người đàn ông không yêu ôm, nghĩ lại người mình yêu, thật là một chuyện lý trí cùng đạo đức, cũng cảm thấy là một chuyện đau khổ không chịu nổi.

Không biết trên quyển sách nào có thấy qua người ta từng nói như thế này: "Bộ phận sinh dục người phụ nữ tương thông với trái tim." Cô hận anh, tuy nhiên cô cùng anh lại có quan hệ nam nữ thân mật nhất trên cõi đời này, trong bụng của cô mang thai đứa con của anh. Nếu như câu nói kia đúng, bây giờ cô đối với anh chỉ là hận sao? Còn điều gì khác mà cô không hiểu không? Vẫn cho là lòng của cô đều ở đây, một lòng một dạ yêu Sở Khương, nhưng còn bây giờ thì sao? Ngưng Lộ căm ghét mình! Một cảm giác không biết tên luôn quần quanh trong lòng cô, khiến cô khó chịu không thôi. Bảo Bảo trong bụng giống như cảm thấy được mẹ không vui, bắt đầu tạo phản náo: "Thật xin lỗi, báo báo!" Thân thể thay đổi khiến Ngưng Lộ tạm thời dừng lại đau khổ của mình, bàn tay nhẹ vuốt đã cái bụng nhỏ đã nhô ra, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng an ủi cảm xúc Bảo Bảo.

Lúc cô kiên nhẫn vuốt ve, tiểu tử cuối cùng yên tĩnh lại.

"Thiếu phu nhân, điện thoại của cô." Đang muốn ngồi dậy uống nước Ngưng Lộ nghe được nhạc chuông quen thuộc của điện thoại di động. Điện thoại di động của cô hình như vừa rồi đặt ở trên sofa phòng khách hả? Lúc đang nghỉ ngơi Thím Trương đẩy cửa đi vào. Nếu như là Sở Mạnh, Thím Trương đã

sớm nói rồi.

Ngưng Lộ nhận lấy điện thoại di động, đó là một số điện thoại xa lạ. Có nên nhận hay không đây? Có phải là người ta gọi nhầm hay không đây? Ngưng Lộ nhìn chăm chăm điện thoại lúc lâu không có nghe.

"Thiếu phu nhân, sao không nhận?" Thím Trương trước khi đóng cửa lại vẫn không quên hỏi một chút.

"Thím Trương, cảm ơn thím. Con không biết số này, có thể là người ta gọi nhầm rồi. Lát nữa người ta sẽ tự cúp máy." Ngưng Lộ đặt di động lại lên mặt bàn không muốn để ý tới.

Quả nhiên, lời của cô vừa dứt, nhạc chuông cũng đột nhiên ngừng lại. Xem ra thật sự là lộn số rồi, Thím Trương cười đóng cửa lại.

Lúc cửa đóng, điện thoại di động vang lên lần nữa. Mới vừa đứng lên muốn đem rèm cửa sổ kéo qua, Ngưng Lộ quay người lại liếc mắt nhìn, vẫn là cái số vừa rồi sao? Chẳng lẽ là người quen biết? Nhưng mà người kia không nhất định Sở Mạnh, nếu như anh ấy gọi lần đầu không có ai nhận, lần thứ hai nhất định sẽ gọi Thím Trương. Là ba mẹ bọn họ sao?

"Alo, xin chào!" Ngưng Lộ cuối cùng vẫn nhận.

*****

"Cô ấy rất cuộc thế nào?" Sở Mạnh nhận được Thím Trương điện thoại liền vứt cái dự án đang thảo luận chạy về nhà. Vừa rồi ở trong điện thoại nói không rõ ràng lắm, Sở Mạnh vừa về tới gia đình nhà lập tức chạy đi hỏi.

"Tôi cũng không biết thiếu phu nhân rốt cuộc thế nào. Buổi trưa vốn còn đang nghỉ ngơi, sau đó có một người đưa thư tới, thiếu phu nhân lấy được đồ liền khóa mình trong phòng. Gọi sao cũng không mở cửa." Thím Trương đứng ở ngoài cửa, trong tay còn đang cầm điểm tâm nhỏ Ngưng Lộ đều muốn ăn mỗi xế chiều. Bà mới vừa rồi cho là thiếu phu nhân ngủ rồi nên cũng không có gõ cửa, nhưng là đã hơn nửa giờ, điểm tâm cùng đồ ngọt đều muốn lạnh, bà đi lên lần nữa, vẫn không có đáp lại, nắm tay cầm cửa mới biết cửa đã khóa lại. Thím Trương lo lắng cô ở bên trong có chuyện gì, dán lỗ tai vào trên ván cửa nghe, giống như nghe được bên trong có tiếng khóc nhỏ! Khóc sao? Hiện tại thiếu phu nhân đang mang thai, ngộ nhỡ có việc không hay xảy ra thì biết làm sao? Cho nên Thím Trương sau khi liên tục gõ cửa không có trả lời, quyết tâm gọi điện thoại cho thiếu gia.

"Chuyển phát?" Sở Mạnh đang lên lầu thì dừng bước chân lại, xoay người nhìn Thím Trương. Làm sao có thể có người đưa thư cho cô ấy? Hơn nữa số điện thoại của cô chỉ có một mình anh biết, người khác tra không được. Chuyển phát tới thật là kỳ lạ! Xem ra lần này anh thật phải điều tra một chút là chuyện gì xảy ra!

"Đúng vậy, một kiện hàng nhỏ." Thím Trương cùng với Ngưng Lộ đi xuống lầu lấy, nhưng không nhìn thấy bên trong là thứ gì. Mà thiếu phu nhân sau khi lấy được kiện hàng, đầu tiên là vẽ mặt không thể tin nổi sau đó trên mặt giống như đang vẽ đau lòng, cũng không nói lời nào liền lên lầu khóa mình lại. Điều này bà không dám nói cho thiếu gia, chỉ sợ bị trách cứ nói quá muộn! Rõ ràng thì có thấy cô không vui còn không nói sớm một chút đó không phải là cảm kích không báo đáp thì là cái gì? Nhưng Thím Trương lúc ấy cũng không có để ở trong lòng, cho là đồ là bạn bè hay bạn học cô đưa tới, cô nhìn thấy người cũ gì đó có thể có chút thương cảm mà thôi. Không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế. Ngần vịn lần không nên xảy ra chuyện gì! Thím Trương ở trong lòng âm thầm cầu nguyện, xem ra thiếu gia để cho bà nhất định phải để ý hành động thiếu phu nhân là chính xác.

"Từ nơi nào gửi tới?" Sở Mạnh nhắm mắt lại nghĩ những chuyện có khả năng, có thể để cho cô ấy có hành động mất khống chế thế này, người hay chuyện chỉ có một. Chỉ mong mọi thứ không như anh nghĩ.

"Cái này tôi không có thấy!" Về mặt Thím Trương buồn rầu.

"Thôi, con hỏi cô ấy!" Lúc này, Sở Mạnh không có tâm tình đi trách cứ Thím Trương.

"Ngưng Nhi, mở cửa." Ở trên lầu Sở Mạnh kéo tay cầm cửa. Nhưng bên trong một chút đáp lại cũng không có.

"Có chuyện gì chờ anh đi vào lại nói được không?" Bị giam ở bên ngoài, anh lại không biết tình hình của cô, chỉ biết càng ngày càng lo lắng. Nhưng đáp lại anh còn là một mảnh yên lặng.

Tốt, rất tốt, tốt vô cùng! Cô lại thành công nâng lên cơn giận của anh rồi. Trong khoảng thời gian này tới nay, bọn họ chung sống mặc dù không tính là tốt, nhưng cũng không giống như bây giờ khiến anh cảm thấy bất lực. Buổi sáng lúc ra cửa còn tốt, sao bỗng nhiên lại cáu kỉnh?

"Thím Trương, đi lấy chìa khóa lên!" Sở Mạnh phiền não mở miệng. Mấy ngày nay anh bề bộn nhiều việc, mấy chi nhánh công ty nước ngoài thành lập có mấy đại đơn đặt hàng cần anh xử lý, mỗi ngày bận rộn ngay cả thở cũng tạm bợ.

Nhưng vì có thể có thời gian ăn cơm cùng cô, anh hết sức đem tất cả công việc khẩn cấp ngày đó xử lý hoàn tất, mỗi một dây thần kinh trên người cũng căng thẳng. Hôm nay anh lần nữa từ hội nghị khẩn cấp chạy trở về còn phải đối mặt với việc cô không cho anh vào phòng, đừng nói anh vốn là tính khí không tốt, coi như đàn ông tính khí khá hơn nữa chỉ sợ cũng vui không nổi! Mặc dù anh thật rất không muốn tức giận với cô nữa, anh đã hết sức đè nén bản thân, bởi vì anh tức giận không phải là chuyện cô có thể tiếp nhận được, anh biết mình nhất định sẽ tổn thương đến cô. Nhưng cô lại lập đi lập lại nhiều lần khiêu chiến sự chịu đựng của anh, người phụ nữ này từ nhỏ đã là khắc tinh của anh.

"Thiếu gia, tôi đã thử qua, không mở được!" Thím Trương cẩn thận mở miệng nói. Vừa rồi sau khi gọi điện thoại cho thiếu gia, Thím Trương vẫn không yên lòng, cho nên đã cầm cái chìa khóa đi lên, nhưng không biết làm sao mở không ra!

"Quan Ngưng Lộ, mở cửa! Nếu như mà anh đếm tới ba em không mở, anh lập tức gọi phòng an ninh đem máy ghi hình lên." Quả đắm nặng nề đánh vào trên vách tường, tia máu nhạt rỉ ra từ trên tay anh, thế mà anh lại không cảm giác được đau đớn. Không thấy được tình hình của cô làm cho lòng của anh rất loạn, đã không còn bận tâm đi lo đau đớn trên thân thể.

"Một, hai. . . ." Chữ "Ba" còn chưa nói, cửa đột nhiên mở ra, Ngưng Lộ xuất hiện ở trước mặt anh, trên mặt tái nhợt mà tiêu tụy, hơn nữa mắt của cô cũng sưng đỏ, Sở Mạnh biết cô nhất định là khóc cả buổi chiều, anh gạt mình, trong mắt cô rõ ràng có lạnh nhạt cùng xa cách, giống như còn mang theo hận thù.

"Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sở Mạnh ý bảo Thím Trương lui ra sau đó, ôm cô đóng cửa phòng lại.

"Không nên đụng tới!" Cô hung hăng nhìn chằm chằm tay của anh, giống như sự đụng chạm của anh là không thể chấp nhận. Cô cũng không biết làm sao, sau khi nhận được vật kia đột nhiên cảm giác khó chịu, rất là khó chịu! Khó chịu đến mức không muốn nhìn thấy anh ta! Cũng không muốn cùng anh ta sống chung một phòng.

"Quan Ngưng Lộ, sự kiên nhẫn của anh có hạn, em rất cuộc muốn nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?" Sở Mạnh lần đầu tiên cảm thấy nhức đầu. Người phụ nữ này, đừng xem hình dáng nhỏ yếu của cô lúc nào cũng có thể bị gió thổi, nhưng là tình tình ngang ngược trong xương tủy không thể thua kém với bất kỳ ai. Nếu như không phải là nhìn thân thể cô bây giờ, anh thật muốn tàn nhẫn mở đầu óc cô ra, xem thử rốt cuộc bên trong đang chứa cái gì.

"Anh có thể tránh ra, chuyện không liên quan đến anh. Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra khỏi người tôi." Cảm giác chua xót trong mắt khiến cô như mắt không thể, thét lên rồi dùng sức vung mạnh cổ tay bị anh nắm ra.

"Chuyện không liên quan đến anh?" Tính tình của anh lần nữa bị kích động, ôm cô áp trên cửa phòng, bắp đùi có lực cũng đè ép cô thật chặt không để cho cô giãy giụa nữa, sợ sẽ động đến đứa nhỏ trong bụng.

"Anh có thể tránh ra, chuyện không liên quan đến anh. Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra khỏi người tôi." Cảm giác chua xót trong mắt khiến cô như mắt không thể, thét lên rồi dùng sức vung mạnh cổ tay bị anh nắm ra.

"Chuyện không liên quan đến anh?" Tính tình của anh lần nữa bị kích động, ôm cô áp trên cửa phòng, bắp đùi có lực cũng đè ép cô thật chặt không để cho cô giãy giụa nữa, sợ sẽ động đến đứa nhỏ trong bụng.

"Đúng! Chuyện chính là không liên quan anh." Cô ghét anh luôn cậy mạnh như vậy. Mặc dù trước đó đã nhiều ngày, cô không chọc anh ta. Nhưng hôm nay, sau khi cô nhận được quả sinh nhật từ một người ở quốc gia xa xôi gửi tới, cô đột nhiên cảm giác lòng mình bị thứ gì đó đâm vào, đau đến nói không ra lời. Thì ra cho là vết thương đã tốt hơn, mặt ngoài đã lành lặn, nhưng bên trong vẫn là vết thương lòng thối rữa không chịu nổi. Cô không thể quên anh ấy, tất cả chẳng qua là đang lừa gạt mình!

"Tốt, chuyện không liên quan đến anh đúng không?" Nàng cầm nhỏ ngang ngược của cô lên, dùng sức chặn lên môi của cô, ở môi cô dùng sức đè ép, liếm láp, đầu lưỡi thô bạo thăm dò vào trong miệng cô mạnh mẽ cuốn đầu lưỡi của cô lên, ngang ngược đòi hỏi.

Nụ hôn này tràn đầy bạo lực, thô bạo cùng tức giận, khiến cô cảm thấy khó chịu tới cùng! Không chút nghĩ ngợi, dùng sức cắn đầu lưỡi ở trong môi cô, mùi máu tươi tràn ra trong miệng hai người. Sở Mạnh đau hừ một tiếng, rốt cuộc buông kiềm chế với cô ra, đưa tay quẹt qua khóe miệng, máu đỏ tươi chảy xuống. Người phụ nữ này thật là độc ác, lại dùng thêm chút sức nữa sẽ cắn đứt lưỡi anh sao? Đây đã là cô lần thứ hai cắn anh, lần đầu tiên là ở bệnh viện, anh thừa nhận là anh có chút quá đáng, nhưng lần này, người sai hình như là cô chứ? Trở về cũng không nói lời nào bày cái sắc mặt này với anh. Xem ra anh thật sự là nuông chiều cô quá lâu, lâu đến mức cô quên mất anh là gì của cô rồi.

"Chuyện không liên tới anh sao? Hà? Anh là gì của em, không phải là em muốn anh nhắc lại chút chứ?" Giọng nói của anh lạnh lẽo, nhưng lúc vuốt cái bụng tròn vo của cô lại cực kỳ dịu dàng.

Ngưng Lộ nhắm mắt lại không nhìn anh, cũng không muốn nhìn. Vừa nhìn thấy anh, cảm giận trong lòng cô sẽ không nhịn được phát tiết ra với anh. Cô khô sở, cô rối rắm, cô không biết làm sao nên nói thế nào mới phải! Chính cô đều không phân rõ rồi, hướng chỉ người khác! Cho nên, cô chỉ có thể đè nén ở trong lòng.

Lại nữa rồi! Cô nhắm mắt lại cảm giác giống như là muốn anh ngăn cách bởi bên ngoài khiến Sở Mạnh cảm giác đầu mình bốc lửa. Rốt cuộc lại vì chuyện gì mà âm ỉ với anh đây? Đột nhiên buông cô ra, con mắt sắc bén nhanh chóng nhìn một vòng gian phòng, trừ cái gối KIT-TY bị ném xuống đất kia ..., còn có. . . . .

Rất nhanh anh liền phát hiện kia trên ghế sa lon trước mặt bàn thấp nhỏ chính là một bình rượu KIT-TY thủy tinh màu hồng số lượng có hạn, tình xảo đến lòng người sinh ra triu mến cùng mấy tờ giấy viết thư tình tề giống nhau nằm rải rác. Đúng rồi, chính là nó! Cát bước tiến lên, nhặt trang giấy đầy chữ kia lên.

"Không được!" Ngưng Lộ thật nhanh xông tới muốn cướp bức thư về, là cô sơ sót, lúc mở cửa cho anh đi vào quên cất xong đồ. Chẳng qua cô là đối thủ của anh sao? Anh một tay cũng đã chế trụ được cô.

Mỗi ngày phê duyệt văn kiện đã sớm luyện thành bản lĩnh đọc nhanh như gió, mấy trang giấy khi anh trên tay rất nhanh đã đọc xong, sự việc cũng lập tức sáng tỏ.

Khinh thường ném tờ giấy xuống, Sở Mạnh lạnh lùng khê hừ: "Xem ra Sở Khương đối với em còn chưa hết hi vọng! Đối với một người đã là phụ nữ của anh hai mình còn dành nhiều tình cảm như vậy, thật là cảm động! Đáng tiếc, nó yêu lắm người rồi!"

"Chuyện đó không liên quan anh." Ngưng Lộ cúi người muốn lấy lại đồ, nhưng có người nhanh hơn cô một bước.

"Đàng hoàng cho tôi một chút. Quan Ngưng Lộ, em không phải sẽ quên thỏa thuận chúng ta ký kết ban đầu chứ? Hà? Điều thứ nhất là cái gì? Em nói cho tôi nghe đi!" Dùng sức kéo thân thể của cô xuống, để cho cô ngồi ở trên ghế sa lon lại không thương tổn được cô, còn anh thì nửa quỳ trước người của cô, một đôi mắt thật sâu nguy hiểm híp lại. Người phụ nữ này, thật sự là càng ngày càng không đem anh để trong mắt, cô gái nhỏ ó khuôn mặt ngày thơ mà luống cuống lúc đầu đi đâu rồi?

"Anh ấy chỉ là viết tin cho tôi mà thôi, giữa chúng tôi thì có gì chứ? Anh rút cuộc muốn thế nào?" Nước mắt uất ức cũng nhịn không được nữa, chảy xuống một giọt lại một giọt. Đúng vậy, chỉ là một phong thư mà thôi, chỉ là một món quà sinh nhật nhỏ nhỏ mà thôi. Ngưng Lộ không nghĩ tới Sở Khương còn có thể nhớ sinh nhật của cô, còn có thể nhớ thực hiện lời hứa năm đó anh nói, hàng năm cũng sẽ tặng cô một con Hello Kitty mà cô thích nhất, đợi đến khi bọn họ về già, sau khi con cái của bọn họ lớn lên, bọn họ có thể kiêu ngạo mà nói cho các con, năm đó ba mẹ của chúng yêu nhau cỡ nào. Lời thề khi đó dường như vẫn còn vang bên tai, nhưng mà ông trời vô tình như vậy, cô đã không còn là công chúa của anh, anh cũng không nữa là hoàng tử của cô, thì ra là truyện cổ tích đều là gạt người, công chúa cùng hoàng tử cần bản là không thể ở chung một chỗ, công chúa bị ác ma vây hãm, cũng không trốn thoát được.

Cô chỉ là khó chịu, khó chịu Sở Khương một mình ở bên ngoài chịu đựng những khổ sở, còn cô thì sao? Ở chỗ này hưởng thụ cuộc sống thiếu phu nhân giàu sang quyền thế, không biết nhân gian khổ khăn. Cô thật không biết, thì ra cô ở trong mắt anh còn là thiếu nữ trong sạch đó, anh lại muốn cô chăm sóc thật tốt Bảo Bảo trong bụng. Giữa các câu chữ dài như vậy, không có một câu là trách cứ cô..., cho nên cô mới có cảm giác mình thật sự rất có lỗi với anh, sự tốt đẹp của anh ấy, tất cả cô không cách nào hồi báo. Sở Khương, kiếp sau, kiếp sau chúng ta nhất định phải ở chung một chỗ, được không? Đời này chúng ta bỏ qua quá nhiều, làm sao quay lại đây?

"Tôi muốn như thế nào? Những lời này là tôi hỏi em mới đúng chứ? Ban đầu người muốn kết hôn là em, hiện tại người muốn đổi ý của cũng là em! Sao? Vừa nhìn thấy tin tức từ tình nhân cũ là muốn đem tôi hất ra đúng không? Quan Ngưng Lộ, em nói đi, tôi là người đàn ông tùy ý để phụ nữ bỏ rơi như vậy sao? Kết hôn là em nói ra, thỏa thuận cũng là em ký tên đúng không? Các người tự hỏi lòng đi, tôi có ép em không? Xin hỏi em có ý thức hiện tại em là vợ tôi không? Ở trước mặt của tôi đau lòng bảo vệ tình nhân cũ như vậy? Em nói xem, rốt cuộc là tôi muốn như thế nào? Vậy thì em muốn thế nào?" Đối cô tốt cũng không được, đối với cô xấu cũng không được, cô cuối cùng muốn anh làm sao làm mới hài lòng? Nếu như nói muốn hài lòng, vậy chỉ có một, chính là để cô rời đi, nhưng đó là chuyện không thể nào.

"Tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi muốn anh tránh ra được không?" Lời của anh từng chữ từng câu đem toàn bộ lỗi đổ trên đầu cô, khiến Ngưng Lộ cảm thấy vô cùng uất ức. Cái gì đều là lỗi của cô, vậy anh ta không có sao? Anh ta tại sao có thể quá đáng như vậy?

"Không thể. Tôi tránh ra để em tiếp tục nhớ thương người yêu cũ có phải hay không? Tôi cảnh cáo em lần nữa, đừng để cho tôi phát hiện còn có chuyện như vậy xảy ra." Sở Mạnh buông cô ra, xoay người lại nắm đồng hồ đeo tay rồi rút ra, ngọn lửa zip-po màu lam nhạt sáng lên.

"Không được, không được. . . . ." Anh ta rất quá đáng, lại muốn đốt đồ của cô. Nhưng anh ta một tay đã giữ vững cô lại, khiến cô chỉ có thể tro mắt nhìn những tư niệm (nhớ thương) tràn đầy tình cảm của Sở Khương với cô thành tro bụi.

"Còn có vật này cũng không thể giữ lại!" Âm một tiếng, bình rượu KIT-TY thủy tinh đáng yêu đó đã chia năm xẻ bảy ra trên mặt đất.

"Sở Mạnh, anh thật là quá đáng! Thật sự rất là quá đáng!" Con rối nhỏ dễ thương vỡ tan tành ngay trước mắt, nước mắt Ngưng Lộ cũng ngăn không được, cứ vậy mà chảy xuống đất, loại đau lòng giống như dao đâm vào.

"Tôi quá đáng? Em tốt nhất làm rõ ràng, em bây giờ là vợ của tôi, về sau ít cùng những tên đàn ông không minh bạch qua lại đi." Cho đến khi ngọn lửa nhỏ trên mặt đất đã tắt, Sở Mạnh mới thả tay cô ra. Đoán chừng thâm cao cấp cũng bị đốt rụi, nhưng điều này thì có là quái gì?

"Sở Khương không phải là đàn ông không minh bạch, anh ấy là em trai anh. Hơn nữa chúng tôi cũng không có liên lạc, anh ấy chỉ là gửi quà tặng cho tôi mà thôi." Chưa tới hai ngày chính là sinh nhật 21 tuổi của cô rồi, nếu như không phải là hôm nay nhận được đồ Sở Khương gửi tới, chính cô đều không nghĩ ra. Một cái gói ồm ồm to nện chính xác trên người anh rồi rớt xuống đất.

"Em dám ở trước mặt tôi nhắc tên hắn, người chính là thử nhìn một chút?" Đôi tay nâng gương mặt của cô lên, ép cô nhìn thẳng anh.

"Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh!" Anh trừ uy hiếp cô, anh còn biết cái gì khác sao! Nhưng Ngưng Lộ lại cảm thấy uất ức vô cùng.

"Quan Ngưng Lộ, em vẫn nói tôi quá đáng, vẫn nói hận tôi! Thật ra thì đến bây giờ tôi mới phát hiện, em quá đáng so với tôi không kém chút nào. Ít nhất tôi ở bên em là muốn cho em cuộc sống vui vẻ, nhưng em ngoại trừ một mục cự tuyệt tôi, đẩy tôi ra, chán ghét tôi, trong lòng em, trong mắt em căn bản không nguyên ý nhớ tới tôi một chút nào cả! Hận? Lúc này, tôi cảm thấy được bản thân mình cũng hận em! Hận không đến muốn nhìn em." Biết rất rõ ràng cô lúc này không thể chịu kích thích, nhưng cái cảm giác đó làm tim anh khó chịu đến chết, rất khó chịu. Có lẽ lúc này hai người tạm thời tách ra sẽ tốt hơn! Cô mất khống chế, mà anh cũng vậy.

Cửa phòng dày cộm bị đóng lại nặng nề, anh cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, bên trong phòng yên tĩnh lại như trước.

Ngưng Lộ nhìn bãi chiến trường trên đất, lại nhào vào bên giường đau khóc thành tiếng. Đúng vậy, anh ta nói anh ta cũng hận cô, vậy thì hận đi! Anh ta hận thêm chút nữa sẽ để cô rời đi đúng không?

Rời đi? Đi sao đây? Bảo Bảo trong bụng dường như cảm thấy tâm tình bất an của mẹ từ buổi chiều tới nay, không ngừng tạo phản, đập liên tục! Chẳng lẽ Bảo Bảo đang trách cô sao? Là cô không tốt, biết rất rõ ràng đã có con còn mặc cho tâm tình của mình cỏ dại lan tràn, nước tràn thành lụt. Thật xin

lỗi, Bảo Bảo, mẹ đừng khóc, mẹ đứng lên đây!

Ngưng Lộ đỡ mép giường muốn ngồi dậy, chợt cảm thấy người mất thăng bằng, thấy hoa mắt, cả người mềm nhũn mà nằm trên mặt đất ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Động Thai

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mờ nhạt dần ...

Sở Mạnh chạy đến trong thư phòng hút mấy điều thuốc sau lại trở về phòng ngủ trên lầu. Dù tức giận thế nào, còn không đành lòng bỏ lại cô một mình khóc ở trong phòng. Huống chi Thím Trương nói rằng buổi trưa cô đều không có ăn cái gì, bây giờ đã 6 giờ tối, cô đã đói bụng chưa?

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, hoàng hôn lấm lù mờ ánh đèn, thân thể cô nhỏ nhỏ thế nhưng co rúc ở bên giường tựa như đang ngủ. Tim của anh chợt co rút lại bước nhanh đi tới bên người cô, ngồi chồm hóm xuống, thói quen ôm cô vào trong ngực, lại lập tức nhận thấy được cô có cái gì không đúng, toàn thân lạnh cả người.

"Ngưng Nhi, tỉnh lại." Anh vỗ nhẹ mặt của cô thế nào gọi cũng không tỉnh. Một sự sợ hãi hung hăng đánh tới anh, anh không biết cô thế nào.

Nhanh chóng ôm cô về trên giường nằm, mở đèn lớn lên, dưới ánh đèn sáng rọi, mặt của cô không có chút huyết sắc nào, mép vấy màu sáng dính một chút vết máu. Màu sắc chói mắt kia làm trái tim anh hoảng hốt, vén quần của cô lên, phát hiện trên quần lót bằng bông cùng bắp đùi trắng như tuyết, tất cả đều là màu đỏ nhìn thấy mà ghê.

Anh một mặt gọi điện thoại thông báo Tổng Từ Tự, một mặt cẩn thận đem quần cô cởi ra, thay áo ngủ sạch sẽ cho cô.

Ngón tay thon dài vuốt cái trán phát đau, Sở Mạnh đi tới cửa: "Thím Trương, mang nước nóng tới đây." A Tự vừa rồi ở trong điện thoại muốn anh dùng nước nóng giúp cô rửa sạch hạ thể trước, anh lập tức cho người mang tới, nhưng cũng đã qua 10 phút, tại sao vẫn chưa tới? Điều là anh không tốt, biết rất rõ ràng cô có con còn phải một mực trách cứ cô, cùng cô ồn ào. Nếu như cô thật xảy ra chuyện gì, anh có chết trăm lần ở địa ngục đều không có gì đáng tiếc.

"Ngưng Nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . . Em ngàn vạn lần không được có chuyện!" Quỳ gối bên giường, Sở Mạnh luôn lạnh lùng, cao ngạo trên mặt đều là vẻ tự trách cùng xót xa ân hận, nhưng người trên giường một chút phản ứng cũng không có, trừ hô hấp yếu ớt kia chứng minh cô còn là một người sống sờ sờ bên ngoài, những thứ khác làm cho anh lo lắng đến độ điên mất rồi.

"Thiếu gia, nước nóng đến rồi!" Thím Trương cũng lo lắng nhìn người không nhúc nhích trên giường đó. Ai, tại sao sẽ như vậy chứ! Rõ ràng tất cả đều tốt mà.

"Con làm là được, thím đến dưới lầu đi chờ đợi Bác sĩ Tổng." Sở Mạnh nhận lấy chậu nước rửa mặt, phân phó Thím Trương đi xuống.

Sở Mạnh mới vừa dùng khăn lông ẩm lau sạch sẽ vết máu trên chân cô, Tổng Từ Tự mang theo mấy nhân viên y tá tiến vào, khoa trương hơn chính là ngay cả cáng cứu thương cũng đã tới. Đi theo phía sau anh là cô anh, người uy tín nhất khoa phụ sản, cũng là bác sĩ vẫn khám thai Ngưng Lộ Tổng Ngọc Lan.

"Mạnh, làm sao sẽ làm thành ra như vậy?" Tổng Từ Tự dẫn đầu tới đây, mà Tổng Ngọc Lan gật đầu với Sở Mạnh một cái rồi lập tức vén chăn lên kiểm tra.

"Có thể tâm tình cô ấy quá mức kích động." Thấy Bác sĩ Tổng đã phân phó hộ sĩ sau lưng chuẩn bị thai châm, Sở Mạnh mới từ bên giường đứng lên, đứng song song với Tổng Từ Tự.

"Các người cãi nhau? Hay là. . . . ." Tổng Từ Tự nhìn chung quanh một vòng, phát hiện phía sau bọn họ một mảnh hỗn loạn, hình như là trải qua một cuộc chiến đấu, muốn cho không có người khác hoài nghi cũng không được.

"Ừ!" Lần này, Sở Mạnh lại trả lời được linh hoạt gọn gàng như thế.

"Chắc chắn, không nhìn ra cậu cũng sẽ gây gỗ? Cậu đến cùng phải người hay không? Không biết cô ấy là phụ nữ có thai sao? Một chút tinh thần nhường nhịn cũng không có." Tổng Từ Tự đối với phụ nữ luôn luôn là dịu dàng có thừa, không quen bạn tốt mình cả ngày lẫn đêm ức hiếp người ta. Huống chi người ta trong bụng còn có con của hắn, hắn cũng làm được sao? Quả thực là không bằng cảm thú!

Sở Mạnh đối với Tổng Từ Tự có ý khiêu khích cũng không đáp lại, coi như anh nói đúng!

"Đúng rồi, A Tự, ngày mai giúp mình tra một chút tất cả nhật ký cuộc gọi của di động Ngưng Nhi." Chuyện này anh nhất định phải tra ra đầu ra đuôi mới được. Số điện thoại của cô người bình thường căn bản không thể tra được, huống chi ở nước Mi xa xôi Sở Khương càng không thể nào có. Nhất định là có người ở sau lưng giờ trò, anh nhất định phải tra được, nếu như hôm nay Ngưng Nhi xảy ra chuyện gì, anh sẽ khiến người kia chôn cùng nhau. Người phụ nữ của anh cũng dám động!

"Chẳng lẽ giữa các cậu gây gỗ còn có người thứ ba hay sao?" Lần này Tống Từ Tự cảm thấy hứng thú, nhếch mày lên. A, thì ra anh cho là Mạnh chẳng qua là tên đàn ông theo chủ nghĩa Đại Nam Tử luôn khi dễ người ta mà thôi, không nghĩ tới còn có nguyên nhân sâu xa!

"Cô ấy, đã từng là bạn gái Sở Khương." Sở Mạnh hít thật sâu thở ra một hơi, rồi cuộc tối nay đem bí mật mình vẫn để ở trong lòng nói cho bạn tốt. Đúng vậy, anh là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chiếm đoạt cô, nhưng hôm nay anh mới phát hiện, anh không muốn biết phải chung sống với cô như thế nào mới đúng. Kết hôn nửa năm rồi, quan hệ của bọn họ vẫn luôn nằm ở thế lúc tốt lúc xấu, cho dù thời điểm tốt cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhiều lắm là chính là không gây gỗ, lạnh lùng không nói lời nào. Thời điểm xấu đó chính là phá hư mọi chuyện mới thôi, mặc cho người kia nghĩ gì.

Anh không biết phải như thế nào mới có thể đi vào lòng cô? Hay căn bản là không có cách nào cả. Lòng của cô ở trên người người khác không lấy về được. Cho dù là buộc cô có con cũng không thay đổi được gì. Có lẽ anh thật sự yêu cầu quá đáng rồi, lấy được người của cô, lại vẫn không biết đủ, còn muốn trái tim quý giá của cô ấy. Đàn ông đều là không tự trọng, đối với thứ không có được luôn khát khao, nhưng tim cô của là trái tim của một người phụ nữ mà anh sống gần ba mươi năm nay lần đầu tiên mong muốn có, anh không từ đoạn nào, dùng hết tâm tư nhưng vẫn chỉ có thể lấy được người của cô thôi, không phải sao?

Giờ phút này, Sở Mạnh cảm giác mình mặt mũi, không biết bước kế tiếp nên làm gì! Nhưng cô là điều chân thật nhất với anh, cho dù chỉ có thể lấy được người của cô, anh cũng sẽ không buông cô ra.

"Mạnh, đây không phải là tác phong của cậu." Hiển nhiên Tống Từ Tự cũng bị lời của anh làm sợ. Xem ra bọn họ kết hôn thật sự là có ẩn tình khác, anh mặc dù có hoài nghi tới nhưng anh vẫn là tin tưởng Mạnh. Nhưng cậu ta nói Ngưng Lộ là bạn gái em trai mình, cũng chính là tên nhóc có ôn hòa nụ cười mà anh từng gặp qua mấy lần đó sao? Ủ, anh là có thể xưng là tên nhóc. Điều này sao có thể? Mạnh làm sao sẽ làm ra chuyện như vậy? Không trách được ăn thịt con người ta rồi vứt mông đi chính là như vậy, cậu suy nghĩ một chút đi, ai sẽ có thiện cảm với một tên đàn ông đã cưỡng bức mình chứ? Có mà lừa quỷ!

"A Tự, mình hiện tại không có rảnh giải thích với cậu. Bác sĩ Tống, cô như thế nào?" Sở Mạnh thấy Tống Ngọc Lan đã giúp Ngưng Lộ đắp chăn, đang thu lại ống nghe trong tai, vội vàng tiến lên hỏi.

"Chờ! Ta kiểm tra mạch một chút." Tống Ngọc Lan ngồi ở bên giường, cầm cổ tay mảnh khảnh, trắng ngần của Ngưng Lộ, tập trung bắt mạch.

Sở Mạnh đưa tay vuốt vuốt huyết Thái Dương, nếu như không phải là có Bác sĩ Tống cho hộ sĩ ở chỗ này, anh thật muốn phát biểu rồi. Máng chửi trong lòng cố gắng đè nén xuống.

"Mạnh, tỉnh táo đi, không nên gấp. Cô cô làm việc cậu nên yên tâm. Mới vừa rồi cô đã kiểm tra qua bước đầu, thai nhi sẽ không có chuyện, cô chỉ là muốn nửa xác định một mà thôi." Làm thành thầy thuốc Tống Từ Tự dĩ nhiên hiểu, nếu như có chuyện cô cô đã sớm lập tức cho người đưa về bệnh viện rồi, nhưng là tình hình không phải là rất tốt sao.

Aiz, ai có thể biết, ba người bọn họ trong lại là cái đó đối với người phụ nữ cho tới bây giờ chỉ có sinh lý dục vọng, Mạnh dẫn đầu việc giăng lưới tình. Nhưng theo anh xem ra, đường tình cậu ta khá khó khăn, hơn nữa phương hướng phải đi như thế nào đều không rõ! Anh nhìn ra được, Ngưng Lộ đối với cậu ta cũng không có tình yêu nam nữ, cô cùng cậu ta kết hôn chính là có mục đích khác. Vốn dĩ anh có mắt nhìn người, cô là cô gái tốt, cũng không biết tên bạn tốt của anh có thể nắm chắc người ta trong tay hay không.

Cái vấn đề này khá phức tạp, bởi vì còn liên lụy đến một người đàn ông khác của Sở gia, ài! Đã nói cậu ta rồi, thật vất vả nói cái chuyện làm cho gà chó không yên, có bản lãnh đem người ta về nhà nhưng không có bản lãnh làm cho người ta yêu mình, để cho cậu ta tiếp tục tương tư đơn phương đi! Ai bảo cậu ta ngày thường luôn đối với anh không khách khí

"Đưa nhỏ trong bụng tạm thời không sao, tình huống cụ thể còn phải trở về bệnh viện làm kiểm tra một bước nữa mới có thể bảo đảm an toàn. Cô ấy có khuynh hướng sinh non, truyền xong chai nước này lập tức nằm viện quan sát. Sở Mạnh, bắt kể giữa vợ chồng các người có mâu thuẫn gì, cậu là đàn ông, chẳng lẽ không thể nhường cô ấy sao? Phụ nữ có thai tâm tình kích động sẽ ảnh hưởng thai nhi nghiêm trọng, về sau phải chú ý một chút, nhất định phải giữ cho cô tâm trạng vui vẻ." Tống Ngọc Lan nghe xong mạch, mạch đã bình thường, xem ra sinh mệnh Tiểu Bảo Bảo rất tốt, bắm thật chặt vào tử cung người mẹ, về sau ra ngoài nhất định là đứa trẻ rất hoạt bát.

"Bác sĩ Tống, tôi sẽ chú ý." Sở Mạnh kiêu ngạo như trời cao khó sẽ khách khí như vậy, Tống Từ Tự vừa trừng to cặp mắt.

"Thím Trương, đón tiếp Tống Bác sĩ." Sở Mạnh đứng ở bên giường lần nữa, đem bàn tay có chút nhỏ bé, lạnh buốt của cô đặt ở trên mặt vuốt ve, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô bởi vì châm cứu mà khôi phục về hồng hào, tâm tư treo ngược cũng bình tĩnh lại. Ngưng Nhi, em nhất định không được có việc gì, Bảo Bảo của chúng ta cũng sẽ không có chuyện đấy!

"Cô cô, chúng ta đi ăn điểm tâm. Không nên quấy rầy vợ chồng son người ta." Tống Từ Tự tới đây, thân mật ôm bà vai Tống Ngọc Lan cùng nhau đi ra ngoài. Lúc này bọn họ ở đây thì chỉ làm kỳ đà cản mũi người khác thôi.

"Hôm nay cô tặng con ân huệ lớn như vậy, con có phải nên cũng trả chút hay không?" Tống Ngọc Lan ngược đầu đứa cháu đã cao hơn bà một cái đầu.

"Chỉ cần là cô cô nói được, con nhất định sẽ hết sức thỏa mãn yêu cầu Lão Nhân Gia." Ha ha, chẳng qua là hết sức mà thôi. Nếu như anh một mực chối từ, đến lúc đó không cách nào giảng hòa rồi. Mặc dù cô cô không có nói là chuyện gì, nhưng anh đoán được hơn phân nửa, đa số là các trưởng bối ăn

no không có việc làm trong nhà kia thúc giục anh kết hôn. Ha ha, gấp cái gì, anh vẫn chưa tới 30 tuổi, cổ nhân đều nói nam nhân 30 là đứng rồi, anh phát hiện đời người này còn có thể chơi 10 năm nữa kết hôn cũng không muộn.

"Ông nội muốn cho con trở về ăn một bữa cơm."

"Chẳng qua là ăn cơm mà thôi sao?" Tống Tử Tự không tin.

"Dù sao con tìm giờ rảnh trở về là được. Cô không quan tâm a, con vừa rồi đã đáp ứng cô!" Tiểu tử này từ nhỏ đến lớn đã có bản lĩnh ăn vạ, bà còn không biết sao? Nếu như hôm nay không thể để cho nó đáp ứng, đợi ngày mai thì đâu cần, nó sẽ không thừa nhận. Nếu như bệnh viện không có xếp lịch giải phẫu, căn bản không tìm nó. Có điều, chỗ tốt duy nhất chính là nó đáp ứng nhất định sẽ làm được, cho nên bà phải lấy được cam đoan của nó.

"Tốt lắm, cô thân yêu của con. Con về là được!" Dù sao cũng đã lâu chưa có về nhà cùng mấy ông, mấy bà càng già càng dẻo dai treu chọc, trở về một chuyến cũng tốt.

Khi Ngưng Lộ tỉnh lại lần nữa thì không có mở mắt ra, đã nghe mùi nước sát trùng đặc thù ở bệnh viện. Bệnh viện? Vừa nghĩ tới bệnh viện, Ngưng Lộ lập tức mở mắt ra.

Ra giường màu trắng, quần áo màu trắng còn có người đàn ông nắm chặt tay cô, anh đang coi chừng cô, vậy có phải con của cô. . . . . hay không? Vừa nghĩ tới trước khi mình ngất đi Bảo Bảo liên tục đập, Ngưng Lộ không để ý tới người đàn ông bên giường, kéo chân ra, một tay sờ lên bụng của mình, bụng vẫn tròn vo vậy khiến cô cũng bình tâm lại: thì ra là Bảo Bảo vẫn còn, vẫn còn. . . . . Lần đầu tiên, Ngưng Lộ phát hiện mình quan tâm đứa bé này như thế, một đứa bé lớn dần lên trong bụng của cô. . . . .

"Bảo Bảo, thật xin lỗi."

"Còn có nơi nào không thoải mái sao? Nói cho anh biết!" Lúc cô kéo ra chân ra thì Sở Mạnh cũng đã tỉnh táo lại, cô chưa có tỉnh lại anh căn bản không ngủ được, mới vừa rồi chỉ là nhắm hai mắt nghỉ ngơi một chút mà thôi.

Sau khi biết Bảo Bảo không có sao, Ngưng Lộ nhắm mắt lại không đáp lời của anh.

"Có đói bụng hay không? Em nghỉ ngơi tốt một chút, anh gọi bác sĩ đến xem được không?" Thái độ của cô để cho tim anh lạnh giá, nhưng vẫn cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nói. Tối hôm qua, sau khi tới bệnh viện cẩn thận kiểm tra, xác nhận đứa bé trong bụng của cô không sao, nhưng nhất định phải nằm viện quan sát một tháng mới có thể về nhà, còn muốn giữ tâm trạng vui vẻ, thoải mái cho cô. Nếu như anh không có xuất hiện bên người cô, có phải cô sẽ khá hơn một chút hay không? Nếu vậy, anh tránh ra! Chờ trời sáng Đàm Lệ Hoa tới, sẽ để cho mẹ của cô chăm lo! Mà anh tin, ở trong bệnh viện có Tống Tử Tự, cô nhất định sẽ nhận được sự chăm sóc tốt nhất.

Người trên giường nhắm hai mắt như cũ không để ý tới anh, "Anh đi gọi bác sĩ, chờ anh một chút sẽ trở lại." Sở Mạnh đứng lên, trong lòng thở ra một hơi thật sâu. Cô vẫn còn giận anh sao? Bằng không làm sao không để ý tới anh đây? Không để ý thì không để ý! Anh đã thành thói quen! Thói quen là tốt rồi!

"Sở phu nhân, cô cảm thấy không thoải mái nơi nào sao?" Đi vào là một bác sĩ tuổi còn trẻ mà mặt cười ngọt ngào, cô sờ sờ trán Ngưng Lộ, nhiệt độ bình thường.

"Con tôi. . . ." Ngưng Lộ vừa ra tiếng, mới phát hiện ra cổ họng mình giống như bị thứ gì chặn lại, nói không nên lời.

"Đây, uống ít nước trước đi. Bảo Bảo không sao! Không phải lo lắng!" Bác sĩ thân mật rót một ly nước ấm cho Ngưng Lộ, đỡ cô dậy, cầm gối dựa đặt ở sau lưng cô để cho cô có thể nằm thoải mái hơn một chút.

"Cảm ơn cô!" Sau khi uống vài ngụm nước ấm, cười khách khí một tiếng với nữ bác sĩ.

"Không khách khí. Có điều, mấy ngày nay, cô cần nằm trên giường nghỉ ngơi, không thể đi động. Quan trọng nhất là phải giữ tâm trạng vui vẻ, không thể kích động." Bác sĩ nữ nhận lấy ly nước cô uống rồi để lại chỗ cũ. Sở phu nhân đây chính là do viện trường cô ý giao phó, không thể chậm trễ.

"Không thể đi? Vậy. . . ." Ngưng Lộ đột nhiên dõm mặt lên, cô muốn đi nhà vệ sinh thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ người lớn như thế còn phải hầu hạ hay sao?

"Dĩ nhiên. Cái người này động thai do tức giận, may là phát hiện kịp thời, bằng không Bảo Bảo rất nguy hiểm. Cô còn phải ở bệnh viện nán lại một tháng! Cô cũng không biết, chồng cô vừa rồi rất lo lắng, vẫn canh giữ bên giường cô, không có rời đi! Người đàn ông tốt như vậy đi nơi nào tìm! Nhất định phải chăm sóc thật tốt chính mình!" Nữ bác sĩ vừa đỡ cô nằm xuống, vừa lăm bầm lâu bầu, cũng không để ý trên mặt người nghe kia đang lúng túng.

Ở trong mắt người khác, anh thật sự tốt như vậy sao? Ngưng Lộ không khỏi nghi ngờ động lại rồi. Anh trừ yêu cầu cô như thế này thế nọ, nào có người khác nói tốt như vậy? Hay là anh ác ý chỉ nhằm vào cô? Trong lòng không tin, ánh mắt bởi vì lời của bác sĩ mà nghiêng mắt nhìn ra ngoài cửa, anh đi nơi nào? Không phải nói một chút sẽ trở lại sao?

"Có phải nhớ chồng cô hay không? Tôi gọi anh ấy vào! Mới vừa rồi anh ấy nói sợ không tiện cho nên không có cùng tôi đi vào." Nữ bác sĩ thấy mắt Ngưng Lộ nhìn về cửa, cho là cô là nhớ anh rồi.

"Không phải vậy, tôi. . . ." Ngưng Lộ vừa muốn nói gì, nữ bác sĩ đã hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài gọi người người đàn ông kia rồi.

Sở Mạnh lần nữa đi vào, thấy cô đã nhắm mắt lại giống như ngủ thiếp đi. Vừa rồi không phải bác sĩ đó nói cô muốn tìm anh sao? Nhẹ bước chân đi tới bên giường ngồi xuống.

Cô thật đã ngủ sao? Bởi vì hô hấp đã trở nên rất đều rồi.

Tôi muốn nắm chắc em thì phải làm sao bây giờ? Sở Mạnh vươn tay muốn vuốt nhẹ gương mặt mỗi khi anh nhìn thì lòng chua xót đó, đưa đến một nửa lại dừng lại. Anh sợ cô mới vừa ngủ sẽ tỉnh lại, nhìn anh sẽ mất hứng, suy nghĩ một chút vẫn là thôi! Hà tất phải làm cô không vui.

Đặt tay cô vào trong chăn, Sở Mạnh đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Trước bình minh là đêm tối, không có trăng, không có ánh, bầu trời tối đen kịt, không thấy được gì cả. Tựa như tâm trạng của anh, đen tối cực điểm, nhưng không biết làm sao cho nó biến mất.

Anh luôn luôn là người đàn ông tự phụ như vậy, tại sao có thể có thời điểm cô đơn như vậy? Đúng vậy, Ngưng Lộ lên mở mắt ra, thấy bóng dáng thon dài đó đứng bên cửa sổ, trong lòng của cô chỉ là một từ để hình dung, đó chính là cô đơn. Người kia là Sở Mạnh, ở trong mắt người ngoài thì có sự nghiệp thành công, người đàn ông kiên cường, không gì không làm sẽ có mặt cô đơn như vậy.

Anh như vậy khiến cô rất đau lòng! Không liên quan đến yêu hận, chính là cảm thấy đau lòng!

Nước mắt nơi khóe mắt không tự chủ nhỏ giọt xuống, một giọt lại một giọt. . . . . Cô không dám đưa tay lau, sợ động tác thật nhỏ sẽ làm anh phát hiện. Nhưng nước mắt làm thế nào cũng không ở, vừa mới một lúc, trên gối màu trắng đã ướt một phần nhỏ rồi. Bác sĩ rõ ràng dặn dò không để cho cô có thể kích động, cô lại không khống chế được cảm xúc của mình. Bảo Bảo, thật xin lỗi!

"Ngưng Nhi, sao vậy? Có phải đau bụng hay không?" Phiền não chỉ muốn hút thuốc lá, Sở Mạnh xoay người muốn đi ra bên ngoài, lúc đi tới trước giường kinh ngạc thấy cô nước mắt ràn rụa. Đây là sao?

Tiếng quan tâm vội vàng truyền vào trong lỗ tai khiến Ngưng Lộ cảm thấy càng thêm khổ sở, khóc dữ hơn !

"Anh gọi bác sĩ tới ngay!" Không dám ôm lấy cô, Sở Mạnh ngồi ở bên giường đưa tay muốn ấn chuông, đang nửa đường bị cô kéo lại: "Không cần."

"Vậy thì đừng khóc được không? Như vậy đối với thân thể không tốt!" Sở Mạnh trong lòng càng thêm khó chịu. Có phải không muốn nhìn thấy anh hay không hay là vẫn còn ở giận anh? Nếu nói như vậy thì anh là được! Để bác sĩ tới chăm sóc cô đi!

"Nếu như em không muốn nhìn anh, anh lập tức đi, được không? Đừng khóc!" Sở Mạnh muốn kéo tay nhỏ bé của cô xuống, cô lại cố ý không buông, đầu đặt trên gối không ngừng lắc.

"Tốt lắm, anh không đi là được! Đừng khóc! Đừng khóc! Anh sẽ đau lòng!" Bàn tay phải nam thon dài không ngừng lau lệ trên mặt cô. Phụ nữ thật sự làm bằng nước, có vui hay không đều khóc.

"Tại sao? Tại sao?" Ngưng Lộ kéo bàn tay của anh dính vào gò má, hỏi giọng đầy run rẩy. Tại sao bỗng nhiên lại đối xử với cô như vậy? Cô không muốn như vậy! Không nên như vậy! Lòng của cô rất rối loạn. Anh đối với cô thật sự dụng tâm sao? Nhưng từ lúc bắt đầu, bọn họ đã là nghiệt duyên, làm sao sẽ có kết thúc viên mãn đây? Cô không biết, thật sự không biết! Biết rất rõ ràng lòng của cô vẫn không quên được người kia, tại sao còn phải cố ý đối với cô tốt như vậy? Tại sao?

Tại sao? Cô hỏi anh tại sao? Nếu như anh biết tại sao cũng sẽ không khổ sở như vậy.

Trong thế giới tình cảm có nhiều tại sao không? Tựa như cô vẫn chấp với đoạn tình cảm cùng Sở Khương vậy, sao cũng không bỏ được. Anh không cách nào trả lời được vấn đề này.

Người đàn ông cúi người xuống ôm lấy cô, không để cho cô cử động nữa. Làn môi nóng bỏng không ngừng hôn hai mắt của cô: "Ngưng Nhi, thật xin lỗi! Đừng khóc! Đừng khóc!" Nhiều nước mắt mặn như vậy không ngừng chảy xuống, chảy vào trong miệng của anh, chảy tới chỗ mềm mại nhất trong tim của anh, khiến lòng anh đau xót.

Anh chỉ là muốn chăm sóc cô thật tốt mà thôi, cũng không thể sao? Cô ngay cả cơ hội này cũng không cho anh sao?

Tổng Từ Từ đẩy cửa ra thấy một màn như vậy, vốn là lời cần nói ra miệng tất cả đều lấp trở về. Xem ra anh tới không phải lúc! Aiz ! Anh sờ sờ lỗ mũi lặng lẽ đem cửa đóng lại. Người đàn ông bên trong kia thật sự là Sở Mạnh sao? Là Sở Mạnh anh biết đó sao? Anh cho là mình đang nằm mơ! Người đàn ông Sở Mạnh sao có thể sẽ có thời khắc nhĩ nữ tình trường này? Nhìn anh vừa rồi như vậy, rõ ràng là một nô lệ của vợ! Thật là đáng sợ! Nếu để cho A Chính thấy cũng sẽ không tin chứ? Nếu không, anh ghi hình lại? Nghĩ đến đây, bước chân của Tổng Từ Từ ngừng lại.

"Tổng Bác sĩ, anh trực sao?" Y tá cùng hộ sĩ thấy Tổng Từ Từ đi ra chào hỏi.

"Không phải, gặp bạn thôi." Thôi, không nên làm loại chuyện thất đức này! Tổng Từ Từ nhếch miệng cười một tiếng với hộ sĩ trẻ tuổi đó: "Vất vả rồi!" Sau đó hất nhẹ áo blu lên, vô tình để lại một bóng lưng khiến cô hộ sĩ trẻ tuổi thở dài không dứt: Bác sĩ Tổng thật sự rất đẹp trai!

***** Một chiếc xe hơi xa xỉ dừng lại trước cửa bệnh viện, Mộ Bội Văn theo sự hướng dẫn của quản gia mà cao quý bước vào bệnh viện.

Thật không nghĩ tới quan Ngưng Lộ thật là có bản lĩnh, nhanh như vậy đã có thai. Nếu như không phải hôm nay bà muốn đến nhà bọn họ hỏi thăm một chút, Thím Trương nói cô bởi vì động thai mà phải nằm viện nếu không bà cũng không biết. Suy nghĩ một chút liền tức giận, thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như vậy mà Sở Mạnh cũng không thông báo với người làm trưởng bối như bọn họ, đây coi là cái gì?

Bà cho là Sở Mạnh cùng Đường Linh Chi vẫn có chút cơ hội, dù sao cũng là kết hôn mà thôi! Ai biết bây giờ lại lại thêm một đứa trẻ. Có lẽ đáng đòi Quan Ngưng Lộ không có cái phúc khí đó, con còn chưa có sinh ra thì phải nằm viện giữ thai rồi. Có thể thuận lợi sanh ra hay không còn là một vấn đề!

"Phu nhân, xin hỏi bà thăm bệnh nhân phòng kia?" Đứng ở VIP cửa thang máy trước, Mộ Bội Văn bị y tá trang phục mặc màu trắng cùng nhân viên bảo vệ ngăn lại. Gian phòng cuối lầu không phải ai cũng có thể đi lên! Mặc dù vị này xem ra giống như là nhân vật có tiền, nhưng nếu như đăng kí trước thì không cho phép đi lên thăm bệnh nhân.

"Tôi muốn tìm Quan Ngưng Lộ, tôi không biết kia là phòng bệnh đặc biệt!" Mộ Bội Văn sắp tức điên rồi, vốn là muốn đến chế nhạo người phụ nữ kia, kết quả người còn không thấy thì tức giận cả người rồi.

"Phu nhân, xin hỏi ngài họ gì? Tôi thông báo bệnh nhân trên lầu được không?" Nếu như bệnh nhân không muốn gặp, cô cũng không có cách nào. Cô gái chào đón còn là gương mặt cười, những người có tiền có thể này cô nhìn nhiều, không đặc biệt nổi bật chỉ có thể đề thấp tư thái của mình.

"Chúng tôi là người Sở gia. Phu nhân chúng tôi là tôi gặp thiếu phu nhân." Quản gia thấy Nữ Chủ Nhân rất tức giận, chủ động cùng nhân viên đăng kí.

"Sở phu nhân, thật ngại. Đây là quy định bệnh viện chúng tôi, chúng tôi cũng không có biện pháp. Xin ngài chờ một chút, tôi lập tức gọi điện lên trên."

"Phu nhân, ngồi một chút đi!" Quản gia đỡ Mộ Bội Văn bộ mặt mất hứng đến nơi nghỉ ngơi tạm thời ngồi xuống.

*****

"Ngưng Lộ, ăn nhiều một chút đi!" Đàm Lệ Hoa ngồi ở bên giường mỉm cười nhìn tới con gái đang uống một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ canh. Người trẻ tuổi bây giờ thật là không hiểu chuyện, ngay cả chăm sóc bản thân cũng không tốt, cũng đã co con rồi, vậy mà đi bộ còn không chú ý một chút, may là ngã ở nhà phát hiện kịp thời, nếu là ở bên ngoài thì phiền toái. Lên cầu thang không cẩn thận té xuống, Sở Mạnh nói như vậy với cha mẹ vợ mình.

"Mẹ, mẹ không cần mỗi ngày đều tới. Ba không bận sao?" Ngưng Lộ uống xong cháo gà ngọt, Đàm Lệ Hoa lập tức đưa khăn giấy, Thím Trương mỗi ngày đều sẽ tới, hơn nữa còn có y tá túc trực 24/24. Chẳng qua là anh. . . . .

"Sở Mạnh sợ con không vui để cho mẹ tới cùng con! Con xem Sở Mạnh thật tốt, chẳng qua là ban ngày công việc quá bận rộn không thể tới thăm con! Con cũng không nên trách nó." Đàm Lệ Hoa nhận lấy chén cất xong, xoa tóc dài của con gái.

"Mẹ." Ngưng Lộ không muốn mẹ luôn nhắc tới anh. Anh đâu chỉ ban ngày không đến, buổi tối cũng không còn tới! Nằm viện bắt đầu từ ngày thứ hai đến bây giờ cũng đã nửa tháng, nói cách khác anh đã biến mất suốt nửa tháng. Đây coi là cái gì? Nhưng Ngưng Lộ không dám nói với mẹ. Giữa bọn họ trở nên không hề giống như trước đây nữa.

"Sao con gái mẹ sau khi kết hôn thì biến thành người khác vậy?" Đàm Lệ Hoa cảm thán ngàn vạn, nhìn con gái. Trước kia, con gái của bà thật biết điều, khéo hiểu chuyện, chưa bao giờ sẽ tức giận vô cớ, cũng sẽ không làm khó người khác. Nhưng sau khi kết hôn với Sở Mạnh thì dường như biến thành một người khác rồi, sẽ tức giận, sẽ có khó chịu, còn làm nũng nữa . . .

"Mẹ, con nào có. . . . ." Nghe được mẹ nói như vậy, Ngưng Lộ cho là mình mang thai hậu thân tài trở nên làm cho người ta không thể khen, tay cũng không tự giác lau cả mặt, đọc sách nói có người sau khi mang thai gương mặt sẽ xuất hiện những chấm đỏ, trông rất khó coi, cô rất lâu không có soi gương, không biết có phải mọc ra hay không? Cô luôn không thêm đề ý dáng ngoài của mình, nhưng hôm nay chợt đặc biệt đề ý.

"Con xem, tàn nhang đều mọc hết rồi này!" Đàm Lệ Hoa cố ý nhẹ nhàng nắm hai gò má trắng nõn của con gái.

"Mẹ, làm sao đây? Có gương hay không?" Ngay cả mẹ đều nói như vậy rồi, vậy có phải thật hay không? Ngưng Lộ bắt đầu hoài nghi.

"Con gái khờ, mẹ gạt con đó. Con gái của mẹ là từ Tiểu Tiên Nữ trên trời hạ phàm, vô cùng xinh đẹp." Đàm Lệ Hoa cười vui vẻ. Con gái mình xinh đẹp như tiên thì sao sẽ là bà mẹ xấu xí đây ?

"Mẹ, mẹ lúc nào thì gạt con rồi hả?" Ngưng Lộ cùng mẹ cười vui vẻ.

"Bác sĩ muốn con giữ tâm trạng vui vẻ, mẹ đương nhiên phải nghĩ cách trêu chọc con."

"Mẹ, con muốn đi soi soi gương, xem mẹ có gạt con hay không." Ngưng Lộ kéo chăn ra muốn xuống giường.

"Đứa nhỏ này, chậm một chút chậm một chút!" Đàm Lệ Hoa đỡ Ngưng Lộ xuống giường.

"Mẹ, mẹ thật đáng ghét. Vậy mà gạt con được!"

"Lừa con, bây giờ không phải rất vui vẻ sao?"

Y tá trực đẩy cửa đi vào thấy trên giường bệnh không có ai, lại nghe được trong phòng tắm có tiếng nói chuyện nhẹ nhàng với nhau, anh giọng: "Sở phu nhân."

"Y tá Trương, chuyện gì sao?" Cửa phòng tắm, phụ nữ có thai bụng phệ nhưng trên mặt lại không giảm nửa phần mỹ lệ nhô đầu ra. Trong khoảng thời gian nằm viện này, Ngưng Lộ cùng y tá đã rất quen.

"Lầu dưới, có vị tự xưng là mẹ chồng cô - Sở phu nhân muốn thăm cô, không biết cô có muốn gặp bà hay không?" Y tá Trương đứng ở cửa hỏi. Phía trên có giao phó xuống, bất kể là người nào muốn lên, nhất định phải bản thân bệnh nhân đồng ý mới được.

"Mẹ chồng tôi?" Nghe được là Mộ Bội Văn đến, nụ cười trên mặt Ngưng Lộ biến mất.

"Đúng vậy, cô muốn gặp không?" Y tá thấy sắc mặt cô không đúng, quan tâm hỏi.

"Ngưng Lộ, mẹ chồng con tới sao có thể không gặp? Đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện. Y tá Trương, phiền cô nói với bà, Ngưng Lộ chúng tôi đang đợi bà đi lên." Đàm Lệ Hoa cũng không biết quan hệ Ngưng Lộ cùng hai anh em Sở gia và Sở mẫu đang lúc không tốt đẹp, cho là cá tính con gái luôn im lặng, không biết nhiều chuyện làm người khác ưa thích.

"Mẹ, con. . . ." Ngưng Lộ không biết nên nói như thế nào với mẹ về những chuyện khó mở miệng kia.

"Con gái ngoan, về giường nằm đi. Có mẹ ở đây, không phải sợ." Đã là con dâu người ta, phải có thói quen. Huống chi bây giờ là mẹ chồng cũng chủ động tới cửa, cô là tiểu bối, có bất mãn cái gì cũng phải nhịn.

Ngưng Lộ thở dài thật sâu một cái, Sở mẫu đối với cô luôn không khách khí, lần này mẹ lại đang ở đây, không biết sẽ có chuyện gì nữa. . .

Trước kia, có anh ở bên người cô có thể đều không cần suy nghĩ cái gì, giao cho anh là được. Nhưng bây giờ anh không có ở đây, làm sao bây giờ? Anh tại sao có thể quá đáng như vậy? Đi lâu như vậy cũng không tới thăm cô, thậm chí quá đáng đến nỗi một cú điện thoại cũng không có, còn nói muốn chăm sóc cô thật tốt, đều là gạt người chứ gì? Hiện tại lại để cô một mình chịu đựng áp lực từ Sở mẹ, nếu có cái gì thì làm sao mới phải?

Có nên gọi điện thoại cho anh hay không? Ngưng Lộ nhìn điện thoại bên giường, vẫn yên tĩnh ở nơi nào đó, chưa từng vang lên. Vừa nghĩ tới anh đối với cô gần như trực xuất hành động, Ngưng Lộ cảm giác phải uất ức.

"Bà chủ, ngài chậm một chút!" Quản gia dưới sự hướng dẫn của y tá, sau khi gõ cửa thì đi vào.

"Bà thông gia, bà đã tới! Ngồi một chút đi!" Đàm Lệ Hoa đứng dậy cười, tiếp đón Mộ Bội Văn vừa tới liền bày sắc mặt. Những bà lớn nhà giàu có này đều là như vậy, xem thường những người có thân phận, địa vị thấp hơn mình, điều này, Đàm Lệ Hoa cũng không quan tâm, bà đã nhìn thấu! Chẳng qua là, mẹ chồng Ngưng Lộ hình như là người không thể chung sống hòa bình? May là bọn nó không có trở về nhà lớn ở, bằng không lấy cá tính con gái mình thì đoán chừng khó sống. Ngưng Lộ chắc là sẽ không gây gỗ, nhưng không có nghĩa là bà mẹ chồng đó sẽ không gây phiền toái.

"Thật là thất lễ, thì ra là bà thông gia cũng tới." Thấy Đàm Lệ Hoa gương mặt cười, Mộ Bội Văn cũng không tiện phát giận, ngượng ngùng mà cười nói.

"Bà chủ, tôi ra bên ngoài chờ!" Quản gia khom người lễ độ sau đó lui ra ngoài.

"Mẹ, mẹ đã tới rồi!" Ngưng Lộ nằm ở trên giường cẩn thận mở miệng.

"Nếu như mà ta hôm nay không đến, còn không biết các con tính toán muốn lừa gạt ta lừa gạt tới khi nào! Nói không chừng đời thứ ba nhà họ Sở ra đời mà người làm mẹ chồng như ta đây còn phải từ trong miệng người khác mới biết." Ngại vì Đàm Lệ Hoa cũng ở đây, Mộ Bội Văn không có trực tiếp ý kiến với Ngưng Lộ, nhưng trong khẩu khí cũng không có một chút nhã nhặn nào.

"Mẹ, thật xin lỗi. Chúng con. . . ." Ngưng Lộ lúng túng trả lời không được, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã đỏ bừng. Cô làm sao biết Sở Mạnh cũng không có nói với bọn họ đây? Có điều, theo thái độ anh không hài lòng với Sở mẹ, có ý giấu giếm sự thật chiếm đa số. Hoặc là anh căn bản không muốn cho bọn họ biết, nhưng Sở Văn Thiên dù sao cũng là cha ruột anh không phải sao? Cô thật sự là không hiểu nổi người đàn ông tâm cơ thâm trầm đó rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

"Con không có lỗi với ta, là chúng ta có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà họ Sở, có con cũng không có nghĩ là phải báo cho trưởng bối như chúng ta chút nào!" Mộ Bội Văn nhẹ nhàng uống một ngụm trà, cười lạnh nói.

"Bà thông gia, nói như vậy lúc trước bà cũng không biết Ngưng Lộ có thai? Bà xem, đứa nhỏ này thật là không hiểu chuyện, chuyện quan trọng như vậy cũng không có nói cho các vị biết, thật sự là nó sai. Người làm mẹ như tôi cũng không để ý dạy dỗ nó tốt, thật không phải với bà! Mong bà bớt giận! Không cần cùng một đứa trẻ tính toán, về sau tôi sẽ nói nhiều hơn với nó." Đàm Lệ Hoa làm sao không nhìn ra Sở mẹ có ý gây sự sao? Về phần Sở Mạnh tại sao không có nói cho cha mẹ, bà cũng không cần đi truy cứu, nhưng con gái mình cũng có chỗ sai, vì để cho nó về sau ở Sở gia không bị làm khó, bà làm mẹ phải trách nhiệm.

"Bà thông gia, bà nghiêm trọng quá rồi! Tôi cũng không trách nó! Chẳng qua là cảm thấy bọn nó là hậu bối, ngay cả có con chuyện lớn như vậy đều không nói cho ba mẹ là có chút sơ sót! Haha, con trai nhà chúng tôi quá bận rộn, cũng không có thời gian về nhà!" Người ta đều nói như vậy rồi, nếu như bà còn chết cần không thả, đó không phải là chứng minh bà quá nhỏ nhen sao? Mộ Bội Văn cũng không muốn ở trước mặt Quan gia làm mất mặt chính mình.

Hiện tại thái độ Sở Mạnh rất rõ ràng, không có hứng thú với Đường Linh Chi. Bởi vì bà từng gặp Đường Linh Chi ở tiệc gia đình, bà cho là sau lần đầu tiên chính thức gặp mặt ở Sở gia ngày đó, hai người có thể sẽ có chuyện tiếp theo, kết quả Đường Linh Chi nói cho bà biết, cô đã từng gọi điện thoại tới đến Sở Thành tìm Sở Mạnh, nhưng đã một tháng cũng không trông thấy anh hồi âm, cho nên cũng thôi luôn.

"Sở Mạnh bận rộn công việc là sự thật. Nhưng chủ yếu là con gái nhà chúng tôi cũng không có kịp thời nói với các vị, vẫn là nó sai rồi!" Đàm Lệ Hoa cười theo nói.

"Hôm nay không phải là hội nghị phê bình đâu. Chúng ta cũng không cần tìm lý do nữa. Đúng rồi, Ngưng Lộ, đứa nhỏ lớn bao nhiêu rồi?" Mộ Bội Văn nhìn Ngưng Lộ hỏi.

"Khoảng 6 tháng ạ!" Ngưng Lộ nhẹ giọng nói, len lén nhìn mẹ một cái, mẹ đưa cô ánh mắt khích lệ.

"Là con trai hay con gái? Có thể biết không?" Mộ Bội Văn nhìn chăm chăm Ngưng Lộ không thả, dù bất mãn cô thế nào, dù sao cô vẫn có con của Sở Mạnh, nó cùng bà cũng coi là có chút liên hệ máu mủ, quan tâm một chút là chuyện đương nhiên. Bà cũng không thể nào cả đời không cùng con trai mình nói chuyện. Nếu như lúc này bà biết đứa nhỏ trong bụng Ngưng Lộ không có một chút quan hệ nào với mình, đoán chừng sẽ giận đến muốn nhảy từ tầng thượng xuống.

"Mẹ, cái này con không hỏi bác sĩ." Ngưng Lộ không dám nói là không muốn biết.

"Không hỏi? Tại sao không hỏi? Không hỏi bác sĩ cũng nên nói chứ?" Sở mẹ gương mặt không thể tin.

"Bà thông gia, cái này bà không nên gấp! Lần khám thai sau chúng tôi sẽ hỏi bác sĩ." Đàm Lệ Hoa biết người của đại gia tộc đều là muốn con trai hơn, cho nên đứng dậy trấn an một chút tâm tình của bà. Ai, con gái mình cũng thật là quái, chính là không để cho bác sĩ nói. Xem ra lần này không muốn tra cũng phải xét.

"Còn dùng được lần sau sao? Tôi sẽ đi tìm thầy thuốc ngay bây giờ! Quân gia, vào đi!" Mộ Bội Văn hướng ngoài cửa hô.

"Di Sở, đã lâu không gặp! Không biết di Sở tìm bác sĩ có chuyện gì? Con đây có thể giúp không?" Đẩy cửa vào là Tống Tử Tự.

"Ha ha, là A Tự! Sao lại rảnh rỗi xuống đây!" Mộ Bội Văn chính là điển hình loại phụ nữ bất nạt kẻ yếu, biết nhà họ Tống có sức ảnh hưởng ở hai giới chính trị - thương nghiệp, bà ở trước mặt Thái Tử Gia nhà họ Tống một chút phách lối cũng không có.

"Di Sở cũng tới địa bàn của con rồi, con đây người chủ nhân sao có thể không xuống tiếp đón đây? Kia không phải là quá thất lễ sao?" Luôn cười haha, đây chính là điểm mạnh của Tống Tử Tự anh. Lúc Sở mẹ mới vừa bước vào thang máy thì anh đã nhận được thông báo. Người mẹ của Sở Mạnh này cũng không phải là đèn đã cạn dầu, nếu anh có giao phó cho anh nhân viên để ý, anh đương nhiên phải xuống quan tâm. Ngưng Lộ sao có thể là đối thủ của Sở mẹ chứ?

"A Tự, con khách sáo rồi!" Ở trước mặt Tống Tử Tự, Mộ Bội Văn giống như là một con mèo bị rút móng vuốt.

"Ngưng Lộ, hôm nay thế nào?" Tống Tử Tự đi tới bên giường, cười hỏi cô nàng Ngưng Lộ gương mặt khăn trương kia.

"Rất khỏe ạ!" Thật ra thì lúc vừa rồi thấy Tống Tử Tự tiến vào Ngưng Lộ đã yên tâm rồi.

"Vậy thì tốt! Đúng rồi, nói cho em biết tin tức vui vẻ có được hay không?" Tống Tử Tự không để ý tới kia hai người phụ nữ ngồi ở một bên, cúi người xuống đến gần bên tai Ngưng Lộ.

"Cái tin tức vui vẻ gì?" Ngưng Lộ không rõ chân tướng.

"Chồng của em trở lại! Tối nay sẽ đến thăm em, vui hay không vui?" Tống Tử Tự nói âm lượng chỉ hai người nghe được, sau đó mặt cười xấu xa nhìn gương mặt Ngưng Lộ đã đỏ bừng. Ai, nhìn người đàn ông cá biệt, không dám đến bệnh viện đó là bạn tốt nhiều năm của mình, anh lần đầu làm nguyệt lão đi! Nếu không, người phụ nữ Ngũ Ngân Nghiên kia lại gọi điện thoại thúc giục anh nhanh một chút đem Tổng Giám đốc Sở Thành kéo ra ngoài chém đầu rồi, chính anh muốn vội còn chưa xong, đem một đám thù hạ chỉ còn lại một hơi đánh nhờ điện thoại giúp đỡ, đó chính là lỗi anh rồi!

"A Tự. . . . ." Cái gì gọi là người đàn ông của cô? Tống Tử Tự này thật sự là lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng xong mà! Chuyện môn của anh tới tìm cô chọc ghẹo đúng không? Ngưng Lộ cắn răng, trên môi đỏ thắm đã có một ít dấu răng nhỏ.

"Bác sĩ Tống lại đang trêu chọc Ngưng Lộ nhà chúng tôi rồi." Bị bỏ rơi ở một bên, Đàm Lệ Hoa không được tự nhiên nhìn bộ mặt Mộ Bội Văn đã mất hứng lúng túng nói. Cái Bác sĩ Tống này thật sự là một chút chừng mực cũng không có, tại sao có thể ở trước mặt mẹ chồng Ngưng Lộ làm ra những hành động khiến cho người ta hiểu lầm đây? Loại đại gia tộc này kiêng kỵ nhất chính là quan hệ nam nữ dính dáng không rõ ràng, nếu là bà thông gia hiểu lầm, vậy là phiền phức lớn rồi, nhìn sắc mặt bà ta đã thay đổi rồi phải không?

"Không phải phụ nữ danh môn khuê tú ra khỏi cửa chính là như vậy, bản lĩnh khác lại không có, bản lĩnh quyến rũ đàn ông lại đứng đầu!" Mộ Bội Văn giận đến sôi máu, ở trong mắt của bà, chỉ có người phụ nữ xuất thân như Đường Linh Chi mới xứng với con trai ưu tú của bà.

"Bà thông gia. . . . ." Đàm Lệ Hoa trên mặt lúc trắng lúc xanh, cô không nghĩ tới Sở mẹ ở trước mọi người lại ăn nói cay nghiệt như vậy. Ngưng Lộ cũng không có làm ra cái chuyện gì mờ ám! Aiz, vừa vào nhà giàu có sâu như biển!

Mà Ngưng Lộ ở trên giường sau khi nghe, vốn là mặt đỏ bừng thì một giây cũng cúi gầm xuống đất, sắc mặt trắng không còn chút máu. Ý tứ trong lời nói Sở mẹ cô nghe hiểu được, nhưng tại sao phải nói ngay trước mặt mẹ cô cùng Bác sĩ Tống? Tim như là bị thứ gì đâm vào, máu tươi chảy ròng!

"Không sao." Tống Tử Tự vỗ vỗ vai của cô đứng lên, vốn là gương mặt ung dung lúc nãy lại có vẻ tỉnh táo: "Di Sở, nếu như con nhớ không lầm, nhà họ Mộ cũng không phải là Danh Môn Vọng Tộc gì chứ? So sánh với gia đình họ Quan trung lưu tay làm hàm nhai, suy sụp chỉ có thể dựa vào một chén canh Sở gia thì gia tộc Mộ thị cũng coi như không hơn gì! Nếu như con nói sai cái gì, kính xin di Sở bỏ qua cho! Không nên tức giận!" Anh đối với bà đã đủ khách khí, bởi vì là nể mặt mũi Sở Mạnh. Nếu như không phải, bà đã sớm bị đuổi đi! Không trách được Mạnh đặc biệt giao phó cho anh nếu như mẹ

cậu ta tới thì phải đặc biệt để ý. Bắt đầu anh không biết Mạnh sao phải đề phòng mẹ của mình như vậy, nhưng từ lúc nói chuyện với nhau, anh cuối cùng là hiểu được. Bà căn bản là muốn tới phá đám, nếu như không phải là anh xuống sớm, đoán chừng Ngưng Lộ bị ức hiếp thành kiểu gì cũng không biết. Ai! Phụ nữ, thật đáng sợ!

"A Tự. . . . . Ta còn có chuyện, đi về trước! Thay ta thăm hỏi cha mẹ con." Lần này đến phiên Mộ Bội Văn cắn đầu lưỡi. Bà chỉ là muốn chèn ép Ngưng lộ mà thôi, không nghĩ tới Thái Tử Gia Tổng gia này lại giúp đỡ cô đi đối phó mình, thật sự là quá đáng. Đang ở thế thấp hơn, Mộ Bội Văn bà như thế nào cũng không dám đắc tội nhà họ Tổng, chỉ có thể mặt xám mày tro lựa chọn rồi đi.

"Di Sờ, xin đi thông thả. Con không tiền!" Chỉ là một nháy mắt mà thôi, Tổng Tử Tự trên mặt lại khôi phục vẻ mặt nhẹ nhõm vô hại, điểm này khiến Ngưng Lộ rất cuộc biết anh cùng tên đàn ông Sờ Mạnh Na âm tình bất định trở thành bạn tốt rồi, bởi vì bản chất bọn họ giống nhau. Nham giống nhau hiểm, cũng không dễ cho mình thua thiệt giống nhau, còn sẽ ức hiếp người giống nhau! Chẳng qua là Sờ Mạnh ở trước mặt cô chưa bao giờ che giấu tính cách anh, mà A Tự lại có thói quen dùng nụ cười che giấu bản tính. Hai bên đều là con sói ác độc.

"Bà thông gia, để tôi tiễn bà." Đàm Lệ Hoa cảm giác mình thật là tiến thoái lưỡng nan, Bác sĩ Tổng là vì họ ra mặt, nhưng đối tượng anh chỉ trích là Sờ mẹ. Về sau làm cho Ngưng Lộ nhà bà biết đối đãi thế nào mới phải?

"Mẹ, đi thông thả!" Ngưng Lộ thấy Sờ mẹ lạnh lùng xoay người đi ra ngoài, cũng không thèm nhìn cô một cái, đầu lại bắt đầu đau đớn. Ai, đời này Sờ mẹ sẽ không hòa nhã với cô đúng không?

"Bản lĩnh con gái bà thật lớn!" Đi tới ngoài phòng bệnh, Mộ Bội Văn nín con giận nửa ngày rốt cuộc phát tiết ra ngoài.

"Bà thông gia, tôi không hiểu rõ ý của bà là gì." Đàm Lệ Hoa không hiểu được sự ghét bỏ của Sờ mẹ.

"Không hiểu. Đi về hỏi con gái bà thì biết! Nó. . . . ." Sờ mẹ đang muốn mở miệng nói ra khúc mắc giữa Ngưng Lộ với hai anh em nhà Sờ, có người nhanh hơn ngăn cản bà.

"Y tá trưởng, phiền cô đem vị này phu nhân đưa đến lầu dưới." Tổng Tử Tự không yên tâm đi ra ngoài theo, để ý đến Sờ mẹ muốn nói cái gì, kịp thời ngăn chặn bà. Lúc này không nên khiến Ngưng Lộ chịu kích thích nữa, nếu như Quan mẹ biết chuyện này nhất định sẽ hỏi Ngưng Lộ, xem ra tối nay phải hỏi Mạnh, để Ngưng Lộ có thể an tâm tĩnh dưỡng, về sau những người khác Sờ gia không được tới.

"Bà chủ, xin mời!" Y tá trưởng đưa tay ra hiệu xin mời.

"Quản gia, đi." Mộ Bội Văn ưỡn ngực lên đi tới thang máy. Tại sao mỗi lần đều giống như bà tự rước lấy nhục đây? Thật là không cam lòng!

*****

"Mẹ, chính là chỗ này. Nhưng có thể chúng ta lên không được. Nếu không chúng ta đến công ty tìm anh Mạnh?" Trước cửa bệnh viện, một cô gái cao gầy, mặt mũi thanh tú nhìn một phụ nữ ước chừng 50 chừng, mặc áo khoác màu đất mở miệng nói.

"Diệc San, nếu không con gọi điện trước đến công ty hỏi Sờ Mạnh có thời gian hay không. Nếu như không có chúng ta đến tiệm cơm lại nói!" Người phụ nữ trung niên mở miệng nói chuyện, trong thanh âm đều là mang giọng điệu đặc âm điệu nước ngoài, làm người ta vừa nghe cũng biết cư trú nước ngoài lâu.

Không sai, hai người này chính là di út của Sờ Mạnh: Tiêu Tinh Nguyệt cùng em họ Tiêu Diệc San. Tiêu Diệc San lần này đem mẹ trở về nước, mục đích rất rõ ràng, chính là muốn lấy được Sờ Mạnh, hi vọng ông trời có thể giúp cô, cô vì ngày này suy nghĩ vài chục năm rồi. Nhiều năm như vậy chưa có trở về nước, Tiêu Tinh Nguyệt dường như có chút xa lạ quê hương thân thuộc của mình, vừa xuống máy bay nghĩ đến muốn nhìn vợ Sờ Mạnh đầu tiên. Tiêu Diệc San cũng không hiểu mình mẹ đang suy nghĩ gì, người phụ nữ Quan Ngưng Lộ kia căn bản là không thể cùng đẳng cấp với họ "Mẹ, chúng ta trực tiếp cho anh ấy kinh ngạc đi!" Lời kéo tay mẹ, đây mới là phong cách làm việc của cô.

"Gọi điện thoại trước!" Tiêu Tinh Nguyệt từ từ đi xuống bậc thang đi ra bên ngoài. Diệc San - đứa nhỏ này nghĩ Sờ Mạnh quá đơn giản, nó hôm nay đã sớm không còn là thiếu niên trẻ trung mười mấy năm trước đó rồi, nếu như dễ dàng bị họ định đoạt như vậy, nó căn bản không nắm giữ được tập đoàn Sờ Thành lớn như vậy, cho dù là có Sờ Vân Thiên che chở, những cổ đông kia cũng sẽ không dễ dàng tin dùng một người trẻ tuổi chưa tới 30 như vậy. Nhưng hiện tại từ tin tức thám tử là có cổ đông có một người không phục. Một người đàn ông đáng sợ như vậy không phải là tùy tiện một người có thể tính kế. Cho nên, bà muốn bảo đảm có thể không có tỷ sơ hở nào, nếu như không chắc thì không nên mạo hiểm để cho mình mất đi cuộc sống vô ưu vô lo trước mắt, bà sống hơn 50 năm, rất nhiều thứ từ từ nhìn thấu, chẳng qua là Diệc San đứa nhỏ này quá cố chấp rồi.

"Được rồi, mẹ. Con gọi là được." Tiêu Diệc San không cam tâm tình nguyện lấy điện thoại di động ra.

Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc lại trở về rồi! Tiêu Tinh Nguyệt vừa bước xuống bậc thang vừa cảm thán ở trong lòng. Đã vài chục năm rồi, thật là nhanh! Cái thành phố này đã không như lúc đầu rồi. Hết thấy đều đã thay đổi: đường xá, nhà cửa, thậm chí là người. . . . .

Cõi lòng như đầy tâm sự, Tiêu Tinh Nguyệt chậm rãi bước từ từ, xống tới trước mặt, cô nhìn thấy hình dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa - Mộ Bội Văn.

Nhiều năm không gặp như vậy, Tiêu Tinh Nguyệt không nghĩ vừa về nước, người xưa đầu tiên nhìn thấy lại là Mộ Bội Văn. Giờ khắc này, chuyện cũ từng chuyện từng chuyện hiện lên vô cùng rõ ràng: chị đã từng hạnh phúc, chị bị đuổi ra ngoài trong mưa, chị lớn bụng đến bệnh viện kiểm tra một mình, cả người chị đều là máu nằm trên băng ca bệnh viện. . . . . tất cả khiến tim bà đau nhói.

"Con đàn bà Quan Ngưng Lộ ti tiện! Một ngày nào đó tôi sẽ làm cô đẹp mặt!"

"Bà chủ, chậm một chút!"

Mộ Bội Văn còn phách lối như vậy à! Nhiều năm như vậy mà không thay đổi! Bà ta có biết, bà ta có thể phách lối như vậy là ai hi sinh để đổi lấy?

"Mộ Bội Văn!" Khi hai chủ tớ đi qua bên cạnh thì Tiêu Tĩnh Nguyệt lên tiếng. Nếu như bà không lên tiếng, theo Mộ Bội Văn cao quý kia sẽ không nhìn thấy bà chứ gì?

Âm thanh từ trên đường truyền đến khiến Mộ Bội Văn đang bước đi nhanh, chân phải ngừng lại, cũng không dám quay đầu nhìn người lên tiếng. Trời ạ, cái thanh âm này! . . . . . Tại sao có thể là bà ta? Không thể nào! Á đã xuất ngoại, sẽ không xuất hiện trước mắt bà nữa.

"Thế nào? Không biết tôi? Xem ra Sở phu nhân thật là người hay quên!" Tiêu Tĩnh Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng đi tới trước mặt bà đứng lại, mà Tiêu Diệc San đang gọi điện thoại bên kia vẫn không biết mẹ đang cùng một người phụ nữ xa lạ nói chuyện thì điện thoại cũng không có cúp liền tới đây, bọn họ mười mấy năm qua định cư nước ngoài, mẹ chưa từng có bất kì liên lạc gì với người trong nước, không thể nào vừa về lại đụng phải người quen.

"Tiêu Tĩnh Nguyệt. . . . . Là bà. . . . ." Mộ Bội Văn sắc mặt chợt trắng toát, cả thân thể đứng không vững, may là quần gia ở phía sau kịp thời đỡ bà.

Bà chủ rốt cuộc sao vậy? Mới vừa rồi trên đường đi xuống còn mắng người ào ào, vừa gặp người phụ nữ xa lạ này thì thay đổi. Xem ra bọn họ quen biết nhau, nhưng bà chưa từng có qua lại với người phụ nữ có gương mặt dịu dàng, nhã nhặn kia, mặc dù tuổi cùng Bà chủ không cách nhau lắm, nhưng nhìn ra được mặt mày tinh tế, lúc còn trẻ không biết diễm lệ, xuất sắc cỡ nào.

"Cũng không phải là tôi sao! Không nghĩ tới sao?" Tiêu Tĩnh Nguyệt vẫn mặt bình tĩnh, nội tâm cũng đã nổi sóng to gió lớn. Mộ Bội Văn ơi Mộ Bội Văn, bà có thể hưởng thụ cuộc sống cao quý như thế là dùng sinh mệnh của chị tôi mà đổi lấy! Làm sao bà có thể hưởng thụ một cách yên tâm, thoải mái vậy?

"Hừ! Vậy thì sao? Bất kể là bây giờ hay là hơn ba mươi năm trước, bà không có cách nào càng đầu lại tôi! Sở Vân Thiên lựa chọn là Mộ Bội Văn tôi. Hai chị em các người kiếp sau đầu thai sớm một chút có lẽ còn có cơ hội, tôi không tiếp. Đi." Mộ Bội Văn trấn an tinh thần, sau khi hít sâu một hơi, nghênh ngang rời đi.

"Vậy sao? Tôi không có cách sao?" Tiêu Tĩnh Nguyệt đưa tay gỡ một sợi tóc rối xuống trán, nhìn bước chân Mộ Bội Văn có chút hốt hoảng, bên khóe miệng cười như có như không.

"Mẹ, bà ấy là . . . ?" Mặc dù họ gặp qua chỉ nói mấy câu, nhưng Tiêu Diệc San đã đại khái đoán được là ai, chẳng qua là cô vẫn là muốn mẹ xác nhận lần nữa.

"Mộ Bội Văn, mẹ trên danh nghĩa của Sở Mạnh." Tiêu Tĩnh Nguyệt nhìn bà ta ngồi lên xe, sau đó nhìn cũng không dám nhìn nơi bà đang đứng. Mộ Bội Văn cũng sẽ có một ngày biết sợ sao?

"Mẹ, vậy chúng ta bây giờ. . . . ." Tiêu Diệc San lớn như vậy, lần đầu tiên thấy trên mặt mẹ xuất hiện vẻ mặt có thể xưng là "kỳ lạ" này.

"Diệc San, mẹ có chút mệt! Về khách sạn nghỉ ngơi trước đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: CHUYỆN CŨ

Khu làm việc của bệnh viện, tầng 26, những phòng làm việc khác đã sớm tắt đèn đi về, chỉ có phòng làm việc cuối hành lang kia không ghi rõ chức vị gì vẫn còn sáng đèn.

"Mạnh, nhìn tôi đây sao cực khổ giúp cậu điều tra tài liệu, có thể tiết lộ một chút vị tiểu thư Tiêu Diệc San kia với cậu quan hệ thế nào hay không?" Tổng Từ Từ trên người mặc áo blue bác sĩ màu trắng còn chưa có cởi ra, anh tựa vào ghế dựa thư thái nhìn Sở Mạnh sau khi nhìn tài liệu vẫn đứng cạnh cửa sổ không nói lời nào.

"A Từ, cậu cảm thấy thế nào?" Sở Mạnh kéo rèm che, đi tới trước mặt Tổng Từ Từ rồi ngồi xuống hỏi ngược lại. Anh không nghĩ tới người âm thầm điều tra Ngưng Lộ là Tiêu Diệc San, không thể phủ nhận cô ta đối với anh có tình cảm không giống với bình thường, nhưng anh chưa bao giờ cho cô bất kỳ ám hiệu mập mờ nào, không phải sao? Cho dù thân phận cô cùng anh không phải là quan hệ họ hàng, anh cũng không thể thích cô. Anh đối với phụ nữ cho tới bây giờ chỉ có dục vọng không có tình cảm, trừ người kia. . . . .

"Là tình nhân cũ của cậu sao?" Tổng Từ Từ nhếch môi cười. Thật ra thì từ lúc anh biết Mạnh đến bây giờ, đã nhiều năm như vậy, rất ít khi cậu ta sẽ dám

chìm vào nữ sắc , dĩ nhiên thỉnh thoảng phát tiết một cái là có, nhưng là những phụ nữ có khát vọng mãnh liệt với cậu ta lại chưa từng thiếu.

"Em họ." Sở Mạnh nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

"Em họ? Cậu đùa gì thế?" Tống Tử Tự vì cái đáp án khoa trương này mà từ trên ghế nhảy dựng lên. Làm sao có thể? Chưa từng có nghe nói qua Mạnh có em họ Tiêu, không phải sao? Mặc dù Sở gia có bà con đông đảo, nhưng thân thích họ Tiêu này anh thật không có nghe nói qua.

"Cậu xem mình giống như là người nói giỡn sao?" Sở Mạnh tự đốt một điếu thuốc thượng hạng.

"Có thể tiết lộ một chút là từ nơi nào xuất hiện không?" Tống Tử Tự nhìn sắc mặt Sở Mạnh vô cùng nghiêm túc, anh cũng không cười. Bởi vì Sở Mạnh chưa bao giờ sẽ đem chuyện riêng của mình ra nói giỡn .

"Con gái của dì mình." Cuối cùng cũng chưa hiểu? Sau khi phun ra một hơi lại một hơi khói mù, mặt của Sở Mạnh càng thêm trầm tĩnh.

"Mạnh, mình nhớ hình như dì Sở không có chị em?" Vậy cậu ta nói đi từ đâu xuất hiện? Giờ khắc này Tống Tử Tự cảm giác mình không hiểu Sở Mạnh, nhưng anh luôn luôn không phải là đàn ông nhiều chuyện.

"Mình có nói là chị em của bà ấy sao?" Sở Mạnh không đáp, hỏi ngược lại.

"Mẹ nó, vậy cậu ở đâu gặp được dì?" Có lúc Tống Tử Tự thật muốn cùng Sở Mạnh đánh nhau một trận, có lời gì đều không nói thẳng ra, đặc biệt khơi gợi hứng thú của người khác. Ừ, như đã nói qua, chính cậu ta cũng có khuyết điểm là được!

"Em của mẹ mình có tính là dì hay không?" Sở Mạnh nhắm mắt lại, mặc cho khói mù ngập tràn khuôn mặt của mình.

"Mạnh, người là muốn kể chuyện xưa cho mình sao?" Tống Tử Tự mở bao thuốc lá trên mặt bàn ra, vì mình đốt một điếu. Anh là bác sĩ, dĩ nhiên hiểu hút thuốc lá có hại với thân thể, nhưng hiện tại anh cần một điếu thuốc để làm yên tĩnh đầu óc có chút nhức mỏi của mình.

"Chuyện xưa? Cậu muốn biết chuyện xưa, cũng được. . . . ." Sở Mạnh phun ra một hơi khói, tự giễu nói. Nếu như tình tiết giống phim truyền hình kia rơi vào anh thì có thể xưng là chuyện xưa, vậy chuyện xưa đi!

Sở Mạnh nhắm mắt lại, trong sương khói lượn lờ, thời gian dường như chưa từng trôi qua, giống như anh lại trở về năm mười lăm tuổi ấy. . . . .

Trường trung học Kinh Sở là trung học do tài sản của xí nghiệp Sở Thành thành lập. 5h chiều là quãng thời gian tan học cao điểm, hai bên đường phía ngoài cổng đã sớm đậu đầy các loại ô tô hạng sang, đều là cha mẹ tới đón con tan học.

Sở Mạnh năm nay mười lăm tuổi, đang học lớp 10, anh đối với bài tập luôn luôn thông minh có thừa, sau khi tan học chưa bao giờ cần ở lại để giáo viên đặc biệt hướng dẫn. Thiếu niên 15 tuổi, mặt mày đã nảy nở, trẻ tuổi mà ngũ quan rõ ràng, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin cùng phần khởi, thân cao gần 1m8 so với bạn cùng lứa đã coi như là hạc đứng trong bầy gà rồi, thỉnh thoảng có nữ sinh đi qua len lén nhìn anh cũng không dám tiến lên chào hỏi.

Tan giờ học lập tức vọt ra khỏi cửa trường học, tài xế đến cửa trường tiểu học đi đón Sở Khương rồi, mà anh đã quen chờ. Dù sao cũng chỉ là mấy phút mà thôi, không có sao cả.

"Con chính là Sở Mạnh?"

Một phụ nữ dùng âm thanh khẳng định ở sau lưng gọi. Sở Mạnh quay đầu lại, đó là một thiếu phụ hơn 30 tuổi, một mái tóc dài xõa vai, nét xinh đẹp trên mặt lại không che giấu được cảm giác mỗi mặt.

"Dì à, con không biết dì!" Sở Mạnh kéo cặp sách trên vai, cũng không muốn cùng người phụ nữ xa lạ biết tên anh nói chuyện nhiều hơn với nhau. Ở cửa trường học có người biết anh cũng không kỳ quái, ba anh sở hữu trường học này, quá nhiều người muốn nịnh bợ đến Đại Công Tử Sở gia.

"Con hãy nghe dì nói hết mới biết dì là ai. Nhưng nơi này không phải là nơi nói chuyện tốt, con đồng ý tin dì, đi theo dì đến một chỗ yên tĩnh nói chút không?" Tiêu Tinh Nguyệt nhìn đứa con trai rõ ràng mới mười lăm tuổi mà đáng đáp so với bà còn cao hơn nửa cái đầu, trên mặt của nó có sự bình tĩnh và kiêu ngạo mà không phải bạn cùng lứa nào cũng có. Chị à, chị yên tâm đi, nó rất tốt, thật rất tốt! Nhưng xin tha thứ cho em không thể không mang cái bí mật mà chị muốn lừa gạt nó cả đời này nói cho nó biết.

"Thật xin lỗi, con không rảnh." Nếu như một người bất kỳ đi tới trước mặt của anh nói cho anh biết, cô có chuyện rất quan trọng muốn cùng nói cho anh biết, hỏi anh có đồng ý đi cùng cô hay không, vậy Sở Mạnh anh từ nhỏ đến lớn không biết bị những người muốn bắt cóc anh trói lại bao nhiêu lần rồi.

"Là về thân thể của con, con cũng không quan tâm sao? Con không muốn biết mẹ con rốt cuộc là ai sao?" Còn nhỏ tuổi đã có suy nghĩ kĩ càng như thế, đúng là không đơn giản! Tiêu Tinh Nguyệt từ trong bóp da lấy một túi bịt kín giống như đựng laptop ra.

"Dì, dì muốn làm cái gì?" Cặp mắt Sở Mạnh sâu và đen thẫm nhưng không nhìn ra bất kỳ dao động nào. Người phụ nữ này không biết nói ra những lời này rốt cuộc có mục đích gì?

"Dì biết rõ con sẽ không tin tưởng lời của dì nói, con đem cái nhật ký này về sau khi xem xong nếu như còn chưa tin lời dì nói, con có thể đi hỏi ba con Sở Vân Thiên, dì tin ông ta sẽ cho con một đáp án tốt nhất. Bên trong còn có điện thoại của dì cùng địa chỉ, hẹn gặp lại!"

Lại một đám đông tan học nữa, quả thật không phải là nơi dễ nói chuyện, Tiêu Tinh Nguyệt cầm túi trên tay đưa cho Sở Mạnh sau đó xoay người biến

mất trong dòng người đông đúc.

Sở Mạnh sững sờ nhìn cái đồ bị cưỡng ép đặt ở trong tay đó, lông mày xinh đẹp nhíu lại. Anh làm sao vậy? Rõ ràng là không tin người phụ nữ kia hồ ngôn loạn ngữ nhưng mà tay lại đem đồ nhận lấy, giống như là bị ma quỷ ám vậy.

Anh không phải là muốn đem nó ném ở trong thùng rác sau đó vỗ vỗ tay xoay người về nhà, coi như chưa từng có chuyện này? Sở Mạnh từ lúc còn nhỏ tới nay, lần đầu tiên cảm giác lòng mình lại hoảng loạn lên vậy!

"Đại thiếu gia. . . . . Đại thiếu gia. . . . ." Tài xế Sở gia đem xe dừng bên cạnh Sở Mạnh, ngay cả kêu lên vài tiếng cũng không thấy đáp lại. Đại thiếu gia hôm nay rốt cuộc là sao vậy? Vẫn nhìn chăm chăm vào một cái túi nhỏ trong tay không nói một lời, giống như âm thanh bên cạnh cũng không nghe lọt tai vậy.

"Anh hai, anh hai. . . . . Về nhà!" So với Sở Mạnh, Sở Khương nhỏ nhắn 8 tuổi ngồi ở ghế sau, sau cửa sổ xe thích nhất gọi anh hai vui vẻ. Cậu thích nhất cùng anh hai chơi đùa, anh hai cái gì cũng biết, vận động thể thao cũng rất cừ, ở trong mắt Sở Khương, anh hai không gì là không làm được.

"Sở Khương, bài tập hôm nay có viết xong mới về nhà hay không?" Tâm hồn Sở Mạnh bị tiếng gọi non nớt "anh hai" gọi về, trong lòng thở ra một hơi, thay bằng mặt cười ôn hòa mở cửa xe ngồi vào trên ghế sau, vuốt đầu em trai nhẹ giọng hỏi.

"Xế chiều hôm nay là tiết thể dục, anh hai quên sao?" Sở Khương mở miệng hỏi. Anh hai hôm nay thật sự rất kỳ quái, trước kia rõ ràng mỗi ngày đều nhớ cậu học tiết gì mà.

"Thật xin lỗi, anh hai hôm nay bận rộn, đầu hơi choáng váng!" Sở Mạnh đưa tay vuốt vuốt lông mày, anh thật sự là bị cái thứ đồ vật quý này ảnh hưởng sao?

"Anh hai, cái này là cái gì?" Sở Khương tò mò nhìn túi đồ trong tay Sở Mạnh.

"Cái này là đồ ngày mai anh hai phải làm thí nghiệm đó." Sở Mạnh cười với em trai một tiếng vội vàng đem cái đồ ảnh hưởng đến tâm tình của mình nhét vào trong túi xách.

"A! Đúng rồi anh hai, hôm nay chúng em mới có thầy giáo thể dục mới đó. . . . ." Dù sao tuổi còn nhỏ, Sở Khương mỗi ngày cùng anh hai kể lại từng chuyện nhỏ ở trường học.

Mà Sở Mạnh nhưng không có kiên nhẫn như thường ngày thường cùng em trai nói chuyện phiếm, ngẩn người, nhìn chăm chăm bọc sách. Mãi cho đến xe dừng ở trong vườn hoa Sở gia, Sở Mạnh không có chơi một em trai một hồi nữa, ba vẫn chưa về. Cậu trực tiếp chạy về gian phòng trên lầu của mình.

Từ sau khi về đến nhà, cậu liền mở ra cuốn nhật ký đã có điểm ó vàng đỏ, ghi chép bắt đầu từ cô gái 14 tuổi tên Tiêu Tinh Vân thích người con trai Sở Văn Thiên, cô từ từ thổ lộ tâm tình của mình. Mãi cho đến năm 18 tuổi ấy, cô mới có dũng cảm thổ lộ với người con trai có thể coi như là thanh mai trúc mã đó, bọn họ bắt đầu hẹn hò lần đầu tiên. Nhưng ai có thể nghĩ tới, hạnh phúc không có kéo dài bao lâu, một người khác có thể coi như là bạn bè tốt của bọn họ là Mộ Bội Văn cũng thích Sở Văn Thiên lâu rồi, lại bị Tiêu Tinh Vân giành trước một bước. Tình bạn của bọn họ bắt đầu thay đổi, Mộ Bội Văn không hề đi cùng bọn họ nữa, gặp mặt cũng không nói chuyện. Điều này làm cho Tiêu Tinh Vân rất khổ sở, nhưng càng ngày càng yêu say đắm Sở Văn Thiên hơn nên cô thế nào cũng buông tay không được.

Quan hệ ba người bọn họ vẫn giằng co đến khi Tiêu Tinh Vân cùng Sở Văn Thiên kết hôn. Tiệc rượu ngày hôm đó, tâm tình Mộ Bội Văn buồn bực mà uống rượu lại xông thẳng vào phòng tân hôn người ta cãi lộn, nói Tiêu Tinh Vân đoạt người đàn ông cô yêu mến, mặt dày mày dạn không chịu rời đi. Tiêu Tinh Vân giờ mới hiểu được thì ra là cô ta cũng là yêu Sở Văn Thiên, chỉ là mình thổ lộ trước mà thôi. Người trong cuộc như Sở Văn Thiên không để ý đến người phụ nữ mượn rượu giả điên đó, anh vẫn lẳng lặng nhìn người vợ mới cưới động lòng người của mình thôi, giống như là muốn nhìn thấy gì đó từ trên mặt cô. Anh đối với Mộ Bội Văn cũng không có loại tình yêu nam nữ đó, cũng lắm chỉ là cảm giác bạn tốt cùng nhau trưởng thành thôi, nhưng anh thật lòng yêu Tinh Vân.

"Văn Thiên, em nên làm cái gì bây giờ? Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Tiêu Tinh Vân nhìn Mộ Bội Văn trên đất vẫn lẳng bầm nói nhỏ, lao vào trong ngực của anh đau khóc thành tiếng.

"Tinh Vân, đừng khóc. Chúng ta không có lỗi với bất kì người nào, giao cho anh!" Sở Văn Thiên buông vợ ra, đi tới bên cạnh Mộ Bội Văn, một tay kéo cô muốn đem cô kéo ra ngoài cửa, Mộ Bội Văn lại nhân cơ hội nhào vào trong ngực anh, nâng khuôn mặt khóc đến nhem nhuot: "Văn Thiên, anh làm sao có thể quên mất lời thề chúng ta khi còn bé? Anh đã nói trưởng thành muốn em làm cô dâu mà? Tại sao anh không phải hả?"

"Bội Văn, em uống say rồi. Đồng ngôn đồng ngữ khi còn bé tại sao có thể tin thật? Anh gọi phục vụ đưa em về!" Sở Văn Thiên cũng nhớ tới thời điểm này, vì an ủi Mộ Bội Văn bị tiểu nam sinh khi dễ mà xung phong nhận việc nói trưởng thành muốn kết hôn để cô làm cô dâu. Nhưng anh không nghĩ tới cô lại sẽ tưởng thật.

Thật vất vả lôi kéo cô đi tới cửa phòng trong miệng, Sở Văn Thiên kinh ngạc phát hiện em gái Tinh Vân Tinh Nguyệt lại đang ngoài cửa, tiểu nữ sinh luôn luôn hoạt bát ấy đỡ Mộ Bội Văn trong tay anh: "Anh rể, em tới đưa chị Bội Văn về nhà!" Cô mới vừa rồi vẫn chú ý nhất cử nhất động Mộ Bội Văn, thấy cô len lén từ trong thang máy đi lên thì cô cũng đi theo.

"Tinh Nguyệt, vậy làm phiền em vậy!" Sở Văn Thiên cảm kích nhìn cô em vợ.

"Chị Bội Văn, chúng ta đi thôi! Không nên ảnh hưởng chị hai cùng anh rể động phòng hoa chúc." Tinh Nguyệt ý bảo làm Văn Thiên yên tâm.

"Ta vì sao phải đi? Ta nhất định phải nói rõ ràng. . . . ." Mộ Bội Văn còn chưa phải chấp nhận việc mình cứ thua như vậy.

"Chỉ cho rằng bây giờ nói gì còn có tác dụng sao? Bọn họ đã kết hôn rồi! Kết hôn đó!!!" Sau khi Sở Văn Thiên đóng cửa lại, Tiêu Tĩnh Nguyệt buông Mộ Bội Văn ra. Cô cho là chỉ có cô khổ sở sao? Cô cũng khổ sở nữa! Đúng vậy, Tiêu Tĩnh Nguyệt cũng thích anh rể của mình, nhưng chị hai và anh rể yêu nhau thật lòng, cô cũng chỉ có thể chúc phúc bọn họ, thế nhưng Mộ Bội Văn thì sao? Người ta cũng đã kết hôn còn muốn người ta, đây coi là cái gì?

"Em tức giận sao? Có phải em cũng thích anh ta hay không?" Rõ ràng đã say nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, Mộ Bội Văn lạnh lùng nhìn về mặt khổ sở của Tiêu Tĩnh Nguyệt.

"Đúng, em thích anh ấy! Nhưng mà em sẽ không giống như chị làm ra chuyện vô sỉ như vậy." Tiêu Tĩnh Nguyệt ngồi chồm hổm xuống nhìn thẳng vào mắt cô.

"Em thăm mền anh rể của mình cũng không dám nói ra, có thể cao thượng sao? Một người con gái ngay cả hạnh phúc của mình cũng không dám tranh thủ, coi là cái gì? Ha ha. . . . ." Mộ Bội Văn cười đến rơi nước mắt rồi. Còn cô thì sao? Cũng giống như nhau chứ? Có ít thứ không phải là tranh thủ mà có thể lấy được, ví dụ: người đàn ông mà mình yêu. Nhưng cô còn chưa cam tâm, rốt cuộc cô thua kém Tiêu Tĩnh Văn ở điểm nào?

"Tôi không muốn nói với người điên, đi hay không tùy chị." Tiêu Tĩnh Nguyệt không muốn để ý cô, tự mình đi về phía thang máy.

"Chúng ta điên hết rồi! Yêu người không nên yêu!"

Lúc này cửa phòng mở ra liền đóng lại! Tiêu Tĩnh Văn thừa dịp Sở Văn Thiên đi phòng tắm tắm len lén mở cửa muốn nhìn Mộ Bội Văn đã đi về chưa, kết quả lại nghe được chuyện không nên nghe. Em gái của mình sao cũng thích Văn Thiên đây? Mọi chuyện ngày càng rối rắm, giống như mạng nhện dây dưa ác nghiệt phải làm sao đây?

Điều Tiêu Tĩnh Văn không nghĩ tới chính là cuộc sống ngọt ngào của cô cùng Sở Văn Thiên cũng chỉ có thời gian ngắn ngủi không tới một năm. Vốn là hai người Sở gia đối gia thế cô không mấy hài lòng bắt đầu cũng không khách khí nữa, bởi vì sau khi kết hôn lâu như vậy cô cũng không có mang thai, đây đối với Sở gia mà nói chính là chuyện lớn nhất. Cha mẹ cả ngày lẫn đêm ở bên tai cầu nài khiến Sở Văn Thiên cũng dần dần không nhịn được, một ngày buổi tối sau khi cùng Tĩnh Văn cầu hoan, lần đầu tiên bọn họ bắt đầu cãi vã sau đám cưới. Một lần kia cãi vã rất hung khiến hai vị Sở gia làm ầm lên. Dưới lời nói lạnh nhạt của hai người, đêm đó Sở Văn Thiên giận đến bỏ đi chưa có trở về. Mãi cho đến ngày thứ ba mới trở về, nhưng vẫn là chiến tranh lạnh với Tiêu Tĩnh Văn.

Cha mẹ chồng chế nhạo cùng chồng đối đãi lạnh nhạt, khinh thường khiến Tiêu Tĩnh Văn ngày từng ngày gầy đi, cơ hồ cả ngày không bước chân ra khỏi nhà. Đó là một buổi chiều ánh nắng tươi sáng, Tiêu Tĩnh Văn ở trong hoa viên phơi nắng, trong lòng bỗng dưng khăn trương lên, giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc ăn cơm tối. Sở Văn Thiên hiếm khi trở về trước thời gian bình thường, Tiêu Tĩnh Văn vui vẻ vẫn chưa tới ba giây. Bởi vì đi theo phía sau anh chính là Mộ Bội Văn đang đầy đắc ý.

Ngay trước mặt Tiêu Tĩnh Văn tái nhợt cùng cha mẹ Sở gia, Sở Văn Thiên tuyên bố chuyện Mộ Bội Văn có thai của anh. Thì ra ngày đó sau khi bọn họ cãi vã, anh chạy đi ra ngoài tìm Mộ Bội Văn uống rượu, thổ lộ tâm sự với cô. Không nghĩ tới lại bị Mộ Bội Văn lợi dụng, đêm đó bọn họ đã xảy ra quan hệ. Sau đó Sở Văn Thiên vì hành động của mình mà cảm thấy hối hận, mà Mộ Bội Văn lại cố tình rộng lượng nói không có gì cả. Anh cho là chuyện sẽ cứ như vậy là xong, một tháng sau, Mộ Bội Văn lại tìm anh nói có thai, hỏi anh làm sao bây giờ? Đang vì lúc cha mẹ thúc giục phiền lòng, Sở Văn Thiên không chút suy nghĩ liền đem cô mang về, mục đích của anh rất đơn giản, để Mộ Bội Văn sinh hạ con rồi anh sẽ đền bù cho cô, cũng xem như đã giải quyết xong nỗi lòng của cha mẹ.

Nhưng anh đã đoán sai tâm tư cùng lòng dạ nhỏ hơn kim ở đáy bể của phụ nữ. Đêm đó dưới sự cho phép ngầm của cha mẹ Sở gia, Mộ Bội Văn đã ở lại. Sở Văn Thiên trở về phòng muốn nói ra suy nghĩ của anh cho Tiêu Tĩnh Văn, không nghĩ tới anh còn không kịp nói, Tiêu Tĩnh Văn liền đưa ra yêu cầu ly hôn. Nếu anh đã làm đến mức này, cô ở lại hay không ở lại đã không còn một chút ý nghĩa, không phải sao? Tiêu Tĩnh Văn cũng không cho là mình có thể chịu được kiếp chung chồng, cho nên dù đau lòng thì vẫn lựa chọn rời đi.

"Em không thể độ lượng chút sao? Bội Văn người ta đều đồng ý chung sống tốt đẹp với em rồi!" Sở Văn Thiên không nghĩ tới Tĩnh Văn ngày thường luôn dịu dàng, làm long người vừa ý lại sẽ là cứng rắn, kiên quyết như thế.

"Đây đã là sự rộng rãi nhất em có thể làm được. Sở Văn Thiên, có lẽ chúng ta thật sự hết duyên! Tạm biệt!" Kéo hành lý đã thu dọn đơn giản đi, Tiêu Tĩnh Văn không để cho mình khóc lên.

"Tĩnh Văn, em đừng như vậy được không?" Sở Văn Thiên giữ cô lại, anh không muốn xa rời cô. Chẳng qua là khoảng thời gian này cha mẹ ép quá, công ty lại ở vào thời kỳ khó khăn, anh bận đến nỗi một người mà như hai người, ban ngày bận chuyện công ty, buổi tối trở về còn phải ứng phó những chuyện trong nhà này.

"Buông tay đi, Văn Thiên! Em không còn cách nào khác! Đây đã là nhẫn nại lớn nhất em có thể làm được." Tiêu Tĩnh Văn nhắm mắt lại.

"Em nhất định phải đi đúng không? Tùy em! Nhưng em bước ra khỏi cửa lớn Sở gia thì đừng hối hận!" Sở Văn Thiên chán nản buông tay, anh mệt mỏi, thật sự mệt mỏi!

Hối hận? Nếu thật sự có hối hận, đó cũng là hối hận không nên yêu người đàn ông như vậy mà thôi. Cô cho là anh sẽ là chỗ dựa cả đời của cô, kết quả lại không phải vậy. Trên cái thế giới này, có lúc ngay cả chính mình đều không dựa vào được, người khác làm sao có thể tin tưởng?

Sở Vân Thiên! Chúng ta không cần gặp lại! Đời này, kiếp sau sau nữa cũng không cần! Bóng dáng Tiêu Tinh Vân cô đơn đi ra khỏi đại trạch Sở gia.

Mà Mộ Bội Văn đứng ở trước cửa sổ nhìn, khuôn mặt cười vì mưu kế đã thực hiện được. Tiêu Tinh Vân, cứ đi đi! Sở Vân Thiên từ nay về sau là của một mình tôi! Người không vì mình, trời tru đất diệt! Tôi cũng chẳng có cách nào khác.

Không nghĩ tới, lời nói của Tiêu Tinh Vân như lời tiên tri, đời này bọn họ thật sự không có cơ hội gặp lại nữa. Sau khi rời Sở Vân Thiên hai tháng, Tiêu Tinh Vân phát hiện mình có thai. . . .

Mà nhật ký đến đây cũng đột nhiên ngừng lại, tâm trạng lơ lửng giống như bị người khác xé nát một phần. Sở Mạnh tốn một buổi tối đọc đi đọc lại từng chữ từng chữ. Càng đọc, tâm trạng càng nặng trĩu, lời nói của người phụ nữ kia chẳng lẽ là thật sao? Chẳng lẽ anh thật sự là con trai của Tiêu Tinh Vân sao? Anh không tin, Mộ Bội Văn từ nhỏ đến lớn vẫn thương yêu lại không phải mẹ của anh! Người anh gọi là mẹ vài chục năm lại không phải mẹ của anh, điều này làm sao anh có thể chấp nhận? Anh không tin, không tin.

Lại nhật lên nhật ký bị anh ném xuống đất, anh quyết định hỏi Sở Vân Thiên, tối nay nhất định phải hỏi rõ ràng.

"Ba, con có việc muốn hỏi ba!" Đứng ở bậc thang cuối cùng, Sở Mạnh gọi lại là Sở Vân Thiên vừa đi xã giao về.

"Sở Mạnh, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ, ngày mai không cần đi học sao?" Sở Vân Thiên thấy bình thường con trai đã sớm đi ngủ lại trong lúc này có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, nói có chuyện muốn hỏi ông.

"Ba, con nói con có việc muốn hỏi ba!" Sở Mạnh nhìn chằm chằm Sở Vân Thiên không thả. Anh không muốn tin ba anh sẽ là người đàn ông vô tình vô nghĩa trong nhật ký như vậy, anh nhất định phải hỏi rõ ràng.

"Được rồi, con trai. Chúng ta đến phòng sách nói." Khó được thấy con trai lại nghiêm túc thế, Sở Vân Thiên cùng anh đi vào phòng sách.

"Cha, bên trong nói có đúng không là thật?" Bước qua cửa, Sở Mạnh cầm nhật ký trên tay trực tiếp ném tới trước mặt Sở Vân Thiên.

"Đây là. . . ." Bìa ngoài màu xanh da trời quen thuộc như vậy, nét chữ quen thuộc như vậy. . . . . Đó không phải là nhật ký của Tinh Vân sao? Sao lại ở trên tay Sở Mạnh? Sở Vân Thiên nhắm mắt lại nói không ra lời. Làm sao biết chứ, ban đầu anh cho Tinh Nguyệt một khoản tiền sau đó, cô không phải là đáp ứng sẽ không tới quấy nhiễu cuộc sống của anh sao? Vậy bây giờ là cái gì? Sở Mạnh có phải đã biết?

"Ba chỉ cần nói cho con biết có phải thật vậy hay không? Con không phải là con trai của ba với bà ta đúng không?" Thấy vẻ mặt Sở Vân Thiên, Sở Mạnh trong lòng đã hiểu rõ nhưng vẫn là vì áp lực này mà tâm thần đại loạn. Anh không hiểu, thật sự không hiểu, tại sao tình tiết truyền hình này có thể xảy ra trên người anh? Làm sao có thể? Bàn tay tức giận quét qua bình gốm sứ thời nhà Tống màu xanh đặt ở giá sách, bình hoa quý báu vang lên tiếng "xoảng", chia năm xẻ bảy ra trên mặt đất. Thanh âm lạnh lạnh vang lên trong đêm khuya yên lặng nghe hết sức chói tai.

"Phải" Cả người Sở Vân Thiên giống như chột già mười mấy tuổi, khuôn mặt mệt mỏi lui về phía sau. Tinh Vân, con đã biết rồi! Con trai đã biết em mới là mẹ của nó rồi! Em nên vui mừng mới phải, không phải sao? Tinh Vân! Thật sự xin lỗi em!

"Tại sao? Nói cho con biết tại sao?" Văn kiện trên bàn, bút, ly nhất nhất rơi vào xuống đất, lại không thể giảm bớt nửa phần tức giận cùng không tin trong lòng Sở Mạnh. Anh không muốn sống ở chỗ này nữa, không muốn đối mặt với người đàn ông trước mặt mà anh gọi là ba nữa, anh cần một mình tĩnh lặng, anh không biết nên làm sao mới phải. . . . .

Cho đến khi tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, Sở Vân Thiên mới mở mắt ra, con trai đã chạy ra ngoài.

"Con đi đâu?" Sở Vân Thiên đuổi theo.

"Không cần ba lo! Để cho con yên lặng một chút! Không cần đi theo!" Sở Mạnh lái xe từ trong nhà để xe ra ngoài. Mặc dù đã sớm biết lái xe, nhưng vẫn chưa tới tuổi cầm bằng lái. Nhưng hôm nay anh không quản nhiều như vậy, nếu anh không phát tiết ra ngoài, anh nhất định sẽ điên.

Toàn bộ ba ngày, anh cũng không có về Sở gia. Anh không biết đối mặt thế nào với mẹ cùng em trai Sở Khương mà anh vẫn luôn cho rằng là ruột thịt.

Gần tới ngày thứ ba, sắc trời u ám, anh cuối cùng đem xe dừng ở địa chỉ mà người phụ nữ kia cho anh. Đó là một nhà trọ cũ kỹ, ngoài cửa sổ treo các loại quần áo đủ màu sắc đung đưa trong gió. Chỗ như thế này người ở được sao? Sở Mạnh không biết mình rốt cuộc làm sao, mà xui quỷ khiến lại đến chỗ này.

"Mẹ, mẹ xem, người kia còn đứng ở phía dưới kia!" Một cô gái nhỏ mười mấy tuổi muốn đóng cửa sổ lại, ánh mắt nhìn xuống lại vẫn thấy mới vừa rồi chuẩn bị mưa thì một cậu con trai cao lớn vẫn đứng ở nơi đó. Cách mới vừa rồi cô phơi quần áo thì cũng đã một giờ đồng hồ, vậy anh không phải là ở đó thật lâu sao?

"Diệc San, là ai vậy?" Tiêu Tinh Nguyệt từ trong phòng bếp bưng nồi canh nóng hỏi ra.

"Một anh trai." Mặc dù là từ lâu năm cao nhìn xuống, vẫn còn mưa, nhưng Tiêu Diệc San chính là biết đó là một anh trai đáng đáp rất đẹp mắt, nhưng sao giờ này anh ấy vẫn đứng ở đây? Là chờ ai sao? Chờ người cũng có thể cảm ô mà, mưa lớn như thế sẽ bị ồm ồm.

"Sở Mạnh. . . . ." Theo hướng ngón tay út con gái chỉ, Tiêu Tinh Nguyệt thấy được bóng dáng cô đơn đứng không nhúc nhích trong cơn mưa tầm tã. Cô cho là anh sẽ không tin tưởng cô..., cho nên nhiều ngày như vậy một chút tâm hơi cũng không có, cô đang định nếu như anh không đến tìm cô, vậy cô tự mình đến cửa tìm Sở Vân Thiên!

Năm ấy, sau khi chị hai bởi vì khó sinh qua đời, cha mẹ cũng bởi vì chịu rất nhiều đã kích mà lần lượt qua đời. Mà cô cầm một khoản tiền của Sở Vân Thiên tiếp tục đi học, sau khi tốt nghiệp gả cho một nhân viên công vụ. Bắt đầu cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua cũng không tệ lắm, nhưng sau khi sinh con gái, chồng cô si mê đánh bạc, chưa được mấy năm liền tiêu xài tiền gửi ngân hàng, không còn sót lại một đồng trong nhà, chưa kể còn thiếu nợ cho vay nặng lãi. Không chịu nổi cảnh ngày qua ngày trốn nợ, lúc Tiêu Diệc San 4 tuổi, chồng cô dùng khí ga tự sát chỉ để lại một đôi mẹ con sống nương tựa lẫn nhau. Vì trả khoản nợ, Tiêu Tĩnh Nguyệt đem toàn bộ tiền đi cầm cố, oán hận với chồng khiến cô sửa họ lại của con gái luôn.

Những năm này, cô vừa làm cha lại vừa làm mẹ, vừa làm việc vừa chăm sóc con gái, chịu đựng quá nhiều rồi. Nhưng gian phòng nhà trọ tiện nghi lại bị tịch thu do Nhà nước muốn mở rộng đất, điều này có nghĩa là mẹ con cô phải sống một cuộc sống đầu đường xó chợ lần nữa. Cô không muốn cuộc sống như thế; một ngày thu dọn đồ đạc, cô lại thấy được di vật của chị hai, một bản ghi chép là nhật ký của chị cùng những yêu hận đây đưa với Sở Vân Thiên.

Cô cũng là không còn cách khác. Năm đó mặc dù đã đáp ứng Sở Vân Thiên không hề nói chuyện này nữa, nhưng cuộc sống bức bách thì có biện pháp gì khác sao? Huống chi năm đó là anh ấy có lỗi với chị hai, đưa cho anh ta giá cao một chút thì thế nào đây? Cho nên, cô trực tiếp tìm được Sở Mạnh. Cô tin tưởng Sở Vân Thiên nhất định sẽ thỏa hiệp.

"Mẹ, mẹ biết anh ấy sao?" Tiêu Diệc San nghe được từ miệng mẹ gọi ra tên tuổi anh hai đó, trong lòng hưng phấn lên.

"Diệc San, nhanh lên một chút, đi lấy cái ô cùng mẹ đi xuống. Anh ấy là anh họ cô!" Tiêu Diệc San cũng kích động đến thiếu chút nữa nói không thành tiếng.

Thì ra là anh ấy là anh họ cô!

Sở Mạnh đi theo Tiêu Tĩnh Nguyệt lên trên lầu, còn chưa kịp hỏi cái gì, cả người gục xuống. Toàn bộ ba ngày ba đêm, anh không nhắm mắt lại, rốt cuộc vẫn là mệt mỏi!

Thì ra là anh ấy là anh họ cô! Dáng dấp anh ấy thật đẹp mắt! Giống như Lưu Xuyên Phong trong truyện tranh vậy. Tiêu Diệc San cầm trong tay một cái khăn lông nóng ướt nhẹp không ngừng lau mồ hôi không ngừng chảy ra từ trán anh. Anh nóng rần lên, uống thuốc hạ sốt rồi bắt đầu đắp mồ hôi. Mẹ nói một lát sẽ khỏi, nhưng bây giờ anh ấy sao còn không tỉnh lại?

"Em là ai?" Sau khi hạ sốt, Sở Mạnh cảm giác giống như ngủ một giấc rất dài rất dài, tỉnh lại cảm thấy cảnh còn người mất. Đây là nơi nào? Nơi này đơn sơ như vậy sao? Còn có cô gái nhỏ nằm bên cạnh lúc anh ngủ là ai?

"Sở Mạnh, con đã tỉnh?" Cửa mở ra, đi vào là Tiêu Tĩnh Nguyệt tươi cười.

"Diệc San, đứng dậy đi!" Tiêu Tĩnh Nguyệt đi tới bên giường, vỗ vỗ bả vai con gái. Tối hôm qua đến bây giờ nó vẫn kiên trì muốn chăm sóc Sở Mạnh ngã bệnh, ngay cả người làm mẹ như cô cũng không thay đổi được gì.

"Anh Mạnh, anh đã tỉnh! Thật tốt quá!" Tiêu Diệc San nâng lên đôi mắt còn có chút mông lung, thấy Sở Mạnh đã ngồi dậy, vui vẻ cười nói.

"Con muốn đi xem mẹ con một chút." Sau khi tỉnh lại, những chuyện xảy ra mấy ngày trước, tất cả giống như là một đoạn phim chiếu chậm, từ từ thoáng qua trong đầu óc, trong mắt Sở Mạnh đã là một mảnh bình tĩnh. Một đứa trẻ mười lăm tuổi thế nhưng có thể tỉnh táo đến mức này, khiến Tiêu Tĩnh Nguyệt tự cảm thấy mình không bằng.

Thì ra là đây mới là mẹ của anh. Ngón tay thon dài lau khuôn mặt tươi cười, trẻ tuổi mà ngọt ngào trên tám bia mộ, Sở Mạnh nhắm mắt lại không dám nhìn người phụ nữ vì bảo vệ anh mà hi sinh, bà chắc là yêu anh lắm? Tuy nhiên lại không thể nhìn đứa con trai mình liều mạng sinh ra được một lần, có phải thật đáng tiếc hay không? Mẹ, con tới thăm người rồi! Sở Mạnh ở trong lòng thì thầm.

"Sở Mạnh, con muốn đi đâu?" Sở Mạnh lái xe đem hai mẹ con Tiêu Tĩnh Nguyệt đưa đến phía dưới nhà trọ rồi quay đầu muốn đi.

"Về nhà!" Lạnh lùng nói ra hai chữ đó, xe rầm rầm nghênh ngang rời đi. Đúng vậy, anh trừ trở về còn có thể như thế nào? Anh hiện tại là trẻ vị thành niên, cho dù là muốn làm gì cũng không làm được đúng không? Cho nên, chỉ có thể trở về! Trở về rồi hãy nói!

Sở Mạnh không biết sau khi anh đi, Tiêu Tĩnh Nguyệt gọi điện thoại cho Sở Vân Thiên: "Sở Mạnh mấy ngày nay đều ở chỗ em."

"Tĩnh Nguyệt, cô rốt cuộc muốn thế nào?" Con trai biến mất mấy ngày, ông cũng không tìm ra có để ứng phó Mộ Bội Văn.

"Em muốn đi nước Pháp!" Tiêu Tĩnh Nguyệt hiện tại chỉ muốn rời đi lúc này thôi, yên ổn sống hết đời.

"Được, tôi đáp ứng cô! Sở Mạnh ở đâu rồi?"

"Nó đã đi về!"

"Tĩnh Nguyệt, lần này không nên đổi ý nữa!" Sở Vân Thiên lắng lắng cảnh cáo trong điện thoại.

"Em sẽ không đổi ý!" Tiêu Tĩnh Nguyệt tắt điện thoại di động. Cô thật sự không tham lam, chưa bao giờ có lòng tham. Trước kia không tham lam anh sẽ thích cô, hiện tại cũng sẽ không có lòng tham mà muốn nhiều hơn. Hahaha!!!

Chương 72: TÌNH ĐỘC VÔ GIẢI

"Tiêu Diệc San tại sao còn phái người điều tra Ngưng Lộ?" Trên tay khối không biết là điều thứ mấy, Tống Tử Tụ lại đốt lên một điều. Anh chưa bao giờ nghĩ đến Mạnh sẽ một quá khứ không muốn người khác biết như vậy. Cậu ta vẫn giấu kín quá tốt, tốt đến thân làm anh em bọn họ một chút xiu cũng không nhìn ra được. Nếu như không có chuyện Ngưng Lộ lần này, vậy cậu ta có phải sẽ đem những bí mật này mang vào trong quan tài hay không? Theo cá tính của cậu ta thì không phải là không có khả năng này.

"Mình cũng muốn biết!" Sở Mạnh đề xuống điều thuốc đã cháy đến hết. Cô ta không phải đã trở về sao? Hơn nữa ngay cả Tiêu Tĩnh Nguyệt cũng về, nhưng cũng không có gọi điện thoại cho anh. Kiên nhẫn của anh so với bất kì kẻ nào cũng nhiều hơn. Chẳng qua là lần này, anh chỉ không muốn chờ đợi, bởi vì chuyện liên lụy đến Ngưng Nhi. Anh đoán với tính cách Tiêu Diệc San, ngày mai nhất định sẽ chủ động tìm anh. Nhưng bây giờ lại thêm một Tiêu Tĩnh Nguyệt thì anh không dám bảo đảm. Bất kể ngày mai cô sẽ tới hay không tìm anh, anh nhất định tìm cô! Không có ai có thể ở trước mặt anh làm tổn thương người phụ nữ của anh!

"Mạnh, mình nhìn bộ dạng cậu sao giống như là đã biết đáp án?" Tống Tử Tụ nhìn về mặt âm trầm của Sở Mạnh.

"Cậu nói mình biết, vậy thì mình biết!" Sở Mạnh lượn vòng tại chỗ.

"Vậy cậu nghĩ tiếp theo nên làm gì?" Tống Tử Tụ tò mò.

"Mình ngồi chờ người ta làm như thế nào!" Nếu đã biết bàn tay sau lưng kia, vậy thì dễ làm rồi!

"Hôm nay mẹ mình đối xử với cô ấy như thế nào?" Ở A Tụ trước mặt, Sở Mạnh vẫn xưng Mộ Bội Văn một tiếng "mẹ".

"Bà ta muốn thế nào, nhưng mà có mình ở đây cái gì cũng không làm được! Mạnh, cậu đoán nếu như từ trong miệng cậu, bà mẹ đó biết cậu không phải là con trai bà ta, bà ấy sẽ như thế nào?" Tống Tử Tụ đối với Mộ Bội Văn vốn là không có hảo cảm gì, trước kia tôn kính bà bởi vì cô là mẹ Sở Mạnh, chỉ thế mà thôi. Nhưng mà hiện tại? Đối với anh mà nói, cái gì cũng không phải!

"Không có chuyện gì có thể lừa gạt cả đời! Thời điểm nên biết, bà ấy nhất định sẽ biết." Sở Mạnh cũng không biết mình nên làm sao, vậy trước tiên cứ như vậy đi!

"Hôm nay kích thích quá lớn, Mạnh. Nếu như A Chính cũng ở đây, mình nghĩ cậu ta không xem nổi mấy cái đồ thị kia đâu!" Tống Tử Tụ cũng tắt thuốc, bắt đầu cảm thấy có chút thờ không nổi.

"Không còn sớm, mình đi trước." Sở Mạnh đưa tay nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ rồi! Trong khoảng thời gian này anh cố ý để cho mình bận rộn, ngựa không ngừng vỗ, tự thân tự lực phát triển sản nghiệp. Loay hoay để cho mình không thể phân tâm, sinh lực tiêu hao có lẽ trong đầu cũng sẽ không luôn xuất hiện một khuôn mặt khóc lóc ấy nữa. Sợ tâm tình cô không ổn định, anh vẫn không dám gặp cô trực tiếp, cho dù là nhớ vô cùng cũng chỉ ở ngoài phòng bệnh nhìn cô lúc nửa đêm một chút. Tính toán, từ lần trước anh đến tới bây giờ đã hết một tuần lễ rồi sao? Đây đã là giới hạn của anh, nếu không gặp cô sẽ làm anh ngày đêm mong nhớ cô, anh sẽ suy sụp mất!

"Mạnh!" Trước khi Sở Mạnh ra khỏi phòng làm việc, Tống Tử Tụ khoác lên vai anh. Loại cảm giác đó giống như trước kia lúc cùng nhau đi học thì tranh thủ chơi đá bóng cho đến thỏa thích rồi mới hỏi nhể nhại cùng nhau so tài.

Sở Mạnh dừng bước lại, quay đầu lại nhìn thái độ Tống Tử Tụ, anh nghĩ chuyện A Tụ muốn cùng anh nói nhất định không hề quan trọng.

"Cậu thực sự thích cô ấy sao?" Quà nhiên, lời nói vừa ra tới lập tức nổ tung làm người khác hừ không ra nửa câu.

"Mình không muốn trả lời cái vấn đề nhầm chán này của cậu!" Sở Mạnh lập tức kéo tay Tống Tử Tụ khoác trên vai anh xuống, sau đó bước nhanh tránh ra. Anh biết cậu ta nhất định sẽ không có chuyện gì hay ho. Thích? Cái từ này sao cảm giác xa lạ như vậy? Nhưng trong lòng, trong đầu không ngừng hiện ra tất cả về cô, cái loại cảm giác ê ẩm, chất chất đó không phải là thích thì là gì? Nhưng anh thích cô thì có ích sao?

Cô căn bản không quan tâm anh đối với cô như thế nào! Thích thì sao chứ? Chẳng lẽ anh biểu hiện vẫn còn chưa đủ sao? Hay là anh đối với cô chưa đủ tốt? Phải làm sao mới đúng? Anh thật không biết!!!

"Này! Thích người ta thì theo đuổi! Cậu lúc nào cũng như vậy thì sao mới có thể làm cho người ta thích mình chứ?" Tống Tử Tụ nói xong cười đến cằm đều muốn rớt xuống. Ha ha, anh lấy tay mình đánh cuộc, có người mới vừa đỏ mặt! Mạnh lại trước mặt anh đỏ mặt! Đây nên là tin tức động trời cỡ nào chứ! Không được, anh muốn lập tức gọi điện thoại cho A Chính, bằng không anh nhất định sẽ kìm nén sinh bệnh.

"A Tụ, cậu không cần không có việc gì thì đến công ty đi quấy rối nhân viên của mình là tốt rồi!" Trong tiếng cười của anh, Sở Mạnh chợt dừng lại toát ra một câu nói.

Nhưng những lời này lại vô cùng hữu hiệu khiến người khác không chút kiên ky, tiếng cười lập tức ngừng lại. Không phải chứ? Mạnh đường đường là ông chủ lớn một công ty tại sao có thể có thời gian quan tâm tới những nhân viên cấp dưới nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa đây?

Ừ, được rồi! Tổng Từ Tự sờ đầu một cái, anh gần đây quả thật thỉnh thoảng chạy đến Sở Thành đi chơi chọc tiểu thư ngọt như mật đó, nhưng giữa bọn họ chẳng qua là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi.

Được rồi! Bạn bè bình thường chắc sẽ không thường cùng nhau ra ngoài ăn, vậy thì gần gũi một chút, coi như là tốt hơn bạn bè khác phái là được rồi!

Anh đối với phụ nữ luôn luôn là ôn hòa lễ độ, thật sự là thời gian ở chung với tiểu thư ngọt như mật đó thật là làm cho người ta lơ là. Anh chỉ là đơn thuần thích cô ấy làm bạn mà thôi, có cái gì không đúng sao?

Đồng hồ trên giường đã chỉ 10 giờ, y tá sau khi cho Ngưng Lộ ăn xong rồi uống thuốc cũng khép cửa đi. Ngưng Lộ nằm ở trên giường trần trọc trở mình thế nào cũng không ngủ được. Đầu là Tổng Từ Tự đó làm hại rồi, nói gì anh buổi tối sẽ tới, nhưng bây giờ cũng chưa tới không phải sao? Cũng đã trễ thế này, A Tự nhất định là lừa cô. Chọc ghẹo cô vui như vậy sao? Tổng Từ Tự thật đáng ghét!

Ai! Nghiêng mình thân thể đã bắt đầu có chút nặng nề, Ngưng Lộ đem nửa bên mặt chôn trong gối. Cô không hiểu mình rốt cuộc bị cái gì rồi? Kể từ sau khi Tổng Từ Tự nói buổi tối anh ấy sẽ tới, từ xế chiều com nước xong cô luôn thỉnh thoảng nhìn cửa, đợi cái bóng dáng vẫn luôn không xuất hiện kia. Y tá ra ra vào vào cũng phát giác được cô phân tâm, cười nhạo cô đang nhớ đến chồng mới có dáng vẻ chờ đợi này.

Cô đang đợi anh sao? Ngưng Lộ dùng sức nhéo mặt của mình. Ai! Thật đau! Cô thật sự đang đợi anh! Chờ anh tới làm cái gì? Cô không phải là không muốn nhìn thấy anh ấy sao? Sao giờ phút này lại hi vọng có thể thấy anh? Lần trước âm ỉ cô thật bức anh nóng nảy chứ? Nếu như không phải vậy, anh sẽ không như vậy tức, tức đến không muốn gặp lại cô sao? Nếu không, trong khoảng thời gian này tại sao anh vẫn không đến?

Lại đến thời gian hoạt động buổi tối mỗi ngày của Bảo Bảo trong bụng, càng không ngừng ở trong bụng của cô hươ tay múa chân. Ngưng Lộ duỗi tay sờ lên bụng nhỏ nhô ra, là tay nhỏ bé hay là chân nhỏ của Bảo Bảo đây? Thật là nhanh, Tiểu Bảo Bảo đã phát triển hoàn chỉnh hình người, mấy tháng nữa sẽ chào đời, không biết sẽ giống như anh sao? Hay giống cô?

Ngưng Lộ chợt bắt đầu có chút ước mơ. Dù là mình ban đầu bị ép buộc mang thai đứa bé này, nhưng là bản tính của phụ nữ lại làm cho cô càng ngày càng yêu hơn đứa con nhỏ chưa gặp mặt này. Đúng vậy, Ngưng Lộ thừa nhận, cô bắt đầu yêu nó!

Có lẽ, cô nhớ anh, chẳng qua là hi vọng anh có thể thấy quá trình Bảo Bảo lớn lên mà thôi, không phải sao? Anh đối cô dụng tâm, buổi tối ngày hôm đó cô có một chút xúc động, nhưng anh bỗng nhiên lại biến mất nửa tháng khiến lòng cô lại từ từ chùng xuống. Ngưng Lộ thà tin đó là ảo giác của mình, như vậy đối với ai mà nói đều tốt, dù sao cô cũng không cách nào hồi báo, không phải sao? Khiến tất cả mọi thứ dừng lại ở giai đoạn hiện tại này là tốt! Chữ “tình” quá đau thương, dùng trên người bọn họ quá không thích hợp! Cô vẫn dùng cái cớ này để an ủi chính mình.

"Bảo Bảo, chúng ta đi ngủ đi! Ba sẽ không tới đâu!" Tay vẫn còn ở trên bụng từ từ xoa nhẹ, lòng tràn đầy thỏa mãn, ý thức bắt đầu mơ hồ, Ngưng Lộ dần dần chìm vào giấc ngủ.

"Sở tiên sinh." Y tá trực thấy Sở Mạnh đi vào, đứng lên nhẹ giọng chào hỏi. Sở tiên sinh thật kỳ quái, mỗi lần tới đều là nửa đêm, ngồi một cái đã đi. Còn muốn các cô không cần nói với Sở phu nhân nói anh đã tới, giống như là muốn cố ý giấu giếm vậy.

"Cô ấy đã ngủ chưa?"

"Sở phu nhân luôn 10 giờ đứng đi ngủ! Mới vừa rồi tôi vào xem thì cô ấy đã ngủ rồi!"

"Cảm ơn!"

"Không có gì."

Xem ra trong khoảng thời gian này ở bệnh viện điều dưỡng khiến tinh thần cô đã khá nhiều, Sở Mạnh ở bên giường ngồi xuống. Ánh đèn nhàn nhạt, cô yên lặng ngủ, cái chân thật mỏng đã không che nổi bụng nhỏ nhô dần ra. Cặp mắt nhìn chăm chăm cái bụng giống như khí cầu đó từ từ to lên khiến Sở Mạnh lập tức thần thờ, hình như mấy ngày trước tới còn không lớn như vậy, sao mấy ngày không thấy lại to như vậy?

Tay mang theo mùi thuốc lá lạnh lẽo vuốt ve cái bụng bầu, bên trong có con của anh và cô, sẽ là con trai hay con gái đây? Cô không muốn hỏi mà anh cũng thế, cho nên cùng nhau đợi đến ngày cô sinh con ra đời đi!

Đột nhiên, tay như bị vật gì đáng sợ chạm vào, Sở Mạnh thu tay lại. Trời ạ! Bụng của cô đang động! Với người làm cha như anh, đây là lần đầu tiên cảm giác được sự tồn tại một cách chân thực, tiếp xúc thân thiết như vậy với đứa con của mình! Đúng vậy! Sáu tháng sau, không lâu nữa, anh có thể làm ba! Một đứa con của anh và cô! Nếu như có thể, anh hy vọng là một người đứa con gái, một bé gái xinh đẹp đáng yêu như cô, anh nhất định sẽ đem con cưng chiều giống như nàng công chúa.

Cảm giác được người trên giường hình như tỉnh lại, Sở Mạnh lập tức đứng lên đi ra ngoài. Cô thật vất vả mới bình phục tâm tình, nhất định sẽ không mong muốn lại nhìn thấy anh, anh vẫn phải đi thôi! Cho dù anh thật muốn hung hăng ôm cô vào trong ngực để tháo gỡ nỗi khổ tương tư trong lòng!

Từ sau khi mang thai, Ngưng Lộ luôn ngủ rất sâu, tối nay thế nhưng từ từ tỉnh lại, bởi vì Bảo Bảo dường như đang đạp rồi. Bình thường Bảo Bảo cùng cô làm việc và nghỉ ngơi cũng không khác nhau lắm, nửa đêm sẽ không đạp, cho nên cô tỉnh lại.

Cảm giác được vật áo mình bị cái gì đó kéo lại, hơn nữa còn dùng tới lực, Sở Mạnh quay người lại. Trên giường, cô đã mở mắt, đang nháy mắt nhìn anh.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, đôi mắt long lanh nhẹ nhàng chớp động, không nói hết những điều muốn nói mà thôi.

"Sao lại tỉnh hả?" Chân như là mọc rễ không tiếp tục đi, thân thể ngồi lại chỗ ngồi.

Lần đầu tiên Ngưng Lộ cảm thấy giống như rất lâu không có thấy anh, kiểu tóc vẫn luôn là cắt tỉa rất gọn tối nay xem ra có chút loạn, còn có một sợi dọc theo cái trán rộng rũ xuống, tung bay trên long mày rậm, khiến ngũ quan lạnh lùng cương nghị của anh trở nên nhu hòa không ít. Nhưng chân mày anh vẫn nhíu chặt, hình như là có chuyện gì khiến anh phiền não, làm cho người ta không nhìn được muốn đưa tay vuốt lên nó. Thời điểm nghĩ như vậy, bàn tay nhỏ bé kéo anh vật áo cũng buông ra vurun lên trên.

Mắt của anh giống như là tỏa sáng lấp lánh, nhìn cô chăm chú, hầu hết bởi vì hơi thở không yên mà không ngừng chuyển động. Cô muốn làm gì đây? Sở Mạnh lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi động lòng! Long mày cô, mắt của cô, tóc của cô, trái tim hiếm có của cô. . . . . Tất cả, tất cả của cô đều khiến anh động lòng như vậy!

"Thật xin lỗi!" Mắt thấy đầu ngón tay mịn màng sắp xoa nhẹ lông mày anh, Ngưng Lộ rút cuộc ý thức được hành động của mình, bàn tay mảnh khảnh nhanh chóng thu lại kèm theo tiếng xin lỗi tựa như thì thầm, trái tim một lần nữa trở nên không yên lòng, cô cúi mặt thấp xuống, không dám nhìn anh nữa. Cô không biết mình rốt cuộc bị gì nữa? Tại sao có thể có hành động khó hiểu như vậy? Cô chỉ nghĩ vuốt lên đôi mi kia như vuốt lên u sầu, khổ sở của anh thôi.

"Không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi!" Một câu kia "Thật xin lỗi" đem tất cả hi vọng của anh bay theo gió mây. Sở Mạnh ép mình dùng cổ họng nuốt đi cảm giác mất mát này về trong bụng. Còn có thể hy vọng cái gì xa vời nữa đây? A Tự nói đúng, thích người ta sẽ phải theo đuổi, nhưng anh không biết đuổi theo một cô gái thế nào, huống chi bọn họ bây giờ đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận, đã cùng có chung một đứa con, còn phải theo đuổi thế nào nữa? Anh không hiểu!!!

Nhưng cô đối với anh, vĩnh viễn đều là xa cách cùng lạnh nhạt, cô ở trước mặt anh ngay cả nụ cười cũng tiếc rẻ, không đồng ý giao ra một tí xú. Hai người thân mật duy nhất là trên giường, nhưng chút nhiệt tình cơ thể giao triền kia vẫn luôn là anh chủ đạo, cưỡng ép cô tiếp nhận mà thôi. Cô sẽ không thích anh, vĩnh viễn sẽ không! Cùng anh kết hôn, sống chết mang thai đều là anh uy hiếp, ép buộc, cô làm sao có thể thích anh? Vĩnh viễn không thể nào! Anh luôn cho biết điều này rõ ràng không phải sao? Tại sao tối nay, vào lúc này, trái tim lại chợt khó chịu không thôi? Lòng của cô vĩnh viễn anh không cách nào đòi hỏi, nhưng vẫn động tâm, khát khao! Cái loại cảm giác cầu không được đó thật hồng bét, chẳng ra gì cả.

"Anh còn không về sao?" Hai tay nhỏ bé bị ngoan ngoãn bỏ vào trong mền, Ngưng Lộ nhẹ giọng hỏi.

"Anh chờ em ngủ lại!" Trong giọng nói của anh như có khổ sở khó có thể nuốt xuống, ánh mắt mới vừa rồi tỏa sáng đã xám xịt.

"Mới vừa rồi Bảo Bảo đáp cho nên em mới tỉnh lại. Anh. . . ." Ngưng Lộ không biết mình có nên hỏi cái vấn đề này hay không.

"Sao vậy?" Sở Mạnh đưa tay sờ tóc của cô giác, không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần cùng cô ở chung một chỗ, anh luôn có thói quen thành tự nhiên làm động tác vô ý thức này.

Anh đang chờ cô đáp lời, cô lại rũ mắt xuống không nói lời nào. Vậy thì thôi đi!

"Ngủ ngon. Anh đi về!" Có lẽ cô là muốn anh đi nhanh một chút! Sở Mạnh đứng lên, anh rất có tự hiểu rõ ràng. Trước kia không biết, nhưng cùng cô ở chung một chỗ, anh mới biết thì mình cũng thật là có.

"Ngày mai anh còn tới thăm Bảo Bảo không?" Vẫn phải mở miệng hỏi. Đúng vậy, cô muốn biết anh ngày mai còn có đến thăm Bảo Bảo hay không, không phải là thăm cô, thật không phải vậy.

"Ngày mai anh sẽ đến." Nếu như đây là cô hy vọng, vậy anh nhất định sẽ tới. Chỉ cần là cô mở miệng yêu cầu, anh nhất định sẽ làm được!

"Ngủ ngon." Vẫn là nhện không được ở trên trán của cô khẽ lưu lại nụ hôn nhẹ.

"Ngủ ngon." Lấy được đáp án cần, Ngưng Lộ nhắm mắt lại, không tới 1 phút đã ngủ rồi. Khi ngủ, cô dĩ nhiên không biết anh ngồi vào ghế rồi lúc nào mới trở về!

"Tổng giám đốc, Tiêu tiểu thư tới." Thư kí Phương sau khi gõ cửa bước vào thông báo.

"Để cho cô ấy đi vào." Đưa lưng về phía cửa, người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất thấp giọng nói.

Sau khi cửa được nhẹ nhàng đóng lại, lập tức lần nữa bị đẩy ra, một giọng nữ quen thuộc đồng thời truyền vào trong lỗ tai: "Anh Mạnh."

Tiêu Diệc San đi vào cũng không có khóa cửa lại, chẳng qua là khép hờ mà thôi. Ánh nắng mùa đông ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào trên người anh, tuy nhiên nó không làm cho người ta cảm giác được một chút ấm áp nào cả. Anh đưa lưng về phía cô, không có xoay người lại cho nên Tiêu Diệc San không biết cảm xúc trên mặt anh như thế nào. Bước lên phía trước mấy bước hỏi thử một câu: "Anh Mạnh? Anh làm sao vậy?"

"Diệc San. . . ." Chất giọng trầm làm cho người nghe không hiểu người nói đang có tâm trạng gì.

"Anh Mạnh, tâm tình không tốt sao?" Tiêu Diệc San thử thăm dò hỏi anh. Chiều hôm qua cô gọi điện thoại cho thám tử muốn hỏi thăm tình hình Quan Ngưng Lộ, kết quả bọn họ cho cô đáp án là về sau không cách nào thụ lý ủy thác của cô nữa, bọn họ trả tiền lại cho cô, sau đó một câu giải thích cũng không có liền cúp điện thoại. Điều này làm cho lòng cô bất an, có phải Sở Mạnh đã biết cô điều tra Quan Ngưng Lộ rồi hay không? Vốn là muốn đợi

mấy ngày nữa tìm anh, không nghĩ tới sáng sớm hôm nay cô nhận được điện thoại của anh bảo cô đến công ty một chuyến. Anh làm sao biết cô trở về nước đây?

"Diệp San, anh vẫn rất tin tưởng em." Sở Mạnh vẫn không quay đầu lại. Bình thường cô tùy hứng tính kẻ người khác thế nào, chỉ cần không gây ra chuyện lớn gì, với anh cũng không có gì cả. Nhưng lần này cô lại dám đem đầu óc động đến người phụ nữ của anh, cô còn có để anh vào trong mắt sao?

"Anh Mạnh, em không hiểu anh nói cái gì!" Tiêu Diệp San trong bụng chợt lạnh, chẳng lẽ Sở Mạnh đã biết? Nhưng giọng điệu của cô vẫn hết sức duy trì tinh táo cùng nghi vấn.

"Không hiểu? Cái này là cái gì?" Sở Mạnh bước hai bước trở lại bên cạnh bàn làm việc. Xấp giấy như tuyết rơi ném trên mặt cô, sau đó từ từ bay xuống đất. Cô muốn giả bộ ngu, anh sẽ để cho cô giả bộ.

Tiêu Diệp San không cần nhặt lên nhìn cũng đã biết, nhưng cô buồn bực không chịu thừa nhận mình có phần lỗi. Cô chỉ là muốn có được người mình thích mà thôi, cô có lỗi gì? Cô chỉ là muốn người người đàn ông trước mắt này mà thôi, cô đã muốn vài chục năm rồi.

"Anh Mạnh, em thích anh. Chẳng qua là thích anh mà thôi!" Cuối cùng nhịn không nổi khiến Tiêu Diệp San tiến lên phía trước từ phía sau ôm lấy cái bóng lưng dày rộng khiến cô khát khao nhiều năm như vậy.

"Thích sao? Diệp San, buông tay ra." Quan hệ bọn họ như thế nào cô không hiểu sao? Cho dù là bọn họ không phải là quan hệ họ hàng, anh cũng không thể thích cô.

"Em không buông. Anh Mạnh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã thích anh. Tại sao qua nhiều năm như vậy một chút cảm giác anh cũng không có? Em không quan tâm quan hệ chúng ta là gì, em chỉ biết em thích anh. Vì có thể theo đuổi bước chân của anh, em vẫn rất cố gắng. Ép mình đi học ngành kinh doanh em không thích để có thể đứng ngang hàng với anh. Rốt cuộc em có điểm nào thua kém Quan Ngưng Lộ vô dụng kia?"

"Không cần ở trước mặt anh lại nói ra cái gì có ý thế này thế nọ. Diệp San, anh với em vĩnh viễn không thể nào ở bên nhau! Nếu như em không hiểu rõ, vậy sau này cũng không cần tới Sở Thành nữa! Anh chỉ cần một Tiêu Diệp San có thể giúp anh một tay trên phương diện công tác thôi." Sở Mạnh cũng không muốn nói chuyện với người phụ nữ mất đi lý trí, anh chỉ muốn cô hiểu anh cùng cô vĩnh viễn sẽ không có khả năng bên nhau là được. Anh không muốn tất cả mọi người trở mặt, mặc dù anh không phải là người đàn ông thiếu quyết đoán, nhưng lần này anh đồng ý bỏ qua cho cô một lần, nếu như cô còn u mê không tỉnh ngộ, vậy cũng đừng trách anh lòng dạ độc ác.

"Anh Mạnh, không nên đuổi em đi. Em thực sự muốn ở chung một chỗ với anh. Em không quan tâm. . . . ." Đôi tay ngang ngược thế nào cũng không chịu buông anh ra. Cho dù là quan hệ họ hàng thì sao? Cô thích anh, cô chỉ muốn ở bên anh thôi.

"Tiêu Diệp San, em không nên quá đáng! Anh đối với em không có hứng thú, nếu như đây là điều em muốn biết!" Sở Mạnh một tay dùng sức đem cô đẩy ra. Anh không muốn cùng cô tiếp tục dây dưa nữa, một chút ý nghĩa cũng không có.

"Anh Mạnh? Vì sao anh lại phải đối xử với em như vậy? Chẳng lẽ anh thật sự thích Quan Ngưng Lộ hay sao? Em không tin, anh cưới cô ta, là bởi vì cô ta là bạn gái Sở Khương thôi. Anh muốn trả thù anh ấy phải hay không? Cô ta căn bản không yêu anh, không thương anh! Tại sao anh không nhìn em? Em rất thích anh! Anh Mạnh, anh không nên cự tuyệt em nữa có được hay không? Anh căn bản không nên trả thù Sở Khương mà cưới một người phụ nữ không thích mình, anh căn bản cũng không. . . . ." Cảm xúc Tiêu Diệp San có lẽ đã có chút cuồng loạn rồi.

"Diệp San, calm down. Không nên nói lung tung!" Tiêu Tinh Nguyệt ở ngoài cửa không đi vào, đang nghe con gái muốn đem chuyện không nên nói nói ra, lập tức đẩy cửa vào ngăn cản cô. Đây không phải là thời điểm nói! Lúc này nói ra chỉ sợ gây ông đập lưng ông. Bà kiên trì muốn tới đây cùng chính là sợ cá tính nóng nảy của Diệp San sẽ hỏng việc, cũng may, bà đã tới.

"Mẹ. . . . ." Nhìn thấy mẹ mình đi vào, cuối cùng Tiêu Diệp San khôi phục một chút lý trí.

"Dì, đi về khi nào?" Chẳng lẽ mới vừa rồi bà vẫn ở ngoài cửa nghe bọn họ nói chuyện? Tại sao thư kí Phương không nói với anh có hai người đi?

"Sở Mạnh, ngày hôm qua đi cùng Diệp San cùng về. Vốn là muốn mấy ngày nữa tới gặp con, nhưng hôm nay con chợt gọi Diệp San tới đây, dì không yên lòng nó. Cho nên. . . . . Diệp San, làm sao con có thể nói ra những lời không có chừng mực như vậy?" Tiêu Tinh Nguyệt lúng túng trách mắng con gái mình.

Từ trong lời nói mới rồi bà nghe được, Sở Mạnh đối với con gái bà, một chút tư tình cũng không có, hơn nữa nó giống như đối với cô vợ nhỏ kia lại rất quan tâm. Hôm nay Sở Mạnh đã không còn là thiếu niên trẻ trung, cái gì cũng không hiểu mười mấy năm trước kia nữa, ngoại trừ cái bí mật vẫn ẩn sâu ở trong lòng đó, lợi thế gì họ cũng không có! Nhưng bây giờ bà hoài nghi, cho dù là mang ra cái lợi thế đó ra, Sở Mạnh cũng sẽ không chịu bị uy hiếp? Nó không phải là người đàn ông có thể để cho người khác nắm trong tay. Diệp San quá xúc động rồi, bà còn phải xác định lại lần nữa mới được. Họ không thể cái gì cũng bỏ lỡ, ít nhất không thể vào lúc này cùng Sở Mạnh trở mặt.

"Mẹ, con thật sự thích anh ấy!" Tiêu Diệp San quay mặt. Mẹ cũng không phải không biết tâm sự của cô.

"Dì, hôm nay dì mang em nó trở về trước đi! Hôm nào rảnh rồi con lại mời cơm dì. Nhưng lời nên nói con vẫn phải nói rõ ràng, con không hy vọng nhìn thấy vợ mình bị thương tổn nữa, bằng không con sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua! Bất kể là ai cũng không thể ra tay với cô ấy. Diệp San, em hiểu chưa? Hơn nữa không cần lại đi tìm Sở Khương, không có ích lợi gì đâu." Sở Mạnh ngồi trở lại, hai tay khoanh đặt ở trên bụng tinh táo mở miệng. Cô cho là cô về nước Pháp trước sau lại đến nước Mĩ thì anh sẽ không tra ra được sao?

"Anh Mạnh tại sao. . . . ." Tiêu Diệp San vẫn chưa bình phục được tâm tình.

"Diệc San, chúng ta đi về trước được không? Sở Mạnh còn có chuyện phải làm, không cần tranh cãi với nó!" Phải biết thức thời, Tiêu Tinh Nguyệt nhất định là nhân tài kiệt xuất.

"Thư kí Phương, tiễn khách. Ờ, hẹn gặp lại!" Sở Mạnh nhấn điện thoại nội bộ. Chuyện của anh chưa bao giờ cần giải thích trước bất kỳ ai. Anh đối với hai mẹ con các cô luôn luôn tôn kính, khi đó bởi vì các cô là người thân duy nhất trên đời này của mẹ. Nhưng không người nào có thể chạm tới giới hạn thấp nhất của anh.

"Sở Mạnh, chúng ta đi về trước. Hôm nay Diệc San thật sự là thất lễ! Ờ nhất định sẽ giáo dục lại nó!" Trên mặt Tiêu Tinh Nguyệt thoát xanh thoát trắng.

Ờ à, cô ấy có thể thất lễ như vậy, không liên quan đến đi sao sao? Sở Mạnh tiếp tục duy trì tư thế mới vừa rồi, không nhúc nhích. Có một số việc nói trắng ra sẽ không có ý nghĩa! Anh tin tưởng, thông minh như Tiêu Tinh Nguyệt sẽ hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nếu như không, bà thực sự sống uống phí mấy chục năm này.

"Hai vị, xin mời!" Thư kí có trách nhiệm nhận được điện thoại lập tức đi vào phòng làm việc.

"Ồ, Tiêu tiểu thư hôm nay sao có chút chật vật thế?" Ngũ Thiên Nghiên ra ngoài thang máy, cầm một phần văn kiện cần Sở Mạnh ký tên gấp, liền nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Tiêu Diệc San từ phòng làm việc của Sở Mạnh đi ra ngoài, bên cạnh còn có một người phụ nữ với khuôn mặt tương tự, phải là mẹ của cô ta chứ? Xem ra, tin đồn trong công ty là thật, Tiêu Diệc San cùng Sở Mạnh thật sự là quan hệ bám váy đàn bà. Chẳng qua là Tiêu tiểu thư luôn ngẩng cao đầu sao hôm nay một chút tinh thần cũng không có? Mà Ngũ Thiên Nghiên cô sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể chế nhạo đối thủ.

"Mắc mớ gì tới cô?" Vừa nhìn thấy Ngũ Thiên Nghiên, mặt Tiêu Diệc San vốn u ám lại có thể sau một giây mà vui vẻ mỉm cười. Thật lợi hại!

"Dĩ nhiên chuyện không liên quan đến tôi. Không phải là bị tổng giám đốc Sở cách chức chứ?" Ngũ Thiên Nghiên nhún vai.

"Ngũ Thiên Nghiên, cô. . . . ." Tiêu Diệc San tức giận phùng phùng đi lên kéo lấy Ngũ Thiên Nghiên.

"Thật ngại. Chúng tôi còn có việc, không quấy rầy!" Tiêu Tinh Nguyệt kéo con gái, bà không muốn con gái gây thù chuốc oán, đặc biệt là ở trong công ty của Sở Mạnh.

Hừ! Ngũ Thiên Nghiên thờ ơ đi về phía phòng làm việc tổng giám đốc, bị thư kí Phương gọi lại: "Thiên Nghiên, tâm trạng Sở tổng hình như không tốt!" Mọi người làm việc cùng nhau nhiều năm, thư kí Phương nhìn cánh cửa đang đóng, mới vừa rồi lúc cô đi vào thấy trên đất một mảnh hỗn loạn, hơn nữa trên mặt tổng giám đốc có vẻ vô cùng khó chịu, cô có nghĩa vụ nhắc nhở Thiên Nghiên, tránh cho cô nàng thành kẻ hi sinh.

"Không sao!" Ngũ Thiên Nghiên ra dấu "OK" với thư kí Phương. Tâm trạng không tốt là chuyện của anh ta, cô chỉ là xin chữ ký mà thôi.

"Wow, bảo tới sao?" Ngũ Thiên Nghiên đi vào, thấy đất đầy giấy phát ra sợ hãi than. Hiếu kỳ ngồi xổm xuống muốn nhặt lên xem những cái này là gì có thể khiến cho người đàn ông luôn luôn tinh táo ở phòng làm việc lại nổi trận lôi đình, nhưng mới thấy ba chữ "Quan Ngung Lộ" thì xập giấy trên tay đã bị một người động tác rất nhanh cướp đi: "Thiên Nghiên, chuyện này không liên quan cô!" Không tới 5 giây, giấy trên đất được dọn dẹp sạch sẽ, rất có tổ chức làm chủ gia đình! Cũng không biết vị Sở phu nhân kia đã làm chuyện gì khiến Sở tổng của chúng ta nổi giận.

"Nếu chuyện không liên quan đến tôi, vậy coi như thôi! Phiền anh ký hợp đồng này! Ký thêm đơn nghỉ phép cho tôi luôn!" Ngũ Thiên Nghiên mở văn kiện ra, đặt ở trên mặt bàn. Thời gian không phụ lòng người, Hoàn Cơ Tiêu là mục tiêu bọn họ nhìn trúng, ha ha, quy mô công ty mở rộng theo quy mô công trình. Cho nên cô quyết định muốn nghỉ ngơi thật tốt một thời gian, tốt nhất chạy đến Arab hoặc Nam Phi đều được, cô cũng không tin cái tên giặt Tây chết bầm đó có thể đuổi kịp xa như vậy!

"Nghỉ phép có thể, nhưng sau khi trở lại phải ở lại chi nhánh K & P bên nước Pháp, bên kia cần tôi cử đại diện. Mà LOS tiên sinh chỉ danh muốn cô đi!" Ký thật nhanh, Sở Mạnh đem văn kiện đưa trả cho Ngũ Thiên Nghiên giận đến nói không ra lời. Vóc người không tồi lại có năng lực, nhưng chính là quá dữ tợn, một chút vị phụ nữ cũng không có, không biết LOS làm sao chịu được người phụ nữ như vậy. Người xưa tổng kết câu: "Củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng" thật sự là quá đúng.

"Xin hỏi Sở tổng, lời nói mới rồi là có ý gì?" Cô muốn tránh cũng không kịp, anh ta còn muốn cô tới nước Pháp quý quái đó nữa sao? Anh ta nằm mơ còn nhanh hơn!

"Chính là lời trên mặt chữ!" Bây giờ người phụ nữ này còn giả bộ à! Giả bộ trước mặt Sở Mạnh anh? Thiên Nghiên, cô không cảm thấy mình còn non quá sao?

"Sở Mạnh, tôi muốn từ chức!" Ngũ Thiên Nghiên cảm giác mình muốn qua đời. Cái người đàn ông nước Pháp không biết đầu chui ra, muốn đem cô ép điên rồi! Người ngoại quốc không phải là rất thoáng sao? Đặc biệt là đối với XING (ở đây có thể hiểu là quan hệ tình dục). Cô chỉ là không muốn làm gái trinh già cho nên đem cái màng mỏng kia dâng hiến ra ngoài mà thôi, nhưng lại có người kiêu ngạo muốn đuổi giết cô! Muốn cô chịu trách nhiệm? Thật là vô cùng mắc cười! Cô còn không có yêu cầu như thế, một người đàn ông lại không biết xấu hổ nói ra như vậy. Anh ta cho là mình là đứa trẻ 5 tuổi sao?

"Tùy cô! Nếu như cô từ chức, cô tin hay không tôi chỉ cần một cú điện thoại, LOS tiên sinh sẽ trong 10 phút chạy tới phòng làm việc của tôi?" Sở Mạnh luôn luôn không thích uy hiếp, dù đồ thủ hạ của mình, nhưng có vài người nói lời thật sự quá đáng, anh cũng không thể không sử dụng chiêu này vài lần được.

"Sở Mạnh, tôi hôm nay coi như là nhìn thấu cách làm người của anh rồi! Tư lợi, nham hiểm, xảo trá, hám lợi! Cũng không biết sao trước kia tôi lại thích loại người đàn ông như anh! Tôi thật sự bị mù! Người phụ nữ bị anh coi trọng thật sự là xui xẻo. Tôi đi! Không muốn phải nhìn anh thêm nữa." Ngồi Thiên Nghiên giận điên lên, cho nên không lựa lời nói. Sở Mạnh đáng chết, rõ ràng biết cái tên giặc Tây đó có ý đồ, anh ta lại nổi giáo cho giặc! Thật là quá đáng!

Mới vừa bị một người phụ nữ thổ lộ, sau đó một thêm một người đến đây mắng anh không đáng một đồng. Hừ! Gần đây cuộc sống của anh thật sự là đủ đặc sắc đấy! Anh lại không biết cuộc sống riêng tư của mình sẽ có nhiều người chú ý tới như vậy.

Xui xẻo? Người phụ nữ được anh coi trọng lại xui xẻo sao? Em có phải cũng cho là được anh xem trọng là xui xẻo hay không? Ngón trở thon dài vuốt tấm hình nhỏ trên tờ giấy trắng, đôi mắt to linh động dường như đang trách cứ anh vậy!

Chữ tình thật nan giải! Vô giải!!!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: ẶN SẬU

Mười giờ tối, Sở gia. Phòng ngủ chính lầu hai, đèn đuốc sang trưng.

Trên bàn trang điểm mắc tiền, một đồng hồ mỹ phẩm được bày biện ra, Mộ Bội Văn nhè nhẹ xoa khéo mắt, làm sao cũng không xóa hết nếp nhăn. Ai, năm tháng không khoan dung cho bất cứ ai, mỹ phẩm cho dù cao cấp đến đâu cũng không giúp con người tránh khỏi năm tháng. Nó sẽ ở lúc mình không chú ý lưu lại từng chút từng chút dấu vết trên mặt mình.

Vứt đồng hồ mỹ phẩm sang một bên, Mộ Bội Văn quay đầu lại liếc mắt nhìn Sở Văn Thiên nửa nằm ở trên giường đọc sách. Trước khi Sở Mạnh tiếp nhận Sở Thành, một năm 365 ngày, ông không có một ngày về sớm, công việc bận rộn rồi xã giao khiến tóc ông điểm trắng, hai bên tóc mai ngày càng bạc, ông đã không còn là người con trai trẻ tuổi khiến bà không chừa thủ đoạn nào muốn cướp bằng được đó. Nhắm mắt lại, Mộ Bội Văn như nhìn thấy hình ảnh của bản thân năm mười sáu tuổi, cùng Tinh Vân, Tinh Nguyệt còn có Văn Thiên ở trong sân trường tràn ngập hương nhân . . . . . Khi đó trời rất xanh, lòng của bà rất thuần khiết và trong sạch . . . . .

Tinh Nguyệt, Tinh Nguyệt. Cô rõ ràng đã biến mất khỏi cuộc sống của chúng tôi mấy chục năm, tại sao còn phải xuất hiện lại? Vừa mở mắt, trong gương vẫn là người phụ nữ hơn 50 tuổi!

"Văn Thiên. . . ." Mộ Bội Văn xoay người lại nhìn Sở Văn Thiên đang chuyên tâm đọc sách. Ông cũng không có phát hiện sự khác thường của bà, không ngừng đầu hỏi: "Chuyện gì?"

"Ngày hôm qua, lúc em đi xem Ngưng Lộ, đụng phải người quen." Suy nghĩ một chút, Mộ Bội Văn vẫn nói ra. Kể từ ngày hôm qua, sau khi đụng phải bà ta, trong lòng bà rất khó chịu, cả tối hôm qua cũng ngủ không ngon giấc, cho nên bà quyết định nói với Sở Văn Thiên.

"Đưa nhò không có vấn đề gì chứ?" Sở Văn Thiên vẫn không ngừng đầu, lật qua một trang quyển sách thuận miệng mà hỏi. Nhiều năm như vậy, công việc quá bận rộn, thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi, rốt cuộc cũng có thể làm chút chuyện mình muốn làm.

"Sở Văn Thiên, anh có đang nghe em nói chuyện hay không?" Mộ Bội Văn hung hăng trừng mắt liếc nhìn người đàn ông vẫn còn đọc sách.

"Em không phải nói em đi thăm Ngưng Lộ rồi sao?" Sở Văn Thiên rốt cuộc ngừng đầu lên. Kể từ sau khi kết hôn, Sở Mạnh cũng rất ít khi về nhà, cũng không có chủ động gọi điện thoại cho ông, mấy ngày trước nghe từ thím Trương tâu mới biết được Ngưng Lộ có thai lại không cẩn thận phải nằm viện làm ông sợ hết hồn. Có điều, bởi vì sợ Ngưng Lộ có thai nên không tiện, ngày hôm qua ông không có đi cùng Mộ Bội Văn, mà tối hôm qua lúc về nhà, hỏi bà, bà lại không chịu nói.

"Ai! Em nói là em ở bệnh viện gặp phải người quen." Mộ Bội Văn cầm trên tay bình nặng nề ném ở bàn trang điểm lên, tức chết cô! Mỗi lần nói chuyện với ông ấy, ông lại không có chút hứng thú.

"Là ai vậy?" Phụ nữ vốn là như vậy, bất kể tuổi bao nhiêu, luôn muốn làm cho người ta suy đoán mình đang suy nghĩ cái gì. Vợ ông quen biết nhiều, ai biết nói tới ai?

"Anh nhất định đoán không ra." Mộ Bội Văn thở dài yếu ớt.

"Người quen của em nhiều đếm không hết, anh biết là ai đâu." Sở Văn Thiên đem lực chú ý về lại trên sách.

"Một người xưa gần 30 năm không có gặp lại." Mộ Bội Văn nói trực tiếp cho ông. Bà cũng không tin lần này ông còn có thể tỉnh táo.

Quả nhiên, "bộp" một tiếng, sách trên tay Sở Vân Thiên trực tiếp rơi xuống đất.

"Tiêu Tinh Nguyệt, bà ta đã trở lại!" Năm ấy sau khi kết hôn bà cùng Sở Vân Thiên, chị em Tiêu gia không còn thấy bóng dáng tăm hơi, biến mất khỏi cuộc sống bọn họ, nghe nói là chuyển đi. Mà bà ước gì đời này cũng không muốn gặp lại bọn họ! Làm sao bà có thể đi hỏi thăm tin tức của bọn họ chứ.

"Tinh Nguyệt. . . . . Em nói em ở bệnh viện gặp phải Tinh Nguyệt?" Sở Vân Thiên mặt mày nhăn nhó lại. Tinh Nguyệt, cô không phải là đã đáp ứng tôi sẽ không trở về nơi này nữa sao? Tại sao cô ta lại thất hứa hả? Cô ta có phải đã gặp Sở Mạnh rồi hay không? Sở Vân Thiên cũng không biết, những năm gần đây, Sở Mạnh cùng Tiêu Tinh Nguyệt vẫn có liên hệ, mặc dù không nhiều.

"Ồ cửa bệnh viện. Nhưng mà em với cô ta không nói chuyện với nhau!" Mộ Bội Văn đi tới kéo một bên chân cho mình.

"Cô ta chưa nói với em cái gì sao?" Sở Vân Thiên mở mắt ra nhìn Mộ Bội Văn, giống như không tin lời của bà.

"Anh cho rằng em với cô ta sẽ nói chuyện gì đây sao? Vậy thì có phải anh muốn biết Tiêu Tinh Vân trở về không?" Mấy chục năm làm vợ chồng, bà làm sao có thể không biết ông chưa bao giờ có một ngày quên Tiêu Tinh Vân kia, mặc dù ông không nói tới, nhưng sinh nhật hàng năm của người phụ nữ kia, ông sẽ trốn trong thư phòng, cả ngày không ra ngoài. Cho nên bà có thể nhìn nhiều năm như vậy là bởi vì bọn họ quả thật chưa từng gặp mặt, cũng trừ ngày đó ở bên ngoài, Sở Vân Thiên chưa từng thất thủng. Bà tại sao phải xích mích với ông ta mà buông tha cuộc sống thiếu phu nhân thư thái? Huống chi, bà thực sự thương ông! Có thể đoạt được ông từ trên tay Tiêu Tinh Vân, là chuyện bà thành công nhất đời này!

"Tinh Vân. . . . . Tinh Vân. . . . ." Vừa nghe đến cái tên đó, Sở Vân Thiên lập tức già đi rất nhiều. Tinh Vân của ông, đời này sẽ không bao giờ trở lại nữa! Cũng không trở về nữa rồi! Người ông thật sự phải xin lỗi chính là bà! Nhưng ngay cả cơ hội bù đắp cũng không cho ông, cứ như vậy mà ra đi!

"Sở Vân Thiên! Anh phát điên gì vậy? Bây giờ người ta có lẽ đã con cháu cả sảnh rồi, ai còn nhớ ông chứ? Lấy tính tình Tinh Vân nếu đi sẽ không trở về gặp ông nữa. Không cần si tâm vọng tưởng." Mộ Bội Văn nhìn chồng nằm ở bên cạnh mình còn đang suy nghĩ về phụ nữ khác, trong lòng bất mãn tới cực điểm. Tại sao? Tại sao qua nhiều năm như vậy, vừa nhắc tới cái tên đó ông còn có thể kích động như vậy? Bà cùng ông đi qua nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, hưởng chỉ bà còn vì ông sinh ra hai đứa con trai!

"Nếu như có thể như vậy, thật tốt bao nhiêu. Thật tốt. . . . ." Ít nhất không phải là trời đất cách xa, vĩnh viễn không cách nào thấy nữa. Sở Vân Thiên đột nhiên cảm giác mệt quá, mệt mỏi đến chỉ muốn lẳng lẳng nhắm mắt lại.

"Tốt? Đúng! Rất tốt!" Nhìn Sở Vân Thiên nhắm mắt lại không lại để ý bà, Mộ Bội Văn cũng tắt ngọn đèn nhỏ bên giường. Hiện tại nói mấy cái này thì có ý nghĩa gì, cái gì cũng không quay lại được nữa. Dù là Tiêu Tinh Vân trở về thì sao? Uyên ương khó nói! Đời này nhất định chỉ có thể là như vậy.

*****

Sau khi về hưu, cuộc sống sẽ như thế nào?

Kể từ khi đem toàn quyền công ty giao cho con trai lớn, Sở Vân Thiên không còn phải lo lắng, ba ngày bốn bữa cùng một đám bạn bè chơi golf, uống trà đến tâm sự. Thật ra thì cuộc sống có thể rất đơn giản, tiền nhiều hơn nữa cũng là một ngày ba bữa cơm, ngủ một giường lớn mà thôi, vui vẻ mới là quan trọng nhất. Đáng tiếc phần lớn mọi người đều không hiểu đạo lý này, mỗi ngày không ngừng vội việc này, bận việc kia, cho đến khi nhắm mắt mới phát hiện mình có quá nhiều đến chuyện không kịp làm, phát hiện ra cũng đã quá muộn!!!

"Vân Thiên, không nhìn ra thân thù cậu cũng không tệ lắm. Cuối tuần chúng ta hẹn nữa." Một người bạn cũ quen biết lâu nhưng không có cơ hội cùng nhau chơi bóng cười lớn sáng khoái.

"Được, cuối tuần. Địa điểm, thời gian như cũ." Sở Vân Thiên đem dụng cụ chơi golf đặt ở phía sau xe. Gần đây ông đều thích tự mình lái xe, muốn chỗ nào liền đến chỗ đó.

Vận động đồ mồ hôi khiến cho tâm trạng của ông tối hôm qua khi nghe tin tức Tinh Nguyệt mà khá hơn nhiều, không biết Bội Văn nói có đúng là thật không? Tinh Nguyệt, thật sự trở về sao? Rốt cuộc vừa vì chuyện gì mà về?

"Anh Vân Thiên. . . . ." Chuyện càng không muốn xảy ra sẽ tới càng nhanh, hơn nữa còn là ở thời điểm mình không phòng bị nhất. Một tiếng "anh Vân Thiên" khiến tay Sở Vân Thiên kéo cửa xe càng thêm dùng sức, đến gân xanh cũng hiện rõ. Có thể chẳng qua là nằm mơ hay không?

"Anh Vân Thiên, anh không thể quay đầu lại nhìn một chút sao?" Tiêu Tinh Nguyệt lẳng lẳng đứng ở phía sau ông. Thân thể từng để cho bà động lòng mà lưng đã hơi gù, chân cũng bắt đầu yếu. Thì ra bọn họ cũng già rồi, trong lúc bọn họ lơ đãng, năm tháng đã lặng lẽ trôi qua vài chục năm, còn có bao nhiêu thù hận muốn đi truy cứu? Còn có bao nhiêu trách móc không thể ngừng lại?

"Tinh Nguyệt. . . . ." Lúc quay đầu lại, Sở Vân Thiên cảm thấy cổ họng nghẹn ngào.

Rõ ràng đang ở trước mắt, năm tháng đã đi qua xa như thế. Bọn họ cách xa năm mươi bảy, mười tám tuổi đã xa rồi, rất xa! Xa đến mức không muốn nhớ lại nữa!

Hương trà lượn lờ trong không khí, Sở Vân Thiên cùng Tiêu Tinh Nguyệt ngồi đối mặt yên lặng, ngoài cửa sổ, cảnh trí cầu nhỏ nước chảy thanh nhả lại không người nào có tâm tư đi thưởng thức.

"Tinh Nguyệt, em trở lại có tính toán gì hay không?" Sở Vân Thiên rút cuộc đánh vỡ trầm mặc, bùng ly trà tí mi lên hóp một ngụm.

"Chẳng qua là trở lại thăm cố nhân mà thôi. Hơn nữa con gái lớn, cũng muốn trở lại tìm vị hôn phu thích hợp!" cặp mắt Tiêu Tĩnh Nguyệt nhìn mông lung ngoài cửa sổ, đáng tiếc nguyện vọng này sợ khó có thể thực hiện. Nhưng vì con gái, bà vẫn muốn thử dò xét, nếu như bà đem bí mật kia nói ra, có thể đặt cược hi vọng cuối cùng một lần nữa hay không? Từ trong lời nói của con gái, bà biết, con gái nhìn trúng là không phải là gia sản Sở gia, mà là thích người kia. Cho dù là nó mất đi tất cả Sở gia, con gái cũng sẽ không quan tâm đúng không?

"Nhanh vậy! Diệc San cũng đến tuổi thành gia lập thất rồi." Sở Vân Thiên từng gặp Tiêu Diệc San khi cô còn bé một lần, không nghĩ tới còn nhớ rõ tên của cô. Tên của con gái người xưa!

"Sở Mạnh không phải là đã kết hôn sao? Diệc San nhà chúng ta cũng chỉ kém nó hai tuổi thôi!" Thu hồi tầm mắt, Tiêu Tĩnh Nguyệt cẩn thận cảm lý trà lên.

"Đúng vậy, con cũng chuẩn bị có, anh cũng sắp làm ông nội!" Sở Vân Thiên cảm thán lần nữa. Từ nhỏ đến lớn, đứa nhỏ Sở Mạnh này chưa bao giờ làm cho người ta lo lắng, trừ việc không có dẫn bạn gái về nhà cũng không có nghe nói qua lại thân thiết với đứa con gái nào, nhưng ông cũng không tiện hỏi. Theo năng lực của nó với tướng mạo thì sao mà có thể không có phụ nữ yêu? Ai biết người tính không bằng trời tính, người nó muốn cưới lại là bạn gái nhiều năm của Sở Khương hơn nữa muốn đính hôn lập tức. Trong lòng ông làm sao không hiểu? Đối với Ngưng Lộ, nhất định là nó dùng thủ đoạn. Nhưng điều này, ông không cách nào đi trách cứ nó. Bởi vì ông là người không có quyền lợi yêu cầu nó nhất! Chỉ mong nó có thể đối xử tốt với con gái người ta, ông cũng coi như là không phụ lòng Tình Vân rồi!

"Vân Thiên, em nghe nói, vợ Sở Mạnh đã từng là vị hôn thê của em trai nó?" Tiêu Tĩnh Nguyệt cẩn thận thử thăm dò. Bà muốn biết suy nghĩ của Sở Vân Thiên.

"Tĩnh Nguyệt, em . . . . . Làm sao biết?" Cái ly trong tay Sở Vân Thiên thiếu chút nữa rơi xuống đất.

"Cái này là trong lúc vô tình em nghe được Diệc San nói. Diệc San bây giờ đang làm việc ở Sở Thành công việc, cho nên cũng tương đối gần gũi với Sở Mạnh."

"Diệc San làm việc ở Sở Thành sao?" Điều này làm cho Sở Vân Thiên càng thêm kinh ngạc, tại sao chuyện quan trọng như vậy ông lại không biết? Ông giao lại toàn quyền Sở Thành lại nhiều lắm cũng chỉ nửa năm mà thôi.

"Đúng! Sở Mạnh không có đã nói với anh sao?"

"Chuyện người trẻ tuổi, thế hệ trước chúng ta không quản nhiều như vậy." Trong nháy mắt sau khi kinh ngạc, Sở Vân Thiên khôi phục tinh táo rất nhanh. Ông cũng không muốn cũng không đồng ý quan tâm.

"Vân Thiên, anh không sợ Sở Mạnh vì trả thù ân oán đời trước mà cưới con bé kia sao? Nếu hai đứa đều là con trai anh, anh cũng quá thiên vị Sở Mạnh rồi chẳng?" Tiêu Tĩnh Nguyệt bình tĩnh nhìn chén trà, tâm tình lên xuống bất định.

"Tĩnh Nguyệt, em muốn nói gì cứ nói đi!" Thiên vị sao? Sở Vân Thiên ở trong lòng thờ dài, coi như vậy đi! Đây là điều duy nhất ông có thể làm.

"Anh Vân Thiên, năm đó em giao Sở Mạnh cho anh, anh chưa bao giờ hoài nghi sao?" Năm đó trùng hợp như vậy, dĩ nhiên không chỉ là trùng hợp. Chị hai có thể không quan tâm, chịu mấy cái khổ cực kia, nhưng Tiêu Tĩnh Nguyệt bà chưa bao giờ chịu nuốt thua thiệt, buồn bực vào bụng cả! Huống chi đôi phương cũng hết sức quá đáng.

"Anh nghi ngờ cái gì đây? Đối với Tình Vân, anh mắc nợ cô ấy cả đời, nếu như đây là bù đắp duy nhất anh có thể làm thì anh không quan tâm." Ông tin tưởng Tình Vân, vẫn luôn tin tưởng cô! Chẳng qua là ông không có cơ hội có thể chính miệng nói với cô một tiếng "Xin lỗi em."

"Dù là Sở Mạnh. . . . ."

"Tĩnh Nguyệt, cái gì cũng không cần phải nói rồi!" Sở Vân Thiên ngăn cản lời nói tiếp theo của Tiêu Tĩnh Nguyệt: "Anh không muốn biết cũng không muốn nghe. Bất kể thân thế thực sự Sở Mạnh là gì, cũng không thay đổi được sự thật nó là con trai Tình Vân, dĩ nhiên cũng sẽ là con trai của Sở Vân Thiên anh. Nếu như đây là điều em muốn biết!" Sở Vân Thiên ngăn cản ý đồ Tiêu Tĩnh Nguyệt muốn nói.

"Anh Vân Thiên, em không biết anh sẽ vì chị em mà có thể làm được như vậy." Lời của anh khiến Tiêu Tĩnh Nguyệt xúc động, cái gì bà cũng không cần hỏi, đáp án đã ở trong lòng. Chị hai, anh ta mặc dù phụ chị nhưng đối với Sở Mạnh là thật lòng yêu thương, chị có thể yên tâm. Thật có thể yên tâm, chẳng qua là, con gái đáng thương và cố chấp không buông của bà phải làm sao bây giờ?

"Đây là việc duy nhất anh có thể vì cô ấy, không phải sao?" Trà đã lạnh, nhưng không ai muốn pha thêm nước nóng.

"Cuối cùng chị hai có thể an tâm!" Diệc San, con có thể không cần lưu luyến si mê nữa không? Lưu luyến người đàn ông vĩnh viễn không thuộc về mình?

"Buổi chiều em muốn đi thăm chị hai một chút, anh Vân Thiên có đi cùng không?"

"Không, anh sợ Bội Văn. . . . ." Ông không muốn làm cho Mộ Bội Văn biết chuyện này, chuyện gặp gỡ đầy gió bão này mà biết, đến lúc đó sợ là muốn không cách nào thu xếp ổn thỏa.

"Mộ Bội Văn. . . . . anh Vân Thiên, nhiều năm như vậy anh có yêu cô ta không?" Vấn đề ý, hay là hỏi ra đi.

"Tĩnh Nguyệt. Anh với cô ấy chưa nói tới có yêu hay không, nhưng đã kết hôn anh sẽ không bạc đãi cô ấy, huống chi bọn anh cũng cùng nhau lớn lên,

không có tình yêu cũng có những thứ tình cảm khác." Sau khi Tĩnh Vân đi, ông đã biết ông không thể nào đi yêu người khác nữa, nhưng ông là người thừa kế duy nhất của Sở gia, ông không có biện pháp khác.

"Về sau hai người có một đứa con." Bọn họ là vợ chồng bình thường, làm sao có thể không có con chứ? Tiêu Tĩnh Nguyệt, may thật khờ!

"Tĩnh Nguyệt, đó là trách nhiệm của anh." Một người đàn ông cùng một người phụ nữ lên giường không liên quan đến yêu hận. Đây là bệnh chung của đàn ông khắp thiên hạ, không phải là Sở Vân Thiên ông muốn làm Liễu Hạ Huệ mà có thể làm.

"Tốt lắm, chúng ta không cần nói những thứ này nữa. Vô dụng! Anh Vân Thiên, lần này em trở về không phải là muốn phá hư cuộc sống của các người, chẳng qua là cùng Diệc San về thuận tiện thăm chị hai luôn. Em đi trước! Tạm biệt!" Tiêu Tĩnh Nguyệt chỉ cảm thấy ngực buồn bực phải khó chịu, không muốn ở trong phòng trà bịt kín này nữa. Tạm biệt? Sẽ không tạm biệt? Bọn họ đã không cần thiết gặp mặt lại nữa!

"Tạm biệt, Tĩnh Nguyệt!" Không nhìn Tĩnh Nguyệt rời đi, Sở Vân Thiên thấp mắt xuống.

*****

Nghĩa trang Thạch Hồ Cương.

"Chị hai, xin lỗi chị. Lâu như vậy cũng không tới thăm chị rồi!" Tiêu Tĩnh Nguyệt đem một bó hoa đặt trước bia mộ, nói với khuôn mặt mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền trong bức hình.

"Sở Mạnh đã trưởng thành, rồi kết hôn cũng chuẩn bị có con. Anh Vân Thiên đối với nó rất tốt, thật rất tốt. Chị có thể yên tâm! Nhưng mà chị à, chị biết không? Thế nhưng Diệc San lại yêu Sở Mạnh. Nhưng đứa nhỏ kia, một chút tình yêu nam nữ đối với Diệc San cũng không có, nhất định Diệc San chỉ có thể thương tâm. Chị, chuyện đời trước vì cái gì không ngừng tái diễn? Em thương xót Diệc San tại sao phải chịu loại hành hạ này? Cuộc đời của em đã đủ thể lương rồi, con gái em lại bước vào vết xe đổ của em. Chị, chị biết không? Có lúc em thật sự ghen tỵ với chị." Nói tới chỗ này Tiêu Tĩnh Nguyệt ngừng lại, khóe mắt nhỏ lệ.

"Từ nhỏ chị được ba mẹ yêu hơn em, học tập lại giỏi hơn em. Trưởng thành có thể cùng người con trai mình thích ở bên nhau. Nhưng mà chị biết không? Em cũng thích anh Vân Thiên. Nhưng mà em lại không thể giành với chị, bởi vì ba mẹ không muốn chị cô đơn mà đem em từ Cô Nhi Viện về. . . . ."

Đúng vậy, cho nên bà thật sự rất không cam lòng! Nhưng ba mẹ còn đang sống, bà sao có thể phụ công ơn nuôi dưỡng của họ được.

"Chị, hiện tại nói những thứ này thì có ích lợi gì nữa đây? Đã sống hơn phân nửa đời người, em không muốn đời này Diệc San chịu thống khổ từ một người đàn ông như em." Tiêu Tĩnh Nguyệt lau sạch nước mắt, gờ tay lên cầm cái cốc nhỏ để xúc cô, từ từ cạy từng viên gạch đã mấy chục năm qua dưới lớp bùn nhão kia, cho dù là mài rách da cũng không tiếc. May là lúc này không phải là tảo mộ, nếu không người ta sẽ cho rằng bà đến quậy, không để người chết yên giấc.

Cuối cùng đem gạch lấy ra, cái hủ tro cốt đó nhỏ hình chữ nhật ra ngay trước mắt: "Chị, thật xin lỗi! Để bí mật này an nghỉ với chị đi! Sẽ không có người biết thêm nữa! Ngày mai em sẽ đem Diệc San về Pháp!" Tiêu Tĩnh Nguyệt từ trong người lấy ra một cái túi nhỏ giấy dầu đặt nhẹ nhàng trong hủ tro cốt của Tiêu Tĩnh vân. Hãy để cho tất cả mọi chuyện cùng chị hai đã qua đời tan thành mây khói đi! Nhiều năm như vậy, bà cất giấu cũng rất mệt mỏi!

*****

"Mẹ, tại sao?" Tiêu Diệc San không thể tin được lỗi tại mình. Vậy mà mẹ gọi cô dọn dẹp hành lý ngày mai trở về Pháp. Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Mặc dù lúc đầu mẹ không có ủng hộ cô theo đuổi Sở Mạnh, nhưng cũng không có phản đối không phải sao? Tại sao đột nhiên lại gọi cô về?

"Diệc San, có những thứ cưỡng cầu không đến. Mẹ cuối cùng cũng nhìn thấu! Mẹ không muốn con sai lầm giống mình." Hơn nữa, Sở Mạnh không phải là Sở Vân Thiên, căn bản một chút cơ hội Diệc San cũng không có. Lòng của đứa nhỏ kia quá thâm trầm, không thích hợp với Diệc San, đau dài không bằng đau ngắn!

"Mẹ, chúng ta còn chưa đem chuyện nói rõ ràng cùng Sở Mạnh, có lẽ nói rõ anh ấy sẽ thay đổi chủ ý đây? Phải hay không?" Tiêu Diệc San còn chưa muốn buông tha, nhưng nếu như ngay cả mẹ cũng không đồng ý lời của cô, một chút biện pháp cô cũng không có.

"Diệc San, con nói nó sẽ là người dễ thay đổi chủ ý của sao?" Tiêu Tĩnh Nguyệt ngồi ở mép giường trấn an con gái.

"Không, con không tin. Không thử một chút làm sao biết?" Cá tính Tiêu Diệc San trước giờ luôn cố chấp, muốn chuyện gì nhất định phải đi làm. Lúc trước có thể chịu được lâu như vậy là bởi vì Sở Mạnh vẫn chưa kết hôn, cũng không có bạn gái. Nhưng hiện tại đã khác, anh ấy kết hôn còn chuẩn bị có con, nếu như cô không thừa dịp lúc này vì mình tranh thủ ra tay, đời này cô cũng không có cơ hội.

Một dùng sức đẩy mẹ ra, Tiêu Diệc San xông ra ngoài, cô nhất định phải tìm Sở Mạnh nói chuyện.

"Diệc San, không thể đi." Tiêu Tĩnh Nguyệt đuổi theo con gái đến cửa tiệm rượu, mắt thấy con chuẩn bị ngồi vào xe, bà lao mình ra đường phốc tấp nập, bà nhất định ngăn lại nó. Bà đã đáp ứng Sở Vân Thiên sẽ không nói, hôm nay cũng đáp ứng chị rồi. Chỉ cần Sở Mạnh tốt là được rồi!

"Mẹ. . . . ." Trong tiếng thét động trời, thân thể Tiêu Tĩnh Nguyệt giống như lông vũ, nhẹ nhàng bay lên cao rồi rơi xuống đất. Máu đỏ tươi càng không ngừng chảy từ đầu của bà, mũi, miệng, từ toàn thân chảy xuống; trong nháy mắt, mặt đất nhiễm đỏ . . .

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng mọi chuyện đều tốt mà!

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . . Xin lỗi. . . . . Xin lỗi mẹ." Tiêu Diệc San toàn thân run rẩy quỳ trên mặt đất, muốn đỡ nâng mẹ, cũng không dám. Xe cứu thương sao còn chưa tới? Đều do cô quá tùy hứng, tại sao không nghe ý kiến mẹ? Ngộ nhờ mẹ. . . . . Cô không dám nghĩ tới, cuộc sống một mình sẽ như thế nào, hai mẹ con các cô sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, mẹ nhất định không thể bỏ cô lại!

"Diệc San. . . . ." Mất nhiều máu khiến hơi thở Tiêu Tĩnh Nguyệt rất yếu ớt.

"Mẹ, mẹ không phải nói gì hết được không? Xe cứu thương lập tức tới đây!" Nhiều năm không có khóc, lúc này nước mắt Tiêu Diệc San như bị đứt tuyến lệ, không ngừng chảy xuống.

"Đáp ứng mẹ, đừng nói, đừng nói. . . . ." Có lẽ đây chính là số mệnh! Chị, có phải chị quá cô quạnh nên muốn em đi bồi chị hay không?

"Mẹ, con đáp ứng mẹ, đáp ứng mẹ. Đừng nói, đừng nói nữa. . . . ." Đúng vậy, cô với mẹ sống nương tựa lẫn nhau, từ nhỏ cô cũng biết mẹ một mình nuôi cô lớn lên không dễ dàng, hiện tại mẹ đã như vậy rồi, cô làm sao có thể không đáp ứng? Cô sao có thể ích kỷ như vậy?

Thanh âm của xe cứu thương từ xa đến gần, nhân viên cứu hộ mang băng ca xuống xe, không tới mấy phút đã đến bệnh viện trung tâm.

Mẹ, mẹ nhất định sẽ không có chuyện gì.

*****

Đèn phòng phẫu thuật sang lên, lần đầu tiên Tiêu Diệc San cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy, không ngừng ở bên ngoài đi tới đi lui.

"Diệc San." Sở Mạnh đến rồi.

"Anh Mạnh, mẹ không có việc gì phải không?" Rót cuộc thấy có người đến, Tiêu Diệc San giống như người chết đuối bắt được bè gỗ, ôm thật chặt anh.

"Diệc San. Có A Tự ở đây, dĩ sẽ không có việc gì. Ngồi xuống trước." Lúc nhận được điện thoại của Tiêu Diệc San, Sở Mạnh lập tức gọi Tổng Từ Tự điều toàn bộ chuyên gia tốt nhất ở viện hội chẩn trước, hơn nữa có thiên tài ngoại khoa A Tự ở đây, nhất định sẽ không để đi gặp chuyện không may. Tuy rằng anh đối với cách làm của các cô rất bất mãn, nhưng dù sao họ còn là thân nhân duy nhất của mẹ. Đúng vậy, anh sẽ đến, chỉ bởi vì các cô là thân nhân của mẹ mà thôi.

"Anh Mạnh, anh ở chỗ đây với em có được hay không?" Sau khi đỡ Tiêu Diệc San ngồi xuống, Sở Mạnh nâng tay nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rồi. Bình thường thời gian này anh sẽ đến tầng thượng thăm Ngưng Lộ và nói chuyện phiếm với con cưng, nhưng hôm nay. . . . . Sở Mạnh liếc mắt nhìn Tiêu Diệc San, thôi, ngồi nữa một chút! Coi như làm chuyện tình nghĩa, dù sao khi còn bé cô chăm sóc anh một lần, anh luôn không thích thiếu nợ người khác.

"Diệc San, dĩ tại sao phải chạy ra giữa đường?" Sở Mạnh nhìn chăm chăm mặt của cô.

"Mẹ em là. . . . . Bởi vì. . . . ." Nghĩ đến mặt mẹ mới vừa rồi tái nhợt, Tiêu Diệc San bình thường lạnh miệng thế nhưng im re. Đúng vậy, mẹ vẫn còn cấp cứu ở bên trong, cô không thể lại sinh ra nhiều thị phi nữa.

"Bởi vì sao?" Sở Mạnh không nhìn rõ vẻ chần chờ trên mặt cô.

"Mẹ muốn em ngày mai cùng mẹ về Pháp, rồi bọn em cãi nhau. Em chạy ra. . . . . Thật xin lỗi, anh Mạnh." Tiêu Diệc San cúi đầu. Đúng là sự kích động cùng tùy hứng của cô đã hại mẹ.

"Người em phải xin lỗi không phải là anh, mà là mẹ em!" Sở Mạnh buông cô ra, nhắm mắt lại. Nếu như không phải là đi gặp chuyện không may, Sở Mạnh nhất định sẽ không gặp lại Tiêu Diệc San. Cô đã làm ra quá nhiều chuyện khiến anh không muốn thấy cô rồi.

"Em biết rồi." Anh đối với cô vĩnh viễn là lạnh nhạt như vậy, nếu như không phải là mẹ gặp chuyện không may, anh sẽ không muốn gặp lại cô chứ? Tiêu Diệc San chột vì mình mà thương hại.

Sau đó, hai người cứ như vậy, đều có tâm sự riêng ngồi ở chỗ đó một câu cũng không nói.

Mà ở lầu cuối trong phòng bệnh, sau khi thím Trương về, Ngưng Lộ uống thuốc, đánh răng xong vẫn không ngừng nhìn cửa, bình thường lúc này anh cũng đã tới rồi, tại sao tới nay không tới? Hay là buổi tối có xã giao cho nên trễ một chút? Quản lý công ty lớn như vậy, mỗi ngày còn phải tới đây bồi cô, anh nhất định sẽ mệt chết đúng không? Ba trước kia cũng bận rộn như vậy, không phải sao? Huống chi quy mô Sở Thành căn bản không thể so với xưởng gia công của ba.

Thật ra thì mỗi ngày anh tới đây, trao đổi giữa bọn họ là cực ít, hai người đều không thích nói nhiều. Nhưng bác sĩ đã giao phó, bây giờ Bảo Bảo đã hoàn toàn có thể cảm ứng được thanh âm bên ngoài, thường nói chuyện với con, con sẽ có cảm giác .

Cho nên, gần đây đại nam nhân Sở Mạnh, vừa đến phòng bệnh sẽ nói một chút lời cùng Tiểu Bảo Bảo trong bụng. Nói là cùng Bảo Bảo trao đổi, nhưng mà người đàn ông kia cũng chỉ là những câu: "Hôm nay có ngoan hay không?" Hoặc "Ba tới thăm con rồi." Dù sao sẽ không vượt qua 10 câu, đây coi là trao đổi cái gì chứ? Ngưng Lộ mỗi lần thấy đều có một loại xúc động muốn cười, nhưng cô cũng không dám cười nhạo anh, cô cũng không phải là chán sống mà đi trêu chọc anh.

Nói với Bảo Bảo xong, anh cũng phải hỏi cô một chút, nhưng bình thường đều là anh hỏi một câu cô trả lời một câu, cho nên anh không có nói cái gì nữa. Cũng sẽ không có những hành động vượt quá giới hạn, cùng lắm là lúc về khê hôn trán cô một chút. Có lúc nhìn bóng lưng có chút mệt mỏi của anh,

Ngưng Lộ muốn anh ở nơi này nghỉ ngơi, nhưng lời nói đến bên môi lại nghẹn ngào. Cô sợ quan hệ bọn họ sẽ phát triển một hướng khác, đây là điều cô không có cách nào mà đoán trước, cô không dám suy nghĩ sâu xa!

"Sở phu nhân, muốn ngủ sao?" Y tá trực đã đi vào nhìn cô lần thứ hai, nhưng anh rốt cuộc còn không đến sao! Không đến cũng gọi điện thoại cho cô chứ.

"A, chuẩn bị!" Ngưng Lộ quyết định tối nay đi ngủ sớm một chút, không cần chờ anh. Ai biết anh có đến hay không?

"Vậy tôi giúp cô tắt nhạc giao hưởng." Trước lúc Ngưng Lộ ngủ mỗi đêm có thói quen nghe một đoạn nhạc dưỡng thai, đây cũng là bác sĩ yêu cầu, để Bảo Bảo có quãng thời gian vui vẻ trước khi vào giấc ngủ, sau khi sinh sẽ tốt hơn.

"Cám ơn!" Ngưng Lộ nói cảm ơn, nhưng không biết giọng nói của mình mang theo một chút buồn buồn khó chịu.

"Đúng rồi, tối nay Sở tiên sinh tại sao không có tới đây? Công việc bận rộn như vậy sao?" Lúc y tá tới giúp Ngưng Lộ kéo chăn thuận miệng mà hỏi.

"Vâng, anh ấy rất bận việc!" Ngưng Lộ chỉ có thể nói ra câu này. Đúng vậy, bận đến có thể quên có nên gọi điện thoại cho cô hay không.

"Công việc Sở tiên sinh bận rộn như vậy mà còn mỗi ngày đến thăm cô, thật sự là đàn ông tốt hiếm có." Y tá hâm mộ nói. Đáng tiếc đàn ông tốt như vậy thường đều sớm bị người khác ôm rồi, họ chỉ có thể chảy nước miếng thôi.

"Ha ha." Ngưng Lộ đối với sự khen ngợi này không phản bác được, tại sao họ đều nói anh ta tốt chứ? Họ chỉ thấy bề ngoài mà thôi, bởi vì sự xấu xa của anh chỉ biết nhắm vào cô.

"Được rồi, cô ngủ đi. Tôi đi ra ngoài trước! Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

Hộ sĩ đi ra ngoài, Ngưng Lộ làm thế nào cũng không ngủ được, không phải là Bảo Bảo khiến cô khó chịu, mà là lòng của cô buồn bực không nói ra được.

"Sở phu nhân đã ngủ chưa?" Đang muốn đóng cửa lại, y tá nghe được một y tá khác đi tới nhẹ giọng hỏi.

"Buồn ngủ, có chuyện gì sao?"

"Mới vừa Sở tiên sinh gọi điện thoại đến phòng trực y tá hỏi một chút mà thôi."

"Sở tiên sinh? Anh ta tối nay tới đây sao?"

"Anh ta nói ở phòng cấp cứu dưới lầu, nói lát nữa sẽ đi lên. Nói Sở phu nhân không cần chờ anh."

Loáng thoáng nghe một câu, Ngưng Lộ tỉnh táo lại: "Y tá Lâm, chờ một chút."

"Chúng ta cùng nhau vào xem một chút đi!" Hai y tá nghe được tiếng kêu cùng nhau đi vào.

"Chuyện gì vậy Sở phu nhân?"

"Mới vừa rồi các cô nói Sở Mạnh ở phòng cấp cứu? Là ai bị bệnh sao? Hay là ...?" Ngưng Lộ có chút lo lắng mà hỏi. Lúc này sao anh sẽ ở nơi đó? Là ai đã xảy ra chuyện? Điều này làm cho cô lo lắng không thôi.

"Sở tiên sinh không có nói, chẳng qua là nói cô ngủ trước thôi!" Y tá vừa rồi nghe điện thoại trả lời.

"Các cô có thể cùng tôi đi xuống một chuyến không?" Đang nói chuyện Ngưng Lộ đã vén chăn lên.

"Sở phu nhân, cái này không được đâu?" Bác sĩ cùng Sở tiên sinh vẫn yêu cầu họ không thể để cho cô đi ra khỏi phạm vi tầng này, nếu để xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ không yên thân.

"Không sao. Anh ấy cũng ở đó là không phải sao? Có tôi ở đây anh ấy sẽ không trách các cô. Đi thôi!" Trong lời Ngưng Lộ có không cho chút cự tuyệt.

Nếu Sở phu nhân người ta kiên trì như vậy rồi, họ cũng không tiện nói cái gì nữa. Đã thế này hẳn là sẽ không có chuyện gì.

Ngưng Lộ cùng hai y tá đi thang máy đến phòng cấp cứu tầng 12, đèn vẫn còn sáng. Người đàn ông duỗi thẳng chân, dựa lưng vào ghế không phải là Sở Mạnh sao? Nhưng mà người con gái kế bên anh là ai? Bởi vì cô ta ngồi ở bên trong cho nên Ngưng Lộ không thấy được mặt, chẳng qua là cảm giác rất quen thuộc.

Nhìn bọn họ giống như là người yêu bình thường ngồi chung một chỗ, khiến trong lòng Ngưng Lộ bốc lên cảm giác chua xót không thể nói ra. Anh tại sao có thể cùng phụ nữ khác ngồi gần như vậy chứ! Cô trước kia không phải là chẳng màng sao? Tại sao lúc chứng kiến cảnh này lại cảm thấy khó chịu? Cô làm sao? Cô căn bản vốn không nên xuống. Có thể quấy rầy đến bọn họ, anh không có đi lên thăm cô không phải là vì bởi ngồi ở bên cạnh người phụ nữ kia sao?

"Sở phu nhân, phải đi đến sao?" Tiểu Lâm nhẹ giọng hỏi. Sở tiên sinh làm sao lại cùng người đàn bà khác ngồi ở chỗ đó đây? Nếu như cô là Sở phu nhân mà nói cũng sẽ không chịu?

"Chúng ta về thôi!" Ngưng Lộ nhìn khó chịu trong lòng, xoay người đi.

"Ngưng nhi, sao lại xuống?" Tiếng đối thoại nói khiến Sở Mạnh chẳng qua nhắm mắt lại nghỉ ngơi nghe được, anh mở mắt ra thấy dáng hình quen thuộc đó đang đi về, vội vàng đuổi theo. Anh không phải là gọi điện thoại nói với y tá rồi sao? Chẳng lẽ cô nghe được nên xuống?

"Em, chẳng qua là. . . . ." Ngưng Lộ không nói ra cô là lo lắng cho anh, cho là người nhà của anh đã xảy ra chuyện gì. Bằng không Sở Mạnh không thể nào biết coi chừng. Nhưng chuyện cũng không phải như vậy, cô nhìn thấy chính là anh cùng một người phụ nữ khác, một người phụ nữ cô không biết.

"Sở tiên sinh, thật xin lỗi." Tiểu Lâm thấy ánh mắt "hỏi thăm" của Sở Mạnh, trong lòng bắn ra tia lạnh run. Làm sao trước kia cô lại cảm thấy Sở tiên sinh tốt đẹp chứ?

"Không nên trách họ, là em muốn xuống." Ngưng Lộ biết ánh mắt của anh lại đang trách cứ người khác.

"Anh đưa cho em về được không? Đã trễ thế này, nên đi ngủ rồi!" Đối mặt với Ngưng Lộ lần nữa thì Sở Mạnh lại đổi một khuôn mặt khác.

"Tự em có thể đi về! Anh không cần lo." Anh cứ như vậy vội vã đuổi cô đi sao? Ngưng Lộ không biết trong giọng điệu mình lúc này giống như đứa con nít tức giận.

"Ngưng Nhi. . . . ." Đôi tay Sở Mạnh vòng chắc vai của cô, không để cô đi.

"Anh Mạnh." Chộp mất một cái, thật ra Tiêu Diệc San thì lúc Sở Mạnh Khởi tới cô đã tỉnh rồi, cô còn không có mở mắt ra, thời điểm đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe được anh kêu cái nhũ danh đó.

Thì ra là em họ anh! Ngưng Lộ nhìn theo tiếng nói, không trách được mới vừa rồi cô cảm thấy cái bóng đáng kia quen thuộc! Vậy người ở trong phòng giải phẫu là ai?

"Chị dâu, chị xuống sao. Đã trễ thế này chị không nghỉ ngơi Bảo Bảo cũng nên nghỉ ngơi chứ?" Tiêu Diệc San không để lại dấu vết, quan sát bụng đã rõ ràng của Ngưng Lộ. Người ta con đều đã có, cho dù cô muốn thế nào cũng không có cơ hội ra tay phải không? Vốn tâm tình đã bình tĩnh một chút, nhìn thấy bụng Ngưng Lộ, thấy Sở Mạnh lộ vẻ che chở với cô ta thì Tiêu Diệc San lại ghen ghét Ngưng Lộ lần nữa.

"Thật xin lỗi, chị đi lên giờ. Quấy rầy rồi!" Ngưng Lộ vô cùng không thích loại đối thoại bông vải đám lớp xe này.(nói móc nhau) Tôi nay coi như cô tự tìm khổ mà ăn đi!

"Các cô đi lên trước đi. Ngưng Nhi, còn chưa muộn, ngồi với anh, đợi lát nữa anh đưa em đi lên được không?" Luôn luôn sẽ không ở trước mặt người ngoài biểu diễn loại thân mật này, hôm nay không biết Sở Mạnh phát điên gì, sau khi nói với y tá thì vòng chắc vai mảnh khảnh của cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói, mặt của cô lập tức hồng đến tận tai.

Một màn này trong mắt bất kỳ ai cũng là khuôn mẫu vợ chồng điển hình, hai y tá mỉm cười rồi đi. Mà Ngưng Lộ biết mình không cách nào cự tuyệt anh, mặc anh ôm cô đến kia bên ghế dài ngồi xuống.

Người duy nhất không vui vẻ đại khái chỉ có Tiêu Diệc San sao? Đây coi là cái gì đây? Cũng không biết là người nào ở bởi người nào. Anh Mạnh, anh nhất định phải ở trước mặt em như vậy phải không? Một người đàn ông cho tới bây giờ không hề dịu dàng lại ở trước mặt mẹ đàn bà kia thể hiện một mặt mà cô chưa từng thấy qua, chẳng lẽ có con của anh mà có thể độc hường sự quan tâm của anh cùng che chở sao? Quan Ngưng Lộ, cô thực sự làm tốt lắm!

"Bảo Bảo có ngoan ngoãn nghe lời hay không?" Ngón tay thon dài đã thành thói quen vuốt ve bụng cô. Thấy cô xuống, phiền muộn trong lòng anh như kỳ tích mà biến mất. Thì ra là trong khi ở chung, từng chút từng chút của cô đối với anh lại ảnh hưởng sâu đến thế, nếu như lâu một chút nữa, có phải anh ngay cả mình cũng không cách nào nắm trong tay hay không? Đến mức độ nào, ai cũng không biết, đối với cô, anh đã không biết giới hạn thấp nhất của mình ở đâu! Anh không phải là đã chìm đắm càng ngày càng sâu rồi chứ?

"Ừ, có." Anh tựa vào càng ngày càng gần, môi ấm áp giống như ở gần ở lỗ tai cô nói chuyện, khiến hô hấp cô trở nên khó khăn.

"Có cái gì?" Nụ hôn vụn vặt từ vành tai nhỏ, xinh xắn từ từ chuyển sang cảm mượt mà.

"Bảo Bảo có nghe lời." Thở hổn hển, Ngưng Lộ muốn đẩy đầu anh ra, thế nhưng anh lại cố ý không chịu. Cái người đàn ông hư hỏng này nhất định là cố ý, cố ý tại nơi công cộng như vậy mà làm mấy hành động thân mật với cô. Mặc dù đã rất khuya không có người thấy, nhưng có một vấn đề là có. Anh tại sao có thể không thấy người ta tồn tại chứ? Cho dù là em họ cũng không nên như vậy. Huống chi cô em họ đó lại có "mưu mô bất lương" với anh.

"Bảo Bảo nghe lời, vậy em có nghe lời không?" Một tiếng buồn cười giống như từ lồng ngực phát ra, vang lên ở bên tai cô. Trời ạ, người đàn ông này lại vẫn cười được?

"Có hay không? Hà?" Giống như là thanh âm uy hiếp lại đang bên tai, trầm thấp vang lên.

"Có." Nếu như cô dám trì hoãn nửa giây không trả lời anh, anh nhất định sẽ làm ra động tác mất thể diện hơn. Ngưng Lộ biết sẽ như vậy.

"Cô gái ngoan." Ở trên môi cô hôn một cái thật mạnh, Sở Mạnh mới buông cô ra.

"Anh Mạnh." Không nhìn được nữa, Tiêu Diệc San không nhìn được lên tiếng. Cặp mắt cô bốc lửa, hận không được bước lên lời hai người họ ra. Bọn họ lại đang trước mặt cô ân ái ái? Thật là quá đáng!

"Là ai đang cấp cứu?" Ngưng Lộ ở trong lòng anh, thấp đầu không dám nhìn Tiêu Diệc San.

"Em cho là chị dâu sẽ không nhớ tới phải hỏi chứ?" Tiêu Diệc San chính là không ưa thái độ Sở Mạnh đối với cô, như là nâng niu trong lòng bàn tay bảo bối vậy. Nôn chết cô!

"Mẹ của Diệc San xảy ra tai nạn xe cộ, A Tự đang ở bên trong." Sở Mạnh giúp cô đáp lời.

"Tại sao có thể như vậy?" Thì ra là di nhỏ của anh, không trách được anh sẽ bồi Tiêu Diệc San ở chỗ này.

"Diệc San, có A Tự ở đây. Mẹ em nhất định không có việc gì." Ngưng Lộ rút cuộc ngẩng đầu lên, đối với một cô gái đối với cô có ý thù địch mãnh liệt thế, cô có thể làm được như thế đã không tệ.

"Cám ơn." Gương mặt lạnh lùng của Tiêu Diệc San ngời vào bên kia.

Không có ai nói chuyện, hơi thở bình tĩnh mà quái dị quanh quần bên ngoài phòng giải phẫu ngập tràn mùi thuốc.

"Vị nào là người nhà bệnh nhân?" Một y tá mang khẩu trang đẩy cửa ra thấy một bộ tình cảnh như thế: một người đàn ông ôm một phụ nữ có thai đã ngủ, một tay vuốt tóc cô, mà đối lại là một phụ nữ vừa đơn độc đang ngồi với gương mặt tức giận. Đây rốt cuộc có người hay không, vì người bên trong ở trên đường ranh sinh tử giây giũa mà lo lắng à? Nếu như không phải là bác sĩ Tổng báo cô ra ngoài báo một tiếng, cô không muốn để ý tới mấy cái người quái dị này.

"Tôi. . . . . Mẹ tôi như thế nào?" Tiêu Diệc San đứng lên. Thấy Sở Mạnh làm như không nghe thấy còn nhắm hai mắt ôm con đàn bà kia, trong lòng cô khó chịu tới cực điểm. Nếu như không phải là mẹ cô sinh từ chưa biết, cô thật sự muốn nhào tới cho cô ta một cước?

"Bác sĩ Tổng, bệnh nhân tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, nhưng ca giải phẫu còn phải kéo dài 6 giờ, trước tiên mọi người có thể về nghỉ ngơi."

"Mẹ cô không có việc gì sao? Không sao cả!" Nghe được Tiêu Tinh Nguyệt tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, Tiêu Diệc San lại cười nhẹ nhõm.

"Tính mạng thì không còn nguy hiểm, nhưng có thể sẽ không thể đứng lên được nữa rồi." Y tá lạnh lùng nói xong liền đóng lại cửa phòng phẫu thuật.

"Không đứng được? Không đứng được sao?" Một giây kế tiếp, Tiêu Diệc San ngăn ngor.

"Đến lúc đó anh để A Tự sắp xếp đi ra nước ngoài làm vật lý trị liệu. Đi về nghỉ ngơi trước đi! Anh mang Ngưng Nhi đi lên." Vẫn nhắm hai mắt, Sở Mạnh mở miệng nói. Có thể giữ được một cái mạng đã không tệ, cô còn muốn như thế nào?

"Anh Mạnh, anh không theo em sao?" Tiêu Diệc San không thể tin được Sở Mạnh để một cô gái hơn nửa đêm trở về một mình? Mặc dù cô có thể tự về.

"Anh không phải là đã bồi em lâu vậy sao? Diệc San, em không còn nhỏ, chuyện của mình có thể tự xử lý. Em ở chỗ này cũng không có tác dụng, sau khi kết thúc giải phẫu lập tức đưa đi đến phòng chăm sóc đặc biệt, đi phải nhận được chăm sóc tốt nhất." Sở Mạnh đem đầu Ngưng Lộ dúi xuống khe đặt ở ngực, một tay khác ôm lấy đùi của cô bé lên. Hiện tại cũng mới mười một giờ đêm mà thôi, nhưng trong khoảng thời gian này cô vẫn ngủ trước 10 giờ, dù chống đỡ thế nào cũng nhìn không được, gục ở trong lòng anh ngủ. Thật ra thì nếu như không phải là y tá ra ngoài, anh cũng muốn ôm cô lên rồi, ngủ như vậy rất khó chịu, huống chi cô còn là phụ nữ có thai! Để cô xuống chỉ là muốn Tiêu Diệc San biết khó mà lui, không ý đồ đến gần anh nữa.

"Anh Mạnh. . . . ." Tiêu Diệc San chỉ có thể tro mắt nhìn anh ôm người phụ nữ kia đi. Thật sự cô rất hận!

"Nếu như anh rất bận, không cần tới đây mỗi ngày đâu." Thời điểm khi anh buông cô xuống, Ngưng Lộ cũng đã tỉnh táo lại. Ban ngày mẹ hoặc thím Trương cũng sẽ đến thăm cô, mà buổi tối cô luôn ngủ sớm. Cô không muốn nhìn thấy anh ngày ngày đi tới đi lui công ty - bệnh viện mệt mỏi như vậy, dù sao mấy ngày nữa có thể về nhà. Mà lúc này giữa lông mày anh rõ ràng có một vết nhăn vuốt không hết, rất mệt mỏi sao?

"Em không phải muốn anh tới sao?" Giúp cô kéo chăn, Sở Mạnh ở bên giường ngồi xuống. Mệt mỏi, làm sao sẽ mệt mỏi đây? Anh luôn là người cuồng công việc, trước kia một người bình thường đều sau 12 giờ mới có thể ngủ. Ngủ sớm cũng không ngủ được, không bằng làm nhiều chuyện chút. Anh thoát nhìn rất mệt không? Có lẽ là trong khoảng thời gian này ngủ ít đi. Mỗi ngày sau khi trở về từ bệnh viện, một mình nằm trên chiếc giường lớn kia, thế nhưng anh cảm thấy trống rỗng khó chịu.

"Không phải vậy. Em sợ anh mệt." Lời vừa ra khỏi miệng, hai mắt Ngưng Lộ nhắm nghiền. Trời ạ, tại sao cô có thể nói lời như quan tâm anh?

Thì ra là cô sẽ quan tâm anh! Sở Mạnh hạ thấp đầu, xem xét kỹ lưỡng gương mặt tựa hồ có chút đỏ lên.

"Anh không mệt. Nếu như em đồng ý thường anh một chút." Thanh âm trầm thấp như hấp dẫn cô.

"Em không biết anh nói cái gì." Trái tim sau khi nghe lời anh nói bỗng mất đi tần số vốn có.

"Em biết."

Mang theo dịu dàng trước nay chưa có, nụ hôn của anh rơi vào môi cô. Tư vị vừa nóng lại tê dại tràn ra trên cánh môi mềm mại, hơi thở mát lạnh chui vào trong mũi cô, Ngưng Lộ quên mất mình có còn hô hấp hay không.

Lưỡi của anh dịu dàng dụ dỗ cô mở miệng, tiến quân thần tốc, bàn tay giữ cái ót cô, không để cho cô né tránh, chuyên tâm hôn cô. Đầu lưỡi bởi vì anh trêu đùa thuần thực mà múa theo, cùng anh dây dưa không rời. Xâm nhập như thế, triền miên như thế, giống như muốn hôn vào tim cô, cùng linh hồn cô quán quýt một chỗ, mãi không tách rời.

Triệt để mà lâu dài, dịu dàng lại điên cuồng, anh đem lấy hết thầy trong miệng cô tham lam cuốn vào, nước miếng của cô không còn kịp nuốt, bị anh hớp hết, mà cô cũng nuốt vào thứ thuộc về anh, đây là loại tương nhu dĩ mật thân mật tới cực điểm giữa tình nhân.

Đôi tay trắng mảnh khảnh không biết lúc nào thì tự giác vòng trên cổ anh, khiến hai người càng thêm thân mật quấn lấy nhau. Bàn tay thanh tú hạ ý thức chơi đùa, vuốt mái tóc dày của người đàn ông, mặt càng dựa gần anh, dường như khăn cầu anh yêu mến nhiều hơn. Cô chủ động, khiến lửa trong anh bùng cháy, tình dục đột nhiên đột kích...

Cô là người con gái đầu tiên anh muốn ôm thật chặt vào trong ngực mà yêu thương, lại luôn không biết nên làm sao mới có thể đi vào lòng cô. Cho nên anh vẫn lấy phương thức tổn thương mà có cô, nhưng lại đã thương cô, chính anh cũng không dễ chịu chút nào. Nhưng anh thật không biết làm sao mới đúng. Bây giờ cô chủ động, anh không phải có thể cho là cuối cùng cô cũng hiểu tâm ý của anh sao?

"Ngưng Nhi, Ngưng Nhi của anh..." Hô hấp của anh càng thêm trở nên nặng nề, hơi thở nóng hổi không ngừng phả mặt cô, ở tai, rồi tràn ra đến toàn thân. Cô giống như là độc dược của anh, anh trúng độc quá sâu, phải như thế nào mới có thể giải được?

Không hề thỏa mãn môi cùng môi hấp dẫn nhau nữa, anh bắt đầu một đường đi xuống, tay cũng không tự giác đưa vào trong quần áo. Bởi vì mang thai, ngực cô ít nhất lớn hơn một cup (size) so với trước kia, cảm giác thỏa mãn kia khiến anh muốn hung hăng dùng sức...

"Không được, không được..." Anh mau buông tay." Cảm giác vừa đau lại trướng khiến Ngưng Lộ khôi phục thanh tĩnh, Ôi trời ơi!!! Giữa bọn họ thiếu chút nữa sẽ phải nhóm lửa tự thiêu rồi. Tại sao cô có thể quyến rũ anh? Ở trong phòng bệnh bệnh viện mà lại chủ động đáp ứng anh?

"Thật xin lỗi. Ngưng Nhi, anh chỉ sờ một cái mà thôi. Wow, không cần cử động nữa rồi. Ngưng Nhi... Ngưng Nhi..." Sở Mạnh vui đầu ở cổ của cô, nặng nề thờ hồn hên, giống như là chạy Marathon xong.

Một tiếng ít nhiều giống như là loại thanh âm cầu xin khiến lòng Ngưng Lộ mềm nhũn ra, không thể nhẫn tâm đẩy anh ra, chỉ có thể mặc cho anh ở bên tai cô càng không ngừng lâm bầm, trái tim luôn hồ hững giờ phút này lại mềm lòng, vì âm thanh kia như là thống khổ thì thầm. Thật ra thì cô đang trách anh tổn thương cô; đồng thời, cô không phải cũng tổn thương anh sao? Nếu như, nếu như bọn họ có thể biết nhau trước khi cô hẹn hò với Sở Khương, vậy kết quả sẽ khác nhau không?

Nhưng không có ai có thể thay đổi thời gian đã qua, tại sao bọn họ có thể gặp nhau muộn như vậy? Thế gian không có nếu như, cuộc sống không thể làm lại. Sở Mạnh, nếu như em biết anh trước, thật tốt biết bao! Có lẽ em sẽ yêu anh! Có lẽ sẽ như thế. Một người đàn ông như vậy, rất dễ dàng để cho người khác động lòng!

"Tốt lắm, anh tắm rửa trước. Ngủ đi!" Rốt cuộc chờ cả người anh tỉnh táo lại, buông cô ra, từ trên giường bò dậy, đi về phía phòng tắm trong phòng bệnh.

"Bảo Bảo, mẹ có phải quá mức hay không?" Cô thế nào ngủ được? Cô rõ ràng chính là không thương anh, rồi lại đối với anh sinh ra cảm giác không thể lý giải như vậy. Anh khó khi lại dịu dàng, khiến cô luyến tiếc không muốn buông tay!

"Sao còn chưa ngủ đây?" Tắm nước lạnh vọt một cái đem dập tắt lửa dục trên người, ra ngoài lại thấy cô vẫn còn mở mắt chưa ngủ.

"Anh còn phải trở về sao?" Anh sao chỉ bọc một cái khăn tắm rồi đi ra chứ? Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn anh trần truồng, thế nhưng hình ảnh "đẹp mắt" này vẫn làm cô đỏ mặt!

Bây giờ đã là hơn 12 giờ, trễ như thế anh chạy tới chạy lui thật sự rất vất vả!

"Nếu như em không muốn cho anh đi, anh liền không đi." Trong phòng VIP, giường lớn đến có thể ngủ nhiều hai người cũng không sao. Hơn nữa anh ở nơi này là hỏi thăm ý kiến của cô? Người đã chủ động chui vào trong chăn rồi.

"Ngưng Nhi, em muốn anh ngủ cùng em không?" Ôm cô, cảm giác thật sự quá tốt, thì ra mình mỗi buổi tối đều ngủ không ngon là bởi vì trong ngực thiếu hương thơm của cô!

"Em muốn ngủ." Người cũng đã ở trên giường, hỏi cái câu làm cho người ta không biết trả lời như thế nào còn có ý nghĩa gì sao?

"Chúng ta cùng nhau ngủ." Vui đầu ở trong hương tóc nhàn nhạt của cô, Sở Mạnh hận không thể làm thời gian cứ dừng lại tại giây phút này.

"Anh không nên ôm chặt như vậy có được không?" Hơn nữa tay của anh để ở chỗ không nên để nữa.

"Em không nên động. Anh không mặc quần." Những lời này quả nhiên vô cùng hữu hiệu, Ngưng Lộ lập tức ngừng lại rồi hô hấp đến cử động cũng

không dám. Cô cho là anh ở bên cạnh, cô sẽ không ngủ được, ai biết không . . .

Anh quyết định, về sau cũng không cần để cho cô sinh con nữa, cũng không cần rồi. Nghĩ đến loại này toàn thân phát đau, đêm không thể say giấc, cảm giác thống khổ này anh không bao giờ muốn nếm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Sinh Non

Bất kể là vui vẻ hay đau khổ, kim đồng hồ vẫn quay mỗi ngày, sẽ không bởi vì bất kì ai mà thay đổi.

Qua lễ Giáng sinh, thời tiết càng ngày càng lạnh, sau đó tết Nguyên Đán cũng im hơi lặng tiếng đi tới. Mang thai đến gần tháng thứ tám, thân thể Ngưng Lộ như một quả bóng, càng ngày càng phình ra, mặc một chiếc đầm bầu in hoa nhỏ nhắn nhạt màu lam nhạt, bằng bông vải nhung dày, vừa có thể bảo vệ cô khỏi bị nhiễm lạnh, lại mang đến cho cô vẻ trong sáng dịu dàng, mười phần vị phụ nữ mang thai, khiến sự non trẻ của cô thêm mùi vị trưởng thành.

Nhưng thân thể càng ngày càng nặng nề làm cho hành động của cô càng ngày càng chậm lại, mỗi lần lên xuống cầu thang đều muốn thở đứt hơi. Nếu như không phải là bác sĩ đề nghị cô trong lúc mang thai, nhất là thời kì cuối phải đi lại nhiều, sau này sẽ có lợi khi sinh con, Ngưng Lộ thật muốn cả ngày lẫn đêm chỉ nằm ở trên giường thôi. Nhưng nằm ở trên giường cũng khó chịu, chỉ có thể nằm nghiêng ngửa, mỗi lần lật người, cô thậm chí cảm giác khoa trương đến nỗi cả bao tử sẽ theo động tác lật người mà lộn hết lên.

Đều là tên đàn ông kia làm hại, anh sáng khoái muốn cô, còn cô lại chịu khổ như vậy. Mỗi lần đêm khuya bởi vì khó chịu mà tỉnh lại, Ngưng Lộ muốn đánh cái tên đàn ông để cho cô khó chịu, nhưng anh luôn là dịu dàng giúp cô xoa bóp vòng eo đau nhức khiến cô không cách nào hạ cái quyết tâm kia.

"Thiếu phu nhân, nếu không hôm nay chúng ta xuống dưới lầu đi dạo chút?" Thím Trương nhìn Ngưng Lộ nhíu chặt lông mày lên, aiz. Dù sao tuổi thiếu phu nhân vẫn còn nhỏ phải nâng cái bụng lớn như vậy, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, chính mình cũng vì con mà làm người mẹ nhân từ rồi! Vừa lúc khí trời không tệ, đã lâu mặt trời chưa lộ dạng rồi.

"Thím Trương, bộ dáng của con có phải rất xấu hay không?" Ngưng Lộ cúi đầu, nếu như ra cửa mặc thêm áo khoác nữa, cô ngay chân cả mình cũng sẽ không thấy được. Trong khoảng thời gian này tới nay, trừ đi bệnh viện khám thai, cô căn bản rất ít ra cửa.

"Nào có! Thời điểm phụ nữ mang thai là xinh đẹp nhất. Không phải lo lắng, con là phụ nữ có thai đẹp nhất mà thím Trương thấy đó." Thím Trương nói cũng là lời nói thật, có vài người lúc mang thai còn chưa sinh con ra, trên gương mặt đã bắt đầu có thai ban, đợi đến sau khi sinh làm sao cũng không hết được. Nhưng ngược lại, mặt thiếu phu nhân so với khi chưa có mang càng thêm mượt mà, trắng nõn, dưới ánh đèn còn sáng nhàn nhạt.

"Thím Trương, thím lại trêu chọc con. Chúng ta đi xuống một chút đi!" Tâm tình tốt không ít, Ngưng Lộ quyết định nghe Thím Trương - ý kiến đến bên dưới đi một chút, cả ngày lẫn đêm buồn bức ở nhà cũng khó chịu.

"Thiếu phu nhân, mặc thêm áo khoác, chúng ta tới rồi."

Hai người ở trong tiểu hoa viên mới đi hai vòng, Ngưng Lộ lại bắt đầu thở hổn hển, ngồi bên cạnh giàn hoa thắp. Ai! Sinh một đứa bé thật sự không dễ dàng!

"Thiếu phu nhân, uống ngụm nước nóng trước!" Hôm nay khí trời không tính là lạnh, bởi vì có ánh mặt trời chiếu vào làm cho người ta cảm giác ấm áp, thoải mái. Thím Trương cùng cô ra cửa mang theo rất nhiều đồ, trong túi nhỏ tùy thân có nước nóng, dầu thuốc, khăn giấy cùng thức ăn vặt cô thích, dĩ nhiên còn có điện thoại di động.

Gần đây Sở Mạnh thường gọi điện thoại của cô, có lúc chẳng qua chỉ là hỏi một câu: "Ăn cái gì chưa?" Hoặc "Bảo Bảo ngoan sao?", giữa đôi thoại bọn họ vẫn là ngắn gọn như thế, lại không che giấu được cô càng ngày càng ý lại vào sự an tâm anh mang tới cho cô.

Thiếu phu nhân, cô có điện thoại!"

Mới nghĩ như vậy, điện thoại đã tới rồi. Là anh sao? Ngưng Lộ lại có điểm mong đợi.

Hử? Số điện thoại này rất quen! Nhưng không phải là Sở Mạnh. Hình như là người nào trong nhà đúng không? Lần trước vì chuyện Sở Khương tình, anh đổi cho cô số điện thoại mới, cái số kia cô đã cho mẹ, nhưng cái số này không phải mẹ, Ngưng Lộ nhấn phím trả lời.

"Lộ Lộ, là cậu đây!" Mới tiếp thông còn không kịp nói gì, bên kia liền truyền đến giọng nói lo lắng của Thanh Chí Hoa.

"Cậu, đã lâu con không gặp cậu, cậu đã đi đâu? Lần trước mẹ cũng nói đã lâu rồi không thấy cậu tới nhà." Vừa nghe là giọng của cậu, Ngưng Lộ cười vui vẻ.

"Lộ Lộ, là như vậy. Bây giờ cậu đang ở dưới công ty Sở Mạnh, muốn tìm nó nói một ít chuyện, nhưng thư ký phía trên nói nó đang đi họp không để cho ta trước đi a! Cậu thật sự có việc gấp tìm nó." Bên kia Thanh Chí Hoa nói rất lộn xộn, giống như có những người khác đang nói chuyện!

"Cậu, kia không thể chờ anh ấy hết bận bàn lại sao?" Ngưng Lộ sẽ rất ít khi gọi điện thoại cho anh vào thời gian làm việc, cô không muốn quấy rầy anh làm việc, hơn nữa anh thật sự rất bận! Gần đây mỗi ngày đều mang công việc về nhà làm.

"Lộ Lộ, con gọi cho nó được rồi! Coi như là con giúp cậu một lần đi . . . . ."

"Vậy để con thử . . . . ." Nhìn chữ còn không có nói ra khỏi miệng, bên kia điện thoại đã bị cướp: "Nếu như mày thật sự là vợ Sở Mạnh, lập tức báo Sở Mạnh xuống. Bằng không chúng ta phẩy Thanh Chí Hoa."

Sau khi bị một người đàn ông xa lạ hung hăng uy hiếp, bên kia điện thoại liền cúp. Trời ạ, rốt cuộc là cậu chọc phải người nào? Ngưng Lộ sợ hãi vội gọi Sở Mạnh, nhưng lại không ai nhận. Không được, cô phải xem cậu đã xảy ra chuyện gì.

"Thím Trương, nhanh lên một chút. Nhanh lên gọi chú Trương lái xe tới đây. Con muốn đi Sở Thành! Cậu con đã xảy ra chuyện!" Ngưng Lộ cầm điện thoại di động, mặt sắp khóc lên, bộ dạng làm thím Trương sợ hãi.

"Thiếu phu nhân, cô không nên gấp, tôi lập tức gọi ông ấy tới đây! Không nên nổi giận, không nên nổi giận nha!" Thím Trương vội vàng gọi điện thoại cho chồng mình.

Không tới 5 phút, chú Trương đã đem xe lái đến cửa tiểu khu, Ngưng Lộ được Thím Trương đỡ lên xe, xe nhanh chóng hướng phía Sở Thành.

Trong lòng Ngưng Lộ đã hỗn loạn lên hết, bình thường mặc dù cậu luôn không làm được đại sự gì, nhưng sẽ không chủ động đi trêu chọc thị phi, sao lần này lại như vậy đây? Sở Mạnh vẫn không nhận điện thoại, điều này làm cho cô vô cùng lo lắng. Mà Thím Trương gọi tới mấy chủ công ty được nói là tổng giám đốc đang mở hội nghị quan trọng, không thể nghe điện thoại lúc này.

Thật là cấp bách chết người mà!

***

Tiêu Diệc San sau khi ở bệnh viện làm xong thủ tục, ngày mai họ sẽ phải về Mỹ. Mặc dù Mẹ nhặt về một cái mạng, nhưng vì thương thế quá nặng thương tổn tới xương cốt thần kinh, nửa người dưới không cách nào nhúc nhích nữa, muốn đứng lên lần nữa, chỉ có thể đến nơi có điều kiện chữa trị tốt hơn là Mỹ. Mà tất cả là Sở Mạnh giao phó cho Tổng Từ Từ mới liên lạc bệnh viện tốt cho họ, chỉ chờ người sang là được.

Cô biết Sở Mạnh vì mẹ làm tất cả, nhưng cô còn chưa cam tâm. Mẹ nằm viện lâu như vậy anh chỉ đã tới một lần, mà một lần kia vẫn là vì đưa Quan Ngưng Lộ về mà thuận tiện tới.

Cho nên, hôm nay bất kể như thế nào, cô đều muốn xuất hiện gặp anh. Nhưng đáng chết là thư kí đại sảnh lại dám ngăn lại cô, không cho cô đi lên, chẳng lẽ cô ta không biết cô sao? Dám nói bây giờ cô không có nhiệm vụ ở công ty nên không thể đi lên, quá khi dễ người rồi?

Đang muốn cùng thư kí cãi cọ, Tiêu Diệc San liếc mắt nhìn một người đàn ông cũng muốn lên tìm Sở Mạnh. Nhìn người trước mắt mặt rất lạ, khẩu khí không nhỏ, thế nhưng đầu tiên là mở miệng tìm Sở Mạnh. Ông ta trước là ai?

"Đại Sảnh tiểu thư, tôi thật sự chính là cậu của tổng giám đốc các cô, làm phiền cô thông báo một chút được không? Tôi có chuyện rất quan trọng tìm nó." Đàm Chí Hoa cầu xin.

Đều là ông không tốt, không hiểu biết, thấy tốt liền thu. Lần trước ông mua cổ phiếu Thế Thành, bởi vì Sở Mạnh kịp thời khuyên nên bán ra để kiếm một khoản. Vốn nghi ngờ, ông dùng toàn bộ tiền mua cổ phiếu Sở Thành, chỉ cần có Sở Mạnh ở đây, ông tin nhất định sẽ không thiệt. Chẳng qua là ông không nên nghe lời sàm ngôn của bạn bè, nói một cái cổ phiếu khác hấn có nội tình, nhất định sẽ kiếm lời, khiến lòng tham của ông nổi lên, sau đó còn bị ma xui quỷ khiến đi mượn tiền bạn cho vay nặng lãi để mua đồng cổ phiếu kia. Mấy ngày trước quả thật tăng không ít, nhưng một tuần lễ sau vẫn không ngừng bị người cổ ý bán tổng bán tháo làm giá không ngừng giảm, không tới nửa ngày đã xuống đến rơi xuống điểm thấp nhất, mặc dù ông cũng bán được một phần, nhưng vẫn mất đi mất hết cả vốn.

Lần này, bạn cho vay cũng không dùng đuổi theo ông đòi khoản nợ. Chị hai với anh rể vẫn phản đối ông mua cổ phiếu, hơn nữa lần này ông lại đem tiền của chị thua sạch, không mặt mũi gặp lại chị nữa. Cuối cùng có thể nghĩ tới chính là mong Sở Mạnh giúp ông, nhưng bây giờ ngay cả cơ hội gặp nó một lần cũng không có. Trời muốn ông chết sao sao?

"Thật xin lỗi, tiền sinh. Làm phiền ông hẹn trước được không? Tổng giám đốc chúng ta đang mở cuộc họp hội đồng quản trị, không tiện tiếp khách." Đại Sảnh tiểu thư vẫn mỉm cười như cũ, không có cách nào khác, đây là công việc.

"Tiểu thư, tôi thật sự là. . . . ." Đàm Chí Hoa đang muốn tiến một bước giải thích, lại bị một thanh âm phụ nữ lạnh lùng cắt đứt.

"Vị tiền sinh này nói lão cũng cần logic chút chứ? Tôi là em họ Sở Mạnh sao chưa từng có nghe nói qua anh ấy còn có cậu chứ? Thật là buồn cười." Nếu như không phải là cô cũng giận đến điên rồi, Tiêu Diệc San muốn bật cười.

"Cháu ngoại gái tôi là vợ Sở Mạnh, vậy Sở Mạnh cũng phải gọi tôi một tiếng cậu. Là cô muốn cười chứ gì? Nói gì em họ của nó cũng bị chặn ở đây?" Đàm Chí Hoa cũng quan sát cái người tự xưng là em họ Sở Mạnh đó. Thân thích Sở gia là ông không biết rồi, có điều nhìn bộ dáng của cô ta cùng quan

hệ với Sở Mạnh cũng không tới đi đâu, bằng không cũng sẽ không giống ông đứng thần thờ như vậy.

"Ông nói ông là cậu của Quan Ngưng Lộ? Tôi cho là cậu từ đâu mà tới! Thế nào, khinh thường tôi? Chúng ta đều là một dạng phải chờ tại đây. Hừ!" Tiêu Diệc San lạnh lùng xoay người, ông ta hẳn là cậu Quan Ngưng Lộ rồi, xem ra hôm nay cô với ông ta phải dây dưa ở đây rồi. Xem thử cuối cùng là ai có thể gặp Sở Mạnh.

"Này, Đàm Chí Hoa. Mày không phải là gạt chúng ta đến đây đùa giỡn chứ? Tao cảnh cáo mày, mày đừng mơ hôm nay chúng ta không lấy được tiền!" Mấy người vạm vỡ một mực đi theo đằng sau thấy tổng giám đốc Sở Thành cũng không muốn tiếp Đàm Chí Hoa, bắt đầu tức giận.

"Không có. Các anh không có nghe được Đại Sảnh tiểu thư nói Sở tổng đang họp hội đồng quản trị sao? Tôi lập tức gọi điện thoại cho cháu gái tôi, nó nhất định có biện pháp. Cho tôi thêm một chút thời gian." Đàm Chí Hoa lấy điện thoại ra gọi chị hỏi số điện thoại của Ngưng Lộ.

"Tao cho mày nửa tiếng, nếu như mà tao không thấy được Sở Mạnh, mày tự xử lý đi." Mấy tên đầu gấu đó đoạt lấy điện thoại Đàm Chí Hoa uy hiếp người trong điện thoại lần nữa rồi ngồi lại ghế sa lon ở đại sảnh.

Mà thư ký ở đây cũng rối rắm, mới vừa rồi trước khi tổng giám đốc họp giao phó cô, bất kể có chuyện gì gấp cũng chờ anh họp xong lại nói. Nhưng mới rồi cô ở đi vào sửa sang lại phòng làm việc của anh nghe được điện thoại tư nhân vẫn vang không ngừng, cô đi theo bên cạnh anh làm việc lâu như vậy, biết cái di động đó chỉ có người quen mới có thể gọi, nhưng cô không dám tự mình tiếp điện thoại của anh. Vang lên mấy lần, tổng đài bên kia cũng vén dây trên điện thoại mà nói một người giúp việc trong nhà tổng giám đốc nói phu nhân tổng giám đốc có việc gấp tìm anh, từ trách nhiệm đối với công việc cùng mới vừa rồi Sở Mạnh giao phó, thư kí Phương quả nhiên yêu cầu trước, mọi việc muốn tìm điện thoại của tổng giám đốc không cho đón tiếp đi lên, có chuyện xin hãy hẹn trước.

Nhưng cô cảm thấy bất an trong lòng. Có phải là Sở phu nhân có việc gấp tìm tổng giám đốc hay không? Nhưng tổng giám đốc với những đại cổ đông gay gắt bên trong dây dưa đã hơn nửa ngày mà ý nghĩ kết thúc cũng không có?

Ai! Phải làm thư ký hoàn thành trách nhiệm thật sự không dễ dàng.

Sau hai mươi phút, Ngưng Lộ đi tới tòa nhà xí nghiệp Sở Thành.

"Thiếu phu nhân, chậm một chút đi." Thím Trương đỡ cô xuống xe.

"Lộ Lộ, rốt cuộc con đã tới! Bảo bồi ngoạn của cậu." Đàm Chí Hoa xa xa thấy Ngưng Lộ xuống xe, thật nhanh cùng tới đây, hưng phấn ôm lấy con chim cánh cụt nhỏ Ngưng Lộ.

"Cậu, buông con ra đã, đầu con choáng. Rốt cuộc là thế nào hả?" Ngưng Lộ lần đầu tiên cảm thấy người cậu luôn luôn thương yêu chính mình sao ngược lại cần cô đi quan tâm chứ?

"Thật xin lỗi, Lộ Lộ. Đầu do cậu không tốt. . . . ." Vừa đi vào đại sảnh, Đàm Chí Hoa vừa nói đại khái cho Ngưng Lộ nghe.

"Cậu, chính là mấy người này sao?" Tiến vào đại sảnh, Ngưng Lộ thấy được bọn cho vay theo như lời của cậu. Vừa nhìn quả nhiên là một bộ Hung Thần Ác Sát dạng, đều do cậu rồi, làm gì lại đi trêu chọc người ta? Thế nhưng chuyện Sở Mạnh có thể giúp hay không cô không hề có chút bảo đảm, nhưng phải thử một chút chứ? Ai, sao đầu có chút chóng mặt?

"Tiểu thư, tôi là vợ của Sở Mạnh, làm phiền cô thông báo Sở Mạnh một chút, tôi có việc gấp có thể tìm anh ấy hay không?" Ngưng Lộ chịu đựng đau đầu cùng bụng lúc Thím Trương đỡ cô đi đến quây tiếp tân. Nhưng hình như đôi người rồi, không phải là cô gái lần trước cô có ngọt ngào nụ cười kia!

"Sở phu nhân. Tổng giám đốc đang đi họp! Để tôi thử chút xem sao!" Hôn lễ long trọng, 9 trên 9 nhân viên Sở đều sẽ nhận ra Tổng giám đốc phu nhân. Làm người dưới trướng cũng thật quá khó khăn, phía trên văn bản quy định hôm nay tổng giám đốc sẽ không tiếp khách, không nhận điện thoại, nhưng bây giờ là Tổng giám đốc phu nhân, hơn nửa người ta còn lại mang thai, nói có chuyện gấp. Hai bên không thể đắc tội, phải gọi cho thư kí Phương tới xử lý thôi.

"Sở phu nhân, tôi sẽ gọi điện thoại đi lên. Phiền cô đến chỗ nghỉ bên cạnh nghỉ ngơi một chút được không?" Thư kí đại sảnh lễ độ đáp lại, ngay sau đó gọi điện thoại đi lên. Sắc mặt Sở phu nhân xem ra không được tốt! Ngàn vạn lần không được có chuyện gì, nếu không cô đảm đương không nổi.

"Thiếu phu nhân, cô sao rồi hả?" Thím Trương nhìn sắc mặt Ngưng Lộ không tốt, nóng nảy hỏi. Mới vừa rồi còn tốt mà? Có phải trên đường tới lo lắng quá mức hay không?

"Thím Trương, đầu con hơi choáng, thím tới xe giúp con lấy thuốc đầu tới đây." Cảm giác đầu choáng váng càng lúc càng mãnh liệt rồi.

"Lộ Lộ, con hay không có sao? Thím Trương, bà mau đi đi! Tôi chăm sóc nó được rồi!" Đàm Chí Hoa cũng lo lắng.

"Ngưng Lộ, thật là khéo nha! Chúng ta lại gặp mặt!" Tiêu Diệc San thấy "cái bụng bự" kia đi vào cũng sợ hết hồn, không nghĩ tới người đàn ông cô thấy mới vừa rồi thật sự là cậu ruột cô ta!

"Diệc San." Ngưng Lộ thấy Tiêu Diệc San cũng là kinh ngạc, cô ta sao có thời gian rảnh tới đây.

"Ngưng Lộ, sắc mặt chị sao kém như vậy? Không bằng em ngồi cùng chị! Sở Mạnh đang họp, nên phải đợi đó." Tiêu Diệc San mau hơn Đàm Chí Hoa một bước, tới đỡ Ngưng Lộ.

"Lộ Lộ, các con quen nhau à?" Đàm Chí Hoa chính là nhìn cái đứa con gái này không vừa mắt, nhìn một cái cũng biết không phải người tốt đẹp gì.

"Em ấy là em họ Sở Mạnh." Ngưng Lộ muốn cự tuyệt ý tốt của cô, nhưng đầu choáng váng khiến một chút hơi sức cô cũng không có, mà Đàm Chí Hoa nghe được Ngưng Lộ nói là em họ Sở Mạnh, mặc dù bất mãn với cô ta nhưng không có can cô ta đỡ Ngưng Lộ tới ghế sa lon bên kia. Ai, đều do ông không có tiền đồ như vậy, luôn gây ra phiền toái cho chị hai, bây giờ còn phiền toái đến Lộ Lộ. Ngán vạn lần không nên có tai họa gì.

"Ngưng Lộ, nếu thân thể không thoải mái cũng không cần đi ra!" Tiêu Diệc San tỉ mỉ quan sát sắc mặt Ngưng Lộ có chút tái nhợt sau đó nhìn xuống dưới, thấy cái bụng khiến cô sinh lòng oán hận lần nữa. Sở Mạnh nhất định là bởi vì cô có thai mới đối xử với cô ta tốt như vậy? Nếu như không có thai, vậy có phải anh sẽ quay đầu lại liếc nhìn cô một cái hay không?

Lời khuyên của mẹ cùng ánh mắt lạnh khốc của Sở Mạnh ở trong đầu luân phiên nhau, nhưng cô không cam lòng, thật sự không cam lòng! Đó là người đàn ông cô mong nhớ vài chục năm rồi, tại sao lại để cho người khác hốt tay trên chữ? Là cô biết anh ấy trước! Quan Ngưng Lộ, muốn trách thì trách chính mình á, tại sao phải giành đàn ông của tôi?

Ghế sa lon gần trong gang tấc, chẳng qua là Ngưng Lộ lại cảm thấy thế nào cũng không đi tới, bụng dưới rõ ràng khó chịu khiến thân thể cô chao đảo một trận, thất lực như bị thứ gì nhẹ đẩy, cả người mất đi trọng tâm, té xuống đất . . . . . Con của cô, trước khi thân thể cô chạm đất, đôi tay cô ôm chặt lấy bụng mình.

"Ngưng Lộ. . . . ."

"Thiếu phu nhân. . . . ."

"Lộ Lộ. . . . ."

Trong lúc nhất thời, nơi tiếp đãi yên tĩnh tiếng quát tháo không ngừng vang lên.

"Mau gọi bệnh viện, nhanh lên. . . . . Alo, phòng cấp cứu. . . . ." Khôi phục tỉnh táo đầu tiên, Đàm Chí Hoa lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cấp cứu. Trời ạ, thật sự phiền toái.

Mà Tiêu Diệc San đã sợ đến sắc mặt cũng trắng bệch, lý trí nói cho cô biết phải lập tức tránh ra, nhưng chân của cô như chôn xuống đất. Làm sao bây giờ? Cô chỉ đẩy nhẹ một cái mà thôi, cô ta làm sao lại té thật xuống đất chứ? Cô không cố ý, không phải vậy. . . . .

"Thiếu phu nhân, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Thiếu gia sao còn chưa xuống. . . ." Thím Trương quỳ trên mặt đất đỡ Ngưng Lộ đang trắng bệch mặt dậy. Bà chỉ là đi ra xe xiêu thôi, tại sao có thể như vậy? Làm sao lại như vậy? Đứa nhỏ ngàn vạn lần không được có chuyện!

"Tại sao hiện tại mới nói?"

Sau khi thư kí Phương nhận được điện thoại bên tiếp tân không dám chần chờ lập tức đẩy cửa phòng hội nghị cao cấp ra, tất cả cổ đông đều nhìn thư kí to gan lớn mật đó. Trước đó một giây, tổng giám đốc còn giữ gương mặt lạnh lùng, khi nghe được thư kí Phương nói phu nhân của anh đã ở dưới lầu một lúc liền kéo ghế ra, hét lớn một tiếng rồi bỏ lại một đám Đại Cổ Đông không biết chuyện gì xảy ra, đơ mặt nhìn nhau.

"Tổng giám đốc. . . . . Vậy hội nghị. . . . ." Thư kí Phương đáng thương đi theo sau Sở Mạnh, anh cứ đi như vậy, cô biết nói gì với đám cổ đông như sói như hổ đó chứ? Làm thư ký thế này cũng thật đáng thương?

"Ngày khác rồi hãy nói!" Sở Mạnh không để ý đến thư kí Phương, cho đến trước khi vào thang máy chuyên dụng mới anh phun ra một câu. Tâm lý của anh đột nhiên bất an, Ngưng Nhi sao sẽ chột đến công ty tìm anh?

Ngày khác? Đợi tới khi nào đây? Thư kí Phương tội nghiệp dúi bước vào phòng họp truyền đạt mệnh lệnh.

"Chuyện gì xảy ra?" Sở Mạnh từ chuyên dụng thang máy ra thì nhìn thấy một đồng người vây ở bên kia, ngay cả nhân viên tiếp tân cũng mất tăm. Nhưng ngay cả người anh muốn nhất thấy cũng không có. Cô đâu rồi? Mặt lạnh lùng quét qua bốn phía, anh thấy được Tiêu Diệc San. Cô ta tại sao lại ở chỗ này? Ngày mai không phải đi Mĩ sao?

"Anh Mạnh. . . . ." Mắt thấy người đàn ông giống như ác ma từ địa ngục tới đang tiến lại gần, Tiêu Diệc San vô cùng khản trương, Sở Mạnh như vậy rất đáng sợ! Đáng sợ đến mức cô chỉ muốn chạy trốn xa xa, nhưng cô một bước cũng không đi được.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, cô ấy. . . . ." Mọi người thấy Sở Mạnh xuống, lập tức chủ động tránh sang một bên. Thím Trương vừa nói vừa roi nước mắt.

"Ngưng Nhi. . . . ." Sở Mạnh chứng kiến người nằm trên đất là Ngưng Lộ thì tâm cũng luống cuống!

"Xảy ra chuyện gì?" Sở Mạnh nửa quỳ ôm lấy thân thể của cô. Ngưng Nhi không phải có việc muốn tìm anh sao? Tại sao lại như vậy?

"Mới vừa rồi thiếu phu nhân nói choáng váng đầu, tôi liền ra xe lấy dầu, khi quay về đã nhìn thấy như vậy. . . . ." Thím Trương không dám nhìn thiếu gia, đều là lỗi của bà, bình thường đều mang đồ cần thiết bên người, hôm nay lại đặt trên xe.

"Là cô ta nói muốn đỡ Lộ Lộ tới ghế. . . . ." Đàm Chí Hoa chỉ vào Tiêu Diệc San.

"Tại sao không gọi bệnh viện?" Hiện tại anh không có rảnh đi truy cứu trách nhiệm của ai, nhưng lần này anh nhất định sẽ không bỏ qua cho ai dám động vào người phụ nữ của anh.

Sắc mặt của anh cũng trắng ra, lần đầu tiên anh cảm thấy sợ. Nắm bàn tay run rẩy của cô, tại sao sẽ như vậy chứ? Ngưng Nhi của anh sao lại thành ra như thế?

"Sở Mạnh, chúng tôi sợ trên đường không an toàn, cho nên gọi xe cứu thương rồi. Lập tức tới ngay!" Đàm Chí Hoa nuốt nuốt nước bọt. Sắc mặt của nó thật là đủ đáng sợ.

"Sở Mạnh. . . . ." Đau đến mắt cũng không mở ra, khi Ngưng Lộ biết anh tới, nhẹ nhàng gọi anh.

"Ngaoan, không cần nói. Chúng ta lập tức đi bệnh viện! Không thể đợi thêm nữa." Sở Mạnh ôm lấy cô. Chờ đợi như vậy quá đau lòng.

"Giúp cậu em. . . . ." Bụng của cô đau quá, Bảo Bảo ở bên trong đập mạnh quá!

"Không cần nghĩ nhiều. Cứ giao cho anh! Anh sẽ không để em gặp chuyện không may!" Những lời này cũng không biết là an ủi cô hay là an ủi mình. Tâm anh rất hoảng sợ.

"Bảo Bảo. . . . ." Trước khi ngắt đi, Ngưng Lộ chỉ kịp nói ra những lời này.

***

Bệnh viện,

"Mạnh, cậu tỉnh táo một chút!" Tống Tử Tụ lúi cúi kéo cái tên "quái vật" đã đánh nát băng ghế ngoài phòng phẫu thuật. Cậu ta sao lại đáng sợ như vậy?

"Cậu bảo tôi tỉnh táo thế nào? Tại sao lâu như vậy còn chưa ra? Nếu như có chuyện xảy ra thì làm sao bây giờ? Tôi không thể để cho cô ấy gặp chuyện không may! Cậu có biết không?" Sở Mạnh nắm lấy cổ áo của Tống Tử Tụ.

"Mạnh, mình biết rõ cậu đang lo lắng! Nhưng mà ở trong phòng giải phẫu đều là các bác sĩ đứng nhất nhì khoa sản, mỗi người có hơn 30 năm kinh nghiệm, hơn nữa còn có cô mình ở đây, nhất định Ngưng Lộ sẽ không gặp chuyện không may đấy! Cậu yên tâm được không? Tin mình đi, mình là bác sĩ! Ngưng Lộ chẳng qua là động thai dẫn đến sinh non mà thôi, không phải sợ!" Tống Tử Tụ khó khi an ủi người khác như vậy, anh biết quan tâm người khác từ khi nào? Thì ra là dù là người đàn ông bình tĩnh thế, vừa đụng đến chữ tình sẽ tâm tư đại loạn! Sở Mạnh anh biết không biết đã đi nơi nào, hiện tại trong mắt anh chỉ thấy có một tên đàn ông lo lắng đến muốn nổi điên! Cũng may, anh đem toàn bộ mọi người đuổi đi! Bằng không người khác thấy cũng lấy làm kinh ngạc.

"A Tụ, nếu như chỉ có thể giữ lại một, phải bảo họ giữ lại mẹ." Anh chán nản ngồi bệt xuống mặt đất. Anh thề về sau không để cho cô sanh con nữa, cũng không cần rồi.

"Mạnh, không cần nói lời khờ dại. Cả hai sẽ không sao! Tin tưởng mình được không?" Ai, cũng không ngại bị người ta chê cười, Tống Tử Tụ cũng cùng anh ngồi trên mặt đất.

"A Tụ. . . . ." Sở Mạnh vui mặt ở trong hai tay. Tống Tử Tụ sợ hết hồn hết vía, ôm vai bạn tốt, cậu ta không phải là đang khóc chứ? Nhưng anh không dám hỏi. Điều duy nhất anh có thể làm là bồi ở bên cạnh cậu ấy, chỉ thế thôi. Thì ra là đàn ông cũng sẽ có thời điểm yếu ớt như vậy.

Giống như đã qua cả một thế kỷ, cửa phòng giải phẫu rốt cuộc cũng chịu mở ra. Một y tá mặt tươi cười, nhẹ nhàng đẩy một xe nhỏ ra ngoài.

"Mạnh, mau dậy đi, con trai của cậu ra rồi. Không sao rồi!" Tống Tử Tụ đẩy người đàn ông vẫn ngồi ở trên đất. Ha ha, anh đã sớm biết Ngưng Lộ mang thai con trai.

"Nhanh lên xem con cậu chút đi? U mê rồi hả? Ba ba chuẩn mực của tôi?" Tống Tử Tụ cho là cậu ta lên chức "ba" giống như sở hữu cả thiên hạ đến hồi hộp không biết làm sao.

"Người lớn đâu? Sao còn không ra?" Sở Mạnh chợt đứng lên chạy thẳng tới y tá, đôi tay dùng sức lắc lư bả vai người ta cũng không nhìn đứa trẻ sơ sinh nằm trên giường.

"Sở tiên sinh, anh buông tôi ra trước, không nên làm đứa nhỏ lắc theo!" Cái Sở tiên sinh này bị gì vậy? Con của mình đi ra cũng không nhìn liền kêu tìm người lớn. Con cũng đã sinh ra, đương nhiên mẹ sẽ không sao!

"Mạnh, Ngưng Lộ vẫn còn ở bên trong, sẽ ra sau. Cậu không muốn xem nhìn con mình sao?" Tống Tử Tụ lúi cúi kéo anh.

Bên trong xe đẩy nhỏ là Bảo Bảo, mặc dù là trẻ sinh non, nhưng bởi vì ở trong cơ thể mẹ dinh dưỡng đầy đủ, thân cao thể trọng đều đạt tiêu chuẩn trẻ sinh đủ tháng. Một khuôn mặt nhỏ, hồng hào đang ngủ ngon lành, căn bản không cảm giác được cha của nó ở bên ngoài gấp đến độ muốn rống to.

"Tôi muốn vào xem cô ấy!" Thì ra là đứa trẻ vừa sinh ra là như vậy! Sở Mạnh chẳng qua là liếc mắt nhìn liền sau xoay người đi về phía phòng giải phẫu. Anh cũng sẽ không mang cũng sẽ không ôm nó, nhìn cũng vô ích, còn là giao cho sẽ người khác đi! Bên ngoài không phải là đã đợi một đồng người sao? Vợ chồng Quan Minh Quyền cùng Đàm Chí Hoa, Thím Trương bọn họ đều ở đây.

"Mạnh, ở bên trong đang may lại vết thương, cậu không nên đi vào quầy rầy có được không?" Tống Tử Tự bắt đầu đi kéo anh lần nữa. Anh thật là kết giao bạn bè cầu tha mà!

"Cô ấy rất cuộc khi nào mới ra ngoài?" Sở Mạnh hất tay Tống Tử Tự ra nường đến bên tường. Con không có chuyện, nhưng anh lo lắng người mẹ, không có tận mắt thấy cô, anh không yên lòng.

"Mạnh, mình lấy đầu ra bảo đảm, cô ấy nhất định không có việc gì. Được không? Cậu nên yên tĩnh một chút, tại sao đang tốt cô ấy sẽ chọc sinh non sao? Mấy ngày trước đi khám thai còn tốt mà." Tống Tử Tự đè ép bờ vai của anh.

"A Tự, mình muốn tìm đi Tiêu Diệc San." Lời nói của Tống Tử Tự rốt cuộc cũng thành công khiến anh tỉnh táo lại. Mà tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên Sở Mạnh muốn làm là đi tìm Tiêu Diệc San tính sổ. Anh rõ ràng đã cảnh cáo cô ta, cô ta lại động thủ với vợ anh. Nếu như hôm nay Ngưng Nhi cùng con xảy ra chuyện gì, cô có đi xuống địa ngục ngàn vạn lần cũng không đủ.

"Là cô ta động thủ?" Tống Tử Tự không nghĩ tới Tiêu Diệc San lại là đàn bà lòng dạ ác độc như thế.

"A Tự, giúp mình chăm sóc cô ấy!" Anh sẽ không động thủ đánh người, càng thêm sẽ không đánh phụ nữ. Nhưng hôm nay ngoại lệ, anh muốn khiến Tiêu Diệc San hiểu, cái gì là giới hạn thấp nhất của anh.

***

"Diệc San, hôm nay con sao thế? Đi ra ngoài một chuyến khi trở lại cả người không tập trung." Trong tai nạn xe lần trước, Tiêu Tĩnh Nguyệt nhặt về một cái mạng, hai chân lại co quắp. Lâm vật lý trị liệu thì tỷ lệ có thể đứng lên cũng nhỏ, nhưng bà vẫn muốn thử!

"Mẹ, con không sao!" Tiêu Diệc San tái mặt, uống một hộp nước muốn cho mình đỡ hoảng loạn. Mới vừa rồi ánh mắt Sở Mạnh nhìn cô làm cô bây giờ còn cảm thấy đáng sợ. Không biết Quan Ngưng Lộ kia hiện tại như thế nào? Cô không dám đi hỏi.

"Không có sao, vậy con vội cái gì?" Con gái của mình Tiêu Tĩnh Nguyệt làm sao sẽ không hiểu chứ?

"Mẹ, nếu như mà con làm việc gì sai rồi, anh Mạnh có thể bỏ qua cho con hay không?" Cô rất sợ! Hiện tại cô sợ cũng chỉ có thể cùng mẹ nói.

"Diệc San, con đã làm cái gì?" Dường như Tiêu Tĩnh Nguyệt cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, hơn nữa chuyện liên quan đến đến Sở Mạnh, vậy cũng rất là phiền toái! Con gái của bà cuối cùng là gặp phải chuyện gì?

Còn chưa kịp chờ Diệc San trả lời, cửa phòng bệnh đã bị đẩy mạnh ra, đi vào là Sở Mạnh mặt băng giá, theo ở phía sau anh là y tá muốn ngăn cũng không ngăn được.

"Cút ra ngoài!" Sở Mạnh tức giận nạt nộ khiến y tá theo sau không dám đi lên phía trước một bước, trở tay đã đem khóa cửa lại, đôi mắt hung ác gắt gao nhìn con mồi của mình.

"Sở Mạnh, đã xảy ra chuyện gì?" Tiêu Tĩnh Nguyệt hận mình không thể nhúc nhích. Không cần nó nói bà đã biết, nhất định là Tiêu Diệc San hạ thủ đối với cô vợ nhỏ của nó.

"Anh Mạnh, cái gì em cũng không còn làm, em không có làm . . . ." Tiêu Diệc San vẫn lui về phía sau, cho đến không thể lui nữa.

"Tiêu Diệc San, tôi đã cảnh cáo cô." Không để ý đến Tiêu Tĩnh Nguyệt, Sở Mạnh sải bước lên trước, nắm lấy Tiêu Diệc San, "bóp" một tiếng, bàn tay đàn ông mạnh mẽ tát vào mặt cô, không tính là thân thể nhỏ nhắn bay thẳng tắp ra ngoài.

"Cô còn dám nói cô cái gì cũng không còn làm hả? Cô nói lại lần nữa liền thử nhìn một chút?" Dọc theo vách tường trượt xuống, Tiêu Diệc San bị đụng phải làm choáng đầu, hoa mắt, máu đỏ tươi từ khóe miệng không ngừng chảy ra. Thật là đau, nhưng cô không dám la ra ngoài.

"Em chỉ là nhẹ nhàng đụng cô ấy một cái mà thôi, là cô ta đứng không vững . . . ." Tiêu Diệc San còn muốn ngụy biện, ai ngờ Sở Mạnh thế nhưng tuyệt không nể tình cũ, nắm lấy tóc của cô mạnh mẽ quăng một cái tát, một tát này đoán chừng môi đã nứt ra rồi.

"Sở Mạnh, con mau dừng tay . . . . Không cần đánh nữa." Nhìn con gái bị đánh mà một chút biện pháp cũng không có, Tiêu Tĩnh Nguyệt chỉ có thể ngồi lo lắng xuống. Trời ạ, tại sao con gái bà lại đi trêu chọc vợ nó? Tại sao nó không nghe lời bà khuyên chứ?

"Tiêu Diệc San, cô ngụy biện lần nữa, có tin tôi hay không lập tức tìm người đưa cô đến Thái làm gái mại dâm không? Tôi để cho cô cả đời cũng không thể về được?" Một bàn tay siết cầm của cô, hung ác nói. Lấy năng lực của anh, muốn đối phó một Tiêu Diệc San nhỏ bé này tựa như bóp chết một con kiến. Xem ra là anh đã nường tay quá nhiều! Khiến Ngưng Nhi bị thương tổn là lỗi của anh.

"Thật xin lỗi, em không dám, không dám nữa!" Tiêu Diệc San rốt cuộc đau khóc thành tiếng. Thì ra là vẫn là cô đánh giá cao mình, hiện tại cô phát hiện, ở trong lòng, trong mắt Sở Mạnh, cô cái gì cũng không phải!

"Đánh cô còn dơ bẩn tay của tôi! Về sau đừng để cho tôi phải nhìn cô nữa!" Đứng lên, Sở Mạnh cầm khăn giấy trên bàn xoa xoa tay, không hề nhìn người đàn bà trên đất nữa, tức giận đi. Anh nhất định sẽ giao phó cho A Tự, mẹ đàn bà này lúc sống không thể bước lên quốc thổ một bước nữa, bằng không anh nhất định sẽ giết cô! Anh đối với mẹ con các cô đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

"Diệc San, làm sao con sẽ ngu như vậy đi trêu chọc nó?" Tiêu Tĩnh Nguyệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Nhưng Sở Mạnh sao có thể quá đáng như

vậy?

"Mẹ, mẹ. . . . ." Tiêu Diệc San vừa đau vừa hận, lời gì cũng nói không ra được, chỉ có thể nằm trên mặt đất gào khóc.

***

Trong phòng bệnh não nhiệt, Ngưng Lộ nằm ở trên giường nhìn mẹ cùng Thím Trương đang ôm con trai ăn uống no đủ chơi đùa. Mặc dù là sinh non, nhưng chẳng qua là phải ở trong lồng kính giữ nhiệt ba ngày mới có thể đi ra, mà cô nằm ở trên giường cũng đã nửa tháng, thân thể cũng đã khôi phục nhiều. Mỗi ngày mẹ cùng Thím Trương, về mặt áy náy của cậu cũng tới, A Tự cũng tới, ngay cả ba mẹ Sở cũng đến xem qua cô cùng con trai, chính là trừ anh ra không có tới, cái người đàn ông vừa lên chức ba đó đã biến mất, vậy mà Sở Mạnh đáng ghét đó cũng không đến thăm cô dù chỉ một lần.

Anh ta tại sao có thể quá đáng như vậy đây? Hay là căn bản anh ta cũng không muốn đứa con này? Chẳng lẽ trước kia biểu hiện của anh ta yêu thương Bảo Bảo đều là giả bộ? Cô không tin.

A Tự về mặt làm khó nói chi nhánh công ty ở nước ngoài xây ra chút vấn đề, cho nên anh ấy vội vàng qua, ngay cả ba mẹ cũng về phe anh, bảo cô thông cảm cho Sở Mạnh khó xử, công việc anh quá bận rộn.

Nhưng mà, dù bận rộn nữa, ít nhất cũng phải gọi điện thoại cho cô chứ? Cứ im hơi lặng tiếng rồi đi như vậy coi là cái gì?

Ngưng Lộ nhìn kia hai người phụ nữ chỉ để ý chơi đùa với Bảo Bảo, cô cảm thấy mình bị bỏ quên, sau đó càng lúc càng giống oán phụ!

"Ngưng Lộ, con nhìn nè, Bảo Bảo lớn lên giống Sở Mạnh như đúc nha, đặc biệt cái miệng nhỏ này." Đàm Lệ Hoa ôm Bảo Bảo tới, hoàn toàn bỏ quên con gái đang có chút mất hứng.

"Bà thông gia, tôi cảm thấy ánh mắt tiêu thiếu gia giống thiếu phu nhân nhiều hơn chút, bà xem vừa lớn vừa tròn." Thím Trương đi tới nói.

"Không giống, giống thiếu gia nhà bà nhiều hơn." Người ta là cha mẹ vợ nhìn con rể càng xem càng vừa mắt, mẹ của cô bây giờ đang là bà ngoại nhìn ngoại tôn vẫn cảm thấy con rể so với con gái tốt hơn.

Nhưng thế nào đi nữa, vẫn là mình mang thai gần tám tháng mới sinh ra được bảo bối, Ngưng Lộ không nhịn được ôm thân thể nho nhỏ, mềm mại đó, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ đáng yêu của con. Ha ha, Bảo Bảo tỉnh lại đang tròn tròn mắt nhìn mẹ mình! Ngưng Lộ xoa khuôn mặt nhỏ, mềm mại, mặt mày cười lên, mặc kệ giống ai, nó đều là bảo bối của cô! Về sau, trọng tâm cuộc sống của cô đặt lên người nó, cô nhất định sẽ cùng con lớn lên thật tốt. Bảo bối, chúng ta ở chung một chỗ, sẽ không cô đơn nữa.

Mà ở ngoài cửa, Sở Mạnh thấy cảnh như vậy lại chạy trời chết. Đúng vậy, anh thế nhưng đáng xấu hổ không dám đi đối mặt với con trai của anh cùng vợ mình, lần trước ở ngoài phòng giải phẫu bệnh viện chính là mất không ché, anh lần trốn!

"Này, tôi đây sao còn không vào?" Tống Tử Tự đang muốn đi nhìn Ngưng Lộ, thấy một bóng dáng quen thuộc vội vã rồi đi ở khúc quanh. Anh vội vàng đuổi theo.

"Công ty mình còn có việc, mình đi trước!" Sở Mạnh bấm thang máy tầng lầu.

"Công ty cậu có ngày nào không có chuyện gì không? Cậu không sợ bỏ lại cô ấy như vậy, cô ấy sẽ hận cậu?" Tống Tử Tự kẻ đến cửa thang máy, nhìn tên đàn ông khả nghi trước mắt.

"A Tự, mình đi! Cậu xem lúc nào có thể xuất viện thì thông báo cho mình!" Cửa thang máy mở, Sở Mạnh cũng không quay đầu lại đi vào.

"Mạnh, cậu ở đây xấu hổ cái gì? Mình sẽ không cười cậu!" Ha ha, rốt cuộc bị cậu ta phát hiện rồi, Sở Mạnh vừa đỏ mặt. Ha ha, anh thực sự mắc cười đến chết! Đáng tiếc người đã đi thang máy đi không có trả lời anh, mà là nhìn chăm chăm vào gương mặt phản xạ trong thang máy, thậm chí có vết đỏ khả nghi?

Mẹ nó! Chuyện mất mặt như vậy làm sao sẽ xảy ra trên người anh!

Mãi cho đến ngày xuất viện đó, Ngưng Lộ cũng không có đợi được tên đàn ông kỳ cục đó!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Tiểu Bá Vương Nhà Họ Sở

5 năm sau,

Nói đến nhà trẻ Sunshine của người bạn nhỏ Sở Trí Tu, cậu ta nổi tiếng xa gần.

Nhà trẻ Sunshine là thuộc hệ thống giáo dục mầm non của Kinh Sở Trung Học, mặc dù mới thành lập được hai năm, lại mời được nhiều chuyên gia giáo dục nhi đồng đứng đầu toàn cầu về chỉ đạo, nhờ vậy mà trường học nổi tiếng, số lượng chiêu sinh hàng năm đều hạn chế, không phải có tiền là có thể vào học.

Người bạn nhỏ Sở Trí Tu nổi danh, thứ nhất đương nhiên là bởi vì ba cậu ta sở hữu vườn trẻ này, thứ hai chính là cậu ấy “xinh đẹp”, ừ, dùng xinh đẹp để hình dung một bé trai hình như không thích hợp, nhưng người đã thấy qua nhóc thì không có một người không cho là cái từ này dùng trên người cậu không thích hợp. Trán đầy đặn, lông mày rậm, một đôi mắt đen to, lỗ mũi nhỏ, đôi môi mỏng, lộ ra da thịt màu hồng trắng noãn lăm cho người ta cảm thán tạo hóa thần kỳ, có thể nghĩ, một bạn nhỏ như vậy làm sao có thể sẽ có người không thích?

Nhưng bạn nhỏ Sở Trí Tu nổi tiếng nhất còn là bá đạo, cá tính thích đánh nhau. Cũng không biết cái bạn nhỏ không tới 5 tuổi này sao có nhiều sức lực vậy, vừa đến trường học chưa bao giờ giống như bạn khác ngồi ngoan ngoãn trên 5 phút. Mỗi lần nếu không kéo tóc bạn gái hay làm người ta khóc nhè thì tuyệt đối không bỏ qua.

Chiến tranh giữa các bé trai cũng đã bắt đầu, mỗi lần đến giờ chơi, Sở Trí Tu cho tới bây giờ một chút tình cảm bạn bè cũng không có, cậu nhỏ coi trọng cái gì nhất định không để cho người thứ hai sờ, trừ phi cậu chơi đến ngán mới có thể ném, nhưng trước khi ngán, không ai dám cùng cậu giành, cậu nhất định sẽ phát huy đặc tính một kẻ ngang ngược, đánh bạn nhỏ người ta đến không dám nữa nhìn món đồ chơi nữa. Vì thế, mỗi ngày Ngưng Lộ tới đón cậu đều xấu hổ, không dám nhìn cô giáo, bởi vì mỗi ngày đều có ba mẹ bạn nào đó muốn tố cáo cậu vô duyên vô cớ đánh người. Làm gì bạn Sở Trí Tu được khi ba cậu sở hữu trường học, không ai đuổi được.

Nhưng đồ chơi trường học dù sao cũng có hạn, cho nên mấy ngày sau Sở Trí Tu của chúng ta liền ngán, mỗi ngày mang một đồng đồ chơi số lượng có hạn từ nhà lên trường, chờ cậu chơi xong sẽ vứt trên mặt đất tùy tiện người khác chơi.

Một bạn nhỏ như vậy khiến giáo viên hướng dẫn vừa yêu vừa hận với cậu, lại không thể làm gì cậu.

Buổi chiều còn chưa tới giờ tan học, cửa nhà trẻ đã có một đoàn xe thật dài đến đón con mình.

"Sở Trí Tu, con đứng lại đó cho cô! Không được đi!" Giang Nhã Hàm quả thật bị cái tên nhóc Hỗn Thế Ma Vương này làm cho phát điên. Ngành cô học chính là giáo dục mầm non, sau khi tốt nghiệp vừa lúc tới trường học này. Lớp cô không có Sở Trí Tu này, nhưng trước khi tan học, chị Ngưng Lộ điện thoại cho cô, nói chị có chút việc nên tới trễ, nhờ cô trông giúp nó. Đây cũng không phải là chuyện tốt! Rõ ràng nhìn là một đứa trẻ đáng yêu nhưng sao luôn có nhiều hành động khó ưa vậy? Nó lại dám nói mình về nhà không cần chờ mẹ, sau đó đeo túi sách nhỏ lên liền hướng ra phía cổng lớn.

"Cô Nhã Hàm, con biết đường về nhà. Con không đợi mẹ!" Mẹ bình thường rất đúng giờ, hôm nay chợt có chuyện không tới nhưng không có nói trước cho cậu, cho nên cậu tức giận! Ừ, cũng không phải là không biết đường về, ba nói bé trai nhất định phải độc lập tự chủ, cậu cũng sắp 5 tuổi, đã biết thể nào quá giang xe về nhà.

"Sở Trí Tu, con có thể nói đạo lý hay không? Bây giờ là mẹ con ủy thác cô chăm sóc con nửa tiếng, nếu như nửa tiếng này con gặp chuyện không may thì trách nhiệm đổ lên người cô, có hiểu hay không?" Ừ, thật tức điên người. Nó cho là cô muốn ở đây chờ cùng nó chắc? Cô cùng anh A Trục hẹn đi xem phim nữa! Một cái hẹn tốt lại bị đứa nhóc này phá hư!

"Đạo lý là con định, con muốn nói vậy thì có lý, con không muốn nói vậy thì không có lý!" Bạn nhỏ Sở Trí Tu đã đi ra cửa phòng làm việc.

"Con. . . . . Ai dạy con nói gì hay sao?" Một đứa nhỏ chưa tới 5 tuổi nói chuyện cứ khéo như vậy, trưởng thành sao? Thật là thất bại, đau lòng cho cô đã từng học tâm lý học trẻ em lại nói thua một đứa học trò.

"Ba nói!" Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Sở Trí Tu ác bá của chúng ta ngênh ngang rời đi.

"Trời ạ, cô biết ngay nhất định là gen ba con không tốt, nếu không cá tính chị Ngưng Lộ điềm đạm như vậy làm sao sẽ sinh ra đứa con đáng ghét này chứ. Sở Trí Tu, con muốn hại chết cô không đúng Ngộ nhớ trên đường con xảy ra chuyện gì, cô làm sao bây giờ? Cha con có ngày sẽ lộ da cô mất! Không được! Chờ cô một chút!" Giang Nhã Hàm từ ghế làm việc cầm ví da lên chạy theo, sao số cô khổ thế, chị Ngưng Lộ, nhanh lên một chút, đem đem “con quý nhỏ” nhà chị về dùm đi!

Trong nhà trẻ đang yên tĩnh, phía ngoài xe đã đến, cửa trường học trống rỗng một mảnh. Sở Trí Tu có ý khiến Giang Nhã Hàm không đuổi kịp, không đầu không đuôi xông ra ngoài.

"Á!" Một tiếng kêu đau, Sở Trí Tu đáng yêu đã bị ngã trên mặt đất.

"Có sao hay không? Đứng lên cho chú xem một chút." Bàn tay một người đàn ông đỡ dậy thân thể nhỏ bé của cậu.

"Này, sao chú lại cản đường chứ? Đi ra ngoài!" Bị đụng phải phía sau lưng đến đau, tâm tình người bạn nhỏ càng thêm khó chịu.

"Người bạn nhỏ, tại sao có thể không lễ phép như thế? Rõ ràng là chính con không nhìn đường đụng vào chú." Sở Khương nhặt cặp sách của cậu anh rơi xuống đất lên, cau mày nói. Con trai của Lộ Lộ cùng anh hai sao có thể không hiểu chuyện như vậy?

Anh trở về nước gần nửa tháng, nhưng vẫn không báo cho cha mẹ. Những ngày này, chỉ cần có rảnh rỗi vừa đến giờ tan học, anh sẽ cho người lái ô-tô tới cửa trường học, chỉ vì muốn xem cô có tốt hay không! Mỗi ngày, nhìn cô cùng con trai tay nắm tay từ trong trường học ra ngoài, tim của anh giống

như là bị kim đâm nhức nhối, đau nhói. Đã nhiều năm như vậy, anh cho là mình có thể tỉnh táo tiếp nhận cái hiện thực này. Nhưng vừa nhìn thấy cô dặt con trai của người khác, anh mới biết, vết thương này vẫn luôn ở đây! Không phải là không đau đớn, chẳng qua là tạm thời tê dại mà thôi, vừa chạm vào, động đến thì đau tận xương cốt như cũ.

Nhưng anh không dám đường gặp cô, lẳng lặng ngồi ở trong xe hút thuốc lá, sau đó nhìn cô cùng con trai đi ra một đoạn đường là có tài xế đón về nhà. Chẳng qua là anh không có nhìn thấy anh hai cùng đi đón, nếu như thấy tình cảnh như vậy, anh nhất định sẽ càng khó chịu đúng không?

Chẳng qua hôm nay anh chờ trong xe đã lâu, cho đến cửa trường học cũng đóng lại thì vẫn không thấy được cái bóng dáng quen thuộc đó xuất hiện. Anh cho là họ sớm đã về hoặc giả hôm nay có chuyện nên không trường; do đó, xuống xe đi xem. Lại không ngờ tới cứ đi như vậy lại đụng phải đứa nhỏ này!

"Là chú cản đường con!" Sở Trí Tu chu miệng không thừa nhận là mình sai. Cậu hậm hực nhận lấy cặp sách của mình rồi đeo lên lưng, cái chú này sao nhìn có chút quen mắt đây? Nhưng lúc này cậu chỉ muốn chứng minh mình đã trưởng thành, có thể tự về nhà, cho nên không có để ý tới chú đụng phải cậu nữa.

"Con đi đâu vậy?" Sở Khương kéo tay cậu. Tại sao nó đi một mình đây? Lộ Lộ hôm nay sao không tới? Tài xế trong nhà cũng không tới sao? Một đứa trẻ đi trên đường một mình rất là nguy hiểm! Anh quan tâm đứa nhỏ như vậy, chỉ là bởi vì nó là con của Lộ Lộ mà thôi, không có ý gì khác. Về phần anh hai, kể từ khi anh ta đoạt Lộ Lộ từ trong tay anh, tình huynh đệ giữa bọn họ đã kết thúc. Lần này anh trở về nước, chỉ muốn đoạt lại thứ gì thuộc về mình mà thôi. Trước khi cuộc chiến của đàn ông còn chưa bắt đầu, anh chỉ muốn hưởng thụ tốt cuộc sống được xem như là yên bình trước mắt thôi.

"Không liên quan tới chú. Không nên đụng con!" Bàn tay nhỏ, mềm nhanh chóng rút về, từ nhỏ đến lớn cậu không thích người khác đụng chạm, đặc biệt là người không quen biết.

"Mẹ con đâu? Sao để con đi một mình?" Sở Khương ngăn ở trước mặt cậu lần nữa.

"Chú có đi hay không? Có tin con đánh chú hay không?" Quả đầu nhỏ giờ lên, cặp mắt long lanh nước trừng lớn. Cái chú này sao đáng ghét như vậy chứ? Một mực cản đường cậu.

"Ba con không có dạy con phải tôn trọng người khác như thế nào sao?" Lòng mày Sở Khương nhíu lại. Mặc dù anh hai vẫn rất cường thế, nhưng khi còn bé cũng không ác bá như bạn nhỏ này?

"Ba chỉ dạy con, ai dám cản đường của con liền đánh người đó." Dĩ nhiên ba không nói như vậy. Ba nói ai dám bắt nạt cậu thì nhất định phải đòi lại gấp trăm ngàn lần.

"Ba con dạy con như vậy? Vậy mẹ con đâu?" Sở Khương ngồi xổm xuống nhìn thẳng cậu. Cặp mắt to kia cực kỳ giống cái người anh nhưng nhớ nhất trong lòng.

"Mắc mớ gì tới chú? Buông con ra. Con muốn về nhà." Sở Trí Tu lớn như vậy nhưng không có ai dám đối với cậu như vậy, à, chỉ trừ ba.

"Chú không muốn buông thì sao?" Thật là nên đánh một trận ra hồn, tính tình sao có thể xấu đến thế.

"Anh muốn làm gì? Buông ra! Muốn lừa bán người à?" Giang Nhã Hàm khóa cửa phòng làm việc rồi ra ngoài, lại thấy cái tên Hỗn Thế Tiểu Ma Vương đó bị một kẻ xấu giữ lại, nổi giận dùng đũa cầm ví da trên tay ném.

"Tiểu thư, cô là ai?" Không giải thích được vì sao bị đánh, rốt cuộc Sở Khương buông Sở Trí Tu ra, đứng lên.

"Tôi là giáo viên của nó. Trái tim nhỏ a, con không sao chứ?" Giang Nhã Hàm vội vàng đem đứa nhỏ kéo về trong ngực, nếu nó có chuyện gì, không cần tên Sở Mạnh đó đuổi giết, cô lấy cái chết tại tội cũng bù không được! A, sao cô đáng thương như vậy!

"Cô Nhã Hàm, cô có thể buông con ra không?" Tại sao hôm nay mọi người muốn ôm cậu vậy?

"Sở Trí Tu không cho chạy nữa, chúng ta ở chỗ này chờ mẹ!" Cô sẽ không ngu như vậy, buông ra để cho nó chạy nữa sao?

"Cái bạn nhỏ này không lẽ phép chút nào, nếu như cô thật sự là giáo viên của nó. Rõ ràng là sai lầm của cô, vậy mà còn trách người khác!" Sở Khương nói xong đi trở về trên xe mình. Chỉ vì nghe được cô nói mẹ của đứa nhỏ sẽ lập tức tới, anh còn không có nghĩ kỹ phải đối mặt với cô như thế nào sau gần 6 năm xa cách. Không phải là không yêu, cũng là bởi vì còn yêu cho nên mới băn khoăn. Anh không xác định tại trong thời gian dài như vậy, cô có phải vẫn chưa quên khoảng thời gian tốt đẹp của bọn họ như anh hay không? Dù sao giữa bọn họ không chỉ có một người là anh hai, mà còn có người bạn nhỏ gọi Sở Trí Tu đó nữa. Chẳng qua là không cam lòng, anh hai, nếu như không phải là anh cướp tình yêu của em, có lẽ em đã có con với cô ấy. Điều này làm sao anh có thể nhận? Anh hai, anh chuẩn bị tốt cùng em đánh một trận chưa?

Thành thạo cài dây an toàn, cố gắng lên, xe thể thao đất tiền sau một giây đã biến mất không còn chút tăm hơi.

"Thật xin lỗi, Nhã Hàm. Chị tới muộn! Làm phiền em rồi!" Ngưng Lộ vội vã từ trên xe bước xuống, liền nhìn đến Giang Nhã Hàm ôm con trai mình không thả, chỉ sợ cậu giống như bay đi. Đứa con nhà mình có nhiều phiền toái thế nào cô còn không biết sao? Nhưng hôm nay bởi vì phải vội vàng nộp báo cáo cho nên cô tan lớp trễ, chỉ có thể để lão Trương đón cô trước rồi mới đón con trai.

"Chị Ngưng Lộ, vậy em đi trước!" Cô phải vội vàng đi Sở Nghiên Cứu kéo anh A Trục ra mới được. Vốn là cô cũng đã muộn, nếu anh ấy lại trễ thì cũng không biết tới nay còn phím để xem không.

"Nhã Hàm, nếu không chị nhờ lão Trương đưa em đi một đoạn?" Ngưng Lộ kéo tay Sở Trí Tu. Quan Ngưng Lộ 25 tuổi, vẫn giữ được vẻ trong sang và tinh tế như xưa. Một năm sau khi sinh con, cô đi học trở lại. Nhưng bởi vì lúc nào cũng không bỏ được bảo bối yếu ớt đó qua một bên mà việc học của cô vẫn kéo dài tới hiện tại mới chuẩn bị có thể tốt nghiệp.

"Không cần. Em ngồi chuyện kể tiếp là được rồi. Hẹn gặp lại!" Giang Nhã Hàm đảo mắt người đã đi xa.

"Sở Trí Tu, hôm nay có phải con lại đánh bạn nào rồi hay không?" Ngưng Lộ ngồi xỏm người xuống, vuốt một vết đỏ trên trán con trai.

"Mẹ, sao hôm nay mẹ tới trễ?" Sở Trí Tu không đáp, hỏi ngược lại mẹ.

"Mẹ không phải nói có chuyện sao? Được rồi, nói cho mẹ vết thương trên trán là sao?" Cho dù là một chút mà thôi, nhưng Ngưng Lộ vẫn lo lắng.

"Mới vừa rồi có một chú đụng vào ta." Sở Trí Tu một mực chắc chắn là người ta đụng vào mình.

"Có phải con đụng người ta không?" Nếu như Ngưng Lộ còn chưa hiểu rõ lời của cậu thì không phải là mẹ rồi.

"Mẹ, bụng của ta rất đói! Con muốn ăn gì đó!" Khẩu vị Sở Trí Tu quả thật cũng đói bụng, hơn nữa vừa đúng có thể đem câu hỏi của mẹ vớt sang bên.

"Vậy chúng ta nhanh về nhà! Buổi sáng mang Transformers tới lớp sao?" Ngưng Lộ nhận lấy cặp sách nhỏ, phát hiện rất nhẹ, mở bên trong đã không có vật gì rồi.

"Con chơi ngán rồi không muốn!" Sở Trí Tu khoát khoát tay, không phải chỉ là một cái đồ chơi nhỏ ư, mẹ sao cứ luôn làm lớn chuyện vậy.

"Ngày hôm trước ba con mới gửi về đưa cho con, hôm nay con dám nói với mẹ chơi chán?" Trên thị trường căn bản không có bán bản số lượng có hạn này, đứa con cư nhiên nói với cô không cần là không cần? Rất đáng giận! "Mẹ đã dạy con bao nhiêu lần, phải học được cách quý trọng đồ vật, rốt cuộc con nghe có hiểu hay không?"

Sở Trí Tu chạy đến bên cạnh xe, không đợi lão Trương tới đã tự mình kéo cửa ra, sau đó leo lên xe, ngẩng đầu lên rất vô tội nhìn mẹ vẫn còn ở bên ngoài tức giận: "Nhưng thời điểm ba cùng con chat video đã nói loại này con muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, tùy con chơi mà!" Ba cũng nói rồi, có cái gì tốt không bỏ được? Sở Trí Tu không nghĩ ra mẹ sao phải tức giận thế.

"Sở Trí Tu, mẹ không muốn nói với con." Lại Sở Mạnh, anh ấy luôn dạy con như vậy. Ngưng Lộ hờn dỗi ngồi lên xe. Cô giáo dục đau khổ cay đắng vậy đều bị anh hủy rồi.

"Mẹ, mẹ biết ba khi nào ba về không?" Sở Trí Tu không để ý tới vẻ mặt tức giận của mẹ. Ngày hôm trước, lúc bọn họ chat video ba không nói cho cậu biết, nhưng cậu nghĩ hỏi mẹ cũng vô ích, bởi vì mẹ cho tới bây giờ cũng không có cùng ba chat video, điện thoại cũng không gọi! "Mẹ làm sao biết ba con chứ!" Ngưng Lộ không có hơi sức. Mỗi lần nghĩ tới anh lúc nóng lúc lạnh cô sẽ tức điên lên. Ngay cả có thể quay về thời điểm 5 năm trước khi cô sinh xong Bảo Bảo, tên đàn ông khốn kiếp kia lại hơn 2 tháng sau mới trở về. Về đến nhà thì cũng không nhìn con, trước mặt Thím Trương trực tiếp bế cô vào phòng, sau đó giống như ngồi tù mấy năm, ngay cả heo mẹ cũng chưa gặp phạm nhân như vậy, đem cô vây ở trên giường suốt cả một ngày cả đêm, sau khi Thím Trương không ngừng gõ cửa nói Bảo Bảo uống vài ngụm sữa tươi thì khóc rống không muốn uống nữa, anh mới thả cô đứng lên mở cửa, nhưng cuối cùng bạn nhỏ Sở Trí Tu đáng thương vẫn không thể nào ăn được, bởi vì khắp người Ngưng Lộ đầy mùi ái muội cùng tím bầm nên cho rằng đây không phải vũ mẹ!

"Mẹ, nói cho mẹ biết một bí mật." Sở Trí Tu cúi đến bên tai mẹ, nhẹ nhàng nói ra.

"Con còn có cái bí mật gì à?" Ngưng Lộ dùng sức vuốt mái tóc mềm của con. Có lúc mặc dù thật giận nó, nhưng không thể phủ nhận những năm này bởi vì có con làm bạn mà cuộc sống cô mới nhiều niềm vui thế. Nếu như không phải là con, cô không biết phải trải qua cuộc sống nặng nề như thế nào, những năm gần đây, Sở Mạnh đối xử cô hình như đã không còn tình cảm như ban đầu. Sau khi Sở Thành thành công thâm nhập thị trường Hongkong, anh trở nên bận rộn hơn, có lúc thậm chí hai ngày anh đều ở công ty, buổi tối về nhà cũng làm việc đến nửa đêm, đi công tác càng thêm nhiều, mỗi lần xuất ngoại là hơn nửa tháng cùng chưa về.

Thật ra mà nói, mấy năm này thời gian thực sự bọn họ thực sự chung sống rất ít, ít đến đoán chừng cộng dồn một năm lại còn cảm thấy "rất nhiều". Duy nhất một điểm không thay đổi chính là anh đối với cô thân thể rất ham muốn! Chỉ cần anh ở nhà, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội có thể khi dễ cô. Có lúc cô nghi ngờ, thân hình của mình tốt đến mức không làm anh chán sao? Tại sao anh luôn có thể thỏa thích như vậy? Không thể phủ nhận, cô cũng bị anh dạy dỗ đến nỗi anh không cần phải làm cái gì, cô cũng sẽ tự động hòa theo anh.

Thì ra là đàn ông và đàn bà thân mật, là thói quen cũng sẽ nghiện. Mỗi lần cùng anh ở chung một chỗ, bắt đầu cô đều phản kháng một chút, tiếp theo sẽ bị hung hăng trấn áp, rồi đến phối hợp. Anh ngược lại dạy dỗ cô phía dưới, mỗi lần yêu đến cuối cùng, cô đều sẽ tự giác vận vẹo eo của mình phối hợp anh. Thói quen, thật là một loại vô cùng đáng sợ!

Có lẽ mỗi người đàn bà ít hoặc nhiều đều có tình tiết xử nữ, đối với người đàn ông đầu tiên xâm phạm thân thể mình đều có một cảm giác phức tạp, không thể lý giải rõ ràng. Huống chi bọn họ ở bên nhau nhiều năm như vậy, đã trải qua thân mật đến mức thân mật hoan ái nhiệt liệt, thậm chí có với nhau một đứa con.

Vậy anh đối với thân thể cô là yêu thích, hay chỉ là hormone phái nam quá cao mà thôi? Lúc trước, cô rõ ràng cảm giác được anh đối với cô dụng tâm. Có phải đợi chốc lát không được cô đáp lại cho nên anh thu hồi không?

Quan Ngưng Lộ, mày ở đây nghĩ cái gì chứ? Rõ ràng tự nói với mình không cần đụng chạm đến chuyện tình cảm, cuộc sống rõ ràng như thế chính là cô muốn, tại sao lại không thỏa mãn?

"Mẹ, mẹ rốt cuộc có muốn nghe con nói không?" Sở Trí Tu nhìn mẹ như đi vào cõi thần tiên mà biểu tình cực kỳ bất mãn.

"Mẹ đang nghe mà!" Ngưng Lộ đỏ mặt lên, cô thừa nhận mới vừa rồi vì nghĩ đến tên khốn kia mà có chút mất hồn.

"Mẹ. . . . ." Sở Trí Tu đem cái miệng nhỏ tiến tới bên tai Ngưng Lộ: "Thật ra thì mỗi lần ba cùng con chat video cũng sẽ hỏi con, mẹ làm cái gì, nhưng mà ba không để cho con nói." Về phần tại sao hôm nay cậu muốn nói ra, đương nhiên là bởi vì ngày hôm trước cậu hỏi ba lúc nào thì về, đối với yêu cầu của cậu chưa bao giờ cự tuyệt qua, ba dám nói không muốn nói cho cậu biết. Hừ, cái gì gọi là có thù phải trả? Đây cũng là ba dạy cậu mà.

"Sở Trí Tu, mẹ cho con nói lung tung!" Không thể phủ nhận, nghe được con trai nói như vậy, trong nháy mắt lòng Ngưng Lộ tràn đầy uất ức, thì ra là anh còn nhớ rõ phải hỏi cô. Nhưng chuyện như vậy tại sao có thể để con trai biết? Vì che giấu lúng túng, Ngưng Lộ cùng con ở trên xe náo loạn lên.

"Con mới không có nói lung tung! Mẹ, con không chơi! Mẹ lấy lớn hiếp nhỏ!" Dù là "con quý nhỏ" ác bá, nhưng vẫn là đứa trẻ chưa tới 5 tuổi mà thôi, cho nên Sở Trí Tu tránh không khỏi mẹ xem là yếu đuối.

"Bảo bối, không bằng chúng ta hôm nay đi ăn McDonald có được hay không?" Chơi mệt mỏi, Ngưng Lộ không chèn ép con trai nữa, trong nháy mắt thấy xe vừa dừng lại nơi vô cùng náo nhiệt đó. Dù sao về đến nhà cũng hai mẹ con ăn cơm, không bằng ăn ở bên ngoài!

"Mẹ, con mới không cần ăn những thức ăn bỏ đi kia." Sở Trí Tu rất có nguyên tắc; trên căn bản, nguyên tắc của cậu là từ ba cậu mà ra.

"Mẹ biết rồi!" Ngưng Lộ sửa lại tóc dài bởi vì mới vừa đùa giỡn nên có chút loạn. Cũng không biết người đàn ông Sở Mạnh xảy ra chuyện gì, rõ ràng là cô ngày từng ngày nuôi lớn con trai, chung quy lại là ưa thích cùng tên đàn ông bận rộn đến trời đất điên đảo, có lẽ thiên tính phụ tử nói chính là như bọn họ vậy, không nhất định ngày ngày gặp mặt, nhưng quan hệ vẫn rất tốt. Hơn nữa đối với những thứ ba dạy thì tất cả đều thực hiện được không ít hơn nữa.

"Sở Trí Tu, có lúc con thật sự rất đáng ghét nha!" Ngưng Lộ kéo hai má trắng nõn như sữa của con trai. Thật là giống khuôn mặt kia như đúc, đôi lúc thật là làm cô mất hồn.

Ngưng Lộ mang theo con trai vừa mới mở cửa ra, bình thường so với các bạn đồng lứa có vài phần bình thản, Sở Trí Tu thậm chí ngay cả chưa kịp đổi giày liền hô to bay tới: "Ba."

Là anh về! Thân thể cao lớn quen thuộc đang tựa tại cửa phòng sách, thấy con trai bay tới, cong người xuống ôm lấy con: "Ai, tiểu tử, lần này nặng lên."

"Ba, tại sao ba không có nói với con hôm nay ba sẽ về." Sở Trí Tu người bạn nhỏ bắt đầu tính sổ, gương mặt nhỏ cùng gương mặt lớn "chính hiệu" đối diện.

"Vậy hôm nay ba về, con không vui sao?" Sở Mạnh nắm cái mũi nhỏ của con trai. Nhưng hình như có người mất hứng thấy anh về! Khóe mắt nhìn nơi nào đó, cầm túi xách của người phụ nữ đang đứng nơi đó, vẻ mặt rất bình thản, xem ra là quyết định làm như anh không tồn tại! Lâu như vậy không gặp vẫn là bộ dạng không liên quan đến cô.

"Vui. Nhưng mà nếu ba có quà cho con thì con sẽ càng vui!" Mục đích Sở Trí Tu vô cùng rõ ràng.

"Con muốn quà gì?" Cụng vào trán đầy đặn của con trai, nhìn ánh mắt của con, giống mắt cô y như đúc.

"Con muốn Lamborghini Murcielago." Lần trước cậu lên mạng nhìn hình ảnh thật sự là đẹp ngây người. Động cơ với cửa xe đều là toàn bộ phương vị mở ra. Phải nói bạn nhỏ Sở Trí Tu thích nhất thu thập nhiều loại model xe rồi, tuổi còn nhỏ mà thôi đã có một gian phòng riêng biệt rồi.

"Vậy thì có cái vấn đề gì? Chúng ta lập tức đi xem." Giá trị mấy ngàn đô la gì đó ở trong mắt Sở Mạnh không là gì cả, chỉ cần con trai thích, muốn bao nhiêu anh cũng có thể mua cho con.

"Ba, ba mang về? Yeah!" Người bạn nhỏ Sở Trí Tu hưng phấn đến quơ múa quả đấm nhỏ, gương mặt mong đợi.

Thím Trương vẫn còn bận rộn ở phòng bếp, mùi thơm thức ăn xông vào mũi, Ngưng Lộ nhìn anh cùng với con trò chuyện thân mật, giống như không thể nào dung hợp được người khác. Rất khó tưởng tượng một người đàn ông như vậy sẽ cưng chiều con cái! Không phải đều nói giữa ba và con trai, trời sinh có một thân một thể mà mẹ không thể chen vào, anh cùng với con trai thân thiết khiến người làm mẹ như cô không thể không hâm mộ, ghen tỵ. Hơn nữa nhìn bộ dáng của anh giống như không muốn để ý cô, ngay cả lông mày cũng không quét mắt một vòng. Cô vẫn nên đi xa một chút, xuống bếp xem có thể giúp gì được không vậy. Cố ý coi thường khó chịu trong lòng, buông túi xách trong tay, Ngưng Lộ không nhìn bọn họ nữa, xoay người đi vào bếp.

Người phụ nữ này thậm chí ngay cả liếc anh một cái cũng không nhìn đã bỏ đi? Sở Mạnh khi hôn chồng chất trên khuôn mặt hồng hào của con trai xong, dáng hình mảnh khảnh đó đã biến mất ngay trước mắt.

"Ba, bây giờ chúng ta đi chơi đi." Khuôn mặt nhỏ tràn đầy mong mỏi.

"Vậy thì có cái vấn đề gì!" Anh cười cười.

Hai ba con tùy ý trò chuyện đi lên lầu. Trong tay Ngưng Lộ còn cầm một nắm rau cải, vừa dùng sức lật vừa nghe tiếng bước chân bên ngoài kia đi lên

lầu càng ngày càng nhỏ cho đến không nghe được.

Anh rất quá đáng! Thật sự rất quá đáng! Lại xem cô như không khí. Rốt cuộc đối với anh thì cô là cái gì? Lúc muốn thì bất kể cô có đồng ý hay không cũng sẽ cưỡng ép cô, muốn một người phụ nữ đến không thềm để ý đến tình nghĩa vợ chồng luôn sao?

Ghét, cực kỳ ghét! Chẳng hiểu vì sao Sở Mạnh lại là người đàn ông bị ghét bỏ nhất rồi.

Loại cảm giác ghét bỏ này vẫn kéo dài đến khi bọn họ com nước xong rồi giúp con tắm rửa vẫn không có biến mất.

"Mẹ, tại sao con cảm thấy tối nay mẹ không vui?" Cho con trai tắm xong, mặc quần áo tử tế đã là chín giờ tối rồi, lại đến thời gian đi ngủ bình thường của tiểu tử.

"Nói lung tung, đâu có! Bảo bồi nhanh ngủ một chút đi!" Ngưng Lộ giúp con kéo chăn nhỏ qua. Cô thể hiện rõ ràng sao? Đến con trai cũng nhìn ra. Ai kêu cha con hai người bọn họ cả buổi tối đều ở đây nói chuyện không ngừng, thậm chí ngay cả nửa câu cô cũng không nhúng vào được. Com nước xong cô rầu rĩ lên lầu.

"Mẹ, con biết rồi. Nhất định là ba không có tặng quà cho mẹ, cho nên mẹ không vui đúng không? Không có chuyện gì, xe của con có thể cho mẹ chơi!" Sở Trí Tu đem model xe ba mới mua về đặt trên đầu giường mới bằng lòng ngủ.

"Con còn dám nói? Về sau không cho luôn mua nhiều đồ đắt tiền như vậy. Có nghe hay không?" Nghĩ kĩ một chút thì Quan Ngưng Lộ cô sống hơn 20 năm chưa kiếm được một đồng tiền, nhưng cũng biết quý trọng đạo lý này. Nhưng đứa con trai chưa tới 5 tuổi của cô lại xem cả thiên hạ đều là của mình, muốn trách thì trách ba nó là được rồi! Cả ngày lẫn đêm truyền thụ cái tư tưởng đó cho con.

"Mẹ, nhà chúng ta rất thiếu tiền sao?" Chớp đôi mắt to long lanh, Sở Trí Tu không hiểu tại sao mẹ luôn muốn cậu biết được quý trọng đồ vật, không nên xài tiền bậy bạ.

"Xin hỏi Sở Trí Tu, tự con biết kiếm tiền sao?" Có lúc Ngưng Lộ cảm thấy không thể khai thông tư tưởng cho con trai.

"Nhưng không phải ba rất có tiền sao? Ba nói tất cả của ba đều là của con! Con nhỏ như vậy, có thể kiếm tiền hay không thì có sao đâu?" Vẫn không hiểu ý tứ của mẹ.

"Sở Trí Tu, lập tức ngủ cho mẹ!" Tức chết cô! Ngưng Lộ cảm thấy cô nên nói chuyện đàng hoàng với tên đàn ông kia. Anh tiếp tục giáo dục như vậy, cũng không biết tương lai tiểu tử này sẽ trưởng thành như thế nào.

"Mẹ, ngủ ngon!" Nhìn mẹ nổi giận đùng đùng rồi đi, con sâu ngủ nhỏ cũng tới. Mẹ rốt cuộc đang giận cái gì? Cậu vẫn là con nít, không nên nghĩ đến những chuyện không thuộc về mình.

***

Ngưng Lộ trở về phòng, kỳ quái là yên tĩnh nhưng một chút âm thanh cũng không có. Cô cho là anh đã trở về phòng rồi, kết quả trên giường không ai, phòng tắm cũng không có, vậy rốt cuộc đi đâu? Trước kia anh trở lại, ước gì lập tức đem cô trói trên giường ba ngày ba đêm không ra được, hôm nay không phải quá khác thường sao?

Bất kể như thế nào, Ngưng Lộ cảm giác mình nhất định phải thảo luận với anh về vấn đề giáo dục Bảo Bảo. Nhỏ như vậy tính khí lại hư, ngày ngày bị cha mẹ người ta khiển nạt, cô chịu đủ rồi, còn có anh ấy dạy dỗ con là những thứ gì?

Không có ở đây thì ở phòng sách lầu dưới sao? Cô đi tìm anh được không?

Sở Mạnh để điện thoại ở trên bàn, trong lòng trở nên rõ ràng. Anh mới vừa nhận được điện thoại của A Chính, Sở Khương đã về! Em trai trên danh nghĩa của anh trở lại! Mang theo danh hiệu thiên tài đầu tư - quản lý tài sản, tiếng tăm lừng lẫy Wall Street trở về! Nó còn chưa bước lên quốc thổ, A Chính đã biết nó trở lại, bây giờ mặc dù tạm thời không có gì lớn, nhưng Sở Mạnh biết mục đích của anh là cái gì.

Không tệ! Nó từ nhỏ đi học cũng không kém so với anh, chỉ là cá tính khác nhau mà thôi. Anh ngược lại muốn xem nó sẽ dùng thủ đoạn gì đi đối phó anh hoặc là nói đoạt lại Sở Thành? Ha ha, rất lâu không có có gặp chuyện có tính khiêu chiến như vậy, anh thật rất mong đợi. Mục tiêu cuối cùng của nó vẫn là muốn vợ của Sở Mạnh anh? Cũng không biết nó có khả năng tranh giành với anh hay không? Đặt lên bàn tay đã nắm thật chặt ở cùng một chỗ.

Vợ của anh? Đúng vậy, bọn họ kết hôn hơn 6 năm, có một con trai 5 tuổi. Nhưng anh vẫn chưa phải biết rốt cuộc cô muốn anh làm sao mới đúng? Trong lòng của cô, Sở Khương còn tồn tại không? Anh không dám nghĩ tới! Nhưng anh biết trong lòng của cô không có anh! Vẫn luôn không có, cho nên anh không hề làm những hành động làm cho người ta buồn cười nữa. Bất kể cô có yêu hay không, anh đều muốn cột cô bên mình, không phải sao?

"Cốc cốc cốc!" Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa cắt đứt phán đoán của anh.

"Chuyện gì?" Khoảng thời gian này, người sẽ gõ cửa chỉ có Thím Trương mới đúng. Con trai đã sớm ngủ, cô ấy không thể nào chủ động tới tìm anh. Nhưng Thím Trương cũng không phải không biết anh chưa bao giờ có thói quen ăn bữa khuya.

Ngưng Lộ không có nửa gõ cửa, trực tiếp vịn tay cầm cửa đi vào.

"Ngưng Nhi, đã trễ thế này sao em còn chưa ngủ?" Những năm gần đây, anh gọi nhũ danh của cô đã thành thói quen. Mới vừa vịn nghĩ đến cô, vậy mà

cô chủ động tìm đến anh! Đây thật là ly kỳ! Nhưng anh luôn luôn tỉnh táo cũng không biểu hiện ra nhiều cảm xúc.

"Em có việc muốn nói với anh." Ngưng Lộ đến gần anh, phát hiện trên mặt anh tựa hồ có nhất mạt ngoạn vị. Anh lại đang nghĩ gì thế? Rõ ràng ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, thân thể lại thân mật bất quá người của, Ngưng Lộ phát hiện mình chưa hiểu rõ anh.

"Nói chuyện gì?" Không có từ trên ghế đứng lên, một anh tay gầy nhẹ mặt bàn chờ cô mở miệng.

"Chính là chuyện của Bảo Bảo. . . . ." Ngưng Lộ nuốt nước miếng, đề tài giữa bọn họ luôn đều là anh chủ đạo, hiện tại cô đi chủ đạo; mới vừa rồi lúc từ trên lầu đi xuống, khí thế của cô hoàn toàn không có.

"Con trai chuyện gì cần lo lắng sao? Anh cảm thấy được con rất tốt!" Cô tắm rửa xong, cơ thể nhàn nhạt mùi thơm khiến anh không chế không được nhớ mong, kéo xuống cô, để cho cô ngồi lên bắp đùi trắng kiện của anh.

"Anh như vậy làm sao chúng ta nói chuyện? Buông em ra đã!" Ngưng Lộ ở trong lòng anh không được tự nhiên uốn éo người.

"Anh cảm thấy được chúng ta tương đối cần nói." Xúc cảm mềm mại trong tay khiến anh không muốn nói chút nào, anh chỉ muốn đem cô đề ở trên bàn hưng hăng ức hiếp. Sinh một đứa con, thân thể cô vẫn mảnh khảnh như vậy, căn bản không giống như là mẹ một đứa trẻ 5 tuổi. Có điều, mấy năm này ở Thím Trương bồi bổ nhiều nên cô đã không mảnh mai giống lúc mới vừa kết hôn như thế, ít nhất sẽ không khi anh trên giường động một chút là ngắt đi khiến anh một người tự giúp mình.

"Chúng ta cần cái gì?" Thanh âm càng ngày càng nhỏ, bởi vì tay anh đã chui vào trong váy ngủ cô. Tên cảm thú này mỗi lần trở lại vừa thấy được cô vốn là như vậy, không thể nói hai câu liền động thủ động cước rồi. Cô cho là lần này sẽ không như vậy, dù sao thời điểm vừa mới trở về anh không có để ý cô không phải sao?

"Nói Bảo Bảo. . . . . Không cần. . . . ." Quần áo bên người đã không thấy, anh ta căn bản không muốn nói chuyện!

"Hừ, chúng ta bây giờ cái gì cũng không cần nói, chỉ cần cảm thụ là tốt rồi. . . . ."

Những năm gần đây, mỗi một lần triền miên, Ngưng Lộ cảm giác đầu óc mình lại bắt đầu hỗn loạn, toàn thân mềm nhũn, căn bản vô lực kháng cự, mặc cho anh cỡi váy ngủ mỏng manh của cô ra, cố tình làm bậy.

Anh từ từ phe phẩy vù vào bên tai nhạy cảm của cô, cô nhẹ run rẩy. Rõ ràng muốn tới nói chuyện của con, làm sao sẽ thành như vậy chứ?

Đôi mắt long lanh của cô sắp chảy ra nước, môi đỏ mọng khê đóng khê mở, khiến anh rất muốn làm chuyện tà ác, không biết cô có đồng ý hay không? Những năm này, anh rõ ràng cảm giác được cô đã không còn bài xích anh như thế, nhưng cũng chỉ là không bài xích mà thôi.

"Ngưng Nhi, dùng nó giúp anh. . . . . Ừ?" Nửa đứng dậy đề cô ở trước bàn sách, ngón tay thon dài vỗ về cánh môi như hoa của cô, anh ở bên tai của cô cúi đầu dụ dỗ, tay cũng không dừng ở trên người của cô tác oai tác quái.

"Em không nên như vậy, không cần. . . . ." Chỉ trách mấy lần kinh nghiệm trước kia dọa hồng cô, cho nên vừa nghe đến anh lại nhắc tới, cô chỉ muốn đẩy ra anh. Cô sợ, cô không dám làm như vậy. Bởi vì thân thể gầy dựa đụng phải điện thoại di động anh đặt trên bàn, "bụp" một tiếng, lạnh lạnh nằm trên mặt đất.

"Vậy chỉ dùng một cái miệng nhỏ khác đi!" Điện thoại di động rơi trên mặt đất khiến anh nhớ lại cú điện thoại vừa rồi, người đàn ông được nhắc tới trong cú điện thoại kia. Mà lúc này cô cự tuyệt làm anh vô cùng tức giận!

"Thật là đau. . . . ." Anh tại sao có thể thẳng tới thẳng lui như vậy chứ?

Trong phòng sách tối tăm, cảnh xuân đang nồng cháy . . .

Xâm chiếm cùng chật hẹp; bao dung cùng dã man; bắp thịt cùng lực lượng, mồ hôi cùng thờ gấp; anh ôm cô, thật chặt trong ngực, hết sức triền miên ở chung một chỗ. Gương mặt của cô dính sát vào da thịt đầy mồ hôi của anh, hơi thờ gấp, giữa lông mày xuân sắc vô biên.

"Nhìn anh, nhìn anh, anh là ai?" Anh vội vàng chứng thực khiến Ngưng Lộ chịu đựng sắp tới cực hạn mở mắt ra: "Sở Mạnh, anh là Sở Mạnh." Anh luôn thích hỏi cô như vậy, vậy anh thì sao? Sẽ là của cô? Sẽ là của một mình cô sao? Giống như ngay trước mắt hiện ra bầu trời đầy sao, lòng Ngưng Lộ thất lại.

"Ngưng Nhi, em là của anh. Vĩnh viễn là của anh!" Trăm luân là độc được đẹp nhất, tất cả của anh không có chút nào cất giữ, giao trọn nơi cô, một giọt lại một giọt rưới vào trong cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cuộc Chiến Của Đàn Ông

Ngưng Lộ chưa từng bao giờ nghĩ đến việc gặp nhau Sở Khương lần nữa, lại đến hết sức bất chợt.

McDonald trên thế giới đều náo nhiệt như nhau. Hôm nay nhờ phúc của người bạn nhỏ Sở Trí Tu, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm cô không đi tới nơi luôn tràn ngập vui vẻ mà trước kia cô thích.

Lại nói cái Tiểu Bá Vương Sở gia đó, sau khi tan học buổi chiều thờ phỉ phò chạy đến, thấy vừa chỉ có một mình mẹ lại chống nạnh: "Mẹ, ba đâu? Tại sao chưa tới?"

Hôm nay cậu thật sự bị chọc tức chết rồi, bị một bạn học nữ nói anh cậu không có ba mẹ đi đón cậu, còn cười cậu không ăn bánh donut trong McDonald's. Nếu như không phải là giáo viên ngăn cản phải kịp thời, cậu nhất định sẽ đánh tiểu nữ sinh xấu xa đó cho về nhà không được. Lại dám cười cậu à.

"Ba ở công ty rồi! Thế nào?" Ngưng Lộ nhìn gương mặt tức giận cùng không cam lòng của con trai, không hiểu hôm nay sao con lại đi hỏi ba.

"Bây giờ gọi ba tới đón con đi, nếu không con không về nhà!" Vừa nghĩ tới vẻ mặt đắc ý của tiểu nữ sinh đó, Sở Trí Tu càng tức. Ném cặp sách sau lưng xuống đất, người cũng ngồi chồm hổm xuống, ăn vạ không đi.

"Công việc ba con bận rộn như vậy, đâu có ở không? Không phải con muốn có tình gây sự đó chứ? Có chuyện gì buổi tối về nói không là giống nhau sao?" Ba mẹ với các bạn học đi ngang qua cũng tò mò nhìn cặp mẹ con kì lạ.

"Mẹ, cuối cùng mẹ không muốn gọi điện thoại đúng không?" Tính khí ác bá lại tới nữa rồi.

"Sở Trí Tu, tại sao nhất định phải ba tới?" Bình thường không phải đều là cô đón cậu sao?

"Con không quan tâm, con muốn ba tới!"

Hai mẹ con ở cửa trường học giằng co. Cuối cùng người bạn nhỏ Sở Trí Tu của chúng ta thắng, Ngưng Lộ bắt đầu gọi điện thoại cho "người kia".

Sau đó không chỉ là ba tới, cuối cùng bọn họ còn tới nơi mà hai ba con luôn phỉ nhổ là đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

"Mẹ, con muốn donut." Thời gian gần tới, không tính có người nhiều. Bọn họ chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Sở Trí Tu bắt đầu chỉ điểm mẹ đi chọn món ăn. Mà cái đó đại nam nhân dĩ nhiên cũng làm như vậy, cũng không nhúc nhích nhìn cô.

Được rồi! Coi như là bọn họ lần đầu tiên tới không hiểu biết là được rồi!

"Anh thì sao?" Ngưng Lộ nhìn người đàn ông một thân không hợp với McDonald.

"Sao cũng được." Sở Mạnh ném xuống hai chữ liền bị con trai kéo qua nhìn máy chơi game trong tay, hai ba con rất quá đáng. Người con gái nhỏ đáng thương mặt uất ức đi đến nơi mua thức ăn.

"Thật xin lỗi!" Ngưng Lộ mua xong bữa ăn xoay người lại đụng phải một lồng ngực cứng rắn.

"Không sao!" Tay thon dài của đàn ông đỡ Ngưng Lộ bị tóc dài che mặt dậy.

Tại sao giọng nói này quen thuộc như vậy? Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, gương mặt trong giấc mộng xuất hiện chân thực ngay trước mắt!

Tại sao là cô / anh? Thời gian giống như đứng yên, người chung quanh, tiếng động dường như không liên quan đến bọn họ.

Sở Khương! Làm sao anh lại ở đây? Ngưng Lộ đang cầm đĩa thức ăn trong tay đang phát run lại không phát ra được một chữ. Người con trai trẻ tuổi, trong sáng đã không còn tồn tại trong ấn tượng, trước mặt cô là một người đàn ông trưởng thành, quần áo tinh tế làm tản ra hơi thở bình tĩnh.

Sở Khương cũng ngăn cả người, anh không phải là không muốn gặp cô ở khoảng cách gần như vậy, chẳng qua là cơ hội tốt còn chưa tới. Nhưng ông trời chính là thích trêu chọc con người, bọn họ thế nhưng lại gặp nhau với tư thế này. Đã lâu không gặp cô, trên mặt cô đã mất đi vẻ thiếu nữ thuần khiết, cả người tràn đầy hơi thở phụ nữ kiêu ngạo, quyến rũ; chẳng qua là cặp mắt kia, cặp mắt trong suốt vẫn hấp dẫn lòng người như cũ!

"Mẹ, sao mẹ lâu vậy? Ba nói muốn đi về!" Một giọng nói trong trẻo của con nít phá vỡ kinh ngạc cùng luống cuống của đôi tình nhân cũ xa cách đã lâu, cũng làm cho lòng Ngưng Lộ bỗng chốc hoang mang. Đôi mắt to lo sợ nhìn về phía người đàn ông đang đi tới. Anh ấy thấy, thấy hết rồi! Anh quang minh chính đại đi đến bên người cô.

Cái gì gọi là gặp lại không bằng vô tình gặp được? Không muốn chuyện đã xảy ra còn đến nhanh hơn thế! Khi cái gì anh cũng chưa chuẩn bị thì bọn họ đã gặp mặt rồi. Mới vừa rồi nghe giọng con trai: "Sao mẹ lại nhìn cái chú đó?" Lúc đó là anh biết rồi. Sở Khương, người này muốn trở về tuyên chiến với anh rồi sao? Cũng không biết cuối cùng ai sẽ thắng.

Bất kể người nào thắng, chắc chắn sẽ có người bị thương.

Mà Sở Khương theo ánh mắt của cô cũng nhìn thấy tên đàn ông mà anh gọi là “anh hai” đó, mấy năm không thấy anh ta càng thêm chín chắn. Anh hai đã từng thần tượng mà anh luôn sùng bái, nhưng bây giờ anh ta không còn. 5 năm này, anh trải qua thiên tân vạn khổ, chịu đựng qua bao nhiêu đêm không ngủ là vì ai, vì cái gì? Không phải là vì để có năng lực có thể chống lại anh hai sao? Không thể phủ nhận, bây giờ anh đã sớm không còn là Sở Khương cái gì cũng không hiểu năm đó, nhưng anh biết, anh tiến bộ, anh hai cũng không thể dừng tại chỗ. Cho nên, tất cả kế hoạch phải cẩn thận mới được, anh không thể thua cả ván bài.

"Bảo bối, donut của con." Ngưng Lộ khẽ run, cầm bánh quế trên tay đưa cho con trai.

"Thì ra cũng là nước đá bào mà thôi!" Sở Trí Tu có chút ghét nhìn cái bánh quế trắng sữa đó, đưa ra đầu lưỡi phản hồng liếm, ừ! Mùi vị bình thường! Cũng không biết nữ sinh ngu ngốc ở trường hôm nay làm sao ăn ngon, còn dám cười nhạo cậu không biết cái gì gọi “donut”.

"Mẹ, con không cần ăn!" Sở Trí Tu uống thêm vài ngụm nước đá bào rồi đưa cho mẹ.

"Bên kia có thùng rác, đi ném với mẹ đi!" Sở Mạnh đi tới, đưa tay sờ sờ đầu con trai. Người lớn nói chuyện, trẻ con không nên nghe.

Rối loạn không biết như thế nào cho phải nên Ngưng Lộ cúi đầu kéo tay con trai lập tức rời khỏi chốn thị phi này. Thật sự là quá bất ngờ, cô không hề chuẩn bị tâm lý.

"Anh hai, đã lâu không gặp!" Cuối cùng đã không còn là đứa con trai 21 tuổi cái gì cũng không hiểu, tâm tình gì cũng biểu hiện ở trên mặt. Sở Khương đầu tiên ra tiếng.

"Sở Khương, đã lâu không gặp. Trở về sao không nói cho anh biết?" Nếu so với công phu mặt ngoài, Sở Mạnh so với anh làm còn hoàn mỹ hơn.

"Mấy ngày nay vừa về, còn chưa kịp thông báo mọi người. Anh hai cũng không có ở nhà, tin tức dĩ nhiên tương đối chậm một chút!" Thật ra thì Sở Khương cũng không cho cha mẹ biết anh về. Thời cơ chưa tới, nếu như ba mẹ biết anh lần này trở về là muốn cùng anh hai tranh giành chức tổng giám đốc Sở Thành, vậy bọn họ sẽ giúp ai?

"Lần này trở về, tính ở lại bao lâu?" Ở đại sảnh người đến người đi dùng cơm, hai người đàn ông phong thái phi phàm có thể bình tĩnh trò chuyện dường như chẳng màng đề tài.

"Anh hai hi vọng em ở bao lâu?" Khóe miệng Sở Khương giương lên cười, nhìn thoáng nụ cười xa lạ của Sở Mạnh.

"Đây là nhà của em, em muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu, không phải sao?" Muốn cùng anh tuyên chiến sao? Anh quả nhiên không có nhìn lầm, Sở Khương chỉ cần đồng ý, thành tựu ở trên thương trường tuyệt đối sẽ không kém anh. Nhưng dùng thành tựu của nó để đối phó anh, một đối thủ rất tốt! Cũng không biết, vợ chồng Sở Văn Thiên biết Sở Thành sắp sửa nổi lên trận bão lớn thì còn có thể ngồi yên hay không? Mà người tạo nên trận bão kia chính là hai đứa con trai của bọn họ.

"Anh hai không có ý định trở về ở sao?"

"Ngưng Nhi không thích ồn ào!"

Ngưng Nhi? Anh hai thế nhưng gọi Lộ Lộ là Ngưng Nhi? Quan hệ của bọn họ đã thân mật đến như vậy sao? Dĩ nhiên không chỉ tiếp xúc trên thân thể, mà là tình cảm. . . . . Lộ Lộ, em đối với anh hai có cảm giác gì? Sở Khương cứ như vậy đứng ở nơi đó nói không ra nửa câu.

Mà Sở Mạnh lại nghiêng đầu, nhìn con trai mình chạy như bay đến, lúc còn cách anh một mét thì ngồi xổm xuống đón con.

"Ba, chúng ta có thể trở về nhà sao? Về sau con không muốn tới nơi này nữa!" Sở Trí Tu đem khuôn mặt nhỏ bé kề sát vào mặt ba.

"Ba không phải là đã nói với con ăn không ngon sao? Hiện tại thử qua đã biết chưa?" Đối với con trai, Sở Mạnh thật rất thương!

"Biết rồi! Ờ?" Sở Trí Tu muốn quay đầu nhìn mẹ tại sao lâu như vậy còn chưa tới, kết quả trong nháy mắt quay đầu thấy mặt của Sở Khương, đó không phải là chú ngày đó đung cựa sao? Tại sao chú đó lại nói chuyện với ba ở chỗ này?

"Con trai, chào chú đi!" Sở Mạnh thấy ánh mắt của con trai cũng kinh ngạc, bọn họ làm sao có thể từng gặp nhau qua chứ?

"Ba, con đã thấy chú này. Ở cửa trường học chặn lại đường của con!" Có “kẻ xấu” đã tố cáo trước rồi. Người đàn ông trẻ tuổi này phải gọi là chú sao? Sao ba phải đặc biệt giới thiệu?

"Con trai, đây là em trai của ba! Tại sao có thể không có lễ phép?" Ngoài mặt bình tĩnh không có nghĩa là trong lòng cũng thế. Không chế cảm xúc đối với Sở Mạnh mà nói là chuyện hoàn toàn đơn giản, dù hiện tại trong lòng anh đã nổ tung rồi. Nó đến trường học của con trai anh, vậy có phải đã gặp Ngưng Nhi không? Tại sao anh không biết? Lão Trương không thể nào lừa gạt anh, vậy thì là nó không có lộ diện, nhưng con trai nói gặp qua.

"Chào chú!" Có lúc người bạn nhỏ Sở Trí Tu khéo léo đến khiến người hoài nghi động cơ của cậu. Em trai của ba? Thật kỳ quái, tại sao chưa từng có nghe ba đề cập tới? Có điều, ba rất ít khi để cậu trở về gặp người thân để gọi “ông nội – bà nội”, huống chi là em trai! Nhưng cậu thật sự không nhìn ra ba cùng em trai có điểm nào giống như huynh đệ! Mặt hình như là có một chút giống, nhưng người không có quan hệ cũng có thể lớn lên giống nhau. Nhưng mà ba đeo mắt kính thì nhìn luôn thâm trầm, còn chú thì có vẻ lạnh nhạt.

"Chào con!" Sở Khương nhìn cặp mắt vừa sáng vừa tròn của Sở Trí Tu, trừ đôi mắt giống Lộ Lộ, trên người nó cái gì cũng giống ba. Đáng vẻ khi còn bé

của anh hai anh đã ghi tạc sâu trong đầu, mỗi một lần nghĩ tới, lòng anh sẽ hận thêm một phần. Nhưng trước mắt là con trai của người anh hận nhất và người anh yêu nhất. Bọn họ đã có con, vậy anh thì sao?

"Chúng ta đi về trước!" Sở Mạnh thấy Ngưng Lộ vẫn kì kèo mè nheo không dám đến gần, ôm con trai đi đến phía cô. Sợ cái gì đây?

"Anh hai, có rãnh về nhà cùng nhau ăn một bữa cơm đi!" Sở Khương cất giọng nói, ánh mắt xuyên qua đám người nhìn cô gái tóc dài vẫn không dám ngẩng đầu nhìn đến bên này.

Sở Mạnh dừng chân một chút, không quay đầu lại: "Được!" Sau đó đi tới bên cạnh Ngưng Lộ đem đĩa trên tay cô bỏ lên trên bàn, nắm cả vai của cô đi ra cửa.

Rất giống một nhà ba người hạnh phúc không phải sao? Lộ Lộ, em hạnh phúc sao? Anh không tin! Sở Khương vô lực nhắm mắt lại, cảm giác đau lòng lẫn nữa nặng nề đánh tới, ép anh thở không nổi.

"Sở Khương, thật xin lỗi. Để cho anh đợi lâu như vậy." Nghiêm Hình Duyệt [*] dắt trong tay một bé gái 5, 6 tuổi tới đây. Sở Khương sau khi về nước cô cũng theo chân anh về luôn, vốn hôm nay bọn họ muốn cùng đi ra ngoài ăn cơm, kết quả là cháu gái nhỏ trong nhà đã lâu không gặp cô, có chết cũng muốn đi theo ra ngoài. Chưa kể còn muốn đi ăn McDonald, làm cho toàn bộ kế hoạch "hẹn hò" của cô phá sản.

[*] Nghiêm Hình Duyệt: nhân vật đã xuất hiện ở chương 69.

Những năm gần đây Sở Khương lạnh nhạt với cô như lúc mới bắt đầu nhưng không có thực sự cự tuyệt cô. Cô không biết trong lòng anh nghĩ gì, cũng không dám đi hỏi. Cô chỉ biết bên cạnh anh không có người con gái nào khác nên cô nguyện ý chờ đợi, đợi đến lúc anh quay đầu lại nhìn cô mới thôi.

"Không sao!" Sở Khương thu hồi tâm tình phức tạp, nhìn cô gái trước mắt, dung mạo, đặc biệt là mái tóc đen, dài lại thẳng của cô. Nhưng cô không phải là cô ấy, không phải là cô gái trong lòng anh vẫn muốn, cho nên anh không cách nào tiếp nhận tình cảm của cô, rồi lại lưu luyến phần tình cảm đó.

"Mới vừa rồi anh ở đây nói chuyện với ai vậy?" Nghiêm Hình Duyệt cẩn thận hỏi. Mới vừa rồi lúc chọn món ăn cô đầu tiên thấy anh đụng phải một cô gái trẻ tuổi, sau đó nói chuyện với một người đàn ông ôm đứa trẻ đi về phía anh. Xem ra bọn anh quen biết nhau, cô biết không nên đi tìm hiểu lý lịch anh, nhưng lại luôn muốn hiểu anh nhiều hơn một chút. Thích một người có phải đều khổ cực như vậy hay không? Người khác cô không biết, nhưng cô biết cô con đường này mệnh mông, vô tận, không có đường lui nhưng vẫn cam tâm tình nguyện chờ đợi ...

"Anh hai anh cùng . . . . . chị dâu." Đúng vậy, anh hai và chị dâu, châm chọc cỡ nào chứ! Thì ra là đàn ông và đàn bà sau khi tách hẳn ra là lạnh nhạt như thế, giữa bọn họ so người xa lạ còn xa lạ hơn mấy phần.

"Ừ, vậy chúng ta cũng đi thôi!" Nếu sớm biết vậy thì cô nên tới chào hỏi một tiếng mới đúng. Dù sao cũng khó có dịp gặp!

Cửa kiếng sạch bóng đẩy ra, một người đàn ông tuấn nhã cùng một cô gái xinh đẹp và một bé gái, hình ảnh như vậy thấy thế nào cũng giống như người một nhà! Nhưng mà bọn họ lại không phải ...

Ban đêm đang lúc ngủ nửa tỉnh nửa mê, Ngưng Lộ đem mặt dựa vào cái chăn ấm áp, mơ hồ nhận thấy có người đang dùng lực hôn môi mình, cô "um" một tiếng, khuôn mặt nhỏ theo bản năng tránh sang một bên.

Cô không muốn để ý anh, cô thật vất vả mới ngủ. . . . . Nhưng nụ hôn kia lại càng ngày càng sâu, mang theo hơi thở phái nam đặc biệt của anh, như con rắn không nói lời gì chui vào bên trong môi của cô, cạy hàm răng trắng nõn ra, nồng nhiệt đẩy đưa với đầu lưỡi non mềm của cô.

Ngưng Lộ sắp không thở nổi, người cô không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi nụ hôn này, nhưng rất nhanh có một bàn tay giữ cầm cô lại, nửa ép buộc cô mở miệng, để anh dễ dàng mà bú liếm kịch liệt hơn.

Đau quá! Cô rút cuộc mở mắt, vừa vận đối diện với đôi mắt đen thâm thúy mà sắc bén của Sở Mạnh, trong đôi mắt kia đang lóe lên lửa nhiệt, sâu hơn nữa là dục vọng. Thân thể bọn họ đối với nhau quá quen thuộc! Quen thuộc đến mức chỉ cần một ánh mắt, một động tác cũng biết đối phương muốn làm gì.

Sau khi gần tới từ McDonald về nhà, anh vẫn không có mở miệng nói gì với cô, không khí xung quanh họ yên tĩnh như thế, cực kỳ giống như khi mới kết hôn. Anh không chủ động nói chuyện với cô, cô thì càng không thể nào tìm anh! Đây chính là cách thức chung sống của bọn họ những năm gần đây, cho dù thân thể triền miên nồng nhiệt như thế nào, đi qua, khoảng cách giữa hai trái tim vẫn xa đến thế.

Về đến nhà anh liền nhốt mình vào trong phòng sách, ngay cả cơm cũng không ăn, cô không dám đi hỏi anh bị làm sao, bởi vì hôm nay bất ngờ gặp Sở Khương khiến lòng cô cũng cực kỳ rối loạn.

Anh ấy trở nên khác rất nhiều! Ánh mắt cũng không dịu dàng như năm đó nữa, hơn nữa bộ dạng cực kỳ giống "người kia". Nhiều năm như vậy anh ấy làm sao sống ở nước ngoài? Tại sao một người con trai ôn tồn, nho nhã lại biến thành người đàn ông lạnh lùng vô tình trên thương trường? Anh thay đổi quá nhiều khiến cô không cách nào tiếp nhận lập tức, không thể nào tin nổi.

Vốn dĩ với thân phận của cô, cô có thể nói gì đây? Bọn họ đã đi quá xa, thời gian, khoảng cách là trở ngại mà bọn họ không thể vượt qua! Chẳng qua là buồn buồn, khó chịu trong lòng không biết nên giải thích sao, cô thật sự có lỗi với anh! Vậy anh trở thành người như hôm nay, không phải cô nên chịu một phần trách nhiệm sao?

Trần trọc trở mình, tâm phiền ý loạn nên Sở Mạnh cũng không có về phòng, anh ấy nhất định rất tức giận chứ? Cùng nhau sinh sống nhiều năm như vậy,

điểm này cô coi như hiểu rõ anh. Nhưng tức cái gì chứ? Ngay cả một câu còn không kịp nói thì đã bị anh kéo về rồi.

"Sao, không biết chồng mình rồi sao? Vậy thì em cho là người đàn ông khác sao?" Rót cuộc buông miệng cô ra, đầu ngón tay vuốt đôi môi đỏ mọng như cánh hoa, cảm xúc khi sờ vào mềm mại đến thế, hầu kết chuyển động lên xuống không ngừng.

Tầm mắt dời đi chỗ khác, cô không muốn chịu đựng sự chỉ trích vô lý của anh. Cô cái gì cũng không nói không phải sao? Lúc đó anh cũng ở bên cạnh, hiện tại lại nói cô như vậy là sao? Người đàn ông này có lúc đáng xấu hổ đến mức khiến người ta muốn đập chết anh.

"Không nói lời nào sao? Vậy em thật sự đang suy nghĩ đến thằng đàn ông khác sao?" Nghĩ việc cô với Sở Khương nhìn nhau đăm đăm đưa tình, trong lòng anh muốn phát điên lên. Sở Khương trở lại, cô ấy không phải bắt đầu hối hận hôn nhân của bọn họ chứ? Bây giờ Sở Khương đã phá kén thành bướm, có đủ khả năng để chống lại anh. Mà anh đã không còn gì có thể uy hiếp cô rồi, không phải sao? Lấy năng lực bây giờ của Sở Khương, nếu biết thân thể mình sẽ phản pháo càng thêm lợi hại không?

Mới vừa rồi anh đã gọi A Chính đi điều tra thành tích mấy năm của Sở Khương ở Wall Street. Không tệ, rất khá, Mạnh, em trai của mày rất có khả năng. Ngay cả Giang Doãn Chính tài năng trong kinh doanh năm đó cũng tán thưởng như vậy. Nhưng anh làm lơ không có nghĩa là Sở Mạnh anh là kẻ vô tích sự, mấy năm này cổ phiếu Sở Thành chính thức đưa ra thị trường Hongkong, một đường tăng giá. Một tay anh tạo dựng công ty, phát triển ngày càng hưng thịnh, muốn từ trong tay anh đoạt lại Sở Thành cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Nếu người đó không phải là Sở Khương, có lẽ anh sẽ vì có đối thủ này mà kiêu ngạo. Nhưng mục đích bây giờ của đối thủ là Sở Thành, còn có vợ anh, anh làm sao mà vui vẻ được.

"Nói chuyện đi! Có phải tình nhân cũ trở lại thì muốn đẩy chồng mình ra không?" Sự trầm mặc của cô khiến anh cho rằng cô thật sự là vì Sở Khương.

"Anh tránh ra, em không muốn nói với anh." Ngưng Lộ xoay người nhắm mắt lại, cô không muốn để ý cái tội danh không biết từ đâu ra của anh buộc vào cô.

"Em đang cự tuyệt tôi sao?" Cương quyết đem mặt cô đối mặt anh lần nữa. Thái độ của cô làm anh thất vọng. Là bởi vì cô còn yêu Sở Khương, cho nên nhìn đến nó trở về nên không muốn thân mật với anh sao?

"Trả lời anh, Ngưng Nhi. Em có hối hận gả cho anh hay không? Có hận anh không chứa thủ đoạn nào cưỡng ép em không? Em có một chút. . . . . thích anh không?" Thanh âm của anh mềm mại như nước, sắc mặt lại thô bạo như núi lửa, khiến khuôn mặt Ngưng Lộ trắng xanh. Anh ấy sao sẽ chột hời cô như vậy? Hôm nay chịu kích thích thật sự quá nhiều, cô không biết phải trả lời vấn đề của anh thế nào, nhưng vừa nghe đến giọng nói như oan uổng kia. Lòng của cô rất khó chịu, cổ họng nghẹn ngào, một cổ chua xót xông lên trong mũi, nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Nước mắt trong suốt dưới ánh đèn ngủ cực kỳ chói mắt. Cứ như vậy yêu người đàn ông kia sao? Nhiều năm như vậy vẫn không thể dời đi vị trí của Sở Khương trong lòng cô sao? Giờ phút này, Sở Mạnh đột nhiên cảm giác được mình thất bại hoàn toàn.

"Xem ra là anh muốn quá nhiều." Sở Mạnh tự giễu cợt mình, cười nhạt một tiếng, phản ứng của cô hoàn toàn trả lời nghi vấn của anh: "Trong mắt em, anh trừ có tiền thì chỗ nào cũng sai hả? Nhưng nếu em gả cho anh, cũng không thể nhớ đến thằng đàn ông khác!"

Anh chột đề cô vào gối đầu mềm mại, bàn tay bấm chặt cằm cô, bắt cô ngẩng đầu lên, từng chữ từng câu uy hiếp: "Anh bất kể em có còn muốn anh hay không, nhưng bây giờ em là vợ của Sở Mạnh anh, là mẹ của con trai anh. Coi như em không muốn, cũng phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường của anh!" Sau đó, anh tức giận từ trên người cô bò dậy, xoay người cũng không quay đầu lại rời phòng, "rầm" một tiếng đóng cửa.

Anh tức giận, rất tức giận. . . . . Nhưng tại sao? Cô cũng không nói gì mà anh tức giận đến như vậy sao?

"Sở Mạnh, cái người luôn tự cho mình là đúng này, em chán ghét anh! Đáng ghét! Chết đi!" Đôi tay không ngừng đâm vào gối đầu mềm mại, Ngưng Lộ đau khóc thành tiếng.

Hôm nay, sau khi Ngưng Lộ ở đưa con trai đi nhà trẻ thì không có đi thẳng về nhà mà là nhờ lão Trương chở cô tới trường học một chuyến. Ngày hôm qua giáo viên hướng dẫn gọi điện thoại cho cô, nói luận văn tốt nghiệp của cô cần sửa đổi một chút, cho nên hôm nay cô phải ghé qua trường.

Từ phòng làm việc giáo viên ra ngoài, Ngưng Lộ đi trong sân trường đến không thể quen thuộc hơn, nơi này một bông hoa, ngọn cỏ, cành cây vẫn không thay đổi qua nhiều năm như vậy. Bạn cùng khóa với cô đã sớm tốt nghiệp, mà cô vẫn kéo dài luận văn tốt nghiệp cho đến tận bây giờ! Cô đi học chẳng qua là vì có quá nhiều thời gian trống mà thôi, bằng tốt nghiệp đối với cô mà nói không có chút tác dụng gì cả. Bởi vì Sở Mạnh không thể để cho cô đi ra ngoài làm việc.

Dù sao về nhà cũng có một mình, không bằng không đi dạo chút! Ông chồng không có lý do lại nổi giận dưng dưng của cô đi từ đêm hôm đó đến giờ vẫn chưa về. Cô chỉ thông qua con trai biết được hình như anh bề bộn nhiều việc, nghe nói gần đây công ty có chút vấn đề. Cô rõ ràng không làm gì cả nhưng anh lại ban cho cô một tội danh, hơn nữa còn không cho cô cơ hội bác bỏ.

Nhưng tại sao anh muốn hỏi cô vấn đề như vậy? Đáp án đối với anh mà nói quan trọng sao? Lúc ấy cô ngây ngẩn cả người, không biết trả lời anh như thế nào. Nhưng bây giờ đã nửa tháng, cô có đáp án sao?

Hối hận cùng anh kết hôn sao? Cô chưa từng nghĩ đến hai chữ "hối hận" này. Đây là chính cô lựa chọn không phải sao? Có lẽ có lúc anh đối với cô có chút quá đáng, có chút không từ thủ đoạn, nhưng lại chưa từng thực sự tổn thương cô. Ừ, là có chút đau lòng!

Sau đó anh hỏi cô có thích anh dù chỉ một chút không? Cái vấn đề này cô vẫn không muốn đi tìm hiểu, cũng không nghĩ ra đáp án. Khi còn trẻ, cô yêu

Sở Khương say đắm, cái phần tình cảm trong sáng đó đã cắm rễ sâu trong lòng, nhưng trước đó cô đã buông tay, cho nên cô không có quyền lợi nói cái gì nữa. Nhưng cô đã từng tự nhủ, đời này trừ người yêu thời niên thiếu, cô sẽ không nói chuyện tình cảm với bất kỳ người đàn ông nào khác.

Nhưng bây giờ người đàn ông làm bạn với cô nhiều năm muốn cô báo đáp tình cảm, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô luôn cho rằng thật ra thì anh thích cô, dù là mấy năm nay anh quan tâm đến công việc nhiều hơn cô, nhưng cô biết anh vẫn luôn quan tâm cô, mặc dù anh chỉ luôn liên lạc với con trai.

Làm sao báo đáp đây? Lòng Ngưng Lộ ngổn ngang! Thích anh? Hay vẫn không thích?

Bởi vì buổi sáng là thời gian lên lớp, cho nên sân trường yên tĩnh, thỉnh thoảng có học sinh đi xe ngang qua. Đi dạo hơi mệt, Ngưng Lộ đang muốn đến ghế đá dưới tán cây ngồi xuống, đang lúc nhấc chân đó, thời gian chợt dừng lại.

Sao Sở Khương lại ở chỗ này?

Nhiều năm như vậy cô vẫn không thay đổi, luôn thích vừa đi đường vừa nghĩ chuyện. Lúc cô từ phòng làm việc giáo viên hướng dẫn đi ra, anh vẫn đi theo cô, thế nhưng cô lại không phát hiện anh theo ở phía sau, là cô suy nghĩ quá chuyện tâm hay là anh che giấu quá tốt?

Trở về nước một tháng, anh vội bận chuyện khác. Nhưng kể từ ngày đó ở McDonald gặp mặt cô ngoài ý muốn, anh đẩy nhanh việc thực hiện kế hoạch. Bởi vì anh muốn gặp cô, muốn dùng một thân phận khác ở bên cô. Mặc dù chẳng qua là thực hiện một phần, nhưng chỉ cần anh cố gắng hơn nữa, không phải sẽ không có vấn đề gì sao?

"Lộ Lộ, đã lâu không gặp, không nhớ anh sao?" Giọng như trở lại là Sở Khương ôn hòa của 6 năm trước, trong giọng nói trở nên ấm áp hơn.

"Sở Khương, anh khỏe không?" Hai mắt Ngưng Lộ đã ướt. Nhiều năm như vậy không thấy người yêu cũ, cô chỉ có thể nói câu chào hỏi ngắn đến không thể ngắn hơn này sao? Muốn nói gì sao? Còn có thể nói thêm gì nữa chứ? Năm tháng đi qua giữa bọn họ cũng đã lâu đến thế. Cô không còn là thiếu nữ đơn thuần đó, mà anh cũng không phải là người con trai có nụ cười ấm áp, vẻ mặt nho nhã đó nữa rồi.

Sân trường quả thật không phải là nơi tốt để nói chuyện, cho nên sau nửa giờ, bọn họ vào quán cà phê trong khách sạn năm sao.

Ngưng Lộ không có cách nào cự tuyệt một chút yêu cầu của anh. Dù sao năm đó bọn họ rời xa nhau quá vội vàng, mà ngay cả một cơ hội giải thích cho anh cũng không có, sau đó cô liền kết hôn cùng Sở Mạnh, tiếp theo là anh xuất ngoại.

"Lộ Lộ, những năm gần đây em sống tốt không?" Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Sở Khương nhìn khuôn mặt người phụ nữ dịu dàng quyến rũ đối diện. Cô thay đổi, thật sự thay đổi, trở nên càng có vị đàn bà, thay đổi khiến anh muốn ôm vào trong ngực mà trân trọng thật tốt. Nhưng mà, còn có thể sao? Lộ Lộ, em chính là Lộ Lộ của anh sao? Anh nỗ lực nhiều năm như vậy, chính là vì chờ đợi ngày này!

"Sở Khương, cảm ơn anh! Em rất tốt, thật sự rất tốt!" Mặc dù Sở Mạnh đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh, nhưng kể từ khi tên tiểu tử kia ra đời, cuộc sống của cô không hề xám xịt, không ánh sáng nữa, nhìn con ngày từng ngày lớn lên, thật sự rất hạnh phúc. Dù là hiện tại càng lớn càng phách lối càng không nghe lời, nhưng chính là bởi vì có con làm bạn, cô rất vui vẻ.

"Lộ Lộ, em không có nghĩ qua muốn rời khỏi anh hai không? Em không thương anh ấy phải không? Chỉ là bởi vì có con nên không thể không ở chung một chỗ với anh ấy đúng không?" Nghe được cô trả lời như vậy, bình tĩnh của Sở Khương trong nháy mắt sụp đổ, anh kích động nắm tay của cô. Vì không biết đáp án mà khản trương.

"Sở Khương, anh không cần như vậy được không? Trước buông em ra đã." Đối với kích động bất thường của Sở Khương, Ngưng Lộ sợ hãi. Trước kia Sở Khương chưa bao giờ như thế.

"Lộ Lộ, em hãy nghe anh nói được không? Những năm này, anh một mực cố gắng học tập, cố gắng làm việc, chính là chờ ngày có thể đứng ngang hàng với anh hai, mang em về bên cạnh anh. Em không phải sợ được không? Anh chỉ muốn em trở lại bên cạnh anh. Anh đã không còn là Sở Khương không giúp gì được em rồi. Rồi khỏi anh hai, trở lại bên cạnh anh được không? Anh có năng lực bảo vệ em, không để cho em bị thương tổn nữa." Càng khản trương, Sở Khương càng giữ chặt Ngưng Lộ tay hơn, không để cho cô nhúc nhích, trong giọng nói của Sở Khương có cất giấu quá nhiều lo lắng.

Ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, ban đêm chỉ có thể dựa vào thuốc ngủ nếu không anh làm sao có thể quên được? Nhiều khổ đau như vậy anh cũng chịu đựng, không phải là vì có một ngày có thể đứng trước mặt cô sao? Tại sao cô không có phần khởi, vui mừng đến khóc như trong tưởng tượng của anh?

"Sở Khương, anh bình tĩnh một chút nữa cùng em nói chuyện được không? Anh không nên như vậy, anh làm tay em đau!" Ngưng Lộ không nghĩ tới Sở Khương kéo cô tới đây chính là muốn nói những lời này. Lời của anh khiến cô đau lòng! Nhưng cô đã kết hôn rồi, còn có một đứa con trai rất đáng yêu, giữa bọn họ đã bỏ lỡ quá nhiều, không thể nào quay lại được nữa. Cô còn yêu anh không? Cô không biết, cô chỉ biết mình rất có lỗi với anh!

"Lộ Lộ, anh không có cách nào tỉnh táo! Em cần bản không yêu anh hai, tại sao còn phải ở bên anh ấy? Em ly hôn với anh ấy được không? Anh nhất định sẽ đối xử tốt với con em!" Lúc này Sở Khương dường như đã mất đi lý trí, anh chỉ nghĩ tới cô gái trước mặt này, chỉ muốn dặt tay cô một đời một kiếp cũng không cách xa.

"Sở Khương, anh như thế này thì làm sao có thể nói chuyện? Em muốn đi về! Buông tay em ra." Nhưng cô sao có thể địch nổi sức lực của đàn ông? Mặc dù lúc này không có người nào, nhưng động tác bọn họ quá lớn khiến phục vụ đều nhìn lại. Trong ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, Ngưng Lộ hé miệng cắn lên tay Sở Khương.

"Lộ Lộ, em sao có thể?" Đau đớn trên tay khiến lý trí Sở Khương rốt cuộc trở về. Nhìn dấu răng thẳng hàng trên mu bàn tay trắng nõn, Sở Khương không thể tin được người dùng miệng cắn anh là Quan Ngưng Lộ. Lộ Lộ của anh luôn dịu dàng động lòng người, từ bao giờ lại có hành động thô lỗ thế?

Hay là đi theo bên cạnh anh hai đã lâu nên tính tình thay đổi? Anh không thể tin được.

"Thật xin lỗi, Sở Khương. Em đi về trước, chờ anh tỉnh táo lại rồi nói!" Vừa được tự do, Ngưng Lộ lập tức cầm túi xách đặt ở bên cạnh lên, chạy ra ngoài công.

Sở Khương cũng không có ngăn cô lại. Anh vuốt dấu răng nhỏ trên mu bàn tay, trên mặt đã khôi phục tỉnh táo. Anh hai, bất kể như thế nào, lần này em nhất định sẽ không buông tay. Quyết không! Trên mặt Sở Khương lóe lên sự kiên định không thể lay chuyển.

"Mạnh, không cần mình ra mặt sao?" Tống Tử Tự cùng Sở Mạnh từ phòng cao cấp khách sạn xuống, đang đi ra trước thang máy, Tống Tử Tự nhìn khuôn mặt bình tĩnh của bạn tốt.

Mấy ngày trước, anh nhận được tin tức từ các trưởng bối trong nhà, một trong ba cổ đông lớn của Sở Thành, từ lão Lục cùng Tống gia cũng có chút giao tình và lại ở hai giới chính thương có lực ảnh hưởng không thể xem nhẹ biết được, gần đây nội bộ Sở Thành không thể nào yên bình, hai cổ đông lớn khác lại dám cầm cổ phần trong tay chuyển nhượng cho Nhị Thiếu Gia Sở gia mới từ Mỹ quốc trở lại, luôn không tham dự các quyết sách công ty. Vị Nhị Thiếu Gia đó xem ra bản lĩnh không nhỏ, hai vị cổ đông kia không phải quý, những năm gần đây dựa vào Sở Thành kiếm rất nhiều, rất nhiều tiền, ai lại chịu đem cây rặng tiền này cho người khác chứ? Lại nói nếu là thu mua, phải vận dụng bao nhiêu người đi thuyết phục và tốn hao bao nhiêu tiền mới có thể thành công? Nhưng Nhị Thiếu Gia Sở gia làm được, chỉ vẻn vẹn trong thời gian ngắn ngủi gom góp được số tiền lớn như vậy, hành động này cũng đủ để mọi người nhìn với ánh mắt khác.

Mà vị lão Lục kia, Sở Khương cũng có đi tìm ông chứ? Nhưng ông biết Sở Mạnh cùng Thái Tử Gia Tống gia là bạn bè, cho nên mới tạm thời không có động tĩnh mà truyền tin cho Tống gia, là muốn thăm dò ý kiến Sở Mạnh sao?

"Không cần, nếu nó thật sự có bản lĩnh đoạt được, vậy thì mình không còn lời nào để nói." Sở Khương quả nhiên không phải vật trong ao! (ý chỉ tầm thường). Trước mặt Sở Mạnh nắm giữ 32% cổ phần Sở Thành, còn có 30% trong tay Sở Văn Thiên, trừ đi ba cổ đông lớn, anh là người nắm giữ nhiều cổ phần nhất, nhưng nếu Sở Khương có thể đem ba cổ đông kia thu lại, vậy vị trí tổng giám đốc Sở Thành phải đổi người ngồi. Chẳng qua là, nếu Sở Văn Thiên mà biết hai anh em họ đang đấu tranh nội bộ, ông sẽ giúp ai?

"Mạnh, cậu rất là hào phóng đó! Nhưng mà mục đích của Sở Khương cũng không đơn giản như vậy chứ?" Tống Tử Tự cũng không quên một "con động vật" nhìn trúng bạn gái người ta liền kéo lên giường, hơn nữa còn bức hôn người ta, thuận tiện sinh con luôn.

"Cậu cảm thấy nó có phần thắng không?" Sở Mạnh lạnh lùng nhìn ông bạn rõ ràng chỉ muốn xem kịch hay. Thật ra thì trong lòng anh cũng không có phần thắng, chẳng qua là anh không muốn suy nghĩ mà thôi. mấy ngày nay vì chuyện của công ty anh cố ý bận rộn đến mù trời mịt đất, cũng không chịu trở về nhìn khuôn mặt làm anh phiền lòng kia.

"Cậu có phần thắng hay không mình không biết, nhưng mà mình biết người ta khẳng định dụng tâm hơn so với cậu rồi!" Hai người sống vai mà đi khỏi khách sạn, Tống Tử Tự tinh mắt phát hiện quán cà phê mới mở trong khách sạn, người nhìn vô cùng nhìn quen mắt đó không phải là người bọn họ đang nói tới sao? A, còn cùng bạn trai cũ trong truyền thuyết, bộ dạng dường như rất thân mật! Aizz, cũng không biết "người nào đó" thấy được sẽ như thế nào?

Nhìn theo hướng Tống Tử Tự, Sở Mạnh cũng nhìn thấy. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, đôi nam nữ tay nắm tay giống như muốn tỏ tình không phải là vợ và em trai anh sao?

Sở Mạnh chỉ cảm thấy máu nóng xông thẳng ót, bọn họ đang làm cái gì? Ở trước mặt bàn dân thiên hạ mà "chàng chàng thiếp thiếp" sao? Trước mặt anh trèo tường hả? Quan Ngưng Lộ, sao cô có thể!

"Mạnh, cậu đang làm gì vậy?" Tống Tử Tự vội vàng kéo lại Sở Mạnh đang muốn xông về trước. Có lẽ chẳng qua là hiểu lầm thì sao? Không nên xúc động mới phải.

"Tìm người đánh nhau." Dùng sức hất tay Tống Tử Tự ra, Sở Mạnh đang muốn nổi giận đứng đứng đi tới, lại thấy cái bóng người nhỏ nhắn đó chạy như bay ra ngoài.

"Ha ha, hay là cậu đi xem một chút em gái Ngưng Lộ xảy ra chuyện gì đi chứ?" Đánh nhau? Cậu ta còn là thiếu niên 18 tuổi ư, lại còn xúc động như vậy. Nhưng mà lấy hành động vừa rồi như vậy, nếu có người còn lôi kéo tay em gái Ngưng Lộ không thả, anh nghĩ có lẽ sẽ thấy máu đỏ.

Ngưng Lộ chạy đến một chiếc taxi, vội vàng ngồi lên, lòng của cô thật sự vô cùng rối loạn! Vì hành động của Sở Khương mà rối loạn lên. Cô luôn biết tình cảm của anh, thế nhưng cô đã không thể tiếp nhận anh. Ngay cả khi tình yêu có còn tồn tại trong cô hay không! Anh ép hỏi có phải có tình cảm với Sở Mạnh hay không, cô không biết. Bây giờ đầu cô thật sự rất đau! Chỉ muốn tìm một chỗ yên lặng để bình tĩnh một chút. Nhưng là trừ về nhà, cô không biết mình còn có thể đi đâu?

Sở Mạnh chạy đến chậm một bước, ảo não nhìn cô ngồi lên xe đi. Nhìn biển số xe cùng hướng chiếc xe chạy, Sở Mạnh lập tức xoay người đi lấy xe mình.

Ngưng Lộ ngồi ở trong taxi ôm túi xách của mình, đột nhiên, tài xế taxi mắng một tiếng, truyền tiếng phanh xe gấp: "Chết tiệt, khốn kiếp, rốt cuộc có biết lái xe hay không?" "Chủ tài xế, đã xảy ra chuyện gì sao?" Ngưng Lộ ngồi ở hàng ghế sau vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình bị đụng phải ghế ngồi hàng trước do phanh gấp, cái trán trắng nõn lập tức hồng: "Cô à, cô ngồi vững một chút nha. Cô xem xe trước mặt kia, không hiểu vì sao tự dưng dừng ở giữa đường, một chút đạo đức cũng không có thì làm sao giáo dục người nhà chứ!" Tài xế oán trách, người này lái xe cũng quá cầu thả?

Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, phát hiện chiếc xe kia nhìn quen quen, hình như là xe Sở Mạnh . . . . . Sở Mạnh? Ngưng Lộ quả nhiên không có nhìn lầm,

chiếc xe kia chính xác của là Sở Mạnh, mà người đàn ông kia mặt xanh mét đang đi tới hướng này.

Sở Mạnh đi đến gõ cửa sổ xe Ngưng Lộ ngồi, chỉ chỉ cô, ý bảo cô xuống xe. Tình huống bất ngờ khiến Ngưng Lộ giật mình. Anh tại sao lại ở chỗ này? Mắt thấy Ngưng Lộ ngồi bất động, Sở Mạnh không nhận được lại gõ gõ cửa sổ, mà xe chờ ở phía sau, lúc này cũng rồi rít ầm còi hoặc đi đường vòng, làm cho một đường ô tô vốn trật tự coi như tốt lại trở nên hỗn loạn: "Cô à, cô biết người đàn ông này sao?" Tài xế vốn là đã chuẩn bị chửi ầm lên thấy thế, quay đầu lại hỏi Ngưng Lộ.

"Vâng!" Ngưng Lộ khó khăn gạt đầu, từ trong ví da lấy ra một tờ tiền mặt đưa cho tài xế: "Thật xin lỗi, tôi xuống xe ở chỗ này." Nếu như cô không xuống xe, anh nhất định sẽ biến cái đường này trở nên tắc nghẽn luôn sao? Đầu của cô chột đau! Cô vừa xuống xe, ngay sau đó Sở Mạnh nắm chặt tay của cô, đẩy mạnh cô vào xe mình. Sau đó không nói một lời, đạp mạnh cần ga, động lượng lớn, chấn động đến ngay cả dây an toàn còn chưa kịp cài thì cả người Ngưng Lộ ngã ra sau: "Sở Mạnh, anh không nên như vậy, đầu em rất đau, không cần đi nhanh như vậy!" Sở Mạnh lạnh lùng liếc cô một cái, tay cầm vô lăng sớm trắng bệch: "Không nên như vậy? Cô công khai ở tiệm cà phê với bạn trai cũ ấp ả ôm ồm thì tại sao không nói với chính mình không nên như vậy?" Sau khi thấy sắc mặt cô thì tốc độ xe từ từ chậm lại.

"Anh thấy được?" Khoảng thời gian này không phải anh ở công ty sao, tại sao lại ở quán cà phê đây?

"Nếu như mà tôi không nhìn thấy, không phải là cô định cho tôi đội mũ xanh ‘sáng ngời’ chứ?" (ý chỉ việc bị cấm sùng ở đàn ông)

"Bọn em không có cái gì, làm sao anh có thể nói em như vậy?" Người đàn ông này vĩnh viễn không phân biệt phải trái như vậy! Ngưng Lộ đón nhận khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của anh.

"Cái gì mới gọi là có cái gì? Cô để cho nó đụng vào cô sao?" Trên trán trắng trở nên đỏ làm con giận của anh lên đến đỉnh điểm.

"Quả thật không thể nói lý với anh!" Đầu đã đau rồi còn phải ứng phó với tên đàn ông ngang ngược này, Ngưng Lộ xoay mặt ra ngoài cửa sổ, không muốn tranh cãi với anh. Thật sự là tú tài gặp gỡ binh lính thì không thể nói rõ gì cả.

Không muốn đề ý anh là sao? Chân ga dưới chân lần này bị đạp thật mạnh, xe lần nữa lao trên đường lớn, khiến dạ dày Ngưng Lộ không có phòng bị muốn nôn hết ra.

"Anh muốn làm gì?" Ngưng Lộ tái mặt. Anh ấy là người điên!

"Về nhà làm chuyện AI." (ý chỉ chuyện ‘yêu’) Như vậy đủ hiểu chưa? Anh muốn đem tất cả mùi vị, hơi thở của người đàn ông kia trên người cô tất cả đều rửa đi, trên người của cô chỉ có thể có dấu vết của anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Chân Tướng Là Gì?

Xe một đường bão táp đến nhà, một câu bọn họ cũng không nói.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân. Sao về sớm vậy?" Đang dọn dẹp phòng khách, thím Trương thấy về mặt Sở Mạnh u ám đang kéo Ngưng Lộ sắc mặt tái nhợt đi vào cũng sợ hết hồn. Bây giờ mới buổi trưa, sao bọn họ lại về? Hơn nữa nhìn tình hình có chút không ổn!

Nhưng đáp lại thím Trương chính là tiếng đóng cửa mạnh mẽ phát ra từ trên lầu.

"Sở Mạnh, anh buông em ra. Lạnh quá!" Một mạch kéo cô về phòng, Sở Mạnh kéo cô vào trong phòng tắm. Nước lạnh như băng từ vòi hoa sen xối xuống, ướt tóc của cô, ướt cả quần áo của cô.

"Buông ra thì sao có thể giúp cô rửa sạch sẽ đây? Nói cho tôi biết nó còn đụng cô chỗ nào?" Người đàn ông tức giận thả vòi nước ra, không ngừng chà xát toàn thân cô, động tác vừa vội vừa đau.

"Anh ấy nơi nào cũng không có đụng." Chẳng qua là kéo tay một cái mà cũng tính sao? Dù sao đi ra ngoài xã giao, đây coi như là lễ nghi. Nhưng đối với người đàn ông có ham muốn chiếm đoạt mãnh liệt này mà nói thì đụng một góc áo cũng không được.

"Từng nơi trên người cô, mỗi một cọng lông, sợi tóc đều là của tôi. Tôi không cho phép người đàn ông khác chạm vào cô. Có nghe hay không? Trả lời tôi!" Cảm xúc đã rối loạn rồi, không thể bình tĩnh lại. Bàn tay điên cuồng, không hề tiết chế lực đạo rơi vào trán cô, bả vai, bụng, thậm chí còn có nơi mắc cỡ kia: "Nơi này, còn có nơi này, đều là của tôi."

"Vì sao không cho anh ấy chạm vào tôi?" Nước lạnh như băng khiến đầu Ngưng Lộ càng thêm đau, không có ý định cãi vả với anh nữa, mà hai chân cô như nhũn ra, cứ như vậy ngã vào trong vòm ngực ướt đầm dề của anh; vì không để cho mình ngã trên mặt đất nên đôi tay mảnh khảnh chủ động ôm

phần hồng hoàn mỹ của anh.

Bàn tay vốn còn đang tàn sát bừa bãi trên người cô khi nghe thế thì dừng lại. Cô là vợ của anh, là người phụ nữ của anh, làm sao có thể cho người đàn ông khác đụng chạm? Nhưng những thứ này không phải cô đã sớm biết sao? Tại sao cô phải hỏi như vậy? Cô muốn từ trong miệng anh được đáp án gì đây?

Đôi mắt đen khóa sít sao thân thể yêu kiều trong ngực đó, quần áo đã sớm ướt đẫm, chất liệu vải dù có mỏng đến đâu khi bị dính nước cũng không thể nào che dấu thân thể mềm mại bên dưới không ngừng làm người ta phát điên lên kia. Mặc dù có vẻ hơi mảnh mai, lại làm cho người ta tự nhiên nảy sinh cảm giác - thương xót. Mái tóc đen dài thẳng thả sau lưng, giống như tơ lụa thượng đẳng, giọt nước theo tóc từ từ chảy xuống nền gạch men sứ trắng tinh trên mặt đất.

Nhìn cô như vậy, khiến Sở Mạnh có một loại cảm giác thờ không nổi. Khuôn mặt không tỳ vết vì thấm nước mà tựa như một nụ hoa bách hợp chớm nở, còn đôi mắt to long lanh như vực sâu không đáy, khiến anh không cách nào kháng cự mà chìm đắm vào bên trong, cũng không thể tự thoát khỏi, chỉ có thể càng lún càng sâu.

Sao anh ấy dừng lại vậy? Ngưng Lộ ngừng đầu lên, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn anh. Bình thường luôn cắt tia chính tề, nhưng sợi tóc dài theo dòng nước mà rũ xuống, khiến cho ngũ quan của anh dịu đi không ít. Cô vẫn biết anh đẹp, từ một lần gặp gỡ kia, khi đó cô đã biết rồi. Nhưng nhiều năm như vậy giữa bọn họ luôn có một loại chân tình như gần như xa làm cô không cách nào mà chú ý anh thật tốt, nhưng dù sao thì từ trên người con trai, cô vẫn có thể tìm được những đặc điểm nhỏ của anh...

Nhưng bây giờ chính anh, đôi mắt đen như mực đang lóe ra tình cảm, như muốn cô chìm ngập vào trong đó.

"Không nên tức giận! Có được hay không?" Hàu kết của anh chuyển động lên xuống, ngón tay mảnh khảnh chậm chậm xoa anh.

"Em là của anh, về sau không cần gặp hàu nữa có được hay không? Ngưng Nhi, em là của một mình anh!" Tay nhỏ bé của cô vỗ về anh, trong giọng nói êm dịu của cô, tình dục chỉ chờ chờ bùng nổ.

Một mạch ôm lấy cô, nụ hôn kịch liệt mang theo ham muốn nồng đậm mút miệng nhỏ của cô, lúc cô hé mồm khẽ thở thì đầu lưỡi tiến vào thăm dò, liếm khoang miệng ướt át. Bắt được cái lưỡi né tránh, mạnh mẽ dây dưa.

"Ừm . . . ." Môi cô trong miệng anh cúi đầu gọi, đầu lưỡi mềm nhũn đáp lại sự dụ dỗ của anh, lấy cách thức hồi báo anh thích nhất đáp lại anh.

Thật ra thì cô thích anh ôm, thích anh vuốt ve, thích anh hôn sao? Thật sâu trong cái tình cảm đó ẩn chứa sự lưu luyến. Hôn, là sự tiếp xúc giữa linh hồn và linh hồn của những người yêu nhau.

Nếu như, tình không sâu đậm, yêu không si mê, làm sao lại có nụ hôn nồng nhiệt đến thế?

Ngưng Lộ biết, tim của mình rung động! Lần đầu tiên vì anh mà rung động!

Hơi thở từ phòng tắm tràn ra: "Xoạt" một tiếng, là tiếng quần áo bị xé mạnh ra, ngay sau đó một giọng nữ nũng nịu, yêu kiều vang lên: "Em lạnh!"

"Anh sẽ làm em nóng lên!" Giọng nam trầm mang theo tình dục vang bên tai cô.

Cô từ chối chấp nhận thì cũng không thể làm gì. Tức giận đã không còn, đau lòng đã không còn, chỉ còn lại tình ý tràn đầy, trầm luân lại trầm luân!

Khi Ngưng Lộ từ trên giường tỉnh lại, người đàn ông bên cạnh đã không còn ở đây. Đưa tay sờ gối đầu bên cạnh đã sớm không có nhiệt độ. Anh đi ra ngoài lúc nào?

Vừa nghĩ tới "trận chiến" kịch liệt từ giữa trưa kéo dài đến xế chiều kia khiến khuôn mặt cô vừa tỉnh dậy đã nóng lên. Từ phòng tắm đến ghế sa lon rồi về trên giường, bọn họ tựa như hai con dã thú đói khát nhau, thân thể cũng không tách ra. Thể lực anh tốt như vậy khiến cô một lần lại một lần ngất đi, tỉnh lại anh vẫn còn tiếp tục . . . . . Trời ạ, hành vi của bọn họ cực kỳ giống dã thú! Không ngừng tìm kiếm cực hạn trong thân thể đối phương.

Cũng may, hôm nay không phải là cuối tuần, nếu không Sở Trí Tu nhất định sẽ ở ngoài cửa kêu hô ngất trời. A! Nghĩ đến đây, Ngưng Lộ mới nhớ tới phải đi đón con trai, có phải là trễ quá không?

Vội vội vàng vàng muốn đứng lên mặc quần áo, kết quả chân nhũn ra, cả người té xuống đất. Thì ra là buông thả dục vọng đáng sợ như vậy, cô đã không có hơi sức bò dậy, eo nhức mỏi, bắp đùi bắp chân đau nhức như vừa chạy Marathon xong, bị lạm dụng quá độ rồi. Thật là đáng hận, rõ ràng người dùng sức không phải là cô, tại sao chịu khổ ngược lại là cô?

"Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn ngủ thẳng đến khi nào?" Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một thân thể nhỏ như đầu xe lửa chạy như bay tới đây.

"Bảo bối? Ai đón con về?" Ngưng Lộ kinh ngạc nhìn con trai, may là mới vừa mặc quần áo vào, nếu không bị con trai thấy thì phiền phức lắm.

"Ba! Mẹ, nhanh một chút đi, bụng con đói lắm!" Sau khi ba đón về bảo cậu chờ mẹ tỉnh lại rồi cùng nhau ăn cơm, sau đó liền đi ra ngoài.

"Vậy sao con không ăn trước?" Ngưng Lộ nắm tay nhỏ của con trai cùng ra khỏi phòng. Là anh đón con về sao? Cuối cùng là cô đã ngủ bao lâu?

"Một mình con ăn cơm rất nhàm chán!" Thím Trương đã sớm nấu xong thức ăn rồi, nhưng mà cậu không thích ăn cơm một mình.

"Vậy ba đâu?" Anh không ở nhà sao? Đã trễ thế này còn đi đâu?

"Ba nói ba có chuyện phải đi ra ngoài, về trễ một chút!" Sở Trí Tu đã hỏi ba chuyện gì, nhưng ba không nói cho cậu biết. Dù thế nào đi nữa, cậu cũng không muốn biết.

"À!" Khi nghe con trai nói anh ra ngoài, lòng Ngưng Lộ dường như có chút cảm giác mất mát.

Đã trễ thế này, Sở Mạnh đi đâu? Ha ha, dĩ nhiên là trở về nhà lớn Sở gia ăn cơm rồi! Sở Khương đã về, kẻ làm anh hai như anh đương nhiên phải đi về gặp mặt. Ngày này cũng phải tới thôi.

Sở gia, vốn là bữa ăn tối ấm áp lúc này lại tràn ngập không khí nặng nề, mỗi người đều có nỗi băn khoăn riêng nhưng không ai chủ động phá vỡ. Mỗi người dường như đều đang chờ.

Sở Vân Thiên nhìn hai đứa con trai, sau khi gặp mặt thì vẫn không nói gì, mỗi ăn và ăn. Đây là chuyện xưa nay chưa từng có! Chẳng lẽ đã nhiều năm như vậy mà hai đứa nó vẫn vì chuyện lúc trước mà oán hận nhau sao?

"Đúng rồi, Sở Mạnh. Sao không mang Ngưng Lộ và cháu trai ba về?" Sở Vân Thiên thả đôi đứa trong tay ra, muốn phá vỡ cục diện bế tắc này.

"Cô ấy hôm nay mệt, con không muốn làm cho cô đi lại mệt nhọc." Sở Mạnh cũng buông chén trong tay xuống. Còn Sở Khương đối diện khi nghe đến tên tuổi Ngưng Lộ, động tác trên tay cũng ngừng lại. Ba nhất định phải nói vào lúc này sao?

"Mẹ xem nó không có mặt mũi về! Dù sao hiện tại thân phận của nó cũng nhạy cảm như vậy." Nhìn hai đứa con trai cũng vì đứa con gái này mà nổi điên, Mộ Bội Văn vô cùng tức giận. Mặc dù nó vì Sở gia sinh ra cháu đích tôn, mặc dù đáng đáp đứa cháu nội nhỏ này rất đáng yêu, nhưng vẫn không thể thay đổi bất mãn của bà đối với Quan Ngưng Lộ. Nếu như không phải là nó, hai đứa con trai bà vẫn tốt, sẽ không để cho Sở gia nhiều năm vắng vẻ, thê lương như vậy.

"Là con không để cho cô ấy về, mẹ cần gì bất mãn chứ?" Sở Mạnh lạnh lùng nhìn Mộ Bội Văn. Những năm này bởi vì dọn ra ở riêng, cơ hội bọn họ gặp mặt rất ít, quan hệ càng thêm lạnh nhạt không giống như mẹ con.

"Sở Mạnh, con nói chuyện với mẹ thế đó sao? Mẹ là mẹ con đó!" Mộ Bội Văn cũng ném bát đĩa ra. Dưới tình huống này, ai còn có tâm tư ăn gì nữa?

"Đúng vậy, anh hai, anh không cảm thấy nói như vậy rất quá đáng sao? Dù sao đi nữa, anh đã gọi ‘mẹ’ mấy chục năm nay rồi." Sở Khương cầm khăn giấy trên bàn lên chùi miệng, chữ "Mẹ" dường như có ý kéo dài.

"Sở Khương. Em muốn nói gì?" Sở Mạnh nhìn về mặt Sở Khương tựa như đã biết gì đó. Hừ, biết cũng tốt, anh cũng không cần phí lời.

"Anh hai, anh cảm thấy em muốn nói gì sao?" Người đàn ông trước mắt anh còn là Sở Khương năm đó có thể vì chữ tình mà cắt mạch tự sát chứ? Mà luyện quả nhiên là phương pháp trưởng thành tốt nhất cũng là phương pháp nhanh nhất.

"Quả thật quá lộn xộn rồi! Các con theo ba đến phòng sách. Ba có việc nói với hai con." Sở Vân Thiên nhìn hai đứa con trai của mình đang cầu xé lẫn nhau, tức giận dùng đũa đi tới thư phòng.

Những năm này mặc dù ông đã đem toàn quyền Sở Thành giao cho Sở Mạnh xử lý, nhưng chuyện nên biết ông vẫn biết. Trước đây không lâu, không biết Sở Khương dùng thủ đoạn gì nắm trong tay 20% cổ phần từ hai trong số ba cổ đông lớn, bây giờ đang tích cực liên lạc với một người khác là lão Lục có 18% cổ phần.

Có thể trong mấy năm ngắn ngủi thế có thành tích lớn như vậy, Sở Vân Thiên phải cảm thấy kiêu ngạo mới đúng. Nhưng lúc này ông chỉ có phiền lòng! Vô cùng vô tận phiền lòng. Kế hoạch đã vạch đường ray rồi.

Nếu như Sở Khương nắm 18% cổ phần khác, vậy nó chính là cổ đông có nhiều cổ phần nhất Sở Thành, vị trí tổng giám đốc Sở Thành chính là của nó. Nhưng đây không phải là kết quả ông muốn, ông không muốn anh em bọn nó tương tàn. Cho nên hôm nay ông muốn hai đứa trở về ăn cơm, chính là muốn nói với bọn nó vấn đề này. Ông đã nghĩ tới xấu nhất kết quả, nếu như Sở Khương khư khư cố chấp nhất định phải tranh giành với Sở Mạnh, ông không thể không đem cổ phần trên tay mình chuyển cho Sở Mạnh. Ông không thể nào để cho Sở Mạnh ở dưới vị trí tổng giám đốc Sở Thành được, quyết không thể nào!

Mộ Bội Văn không giải thích được, nhìn ba người đàn ông rời đi, đột nhiên trong lòng cảm thấy bất an. Giống như là có chuyện lớn gì sắp xảy ra. Đây là lần đầu tiên bà cảm thấy sợ sau nhiều năm như vậy! Không biết sợ hãi hay sao mà bà không tự chủ đi về phía phòng sách.

Bà sợ chuyện mà ba cha con bọn họ muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao không thể để cho bà biết?

"Xoảng" một tiếng, tiếng vang lạnh lạnh trong đêm tĩnh lặng có vẻ đặc biệt chói tai. Là tiếng bình hoa bể tan tành, bình hoa quý đời Thanh cứ như vậy mà chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất, hình như không có ai vì nó mà cảm thấy chút tiếc nuối.

"Ba, ba có ý gì gì? Chẳng lẽ con không phải là con trai ba sao?" Sở Khương phẫn nộ được nhìn chằm chằm Sở Vân Thiên ngồi sau bàn sách. Ba nói gì? Lại muốn anh lập tức dừng lại việc mua cổ phần Sở Thành. Đây coi là gì? Anh nỗ lực nhiều năm như vậy làm sao có thể buông tha? Ba làm như vậy không phải là rất quá đáng sao? Anh dựa vào năng lực chính mình mà mua được, sao có thể dễ dàng dừng tay?

Mà Sở Mạnh đối mặt những mảnh vụn đầy đất vẫn một câu như cũ. Chiến tranh cuối cùng cũng bắt đầu! Rất đáng được mong đợi, không phải sao?

"Cũng là bởi vì con là con trai ba, cho nên ba mới chịu ngăn cản con làm vậy!" Sở Vân Thiên cũng đứng lên, chiến tranh hai cha con chính thức bùng nổ.

"Anh hai thì sao? Điều là con trai ba, tại sao ba không thể đối xử như nhau? Bây giờ con dựa vào năng lực của mình nắm giữ, ba không có quyền bắt con ngừng lại." Ông là ba của anh thì sao? Không ai có thể ngăn cản anh nắm giữ Sở Thành.

"Ba là ba con, con dùng thái độ này nói chuyện với ba sao? Sở Khương, không có sự đồng ý của ba, con không thể ngồi lên chức tổng giám đốc đâu."

"Ba, có lúc con thật hoài nghi, suy cho cùng con có phải là con trai ruột của ba hay không? Bằng không sao có thể có đũa ngọc kém như vậy? Con cũng là người họ Sở, tại sao con không thể ngồi lên vị trí đó?" Nếu như ép anh, anh không ngại vạch trần chân tướng của tất cả chuyện này, tìm người biết tất cả về đối chất. Anh nhất định phải thắng anh hai, nhất định phải đem người con gái của anh về bên mình.

"Ba, có lúc con thật hoài nghi, suy cho cùng con có phải là con trai ruột của ba hay không? Bằng không sao có thể có đũa ngọc kém như vậy? Con cũng là người họ Sở, tại sao con không thể ngồi lên vị trí đó?" Nếu như ép anh, anh không ngại vạch trần chân tướng của tất cả chuyện này, tìm người biết tất cả về đối chất. Anh nhất định phải thắng anh hai, nhất định phải đem người con gái của anh về bên mình.

"Sở Khương, con cảm ơn cho ba." Sở Vân Thiên giận đến đỏ mặt. Sở Khương từ nhỏ đến lớn vẫn luôn khôn khéo, biết nghe lời vì sao ra nước ngoài học mấy năm lại biến thành con người khác?

"Em nắm chắc có thể mua được cổ phần trên tay lão Lục thế sao?" Vẫn không lên tiếng, Sở Mạnh cười lạnh lạnh nói. Ánh mắt nhìn một chỗ, hình như đang suy nghĩ sâu xa gì đó.

"Anh hai cảm thấy em không thể sao?" Tức giận vô cùng, Sở Khương kéo cái ghế bên cạnh qua, ngồi xuống đối diện Sở Mạnh.

Bốn mắt giao nhau, không còn là máu mủ tình thâm anh trai và em trai ôn hòa, mà là kẻ địch, hận không thể nuốt đối phương được.

"Có thể hay không thể không phải do em định đoạt. Muốn lên được vị trí tổng giám đốc Sở Thành, không phải có năng lực gom góp số tiền khổng lồ trong thời gian ngắn là đủ! Anh rất mong đợi bước kế tiếp em sẽ làm gì. Nếu như ba chẳng qua là nhắc tới chuyện này thì con đi trước, Ngưng Nhi vẫn còn ở chờ con về!" Sở Mạnh đứng lên sẵn bước đi ra ngoài, kéo cửa phòng sách muốn đi ra.

"Anh hai, chờ một chút." Sở Mạnh nghe được tiếng Sở Khương, tay đang kéo cửa dừng lại nhưng cũng không xoay người nhìn lại anh. Giữa bọn họ có gì hay để nói sao?

"Ba, có một câu con muốn ở trước mặt ba với anh hai nói ra." Sở Khương nhìn anh hai, sau đó nhìn Sở Vân Thiên. Đáng lẽ phải xác định chứng cứ trước, Sở Khương không muốn nói cũng không muốn hỏi, nhưng mới vừa rồi anh hai lại một lần nữa trước mặt anh nhắc đến Ngưng Lộ, anh không thể nhịn được nữa rồi.

"Cha, có phải bắt kẻ con làm gì, ba cũng sẽ không ủng hộ con ngồi lên chức tổng giám đốc Sở Thành hay không?"

"Sở Khương, không phải là ba thiên vị! Mà là vị trí tổng giám đốc Sở Thành là của anh hai con. Đây là nó nên được!" Sở Vân Thiên nhìn Sở Mạnh đứng ở cửa cùng về mặt không cam lòng của Sở Khương. Ông có thể nói sao? Có thể nói bọn họ chẳng qua là anh em cùng cha khác mẹ mà thôi sao? Hay nếu tất cả đều không phải thì sao? Chẳng qua đây là điều duy nhất có thể đền bù cho Tình Vân! Chỉ có như vậy, tìm của ông mới không áy náy! Sở Khương sẽ không hai bàn tay trắng, không phải sao? Vốn lúc đầu ông tính đem cổ phần trên tay mình giao cho Sở Khương. Nếu như không có xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Nên được? Chẳng lẽ vì anh là con trai lớn cho nên vị trí tổng giám đốc chỉ có anh mới có thể ngồi? Ba, ba xác định anh hai là con trai của ba sao?" Sở Khương cảm giác mình muốn chết! Anh cho là mình đủ bình tĩnh, sự thật chứng minh anh còn chưa đủ! Chỉ cần là chuyện dính dáng đến Ngưng Lộ, anh không cách nào bình tĩnh, hòa nhã mà nói chuyện!

Những lời này vừa nói ra, không những người trong phòng sách kinh hãi, ngay cả Mộ Bội Văn đứng ngoài cửa nghe lén ba cha con bọn họ nói chuyện cũng kinh hãi. Sở Khương đang nói cái gì? Tại sao bà một chút cũng không hiểu? Sở Mạnh sao có thể không phải là con của bà? Làm sao có thể chứ?

"Bốp", tiếng một cái tát vang lên, trên mặt Sở Khương hiện năm ngón tay đỏ. Là Sở Vân Thiên ra tay với anh!

"Con biết con đang nói gì không?" Sở Vân Thiên chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này. Cho dù là thật, vậy cũng không ảnh hưởng đến chuyện Sở Mạnh thừa kế Sở Thành. Nhưng hôm nay nghe những lời này từ miệng Sở Khương khiến ông không thể ngồi yên nữa rồi. Rốt cuộc ai đã nói gì với Sở Khương? Rõ ràng Tình Nguyệt đã bảo đảm với ông sẽ không nói! Vậy còn có người nào biết bí mật này nữa chứ? Không thể nào!

"Ba, ba biết con đang nói gì mà!" Sở Khương đưa tay một bên má đau rất. Anh hai cũng bị hù sợ sao? Nhìn cái thân thể cứng ngắt, không nhúc nhích kia. Ha ha, thật là buồn cười! Anh lại có thể gọi một người không có quan hệ với mình nhiều năm như vậy là anh hai sao? Mà bây giờ, người này còn mang họ Sở giống anh, hơn nữa còn đoạt người con gái anh yêu, cuối cùng còn có thể danh chính ngôn thuận lấy được quyền thừa kế Sở Thành, vậy thì anh là gì chứ?

Ban đầu, những chuyện cũ này giống như là cố ý kích bác ly gián, anh có thể không nghe hoặc không tin, nhưng từ thái độ của ba tối nay, anh tin chắc sự tình có hơn phân nửa khả năng xảy ra. Muốn chứng cứ sao? Anh sẽ tìm cho bọn họ nhìn.

"Ba không biết con nói gì hết! Lập tức đi ra ngoài cho ba. Lời như thế đừng để cho ba nghe được!" Sở Vân Thiên vươn tay run rẩy chỉ vào cửa ra vào.

"Sở Khương, là ai đã nói gì với em sao?" Rốt cuộc Sở Mạnh bình tĩnh lại. Người biết chuyện này không quá ba, là anh bỏ quên khả năng Tiêu Diệc San rồi, đưa cô ta và đi về Mỹ đúng là thả hổ về rừng! Nhưng chuyện Sở Khương biết hình như còn nhiều hơn anh! Đến cuối cùng thế nhưng anh không phải là con trai của Sở Vân Thiên? Vậy anh là ai? Từ trong kẻ đá chui ra sao?

"Tôi cũng vậy muốn biết, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?" Mộ Bội Văn đẩy cửa mà Sở Mạnh đang mở nửa chừng lúc này ra, không thể không nhìn ba người đàn ông bên trong, Sở Vân Thiên giận đến không nói ra lời, Sở Mạnh vẫn như thường ngày nhìn không ra cảm xúc bên trong, mà Sở Khương là gương mặt cười lạnh. Bà mang thai chín tháng mười ngày sao có thể là con người khác được? Lời của người khác bà có thể không tin, nhưng là từ chính miệng của con trai út nói ra sao bà không thể không hoài nghi chứ! Làm sao có thể?

"Mẹ, cái này phải hỏi ba mới biết!" Sở Khương không có hành động gì, chỉ nhìn Mộ Bội Văn.

"Có phải các người chỉ sợ thiên hạ không loạn hay không? Cái gì cũng có thể nói ra được sao? Nếu như Sở Mạnh không phải con trai tôi, sao tôi phải đem Sở Thành giao cho người ngoài chứ? Thực là hoang đường hết sức!" Nói nhiều lỗi nhiều, Sở Vân Thiên làm sao không hiểu đạo lý này? Hiện tại ngay cả Mộ Bội Văn cũng chen vào, nếu chuyện vỡ lở thì không cách nào có thể thu dọn được. Ông không để ý tới những người trong phòng sách nữa, chấp tay sau lưng sải bước đi lên lầu.

"Sở Khương, nói cho mẹ, cuối cùng là con với Sở Mạnh đã xảy ra chuyện gì? Nói!" Mộ Bội Văn khẩn trương. Khó trách Sở Mạnh từ sau mười mấy tuổi vẫn lạnh nhạt với bà, bà vẫn cho là nó chỉ trưởng thành độc lập mà thôi, không nghĩ tới hôm nay lại nghe từ miệng Sở Khương chuyện động trời đến thế. Vậy có phải Sở Mạnh đã sớm biết gì hay không? Lúc này, trong lòng Mộ Bội Văn lấy làm kinh ngạc. Giống như có chuyện gì đó mà bà không biết, hơn nữa còn là chuyện rất rất quan trọng. Bà nghĩ tới chuyện Tiêu Tĩnh Nguyệt về nước bất thường mấy năm trước, có liên quan với bà ta không?

"Mẹ, con nghĩ mẹ tự hỏi ba sẽ rõ ràng hơn, dù sao ba mới là đương sự!" Sở Khương nhìn hướng Sở Vân Thiên rồi đi. Đúng vậy, mặc dù anh là con của bọn họ, nhưng những chuyện liên quan đến bọn họ không hề can hệ gì đến anh. Có điều vì cái ngòi nổ này, nếu như anh không về, có lẽ bí mật này sẽ bị giấu đi hết thế hệ này đến thế hệ khác? Mặc dù mới vừa rồi ba phủ nhận lời nói của anh, nhưng anh nhìn ra được ông đã hoảng hốt, cho nên mới phải chạy trốn chết.

"Sở Vân Thiên, đứng lại. Không nói rõ ràng, đừng nghĩ đến chuyện đi!" Vóc người hơi mập, không biết hôm nay Mộ Bội Văn có phải có sức mạnh nhập thần hay không lại có thể đuổi kịp Sở Vân Thiên ở lầu hai, cũng kéo cánh tay của ông.

"Các người nào đủ chưa? Mộ Bội Văn, em muốn anh nói cái gì?" Sở Vân Thiên đứng ở nơi cầu thang, lớn tiếng nói.

"Sở Vân Thiên, anh đừng giả bộ. Anh nhất định có chuyện gạt em! Mới vừa rồi Sở Khương nói có phải thật hay không? Vậy con của em ở đâu?" Bà rõ ràng mang thai chín tháng sinh hạ một đứa con, bây giờ lại nói với bà đó không phải là con của bà, là người thì không ai chấp nhận nổi.

"Em muốn cho toàn thể giới biết phải hay không? Mộ Bội Văn, hiện tại anh không nói chuyện với em. Anh chỉ có thể nói cho em biết, Sở Mạnh là con trai của anh, điều này em không cần phải đi nghi ngờ." Lần đầu tiên, Sở Vân Thiên dùng sức hắt Mộ Bội Văn ra.

Thì ra thật sự không có chuyện gì trên cái thế giới này có thể giấu giếm được ông trời! Tĩnh Văn, xin lỗi! Anh sẽ không để cho Sở Mạnh hai bàn tay trắng, chỉ cần một ngày còn có anh.

"Sở Vân Thiên, anh dám đối xử với tôi thế sao? Mở cửa! Mở cửa ra! Tôi muốn hỏi rõ ràng." Trên lầu không ngừng truyền đến giọng nói hùng hùng hổ hổ của Mộ Bội Văn.

Trong nhà lớn, đèn sáng rực rỡ, nhưng chiến tranh thực sự chỉ mới bắt đầu.

"Anh hai, anh không tò mò vì sao em biết sao?" Đều có tâm tư của mình, hai anh em không ai để ý tới tiết mục trên lầu hai, một trước một sau đi ra.

Tối nay bầu trời rất tối, một ngôi sao cũng không có. Vườn hoa Sở gia chỉ có đèn đường mờ vàng sáng làm cho người ta biết phải đi đường nào.

"Quá trình rất quan trọng sao?" Sở Mạnh đi tới bên cạnh xe, châm một điếu thuốc, cho đến khói thuốc lượn lơ giữa ngón tay anh mới nói một câu. Còn phải hỏi sao? Là bản thân anh lơ là sơ suất, không trách được người khác.

"Anh hai, bất kể chân tướng sự việc là gì, em vẫn muốn gọi anh một tiếng 'anh hai'. Nhiều năm như vậy, mục đích duy nhất của em là mang Lộ Lộ về. Nếu như anh đồng ý trả cô ấy lại cho em, vậy mọi việc em đều có thể buông xuôi." Sở Khương cũng đốt một điếu thuốc, đứng cách Sở Mạnh không tới một mét. Đây là lần đầu tiên hai anh em bọn họ đứng chung một chỗ nói chuyện hòa bình như vậy sau nhiều năm.

"Sở Khương, em cảm thấy anh sẽ buông tay sao?" Hít thật sâu một hơi, Sở Mạnh không nhìn về phía Sở Khương. Nếu như có thể buông tay, cần gì chờ tới bây giờ? Sở Khương không biết sao? Anh nhìn trúng thứ gì đó cho tới bây giờ chưa từng bỏ qua; dù cho từ nhỏ đến lớn, thứ có thể làm cho anh coi trọng thì cực kỳ ít.

"Anh hai, nếu như anh chỉ muốn trả thù em, cô ấy đi theo anh nhiều năm vậy thì cũng trả hết rồi chứ? Cô ấy có lỗi gì phải gánh chịu cái tội danh này? Cô ấy cũng không yêu anh, kiên quyết giữ một người phụ nữ không yêu anh bên người thì có ý nghĩa gì? Anh có hỏi qua suy nghĩ của cô ấy chưa? Chúng em mới nên ở bên nhau! Anh hai, cô ấy là người con gái đời này em yêu, nhưng còn anh thì sao? Anh cũng không yêu cô ấy, tại sao không để cô ấy tự do, để cho cô ấy tìm hạnh phúc của mình?"

"Sở Khương, nếu như em chỉ là muốn nói với anh mấy câu xích mích này, vậy anh không lời nào để nói." Luôn không thích cùng người khác phân tích nội tâm, Sở Mạnh vút điếu thuốc lá trên mặt đất, mở cửa lên xe. Anh làm sao biết trong lòng nó nghĩ thế nào? Tại sao Sở Khương nói anh không yêu cô?

Anh yêu cô sao? Đúng vậy, yêu, rất yêu, vô cùng yêu!!! Yêu đến nỗi không biết phải làm gì mới đúng. Nhưng Sở Khương nói đúng một chút, cô không yêu anh, cho dù là thích một chút cũng không có. Cho nên vẫn ở bên anh, đó cũng là vì con trai thôi. Nhưng muốn anh buông tay, phải buông như thế nào?

"Anh hai, anh nhất định phải ép em sao? Năm đó anh đã nói chờ lúc em có năng lực thì trở lại giành phụ nữ với anh, bây giờ anh muốn em ra tay đi đoạt sao?" Sở Khương đưa tay đặt trên cửa sổ xe.

"Sở Khương, nếu như em cảm thấy vậy, thì chính là vậy!" Sở Mạnh lấy tay của anh ra, đưa tay nhấn, cửa sổ thủy tinh chậm rãi đóng. Đúng vậy, nếu như nó thật sự có khả năng đó, vậy thì đến đây đi! Anh không phải là người sợ thách thức. Điều quan trọng nhất, anh muốn bức cái người biết sự việc kia chính xác nhất đi ra.

Di à, chúng ta sắp gặp lại sao?

Nếu như anh không phải là con Sở Văn Thiên, vậy thì là của ai? Di, thì ra là trên người di nhiều bí mật vậy!

Xe thể thao đất tiền lao nhanh trên đường lớn rộng lớn mà yên tĩnh. Trong xe không mở đèn làm cho người ta không thấy được tâm tình của người lái xe giờ phút này là gì. Chỉ có ánh sáng nhẹ của tai nghe trên tai lóe nhẹ làm cho người ta biết anh đang nghe điện thoại.

"A Tự, cậu chuyển lời cho lục Lão, chuyển nhượng cổ phần trên tay ông ta qua cho Sở Khương là được. Những chuyện khác đều không cần làm!" Nói xong, Sở Mạnh đem tai nghe bluetooth vứt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đáp Án

Mới mấy ngày ngắn ngủi, vậy mà nội bộ Sở Thành lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vốn là tổng giám đốc xí nghiệp Sở Thành Sở Mạnh tại cuộc họp hội đồng quản trị bị buộc thoái vị cho Nhị Thiếu Gia Sở gia Sở Khương, bởi vì Sở Khương nắm trên tay 38% cổ phần Sở Thành, nhiều hơn Sở Mạnh 6%, dĩ nhiên vị trí tổng giám đốc phải nhường cho anh, mà trừ mấy quản lý cấp cao lâu năm cùng Sở Mạnh tương đối bất mãn, thì những quản lý khác đối với cổ vấn đầu tư nổi danh Wall Street Sở Khương đều có kỳ vọng cao, dù sao cả hai đều là người của Sở gia. Người nào ngồi vị trí kia không quan trọng, quan trọng là ai có thể mang đến cho bọn họ nhiều lợi ích kinh tế hơn. Mấy năm nay, Sở Thành dưới sự chỉ đạo của Sở Mạnh luôn phát triển vững mạnh, nhưng bọn họ còn mong đợi công ty có thể đưa ra thị trường nước ngoài, mà Sở Khương từ Wall Street nổi danh có khả năng thực hiện lý tưởng này nhanh nhất.

Nhưng mà khiến đám cấp cao khủng hoảng chính là mấy ngày nay phòng làm việc tổng giám đốc không ai ngồi, cổ phiếu Sở Thành đang liên tục hạ. Mà tổng giám đốc đời trước của Sở Thành: Sở Văn Thiên về công ty trần thủ, muốn bộ phận quan hệ công chúng (PR) mở cuộc họp báo, ông muốn vào ngày mai tuyên bố đem cổ phần trên tay mình chuyển nhượng cho con trai, về phần chuyển cho người nào, chuyển bao nhiêu, Sở Thành không có nói rõ, đến lúc cần tuyên bố sẽ tuyên bố. Chẳng qua trong lòng mọi người đã đoán được ông muốn chuyển cho người nào. Thế cục bây giờ rõ ràng như vậy, Sở Khương có ưu thế về mặt cổ phần hơn Sở Mạnh. Mà Sở Văn Thiên vào lúc này đứng ra nói muốn chuyển nhượng cổ quyền cho một người trong hai con trai, đó không phải là phô bày sự thực rồi sao?

Chẳng qua là dù thế nào đấu cũng là đấu tranh nội bộ bọn họ! Cũng không biết kết cục sẽ diễn biến thế nào!

***

Một buổi sáng bình thường đến không thể bình thường hơn, Ngưng Lộ cùng con trai ăn xong bữa sáng đang muốn ra cửa thì Sở Mạnh từ trên lầu đi xuống, đứng ở cầu thang gọi lại: "Ngưng Nhi, chờ một chút."

Ngưng Lộ đang cầm nắm cửa thì ngừng lại, quay người lại nhìn anh. Hôm nay anh mặc quần áo ở nhà, đã 7 giờ rưỡi rồi mà anh không cần đến công ty sao? Phải nói anh nghỉ ngơi trong nhà đã ba ngày rồi, mỗi ngày cô đưa con trai đi học về thì thấy anh ở phòng sách, có lúc ngẩn ngơ cả ngày, không biết đang bận cái gì.

"Ba, ba cũng muốn đưa con đi học sao?" Bạn nhỏ Sở Trí Tu sải bước chạy tới, Sở Mạnh ở chân cầu thang cúi người ôm lấy con trai.

"Con trai, ba cho con nghỉ mấy ngày được không?" Sở khuôn mặt hồng hào của con. Tối hôm qua A Tự đã tra ra được, Tiêu Tinh Nguyệt và Tiêu Diệc San đã ngồi thuyền cơ tư nhân về nước, vì lý do an toàn nên ít đi ra ngoài! Biết đâu bọn họ sẽ gặp mặt lập tức chứ?

"Ba, có phải ba muốn cho con vui vẻ hay không?" Sở Trí Tu quan sát ánh mắt của ba, lúc nào ba cũng nói như vậy thì tốt quá! Thật ra thì cậu không thích đi nhà trẻ, chơi không vui gì cả! Vừa mới bắt đầu, cậu không có thói quen khóc rống không muốn đi, đã bị ba không nói một lời, nắm hai cánh tay nhỏ ném cậu đi vào, sau đó hung tợn cảnh cáo: đây là quá trình mà một đứa trẻ nhất định phải trải qua, nếu như cậu dám khóc nữa sẽ đem tất cả xe thu lại, không cho chơi nữa. Được rồi, cậu thừa nhận không phải là bởi vì muốn ba mẹ mà khóc náo, chỉ là muốn ở nhà chơi xe bảo bối mà thôi, không nghĩ

tới ba đã nhìn ra! Chỉ có thể trách cậu tuổi còn nhỏ, không đấu lại bố già đã hơn ba mươi tuổi!

"Nếu như con không muốn ở nhà coi như thôi, ba đem con đến trường nội trú nước ngoài có được không?" Lại dám hoài nghi ba của mình à?

"Ba, con lên lầu trước! Tạm biệt!" Đứa ngốc mới có thể đồng ý! Sở Trí Tu buông tay ra, giống như cây leo từ trên người ba trườn xuống, cũng không quay đầu lại, chạy về phòng cất giấu của cậu.

Hai cha con bọn họ nói chuyện cô chưa từng chen vào, cho nên Ngưng Lộ vẫn đứng bên cạnh cửa nhìn bọn họ, cho đến khi con trai chạy về phía sau, cô mới từ từ đi tới bên cạnh anh. Tại sao anh còn không đến công ty? Còn không cho con trai đi học? Là chuyện nghiêm trọng rồi! Mỗi lần đứng ở bên cạnh anh khiến cô có một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, đặc biệt là khi anh ăn mặc thoải mái, cảm giác này còn tệ hơn! Ngược đầu nói chuyện với anh căn bản là chịu tội.

"Không hỏi anh gì sao?" Nhiều năm trôi qua, số lần cô chủ động tìm anh nói chuyện không quá 10 đầu ngón tay! Có phải trong cảm nhận của cô thật sự không có sự hiện hữu của anh hay không? Sở Mạnh cảm giác huyết Thái Dương của mình lại bắt đầu đau đớn.

"Tại sao?" Theo lời của anh, Ngưng Lộ hỏi, không thể phủ nhận thật ra thì cô cũng muốn biết, không phải sao? Nhưng anh nguyên ý nói với cô sao? Nếu như có liên quan đến Sở Khương thì sao? Bọn họ thật sự có thể nói chuyện mà không tổn thương hòa khí sao? Ngưng Lộ tuyệt không muốn nghĩ, mỗi lần dính đến Sở Khương thì anh sẽ vô cùng tức giận.

"Muốn biết thật sao?" Hai con cánh tay sắt đã vững vàng khóa hông cô lại để thân thể cô không thể động đậy, cả người bao phủ trong hơi thở nam tính nhẹ nhàng của anh, vài móng không che giấu được vóc người bền chắc của anh. Hai má cô ở bên trong lồng ngực vừa nóng vừa cứng lại nờ nang của anh.

Ngưng Lộ cảm giác được mặt mình tự nóng lên.

"Anh không còn là tổng giám đốc Sở Thành." Rõ ràng là chuyện quan trọng như vậy, nhưng từ trong miệng của anh nói ra lại như là: "Thời tiết hôm nay rất tốt." Một dạng nhẹ nhõm.

"Làm sao lại như vậy?" Ngưng Lộ nghĩ tới một vạn khả năng, chính là không nghĩ tới sẽ là đáp án như vậy? Công việc của anh mặc dù cô chưa từng sẽ can dự vào, nhưng là từ tán thưởng của ba đối với anh, cô đã có thể biết anh là dạng đàn ông gì; dù là không có nghe gì từ trong miệng người khác, nhưng vừa nhìn thấy anh, Ngưng Lộ cũng biết đó là một người có bao nhiêu mạnh mẽ.

"Có phải hơi thất vọng hay không?" Một bàn tay nâng mặt của cô.

Thất vọng gì đây? Ngưng Lộ không rõ chân tướng nhìn tới trước anh. Anh không còn là tổng giám đốc Sở Thành đối với cô mà nói sẽ có ảnh hưởng thực tế gì sao? Có lẽ rất nhiều năm trước là mấu chốt trí mạng, nhưng bây giờ thì sao? Đã không có bất cứ ý nghĩa gì nữa sao?

"Có muốn biết bây giờ ai ngồi vị trí kia hay không?" Làm như không chút để ý, đặt nhánh tóc ở bên tai lên chóp mũi, hương tóc nhàn nhạt chưa bao giờ thay đổi.

"Rất quan trọng sao?" Ngưng Lộ rũ mắt xuống. Anh vừa nói vậy thì cô đã hiểu. Cô nghĩ tới chuyện Sở Khương nói ở quán cà phê. Tại sao anh ấy muốn tranh với Sở Mạnh? Cho dù hiện tại Sở Thành là anh định đoạt, tất cả đều không thể quay lại! Bọn họ đã bỏ lỡ, cuộc sống yên tĩnh nhiều năm như vậy, cô không muốn làm đảo lộn đến tâm thần không yên!

"Nó làm vậy chỉ vì em, em nói có quan trọng hay không?" Đây là lần đầu tiên bọn họ có thể bình thản như vậy khi nói tới Sở Khương. Thế nhưng sau sự bình thản này lại làm lòng Ngưng Lộ bất an.

Ngưng Lộ cắn môi không nói lời nào, cũng không biết phải nói gì? Vì cô? Không đáng! Cũng không cần.

"Có muốn đi xem cuộc vui với anh không?" Sở Mạnh ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt lại, cảm vuốt ve đỉnh đầu của cô. Đúng vậy, xem cuộc vui! Hôm nay Sở Vân Thiên sẽ mở hộp báo, xác nhận người thừa kế chức tổng giám đốc Sở Thành.

"Có muốn đi xem cuộc vui với anh không?" Sở Mạnh ôm cô vào trong ngực, nhắm mắt lại, cảm vuốt ve đỉnh đầu của cô. Đúng vậy, xem cuộc vui! Hôm nay Sở Vân Thiên sẽ mở hộp báo, xác nhận người thừa kế chức tổng giám đốc Sở Thành.

Nếu như không đoán sai, nhất định là ông ta đem cổ phần chuyển cho anh chứ? Sở Vân Thiên, vì sao ông lại đối xử với tôi như vậy? Cuối cùng tôi có phải con trai của ông hay không? Từ năm mười lăm tuổi biết được thân thể của mình, trái tim của anh tràn đầy lạnh giá và thất vọng. Nhưng dù sao khi đó tuổi anh còn nhỏ, ai ngờ vài chục năm sau một tin tức kinh động hơn được truyền ra, anh có thể không phải là con trai của Sở Vân Thiên, vậy rốt cuộc anh là ai? Cuộc đời 30 năm đối với anh không ngờ lại dài như vậy, đoạn đường chua cay này nào có ai biết chứ? Nhưng sự mềm yếu của anh chỉ mình anh thấy mà thôi...

Hôm nay chính là thời điểm vạch trần chân tướng sao? Tim của anh chưa từng bình tĩnh như vậy. Chỉ mình anh biết, càng bình tĩnh càng thể hiện anh đang sợ hãi! Không phải là sợ mình từ đó mất đi tất cả Sở Thành, anh sợ nếu như cô biết rõ mọi chuyện sẽ nhìn anh như thế nào? Có phải sẽ về bên Sở Khương không? Dù sao nhiều năm rồi nhưng cô đối với anh cũng không có tình cảm, không phải sao? Thỏa thuận kết hôn ban đầu của bọn họ cũng mất đi hiệu lực sao?

Có phải từ nay về sau anh không thể tiếp tục nắm tay cô nữa không? Nhiều thủ đoạn uy hiếp hơn nữa, nhiều cuồng nhiệt hơn nữa vẫn không giữ được lòng của cô. Là anh lòng tham không đáy, thế nhưng chưa đủ, chỉ có thể giữ được người cô thôi!

Anh ấy sao vậy? Người đàn ông luôn mạnh mẽ hôm nay lại như một đứa trẻ chẳng biết phải làm gì cả, cứ ôm chặt cô như sợ mất đi thứ gì đó. Anh buồn bực vì công ty không thuộc về anh nữa sao? Nhưng theo năng lực của anh làm sao có thể quan tâm vị trí tổng giám đốc Sở Thành chứ? Không có chức đó, anh có thể làm được nhiều điều to lớn hơn. Vậy thì vì sao chứ?

Anh như vậy khiến Ngưng Lộ có chút không quen, trái tim không biết sao cũng nhói đau. Không biết làm sao mới có thể an ủi anh, chỉ có thể lẳng lặng dựa khuôn mặt vào ngực anh, lần đầu tiên nghe tiếng tim đập có quy luật mà mạnh khỏe kia, Ngưng Lộ cảm thấy cay nơi đầu mũi, đôi mắt căng rất khó chịu!

Ánh nắng sáng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, trên mặt đất, trên bàn, trên ghế sa lon, còn có trên người bọn họ. Thời gian như dừng lại, trong phòng khách yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của nhau.

Thím Trương dọn xong phòng bếp đang muốn ra ngoài thì thấy hai thân thể đang ôm chặt nhau, lặng lẽ trở về. Bà cảm thấy an ủi, bởi đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên bà thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân ở chung một chỗ ôm nhau ân ái như vậy. Ừ, đúng vậy, ở trong mắt người già như bà, đây là biểu hiện ân ái!

***

Sáng sớm, cửa lớn Sở Thành đã sớm bị vây quanh bởi rất nhiều phóng viên, mọi người đều ở đây chờ cuối cùng kết quả.

Một chiếc xe limosine dừng trước cửa, các nhân viên xuống xe trước, tách ra một con đường giữa đám người chen chúc. Vợ chồng Sở Văn Thiên xuống xe.

"Sở tổng, có thể nói đến vấn đề đó trước không?"

"Đúng vậy, tổng giám đốc Sở vừa ý vị nào thừa kế Sở Thành vậy?"

Vừa nhìn thấy Sở Văn Thiên xuống xe, đã bị phóng viên hai bên chặn lại, tranh nhau đặt câu hỏi.

"Thật xin lỗi, các vị phóng viên, có vấn đề gì để lát nữa rồi hỏi. Bây giờ tổng giám đốc chúng tôi không trả lời bất cứ vấn đề gì, xin mọi người giữ trật tự." Nhân viên dẫn đầu vừa đi vừa đáp lời.

Sau khi vợ chồng Sở Văn Thiên đi vào, một chiếc xe thể thao khác cũng theo sát mà đến. Người đi xuống là Nhị Thiếu Gia Sở gia - Sở Khương. Một thân âu phục Armani vừa người làm người ta không nhìn ra 6 năm trước anh vẫn chỉ là một thiếu niên nho nhỏ như thanh sáo không biết thương trường hiểm ác.

Đối với câu hỏi của ký giả, Sở Khương nhếch miệng mỉm cười đi qua. Gấp gì chứ? Đáp án lập tức sẽ được công bố! Cũng không biết kết quả đó làm cho người ta vui vẻ hay là đau khổ?

Trong phòng hội nghị cao cấp, toàn bộ quản lý cấp cao cùng luật sư cũng đã đến đông đủ, chỉ còn chờ nhân vật chính là Sở Mạnh đến.

Rõ ràng đã nói là 10 giờ, tại sao đã muộn nửa tiếng rồi mà nó vẫn chưa tới? Sở Văn Thiên nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Ngồi ở một bên là Mộ Bội Văn đang rất sốt ruột, không ngừng nhìn ra cửa. Trong khoảng thời gian này, bất kể bà tranh cãi âm ỉ với Sở Văn Thiên thế nào, ông cũng không chịu nói ra. Sở Khương bên kia cũng không nói một lời, giống như người gấp gáp chỉ có mình thôi! Đúng vậy, làm sao bà có thể không gấp? Rõ ràng là bà mang thai mười tháng sinh hạ con trai lại nói nó không của bà? Vậy con trai bà ở đâu? Sở Mạnh là con trai của Sở Văn Thiên và Tiểu Tinh Vân sao? Nếu đúng như lời nói, sao bọn họ có thể ly hôn? Nếu như không, Văn Thiên sao có thể đem toàn bộ Sở gia giao cho nó?

Những vấn đề này ngày ngày hành hạ bà, khiến bà hằng đêm không thể an giấc, chỉ cần nhắm mắt lại thì thấy khuôn mặt đầy oán hận của Tiểu Tinh Vân nhìn chằm chằm bà. Thể xác và tinh thần bị hành hạ làm bà nhanh chóng tiêu tụy đi.

Có lẽ đáp án đã có trong lòng, chỉ là bà không muốn tin tưởng thôi! Nếu đổi lại là người khác chắc cũng không muốn tin chứ?

Mà Sở Khương ngồi ở bên trái lại xem như không có chuyện gì, không hề gấp gáp, xoay xoay cây bút trên tay. Thật ra thì đối với vị trí tổng giám đốc Sở Thành, căn bản anh không cảm thấy hứng thú, nhưng đó là cơ hội duy nhất để anh có thể đứng ngang hàng cạnh tranh với anh hai; năm đó, anh hai cũng vì ngồi một vị trí cao này mà cướp đi người con gái anh yêu, hôm nay anh ngồi ở chỗ này không phải có thể mang cô gái anh muốn về sao? Nhưng vì sao ngày đó cô lại chạy trốn chết chứ? Lộ Lộ, em đồng ý trở lại bên cạnh anh không? Chúng ta sẽ làm lại từ đầu!

Trong phòng họp yên tĩnh, yên tĩnh tiếng một vật rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ mồn một. Kim đồng hồ đã lặng lẽ trôi qua 3 số, người đàn ông nên tới vẫn chưa xuất hiện.

Nó đi đâu rồi? Chẳng lẽ nó thực sự muốn buông tay chức tổng giám đốc Sở Thành sao?

Sở Mạnh, rốt cuộc con đang nghĩ gì? Ở trong lòng bà, con mãi luôn là con trai của bà, con trai duy nhất của bà và Tinh Vân. Sở Văn Thiên mệt mỏi nhắm mắt lại.

Sở Mạnh, chẳng lẽ con không phải là con trai của mẹ? Không trách được nhiều năm như vậy con chưa bao giờ coi mẹ như mẹ ruột mà đối đãi. Nhưng dù gì mẹ cũng yêu thương con vài chục năm. Mộ Bội Văn tâm thần không yên, xoay mặt sang một bên. Nếu như Sở Mạnh không phải là con của bà,

vậy mấy chục năm này bà phí hết tâm tư là vì cái gì chứ? Sở Khương căn bản là không thể lấy được toàn bộ Sở gia!

Anh hai, anh lựa chọn buông tha Sở Thành sao? Em không tin! Cho dù anh buông tha Sở Thành, em cũng không bỏ cái suy nghĩ muốn đoạt Lộ Lộ về bên mình đâu.

Bọn họ cũng không biết Sở Mạnh đã lái xe đến lầu dưới Sở Thành.

***

Giờ phút này, anh dựa vào ghế, bình tĩnh nhìn những phóng viên đang chặn đường ngoài kia. Người anh muốn thấy còn chưa tới cho nên anh không muốn xuất hiện nhanh như vậy.

"Anh không muốn đi vào sao?" Ngưng Lộ bị anh lôi kéo cùng đi, nhẹ giọng hỏi. Sau khi tới bên ngoài Sở Thành, anh vẫn mặt lạnh không nói lời nào.

"Ngưng Nhi. . . ." Sở Mạnh nhìn về kính chắn gió phía trước, lời nói thế nào cũng không hỏi ra miệng. Nếu như anh không còn là người thừa kế Sở Thành nữa, nếu như anh rời khỏi Sở Thành, nếu như anh không có một chút quan hệ gì với Sở gia, cô có đồng ý ở bên anh không? Nhưng lời như vậy anh cũng không nói ra được! Nếu như đáp án của cô là phủ định, anh nghĩ anh không thể chịu được loại đau lòng kia đâu!

Ngưng Lộ sững sờ nhìn anh, tại sao giọng của anh nghe đẽ nén thế? Hôm nay anh ấy thật sự có tâm sự! Nhưng anh không muốn nói với cô sao? Là vì chuyện của công ty sao? Hay là có liên quan đến Sở Khương? Cô không dám mở miệng hỏi, anh luôn không có thói quen đem cảm xúc thực sự của mình thể hiện ở trước mặt người khác, không phải sao?

Đột nhiên cô cảm thấy cảm giác nhói đau ở nơi nào đó trong trái tim lại tới, tới khó hiểu như vậy, vội vàng như vậy làm cô không đề phòng. Là bởi vì hôm nay anh khác thường sao?

"Ngưng Nhi. . . ." Đẽ nén trong anh càng che càng tăng, càng che càng sợ, Sở Mạnh kéo thân thể của cô qua, mạnh mẽ hôn.

Đây là nụ hôn mang theo tận thế và tuyệt vọng. Bàn tay phải nam vững vàng nâng đầu của cô, mút chặt môi lưỡi cô, hai người thờ hồn hển không biết lúc nào thì ngã xuống ghế ngồi.

Sở Mạnh giống như điên rồi, ôm chặt cô để cho cô mềm nhũn nằm dưới thân thể anh, bên trong môi cô được lấp đầy bởi lưỡi anh, lực đạo của anh làm cô sắp không thở nổi, anh dùng lực hút đầu lưỡi cô khiến nó vừa đau vừa tê, cô cảm giác đầu lưỡi không còn là của mình, chỉ có thể kêu rên mặc anh định đoạt. Tay cũng tự giác vòng chắc cổ của anh. Nếu như vậy có thể làm cho anh tốt hơn một chút, vậy cứ như thế đi!

Đây sao có thể là hôn, vừa không dịu dàng cũng không ngọt ngào, nhưng lại triển miên đến say lòng người; nụ hôn mãnh liệt như vậy làm người ta ngạt thở, làm lòng cô đau nhói, đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Nước mắt cô dính vào mặt anh, cuối cùng anh buông cô ra! Lệ trên mặt cô khiến lòng anh lại một lần nữa đau đớn. Tại sao phải khóc? Khi ở bên anh, cô đau buồn nhiều hơn vui vẻ! Ở bên anh khổ sở như vậy sao? Có miễn cưỡng vậy không?

Anh nâng mặt của cô lên, nhìn khuôn mặt đầy lệ, anh cúi đầu hôn nước mắt cô, cũng ném cả khổ sở của cô.

Sao anh có thể dịu dàng như thế? Ngưng Lộ nhìn không được nhào vào ngực anh khóc lớn tiếng. Ôm chặt anh, khóc đến cả người run rẩy, khóc đến không thở được, dường như sau khi ở bên anh, cô sẽ thường khóc, mỗi lần khóc xong, trong lòng vừa chua vừa chát. Lại khổ sở không biết làm sao. Nhưng anh lại ôm cô, chẳng qua là ôm cô như vậy. Ôm cô thật chặt giống như không muốn rời xa! Một người đàn ông quen bình tĩnh một lần nữa lại không thể khống chế được trái tim mình! Mắt không chế nên không biết làm sao mới phải! Cuối cùng cô muốn gì?

***

Lại một chiếc xe xa hoa dừng trước cửa Sở Thành, nhân viên lễ tân lập tức nghênh đón. Phóng viên cũng vây theo, chắc là Sở Mạnh? Bọn họ đã trông chừng chỗ này từ sáng sớm, vẫn không thấy Sở Mạnh xuất hiện. Hợp báo trì trệ, chưa có bắt đầu là vì anh!

Nhưng cửa vừa mở ra, tất cả ngẩn người, không phải là Sở Mạnh, mà là một dáng người cao gầy, một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thời thượng. Cô xuống xe nhưng không trực tiếp đi vào, mà đi qua bên kia mở cửa xe, đỡ một phụ nhân có dung nhan giống cô xuống xe, có thể phải xưng là phụ nữ đã có chồng, xem ra đã hơn 50 tuổi rồi. Kỳ quái là trong tay người đó chống gậy, khuôn mặt tang thương như đã nhìn thấu yêu hận tình thù trên thế gian.

"Diệc San, con nhất định phải làm vậy sao?" Đóng cửa xe, Tiêu Tinh Nguyệt chống gậy bên cạnh xe, cố gắng đứng thẳng. Bà nhìn khuôn mặt đứa con gái không đạt mục đích không bỏ qua, trong lòng lạnh tới cực điểm.

Năm năm trước, nó rõ ràng đã đáp ứng sẽ không dây dưa chuyện này nữa, chẳng lẽ Sở Mạnh dạy dỗ còn chưa đủ? Bà cũng cho là đến Mỹ nó sẽ an phận. Ai biết lúc nào thì nó tìm tới con trai út Sở Văn Thiên, cũng đem chuyện đời trước không sót một chữ nào mà nói hết ra. Mục đích là muốn dùng Sở Khương kiềm chế Sở Mạnh!

Bản thân bà không muốn về nước, bất kể Sở Mạnh như thế nào, nó đều là con trai của chị bà. Mặc dù giữa bọn họ cũng không có quan hệ huyết thống, hơn nữa nó đã từng nhẫn tâm với mẹ con bà, nhưng bà vẫn không muốn đi trêu chọc nó! Nhưng giờ bà hành động bất tiện, không thể lay chuyển được thủ đoạn của con gái, chỉ có thể cùng nó về nước thôi.

"Mẹ, mẹ biết quyết tâm của con mà." Tiêu Diệc San đeo kính râm. Cô muốn bà ngay trước mặt Sở Văn Thiên phơi bày chân tướng sự việc, cô muốn trả

thù Sở Mạnh đã mang đến sỉ nhục cho cô, cô muốn Sở Mạnh hai bàn tay trắng, bao gồm người phụ nữ anh ta yêu . . . . . Nhiều năm rồi, cô vẫn sống trong thù hận, vẫn cố gắng thuyết phục Sở Khương, hiện tại còn một bước cuối cùng, cô làm sao có thể sẽ thu tay lại? Sở Mạnh, ban đầu là anh quá đáng, không thể trách tôi.

"Diệc San, con khẳng định là mẹ chắc chắn sẽ nói ra sao?" Giọng điệu Tiêu Tĩnh Nguyệt nặng nề. Yêu hận tình thù phải qua mấy đời nữa mới hết? Bà thật sự rất mệt mỏi!

"Mẹ, mẹ nhất định sẽ giúp con đúng không? Con là con gái duy nhất của mẹ, làm sao mẹ có thể nhẫn tâm để con chịu nhiều khổ khổ vậy mà không đòi lại chứ?" Tiêu Diệc San không tin nhìn Tiêu Tĩnh Nguyệt, sao bỗng nhiên mẹ lại đổi ý? Cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Cô biết, nếu như mẹ không chủ động ra mặt đưa ra chứng cứ thì căn bản sẽ không có ai tin sự thật này.

"Diệc San, không bằng chúng ta đi thôi! Chúng ta về Mỹ đi, không cần để ý chuyện nhà họ Sở được không?" Tiêu Tĩnh Nguyệt muốn về lại xe, đứng vậy, bà không muốn quan tâm những chuyện này. Lần trước bà nhặt về một cái mạng nhỏ, còn có thể sống bao ngày chứ? Tại sao Diệc San không thể để cho bà yên ổn sống qua ngày chứ?

"Mẹ, không được. Bây giờ chúng ta lập tức đi vào." Tiêu Diệc San lập tức kéo tay mẹ cùng nhau đi vào. Chắc là bọn họ đang đợi rồi?

"Dì, chúc mừng dì có thể đi lại như bình thường!" Một giọng nói quen thuộc mà lạnh như băng từ phía sau truyền đến, kia không phải là Sở Mạnh sao? Nó đến đây lúc nào? Đã nghe bao nhiêu?

"Sở Mạnh, là Sở Mạnh đến."

"Xin hỏi Sở tiên sinh, có thể hỏi ngài mấy vấn đề không?"

Một đám ký giả thấy Sở Mạnh, giống như ruồi theo dõi trứng, lập tức vây lại, bọn họ hứng thú với Sở Mạnh nhiều hơn người thừa kế vị trí tổng giám đốc Sở Thành. Lấy năng lực Sở Mạnh cho dù rời khỏi Sở Thành, cũng có thể sáng tạo phương trời riêng của mình. Cũng không biết tài tử giới kinh doanh bình thường rất ít nhận phỏng vấn có thể trả lời câu hỏi của bọn họ không.

"Sở Mạnh, sao con còn ở đây?" Tiêu Tĩnh Nguyệt nhìn người đàn ông cao lớn, mặt mày thâm sâu đó, trong tay đang nắm một bàn tay mảnh khảnh của phụ nữ, nắm rất chặt. Người con gái nhu mì, xinh đẹp không giống như người thật này là vợ nó sao? Một hình người mỹ lệ như từ tranh bước ra kia thì con gái nhà bà sao có thể so bì kịp chứ? Nếu như bà là đàn ông, nhất định cũng sẽ lựa chọn nó! Một cảm giác mỏng manh làm cho người ta không tự chủ được muốn ôm vào trong ngực thương yêu thật nhiều! Đàn ông mạnh mẽ, cố chấp thì sao? Vẫn không chạy khỏi đôi bàn tay mềm yếu kia!

"Con đang đợi dì, dì ạ! Đây là vợ của con, Ngưng Nhi!" Sở Mạnh cũng không để ý đến những âm thanh bên cạnh, cười cười đem Ngưng Lộ kéo đến trước người.

"Chào dì!" Ngưng Lộ hồi hộp nắm tay Sở Mạnh không thả, còn anh thì vỗ vỗ tay trấn an cô.

"Anh Mạnh, nếu đã tới, không bằng chúng ta cùng nhau đi vào thôi!" Chứng kiến hành động ân ái của bọn họ, hận trong lòng Tiêu Diệc San lên đến cực điểm, hận không thể lên trước kéo bọn họ ra, hận không thể cầm dao vẽ lên khuôn mặt đẹp đẽ kia vài nhát để hả giận! Tại sao cô ta có thể được người đàn ông kia yêu toàn tâm toàn ý chứ? Tại sao???

"Dì, có lời gì không thể nói ở đây sao?" Sở Mạnh vẫn cười, nhưng anh cười lại làm cho Tiêu Tĩnh Nguyệt kinh hãi. Nó nói gì? Phải nói ở chỗ này? Nó muốn bà ngay trước nhiều ký giả như vậy nói hết chân tướng sao? Rốt cuộc nó đang suy nghĩ gì?

"Sở Mạnh. . . . ." Tiêu Tĩnh Nguyệt tái mặt, mà Tiêu Diệc San cũng là bị Sở Mạnh làm cứng đờ. Chẳng lẽ anh ta không nghĩ khi mọi việc bị phanh phui thì sẽ mất tất cả Sở Thành sao? Anh ta độ lượng hay là thật sự không quan tâm? Dù không quan tâm địa vị và tài phú, vậy danh tiếng anh ta cũng không cần sao? Nếu như bên ngoài biết anh không phải là con trai của Sở Văn Thiên sẽ nói anh thế nào chứ?

Trong lúc nhất thời, ba người đều yên lặng, đèn flash bên cạnh không ngừng lóe như muốn ghi chép lại hình ảnh kỳ quái này.

"Sở Mạnh, em muốn về lại xe có được không?" Ngưng Lộ cảm giác mình không thể thích ứng trường hợp như vậy, cảm giác hít thở không thông này thật sự rất khó chịu!

"Được! Anh đưa em về. Ngoan ngoãn chờ anh được không?" Chỉ cần là yêu cầu của cô, làm sao sẽ không được? Không để ý mọi người sợ tới mức sắp rớt con người, Sở Mạnh nắm tay cô xoay người về xe.

Thì ra là Sở Mạnh đối với cô vợ nhỏ của mình lại che chở và thương yêu thế! Đèn flash liên tục nhấp nháy đã chụp được bộ dạng Sở Mạnh yêu thương, bao bọc vợ mình, lại một tín tức khác, xem ra hôm nay thu thập được rất nhiều.

"Anh sẽ về nhanh, chờ anh được không?" Sở Mạnh mở cửa xe để Ngưng Lộ ngồi vào. Nếu cô không quen những trường hợp này vậy thì không nên nhìn!

"Không có việc gì đúng không?" Ngưng Lộ kéo tay anh, nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, bất an trong lòng không thể nào bình tĩnh được.

"Em đang lo lắng cho anh sao?" Trong mắt cô chưa bao giờ có lo lắng dày đặc khiến anh mềm lòng như một đầm nước vậy.

Gò má trắng nõn đỏ ửng lên, vì không biết trả lời vấn đề của anh như thế nào mà cắn đôi môi đến sưng đỏ, cặp mắt to luôn đầy nước kia nhìn anh, đây

đưa không muốn thu hồi. Là lo lắng cho anh sao? Ngưng Lộ hỏi mình. Lòng của cô nói cho cô biết, đúng vậy, cô đang lo lắng cho anh, nhưng cô lại không nói ra.

Nếu như thời gian có thể dừng ở giây phút này thì tốt biết bao!

Một màn này dĩ nhiên chạy không khỏi ánh mắt người khác, Tiêu Diệc San chỉ có cảm giác nhẩn nại của mình đã đạt tới cực hạn, bọn họ trước bàn dân thiên hạ thể hiện cử chỉ ân ái vậy là có ý gì? Cố ý diễn cho cô xem sao? Đã nhiều năm như vậy, tại sao Sở Mạnh lại không chán ghét cô ta? Quan Ngưng Lộ, tại sao cô phải đoạt đàn ông của tôi? Tại sao?

Hận chết cô! Nếu như cô chết thì tốt bao nhiêu! Chết?! Cái suy nghĩ này hiện lên trong đầu, Tiêu Diệc San lập tức hành động. Sở Mạnh không phải đã đóng cửa xe qua đây rồi sao? Cô đừng chết cô ta là được! Như vậy người đàn ông kia chính là của cô !!!

Tiêu Diệc San nhanh nhẹn đi tới bên kia cửa xe, kéo tài xế không biết chuyện gì đang xảy ra xuống, đóng mạnh cửa xe: “Quan Ngưng Lộ, cô chờ xem! Chờ tôi tiến cô lên Thiên đường!!!”

Aaaaaa!!!!!! Những tiếng thét chói tai đồng thời vang lên. Tất cả mọi người bị màn này làm sợ ngây người! Thì ra một chiếc xe ở cửa dừng tốc độ như bay xông ra ngoài, mục tiêu là xe thể thao màu đen phía bên kia đường!

"Diệc San. . . . ." Tiêu Tĩnh Nguyệt ném giấy trong tay xông ra ngoài. Trời ạ, sao con gái phải cực đoan như vậy? Đây chính là chuyện vô cùng nguy hiểm! Bà ngăn cản còn kịp không?

"Ngưng Nhi." Vừa qua đường, Sở Mạnh thấy Tiêu Diệc San lái xe xông về xe mình, trước khi nào dừng hoạt động thì hai chân đã tự động chạy về. Mỗi bước anh đi đều tí mí sắp đặt, tại sao không tính đến bước này? Tại sao anh nhất định muốn cô đi theo? Nếu như cô xảy ra chuyện gì, vậy một mình anh phải làm gì bây giờ?

"Bùm" - một tiếng nổ mạnh vang lên trên không trung, ngay sau đó ngọn lửa bùng lên.

Là xe Tiêu Diệc San và một xe vận tải cỡ lớn rẽ gấp đâm nhau. Hiện trường lâm vào một đồng hỗn loạn.

Sở Mạnh bị đụng mà bay ra ngoài, đầu bị nấp động cơ va vào nên bị thương, làm sao cũng không đứng nổi. Trong khói lửa tràn ngập, anh thấy được xe mình không bị đánh bay ra ngoài, vậy Ngưng Nhi của anh nhất định không sao, không phải sao? Xe của anh được xem là có tính an toàn cao nhất, làm sao có thể không chịu được chứ? Nhưng cô ấy nhất định rất sợ hãi! Mà Tiêu Tĩnh Nguyệt vì đuổi theo xe đi ra ngoài, cũng bị lực lớn va đập, bay ra ngoài khiến toàn thân là máu nằm bên cạnh Sở Mạnh!

"Lộ Lộ. . . . ." Sở Khương và mọi người ở trên lầu chờ cho đến khi nghe nói mẹ con Tiêu Tĩnh Nguyệt và Sở Mạnh ở trước cửa lớn không đi lên, bọn họ lập tức chạy xuống.

Lúc đi ra thang máy, Sở Khương vừa hay nhìn thấy anh hai hôn nhẹ trán Lộ Lộ rồi đóng cửa xe, một giây trước lòng đầy chua xót thì một giây kế tiếp lại bị sợ hãi lấn át. Một tiếng nổ mạnh khiến tim anh gần như dừng đập. Lộ Lộ, em ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may. Anh còn có rất nhiều lời chưa kịp nói với em!

Đã không quan tâm người ta nhìn thế nào, Sở Khương băng qua đường rất nhanh, anh muốn xác định Lộ Lộ không sao mới được. Cô ấy nhất định rất sợ hãi!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xe như bị gió bão đánh, lắc lư mạnh mẽ, sau đó thì thấy bên ngoài đã là một biển lửa! Ngưng Lộ sợ tới mức mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra! Sở Mạnh! Anh ấy đang ở đâu? Giờ khắc này, Ngưng Lộ phát hiện người mình nhớ nhất lại là anh! Là anh ấy!

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Hơi thở Tiêu Tĩnh Nguyệt mong manh khiến Sở Mạnh không để ý thấy Sở Khương đã chạy qua người mình.

"Sở Mạnh, xin lỗi. Thật xin lỗi con. . . . ." Tiêu Tĩnh Nguyệt muốn nói nhiều hơn, nhưng vì mất máu quá nhiều mà cái gì cũng không nói ra được.

"Dì, nói cho con biết. Cuối cùng con có phải con ông ấy không, nói cho con biết. . . . ." Sở Mạnh giùng giàng bò qua nắm lấy bàn tay đầy máu của Tiêu Tĩnh Nguyệt, máu trên người vẫn không ngừng chảy, sinh mạng đang dần dần mất đi, không hỏi chỉ sợ không còn kịp!

Tiêu Tĩnh Nguyệt cố gắng mở mắt ra, nghĩ kĩ anh một chút, nhưng thật sự rất mệt mỏi! Lần này ông Trời muốn mang em về sao? Chị, xin lỗi, em không thể thực hiện lời hứa đối với chị, em không thể chăm sóc thật tốt con của chị! Em thật sự muốn đi với chị, chị ơi!

"Nói chuyện với con! Nói cho con biết đi!" Dùng cánh tay không bị thương, Sở Mạnh lắc thân thể đầy máu của Tiêu Tĩnh Nguyệt. Cảm xúc của anh sắp vỡ òa rồi. Rõ ràng mọi chuyện đã được lên kế hoạch, tại sao phải như vậy? Ông trời trên người anh sao? Kỳ thật xét nghiệm DNA rất đơn giản, nhưng anh không cam lòng! Không cam lòng bị lừa gạt! Anh muốn từ trong miệng của bà biết đáp án, nhưng anh còn có thể biết không?

Giống như đã dùng hết tất cả hơi sức, đầu Tiêu Tĩnh Nguyệt nhẹ nhàng lắc lư hai cái, khóe miệng mở nhưng vẫn nói không ra bất kỳ lời gì.

"Vậy con là con của ai? Là con của ai?" Rõ ràng đã là sớm có dự liệu, Sở Mạnh vẫn vì đáp án phủ định này mà thất vọng. Thì ra là cuối cùng anh cái gì cũng không phải! Cái thế giới điên cuồng này! Anh nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cái gì cũng không phải!!!

"Mẹ con. . . . ." Trước khi mơ hồ, trong miệng Tiêu Tĩnh Nguyệt càng không ngừng lẩm bẩm.

"Mẹ thế nào? Nói mau! Nói mau đi!" Sở Mạnh cúi đầu đem lỗ tai đến gần bờ môi bà.

"Mẹ. . . . . Mẹ . . . biết . . . . ." Dừng một hơi cuối cùng, Tiêu Tinh Nguyệt nói ra đáp án, sau đó cái gì bà cũng nghe không được! Tiếng xe cấp cứu, tiếng xe cứu hỏa, chung quanh giống như xảy ra chiến tranh tiếng ồn, tất cả đều không liên quan đến bà. Con gái, mẹ tới đây! Nếu như con còn sống, phải sống thật tốt, không nên muốn Sở Mạnh nữa. Nếu như con và mẹ đều không thể quay về, cũng không cần sợ, có mẹ bên con! Chị hai, chị chờ em đã lâu rồi sao? Lần này em nhất định sẽ bên chị!

Đây là đáp án sao? Mẹ anh biết? Mẹ anh biết cũng không thể nói cho anh biết! Di, tại sao di muốn để lại lời như vậy lại cho con? Tại sao?

Chán nản ngẩng đầu, anh thấy được một màn đau lòng kia: Sở Khương đem Ngưng Lộ từ trong xe ôm ra ngoài, ở ven đường không ngừng an ủi cô đang phát run. Anh muốn kéo bọn họ ra, nhưng chân anh không cách nào đi lại, anh chưa bao giờ có cảm thấy tuyệt vọng và bất lực như thế.

"Ngưng Nhi. . . . ." Anh hô to. Nhưng không có ai trong bọn họ quay đầu lại nhìn anh! Rốt cuộc cô ấy thế nào? Tại sao không quay đầu lại nhìn anh? Có phải không nghe được hay không? Gọi một tiếng nữa, vẫn không có phản ứng.

"Aaaaaaaaaa . . . . ." Giống như là dã thú bị thương, như không biết đau, những quả đấm liên tục đánh vào mặt đất, nền đất nhiễm đỏ . . .

"Nhanh đưa đi bệnh viện." Anh không tình nguyện, vẫn bị kéo lên xe cứu thương, gào thét về phía bệnh viện mà đi.

Ngưng Lộ sợ tới mức ý thức hỗn loạn như nghe được anh đang gọi cô, nhưng cô không phát ra thanh âm nào, anh ấy không phải bị thương chứ? Sao Sở Khương lại bế cô chặt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Ai Tự Do?

Sau khi xảy ra náo kịch trước cửa chính Sở Thành, Tiêu Diệc San tử vong tại chỗ, mà Tiêu Tinh Nguyệt trên đường đi bệnh viện cũng ngừng hô hấp. Mộ Bội Văn bối vì không tiếp thụ nổi đã kích này mà tinh thần hoảng hốt. Đường như trong một đêm, tất cả đều thay đổi . . .

Xí nghiệp Sở Thành trong mấy ngày ngắn ngủn biến đổi bất ngờ, nguyên tổng giám đốc Sở Mạnh chủ động buông tha cổ phần nắm giữ trong tay, chỉ ủy thác luật sư đưa thư chuyển nhượng cho Sở Văn Thiên, sau đó không tìm được người. Mà Sở gia Nhị Công Tử mang theo tư thế mạnh mẽ trở về tranh chức Tổng giám đốc với Sở Mạnh cũng mai danh ẩn tích, không có xuất hiện ở Sở Thành. Sở Văn Thiên chỉ có thể trở lại Sở Thành, nắm đại cục trong tay.

"Tại sao không thấy cô ấy?"

Trong phòng bệnh hạng nhất của bệnh viện, một người đàn ông vẻ mặt phiền muộn; mặc dù mặc quần áo bệnh nhân, bắp đùi thon dài to bị bó bột thạch cao, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất hơn người của anh.

Lúc này anh tựa vào đầu giường bệnh, đối với sự hỏi thăm của người đàn ông ưu nhã bên cạnh thì mắt cũng không chớp cái nào, chỉ nhìn chằm chằm Bản Bút Ký số lượng hạn chế trên đầu gối anh. Thị trường chứng khoán Luân Đôn mới vừa khai chiến, những đường cong hồng hồng xanh xanh nhấp nhô trên màn ảnh, mỗi một nét đều là một giao dịch lớn. Con chuột trên tay nhẹ nhàng nhấm, mấy ngày trước mua vào cổ phiếu rồi bán ra, mấy giây ngắn ngủn, trên một triệu bảng Anh đã vào sổ, thế mà anh lại có thể mặt không đổi sắc tiếp tục xem.

Người đàn ông trên giường chính là Sở Mạnh - người mấy tuần lễ trước ở ngoài cửa lớn Sở Thành bị thương ngoài ý muốn dẫn đến gãy xương đùi phải vào viện.

Người ngoài chỉ biết là phòng làm việc đầu tư "Những con số màu xanh" là do bàn tay quý Giang Doãn Chính lèo lái, nhưng không biết sau lưng công ty đầu tư mười mấy năm trước càn quét các thị trường chứng khoán lớn toàn cầu còn có một bàn tay đen, người kia chính là Sở Mạnh. Đây công ty đầu tư do ba người bạn tốt bọn họ tạo thành, tuy nhiên trong lúc bọn họ không để ý thì phát đạt lên; nhưng bọn họ cũng có riêng chuyện của mình, cho nên cũng không để cho nó phát triển quá lớn mạnh, bình thường chỉ tùy vào tâm tình tốt xấu của A Chính mà nhận đơn; dù chỉ là tiền hoa hồng thôi nhưng đã kiếm được tiền đời này đời sau kiếp sau sau nữa cũng xài không hết rồi, cần gì phải làm mệt mỏi mình như vậy chứ? Bọn họ đều là người muốn hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng mà Tống Từ Từ không cho rằng người đàn ông trên giường kia là vì hưởng thụ cuộc sống. Kể từ khi giải phẫu xong, cậu ta muốn A Chính không ngừng nhận CASE, mỗi ngày trừ ăn cơm ra thì uống thuốc, cậu ta ép buộc mình ở trước máy vi tính không ngừng nhìn tài liệu, không ngừng gọi điện thoại. Chưa từng thấy qua bệnh nhân liều mạng như thế, cậu ta liều mạng như vậy có phải vì thiếu tiền xài hay không? Chẳng lẽ không còn là tổng giám đốc Sở Thành cậu ta nghèo đến thế sao?

Không đến nỗi chứ? Đối với người khác, cả đời nhìn lên Sở Thành cũng không tới nhưng mà đối với Mạnh mà nói, chỉ cần cậu ta muốn, thành tựu tương

lai sẽ không kém Sở Thành nửa phần.

"Mạnh, bây giờ cậu rất nghèo sao?" Người nào đó vẫn mắt nhìn không chớp mắt.

"Mạnh, nếu như cậu cảm thấy rất rảnh rỗi, không bằng chờ sau khi cậu xuất viện rồi về làm việc! Rất nhiều rất nhiều tiền nhất định sẽ từ trên trời rơi xuống. Nếu cậu cần đổi tác, nói một tiếng là được rồi." Bác sĩ Tống là lớn vẫn không thể nào khiến Sở Mạnh trên giường để ý tới anh. Giống như ở trước mặt cậu ta chỉ có những đường cong hồng hồng xanh xanh kia thôi, những thứ khác đều không ở trong mắt.

"Này, Mạnh. Cậu đủ rồi đó! Cậu không lên tiếng thì mình lập tức gọi em Ngưng Lộ đi vào." Tống Tử Tự nhìn không được nữa rồi, một bàn tay gấp máy vi tính của anh lại. Để cho mình anh bên cạnh lâm bầm lâu bâu lâu như vậy, Mạnh cũng quá đáng rồi chứ?

Cậu ta rất quá đáng, phẫu thuật của cậu ta là anh tự mình làm, tiêm thuốc mê rồi mà tên đàn ông này ý chí còn vô cùng kiên cường, còn có hơi sức giao phó anh sau phẫu thuật không cho bất kì ai tới gặp anh, dĩ nhiên bao gồm em gái Ngưng Lộ và tiểu ác bá Sở gia đó. Anh không hỏi tại sao, bởi vì dao giải phẫu đã trên tay; mặc dù chỉ là tiểu phẫu, nhưng vì lý do an toàn, làm bác sĩ phải có trách nhiệm, anh cũng có.

Kiên trì của cậu ta anh không hiểu. Ngày ngày Ngưng Lộ ở lâu dưới bệnh viện chờ cậu ta, chỉ muốn gặp cậu ta một lần, cậu ta lại khẳng khái không gặp. Cũng không biết bọn họ chẳng hiểu ra làm sao lại âm ỉ, thật khó chịu. Nhưng cái sự náo loạn kỳ cục này hơn một tuần lễ cũng đủ rồi chứ! Anh sắp không cách nào lừa gạt nữa rồi.

"A Tự, mình nghĩ mình sai lầm rồi!" Không có giận tím mặt, không có vẻ mặt hăm dọa khi làm việc. Sở Mạnh mặc cho Tống Tử Tự lấy laptop trên tay đi, cả người mệt mỏi dựa vào phía sau nằm. Ngày đó, cô bị Sở Khương ôm thật chặt vào trong ngực, đối với việc anh gọi khan tiếng thì một chút phản ứng cũng không có, anh biết rồi!

Tìm đâu nữa thì có thể thế nào? Không cam lòng thì sao?

"Cái gì?" Sở Mạnh hiếm khi tự phụ lại ở trước mặt anh nhận thua, cuối cùng đã chuyện gì xảy ra? Tống Tử Tự yên lặng nhìn bạn tốt, anh đang chờ cậu ta nói. Anh vẫn biết tình cảm của cậu ta đối với em gái Ngưng Lộ, nhưng cũng không biết lí do bọn họ kết hôn lúc đầu là gì. Tình cảm em gái Ngưng Lộ đối với cậu ta là gì, anh không biết, nhưng anh biết cô ấy thực sự rất lo lắng cho cậu ta, bằng không sẽ không mỗi ngày đều đến bệnh viện hỏi thăm tình hình sức khỏe của cậu ta.

Vậy mà mỗi ngày người đàn ông đi cùng cô là em trai Mạnh trên danh nghĩa Sở Khương nữa chứ? Anh là đàn ông, nhìn ra được ánh mắt toát ra tình yêu say đắm của Sở Khương dành cho Ngưng Lộ. Chẳng lẽ bọn họ muốn hợp lại sao? Chuyện tình cảm giữa nam nữ quá phức tạp, chính anh là người đàn ông không thất bại trong tình trường cũng không rõ lắm, không bị thương tổn, là bởi vì anh chỉ nói đến tình cảm không giao tâm.

"Người xưa tổng kết không sai, cưỡng cầu tình cảm cho tới bây giờ đều là thống khổ. Lúc trước mình không quan tâm, cho là chỉ cần trái cô ấy bên cạnh mình là tốt rồi. Dù trái tim có đau khổ hơn nữa, khó chịu hơn nữa, mình cũng vậy không sợ, chỉ cần cô ấy vẫn còn ở bên cạnh mình thì một ngày nào đó cô ấy có thể cảm nhận được mình dụng tâm, dù ban đầu là mình ép buộc cô ấy; nhưng xem ra là mình quá mức tự tin rồi. Bất kể mình làm gì, cô ấy đối với mình trừ bất mãn vẫn là bất mãn. Tiếng lòng của cô ấy đã hiện trong mắt, tất cả đều là mình sai. Bởi vì chúng mình vừa bắt đầu đã là sai lầm rồi, một bước sai chân, tất cả đều sai." Sở Mạnh nhắm mắt lại lâm bầm nói nhỏ.

Từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện đều thuận lợi khiến anh tự tin đến mù quáng, anh quên rằng lòng người không phải muốn là có. Càng cưỡng cầu thì tác dụng ngược càng lớn, quả đắng càng nhiều. Thân thể của cô không bài xích anh có lẽ chỉ có thể nói rằng cô đã trưởng thành, hiểu được việc đáp lại nhu cầu của thân thể. Nhưng sự ын ý, ngênh hợp trên thân thể là không đủ! Anh không thỏa mãn, một chút cũng không thỏa mãn! Nỗ lực càng nhiều, nhưng không lay động được trái tim cô, cái loại cảm giác muốn cô đáp lại đó lại càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi anh sắp không khống chế được cảm xúc của mình rồi! Kiểu mất khống chế như vậy trong hơn 30 năm cuộc đời anh chưa từng có.

Anh sợ nên rút lui. Bởi vì đây đã là giới hạn thấp nhất rồi, giới hạn thấp nhất của anh rồi! Anh đã không thể lui được nữa! Có lẽ chỉ có buông tay mới có thể làm cho hai bên không bị thương nữa! Miễn cưỡng muốn chiếm được người phụ nữ không yêu mình căn bản không có hạnh phúc.

"Những lời này, cậu từng nói với cô sao?" Không đành lòng nhìn bộ dạng khổ sở của bạn tốt, nhưng tình cảm là chuyện giữa hai người, người ngoài sao có thể can thiệp? Tống Tử Tự đi tới bên cửa sổ, gần tới bây giờ, mặt trời vẫn chưa có hoàn toàn xuống núi, ánh trời chiều khiến người ta xúc động ngàn vạn, tiếc nuối vạn phần. Anh không thích đàn ông xuân buồn thu đau, nhưng hôm nay thấy bạn tốt cô đơn cảm giác như lá trên cây muốn lìa cành khiến lòng anh cũng thấy nặng nề.

"Có mấy lời không cần nói, không phải sao?" Trong góc phòng, trên màn hình TV rất lớn, dưới tàn cây hoa anh đào là một cô gái tóc đen, toàn thân đầm trắng đang đưa lưng về phía anh, nhào vào trong ngực người đàn ông và mặt yêu thương đó, bà vai run rẩy kia không phải là đang khóc đến thương tâm chứ? Khóc cái gì đây? Phải cười mới đúng chứ! Người muốn khóc phải là anh mới đúng chứ? Nhưng anh là đàn ông thì khóc cái gì? Trái tim đau đến không chảy ra nước mắt, cứ như vậy đi! Anh cho là ở đây trường hợp như vậy anh sẽ nổi điên lên, muốn đập TV, nhưng anh không có. Tim của anh rất bình tĩnh. Cứ như vậy đi! Để cô tự do, cũng để mình tự do! Kết quả như vậy đối với ai mà nói đều tốt!

Cậu ta làm sao vậy? Tống Tử Tự nhìn theo hướng Sở Mạnh chăm chú nhìn, đây không phải là nữ chủ mà bọn họ đang nói tới sao? Tại sao lại trên TV thân mật với một người đàn ông khác chứ? Cái hệ thống giám sát này vốn là lúc anh nhầm chán làm ra, không nghĩ tới vô tâm trông liễu thành rừng! Lần này, lần đầu tiên Tống Tử Tự vì hành động của mình mà cảm thấy xấu hổ, cái cảnh đó không thể nghi ngờ gì chính là đâm Sở Mạnh một dao sâu hơn. Không phải là gươm tay chém xuống nhanh chóng, mà là giống như một con dao đã rỉ sắt, cậu ta chính là người cầm dao, đau đớn không phải là lập tức, mà là từng chút từng chút một lắng trị cậu ta.

"Mạnh, có muốn uống rượu không?" Tống Tử Tự cầm điều khiển tắt ti vi, màn ảnh tối đen. Anh nghĩ bây giờ thứ Mạnh cần không phải là an ủi mà là tê dại, tê dại tạm thời có thể làm người ta tốt hơn một chút. Mà rượu là bạn đồng hành tốt nhất. Anh là bác sĩ, chưa bao giờ sẽ bởi vì buồn mà say rượu,

cũng biết thân thể bệnh nhân đang phục hồi không thích hợp uống rượu, nhưng lúc này trừ chích cho cậu ta thuốc mê bên ngoài thì biện pháp duy nhất chính là uống rượu. Anh tin tưởng lấy khả năng bình phục của Mạnh, chút rượu này sẽ không ảnh hưởng đến vết thương cậu ta.

Nghiêm túc mà nói gian phòng bệnh này không thể coi như là phòng bệnh thực sự. Là A Tự đặc biệt mở ra ở bệnh viện để cho mình nghỉ ngơi. Mà lần này Mạnh cố ý không cho người nhà tìm gặp, cho nên muốn ở chỗ an toàn nhất.

Mà anh ở đây sao có thể không có một chút rượu chứ? Có lúc sau khi kết thúc một cuộc giải phẫu dài, anh thỉnh thoảng cũng sẽ uống một ly, để thả lỏng thần kinh căng thẳng.

"A Tự, uống đi!" Không dùng được ly, Sở Mạnh dùng miệng bình uống một hơi cạn sạch. Rượu nóng hừng hực từ cổ họng thiêu đốt đến tận dạ dày. Say đi, say đến không đứng lên nổi là tốt nhất! Cuộc đời lần thứ hai của anh không hề tiết chế uống rượu, vẫn là vì cô! Ngưng Nhi, Ngưng Nhi, em không còn là của anh nữa rồi! Không còn nữa! Trái tim như bị người ta tàn nhẫn khoét một mảng lớn, đau đến nỗi anh sắp không còn cảm giác rồi!

"Mạnh, uống đi! Đứng rồi, hai chúng ta uống không có ý nghĩa, mình gọi A Chính tới đây luôn! Hôm nay không say không về!" Tổng Từ Tự từ trong tủ rượu lấy ra hai chai rượu mạnh trên quý nhiều năm đặt bên cạnh Sở Mạnh, sau đó lấy điện thoại đi động ra gọi.

Không tới nửa giờ, Giang Doãn Chính đã chạy tới. Vừa vào phòng liền bị một mùi rượu mạnh làm sặc! Anh bịt mũi một đường đi tới, hai tên đàn ông uống đến không phân rõ đông nam tây bắc này thật sự là A Tự với Mạnh sao?

Nếu như không phải là anh đến xem qua Mạnh, anh sẽ cho là mình đi nhầm phòng bệnh.

"Chuyện gì đã xảy ra? A Tự, sao cậu lại cho cậu ta uống rượu? Vết thương của cậu ta còn chưa hồi phục, cậu là bác sĩ có cần tới khoa não khám không?" Giang Doãn Chính đoạt lấy chai rượu Sở Mạnh đang muốn rót vào mồm, bọn họ điên rồi phải không? Nơi này là phòng bệnh, sao bọn họ có thể uống thành ra như vậy?

"A Chính, không được, trả lại cho mình! Mình rất khổ, uống chung với mình có được không?" Sở Mạnh đưa tay lấy một chai trên bàn, hàm răng sắc nhọn dùng sức, nắp bình đã rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

"A Chính, không có sao đâu. Hôm nay Mạnh không cần bác sĩ, cậu ta chỉ muốn uống rượu? Uống rượu, hiểu không? Cái gì toàn bộ phụ nữ chứ, cút sang một bên!" Tổng Từ Tự vỗ vai Giang Doãn Chính, để cho cậu ta nghĩ thoáng ra. Chỉ cần Mạnh say hết bữa này, ngày mai sẽ tốt hơn! Anh tin vậy.

"Mạnh, cậu còn chưa thu phục được vợ mình sao?" Vừa nghe đến phụ nữ, Giang Doãn Chính lập tức đoán được là ai. Trừ vợ cậu ta còn có cô gái nào có thể khiến cho tâm tình không lộ ra ngoài của Mạnh mất khống chế lần nữa chứ? Anh không hiểu, nhiều năm như vậy rồi mà cậu ta còn không thu phục được cô ấy sao? Con cũng đã có rồi, không phải là Mạnh quá kém sao?

"Cô ấy sắp không còn là vợ của mình nữa rồi! A Chính, không nên nói đến phụ nữ! Chúng ta uống rượu!" Sở Mạnh không muốn nhắc đến cô, nhắc nữa thì anh sẽ thấy mình chết mất. Vừa đụng đến chữ "tình", anh đã không còn là chính mình rồi.

Ba người đàn ông cứ đóng cửa ở trong phòng bệnh cao nhất uống đến trời đất mờ mịt, không thấy ngày đêm thì thôi ...

***

"Lộ Lộ, em đừng khóc nữa được không? Không phải bác sĩ Tổng đã nói anh ấy không sao sao? Có lẽ chỉ là tâm tình anh ấy không tốt cho nên không muốn gặp ai thôi." Sở Khương nhìn cô gái nhỏ dựa vào ngực anh khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, dường như trong lòng cô rất nhiều đau lòng và khổ sở giống vậy, làm sao cũng không ngừng lại được. Là vì anh hai sao? Trái tim Sở Khương cũng không xác định được.

Mấy ngày nay anh vẫn cùng với cô tới đây muốn hỏi thăm tình hình vết thương của anh hai, nhưng người bệnh viện ngăn cản không cho bọn họ gặp người, ngay cả anh nằm ở tầng mấy cũng không biết. Trên mặt bác sĩ Tổng luôn hiện nụ cười vĩnh viễn làm cho người ta nhìn thấu tới nỗi nói cho bọn họ biết: "Vết thương của Mạnh không sao cả, nhưng mà gần đây tâm trạng cậu ta không tốt cho nên không muốn gặp ai cả. Riêng người bạn nhỏ thì có đãi ngộ nhỏ nhỏ. Ngưng Lộ, không cần lo lắng, cậu ta không có chuyện gì cả! Anh dẫn nó lên trước." Sau đó anh ôm lấy Sở Trí Tu không hề lo lắng đi lên.

"Mẹ, con nhất định sẽ nhìn ba thật tốt! Mẹ đừng khóc được không? Sau này ba về nhà, mẹ có thể đuổi ba tới phòng sách ngủ." Sở Trí Tu tuổi còn nhỏ không hiểu vì sao ba không để cho mẹ lên thăm, mỗi ngày mẹ đều rất khổ sở rồi mà! Nhiều lúc ba rất quá đáng!!!

"Bảo bối, con đừng chọc ba con tức giận là tốt rồi!" Ngưng Lộ xoa đầu con trai, lời nói săn sóc của Tiểu Bảo Bối khiến cô uất ức không ít.

Nhưng sau ngày con trai đi lên, cô ngay cả bóng A Tự cô cũng không thấy, gọi điện thoại anh không phải nói đang bận thì cũng là chuẩn bị vào phòng giải phẫu, tại sao ngay cả A Tự cũng muốn tránh cô? Chẳng lẽ là Sở Mạnh xảy ra vấn đề gì? Nhưng con trai nói ba không sao, còn có thể làm việc.

Anh ấy nhập viện rồi còn làm việc sao? Cô rất muốn nói chuyện với anh! Nhưng anh ấy lại không muốn gặp cô! Suy cho cùng là sao? Anh ấy bao giờ cũng như vậy, làm cô vĩnh viễn không hiểu được suy nghĩ trong anh.

Hôm nay sau khi tan học cô đưa con về nhà lại muốn chạy tới bệnh viện, ai biết Sở Khương đã ở dưới lầu đợi cô rồi! Lão Trương dĩ nhiên cũng biết Nhị Thiểu Gia Sở gia, cho nên khi Ngưng Lộ mở miệng không cần ông đưa, ông cũng không tiện nói gì.

Nhưng lần này cô vẫn không gặp được anh! Tại sao anh ta có thể đối xử với cô như vậy? Lại lần nữa bị anh cự tuyệt, uất ức mấy ngày nay làm nước mắt cô không nhịn được, cuối cùng chảy xuống.

Người đàn ông kia vô cùng quá đáng! Rõ ràng ngày đó lúc bọn họ ra cửa còn tốt đẹp, bọn họ ở trên xe còn hôn đến thiếu chút nữa phát hỏa, nhưng vì sao sau khi tai nạn xảy ra thì anh lại không để ý cô chứ?

Càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt càng chảy càng nhiều!

"Lộ Lộ, chúng ta đi về trước được không?" Hoàng hôn đã tới, cô khóc cũng hơn một giờ rồi! Anh không biết Lộ Lộ là người phụ nữ thích khóc như vậy. Ngày trước bọn họ hẹn hò, cảm xúc của cô không thể hiện ra bên ngoài, không phải bởi vì xấu hổ, mà là trời sinh hướng nội, không thích ở chung với quá nhiều người. Nhưng hôm nay, cô lại ở trong công viên bệnh viện người tới người lui mà khóc đến quên hết tất cả, khóc đến tất cả mọi người đi qua đều cho là anh đang ức hiếp cô. Đây không phải là Quan Ngưng Lộ mà anh biết! Đây rõ ràng là một phụ nữ vì tình mà đau lòng.

Nhưng anh vẫn không muốn buông tha, không muốn buông tha cho người đã là động lực duy nhất để anh chống đỡ nhiều năm qua. Những tháng ngày đau khổ và đen tối kia, cô chính là dũng khí để anh tiếp tục sống và nỗ lực. Nghĩ tới một ngày cô có thể trở lại trong vòng ôm của anh, anh chịu nhiều đau khổ hơn nữa cũng đều ngọt ngào.

"Sở Khương, xin lỗi anh!" Cuối cùng Ngưng Lộ dừng lại, phát hiện mình đem Sở Khương thành gối mà ôm khóc, còn làm quần áo trước ngực anh ướt hơn phân nửa.

"Lộ Lộ, không cần nói xin lỗi với anh. Vĩnh viễn không cần được không?" Hai tay giữ bả vai mảnh khảnh của cô, trong mắt Sở Khương có đau đớn nhìn không thấu. Lộ Lộ lại nói xin lỗi với anh sao?

"Sở Khương, khuya lắm rồi. Em muốn đi về trước!" Ngưng Lộ cẩn thận nhích người, thoát khỏi sự kiềm chế của anh. Cũng may anh là Sở Khương, nếu như là Sở Mạnh thấy cô muốn tránh ra thì nhất định sẽ bại hoại mà nổi trận lôi đình sao? Ghét, tại sao lại phải nhớ tới anh ta chứ?

"Được rồi! Anh đưa em về trước! Mấy ngày nữa anh hai có thể xuất viện! Đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ về!" Thấy cô né ra, trong lòng Sở Khương có sự nặng nề nói không ra! Đúng vậy, bất kể như thế nào, bây giờ ít nhất trên danh nghĩa cô vẫn là chị dâu của anh, bọn họ như vậy là có chút không phải! Nhưng anh lại cực kỳ ghét cách xưng hô "chị dâu" này, anh tuyệt không muốn gọi! Chờ anh hai xuất viện, anh nhất định sẽ nói với anh ấy, nhất định.

"Sở Khương, tại sao anh biết?"

Xe đạp chậm rãi đi bên lối đi bộ, Ngưng Lộ nhìn người, xe, cửa hàng bên ngoài rồi hỏi thắc mắc của cô.

"Biết cái gì?" Sở Khương một tay lái xe, một tay khác đặt trên đầu gối đã nắm chặt thành quyền. Anh biết cô hỏi cái gì nhưng vẫn còn cố hỏi.

"Sở Khương, anh biết em nói gì mà." Ngưng Lộ quay đầu lại nhìn Sở Khương có chút xa lạ, trước kia anh ấy không như vậy.

"Biết anh hai không phải là anh trai ruột của anh sao?" Ở trước mặt cô, Sở Khương làm ra vẻ không được bao lâu, bởi vì anh không đành lòng để cô khổ sở. Khuôn mặt lạnh lùng kia chẳng qua là dùng để đối phó người khác, còn đối với cô, anh không làm được. Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn xem cô là người con gái anh yêu thương nhất, yêu đến đau khổ, không muốn làm cho cô khổ sở, không muốn để cô chịu uất ức. Cô có biết hay không?

"Không phải đã không còn quan trọng rồi sao? Mặc dù không có đầy đủ chứng cứ chứng minh anh hai là cốt nhục của ba, nhưng tất cả mọi người đã biết phần nào, ba và anh hai cũng không thể chủ động đi kiểm tra DNA. Nhưng anh hai đã chủ động bỏ qua tất cả Sở Thành, chỉ thiếu chút nữa tuyên bố với bên ngoài muốn thoát khỏi toàn bộ quan hệ với Sở gia, có phải ruột thịt hay không còn có ý nghĩa sao? Không có gì khác biệt cả! Nếu có thể, ngay cả họ Sở anh hai cũng không muốn mang." Sở Khương nhìn về mặt kính ngác của Ngưng Lộ, tự giễu nói.

3 năm trước ở Mỹ, Tiêu Diệc San tìm được anh, khi nói chuyện này cho anh biết thì anh cũng không tin. Nhưng Tiêu Diệc San cũng dẫn mẹ là Tiêu Tĩnh Nguyệt theo luôn. Họ đối với chuyện nhà họ Sở còn biết nhiều hơn anh thân là Nhị Công Tử Sở gia.

Nhưng khi đó biểu hiện anh cũng không có quá nhiều kinh ngạc, hơn nữa từ từ chu toàn Tiêu Diệc San, sau đó vừa tìm người điều tra. Vì không để cho tin tức này lộ ra ngoài, anh đã phải trả giá trên trời! Nhưng hình như ở trong nước có người che giấu chuyện này khiến anh không xác nhận tính chân thực của vấn đề này.

Mặc dù không hoài nghi hành động lần này của Tiêu Diệc San có tính trả thù, nhưng vì lấy lại được người con gái anh yêu, anh vẫn đồng ý dùng máy bay tư nhân của bạn lãng lẽ đem hai mẹ con bị cầm trở về nước mang về.

Họ đồng ý ở trước mặt Sở Văn Thiên nói ra chân tướng sự việc, mục đích của anh không phải là vì lấy được Sở Thành, chỉ là vì muốn làm rõ chân tướng, chỉ là vì một cô gái khiến anh đau đớn nhiều năm như vậy! Nhưng người tính không bằng trời tính, người biết rõ chân tướng trong nháy mắt đều ra đi, không để lại một chút rắc rối nào cả. Khi mọi người không còn đi truy cứu nữa, anh là kẻ không liên quan truy cứu còn ý nghĩa gì?

"Làm sao có thể? Sở Khương, anh nói Sở Mạnh, anh ấy có thể với anh . . . . ." Ngưng Lộ lần này thật sự kinh hoàng, tay mảnh khảnh vội vàng bịt miệng. Anh ấy nói Sở Mạnh có thể không phải là con trai của Sở Văn Thiên sao? Không thể nào, không thể nào!!! Cô rõ ràng nhớ chuyện anh từng nói với cô trên xe năm ấy. Anh ấy chỉ nói không phải là anh em ruột với Sở Khương thôi, không phải sao? Vì chuyện này nên ban đầu cô có không cách nào mở miệng nói rõ cùng Sở Khương. Nhưng tại sao từ trong miệng Sở Khương nói ra lại khác? Cô không hiểu, một chút cũng không hiểu!

Rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện cô không hiểu đây?

"Mẹ con Tiêu Diệc San cũng nói vậy. Mà hình như ba anh cũng có biết chút, nhưng ông không chịu nói một câu. Nhưng từ ánh mắt của ông, anh có thể thấy, ông ấy bù đắp cho anh hai chiếm đa số. Bất kể anh hai có phải là con ông hay không, ông đều ở bên anh." Tâm tình Sở Khương nặng nề nói. Ân oán đời trước tiếp diễn trên người bọn họ, kết quả vẫn là càng thêm khổ đau!

"Tiêu. . . . Anh nói là em họ Sở Mạnh sao? Làm sao anh biết cô ta?" Đối với Tiêu Diệc San, Ngưng Lộ không có nhiều thiện cảm, nhiều lắm là nhớ người này thôi, huống chi cô ta còn giờ trò chuyện Bảo Bảo cô sinh non nữa. Thật may mắn là bảo bối của cô vẫn khỏe mạnh cường tráng mà lớn lên, nếu không cô nhất định sẽ hận cô ta. Ngưng Lộ trầm nghĩ trong lòng. Không trách được ánh mắt cô ta nhìn Sở Mạnh luôn mang theo ái mộ, thì ra cô ta đã sớm biết cô với anh không phải là quan hệ anh em họ gần gũi!

"Đúng vậy. Thật ra thì lúc anh xuất ngoại được nửa năm, cô ta đã tìm tới anh! Điện thoại với địa chỉ của em đều là cô ta cho anh. Đúng rồi, Lộ Lộ, năm ấy anh gửi quà về em có nhận được không?" Sở Khương như nghĩ đến cái gì đó hỏi. Sau khi gửi quà một tuần lễ, rốt cuộc anh không chịu được nhớ nhưng nên gọi điện thoại cho cô, nhưng đầu bên kia điện khóa máy. Anh không cam lòng nên mấy ngày đều gọi, nhưng kết quả vẫn như cũ. Anh cho là cô chỉ bị anh hai quản, vì không để cho cô chịu khổ sở anh cũng chỉ có thể dừng hành động gần như điên cuồng của mình.

"Em nhận được! Cảm ơn anh!" Ngưng Lộ nhỏ giọng nói, ngượng ngùng cúi đầu. Cô nghĩ chuyện bởi vì quà tặng kia mà khiến Sở Mạnh nổi giận làm cô động thai.

"Vậy còn thư, em đọc chưa?" Nếu như cô xem cũng sẽ không như bây giờ? Anh rõ ràng đã nói rất rõ ràng, anh nhất định sẽ mang cô về.

"Sở Khương, chuyện lúc trước không nên nhắc lại được không? Chúng ta đã không thể!" Ngưng Lộ biết anh nghĩ gì, nhưng cô không muốn mang gánh nặng này trên lưng nữa. Bây giờ cô đã kết hôn, có con, dù không phải là vì tình cảm, nhưng vì con trai bảo bối của cô khiến cô không thể rời bỏ nơi được gọi là "nhà" kia. Đúng vậy, bọn họ không phải là vì tình cảm, nhưng là vì cái gì? Quan hệ của bọn họ vốn là như vậy, rõ ràng trong khoảng thời gian này đã khá hơn một chút, nhưng hiện tại anh ấy lại không muốn thấy cô, làm cô không hiểu Sở Mạnh đang nghĩ gì, nên xử lý quan hệ giữa bọn họ như thế nào . . .

Vợ chồng sao? Chỉ là một đôi kết hôn 6 năm, có một con trai sắp 5 tuổi sao? Thật ra cho tới bây giờ thì cô cũng chưa có hiểu qua suy nghĩ thực sự của anh! Là cô vẫn chống cự anh! Mà một lần lại một lần anh khiến cô thu hẹp lại cánh cửa của lòng mình thì cũng đã vượt quá tình cảm vợ chồng thông thường rồi.

Là cô sai rồi sao? Hay vẫn là anh sai? Đã sớm không phân rõ được rồi! Duy nhất còn phân rõ chính là cô và Sở Khương đã không thể nào trở về như trước! Đi qua một đoạn năm tháng dài như vậy, rất nhiều thứ đã sớm thay đổi! Sở Khương, người con trai áo trắng quần đen đó, người con trai đã cùng cô đi qua nhiều tháng năm đó, hôm nay anh đã không còn là anh, cô cũng không còn là cô! Làm sao có thể tiếp tục?

"Lộ Lộ. . . . Anh không quan tâm. Anh không quan tâm! Anh chỉ muốn em trở lại bên cạnh anh, được không?" Nghe được cô cự tuyệt, Sở Khương dừng xe ven đường, hoảng hốt mà ôm lấy cô! Anh không phải không nghĩ tới cô sẽ cự tuyệt anh, nhưng khi nghe được anh vẫn nhìn không được mà đau lòng! Niềm tin trong lòng đã sụp đổ trong nháy mắt!

"Sở Khương, xin lỗi! Thật xin lỗi! Em không có cách nào khác!" Ngưng Lộ muốn đẩy ra anh, nhưng anh lại ôm chặt hơn.

"Lộ Lộ, nói cho anh biết. Có phải em thích anh hai hay không?" Cô không ngừng cự tuyệt khiến lòng anh chìm đến đáy, vì đáp án không biết đó mà cảm thấy nặng nề. Nếu như là vậy, vậy anh phải làm sao? Tâm huyết anh cố gắng nhiều năm như vậy coi là cái gì?

"Sở Khương, thật xin lỗi. Đến nhà em rồi! Em về trước đây!" Vấn đề của anh hỏi khó Ngưng Lộ rồi. Khi anh buông cô ra, cô nhìn thấy bên ngoài đã cách nhà không xa, đi mấy phút là có thể đến, cho nên cô không chút do dự đẩy cửa xuống xe. Sự chất vấn của Sở Khương khiến lòng cô không thể bình tĩnh. Cô thích Sở Mạnh sao? Không thể nào! Cô làm sao sẽ thích tên đàn ông từ lần gặp mặt đầu tiên đã không ngừng ép buộc cô? Sẽ không, sẽ không!!!

"Lộ Lộ, không cần trốn tránh được không? Trở về suy nghĩ thật kỹ lời của anh. Nghĩ kỹ rồi cho anh biết đáp án được không? Bất kể là kết quả gì, em phải nhớ kỹ anh vĩnh viễn sẽ đứng ở bên cạnh em." Nhìn cô hoảng hốt, tay Sở Khương đặt trên tay lái đã cảm đến trắng bệch, hoảng loạn như vậy thể hiện cái gì?

Lộ Lộ, em còn là của anh sao? Trái tim vẫn rất đau, nhưng anh đã không còn là chàng thiếu niên trẻ người non dạ đó nữa rồi, cho dù đau khổ hơn nữa anh cũng không chảy nước mắt.

Dưới màn đêm, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, bầu trời chỉ trả lại anh sự im lặng . . .

***

Ngưng Lộ ở nhà đã một hơn tuần lễ, vẫn không đợi được người đàn ông làm cô hoang mang mấy ngày nay trở về.

Ngày đó sau khi từ trên xe Sở Khương vội vàng đi, lòng của cô không bình tĩnh được. Về đến nhà, cô không dám suy nghĩ kỹ tại sao? Sợ đáp án sẽ làm mình không thể chấp nhận. Cô sợ, cô thật sự sợ!

Chủ nhật, thời tiết đẹp! Trời màu xanh, mây màu trắng.

Sáng sớm Ngưng Lộ lấy toàn bộ quần áo trong ngăn kéo ra sắp xếp một lần, xong rồi thì phát hiện thời gian trôi qua quá chậm. Chạy tới phòng đồ chơi của con trai bảo bối chơi xe với con, nhưng cô không yên lòng, không cẩn thận làm mấy chiếc xe đất muốn chết kia đụng vào vách tường. Bạn nhỏ Sở Trí Tu cũng phớt lờ, cậu thờ phỉ phò cất xe vào, sau đó nói cùng cô chơi ghép hình, nhưng chơi được một nửa lại phát hiện người mẹ ngày thường luôn dịu dàng kia lại giận người, được rồi! Cậu là nam tử hán đội trời đạp đất không thể so đo với phụ nữ, huống chi phụ nữ này lại là mẹ cậu! Cho nên bọn họ chơi trò khác!

"Nhanh lên một chút á..., mẹ, đi chuyển đi, đi chuyển đi! Ai nha, chết rồi." Truyền tới bên tai tiếng thờ dài của bạn nhỏ Sở Trí Tu.

Ngưng Lộ sững sờ ngẩng đầu, phát hiện trong TV mình bị đánh thảm hại mà chết.

"Mẹ xem mẹ xem, mau chết như thế, mẹ thiệt là tệ! Nếu như là ba thì chúng ta sớm qua bao nhiêu hăm rồi!" Sở Trí Tu ném máy chơi game xuống, không chịu chơi!

"Xin lỗi bảo bối!" Bị con trai mình xem thường có thảm hại hơn sao? Hơn nữa còn so sánh cô với người đàn ông kia? Làm sao so? Cái tên đáng ghét kia bây giờ còn chưa về sao? Có phải anh ta không cần hai mẹ con bọn họ không?

"Mẹ, có phải mẹ khó chịu không?" Rốt cuộc nhận thấy mẹ hôm nay rất không thích hợp, Sở Trí Tu khó được có được lúc tri kỷ như vậy.

"Bảo bối, mẹ chỉ là đang nghĩ vài chuyện mà thôi." Ôm sát thân thể nhỏ bé mềm mại của con trai, trong lòng Ngưng Lộ cảm động. May mắn là có Tiểu Bảo Bối này bên người, nếu không không biết cuộc sống này sẽ trải qua như thế nào.

"Mẹ, có phải mẹ nhớ ba không?" Tiểu tử không nói thì thôi, đã nói thì làm người ta thất kinh!

"Đâu có đâu?" Ngưng Lộ đưa tay nheo khuôn mặt nhỏ bé của con, nhưng bởi vì lời của con mà mặt nóng lên.

"Mẹ, nói dối là một thói quen xấu!" Bạn nhỏ Sở Trí Tu từ trong lòng mẹ ngẩng đầu nghiêm mặt nói.

"Mẹ đâu có nói dối!" Thật là lòng người quý lớn, tâm tư của cô lại bị một đứa nhỏ không tới 5 tuổi đoán được, thật là đáng sợ! Cũng may đứa nhỏ này là con trai cô.

"Thôi mẹ quên đi." Mặt Sở Trí Tu như hiểu ra gì đó, khoát khoát tay, lộ ra bộ dạng hoàn toàn hiểu biết.

"Tiểu Bại Hoại! Không cho quên đi! Muốn nói điều gì?" Ngưng Lộ rớt cuộc lộ ra nụ cười mấy ngày qua khó có được. Bảo bối là niềm vui của cô!

"Phụ nữ đều nói một đằng, làm một nẻo!" Đưa ra ngón tay mập mạp, Sở Trí Tu chỉ vào mẹ thờ dài nói.

"Ha, còn nhỏ tuổi mà lại nói lời này! Nói nhanh một chút, là ai dạy con?"

"Mẹ, mẹ chơi xấu! Con không muốn chơi!"

"Vậy con nói không?" Nhất định là Sở Mạnh nói! Anh ta sao có thể dạy con như vậy!

"Là chú Tổng nói!" Lần trước lúc cậu đi thăm ba, không biết chú Tổng nói với ba cái gì, sau đó cậu phục hồi tinh thần lại cũng chỉ nghe một câu, sau đó ba nhìn cậu hồi lâu mới nói một câu: "Cố lẽ người khác sẽ vậy, nhưng cô ấy thì không!" Cô ấy mà lần trước ba nói là ai? Là mẹ hả? Nhưng đầu cậu nhỏ cũng không có suy nghĩ sâu xa lời người lớn nói.

Hai mẹ con trong phòng đuổi nhau đến ầm ĩ. Một đuổi theo một trốn, đáng tiếc thể lực Ngưng Lộ không tốt hơn con trai mình bao nhiêu, mới một lát cô đã thở hổn hển ngồi xuống đất.

"Mẹ, mẹ thật là kém!" Sở Trí Tu đứng ở cửa, miệng lớn tiếng cười, vui vẻ như vậy! Gương mặt nhỏ nhỏ đó dường như chổng chéo lên một gương mặt khác đã lâu không thấy, Ngưng Lộ ngồi dưới đất quên thu hồi tầm mắt mình!

Đó là con trai của cô, cũng là con trai của anh. . . . . Quan hệ máu mủ có thể gần gũi tới mức nào? Trước kia cô không có suy nghĩ sâu xa, hiện tại đã cảm nhận sâu sắc hơn, đó là một chuyện vĩnh viễn không cách nào thay đổi! Bụng cô mang thai gần mười tháng mới sinh ra được Bảo Bảo thể nhưng lại có thể giống người khác như thế. Ánh mắt ẩm ướt như có thứ muốn chảy xuống! Thật đáng ghét! Vậy mà cô lại muốn khóc!

Người đàn ông ghê tởm đó, kể từ ở với anh mấy năm nay cô khóc còn nhiều hơn 20 năm trước cộng lại. Anh ta thật sự rất ghê tởm!

Nói không gặp là không gặp! Sao có thể có kẻ tuyệt tình như vậy? Hay anh vốn là vô tình? Đã là vô tình tại sao còn phải cho cô nhiều biểu hiện giả dối như vậy, để cô cho là anh đối với cô là có tâm, để cô cho là cánh tay vững chắc của anh thật sự có thể dựa vào cả đời, thậm chí để cô tin rằng anh thực sự muốn cho cô vui vẻ. Đúng vậy, vui vẻ! Buổi tối ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, có một người đàn ông ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Anh muốn cho em vui vẻ có được không?"

Có phải lúc ấy ánh trăng quá mờ lung mờ hoặc tìm anh không? Có phải là anh chỉ là nhất thời? Tại sao lúc này cô còn có thể nhớ tới chuyện đã lâu như vậy?

Nước mắt trong suốt đã ướt đầm hai gò má.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Xin lỗi mẹ! Mẹ, mẹ không phải muốn khóc! Con không chạy nữa được không? Con cũng không chọc mẹ tức giận nữa!" Dù sao tiểu quỷ vẫn là con nít!

Sở Trí Tu thấy mẹ khóc thương tâm như vậy, cho là mình chọc mẹ tức giận! Cậu lớn như vậy còn chưa thấy mẹ khóc thành ra như vậy? Vậy phải làm sao bây giờ? Bàn tay nhỏ mập mạp vươn ra, lau đi chất lỏng còn mang theo nhiệt độ trên mặt mẹ. Haiz, phụ nữ, bất kể lớn nhỏ đều là mít ướt, mẹ lớn như vậy còn khóc như bé gái trong nhà trẻ vậy!

Ngưng Lộ dùng sức ôm lấy con trai, mặt dán tóc của con, không cách nào dùng khóc.

"Thiếu phu nhân, Nhị Thiếu Gia tới chơi, muốn cho cậu ta đi lên không?" Một tiếng gõ cửa cắt đứt tiếng khóc không kèm chế được của Ngưng Lộ.

Sở Khương tới? Anh tìm cô có chuyện gì? Từ lần trước anh đưa cô về nhà bọn họ không gặp mặt, cũng không gọi điện thoại. Cô cho là cô đã nói đủ rõ ràng. Nhưng nếu người đã tới rồi, vậy thì lên đây đi!

"Thím Trương, con xuống ngay! Thím bảo anh ấy chờ một chút!" Ngưng Lộ vội vàng lau khô nước mắt trên mặt, giờ phút này cô nhất định rất nhếch nhác?

"Mẹ, mẹ khóc xấu quá!" Lúc Ngưng Lộ xoay người muốn đi vào phòng rửa tay, rửa mặt thì một giọng nói không lớn không nhỏ vang lên phía sau.

Tại sao những lời này quen thuộc như vậy?

"Sở Trí Tu, sao con có thể quá đáng như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cùng Nhau Đau Đi

Đây là lần đầu tiên Sở Khương tới chỗ ở của anh hai.

Khi vào cửa thì không ngừng quan sát, nơi này không tính lớn, nhiều lắm chỉ là căn nhà 300 mét vuông mà thôi, không thể so với đại trạch Sở gia. Nhưng mà ba người ở thêm một Thím Trương cũng là dư dả rồi, ít nhất bọn họ ở bên ngoài cũng rất thoải mái.

Sau khi kết hôn thì anh hai chuyển ra ngoài ở, thật ra thì cũng là vì tốt cho Lộ Lộ chăng? Tính tình Lộ Lộ căn bản là không thể sống chung hòa bình với ba mẹ anh, huống chi vợ chồng bọn họ còn có nhiều nhân tố bên ngoài như vậy.

Có lẽ anh hai cũng quan tâm cô ấy ở mức độ nào đó! Nhưng anh không chấp nhận kết quả như thế. Dù là sau đó anh hai đối với cô ấy tốt thế nào, cũng không chối bỏ được sự thật rằng anh ta đã từng nhẫn tâm chia rẽ bọn họ. Vừa bắt đầu đã sai đường vĩnh viễn cũng đi không tới điểm cuối, không phải sao? Cho nên bất kể như thế nào, lần này anh nhất định phải cùng Lộ Lộ đối mặt với anh hai, làm rõ đoạn nghiệt duyên này! Anh muốn cùng cô bắt đầu lại lần nữa, anh muốn thực hiện nguyện vọng nhiều năm trước, cho cô một gia đình hạnh phúc hoàn mỹ.

"Nhị Thiếu Gia, mời cậu ngồi. Uống ly trà trước đi! Thiếu phu nhân lập tức xuống ngay." Thím Trương đối với Nhị Thiếu Gia Sở gia vẫn có ấn tượng tốt, dù sao khi còn làm ở đại trạch Sở gia thì cậu cũng chưa hề lớn tiếng trách mắng bọn họ. Bà cũng có nghe qua quá khứ của anh và thiếu phu nhân, nhưng chỉ có thể trách bọn họ hữu duyên vô phận thôi ...

Kể từ xảy ra chuyện cho tới bây giờ, đại thiếu gia cũng chưa về nhà, cũng không biết hôm nay Nhị Thiếu Gia tới cửa là có chuyện gì?

"Thím Trương, không cần khách sáo! Thím bận việc thì để mình con chờ được rồi." Sở Khương khẽ mỉm cười nói.

"Vậy tôi đi làm việc trước! Có gì Nhị Thiếu Gia cứ gọi tôi!" Thím Trương lui xuống.

Không đến mười phút, Ngưng Lộ nắm tay con trai xuống lầu.

"Sở Khương, sao anh lại tới đây?" Ngưng Lộ với con trai vẫn nhìn chằm chằm máy chơi game trong tay ngồi trên salon đối diện Sở Khương: "Sở Trí Tu, chào chú đi!" Ngưng Lộ vuốt khuôn mặt nhỏ của con trai, đứa nhỏ hình như luôn giữ cảm giác bức dọc với Sở Khương, cũng không biết nảy sinh từ khi nào nữa!

"Chào chú!" Vì bất đắc dĩ, ngay cả mặt Sở Trí Tu cũng không giương lên, đáp xong một tiếng lại tiếp tục đùa nghịch máy chơi game trong tay. Mặc dù đã gặp qua Sở Khương mấy lần, nhưng người bạn nhỏ ghi hận, vẫn không thể quên người lần trước đùng cạ làm cho khuôn mặt nhỏ khôi ngô của cậu thiếu chút nữa bị phá hoại, người bạn nhỏ cười lần hai. Sở Trí Tu cậu quen ác bá, thậm chí có người dám giễu cợt cậu, có thể tưởng tượng cái đầu nhỏ của cậu ghi hận bao nhiêu tên đầu sỏ gây nên đó!

"Thật xin lỗi!" Ngưng Lộ nhìn đứa con một chút lễ phép cũng không có, vừa yêu vừa hận: "Sở Trí Tu, sao con có thể như vậy? Chào hỏi thì phải nhìn mặt đối phương. Ở trường có giáo không dạy con hả?"

"Chào chú!" Lần này rốt cuộc ngừng đầu lên.

"Không sao!" Sở Khương nhìn mẹ con bọn họ không thể chen vào được, trong lòng lạnh như băng. Con đường của bọn họ phải đi như thế nào? Anh hai sẽ buông tay sao? Lộ Lộ thì sao? Còn có một sự thật không thể xóa bỏ, đó là một đứa nhỏ không có cảm tình với anh. Nếu như tương lai bọn họ ở chung một chỗ, vậy sẽ có bao nhiêu chuyện phong ba bão táp? Nhưng bất kể như thế nào, anh vẫn muốn thử.

"Sở Khương, anh tới có chuyện gì sao?" Ngưng Lộ ngừng lên nhìn Sở Khương vẫn nhìn cô đắm đuối. Ánh mắt anh nóng rực làm cô hơi sợ!

"Hôm nay anh hai xuất viện, anh ấy không về nhà sao?" Sở Khương uống một ngụm trà, chậm rãi nói ra mục đích hôm nay anh tới. Anh biết rõ anh hai ở nơi nào còn hỏi. Rõ ràng anh hai đã xuất viện cũng không về nhà ở, vậy thể hiện cái gì? Mà nếu Lộ Lộ biết anh hai làm như vậy thì có phản ứng gì?

"Anh nói anh ấy xuất viện?" Tay Ngưng Lộ vuốt tóc con trai cứng đờ. Sở Khương nói anh ấy xuất viện? Vậy sao anh ấy không về? Lại đi đâu rồi? Thế mấy ngày qua cô lo lắng cho anh thì sao? Cảm giác hờn giận không tên tràn ngập trong ngực.

"Mẹ, tôi hôm qua con đã biết!" Sở Trí Tu bĩu môi khinh thường nói. Tôi hôm qua cậu có chat video với ba, nhưng ba nói tạm thời sẽ không về nhà, cũng không có hỏi thăm mẹ như ngày thường, cậu cho là mẹ cũng biết!

"Tại sao?" Cảm giác mất mát trong lòng lần nữa ập vào lòng. Lúc anh nằm viện không để cho cô đi thăm, xuất viện không về nhà cũng không nói với cô một tiếng? Rốt cuộc anh đặt cô ở vị trí nào chứ?

"Mẹ, mẹ rất buồn sao? Nếu không con dẫn mẹ đi tìm ba được không?" Sở Trí Tu nháy xuống đầu gối mẹ, tôi hôm qua ba có nói với cậu ba ở đâu.

"Lộ Lộ, chúng ta cùng đi tìm anh hai. Anh có lời muốn nói với anh ấy!" Sở Khương kinh ngạc nhìn Sở Trí Tu, thì ra anh hai cái gì cũng nói con trai mình nhưng không nói một tiếng với Lộ Lộ, vậy có phải nói rõ anh chỉ yêu con trai mà thôi không? Nếu như vậy, tất cả đã trở nên thuận lợi hơn rồi.

"Thật quá đáng! Anh ta thật là quá đáng! Em muốn đi tìm anh ấy!" Oán giận biến thành động lực, Ngưng Lộ dùng sức đứng dậy. Cô nhất định phải ở trước mặt anh hỏi rõ ràng, rốt cuộc anh ta đang mưu tính cái gì!

"Mẹ, con đi với mẹ." Nét mặt bạn nhỏ Sở Trí Tu hưng phấn xem cuộc vui chiếm đa số! Cậu chưa bao giờ thấy ba mẹ cãi nhau không biết người nào sẽ thắng? Chẳng qua nếu như cậu biết lần này đi ba mẹ lại vì vậy mà xa nhau, không biết cậu có cười nổi không đây?

"Lộ Lộ, con nít có thể không thích hợp nghe người lớn nói chuyện." Sở Khương cũng đứng dậy thản nhiên nhìn khuôn mặt nóng lòng của đứa nhỏ.

"Bảo bối, con ở nhà chờ mẹ về được không? Mẹ có một số việc muốn nói với ba!" Sở Khương nói không sai, không thể ở trước mặt con trẻ nói chuyện như vậy.

"Mẹ, nhưng con muốn đi theo thì làm sao bây giờ?" Sở Trí Tu còn chưa muốn buông tha. Đặc biệt là cái chú muốn ngăn cản cậu đi với mẹ đó.

"Mẹ nói không thể! Thím Trương, con đi ra ngoài, thím trông Sở Trí Tu!" Lần đầu tiên Ngưng Lộ nghiêm trọng như thế, theo sát con trai nói chuyện.

"Mẹ, con không đi cũng có thể nhìn thấy ba! Con chat video với ba!" Bị cự tuyệt vô tình, lòng tự ái nhỏ nhỏ của đứa trẻ bị tổn thương, "rầm rầm" chạy lên lầu.

Hừ, cậu mới không thích!

"Nó luôn vậy sao?" Nhìn thân thể nhỏ bé chạy như bay đó, Sở Khương cau mày lại.

"Ngại quá. Chúng ta đi thôi!" Đối với con trai bảo bối của cô, Ngưng Lộ không muốn nhiều lời! Có lẽ nó bá đạo, vô lễ một chút, nhưng tuyệt đối là đứa trẻ rất đáng yêu. Có lẽ ở trong lòng ba mẹ, bất kể như thế nào thì con cái nhà mình đều tốt nhất sao? Ít nhất Ngưng Lộ chưa bao giờ cho là con nhà mình có cái gì không tốt, chẳng qua là có chút kiêu ngạo mà thôi, đó là vì con có một người ba đủ để nó kiêu ngạo mà thôi.

***

Buổi trưa ánh mặt trời rất chói mắt, cũng làm cho nơi an giấc ngàn thu của con người trở nên không hề âm u, lạnh lẽo và đáng sợ nữa.

"Cậu Sở? Đã lâu không gặp." Hôm nay lão Trương trực ca sáng, không nghĩ vậy lại gặp được Sở Mạnh nhiều năm chưa ghé tới đây.

"Bác Trương." Sở Mạnh ngồi chồm hổm trên nệm đất, không ngừng đầu, bình tĩnh nhìn cô gái có nụ cười mỉm trên mặt, anh phải gọi cô gái đó là "mẹ".

Làm sao mẹ có thể cười vui vẻ đến như vậy? Mẹ có biết không? Con bị mấy người có quan hệ không rõ ràng kia làm phát điên rồi. Làm sao mẹ còn có thể cười nhẹ nhõm như vậy chứ hả mẹ???

Những ngày này, anh vẫn nhớ lời Tiểu Tình Nguyệt nói trước khi chết, bà nói mẹ anh biết. Nhưng anh phải làm sao đi tìm một người đã qua đời nhiều năm làm rõ thực hư mọi chuyện, ngay cả khi anh có bản lĩnh phi thường thì cũng không đuổi kịp Diêm Vương! Nhưng anh vẫn phải tới, anh nghĩ, lời Tiểu Tình Nguyệt nói phải chăng còn có hàm nghĩa khác.

Mẹ thật sự có thể cho con biết chân tướng cuối cùng sao? Ngón tay thon dài vuốt tấm hình nhỏ.

"Gần đây, có người tới sao?" Ánh mắt sắc bén thấy được phía sau bia mộ có dấu vết màu trắng nhìn không giống như đã chịu hơn ba mươi năm mưa gió.

"Vâng, tôi nghĩ có." Lão Trương cũng ngồi xuống, hình như có nghe chuyện một đồng nghiệp trực ca sáng nói qua, mấy năm trước có một phụ nữ trung niên tới tế bái nhưng thừa dịp nhân viên làm việc không có đề ý đã cạy hủ tro cốt người chết ra, không phải là cái này chứ? Công viên tưởng niệm hàng năm cũng sẽ có một số mộ cần tu bổ, ông nghĩ vết này là nhân viên sửa chữa nơi đây làm ra nên cũng không có lưu ý. Vậy đây có phải chính là chuyện bọn họ nói có người tự mình tế bái mộ năm đó không? Lão Trương nghi ngờ, nói cho Sở Mạnh chuyện này.

"Bác Trương, đi lấy gì đó có thể cạy mấy cục gạch này ra giúp con." Nghe lão Trương nói, Sở Mạnh như nghĩ đến gì đó, phân phó lão Trương đi lấy công cụ.

"Cậu Sở, đây. . . . ." Lão Trương mang theo nón lá bắt đầu đổ mồ hôi. Không thể nào, bởi vì xảy ra chuyện lần trước mà bọn họ đã bị phê bình. Mặc dù bọn họ đã biết cậu Sở nhiều năm, nhưng làm như vậy thì không phù hợp quy định quản lý ở công viên tưởng niệm! Hơn nữa, đây đối với người đã khuất mà nói cũng là bất kính!

"Bác Trương, đừng dài dòng. Xảy ra chuyện gì con chịu trách nhiệm. Nhất định sẽ không liên lụy đến bác." Sở Mạnh có chút không kiên nhẫn, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng chứng thật suy nghĩ của mình không có sai. Nếu như đi không có lừa anh, anh nghĩ đáp án muốn anh nhất định ở trong này!

"Cậu Sở. . . . ." Lão Trương vẫn còn ở do dự!

"Con nói bác đi thì bác đi! Con nói rồi sẽ không để bác gặp chuyện không may! Bác Trương, con là người tùy tiện hứa hẹn sao?" Sở Mạnh không biết khi nào lời mình nói đã làm người khác không tin.

"Được rồi!" Uy nghi đàn ông quá mạnh mẽ, ngay lão Trương gần 60 tuổi cũng không khỏi tự chủ nghe lời anh.

Công cụ đào bới được lấy ra rất nhanh, Sở Mạnh lại từ chối lão Trương giúp đỡ, tự mình động thủ cạy tầng bùn nhão kia ra. Mỗi một lần này là mỗi một lần tìm anh đập mạnh. Anh cảm giác mình hồi hộp, đúng vậy, hồi hộp. Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với đáp án kia, nhưng giờ phút này anh lại "hồi hộp".

Những tiếng đánh mạnh không ngừng vang dưới ánh mặt trời chói chang trong công viên tưởng niệm, bởi vì trời khá nóng, cũng bởi vì dùng sức, quần áo sau lưng Sở Mạnh đã ướt đẫm, phần lưng to lớn theo động tác trên tay mà phập phồng.

"Bác Trương, giúp con chuẩn bị nước." Gạch đã bị anh nhanh chóng cạy ra, anh chỉ mượn cơ thể lão Trương tránh mặt mà thôi. Anh không muốn cho người ngoài thấy thứ không nên thấy.

Lão Trương biết anh không muốn cho người khác thấy, không nói gì tránh ra.

Cuối cùng đã tới thời điểm vạch trần đáp án cuối cùng rồi sao? Mẹ, xin lỗi! Rốt cuộc sẽ mang đến cho con "vui mừng" gì đây! Lấy viên gạch màu xanh ra, một hộp nhỏ màu đen chạm trổ hoa văn đang ở trước mắt. Sở Mạnh đưa tay ra đột nhiên dừng giữa không trung.

Anh hận mình do dự, đây là chuyện anh chưa từng trải qua. Do dự cái gì đây? Anh không phải đã sớm nhìn thấu sao? Cuối cùng bàn tay vuron ra lấy cái hộp dính ít bùn, mờ ra.

Chính là nó! Chính là nó! Giờ khắc này Sở Mạnh không thể không vì Tiêu Tinh Nguyệt suy nghĩ cẩn thận mà vỡ tay! Nếu như vào thời điểm sau cùng bà không nói ra, vậy thân thể anh sẽ giấu giếm cả đời sao?

Anh đề ý sao? Đúng vậy, thật ra thì anh đề ý! Anh đề ý tóm lại anh là con ai. Anh đề ý khổ cực cố gắng nhiều năm như vậy của anh lại phát hiện thật ra cái gì mình cũng không phải! Không phải là con trai của Sở Văn Thiên, không có một chút quan hệ với Sở gia! Tất cả những chuyện anh làm trong mắt người khác đều là trò cười!

Một trò cười không có người xem! Anh muốn trả thù ai? Sở Văn Thiên sao? Hay Sở Khương? Vì sao anh trả thù chứ? Đã nhiều năm, người ta đối xử với mấy so với con trai ruột còn tốt hơn, vậy mà anh lại làm chuyện ra khiến mọi người đều đau thương. Bây giờ anh phải dùng thân phận gì trả về đây? Trả về đối mặt với người phụ nữ anh đương nhiên cho là vợ mình?

Ngưng Nhi, nếu như em biết sự thật? Có phải sẽ ước gì cách anh càng xa càng tốt không? Phải không?

Di, con không hề ngờ tới, người đứng sau chuyện này là di sao? Con đã từng tin tưởng di!!!

Phụ nữ yêu là chuyện đáng sợ nhất trên đời, có thể khiến người ta lên thiên đường, cũng có thể sau một giây làm người ta rơi xuống địa ngục muôn đời, muôn kiếp không thể quay về.

Có phải chúng ta đều không có được hạnh phúc của mình không? Mẹ thân yêu của con!

"Cậu Sở, nước đây!" Mặt trời tỏa nắng gắt, lão Trương xách theo một thùng nước đi tới. Xem ra cậu Sở đã lấy được thứ cậu ấy muốn, bây giờ con người thật là quá quái gở, để một người đã qua đời nhiều năm như vậy vẫn không thể yên giấc. Cô gái này khi còn sống rốt cuộc có bí mật gì không thể nói ra? Tại sao cậu Sở lại nắm chặt cái túi nhỏ bịt kín không nói lời nào, trên mặt có đau khổ không nói ra được. Là đau khổ không sai chứ? Ừ, nhưng trên mặt cậu Sở sao lại về mặt này? Lão Trương xách theo nước không dám hỏi nhiều nữa câu.

"Bác Trương, con đi! Chuyện còn lại bác giúp con xử lý!" Mãi cho đến khi lão Trương đứng đó đã 5 phút thì Sở Mạnh mới đứng lên, ngay cả áo khoác bên cạnh cũng không cầm theo mà đi xuống chân núi.

"Cậu Sở, áo khoác của cậu!" Lão Trương muốn đuổi theo, nhưng đông rồi rầm trước mặt này phải thu thập cho xong ngay lập tức! Bất đắc dĩ nhìn bóng dáng cao lớn càng lúc càng xa đó, lão Trương ngồi xỏm người xuống, đem hủ tro cốt cất xong, làm bằng phẳng lớp gạch. Xin lỗi, cô nghỉ ngơi đi! Đoán chừng sau này sẽ không người đến quấy rầy cô nữa ...

***

Có ai 3 giờ chiều đã bắt đầu uống rượu không? Còn là một người uống rượu giải sầu? Có, chính là Sở đại tổng giám đốc thất bại tình trường của chúng ta.

Trong phòng tổng thống khách sạn năm sao, sau khi về từ công viên tưởng niệm Sở Mạnh ném mình vào bồn tắm bình thường ít dùng đến, mở ra một bồn đầy nước lạnh, nhưng dù ngâm nước như thế nào cũng không thể xua tan đi cảm giác khó chịu đến tận cùng trong lòng anh!

Mẹ kiếp! Hai tay nắm chặt thành quyền, dùng sức đánh vào mặt nước, nhất thời bọt nước văng khắp nơi trong phòng tắm. Anh đứng lên, đều nói mỹ nhân tắm xong là mê người nhất, nhưng trên thực tế, mỹ nam cũng tuyệt không thua kém, đâu chỉ không thua gì, càng thêm khó gặp nữa! Ừ, tuy vậy không ai có cơ hội thấy màn trước mắt này: toàn thân cơ bắp rắn chắc bởi vì mới vừa tắm rửa xong mà tỏa ánh sáng mê người, mỗi một khối đều là kiệt tác của thượng đế, dưới ánh đèn làm người ta không nhìn được muốn vươn tay sờ thử có phải cũng mê người như khi nhìn hay không, sợi tóc ướt, mềm mại, đen nhánh nổi bật lên khuôn mặt sáng sủa, tuần tử có một không hai của anh.

Tiện tay cầm áo choàng tắm màu trắng để ở một bên lên, cũng không quan tâm trên người có nước không, cứ như vậy mà mặc vào. Lúc này anh cần tề đại, quá khó khăn để chịu đựng sự thanh tỉnh!

Anh không phải người say rượu, công việc của anh cần anh luôn duy trì đầu óc tỉnh táo, nhưng bây giờ cái gì anh cũng không có, còn phải đầu óc tỉnh táo làm gì? Ngay cả vợ, anh cũng sắp không giữ được rồi!

Ngưng Nhi! Nhắm mắt lại, ra sức đem cả ly rượu nóng hừng hực rót vào bụng, nhưng càng uống gương mặt đỏ lại càng rõ ràng, cảnh ngày đó cô ở trong ngực Sở Khương không thể xóa mờ!

Bọn họ vốn là một đôi mà! Là anh vì việc riêng của mình mà cưỡng cầu cô. Anh biết anh sẽ không có kết quả tốt, hiện tại báo ứng không phải đã tới rồi sao? Tới thật nhanh! Ngưng Nhi, anh muốn nắm tay em không buông, nhưng trái tim em đã sớm trao người khác rồi! Anh nắm tay em còn có ích gì? Biết rõ là rất vô dụng, nhưng anh vẫn muốn em!

Toàn bộ 5, 6 bình rượu mạnh xếp thành một hàng rất chỉnh tề, ly thủy tinh nghiêng ngả ở mép bàn, màu vàng sánh của rượu nhỏ xuống trên sàn nhà, cả phòng đầy mùi rượu.

Anh lẳng lặng nằm trên mặt bàn, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng. Muốn quên cũng không quên được! Muốn say cũng không say được! Mặt của cô, nụ cười của cô, phiền muộn của cô, sự tức giận của cô, hơi thở gấp khi cô trần trọc phía dưới anh . . . . . Tất cả, tất cả của cô giống như cổ độc sống trong thân thể anh, chỉ cần phát tác sẽ đau tận xương tủy, anh phải làm sao mới có thể giải được?

Lúc này, tiếng điện thoại vang lên trong phòng, người nào có bản lĩnh phi thường biết anh đang ở đây? Không thể nào là A Tự, nếu như là cậu ta căn bản không gọi điện thoại, đây là sản nghiệp nhà cậu ta mà cậu ta chính là Tổng đại thiếu, chỉ cần cảm thấy tự động quẹt nhẹ là có thể đi vào. Cũng không thể là A Chính, A Chính không phải là người nhiều chuyện, biết tâm trạng anh không tốt sẽ không tới quấy rầy anh. Vậy là ai? Sẽ là cô ấy sao? Ngưng Nhi, em đến tìm anh sao?

Anh đã lâu không gặp cô, nhưng thật ra là nhớ chết luôn. Tuy nhiên anh còn phải hành hạ mình không được gặp cô! Ha ha, gặp thì sao chứ?

Không quan tâm, để nó vang đi! Ai anh cũng không muốn nhìn, chuyện gì cũng không muốn để ý! Tốt nhất say chết thôi!

Anh cho là anh không để ý thì điện thoại sẽ tự động ngừng, nhưng tiếng ồn chói tai kia một lần lại một lần vang lên, không chịu dừng!

Mẹ kiếp! Có ý tìm anh gây chuyện sao? Khách sạn nhà A Tự sao lại đáng ghét như vậy? Nào có một mực quấy rầy phòng VIP chứ?

"Chuyện gì?" Anh đã uống nhiều rượu, nhưng ý thức rất thanh tỉnh, bước chân cũng không có tập tễnh đi tới bắt máy cái điện thoại chết tiệt kia! Giọng nói lạnh lẽo làm nhân viên lễ tân cũng rợn cả người. Sao lại xui xẻo thế chứ?

"Sở tiên sinh, lầu dưới có một vị tự xưng là vợ của ngài, còn có một vị Sở tiên sinh khác nói muốn tìm ngài có chuyện, có để cho bọn họ lên không?" Không dám chần chờ, nhân viên lễ tân nói một hơi. Nếu không như vậy, cô nghĩ cô sẽ không có dũng khí nói tiếp. Sở tiên sinh phía trên không dễ chọc, nhưng Sở tiên sinh trước mặt này cũng vậy, anh ta lại uy hiếp cô nếu như cô không gọi điện thoại lên thì ngày mai cô cũng không đi làm nữa!

Công việc có phúc lợi tốt như vậy sao có thể bỏ chứ? Huống chi người đàn ông có văn hóa đó có vẻ sẽ không nói lời lừa gạt cô! Chỉ có thể trách cô không may, gặp phải người không nên gặp.

"Để cho bọn họ lên đây đi!" Ước chừng im lặng khoảng một phút, Sở Mạnh mới từ từ nói ra những lời này!

Anh còn chưa đi tìm bọn họ, bọn họ đã tìm tới rồi! Cứ như vậy không thể chờ đợi được sao? Quan Ngưng Lộ!!! Điện thoại bị ném mạnh xuống!

Kéo cửa ra, thấy một đôi nam nữ dính nhau như tường này làm tim Sở Mạnh nhói đau.

Người con trai hòa nhã như ngọc là Sở Khương sao? Cho dù là ở thương trường chém giết nhiều năm, lại không thể thay đổi được bản tính khiêm tốn

của nó. Mà người phụ nữ làm anh đau lòng cực điểm kia vẫn thùy mị, duyên dáng, không màng việc đời như vậy.

"Chuyện gì?" Giọng hơi mệt mỏi của, Sở Mạnh đem tay chống lên khung cửa, cũng không muốn cho bọn họ đi vào. Đây coi là gì chứ? Thì ra thật sự là anh yêu cầu quá đáng rồi, biết rõ không thể được, lại muốn mạnh mẽ lấy . . . . .

"Anh hai, cho chúng em vào đi. Em có lời muốn nói!" Sở Khương nhìn áo choàng tắm rộng rãi của anh hai, tóc rối bù như vừa tắm xong không lâu, trong giọng nói rõ ràng có mùi rượu. Trong ấn tượng của anh, Sở Mạnh vẫn luôn ngồi trên cao kia chưa bao giờ mất đi lý trí, chưa bao giờ sẽ nhếch nhác như hôm nay. . . . . Là vì sao?

"Chân của anh đỡ chưa?" Ngưng Lộ không có nhìn mặt anh, cô sợ nhìn sự không hoan nghênh và cự tuyệt ở anh. Tầm mắt chỉ chạm đến bắp chân lộ ra bên ngoài của anh, trên bắp đùi có một vết thương dài, là do lần trước gây nên sao? Cô nhớ trước kia trên người anh không có bất kỳ vết thương nào.

Mặt Ngưng Lộ như nghĩ đến cái gì đó, lập tức đỏ lên.

"Xem ra, em muốn tới quan tâm bộ dạng tôi?" Không quan tâm còn có người thứ ba ở hiện trường, Sở Mạnh không chế bản thân không được đem kéo Ngưng Lộ qua, khóa vào trong ngực. Mùi rượu nồng nặc bao quanh cơ thể cô.

"Anh buông em ra trước được không?" Không có thói quen ở trước mặt người khác gần gũi như thế, hơn nữa còn là ở trước mặt Sở Khương, Ngưng Lộ đỏ mặt muốn đẩy ra anh, nhưng anh lại không động đẩy chút nào.

"Anh hai, anh buông cô ấy ra! Em nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút." Vẻ đau đớn hiện lên trên mặt Sở Khương, nhất định anh hai phải như vậy trước mặt anh sao? Anh sắp không nén được tức giận rồi!

"Nói? Anh nghĩ vợ chồng anh còn có chuyện cần nói. Về phần em muốn nói chuyện gì với anh, chờ anh xử lý vấn đề của bọn anh tốt trước rồi hãy nói!" Sở Mạnh một tay đem bả Ngưng Lộ lên, tựa như bế đứa bé, một tay lúc Sở Khương còn phản ứng không kịp thì khóa lại. Sở Khương muốn nói với anh? Vậy phải xem anh có vui vẻ không! Mà bây giờ anh vừa đứng rất rất tức giận!

"Anh hai, mở cửa ra!" Sở Khương không nghĩ tới anh hai có thể như vậy, trước mặt anh bế Lộ Lộ đi vào, trong mắt của anh ấy lóe lên cái gì anh sẽ không nhìn ra sao? Anh hai, nhất định phải như thế trước mặt em sao?

"Buông em ra! Sao anh có thể như vậy?" Ngưng Lộ không ngừng quơ tay đánh vào phần lưng săn chắc của anh. Anh ta thật sự là người đã man không hiểu chuyện, ngay trước mặt Sở Khương ôm cô đi vào như vậy, có người mắt cũng biết anh muốn làm gì.

"Buông em ra! Sao anh có thể như vậy?" Ngưng Lộ không ngừng quơ tay đánh vào phần lưng săn chắc của anh. Anh ta thật sự là người đã man không hiểu chuyện, ngay trước mặt Sở Khương ôm cô đi vào như vậy, có người mắt cũng biết anh muốn làm gì.

Mà bây giờ cô bị anh đè chặt trên ván cửa, không thể động đậy, lại không dám gọi lớn tiếng. Bởi vì bên ngoài cánh cửa không ngừng truyền đến âm thanh làm gián đoạn, nhất định là Sở Khương đang gõ cửa. Tuy nói cửa phòng tổng thống khách sạn năm sao có hiệu quả cách âm tốt, nhưng dù sao giữa bọn họ cũng chỉ là một cánh cửa nhỏ, có động tác lớn gì người bên ngoài làm sao không nghe được?

"Em đã có thể đem đàn ông tới trước mặt tôi rồi, tôi là chồng danh chính ngôn thuận của em, chẳng lẽ không thể đối với em như vậy sao?" Giọng nói dịu dàng ngày thường đã sớm không còn tồn tại, lúc này trước mặt cô là Sở Mạnh cô thực sự biết, nói chuyện cay nghiệt, vô tình như vậy

"Tại sao anh luôn thích đem tội danh không liên quan đến em đổ lên đầu em?" Trong lòng Ngưng Lộ vô cùng oan ức, vô cùng tức giận, lần đầu tiên cô đứng cảm ngáng mặt lên đối mặt với anh. Lúc này sự châm chọc trong mắt anh khiến cô thấy xa lạ, rốt cuộc anh làm sao vậy?

"Cái miệng nhỏ này, thật là lợi hại! Còn không thừa nhận sao? Em dám phủ nhận em không phải mới vừa tới cùng người đàn ông khác sao? Em dám phủ nhận người đàn ông kia không phải là tình nhân cũ của em sao? Em dám phủ nhận em đã không còn cảm giác với hắn sao? Em nói cho tôi biết đi, Quan Ngưng Lộ! Nói đi!" Người chồng tức giận nắm chặt cổ cô, bắp đùi thon dài đè nặng lên cô làm cô không thể động đậy.

"Anh không có lòng tin vậy sao?" Ánh mắt cuồng loạn của anh khiến lòng Ngưng Lộ chưa xót. Sở Khương là mối tình đầu của cô nhiều năm như vậy, làm sao cô có thể nói quên là quên được? Nhưng bọn họ cũng đã kết hôn lâu rồi, cô và Sở Khương đã không thể quay lại được nữa. Chẳng lẽ làm bạn bè bình thường cũng không được sao? Huống chi bọn họ không phải cùng nhau lớn lên sao? Dù không phải là anh em ruột, chẳng lẽ một chút tình cảm cũng không có? Vấn đề của anh cô phải trả lời thế nào anh mới hài lòng?

"Đúng!" Anh trả lời gọn gàng linh hoạt: "Vậy em nói cho tôi biết, em còn yêu nó không?"

"Em không biết!" Những lời này nói ra khỏi miệng, Ngưng Lộ còn chưa kịp phản ứng, anh ngông cuồng hôn chồng chất lên môi cô!

Cô nói gì? Cô nói không biết sao? Có yêu một người hay không sao lại không biết? Chẳng qua là không muốn nói cho anh biết mà thôi chứ gì? Rõ ràng đã có đáp án còn muốn đi hỏi, không phải tự rước lấy nhục thì là cái gì? Sao anh không học cách từ bỏ đi chứ?

Nụ hôn này thô lỗ mà trực tiếp, không có chút thương hoa tiếc ngọc nào, Sở Mạnh hoàn toàn bị cô chọc giận, không biết là muốn trừng phạt cô hay là trừng phạt mình. Mỗi mông trên đôi môi của cô mút hết cái này đến cái khác, liên tục gầy vò, lực hôn của anh rất mạnh, hôn làm cho răng bọn họ chạm vào nhau, anh muốn đẩy môi cô ra tham tiền vào, nhưng cô gái bướng bỉnh đó ngậm chặt lại, không chịu thả lỏng.

Được, nếu không muốn hưởng thụ, vậy thì không cần hưởng thụ đâu.

Cánh tay dùng sức một chút, ôm cô lên, cổ tay nhẹ dùng sức để cho cô vòng chặc hông của anh, cả thân thể nhỏ nhắn hoàn toàn rời mặt đất, bị anh đè trên cửa.

"Uhm . . . ." Nụ hôn của anh quá mức mãnh liệt khiến cô không kịp suy nghĩ, cũng tạm thời quên mất ngoài cửa còn có một người đàn ông khác có lẽ vẫn còn đang chờ.

Rốt cuộc, anh thỏa mãn, buông đầu lưỡi vừa đau vừa tê của cô ra, mở cổ áo cô, sau đó chôn cả khuôn mặt vào.

"A, Sở Mạnh, cái tên khốn kiếp này, anh muốn làm cái gì? Buông tôi ra! Buông tôi ra!" Cô tức giận, đánh mạnh bả vai anh, thế nhưng anh lại cố ý dùng sức cắn một cái, lưu lại một vết thật sâu để cô đau kêu thành tiếng. Một cái đau này khiến cô ý thức được bây giờ bọn họ đang ở đâu, làm chuyện gì. Trời ạ, tại sao anh ta có thể như vậy? Làm nhục ngay trước trước mặt Sở Khương như vậy sao? Anh ta còn có thể càng quá đáng, xem mọi thứ không liên quan đến mình!

Nhắm chặt mắt cố gắng không để cho mình rơi lệ, nhưng cô không làm được, không làm được! Người đàn ông này cố ý không để cho cô dễ chịu!

"Đau không?" Anh ngừng đầu nhìn cô, trong tròng mắt ngăm đen chuyển thành một loại ánh sáng ác ma, lạnh lùng cười một tiếng làm cô run sợ.

Nước mắt lăn trên khuôn mặt nhỏ của cô khiến anh muốn nhẹ tay lại, nhưng cô nhắm chặt mắt lại làm cho lửa giận của anh càng rực cháy hơn! Cứ như vậy không muốn nhìn thấy anh sao?

"Quan Ngưng Lộ, mở mắt to ra nhìn tôi! Xem là ai đoạt lấy em? Không dám nhìn sao? Nếu như Sở Khương còn ở phía ngoài đó, nhất định có thể nghe được tiếng rên rỉ của em, xem tôi đoạt lấy em như thế nào không? Cũng cho nó biết người yêu cũ của nó, công chúa của nó ở dưới thân đàn ông đâm dằm cỡ nào!"

Phản eo gầy thoáng dùng sức, đẩy cô lên, bàn tay thăm dò vào trong váy đã bị kéo cao lên tới eo, gạt quần nhỏ của cô qua bên, không có bất kỳ động tác đạo đức yếu thương nào, hai ngón tay thô lỗ di chuyển.

"Không nên như vậy, đau quá!" Gương mặt của cô trở nên tái nhợt, đôi môi cắn đến chảy máu, anh hoàn toàn không bận tâm đến cô chưa động tình, động tác đi vào vừa sâu lại vừa mạnh, hơn nữa không có cho cô bất kỳ thời gian thích ứng đã di chuyển.

Trái tim, vẫn đau đớn, nhìn thấy cô khó chịu, vốn là lửa giận che mắt chính anh, cũng đau lòng theo, động tác cũng chậm hơn, rốt cuộc là muốn hành hạ cô hay là hành hạ mình đây?

"Sở Mạnh, anh chỉ biết đối với tôi như vậy? Tôi hận anh chết đi được!" Đau đớn làm cô uất ức, khiến giọng điệu Ngưng Lộ trở nên nguội lạnh, anh lại đối xử với cô như vậy, trước kia dù tức giận thế nào anh cũng sẽ không như vậy. Nhưng hôm nay cô căn bản không có chộc tới anh, không phải sao? Tại sao phải làm như vậy với cô? Tại sao? Có phải trong lòng anh cô chỉ là đối tượng phát tiết mà thôi không? Thân thể rất đau, trái tim cũng rất đau . . .

"Từ việc mỗi lần anh cưỡng bức tôi, anh còn biết cái gì chứ? Tôi chính là không quên được Sở Khương thì sao, anh có điểm nào đáng giá để tôi thích sao?"

Lời của cô ... giống như sấm chớp, thẳng tắp bổ vào đầu anh, tim còn có thể đau hơn sao?

"Cứ thích như vậy sao? Nhưng người bây giờ đoạt lấy em là tôi!" Không có đạo đức, không có thương tiếc, anh nặng nề rút ra, thô lỗ đi vào.

"Anh chính là ác ma! Tôi hận anh! Hận anh chết đi được. . . ." Cuối cùng, Ngưng Lộ không khống chế được mình đau khóc thành tiếng. Đau đớn đến tê liệt lần đầu tiên đó, hôm nay cô đã trải nghiệm lại, một lần nữa!

"Tôi là ác ma, tôi sẽ cho em nếm thử một chút cái gì gọi là ác ma." Không chút thương tiếc nào, cũng không quản cô khóc đến không thở nổi, cô gắng di chuyển hông, hướng lên phía trên đâm vào cô. Muốn đau thì cùng nhau đau đi! Nếu không cách nào sống yên ổn, vậy thì cùng nhau xuống địa ngục là được.

Nhiều năm như vậy, trong cảm nhận của cô anh dĩ nhiên là một ác ma chỉ biết cưỡng bức cô mà thôi! Ý thức bay xa rồi, anh đau, anh muốn cô cũng đau theo! Động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, lúc này anh căn bản không có cách lo lắng đến thân thể mảnh mai của cô có chịu được sức lực mạnh mẽ của anh hay không, anh chỉ muốn tổn thương cô mà thôi. Chỉ có như vậy, anh đau mới có thể dễ chịu hơn một chút!

Ngưng Nhi, Ngưng Nhi! Ở trong lòng em, anh chẳng là gì cả!!!

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Trả Lại Em Tự Do, Không Được Sao?

Trái tim còn có thể đau hơn nữa không?

Cánh cửa phòng hạng nhất với hiệu quả cách âm tốt làm người ta căn bản không nghe được người bên trong đang nói chuyện hay là đang làm cái gì? Nhưng mới vừa rồi, lúc tay anh đặt trên ván cửa lại cảm nhận rõ ràng nó rung. Rung đến tim anh đau như muốn rí máu!

Anh là đứa ngốc sao? Ngây ngốc đứng giữa vợ chồng bọn họ. Đúng vậy, anh hai nói không sai, bọn họ là vợ chồng, mà anh, nhiều lắm thì là bạn lâu năm chẳng? Có lẽ cái gì cũng không phải!

Anh không còn là thiếu niên sẽ vì đau lòng mà khóc nữa nữa, bây giờ anh là đầu tư cổ vấn Sở Khương nổi tiếng trên thị trường chứng khoán phố Wall, bao nhiêu danh môn phú hào đều muốn nịnh bợ anh, anh sao còn có thể khóc chứ?

Phía sau lưng lạnh run khiến anh lùi về vách tường phòng đối diện, trái tim chưa bao giờ lạnh lẽo đến thế. Có lẽ cho tới bây giờ anh chưa từng thực sự thắng anh hai, bất kể là 6 năm trước hay là hiện tại, anh vẫn thua thảm hại như vậy! Thua như vậy không hề có danh dự!

"Áaaaa. . . ." Một tiếng thét như đã thú bị thương vang vọng nơi hành lang vắng vẻ. Tại sao?

Lần đầu tiên, anh cảm giác mình bị thương, thương tích đầy mình, khó chịu hơn là không cách nào dừng lại được sự đau khổ kia! Có lẽ chỉ có tránh ra không nhìn thấy mới có thể làm mình dễ chịu hơn, giống như ở bên Mỹ những năm kia vậy.

Giống như là đã thú bị thương, Sở Khương đứng ở đại sảnh khách sạn, nhìn người bên ngoài xe tới xe đi, vậy mà anh không tìm được một có thể đến. Anh nên đi đâu đây? Nơi nào mới có thể để anh lặng lẽ liếm láp vết thương của mình?

"Hình Duyệt, có rảnh không?" Cầm điện thoại di động vô kim loại bán giới hạn, Sở Khương không nghĩ tới vào lúc này mình lại gọi cho Nghiêm Hình Duyệt.

Nghiêm Hình Duyệt không nghĩ tới lần đầu tiên Sở Khương hẹn cô là ở trong quán rượu! Sau khi cô nhận được điện thoại, hưng phấn đến thay đổi quần áo đến hai ba lần, vèo một cái nói với mẹ rồi lái xe đến địa điểm theo lời Sở Khương. Bây giờ còn chưa đến giờ cơm chiều anh ấy đã muốn uống rượu sao?

Trong khoảng thời gian này, nội bộ Sở Thành không ngừng tranh chấp, cô cũng có nghe qua. Nhưng anh chưa bao giờ chủ động nói cho cô những chuyện công việc này, cô cũng không biết nên hỏi anh như thế nào.

"Sở Khương, em tới rồi!" Giọng nói vẫn dịu dàng như những năm qua, Nghiêm Hình Duyệt nhẹ nhàng nói sau lưng anh. Anh không vui sao? Trên mặt có ưu sầu không xóa được. Cô biết anh nhiều năm như vậy, anh vẫn là lạnh nhạt mà xa lánh, rất ít khi để lộ cảm xúc như vậy, hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao? Có phải liên quan đến Sở Thành hay không?

"Hình Duyệt. . . . Xin lỗi, không biết anh có quý rầy đến em không?" Vẫn là lời nói khách khí, lễ độ như thế. Sở Khương không biết mình làm sao, nhưng hôm nay anh muốn tìm người để nói chuyện. Anh cảm giác được gánh nặng anh đè nặng trong lòng sắp nổ tung rồi, không giấu được nữa rồi! Bây giờ chỉ muốn trút ra khỏi miệng mà thôi. Khổ sở, áp lực suốt những năm qua, anh thật sự rất mệt mỏi! Mệt quá, đau quá!!!

"Em vừa đứng không có việc gì làm cả! Muốn tìm anh ăn cơm lại sợ anh quá bận rộn!" Nghiêm Hình Duyệt nhảy dựng lên ghé bên cạnh anh rồi ngồi xuống, may là hôm nay cô mặc quần cho thuận tiện. Thật ra thì không phải cô không có chuyện để làm, cũng không phải là sợ anh quá bận, cô chỉ là sợ cô thường xuyên tìm anh sẽ làm anh chán ghét, sợ cuối cùng ngay cả bạn bè bọn họ cũng không làm được. Cô vẫn cẩn thận từng li từng tí che giấu tâm sự của mình, nhưng có thể trốn bao lâu?

"Vậy thì uống với anh một ly không?" Sở Khương nhàn nhạt cười, kêu phục vụ tới đây: "Phiền cho vị tiểu thư này một ly brandy."

"Vâng!" Nghiêm Hình Duyệt cười dịu dàng, mái tóc hôm nay không buộc lại, xõa thẳng sau lưng, nụ cười nhạt kia cực kỳ giống một khuôn mặt khác, Sở Khương nhìn ngây người, tay cầm ly rượu cũng ngừng lại, không tự chủ sờ mặt của cô.

Giống! Thật sự rất giống!

Sở Khương nhất thời động tình, tay anh nâng cằm cô, nhìn say đắm. Cô không né tránh, cô biết biểu hiện thâm tình lúc này của anh không dành cho cô, nhưng như vậy đã đủ. Thế giới tình cảm của anh chưa từng có cô, mà anh vẫn luôn giấu tốt như vậy!

Nhiều năm qua, mặc dù bên cạnh anh không có những cô gái khác, nhưng cô biết, trong lòng của anh nhất định có một đoạn quá khứ khiến anh đau khổ như vậy. Nhưng anh còn phải vì đoạn quá khứ này mà buồn đau bao lâu? Vết thương thối rữa không có ngày lành lại sao? Trừ phi anh cố ý không để cho nó lành, ở thời điểm nó sưng mủ đến thối rữa như là cách để nhắc nhở mình đã từng chịu khổ đau như thế nào. Như vậy có ý nghĩa gì? Có thể xoay chuyển cái gì?

Nhưng những lời này, cô chưa bao giờ dám ở trước mặt anh nói ra. Phải nói như thế nào? Cùng lắm anh và cô chỉ là bạn bè, một người bạn bình thường đến không thể bình thường hơn. Cô dùng lập trường gì để nói lời như vậy? Sở Khương, tại sao anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn một cô gái khác?

Có lẽ là ánh đèn quá huyền ảo, có lẽ trái tim quá đau đớn. Anh nhìn chăm chăm gương mặt dường như quen thuộc như vậy, cúi đầu hôn cô, vậy mà mất hồn chỉ trong vòng mấy giây, khi anh buông cô ra thì khôi phục lại gương mặt thờ ơ đó.

"Xin lỗi!"

Một câu "xin lỗi" đã phá vỡ tất cả ảo tưởng của Nghiêm Hình Duyệt, thì ra ngay cả làm cơ hội thể thân cô cũng không có ...

"Không sao!" Dường như trong giọng nói có chứa sự chua xót và bất đắc dĩ không bao giờ hết. Quan hệ của bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể duy trì ở trạng thái này sao?

"Sở Khương, không cần uống nữa, chúng ta đi về thôi."

Bóng đêm dần dần bao quanh, người trong quán bar cũng ngày càng nhiều. Vốn là đại sảnh không có bóng người, lúc này người dần dần đông lên. Bọn họ vẫn uống từ xế chiều đến giờ, không đếm được rốt cuộc đã uống bao nhiêu.

Nghiêm Hình Duyệt muốn lấy cái ly trong tay anh ra, thế nhưng anh lại cố ý không buông. Trên khuôn mặt tuần tú đã hơi lờ mờ. Anh chẳng nói gì cả, cứ uống như vậy. Muốn mượn rượu giải sầu sao? Mấy chuyện như thế bày sao lại xuất hiện trên người con trai dịu dàng như ngọc này chứ?

Mà hình như đã quá say nên trong miệng không ngừng gọi: "Lộ Lộ, Lộ Lộ". "Lộ Lộ" trong miệng anh chính là nguyên nhân khiến anh mất khống chế hôm nay sao?

"Sở Khương, nói cho em biết, Lộ Lộ là ai? Em dẫn anh đi tìm cô ấy được không?" Cố hết sức đỡ Sở Khương cao hơn cô một cái đầu, Nghiêm Hình Duyệt mặt nhăn nhó, cuối cùng cũng đưa anh vào trong xe cô.

"Lộ Lộ. . . . . Sao anh có thể đi tìm cô ấy được? Cô ấy. . . . . là chị dâu anh đấy. . . . . Ha ha, là chị dâu." Sở Khương mặc cho Nghiêm Hình Duyệt giúp anh cài dây an toàn, giọng nói mơ mơ màng màng trong xe vang lên.

Lông mày Nghiêm Hình Duyệt nhíu lại. Sở Khương đang nói cái gì? Người anh không ngừng nhớ trong miệng chính là chị dâu anh sao? Chẳng lẽ anh có quá khứ không thể quay đầu sao? Nếu như người mà lòng anh luôn nhung nhớ là chị dâu mình, thật sự là nghiệt duyên sao? Nhưng bây giờ cô có quyền gì mà đi hỏi chứ?

Đọc xong đoạn này thấy xót cho hai anh chị, gửi gắm tình cảm vào những người không biết có được đáp lại không ...

"Sở Khương, nhà anh ở đâu?" May là cô chỉ uống với anh một chút mà thôi, nếu không tối nay hai người khỏi về nhà. Đành phải lắc lắc anh. Nhưng người uống quá say, lay thế nào cũng không chịu tỉnh, chỉ trừ âm thanh nghe xót lòng "Lộ Lộ".

Đã khuya lắm rồi, Nghiêm Hình Duyệt không còn cách nào khác ngoài dẫn anh về nhà trọ ở trung tâm thành phố cô ít khi ở.

Người này uống rượu say rồi thì ổn, không có gào to rống lớn, cũng không nôn mửa khắp nơi, chẳng qua là cả người như mất đi ý thức, trong miệng không ngừng lầm bầm cái tên khiến cô xót lòng.

Cũng may là lúc xuống xe anh đã tỉnh táo hơn chút, có thể tự đi nghiêng trái nghiêng phải, nếu không Nghiêm Hình Duyệt thật không biết làm sao mang anh lên lầu.

Về đến nhà đặt anh ngã vào chiếc giường duy nhất trong nhà, anh cau mày lâu bầu một tiếng rồi ngủ mất. Khuôn mặt trắng đỏ ửng lên, hai tay không ngừng nắm kéo quần áo mình, dáng vẻ nhìn rất không thoải mái.

Nghiêm Hình Duyệt đau lòng đi đến phòng tắm lấy một chậu nước ấm tới bên giường. Đây là lần đầu tiên cô hầu hạ một người đàn ông, hơn nữa còn là người cô thích thâm lâu như vậy. Cầm khăn lông nhẹ lau mặt anh, xuống chút nữa, cái cảm nhìn như ôn hòa kì thực kiên nghị của anh, còi áo sơ mi của anh ra, bình thường anh nhìn tao nhã lịch sự, còi quần áo, mặc dù không có cơ bắp như mãnh nam, nhưng cũng săn chắc mà đầy đủ.

Một lồng ngực lớn, bóng loáng khiến Nghiêm Hình Duyệt đỏ mặt, qua loa lau cho anh lau rồi dừng, kéo lại quần áo anh, đang muốn giúp anh đắp chăn, tay của anh chợt duỗi ra, kéo lấy cô, cô mất trọng tâm "Bụp" một tiếng ngã xuống người anh.

Ánh mắt anh sáng trong, không có chút men say, vẻ mặt khản trương, nhìn cô gần trong gang tấc gọi từng tiếng: "Lộ Lộ, Lộ Lộ. . . . . Lộ Lộ của anh. . . . . Đừng rời xa anh, chúng ta không bao giờ rời xa nhau nữa. . . . ."

Về mặt cố chấp lại vô cùng đau khổ của anh là một độc dược, Nghiêm Hình Duyệt trúng loại độc không thuốc nào chữa được của anh.

"Vâng, em là Lộ Lộ, Lộ Lộ anh thích nhất. . . . . Sở Khương." Tay cô xoa gương mặt tuần tú của anh: "Em là Lộ Lộ của anh, ôm em, đừng buông tay." Giờ khắc này, Nghiêm Hình Duyệt chẳng muốn gì cả, chỉ muốn ở bên anh, trong lòng anh. Dù bây giờ anh say đến nỗi đã không phân biệt được cô gái đang ở bên mình là ai thì cô cũng không quan tâm, thật sự không quan tâm!

Đôi mắt trong veo của Sở Khương cuộn cuộn nổi lên gió bão đầy trời, cảm xúc đè nén đã lâu bị rượu làm hồ đồ, lần đầu tiên anh mất khống chế!

"Đau quá!" Anh vội đến nỗi ngay cả quần áo của cô cũng không có cởi hết ra, cứ như vậy thẳng tắp tiến vào, Nghiêm Hình Duyệt đau đến hàm răng run lên, người đàn ông bình thường nhìn tao nhã, lịch sự thế nào lúc này hóa thành dã thú? Thân thể của cô như bị tách thành hai nửa ...

"Xin lỗi, rất đau sao?" Biểu tình trên mặt cô giống như đã từng quen biết khiến động tác Sở Khương ngừng lại, đổi lại hôn môi cô.

"Không đau! Thật sự không đau! Em muốn anh yêu em, Sở Khương, yêu em được không?" Rõ ràng đau như muốn chết, nhưng Nghiêm Hình Duyệt

cũng không muốn anh dừng lại, chỉ cần giờ khắc này là tốt rồi! Bởi vì khoảnh khắc này bọn họ đã hợp lại thành một.

Người đàn ông cô yêu lâu như vậy, rốt cuộc vào lúc này hoàn toàn thuộc về cô!

"Lộ Lộ, anh yêu em. Anh vẫn luôn yêu em!" Người luôn dịu dàng như nước bây giờ đã biến thành mãnh thú. Thân thể như không biết mệt mỏi càng không tiến vào, tìm kiếm cảm giác tuyệt vời.

"Sở Khương, em cũng yêu anh. . . . ." Vào thời khắc này, nước mắt không nhịn được cuối cùng chảy xuống. Không phải vì mình mất đi trong sạch, mà là vì người đàn ông đang ở trên người cô gọi tên một người phụ nữ khác, không phải là cô . . .

***

Quá nhiều rượu và tình cảm mãnh liệt bùng nổ, khiến Sở Khương ngủ một giấc đến thẳng giữa trưa ngày thứ hai. Trong căn phòng xa lạ, một mình anh nằm trên giường, trên người chỉ còn độc chiếc quần đùi, như nghĩ đến gì đó, anh chợt kéo quần mình ra. Rất sạch sẽ nên chắc đã được lau chùi, nhưng phía dưới khăn trải giường màu trắng có vết đỏ như hoa rặng chói mắt làm lòng anh chìm xuống.

Trong trí nhớ khi anh mơ hồ mà điên cuồng ôm thật chặt hình như là . . . . . Lộ Lộ. . . . . Nhưng làm sao có thể chứ?

Hình Duyệt, xin lỗi! Tối hôm qua người điên cuồng cùng anh là Nghiêm Hình Duyệt! Tâm ý cô anh vẫn luôn hiểu, nhưng anh không thể đáp lại cô. Bởi vì lòng của anh, nhiều năm trước, đã trao cho người khác, không thể lấy về!

Ý trời trên người, người anh cho là đời này vĩnh viễn không có liên quan, thế nhưng. . . . . ông trời ơi, tại sao ông lại thích trên cột người chứ?

"Tĩnh rồi à? Đầu còn đau không?" Nghiêm Hình Duyệt đẩy cửa đi vào, gương mặt cười nói tự nhiên. Anh thấy cô thi hiện lên ánh mắt áy náy, chẳng khác một dao đâm vào tim cô, đau đến không thể thở.

Sở Khương ngồi dậy: "Hình Duyệt, tối hôm qua anh. . . . . xin lỗi, anh mất khống chế!" Anh không biết phải nói gì, anh phá hủy trong sạch của người ta làm sao có thể nói một câu "Xin lỗi" là có thể xong? Nhưng lúc này anh đầu óc thật sự rất loạn!

"Không sao. Mọi người đều là người trưởng thành! Cứ xem như giấc mộng đi!" Vẻ mặt anh như muốn chuộc tội làm trái tim đập loạn của cô chìm xuống. Đúng vậy, cô không phải là người anh yêu.

"Hình Duyệt, cho anh một chút thời gian, để anh suy nghĩ thật kỹ. Anh sẽ chịu trách nhiệm!" Sở Khương nhìn cô gái rõ ràng đã rất khổ sở vẫn còn gượng cười, biểu cảm như vậy làm lòng anh đau đớn lần nữa.

"Em không cần anh phụ trách! Sở Khương, nếu như đây là chuyện anh muốn nói! Sớm biết tối hôm qua đã không dụ dỗ anh rồi! Được rồi, chúng ta không cần bàn lại vấn đề này, nhanh đi ăn cái gì đi! Buổi trưa rồi, anh không đói sao? Anh đi rửa mặt trước, em ở bên ngoài chờ người." Nghiêm Hình Duyệt cười đẩy cửa đi, trong phút chốc đóng cửa, cô cố gắng không để mình rơi lệ.

Cẩn thận nấu xong mang lên bàn, ba món ăn đơn giản một canh là cô cực khổ một buổi sáng làm ra. Mặc dù cô ít khi về nhà trọ, nhưng đồ làm bếp phải có cũng đầy đủ mọi thứ. Từ nhỏ cô là thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước, nhưng từ khi biết anh, cô từ từ học nấu ăn, mua thức ăn, rốt cuộc hôm nay đã có cơ hội làm cho anh ăn.

Tối hôm qua khi hoan ái kịch liệt đi qua, anh chìm vào giấc ngủ. Nhưng cô lại nhìn vẻ mặt anh dịu dàng khi ngủ một buổi tối, như muốn vĩnh viễn khắc ghi trong lòng. Sáng sớm đã đến siêu thị mua thức ăn tiện thể mua quần về.

Nhưng cô không hề thấy mệt mỏi! Cô ở trong bếp bận rộn nghĩ tới người cô thích nhất nằm trên giường, ngay cả không khí hít vào phổi cũng cảm thấy ngọt .

Tất cả đều đáng giá, không phải sao?

Sở Khương ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, Hình Duyệt đã ở trước bàn ăn ngồi chờ anh.

"Những thứ này đều là em làm sao?" Sở Khương nhìn món ăn hấp dẫn kinh ngạc hỏi. Mặc dù quan hệ của bọn họ vẫn là bạn bè bình thường, dù sao quen biết nhiều năm như vậy, ít nhất anh cũng biết Nghiêm gia cũng là đại gia tộc, mà tiểu thư đại gia tộc như cô lại biết nấu ăn.

"Dĩ nhiên! Anh là người đầu tiên có thể ném tài nghệ nấu nướng của em! Rất vinh hạnh sao? Thử xem món canh này uống có được không?" Nghiêm Hình Duyệt đưa chén canh nhỏ cho anh.

"Cám ơn!" Sở Khương nhận lấy, trả lời nhạt một câu.

Bên trong phòng lại khôi phục yên tĩnh, cho đến tiếng chuông điện thoại anh đặt trên bàn vang lên mới đánh vỡ không khí lúng túng và lặng lẽ này!

"Lộ Lộ? Em làm sao vậy? Đừng khóc, anh tới ngay!" Đó là một số lạ, sau khi thì Sở Khương nghe được giọng nói quen thuộc kia, trong nháy mắt lòng rối loạn lên.

Sao cô ấy dùng giọng thương tâm như vậy gọi điện thoại cho anh? Hình như muốn khóc thét lên. Ngày hôm qua cô và anh hai đã xảy ra chuyện gì?

"Hình Duyệt, xin lỗi em. Anh phải đi trước, Lộ Lộ bên kia có thể đã xảy ra chuyện! Hôm nào chúng ta tìm thêm thời gian nói chuyện được không?" Sở Khương cúp điện thoại, lập tức kéo bàn ra, đi ra ngoài.

"Có muốn em đi với anh không?" Còn hỏi gì nữa chứ? Anh vừa nghe điện thoại của cô ấy thì cả người loạn lên. Thì ra là trong thế giới tình yêu, người tổn thương nhất là người bỏ ra nhiều tình cảm! Nhưng cô đã sớm thấm sâu, không thể lấy lại rồi!

"Không cần. Hai ngày nữa anh rảnh sẽ liên lạc với em!" Ở cửa ra vào, Sở Khương ném những lời này rồi vội vàng rời đi.

Cửa vang lên một tiếng "rầm", cuối cùng nước mắt Nghiêm Hình Duyệt cũng không nhịn nổi nữa, lộp độp rơi trên bàn. Không tới một phút, bữa ăn trên vài trắng bày bữa ăn đã bị làm ướt hơn phân nửa.

Cô quan tâm, làm sao có thể không quan tâm chứ?

***

Phòng tổng thống khách sạn năm sao, rèm cửa sổ sát đất bị kéo ra một góc nhẹ nhàng đang đưa trong gió.

Trong phòng yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng cây kim rơi xuống đất.

Ngưng Lộ ngồi thẫn thờ dưới đất, nhìn chăm chăm giấy ly hôn chứng mất bị cô ném đi. Đúng vậy, anh ký tên ly hôn. Toàn thân cô đều đau, phổi co rút làm cô đau đến không thở nổi. Nhưng mắt lại khô không chảy ra nước, ý thức của cô dừng lại ở một giờ trước . . .

Cô thật sự không ngờ anh vẫn hành hạ cô từ chiều hôm qua đến tận đêm khuya, khi cô ngất đi lần nữa mới dừng lại. Toàn thân đau nhức tỉnh lại, người đàn ông mà quý đã không còn ở đây.

Ôm lấy chân ngồi dậy, giữa hai chân đau nhức nhối, động đập một đầu ngón chân đã đau như kim châm muối xát. Vươn tay vuốt ve thân thể sắp vỡ vụn của mình, da thịt không có chỗ nào bình thường, khắp nơi là cục xanh cục tím, da ở bụng như có đinh gì đó nhót nhót? Chẳng lẽ là. . . . .

Kéo chân ra, một mùi tanh quen thuộc tràn vào mũi, trong lúc nhất thời, nước mắt uất ức cứ như vậy từng giọt một rớt xuống.

Lần này anh ta thật sự rất quá đáng! Rất quá đáng! Trước kia mỗi lần làm xong, bất kể cô có ngất đi hay không, anh cũng sẽ rất săn sóc ôm cô đến phòng tắm rửa sạch sẽ.

Thế nhưng lần này, anh ta chẳng những rất hung ác, bất kể cô cầu khẩn thế nào anh ta đều không nhẹ lực, để toàn thân cô bừa bãi, cũng không trông thấy bóng người. Đây coi là cái gì?

Rốt cuộc ngày hôm qua bọn họ đã nói cái gì? Nên giải thích sự tức giận vô cớ của anh như thế nào đây?

Chẳng lẽ là bởi vì cô đi với Sở Khương sao? Hay bởi vì anh hỏi cô còn yêu Sở Khương không, mà cô đã trả lời như thế nào? Hình như là nói không biết?

Đúng vậy, lúc ấy lòng cô cực kỳ hỗn loạn! Bị vấn đề anh làm hỗn loạn, mới có thể thốt lên lời như thế. Nhưng bây giờ cô đã tỉnh táo lại, đáp án của cô là gì?

Yêu hay không yêu quan trọng sao? Cô và Sở Khương vĩnh viễn không thể quay lại! Có lẽ lúc ban đầu mới xa nhau, đối với anh cô quả thật không thể buông tay, nhưng kể từ khi có con trai, cảm giác đau lòng đó của cô đối với anh dường như càng ngày càng phai nhạt hơn, cho đến khi cô đem hết tâm tư đặt trên con trai, cũng rất ít suy nghĩ đến chuyện tình cảm.

Nhưng ngày hôm qua, anh mở miệng yêu cầu tình cảm từ cô! Anh để ý việc cô có yêu người khác không, vậy anh thì sao? Đối với cô là cảm giác gì, nếu như là yêu thì sao lại nhẫn tâm thương tổn cô như vậy? Nếu không phải thì là gì?

Đầu thật là đau! Cô biết, cô không thể lừa gạt mình nữa rồi, đối với anh, cô có chút động lòng, động lòng việc anh đối xử tốt với cô, sự dịu dàng hiếm có của anh, động lòng tình yêu anh dành cho cô. Đúng vậy, Ngưng Lộ nghĩ, anh phải yêu cô chứ? Mặc dù anh chưa bao giờ nói, nhưng nếu nhiều năm như vậy một chút cảm giác cô cũng không có thì thực sự quá ngu ngốc, cũng quá lừa mình dối người.

"Đây là quần áo của em, nếu đã dậy thì vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra bên ngoài, tôi có việc nói với em!" Cửa phòng ngủ được mở ra, đi vào là vẻ mặt nguội lạnh của Sở Mạnh. Ngày hôm qua anh ở cửa xé nát quần áo cô, cho nên buổi sáng anh bảo thím Trương mang một bộ tới đây, không nghĩ tới chuyện anh nên làm cũng làm xong, cô vẫn đang ngủ.

Đi tới bên giường, nhìn người phụ nữ bị anh hung hăng bắt nạt, dạy dỗ cả đêm, dung nhan trong trẻo mà lạnh lùng, một mảnh bình tĩnh.

Cô một muốn chết hay là sợ choáng váng? Nếu không sao cứ như vậy nửa quý đó, cũng không nhúc nhích, vốn miễn cưỡng lấy chăn che kín thân thể mỏng manh, không biết lúc nào đã lặng lẽ theo đầu ngón tay rơi xuống. Theo tính cách thận trọng của cô, ít nhất sẽ lấy mền che lại, nhưng lúc này cô không có.

Trên mặt còn nước mắt chưa khô, cái miệng nhỏ sưng đỏ, cái cổ nhỏ như thể anh chỉ dùng chút lực là có thể bẻ gãy, còn có làn da bị anh cắn đến thâm hại, phần bụng bằng phẳng như cũ, bắp đùi trắng như tuyết, phía trên tất cả đều là dấu tay và dấu răng, loáng thoáng có thể thấy được chất lỏng nồng đặc, toàn thân cao thấp, không chỗ nào không nhếch nhác, không chỗ nào không đáng thương.

Rõ ràng nhất là vòng eo mảnh khảnh có những dấu tay bầm tím đáng sợ, có thể thấy được người kia dùng bao nhiêu hơi sức, đối với cô mà nói không bị gãy đã tốt lắm rồi.

Không sai, anh chính là cố ý giầy vò cô! Cố ý để mùi vị anh lưu lại trên người cô, cố ý để cho cô khó chịu.

"Thế nào? Không động đậy được sao?" Anh cứ đứng bên giường, dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn cô, trông mắt bí ẩn, nhìn không ra tâm trạng. Đây là một Sở Mạnh Ngưng Lộ chưa từng gặp qua, vô cùng lạnh nhạt và xa lạ khiến không ai thể đến gần.

"Anh tránh ra!" Uất ức trong lòng như muốn lập tức khóc lên khiến giọng nói Ngưng Lộ mới tỉnh nghẹn ngào.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ đi! Cho em nửa tiếng, em không ra ngoài thì tự gánh hậu quả." Anh cúi gằm, hơi thở phả nam nhẹ nhàng khoan khoái, chui vào cô chớp mũi, khiến lòng cô nhộn nhạo cũng làm cô bất mãn, toàn thân anh được tắm rửa trên dưới sạch sẽ rồi bỏ lại cô chật vật như vậy nằm trên giường.

"Anh cưỡng bức tôi." Đây thật là sự tố cáo đầy máu và nước mắt. Bây giờ nơi đó của cô đau như không phải là của mình, đau rát, nhức nhối khiến cô không muốn nhúc nhích. Cô nghĩ cô nhất định là bị thương, hơn nữa còn bị thương không rõ. Bởi vì gã đàn ông kia, căn bản không tiết chế lực, giống như là muốn đem cô vào chỗ chết vậy.

"Cưỡng bức? Ý cô là một lần sao?" Khóe miệng của anh nâng lên nụ cười châm biếm. Anh còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa kia.

"Anh vô sỉ. Tôi không cần nói nữa." Toàn thân cô đầy màu hồng, lúc ban đầu chỉ một lần, rất đau khổ, rất khó chịu, sao đó là vô số lần, cô. . . . . Nghĩ đến tối hôm qua cô khóc, năn nỉ, thậm chí cầu xin anh . . . Cô thật muốn đập đầu vào tường tự vẫn! Cô không muốn sống! Tại sao cô ở trước mặt anh luôn như vậy?

"Vậy thì không nên nói nữa! Còn 26 phút." Anh lạnh lùng đứng dậy, lúc đi ra ngoài không quên nhắc nhở cô.

"Sở Mạnh, anh là đồ đầu heo tự đại!" Muốn đem gối trên tay ném qua anh, nhưng tay mềm nhũn không giơ lên được.

"Vậy không phải tối hôm qua em ở dưới thân đầu heo như tôi thoải mái đến ngất đi sao? Quan Ngưng Lộ, giữ lại chút hơi sức đi!" Đúng vậy, ở trong miệng cô, trong mắt cô, trong lòng cô, anh chẳng là gì cả! Hừ lạnh, anh không hề nhìn người phụ nữ khiến anh muốn đánh một trận rồi đi về phía ngoài cửa.

“Rầm” tiếng ngã xuống đất vang lên!

" "Vậy không phải tối hôm qua em ở dưới thân đầu heo như tôi thoải mái đến ngất đi sao? Quan Ngưng Lộ, giữ lại chút hơi sức đi!" Đúng vậy, ở trong miệng cô, trong mắt cô, trong lòng cô, anh chẳng là gì cả! Hừ lạnh, anh không hề nhìn người phụ nữ khiến anh muốn đánh một trận rồi đi về phía ngoài cửa.

“Rầm” tiếng ngã xuống đất vang lên!

Cô mất thể diện ngã trên mặt đất. Vốn là nghĩ mình nhanh đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, nhưng mũi chân vừa mới chạm đất, còn chưa kịp đi thì cả người đã ngã rồi, may là thảm dưới giường đủ dày khiến khuôn mặt cô không bị bầm dập.

Nghe được tiếng gì đó rớt xuống đất, thân hình cao lớn của Sở Mạnh chẳng qua là dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Trong chớp mắt lòng anh đau nhói, chẳng qua là anh không muốn quay đầu nhìn lại cô! Chỉ sợ chính mình xoay người lại sẽ không quay đầu được, sẽ không buông tay được.

Anh ta đủ quá đáng, đủ nhẫn tâm, đủ vô tình! Tay Ngưng Lộ chống mép giường, lúc này không chỉ là thân thể đau, lòng của cô cũng đau! Anh rõ ràng có nghe tiếng cô ngã nhào trên mặt đất nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ đi ra ngoài. Trước kia anh sẽ không như vậy, anh ta là đồ đáng ghét!

Cho tới bây giờ, Ngưng Lộ mới cảm nhận sâu sắc được, trước kia anh đối xử với cô rất tốt! Nhưng hôm nay, tại sao anh lại thay đổi nhanh như vậy? Anh không muốn đối tốt với cô nữa sao?

Tổn sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng Ngưng Lộ đi nửa bò nửa vào phòng tắm, dùng chút sức lực cuối cùng mở một bồn nước nóng.

"Sở Mạnh, anh là đồ đáng ghét nhất!" Ngâm mình trong bồn tắm lớn, toàn thân bấp thịt đau nhức cuối cùng là chậm rãi hơi có chút. Tay Ngưng Lộ vô thức mở thêm nước, trong lòng, trong mắt tràn ngập hình ảnh của người đàn ông ghê tởm kia!!!

Còn không ra sao?

Hai chân thon dài của Sở Mạnh chùng chéo lên nhau ngồi trên ghế sa lon Ý bằng da thật phòng tiếp khách, nhẹ nhàng phun ra một vòng khói thật to. Bình thường ở nơi có cô anh sẽ không hút thuốc, nhưng hôm nay anh không muốn lo lắng đến cô nhiều như thế!

Giơ cổ tay lên, từ lúc anh rời phòng đến bây giờ đã sắp một tiếng, cô thật là lè mè! Tắm cũng cần lâu thế sao? Mà anh thì sao? Vậy mà cũng ngu ngốc ngồi đợi lâu như vậy!

Cầm giấy ly hôn được thảo hai bản trên bàn lên, đó là mấy ngày trước anh muốn luật sư soạn thảo cho kĩ đến tận sáng hôm nay mới đưa tới đây. Cuối

cùng vẫn phải đến bước này! Anh không muốn buông tay thì có thể làm gì? Ngày hôm qua cô với Sở Khương đến đây không phải muốn nói chuyện này với anh sao?

Mà ngày hôm qua, không phải chính miệng cô nói với anh không quên được Sở Khương sao? Anh cho là mình không để bụng, nhưng câu nói kia như một con dao bén nhọn đâm vào tim anh, đâm đến nỗi anh đầm đìa máu tươi. Cô đã biết chân tướng rồi sao? Biết thật ra anh không là ai cả, không phải là anh trai ruột của Sở Khương lại càng không có liên hệ gì với nhà họ Sở.

Coi như là anh vong ân phụ nghĩa đi? Sở Văn Thiên biết rất rõ ràng anh có thể không phải là con trai của mình nhưng vẫn áy náy, bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, thậm chí để anh làm thương tổn con trai duy nhất của mình mà còn kiên quyết đứng về phía anh!

Anh còn có thể làm sao chứ? Sở Khương, đứa bé trai từ nhỏ đến lớn vẫn đi theo phía sau anh một tiếng lại một tiếng gọi “anh hai, anh hai”, hôm nay đã trưởng thành. Anh vẫn còn hận sao? Hận gì chứ? Có lẽ ban đầu Sở Văn Thiên đúng có lỗi với mẹ Tiểu Tĩnh Vân, thế nhưng ông đã đối tốt với anh nhiều đến thế vẫn không bù đắp được một phần thương tổn sao? Huống chi, người đã sớm từ già cõi đời rồi, người sống luôn nhớ chuyện thiệt hơn nhiều như vậy không phải làm một mối mình sao?

Bởi vì anh không phải là con trai của Sở Văn Thiên, cho nên anh nhất định cũng như mẹ mình không có được người mình yêu sao?

Điều duy nhất anh có thể làm đúng là đem vợ anh trả lại cho Sở Khương! Sở Mạnh, thật không giống tác phong của mày! Mày không phải nói là chết cũng muốn kéo cô cùng nhau xuống địa ngục sao? Tại sao phải buông tay? Buông tay, thật sự là không làm được!

Anh thật sự mệt mỏi! Mệt mỏi đến không muốn đơn phương cố gắng nữa! Cũng là bởi vì quá khát vọng cô đáp lại nhưng vẫn không có được, tiếp tục như vậy nữa anh nhất định sẽ bởi vì đói khát mà chết. Thay vì hai người cùng đau khổ, không bằng để cho cô đi thôi!

Ngưng Nhi! Rồi xa anh, em có thể có hạnh phúc thực sự không? Nặng nề nhắm mắt lại, bóng dáng đó luôn làm nhiễu loạn lòng anh.

"Anh muốn nói với tôi cái gì?" Rốt cuộc một tiếng sau, Ngưng Lộ mới từ trong phòng đi ra, mái tóc đen dài xõa phía sau, cả người trông có sức sống hơn lúc nãy, chẳng qua là da thịt lộ ra bên ngoài vẫn nhìn thấy mà giật mình!

"Ngồi xuống." Sở Mạnh không muốn làm cho mình mềm lòng, chà điều thuốc vào gạt tàn, chỉ ghé sofa ra hiệu cho Ngưng Lộ.

Về mặt của anh ta nhìn rất nghiêm túc! Mà trước mặt người ngoài, anh đều bày ra bộ mặt này. Anh như vậy khiến Ngưng Lộ nghĩ tới lần đầu tiên cô đến Sở Thành tìm anh cũng là về mặt như thế. Vốn là người đàn ông cứng cỏi, một động tác nhỏ hay một mệnh lệnh có thể khiến người khác không tự chủ nghe lời anh nói, bất mãn trong lòng Ngưng Lộ cũng dần tan biến, cô nuốt nước miếng ngồi xuống.

"Ký cái này đi rồi em có thể cùng tình nhân cũ của mình vừa ngủ vừa bay!" Giọng nói anh thật bình tĩnh, đem "Giấy thỏa thuận ly hôn" đẩy tới trước mặt cô.

Đây là cái gì? Giấy thỏa thuận ly hôn? Cặp mắt Ngưng Lộ trừng lớn! Cô không thể tin được chuyện anh muốn cô là chuyện này sao? Ly hôn? Có lẽ lúc ban đầu kết hôn, đây là chuyện cô nằm mơ cũng hi vọng nhất. Nhưng bây giờ, khi tự do cô đã từng khát vọng đang ở trước mắt thì cô lại trở nên hoang mang không biết làm sao!

Đây chính là nguyên nhân khoảng thời gian này anh không muốn thấy cô sao? Thì ra là anh đã sớm muốn hắt cô ra! Nhưng cô lại khờ dại lo lắng cho anh, khờ dại nghĩ khi nào anh sẽ về nhà, nhưng lại không nghĩ đến cô lại chờ được kết cục như thế.

"Có phải vui đến không nói ra lời không?" Sở Mạnh nhìn về mặt kính ngác của cô, trong lòng một hồi cười lạnh, bàn tay thon dài lật tới tờ cuối cùng, chỉ vào nơi ký tên: "Chỉ cần một chữ ký, về sau chúng ta sẽ không có bất kỳ quan hệ gì nữa! Em thích đi đâu thì đi đó, yêu ai, ở bên ai đều không liên quan đến tôi. Sau khi ly hôn, tôi sẽ chuyển tiền trợ cấp vào tài khoản của em, mỗi tháng tôi sẽ chuyển một khoản tiền mặt vào tài khoản tiết kiệm của em, đủ 100 vạn [*] sẽ bảo nhân viên tài vụ chuyên môn trung cầu ý kiến của em là muốn để tiết kiệm hay tiếp tục đầu tư. Về phần căn nhà đang ở, tôi đã bảo luật sư chuyển sang tên em. Về phần con trai, đương nhiên phải đi theo tôi. Tôi nghĩ, sau này em có cuộc sống mới, một nửa tương lai của em sẽ đề ý việc giúp người khác nuôi con. Nhưng mà em có quyền thăm con, nếu em đồng ý!" Sở Mạnh nói một hơi xong, cũng không quan tâm người phụ nữ đối diện như đi vào cõi thần tiên có nghe được hay không.

[*] 100 vạn = 1 000 000 nhân dân tệ là khoảng 359 tỷ Việt Nam đồng.

Cuối cùng vẫn phải tới bước này! Điều này không phải anh nên sớm hiểu mới phải sao?

Nói nhiều như vậy, anh quan tâm nhất chính là anh không thể nào để cho con trai của anh gọi người khác là ba. Con, năm đó là anh ép buộc cô có, đương nhiên anh sẽ phụ trách đến cùng! Huống chi, cô nhất định sẽ không muốn mang con trai bắt đầu lần nữa với người tình cũ.

"Nếu như em còn có gì không hiểu hay có yêu cầu khác thì bây giờ có thể nói ra." Sở Mạnh thu tay lại, về mặt cô là gì vậy? Hình như nghe không hiểu anh đang nói gì.

"Anh nói là, muốn ly hôn với tôi sao?" Lần này, như kỳ tích, Ngưng Lộ cảm giác mình có kiên cường trước nay chưa từng có, trái tim sắp không thờ nổi, hốc mắt cũng căng đến khó chịu, nhưng khi nói ra lại bình tĩnh đến thế.

Ly hôn? Cuối cùng anh ta đang nói cái gì? Cô cho là đời này anh sẽ không nói với cô câu đó! Nhưng ngay hôm nay, chính là sau khi bọn họ điên cuồng triền miên suốt đêm thì anh lại đề nghị với cô như thế. Hoan ái từ chiều hôm qua đến tận nửa đêm thì coi là gì? “Tiệc chia tay” sao?

Còn phải nói gì nữa? Từ khi cô đi ra, theo lời anh nói, tất cả vấn đề đều liên quan đến ly hôn, xem ra sự thật đã bày ở trước mắt rồi, cô đã không có biện pháp thay đổi.

"Đúng vậy, ly hôn. Trả lại em tự do! Đây không phải là điều em vẫn muốn sao?"

"Tự do?" Ngưng Lộ vì hai chữ này mà toàn thân cứng ngắc. Tự do? Cô còn có tự do sao? Sau khi anh đã chiếm đoạt hết thể xác và tinh thần cô sao? Tại sao hai chữ này từ trong miệng anh nói ra lại nhẹ nhàng như vậy?

Từ lúc đầu gặp nhau đến bây giờ đã qua nhiều năm rồi, vì yêu cầu của anh, cô trở thành vợ anh, sinh con cho anh, sự đáng ghét của anh, sự thân mật của anh, sự dịu dàng hiếm có của anh, sự chiếm đoạt mãnh liệt của anh dành cho cô, cô đều cất giấu từng chút từng chút một trong lòng. Cho dù bây giờ cô mới phát hiện, tình cảm kia lại như nước, từng giọt từng giọt thấm vào lòng phòng bị kiên cố của cô, tất cả của anh đã sớm thay thế vị trí Sở Khương trong lòng cô, không thể vờ như không ...

Thì ra là lúc cô lo lắng anh nằm viện, cảm giác cô vội vàng muốn gặp được anh chính là tình yêu! Cô yêu anh sao? Cô cho là sẽ không có ngày này, thế nhưng ngày này lại đến, ngày bọn họ phải ký giấy ly hôn.

Nhưng đợi khi cô hiểu, vậy mà anh lại để cô tự do. Trên đời này còn có người không nói đạo lý như vậy sao? Anh không quan tâm cảm nhận của người khác, lại còn nói lời làm tổn thương; anh muốn ném đơn ly hôn cho cô sao? Vậy cô là gì? Cô là gì chứ?

Là đồ chơi anh bảo tới thì tới, vứt thì đi sao? Hay là trò chơi tình yêu để anh đùa, khi trò chơi kết thúc thì cũng là lúc hạ màn?

Không, anh ta đừng có mơ! Cuộc hôn nhân này không phải Sở Mạnh anh muốn không cần là có thể không cần.

"Sở Mạnh, anh cho rằng anh là Thượng Đế sao? Muốn thế nào thì như thế ấy sao?" Quan Ngưng Lộ tức giận đứng lên, cầm đơn ly hôn trước mặt ném về phía anh.

Đây vẫn là Quan Ngưng Lộ mới vừa rồi ngay cả đi cũng không được sao? Vẫn là cô gái ở trước mặt anh bất kể là vui hay là uất ức đều khóc như trời sắp sập xuống sao? Sao đột nhiên lại đứng cảm như vậy? Xem ra anh đã làm cho mặt sâu nhất trong cô nổi dậy. Thì ra là ly hôn lại có thể biến cô thành một người khác.

"Tôi không phải là Thượng Đế, có điều tôi mua được thượng đế. Quan Ngưng Lộ, em tự do rồi! Từ nay về sau chúng ta nam cưới vợ, nữ lấy chồng đều không liên quan đến nhau." Sở Mạnh nhắm mắt lại. Cô đã vô tình, anh liền thôi.

Hay cho câu "nam cưới vợ nữ lấy chồng đều không liên quan đến nhau"! Sở Mạnh, anh có quá đáng quá không? Ở trong lòng anh, Quan Ngưng Lộ là người dễ bị ức hiếp như vậy sao? Tùy tiện để cho anh nhào qua nhào lại cũng không lên tiếng đứng không? Anh nằm mơ rồi!

"Anh cho rằng tôi là cái gì? Lúc muốn thì không để ý nguyện vọng của tôi, ép buộc tôi ở chung một chỗ với tôi, không muốn thì tùy thích ném giấy ly hôn là có thể không cần sao?" Lần đầu tiên, Quan Ngưng Lộ ưỡn ngực trước mặt anh, cho dù là thân người không cao bằng, nhưng lần này cô không muốn cứ thất thế như vậy.

"Có ký hay không tùy em. Từ nay về sau tôi sẽ không trở lại quấy rầy em." Sở Mạnh đẩy Ngưng Lộ ngăn ở trước mặt anh ra, mặt không chút thay đổi đi ra ngoài. Anh đã không còn muốn biết cô chột thay đổi là vì cái gì rồi, lúc này anh chỉ muốn lẳng lặng một mình. Anh sợ mình sẽ không khống chế được cổ chấp giữ cô bên cạnh. Anh không muốn cho mình cơ hội như thế nữa.

Cô đã từng nói, vừa bắt đầu đã sai, bất kể phía sau có làm gì thì cũng đều là sai. Cho nên, chuyện anh đã quyết định sẽ không hối hận! Nếu cô vẫn cho rằng đều là sai, vậy anh để tất cả trở lại điểm ban đầu không phải tốt sao?

"Sở Mạnh, tên khốn kiếp. Tôi hận anh. Hận anh chết đi được!" Đơn ly hôn bị ném trên đất, Ngưng Lộ hướng về phía bóng lưng rồi đi đó hô to ra tiếng. Nhưng bất kể cô mắng lớn tiếng thế nào, anh vẫn không quay đầu lại.

Hận anh? Anh đương nhiên biết! Anh luôn cho rằng vậy! Không dùng cần ở thời khắc cuối cùng còn nhắc nhở anh!

Thì ra là yêu đến cuối cùng cũng sẽ thành hận! Nếu như có thể trở về lúc đầu, anh nhất định sẽ không chạm vào thứ tình cảm này. Nhưng mà có "nếu như" sao?

Nếu như, thật sự có "nếu như", anh sẽ không nên say đắm bóng dáng tiên từ xinh đẹp nhảy múa dưới ánh trăng kia ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Từ Nay Chúng Ta Là Người Qua Đường Sao?

Khi Sở Khương chạy tới bên ngoài phòng khách sạn thì thấy cửa phòng đã mở phân nửa, mà một chút âm thanh bên trong cũng không có.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mới đi vào liền nhìn thấy mình Ngưng Lộ ngồi thẫn thờ dưới đất, gương mặt u sầu cùng đau buồn, dường như còn có tức giận, là tức giận sao? Bên người cô có mấy tờ giấy nằm tán loạn trên đất.

"Lộ Lộ. . . . ." Sở Khương nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, đối với anh kêu gọi, cô giống như không nghe thấy. Cuối cùng cô ấy sao thế? Anh hai lại đi đâu rồi?

"Lộ Lộ, đã xảy ra chuyện gì?" Sở Khương ở ngồi chồm hóm xuống bên cạnh cô, liếc mắt nhìn văn kiện rơi rải rác trên đất kia, anh dám cam đoan mình chỉ nhìn thoáng qua, mấy chữ đầu đề in rất to "Đơn Ly Hôn" đã tiến vào sâu trong mắt anh.

Chuyện xảy ra được quá đột ngột, ngày hôm qua anh muốn nói với anh hai chuyện này, nhưng chưa kịp làm gì cả, nhưng bây giờ, một phản hiệp nghị hoàn chỉnh đã xuất hiện trước mắt anh.

Anh nên cảm thấy vui vẻ, không phải sao? Nhưng khi nhìn về mặt cô lúc này, thế nhưng anh lại đau lòng không nói ra lời.

"Lộ Lộ. . . . ." Sở Khương đưa tay đem mặt cô nâng lên.

"Sở Khương, là anh, nhất định là anh đã nói gì với anh ấy phải không? Phải không?" Ngưng Lộ không dám tin, nhìn người con trai gần ngay trước mắt đó. Nếu như không phải là Sở Khương nói với anh cái gì, tại sao anh đột nhiên muốn ly hôn? Không thể nào! Không phải là anh quan tâm cô sao? Sao có thể nói không cần là không cần chứ?

Sau khi Sở Mạnh đi, cô suy nghĩ mãi cũng không ra tại sao mọi chuyện lại thay đổi như vậy, điều duy nhất cô có thể nghĩ tới chính là nhất định Sở Khương đã nói gì với anh. Nếu không tại sao anh lại bất ngờ muốn ly hôn với cô?

Lòng dạ rối bời khiến cô chỉ muốn nhanh tìm Sở Khương, ba mặt một lời hỏi rõ mọi chuyện, anh muốn ly hôn, anh muốn để cô tự do, nhưng tại sao chuyện gì anh đều tự mình quyết định thế? Anh có biết tự do cô ở đâu không?

Cũng may trong thời gian này cô thường xuyên gặp mặt Sở Khương nên giữ lại số điện thoại anh, bằng không thời điểm này thật đúng là không biết làm sao để tìm anh.

Khi anh mới vừa nghe máy, trong nháy mắt cô thật sự cảm thấy vô cùng uất ức, giọng nói cũng nghẹn ngào. Nhưng điều duy nhất cô có thể làm là phải đợi anh, ngây ngốc ngồi dưới đất chờ anh. Cô nhất định phải hỏi rõ!

"Lộ Lộ, em bình tĩnh một chút được không? Anh hai đâu? Từ hôm qua tới giờ, anh chưa gặp anh ấy." Hai tay Sở Khương giữ vai Ngưng Lộ, cố gắng không để cô kích động. Anh phải nói cái gì, nhưng mà cái gì cũng không kịp nói không phải sao? Lộ Lộ cho là anh nói gì với anh hai sao?

Sở Khương nói gì? Anh ấy nói không có gặp Sở Mạnh? Thế thì thực ra anh ta đã sớm muốn ly hôn cô, chẳng qua là không tìm ra cơ mà thôi? Ngày hôm qua cô cùng Sở Khương tới đây, vậy mà anh ta thừa cơ hội này làm rõ sao? Tên Sở Mạnh khốn kiếp này!

"Anh ấy đi rồi, đi rồi. Sở Khương, anh ấy đi rồi, ném cái này cho em rồi đi! Anh ấy nói muốn trả lại em tự do, nhưng anh ta biết tự do thực sự của em là cái gì không?" Nước mắt nhịn lâu như vậy, từng giọt từng giọt, giống như trân châu nhanh chóng rơi xuống.

"Lộ Lộ, đừng khóc. Còn có anh không phải sao? Em nên cảm thấy vui mới phải, cuối cùng chúng ta có thể bắt đầu lần nữa rồi! Chúng ta cũng không cần xa nhau nữa, có được hay không?" Sở Khương đau lòng ôm cô vào ngực.

Đối với trái tim Lộ Lộ, lòng anh vẫn luôn không đổi, vạch kế hoạch lâu như vậy, bỏ ra nhiều công sức như vậy, chính là vì ngày như hôm nay, có thể một lần nữa nắm tay cô, một lần nữa ôm cô vào lòng. Lúc này, thỏa mãn trong lòng anh không chứa nổi người khác nữa. Vào lúc này việc anh phong hoa tuyết nguyệt đầu đêm với Hinh Duyệt đã biến mất khỏi đầu anh. Anh chỉ muốn cô gái trước mắt – người anh yêu nhiều năm như vậy mà thôi, chỉ muốn cứ như vậy nắm tay của cô cả đời không buông. Anh hai, cuối cùng anh đã tác thành cho em sao? Ông Trời ơi, rốt cuộc ông đã thấy được dụng tâm của con rồi sao?

"Sở Khương, không phải, không phải vậy. Anh ấy không quan tâm em nữa, anh ấy hoàn toàn không cần em rồi! Em nên làm cái gì bây giờ? Anh ấy không quan tâm em nữa rồi. . . . ." Cô ở trong lòng anh khóc ròng nói Sở Mạnh không cần cô, đau lòng như vậy, tuyệt vọng như vậy. Anh không ngu, sẽ không ngây thơ cho là Lộ Lộ vì vui mà khóc, nước mắt đó rõ ràng là nước mắt đau thương tuyệt vọng.

Còn phải nói gì nữa? Từ khi anh bắt đầu đi vào, lời Lộ Lộ nói, câu Lộ Lộ hỏi, tất cả đều về anh hai, xem ra sự thật đã bày ra trước mắt rồi. Dù sự thật này làm người ta tan nát cõi lòng . . .

"Em yêu anh hai phải không?" Không dám cũng không chịu tin tưởng, ban đầu Lộ Lộ đôi mắt như nước, chỉ nhìn một mình anh, thiếu nữ cười ngọt ngào với anh đã không có ở đây. Bây giờ ở trước mặt anh là Lộ Lộ yêu thương người đàn ông khác, là Lộ Lộ vì đàn ông khác mà đau lòng khóc. Mà Lộ Lộ của anh lại chưa bao giờ luống cuống như vậy. Lộ Lộ đã không thấy, đau lòng, uể oải đánh thẳng vào anh, sự đau đớn như muốn cắt đứt sinh mệnh lại tới. Lần này không phải nên anh từ bỏ hi vọng đi sao? Nhưng anh hai sao có thể mặc kệ Lộ Lộ như vậy chứ?

"Yêu?" Cô yêu anh sao? Loại cảm giác đau khổ muốn chết này chính là yêu sao? Tại sao? Tại sao ban đầu bị anh chiếm đoạt, cô lại không có cảm giác đau đớn đến thế này, nhưng vào giờ phút này, cô lại thà rằng mình vì vậy chết đi, cũng không muốn chịu đựng khổ sở khoan tìm đau thấu xương này, mà tất cả đều là tên đàn ông tự cho mình là đúng Sở mang lại cho cô!

Anh ta thật sự rất quá đáng! Đợi đến khi cô yêu anh, thế nhưng anh lại để lại đơn ly hôn nói để cô tự do? Còn nói cái gì vì không ảnh hưởng cô bắt đầu lần nữa, con trai cũng muốn mang đi.

Đúng rồi, con trai, bảo bối của cô! Anh ta đừng mơ mang con cô đi.

"Sở Khương, em muốn về nhà! Em muốn về nhà!" Vừa nghĩ đến con trai có thể bị anh mang đi, Ngưng Lộ chợt hoảng hốt đứng lên, không để ý thân thể mình đau nhức, đỡ mép bàn lập tức đứng lên, đôi tay dùng sức chùi hết nước mắt trên mặt.

Sở Mạnh, anh có thể không quan tâm tôi, nhưng mà bảo bối của tôi anh cũng đừng nghĩ đến chuyện mang đi! Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới!

"Lộ Lộ?" Sở Khương không thể phản ứng kịp, mới vừa rồi không phải còn khóc như trời sắp sụp xuống sao, sao đột nhiên tỉnh táo lại vậy?

"Sở Khương, nhanh lên một chút. Đưa em về!" Ngưng Lộ đi tới cửa thấy Sở Khương còn đứng bất động nơi đó. Thân thể cô đau đến sắp rớt ra mà anh lại còn ngăn người à? Anh không đi thì cô có thể thuê xe trở về, chỉ sợ xe taxi không đủ nhanh mà thôi. Cô không thể để cho Sở Mạnh dẫn con trai theo.

"Lộ Lộ, chậm một chút!" Sở Khương chạy theo, tư thế đi bộ quái dị của cô khiến lòng anh chìm đến đáy. Ngày hôm qua bị anh hai "chỉnh" rất thảm sao? Nhưng ngay cả câu oán trách cô cũng không có.

Đó đã từng là thiếu nữ xinh đẹp như mùa xuân dưới nhánh hoa anh đào nở nụ cười ngọt ngào dưới ánh trăng nói với anh, Sở Khương, chúng ta phải cùng nhau cố gắng thi đậu cùng trường Đại Học, chúng ta phải cố gắng vì tương lai chung của chúng ta mà cùng nhau nỗ lực. Tương lai tốt đẹp đang nằm trong tay của chúng ta. Quan Ngưng Lộ - người con gái ngây thơ, tinh khiết trong mắt trong lòng chỉ có mình anh một người, đã theo xuân đi hạ đến, như cánh hoa hồng bèo bay xa, cũng không về nữa rồi!

Bây giờ Quan Ngưng Lộ không hề thuộc về anh nữa, bất kể cô và anh hai có phải muốn ly hôn hay không, cô không thể nào thuộc về anh lần nữa. Hoặc là nên nói thế này, trời cao đã sớm định đoạt, cho tới bây giờ cô chưa từng thuộc về anh, nếu không cũng sẽ không an bài anh hai xuất hiện trong sinh mệnh cô.

Trong lòng vẫn rất đau khổ, nhưng trên mặt anh lại mang theo nét cười, đi theo bước chân của cô rồi nơi anh hoàn toàn chết tâm. Anh, thật sự nên học cách từ bỏ ...

***

Trên đường đối diện khách sạn, Sở Mạnh ngồi trong xe, nhìn không ra vẻ mặt là gì trên mặt, nhưng tay đặt trên tay lái siết chặt đến gần xanh nổi lên cho thấy lúc này anh tức giận cỡ nào.

Vừa rời khỏi ngực anh không tới nửa ngày đã không kịp chờ đợi cùng tình nhân cũ bên nhau sao?

Anh rời khỏi phòng, ngồi lên xe nhưng không hạ được quyết tâm lái đi được. Đùng vậy, anh thừa nhận anh vẫn không yên tâm để mình cô trong phòng. Nhưng lý trí không cho phép anh lên nhìn cô.

Cho nên anh khờ dại ngồi trong xe, chỉ muốn xác định cô về nhà an toàn. Anh vẫn nhìn chăm chăm vào cửa chính, đợi được không phải là bóng dáng mảnh khảnh anh quen thuộc mà là bóng lưng Sở Khương vội vã đi lên.

Gấp gáp vậy sao? Mới vừa ký tên ly hôn đã lập tức gọi tình nhân cũ tới? Bọn họ còn chưa làm thủ tục mà cô đã muốn nhào vào ngực thẳng đàn ông khác sao?

Sở Mạnh cảm giác mình rất ngu. Cô đã ở bên người yêu cũ, anh còn nhìn chăm chăm cửa khách sạn như gã chờ bắt được vợ ngoại tình.

Lúc chiếc xe rời đi, cuối cùng anh đã thấy được thân hình kia xuất hiện, nhưng gã đàn ông theo sau cô là Sở Khương. Anh lại làm kẻ ngốc lần nữa, nhìn bọn họ cùng nhau ngồi lên xe lái đi!

Như đã quyết định buông tay, vậy thì cũng không cần quay đầu lại! Lần này, xe không chút do dự lái vào đường đi, đảo mắt đã không biết ở nơi nào.

***

"Lộ Lộ, có muốn anh đưa em lên không?" Sau khi xe Sở Khương dừng trước nhà, vốn là nửa tiếng, nhưng vẫn luôn bị cô thúc giục nên không tới một nửa thời gian đã về, anh không biết Lộ Lộ luôn luôn điềm điềm, nhơ nhẫm lại thích đua xe nhanh đến thế, cô không say xe sao? Mà cô gái đó bây giờ đang tháo dây an toàn, động tác khá nồn nóng. Cô thật sự đã không còn là cô gái nhỏ ở trong lòng anh cần anh chăm sóc rồi! Cô gái nhỏ đã trưởng thành, là người khác rồi!

"Sở Khương, cảm ơn anh! Em đi lên trước, hôm nào rảnh rồi thì liên lạc." Trước khi xuống xe, Ngưng Lộ vội vã bỏ lại những lời này rồi chạy vào thang máy. Cô phải nhanh về nhà, cô muốn xác định con còn ở nhà! Cô không thể để cho Sở Mạnh mang bảo bối của cô đi.

"Bảo bối, con đang ở đâu? Bảo bối. . . ." Vừa vào cửa, ngay cả giày cũng không cởi ra, Ngưng Lộ bắt đầu quát to lên. Giọng của cô khiến thím Trương đang dọn dẹp phòng sách vội chạy đến: "Thiếu phu nhân, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu thiếu gia không phải ở trên lầu chơi một mình sao? Nó luôn không thích có người ồn ào. Tối hôm qua thiếu gia và thiếu phu nhân đều không trở về, buổi tối 8 giờ thiếu gia gọi điện thoại về bảo tiểu thiếu gia tự ngủ một mình, nó còn vẫn không vui! Buổi sáng tỉnh dậy khuôn mặt nhỏ vẫn còn khá tức

giận.

"Thím Trương, Sờ Trí Tu đâu? Nó đang ở đâu?" Thấy thím Trương đi ra ngoài, Ngưng Lộ nắm chặt tay bà.

"Tiểu thiếu gia ở trên lầu. Thiếu gia đâu? Tại sao không về chung?" Thím Trương không thấy thiếu gia về, ngày hôm qua không phải bọn họ ở chung một chỗ sao?

"Mẹ. . . . ." Ngưng Lộ đang muốn nói gì, một giọng nói trẻ con non nớt xuất hiện ở bậc thềm cầu thang lầu hai.

"Bảo bối. . . . ." Ngưng Lộ kích động hất tay thím Trương ra, chạy như bay lên lầu ôm con trai. Giống như là sợ con bay đi, ôm rất chặt, cho đến bạn nhỏ sắp không thở nổi mới hơi buông tay ra.

"Mẹ, ba đâu?" Sờ Trí Tu nhìn quanh lầu dưới không tới bóng dáng quen thuộc đó. Bọn họ rất quá đáng, vậy mà bỏ lại một mình cậu ở nhà. Hừ, mặc dù cậu đã rất độc lập, nhưng vẫn là lần đầu tiên xa cách mẹ! Nhưng tối hôm qua đã rất khuya ba mới gọi điện thoại về nói cậu đi ngủ một mình, thế mà giờ vẫn chưa về sao? Không phải ba ở chung với mẹ sao?

"Mẹ không biết. Bảo bối, con nhớ ba vậy sao?" Ngưng Lộ thấy con trai lo lắng ba mình vậy, trong lòng chợt lạnh, nếu như Sờ Mạnh muốn tranh giành với cô, một chút năng lực phản kích cô cũng không có. Nhưng cô không cam lòng bị anh kiểm chế như vậy!

"Mẹ, con cũng nhớ mẹ mà!" Sờ Trí Tu không hiểu hôm nay mẹ bị gì? Vẫn căng thẳng nhìn mặt cậu.

"Bảo bối, con không được rời xa mẹ, có được hay không? Mẹ không thể không có con!" Ngưng Lộ buông con ra, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con, đây là đứa con cô mang thai gần mười tháng sinh ra, đây là đứa trẻ sơ sinh mỗi ngày gào khóc đòi ăn cô nuôi lớn từng ngày, Sờ Mạnh muốn tách bọn họ ra? Đừng có mơ!

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Có phải ba ức hiếp mẹ hay không?" Lúc Ngưng Lộ thả tay, Sờ Trí Tu thấy những dấu xanh xanh tím tím trên cánh tay mẹ. Không trách được sao hôm nay mẹ không bình thường như vậy, nhất định là bị ba chinh rất thảm, nhưng mà ba thật sự rất nhẫn tâm, vậy mà lại đánh mẹ nặng như vậy! Sau này ba về, cậu phải nói chuyện với ba mới được, ba không - biết - xấu - hổ dạy cậu không được ăn hiếp tiểu nữ sinh sao? Tại sao ba luôn muốn bắt nạt mẹ? Đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu phát hiện.

Đặc biệt mỗi lần ba đi công tác về, ngày thứ hai trên tay mẹ, trên cổ chắc chắn sẽ có vết bầm tím mờ. Trừ ba còn ai vào đây dám đánh mẹ chứ? Hơn nữa cũng là chỉ có ba mới có thể ngủ với mẹ.

"Đúng, chính là ba con ức hiếp mẹ! Bảo bối, con không được rời bỏ mẹ, có nghe hay không?" Thân thể vốn là đã mệt mỏi hơn nữa chịu kích thích và căng thẳng như vậy, cuối cùng thấy con trai bình an ở nhà thì cả người Ngưng Lộ buông lỏng xuống, sau đó bất tỉnh dưới đất.

"Bà, bà. . . . . bà bà, mau lại đây, mẹ té xỉu!" Bạn nhỏ Sờ Trí Tu lớn tiếng gọi.

***

"Sờ Trí Tu, con tính không nói chuyện với ba sao?" Sờ Mạnh bắt đầu nhìn màn hình máy tính. Rõ ràng là con nói có chuyện muốn nói với anh, tại sao lên chat video lại nhìn chăm chăm anh chứ? Chẳng lẽ là phía sau anh có cái gì kỳ lạ hấp dẫn ánh mắt nó sao? Sờ Mạnh dùng khóe mắt nhìn liếc qua, không có! Đây là nhà khác của anh ở nội thành, sau khi kết hôn nơi này vẫn bỏ trống, nhưng hôm nay anh bỗng không muốn ở khách sạn cũng không thể trở về căn nhà có cô, vậy ở đây là lựa chọn tốt nhất.

Màn hình bên kia, Tiểu Soái Ca 5 tuổi, được đặt tên là Sờ Trí Tu, đang nghiêm mặt, mím môi, nhìn chăm chăm gương mặt lớn cùng khuôn mẫu in ra với mình trong màn hình. Không sai, cậu còn đang tức giận! Hôm nay ba không về thì thôi, còn để cậu phải chủ động gọi điện thoại cho ba, hơn nữa còn gọi mấy lần mới nhận. Đây là chuyện chưa từng có, cho nên, người bạn nhỏ Sờ Trí Tu cảm giác mình bị lãng quên hoàn toàn!

"Sờ Trí Tu, nói chuyện!" Giọng nam trầm thấp mang theo hàm ý ép buộc. Đừng bảo là một đứa trẻ 5 tuổi, chỉ sợ là người lớn cũng không chịu được.

"Ba, ba rất quá đáng!" Cái miệng nhỏ tức giận lên tiếng. Sờ Trí Tu rõ ràng muốn làm càn rồi.

"Nói một chút coi!" Sờ Mạnh không hiểu sao hôm nay con trai kích động như thế. Chẳng lẽ đã biết chuyện bọn họ muốn ly hôn? Anh muốn từ từ nói cho con, nhưng còn chưa kịp về.

"Tại sao ba lại đánh mẹ?" Sờ Trí Tu nghĩ đến bây giờ mẹ còn chưa tỉnh lại, mới vừa rồi chú A Tự tới đây chẳng qua là nhìn một cái rồi đi, còn nói với cậu, không phải là ngã bệnh, chẳng qua là mệt mỏi!

"Vậy mấy dấu xanh tím trên tay mẹ ở đâu mà ra?" Lúc ấy cậu tin tưởng hỏi khuôn mặt cười xấu xa của chú A Tự.

"A! Cái này phải hỏi ba con mới được!" Sau đó cười lớn rồi đi! Nếu chú Tống nói như vậy rồi, đó không phải nói là ba đánh sao?

"Ba đánh mẹ khi nào?" Sờ Mạnh vì cái vấn đề này mà cau mày. Cô về nhà sao? Tách khỏi Sờ Khương nhanh vậy sao? Thế sao con trai có thể nói như vậy?

"Ba, làm sai phải dừng cảm thừa nhận. Bây giờ mẹ đang ở trên giường còn chưa tỉnh lại! Hơn nữa chú A Tự cũng nói là ba đánh!" Mặc dù chú A Tự không phải nói như vậy.

"Chú A Tự đến nhà sao? Mẹ con sao rồi?" Mày nhủ lại sâu hơn! Cô đi về sao? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tối hôm qua anh không khống chế được mình có thể đã làm tổn thương cô, nhưng lúc buổi trưa thức dậy cô không phải còn hơi sức gây gổ với anh sao? Anh đã tận mắt nhìn cô ngồi vào xe Sờ Khương rồi khách sạn mà.

"Chú A Tự nói ba đánh mẹ, khiến mẹ mệt mỏi không thể rời giường!" Dù thế nào đi nữa, cậu vẫn khẳng định cho rằng đây là lỗi của ba.

"Ba không có đánh mẹ!" Chỉ là dùng một cách khác mà thôi.

"Ba, vậy tại sao ba chưa về nhà?" Sờ Trí Tu quyết định không truy cứu chuyện mẹ bị đánh, bởi vì ba nói không là ba đánh, mà ba chưa bao giờ nói dối, cho nên, cậu tin ba!

"Con trai, ba muốn nói với con một chuyện." Con trai trưởng thành tương đối sớm, cho nên Sờ Mạnh muốn nhân cơ hội này nói chuyện bọn họ muốn ly hôn cho con hiểu.

"Ba, ba vẫn chưa trả lời vấn đề của con!" Sờ Trí Tu nhướn lông mày giống y chang ba mình nói.

"Chuyện ba nói với chuyện không về nhà có quan hệ trực tiếp." Sờ Mạnh suy nghĩ nên dùng cách gì nói cho con hiểu rõ chuyện này.

Màn hình bên kia, Sờ Trí Tu thổi phồng miệng nhỏ.

"Ba với mẹ muốn ly hôn, nói cách khác sau này sẽ không ở nữa ở chung một chỗ nữa." Sờ Mạnh dùng cách trực tiếp nhất nói ra, ở trong đầu tìm từ để đứa nhỏ 5 tuổi có thể hiểu ý nghĩa từ "ly hôn".

"Ở cùng nhau không tốt sao, tại sao phải tách ra?" Xem ra bạn nhỏ Sờ Trí Tu vẫn không hiểu ý nghĩa thực sự của từ "ly hôn" mà ba nói. Nhưng không thể yêu cầu cậu nhất định phải hiểu, dù sao cậu vẫn còn nhỏ.

"Bởi vì ba mẹ sắp có cuộc sống mới của mỗi người." Không biết đáp án này có làm Sờ Trí Tu hài lòng hay không? Nhưng mà như vậy không sai! Cô muốn cùng người yêu cũ bắt đầu lần nữa, đó không phải là cuộc sống mới thì là gì? Còn anh thì sao? Mang theo con trai cùng nhau đi thôi! Dù sao bây giờ công việc anh rất tự do, muốn làm thì làm, không muốn làm thì vứt sang bên là được.

"Dù sao nói là ba mẹ không muốn ở chung một chỗ là được! Vậy con làm sao bây giờ hả ba?" Thật ra thì Sờ Trí Tu còn chưa hiểu rõ, nhưng cậu không muốn biết nhiều, vấn đề người lớn thật là nhiều! Nếu như cậu có thể không lớn thì tuyệt quá! Chuyện quan trọng nhất lúc này là bọn họ tách ra thì cậu làm sao bây giờ? Muốn chém thành hai khúc sao?

"Con trai, vậy con muốn cùng ba hay là ở cùng mẹ?" Sờ Mạnh nhìn khuôn mặt non nớt rõ ràng của con trai lạ thích lộ vẻ tức giận của người lớn. Anh quyết định hỏi ý kiến của con, dù sao con cũng là một trong những người có liên quan.

"Hai cái con đều muốn được không?" Cặp mắt Sờ Trí Tu mở to long lanh.

"Chỉ có thể chọn một." Sờ Mạnh ở đầu này dờ khóc dờ cười.

"Vậy cả hai con cũng không muốn." Nếu bọn họ đã không muốn ở cùng, hỏi ý kiến cậu còn ý nghĩa sao?

"Cũng không thể được!" Anh biết con trai sẽ nói như vậy. Sờ Mạnh bắt đầu nhúc nhúc, cũng không biết cách giáo dục của mình có vấn đề hay không!

"Ba, ba thật là phiền! Rõ ràng nói là hỏi ý kiến con, bây giờ con nói ba lại không đồng ý, rốt cuộc ba muốn thế nào?" Sờ Trí Tu bắt đầu bắt mắt.

"Sờ Trí Tu, con nói chuyện với ba bằng giọng này sao?" Sờ Mạnh quyết định không thể để con tiếp tục không có phép tắc vậy.

"Xin lỗi ba!" Chỉ cần một người đàn ông nào đó sưng mặt lên, một tiểu hồ li nào đó ngay cả cái đuôi cũng không dám vểnh lên! Hừ, cậu ghi trong lòng rồi!

"Được rồi, hôm nay chuyện này trước hết nói tới đây thôi! Trở về ngủ đi, hử?" Ở bên kia máy tính, Sờ Mạnh cười nhẹ với con trai, không thể ép quá, sẽ có tác dụng ngược lại.

"Nhưng mà, ba. Mẹ muốn con không được rời xa mẹ! Chúc ba ngủ ngon!" Trước khi tạm biệt, Sờ Trí Tu nói một câu như vậy.

Những lời này thành công khiến lông mày người đàn ông phía bên kia màn hình càng nhíu chặt hơn. Cậu con trai vừa mới nói có ý gì? Chẳng lẽ cô muốn dẫn con trai của anh gả cho người khác, gọi thẳng khác là ba sao? Cô đừng có mơ!

"Bộp" một tiếng, con chuột trên tay đã bể tan tành.

*** Khi Ngưng Lộ lần nữa đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Con trai đâu? Ở nơi nào? Hôm nay là thứ hai, con đến trường hay bị Sờ Mạnh dẫn đi rồi? Một đồng hồ vấn đề lập tức xuất hiện trong đầu khiến cô không để ý tới thân thể vẫn còn đau ê ẩm, kéo chân ra xông ra ngoài.

"A, thiếu phu nhân, đã tỉnh rồi sao?" Lúc Ngưng Lộ mở cửa ra đã thấy thím Trương đang muốn vào xem cô.

"Thím Trương, Bảo Bảo ở đâu rồi?" Không để ý tới mình bị đụng đầu trán, Ngưng Lộ đẩy thím Trương ra, chạy xuống lầu dưới.

"Thiếu phu nhân, cô chậm một chút a! Tiểu thiếu gia ở nhà mà!" Thím Trương chạy đi xuống theo.

Ài, rõ ràng bộ dạng thiếu gia với thiếu phu nhân thoát nhìn rất ân ái, sáng sớm hôm nay, tiểu thiếu gia đưa ra khuôn mặt nghiêm túc ngồi bên bàn ăn, nhìn chăm chăm ly sữa nóng cũng không mở miệng.

"Tiểu thiếu gia, sao vậy? Nhanh ăn rồi còn đi học! Hôm nay để bà bà dẫn con đi được không?" Thiếu phu nhân còn chưa tỉnh ngủ mà.

"Bà bà, tại sao ba mẹ muốn ly hôn?" Sở Trí Tu vẫn suy nghĩ không hiểu vấn đề này. Cho nên nếu cậu chưa hiểu thì không đến trường!

"Hà?" Vốn là cầm ly sữa tươi muốn dụ dỗ người bạn nhỏ uống, khi nghe được câu này bị dọa đến tay run rẩy, sau đó tiếng thủy tinh rơi xuống đất lạnh lạnh nghe đặc biệt chói tai trong nắng sớm.

Tiểu thiếu gia nói gì? Thiếu gia muốn ly hôn thiếu phu nhân? Đang xảy ra chuyện gì đây? Thật sự muốn hù chết bộ xương già như bà rồi.

"Đúng vậy, là ngày hôm qua ba nói cho con biết." Sao bà bà lại nghi ngờ lời của cậu chứ?

Sau đó một già một trẻ cứ ngồi như vậy bên bàn ăn, mắt to trừng mắt nhỏ, mãi cho đến gần trưa thím Trương mới nhớ tới phải lên xem thiếu phu nhân có phải sắp tỉnh không.

"Bảo bối, con đang ở đâu?" Ngưng Lộ chưa bao giờ cảm giác mình chạy bộ nhanh như vậy, không tới 5 giây đã chạy tới lầu một, tuy nhiên lại không thấy con trai bảo bối của mình, lòng cô hoảng lên. Rõ ràng thím Trương nói nói con ở dưới nhà mà?

"Mẹ, con ở chỗ này!"

Cửa phòng sách mở ra, cầm điện thoại ra ngoài không phải là Sở Trí Tu sao?

"Bảo bối, con làm mẹ sợ lắm! Con vào phòng sách làm gì?" Ngưng Lộ ngồi xuống ôm lấy con trai.

"Gọi điện thoại cho ba, bảo ba về nhà một chuyến!" Sở Trí Tu giờ giờ điện thoại trong tay lên. Cậu muốn hai người bọn họ trước mặt cậu nói rõ ràng Hừ!

"Con gọi ba con về làm gì?" Ngưng Lộ không hiểu. Cô còn không biết phải nói với con chuyện bọn họ muốn ly hôn như thế nào!

"Mẹ, hai người đều muốn ly hôn, đương nhiên phải ở trước mặt con nói rõ ràng chứ!" Sở Trí Tu nói như chuyện đương nhiên.

"Ly hôn? Làm sao con biết?" Lần này thật hù chết người mà!

"Tôi hôm qua ba đã nói với con rồi."

"Ba nói như thế nào?"

"Anh nói về sau ba với mẹ không ở chung nữa, muốn con chọn ở với ba hay ở với mẹ!"

"Bảo bối, vậy con nói sao? Không cho phép con rời xa mẹ! Có nghe hay không?" Ngưng Lộ hiếm khi dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện với con trai. Nhưng tên khốn kia cũng có thể hỏi con trai ở với anh, tại sao cô không thể cầu xin? Anh ta muốn ly hôn, được, cô sẽ không để cho anh ta như ý.

"Mẹ, con muốn ở chung với hai người, có được không mẹ?" Mặc dù ba bề bộn nhiều việc, thường không ở nhà. Nhưng cậu vẫn hi vọng ba mẹ có thể ở chung một chỗ. Hai người cậu đều không bỏ được thì làm sao bây giờ? Người lớn thật sự rất phiền phức.

"Bảo bối, tại sao muốn ba mẹ ở cùng nhau?"

"Không có vì gì cả. Muốn chính là muốn thôi!" Đây có tính là trả lời câu hỏi không?

"Nhưng ba không muốn ở chung một chỗ cùng mẹ! Ba mẹ không thích hợp cho nên mới phải xa nhau. Lớn lên con sẽ hiểu, được không?" Ngưng Lộ cười khò.

Là anh chủ động nói không phải sao? Vậy nhất định là anh đã sớm nghĩ kỹ rồi?

"Mẹ, con đói bụng." Sờ sờ cái bụng nhỏ xẹp lép, Sở Trí Tu tui thân nói. Hôm nay, thể mà cậu ngay cả bữa ăn sáng cũng quên ăn!

"Vậy bảo bối đi ăn cái gì trước, mẹ đi lên thay quần áo rồi xuống được không?" Ngưng Lộ sờ sờ đầu con trai đứng dậy.

Không phải nói Sở Mạnh sẽ về sao? Tốt, anh ta về càng tốt, không cần cô đặc biệt đi tìm anh! Muốn ly hôn, cho cô lý do là được!

"Thím Trương, thím đi ra ngoài một chút, tụi con có chút việc cần nói." Sở Mạnh về đến nhà, thấy hai mẹ con cùng thím Trương đang ngồi trước bàn ăn cơm. Anh nhìn thím Trương đang muốn giúp anh chuẩn bị bát đĩa mở miệng nói. Có một số việc vẫn nên nói riêng tư thì tốt hơn!

Thím Trương đặt chén trong tay xuống, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của thiếu gia, không dám nói nhiều đi ra ngoài.

"Ăn xong đến phòng sách, chúng ta cần nói chuyện! Sở Trí Tu, con lên lầu đi!" Tên đàn ông có thói quen ra lệnh lại giờ thói cũ.

"Ba, con cũng muốn nghe. Ba mẹ không phải nói đến vấn đề của con sao?" Sở Trí Tu thả cái muỗng trong tay ra, một đôi mắt thật to nhìn ba.

"Không được! Chờ ba mẹ nói xong hãy nói!" Trong giọng nói không cho từ chối.

"Ba, sao ba có thể như vậy? Con không cần hai người nữa!" Rõ ràng liên quan đến cậu lại cố tình không cho cậu nghe. Được rồi, vậy cậu có thể lựa chọn không cần bọn họ! Nhảy xuống ghế dựa, Sở Trí Tu như một làn khói chạy lên lầu.

Trong phòng sách yên tĩnh, trừ tiếng hít thở của hai người thì chẳng nghe gì khác.

"Tại sao không ký tên?" Sở Mạnh ngồi sau bàn sách, nhìn người phụ nữ hướng về mặt khiêu khích về phía anh.

"Anh bảo tôi ký thì tôi ký sao? Anh cho tôi một lý do ký tên hả?" Lần đầu tiên Ngưng Lộ biết được mình dùng cảm cỡ nào.

"Trả lại em tự do, lý do này còn chưa đủ sao? Đây không phải là điều em vẫn muốn sao?" Sở Mạnh lạnh lùng cười. Rốt cuộc cô muốn thế nào mới cam tâm? Khi anh quyết định buông tay lại muốn lật lọng.

"Làm sao anh biết tự do của tôi ở đâu?" Tại sao anh ta luôn tự cho là đúng như vậy chứ? Anh có hỏi qua suy nghĩ thực sự của cô sao? Luôn thích đem nguyện vọng của mình áp đặt trên người cô.

"Tự do của em không phải tự em rất rõ sao? Sao vậy? Chẳng lẽ là không bỏ được tôi?" Sở Mạnh đứng lên tự giễu nói.

"Tôi mới sẽ không thể không bỏ được tên khốn kiếp như anh! Anh là đồ khốn kiếp! Thiên hạ đệ nhất khốn kiếp." Một tay cầm túi giấy đựng đơn ly hôn trên bàn lên ném vào mặt anh. Ngưng Lộ chưa từng hận mình như vậy, mắng người cũng không ra mắng.

"Quan Ngưng Lộ, rốt cuộc em muốn thế nào?" Sở Mạnh đưa tay ngăn lại. Người phụ nữ này lại đang trước mặt anh la lối om sòm?

"Anh cứ như vậy muốn ly hôn sao? Còn tìm cái cớ gì trả tôi tự do chứ? Anh là thằng đàn ông khốn kiếp, vô liêm sỉ nhất trên đời! Tôi hận anh chết đi được, tôi không muốn ký tên, không muốn ký!" Tựa tay cầm cuốn sách dày trên bàn lên ném vào người anh, đập chết anh đi! Như vậy cô mới có thể hả hận!

"Quan Ngưng Lộ, em ảm ỉ đủ chưa?" Chưa từng có người nào dám ở trước mặt anh như vậy, con giận của Sở Mạnh lập tức bùng phát. Bàn tay nhẹ dùng sức giữ cô lại để cho cô không thể động đậy!

"Vậy trả lại tôi tự do không được sao?"

"Tự do của anh?" Cuối cùng vào lúc này nước mắt chảy xuống. Thì ra là phải trả lại anh tự do! Anh sớm nói không phải tốt sao? Sớm nói anh muốn tự do không phải tốt hơn sao? Cô cũng sẽ không ở trước mặt anh vô lý, mất khống chế như vậy.

"Đúng, tôi muốn bắt đầu lần nữa có được không? Muốn một cô gái có thể giúp tôi một tay có được không?" Nói như vậy cô hài lòng chưa? Dù thế nào đi nữa, bây giờ anh ở trong mắt người khác không phải là kẻ đáng thương không có gì cả sao?

Lời nói có thể tổn thương người tới mức nào, hôm nay Ngưng Lộ đã được trải nghiệm lần nữa! Anh luôn biết làm cô đau đớn thế nào, anh ta luôn luôn biết!

"Được! Nhưng anh không thể đem con tôi đi, tôi không cho anh dẫn con đi, không cho, không cho. . . ." Giống như chột sụp đổ tình thần, Ngưng Lộ ngã vào lòng anh, hai tay không ngừng đánh ngực anh, nước mắt một giọt lại một giọt thấm ướt vào trong quần áo anh, bỗng đến đáy lòng.

Thì ra là vẫn còn đau lòng! tiếng thở dài liên tiếp trong lòng dường như suýt bật thốt lên. Sở Mạnh vươn tay ôm lấy cô: "Anh không muốn để con trai anh gọi người khác là ba."

"Tôi cũng vậy, không muốn người khác làm mẹ con trai tôi! Chết cũng không cần." Đôi mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu lên, giọng nói Ngưng Lộ kiên quyết. Anh không muốn, chẳng lẽ cô muốn? Con trai là cô chịu bao đau khổ cay đắng sinh ra rồi nuôi lớn, tại sao anh muốn mang đi chứ? Nhiều lắm là anh chỉ cung cấp một thứ "không cần thiết" mà thôi, dù thế nào đi nữa anh cung cấp còn thiếu sao? Anh muốn con, về sau cũng có thể sinh với người đàn bà khác.

Huhuhu . . . . . Mới nghĩ đến anh có thể sinh con với người đàn bà khác, lòng cô càng thêm khó chịu! Đau đến như muốn tan nát . . .

Được rồi, được rồi! Sở Mạnh thừa nhận mình mềm lòng, thỏa hiệp. Chỉ cầu cô không khóc thương tâm như vậy là được!

"Trừ con trai, em còn yêu cầu gì không?" Nhắm mắt lại, anh không muốn nhìn khuôn mặt khiến anh càng thêm đau lòng, rõ ràng là khóc đến rối tinh rối

mù rồi anh lại vẫn cảm thấy cô đẹp không thể tưởng tượng nổi. Anh trúng độc rất nặng! Muốn đòi muốn kiếp không thể quay đầu lại được nữa rồi ...

Nếu cô ấy muốn con trai, vậy thì cho cô đi! Dù là ngày sau cô thật sự ở bên Sở Khương, anh nghĩ không ai có thể ức hiếp con trai anh. Dù thế nào đi nữa ngày mai anh sẽ phải xuất ngoại, anh cùng A Chính mới thành lập trụ sở chính của công ty đầu tư ở Anh, anh thân là người phụ trách công ty nhất định phải tới. Có lẽ chỉ có loay hoay để mình mệt đến nỗi chỉ muốn nằm ngủ mới khiến anh quên được khổ sở thôi.

"Yêu cầu? Anh nghĩ tôi còn có yêu cầu gì?" Anh còn hỏi cô? Có phải yêu cầu gì cũng có thể nói không?

"Nói ví dụ như anh đưa em tiền nuôi dưỡng có đủ hay không? Có điều, nếu con trai đi theo em, anh sẽ chuyển cho em sinh hoạt phí mỗi tháng nhiều 5 lần. Anh cũng sẽ nhiều một tài khoản cho nó, mỗi tháng gửi một khoản nhất định vào đó cho đến khi nó trưởng thành có thể sử dụng số tiền kia. Nếu như em cảm thấy chưa đủ thì có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào!" Cuộc sống sau khi ly hôn anh đã suy tính rất rõ ràng, anh sẽ không để cho cô chịu khổ đấy! Bất kể tương lai cô lựa chọn ở bên ai ...

"Anh cảm thấy vì anh cho tôi không đủ tiền sao?" Đôi mắt ngập nước giờ phút này tràn đầy tức giận. Ở trong mắt anh cô chính là kiểu phụ nữ ham hưởng thụ vậy sao? Không thể phủ nhận ở cạnh anh những năm gần đây cô đúng là trải qua cuộc sống không lo áo cơm, bản thân chưa từng kiếm được một xu, cũng không có một chút công việc kinh nghiệm, thế nhưng tất cả đều vì anh không đồng ý cho cô đi ra ngoài.

"Vậy em còn có yêu cầu gì?" Sở Mạnh nhếch mày lên.

"Được, nếu như anh thật sự cảm thấy thế, vậy đem tất cả tài sản cá nhân của anh chuyển sang tên tôi đi! Như vậy được không?" Hừ, muốn phân rõ sao? Cô cũng có thể! Có bản lĩnh thì làm đi! Như vậy nửa đời sau của cô và con trai cũng chẳng cần lo, cô cần gì phải nghĩ tới mình có cần năng lực sinh tồn hay không chứ?

Người phụ nữ, mở miệng quả lợi hại! Cô có biết tài sản của anh có bao nhiêu hay không? Mặc dù đã không còn liên quan đến Sở Thành, thế nhưng vài năm nay anh đầu tư thu lợi ở thị trường chứng khoán cũng không phải cái đầu nhỏ cô có thể tưởng tượng được! Nếu quả như thật yêu tiền như vậy, không bằng nói muốn người thật như anh được hơn sao? Còn có thể tặng giá trị vô hạn. Nhưng cô không cần anh, không phải sao?

"Nếu như em muốn! Anh sẽ bảo kế toán thống kê tài sản, sau đó chuyển sang tên em! Nếu như không có chuyện khác, anh đi trước."

Không phải những thứ kia tài sản mà thôi sao? Anh muốn nhiều như vậy cũng không dùng được! Sinh không mang theo, chết không mang theo. Anh có bản lĩnh kiếm nhiều như vậy, tự nhiên có bản lĩnh kiếm lại! Nhưng những thứ này nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì? Vĩnh viễn không phải là thứ anh muốn! Thứ anh muốn cô có biết không?

Cho đến cửa phòng sách nhẹ nhàng đóng lại, Ngưng Lộ mới phục hồi tinh thần. Anh nói gì? Anh thật sự muốn đem tất cả tài sản anh cho cô sao? Chẳng lẽ anh thật muốn nhanh chóng thoát khỏi cô vậy sao?

Tài sản của anh có bao nhiêu, cô không rõ ràng lắm, nhưng cô biết nhất định không phải số lượng nhỏ. Thì ra là vì muốn cô ký tên ly hôn anh có thể làm đến mức này?

Sở Mạnh, anh là thằng đàn ông khốn kiếp nhất trên đời!

Anh dĩ nhiên cũng bỏ cô lại như vậy. Vì tự do của anh, bỏ lại cô, bỏ lại con trai, bỏ lại tất cả những vật ngoài thân kia.

Toàn thân như mất hết sức lực, cả người Ngưng Lộ ngồi phịch xuống đất. Mới vừa rồi túi giấy bị vứt bung ra, văn kiện bên trong trải đầy đất. Mấy chữ chói mắt "Đơn Ly Hôn" xuất hiện lần nữa ngay trước mắt.

"Sở Mạnh, anh nằm mơ đi! Anh bảo tôi ký thì tôi ký sao?" Bàn chân không mang dép dùng sức, túi tài liệu đã bị quét xuống dưới mặt bàn. Để nó chết đi! Muốn tự do? Không dễ dàng như vậy! Cô sẽ không để anh như ý!

Nhưng cô vẫn rất đau lòng và khổ sở!

Nước mắt cũng không nhịn được nữa, từng chuỗi chảy xuống, khóc đến đau lòng như vậy, uất ức như vậy, tiếng từng giọt nước mắt lăn xuống đất, vón là tiếng vang rất nhỏ sao lúc này lại rõ ràng đến thế?

Ngưng Lộ Khóc đến thương tâm muốn chết không để ý thấy cửa phòng sách được nhẹ nhàng mở ra sau đó lại khép lại.

"Ba, mẹ thật đáng thương! Tại sao ba luôn ăn hiếp mẹ như vậy?" Sở Trí Tu ôm cổ ba, thờ dài nói. May là cậu không phải mẹ, mỗi lần bị ba bắt nạt chỉ có thể khóc một mình. Rất đáng thương!

"Vậy sau này lúc ba không ở nhà, con phải chăm sóc mẹ được không?" Sở Mạnh dán mặt thân thiết vào con trai. Bảo bối của anh!

"Khi nào ba về?" Sở Trí Tu càng ôm ba chặt hơn, cả người cũng chôn ở ngực Sở Mạnh. Mới vừa rồi ba nói muốn ra ngoài làm việc rất lâu, nhưng ba không nói rõ cuối cùng có ly hôn với mẹ không. Nếu như lần này đi thật lâu, bọn họ không phải là cũng không ở cùng một chỗ sao? Chẳng lẽ ba lừa gạt cậu?

"Không biết chừng nào cả! Nhưng ba không làm gì thì chat video với ba được không?" Anh cũng không bỏ được con trai, nhưng anh không đành lòng dẫn con đi! Nếu cô ấy muốn con, vậy thì cho cô thôi.

"Ba, nhất định ba phải nhanh về nha! Hơn nữa ba phải gọi đồ chơi cho con. Mẹ nhất định sẽ không mua cho con đâu!" A, thì ra là đây mới là nguyên nhân chính người bạn nhỏ không bỏ được ba!

"Được!" Sở Mạnh đáp ứng.

"Vậy sinh nhật con ba phải về đó!"

"Được!" Sinh nhật còn có mấy tháng chứ? Đến lúc đó anh có thể phải không rút ra được .

"Trước khi con đi học tiểu học, ba cũng phải về tự mình đưa con đi!" Nhắc lại yêu cầu. Cậu cho ba đi công tác đến khi cậu lên tiểu học cũng đủ lâu rồi chứ? Nhìn cậu rất hào phóng mà!

"Được."

Nhưng bạn nhỏ Sở Trí Tu không nghĩ tới, ba trả lời "Được" nhưng lại thất hẹn rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tương Tư Của Em – Đau Khổ Của Tôi

Người bạn nhỏ Sở Trí Tu hôm nay cực kỳ hưng phấn bởi đây là sinh nhật tròn 6 tuổi của cậu rồi. Ba đã đáp ứng cậu sẽ về!

Mặc dù là Chủ nhật, nhưng cậu đã dậy từ sáng sớm.

"Rầm rầm" chạy vào phòng mẹ, chạy đến bên giường, tay nhỏ bé kéo cái mền ấm áp: "Mẹ, nhanh lên đi!" Trước kia khi ba còn ở nhà, buổi sáng cậu chẳng bao giờ có cơ hội gọi mẹ rời giường, phải gọi bọn họ mà tay đánh bắt đầu ba mới mở cửa. Bây giờ thì tốt rồi, mẹ ngủ không khóa cửa lại nên cậu ngày ngày có thể đi vào.

"Bảo bối, sao dậy sớm vậy?" Ngưng Lộ cố gắng mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ ra, nửa ngồi dậy. Gần đây không biết chuyện gì lại đặc biệt thích ngủ. Mỗi sáng đều là con trai tới gọi cô mới tỉnh, buổi tối cô đi ngủ cũng không coi là muộn! Điều là thời gian ngủ bình thường mà. Buổi trưa vừa qua giờ cơm sẽ ngáp liên tục phải về phòng ngủ bù!

"Mẹ, hôm nay là sinh nhật con đó! Không phải tối hôm qua mẹ đã nói đặt cho con một cái bánh kem thật to sao?" Thân thể nhỏ bò lên giường, ngồi trên mền đối diện mẹ. Mẹ nhiều nhất có thể cho cậu bánh ngọt, trong nước rất ít bán đồ chơi cậu muốn, cho nên chỉ có thể chờ ba về.

"Mẹ không quên mà, chẳng qua là bây giờ còn sớm! Chờ chúng ta ăn xong bữa sáng cùng nhau đi đặt có được không?" Cuối cùng Ngưng Lộ cũng tỉnh táo lại. Hôm nay là sinh nhật 6 tuổi của bảo bối! Thật là nhanh!

"Mẹ, hôm nay con sẽ có niềm vui thật to!" Hai bước bò qua, Sở Trí Tu ở bên tai mẹ nhẹ nói.

"Niềm vui? Con sẽ có niềm vui gì vậy?" Nhìn khuôn mặt thần bí của con trai, tay không nhìn được nhéo một cái. Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ này cô sẽ nhớ tới một người đàn ông khác, người đàn ông ghê tởm kia bỏ đi chẳng để lại chút tin tức. Tại sao có thể đi mà không hề bận lòng gì vậy chứ?

Có lẽ phải nói chẳng qua là một chút liên lạc với cô cũng không có. Thật ra thì cô biết con trai thường chat video với anh, nhưng anh cũng không chủ động muốn tìm cô, cô cũng không cần đi hỏi thăm anh! Trong lòng anh, bọn họ là một đôi vợ chồng đã ly hôn, không cần thiết liên lạc lại không phải sao?

Anh phải nghĩ ngược lại chứ! Cô làm sao có thể cho anh như ý? Lúc đầu anh ủy thác luật sư thường gọi điện thoại hỏi cô đã ký đơn ly hôn chưa, mỗi lần cô đều nói không rành, lần sau vừa nhìn thấy cú điện thoại kia trực tiếp tắt, tắt mấy lần nên không gọi tới nữa.

Cho nên nói, bây giờ thân phận bọn họ còn là vợ chồng hợp pháp! Nhưng cô không muốn nói với anh! Để cho anh tự mình đi đi! Nếu như anh thật sự muốn kết hôn với người đàn bà khác thì phải qua ải của cô trước!

Hừ! Cô sao phải cho anh sống dễ chịu chứ? Cũng không xem lại ban đầu anh đối xử với cô như thế nào sao!

"Cái này không thể nói được!" Sở Trí Tu vẫn dùng kiểu thần bí nói chuyện. Đây chính là bí mật nhỏ của cậu với ba!

"Tiểu Bại Hoại! Bảo bối xuống lầu trước, mẹ thay quần áo xong sẽ xuống ngay có được không?" Đôi tay dùng sức bế người bạn nhỏ sang bên, Ngưng Lộ kéo chân ra đứng dậy. Đứa nhỏ này gần đây không ngừng cao và mũm mĩm, cô đã không thể tùy thích ôm như trước đây rồi.

"Mẹ, mẹ nhanh lên một chút đi!" Lấy được câu trả lời, Sở Trí Tu chạy như một làn khói đi ra ngoài, xa xa còn nghe được giọng nói của cậu: "Bà bà, sữa bò của con nóng chưa? Bụng của con đói rồi!"

Không sai, mặc dù Sở Mạnh vẫn chưa về nhưng Ngưng Lộ cùng con trai còn có Thím Trương vẫn ở trong căn hộ này. Giống như chưa từng xảy ra chuyện kia vậy.

Cuối cùng bọn họ đã ly hôn chưa? Dĩ nhiên chưa, cô còn chưa ký tên mà! Nhưng mà cô cũng không tính nói cho anh biết!

"Mẹ, mẹ lại đang ngăn người! Ăn nhanh lên một chút có được không?" Sở Trí Tu nóng lòng ăn một cái bánh sừng bò to, mở miệng to uống hết ly sữa vậy mà lại thấy mẹ đang ngăn người!

"Bảo bối, bây giờ còn sớm mà!" Mới có 9h sáng thôi mà, tiệm bánh người ta mới vừa mở cửa, nó gấp gì chứ? Hơn nữa bình thường nó cũng đâu phải là đứa nhỏ thích đồ ngọt? Sao hôm nay lại tích cực như vậy đây?

"Mẹ nhanh lên đi!" Sở Trí Tu không có kiên nhẫn nhảy vọt xuống cái ghế tới bên cạnh mẹ, cầm lên ly sữa tươi đưa tới trước mặt mẹ.

"Được rồi được rồi, mẹ tự uống! Lập tức xong ngay!" Tính tình chẳng biết giống ai, dù sao cũng không giống cô!

"Tiểu thiếu gia, thợ làm bánh ngọt còn chưa đi làm đâu!" Thím Trương từ phòng bếp bưng một nồi cháo thịt thơm phức ra ngoài, để một chén nhỏ trước mặt Ngưng Lộ.

"Thím Trương, con ăn không vô!" Ngưng Lộ để ly sữa tươi trong tay. Trong khoảng thời gian này, Thím Trương thật sự là muốn nuôi cô thành heo, ngày ngày thay đổi các loại thức ăn cho cô.

"Thiếu phu nhân, ăn thêm một chút đi! Nhìn con lúc trước gầy đến kỳ cục! Bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi!" Thím Trương siêng năng khuyên Ngưng Lộ. Lần trước chuyện bọn họ ly hôn thật là dọa bà già này, nhưng bây giờ bà cũng không rõ rốt cuộc bọn họ có ly hôn không. Ly hôn, cuộc sống thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia vẫn giống trước kia? Không ly hôn? Vậy thiếu gia sao lại đi công tác lâu như vậy chưa có về? Thiếu gia không phải đã rời Sở Thành rồi sao? Sao lại bận đến mức này chứ? Hơn nữa trừ ngày đó anh đi còn nhờ vả bà chăm sóc thật tốt hai mẹ con này rồi chưa từng về, cũng không gọi điện thoại về luôn!

Người trẻ tuổi bây giờ thật là kỳ quái. Rõ ràng đang êm thấm, nói cái gì ly hôn! Con cũng lớn vậy rồi! Sao có thể bỏ được?

"Thím Trương, con không ăn được. Chúng con đi ra ngoài đặt bánh kem! Chờ con về lại nói!" Ngưng Lộ thấy con trai đeo túi sách nhỏ ra ngoài, lập tức kéo cái ghế ra đứng dậy. Ha ha, bảo bối, con tới thật là kịp thời!

"Thiếu phu nhân, vậy hôm nay có muốn ở nhà ăn mừng hay không?" Thím Trương bắt đầu dúi hường hai bóng dáng vội vàng ra cửa hỏi.

"Muốn!" Ở cửa ra vào đôi giày hai mẹ con trầm miệng một lời nói.

***

"Sở Trí Tu, mẹ không muốn đi rồi, mệt quá!"

Ngồi chơi đồ chơi trên ghế dài hai bên thang cuốn, Ngưng Lộ nhìn con trai vẫn còn hào hứng bưng bưng chơi đùa, thờ dài nói.

Sau khi bọn họ ra cửa, đến cửa hàng bánh ngọt đặt bánh, sau đó đi tới trung tâm thương mại sầm uất ở nội thành, muốn mua một phần quà sinh nhật con trai thích tặng con, đáng tiếc người bạn nhỏ Sở Trí Tu đối với những thứ đồ chơi bình thường kia căn bản không xem vào mắt, cầm trong tay liếc mắt lại để xuống, chủ cửa hàng hết sức giới thiệu nó cũng không nhìn một cái đã nói: "Chơi không vui!", nhưng cái miệng đó nói cái này không tốt cái đó không tốt, lại vẫn muốn xem hết tất cả cửa hàng mới bỏ qua.

"Mẹ, không phải mẹ nói muốn tặng con quà sao? Con còn chưa chọn được sao không được xem tiếp?" Sở Trí Tu ngồi bên cạnh mẹ, từ túi xách sau lưng lấy ra bảo bối máy tính bảng của cậu.

"Nhưng con đã xem hai tiếng vẫn chưa tìm được thứ thích hợp! Cuối cùng con thật sự có muốn mua đồ chơi không?" Ngưng Lộ tựa đầu trên vai nhỏ của con trai cũng không dám dùng sức. Đáng tiếc bà vai nhỏ của trẻ con không chịu được nhiều sức nặng, mới có mấy giây mà đã có người bắt đầu phản kháng: "Mẹ, mẹ nặng quá!"

"Dựa vào một tí mà lại hẹp hòi như vậy!" Dù sao chẳng qua là đùa giỡn, Ngưng Lộ còn sợ mình sẽ đè lên con trai nữa. Ai, lúc mệt mỏi có bờ vai dựa vào thật sự rất thoải mái, nhưng người đàn ông có bờ vai cường tráng mà cô có thể tùy thích tựa vào lại không có ở đây.

Ngưng Lộ cảm giác mình bị bệnh! Cái bệnh đó gọi là tương tư. Nhưng cô tương tư có tác dụng sao? Anh còn tương tư cô sao?

"Mặc dù ba nói bờ vai đàn ông chính là để cho phụ nữ dựa vào, nhưng mà rất đáng tiếc con không phải là đàn ông. Mẹ, chờ con lớn lên sẽ cho mẹ dựa vào có được không?" Từ máy tính bảng ngẩng đầu lên, người bạn nhỏ nhay cảm đã nhìn ra mẹ rất mệt mỏi. Thế lực mẹ sao lại kém vậy chứ?

"Bảo bối của mẹ trưởng thành, bờ vai sẽ không dành cho mẹ nữa!" Nghe được lời của con, Ngưng Lộ đau khổ trong lòng. Cũng may, cũng may, anh không cương quyết mang con đi.

"Vai của con vĩnh viễn sẽ cho mẹ dựa vào. Yên tâm đi mẹ!"

Hai ánh mắt giống hệt nhau nhìn đối diện.

"Bảo bối, mẹ yêu con nhất!" Ngưng Lộ ôm con trai vào lòng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm trên đầu nhỏ của con không ngừng vuốt ve.

Đã từng có một người đàn ông cũng luôn thích ôm cô như vậy, lúc đầu sao anh cứ yêu cô lâu như vậy chứ, nhưng sao lòng cô phát hiện trở nên thối? Chẳng lẽ nhiều năm trôi qua, anh cũng không sẵn lòng đợi thêm cô hiểu rõ hơn trái tim mình sao? Sở Mạnh, anh là tên khốn kiếp, mười phần khốn kiếp!

Ghét! Tại sao hình dáng của anh không có lúc nào không ở trong đầu cô? Lúc ăn cơm, lúc ngủ, lúc tắm cô đều nghĩ đến anh, nghĩ đến trái tim chua xót cũng không dám đi tìm anh. Quan Ngưng Lộ, mày là đứa nhất gan! Chính là một tiểu quỷ nhất gan mà thôi.

Cô đang sợ cái gì? Sợ anh không để ý tới cô sao? Hay sợ anh sẽ ăn luôn cô? Điều không phải, không phải, cô là sợ anh thật sự đã không còn yêu cô, nếu như còn yêu tại sao muốn ly hôn với cô? Sở Mạnh, mặc dù anh rất khốn kiếp, nhưng em rất nhớ anh.

Rất nhớ, rất rất nhớ!

Sao cô lại rơi vào mâu thuẫn và vòng quẩn quanh này chứ?

"Mẹ, không bằng chúng ta đi ăn cái gì đi!" Cảm giác được mẹ không vui, Sở Trí Tu ngẩng đầu lên. Đi dạo một buổi sáng rồi, nhất định là mẹ mệt, bụng cũng đói rồi chứ gì?

"Bảo bối muốn ăn cái gì?" Ở trước mặt con trai, Ngưng Lộ cố gắng để mình vui vẻ bật cười. Dù bây giờ lòng của cô muốn khóc.

"Mẹ thích ăn McDonald không?" Người bạn nhỏ giương đôi lông mày đen sậm giống người nào đó như đúc. Một tiểu Sở Mạnh khiến Ngưng Lộ mất hồn lẫn nữa. Quan Ngưng Lộ, mỗi ngày mày đều nhìn con trai nghĩ đến gã đàn ông kia!

"Hay là mẹ muốn ăn những thứ khác?" Cậu cũng đã đáp ứng cùng mẹ đi ăn những thứ đồ ăn bỏ đi kia rồi, sao mẹ còn không vui vẻ? Ba đã từng nói với cậu phải chăm sóc mẹ thật tốt, cậu làm như vậy không đúng sao?

"Chúng ta đi ăn đồ bảo bối thích nhất được không?" Bảo bối của cô sao có thể biết quan tâm như vậy? Chỉ khiến cho cô càng thêm khổ sở thôi!

"Mẹ, trước khi đi có thể đáp ứng con một chuyện không?" Khi Ngưng Lộ vươn tay chùi nước ở khóe mắt thì Sở Trí Tu cầm máy tính bảng trên tay đưa tới trước mặt mẹ.

"Con muốn mẹ mua cái này cho con?" Ngưng Lộ nhìn chằm chằm mẫu xe nhỏ màu đỏ chói mắt trên màn hình, à, Ferrari. Rồi lại đếm số không sau giá tiền, 1, 2, 3, 4, 5, 6. . . . . Sao ... sao chiếc xe nhỏ mà lại mắc vậy chứ? Ngưng Lộ nói không ra lời.

"Sở Trí Tu, con nhất định phải mua cái này sao?" Ngưng Lộ tạm thời quên phiền não của mình. Ừ, mặc dù hiện tại cô cũng là phú bà có chút tài sản, mỗi tháng vẫn còn tăng thêm, nhưng con trai cô không phải quá lãng phí chứ? Một món đồ chơi nhỏ nhỏ mà thôi! Đều tại Sở Mạnh làm hư con trai hết! Tại sao lại nghĩ đến anh ta chứ? Ngưng Lộ cảm giác mình thật điên rồ.

"Mẹ, nhưng hôm nay là sinh nhật của con! Mẹ nói đi?" Giọng điệu kia quả thực là một chút thương lượng chừa đường sống cũng không có!

"Được rồi!" Cô nhần nhịn một lần! Ai bảo bảo bối của cô là hôm nay Tiểu Thọ Tinh [*] chứ?

[*] Tiểu Thọ Tinh: người được chúc thọ, nhân vật chính các buổi sinh nhật.

"Mẹ, mẹ miễn cưỡng quá đi! Bây giờ mẹ có tiền hơn ba sao lại hẹp hòi vậy chứ!" Đạt được mục đích xong, Sở Trí Tu tắt máy tính bỏ vào túi xách!

"Ai nói mẹ có tiền hả?"

"Không phải ba đem tất cả tài sản đều cho mẹ hết sao?" Hừ, ba thiên vị, còn nói tất cả đều là của cậu, kết quả lại biến thành của mẹ! Mặc dù ba đáp ứng cậu nhất định sẽ lại vì cậu xây một vương quốc mới, nhưng mà cậu không muốn! Cậu trưởng thành có thể tự xây cho mình một vương quốc riêng. Ba xây cho mẹ là được rồi!

"Ba lừa con đó." Thì ra là anh với con trai cái gì cũng có thể nói!

"Mẹ, ba sẽ không gạt con!"

"Làm sao con biết? Ba con là tên vô lại ăn thịt không nhả xương!"

"Mẹ, mẹ bị ba ăn rồi sao?" Hỏi rất hay và vô tội!

"Không có!" Đầu chỉ ăn? Ngay cả cặn cũng không còn.

"Vậy tại sao mẹ lại nói như vậy?"

"Chúng ta nhanh đi ăn cái gì rồi đi lấy bánh kem! Nhiều lời quá!"

"Mẹ, mẹ thẹn quá thành giận rồi!"

Hai mẹ con đối thoại càng ngày càng xa, dần dần xa trung tâm thương mại sầm uất ở nội thành. Chờ bọn họ ăn xong thuận đường đi lấy bánh ngọt lúc về đến nhà đã là 5h chiều rồi. Sở Trí Tu vừa vào nhà giống như một đầu xe lửa xông vào bên trong. Đầu tiên là mở cửa phòng sách ra, sau đó lại nhanh chóng đóng, "rầm rầm" đi lên lầu.

"Sở Trí Tu, sao con vội vã vậy?" Ngưng Lộ đem bánh ngọt để lên trên bàn, Thím Trương đang bận trong bếp, thấy bọn họ về thì lộ đầu ra: "Thiếu phu nhân về rồi sao? Đợi thêm chút nữa là có thể ăn cơm."

Nhưng Sở Trí Tu cũng không để ý tới mẹ, lên lầu hai, mở cửa từng gian phòng một, không có, không có! Không nhìn thấy ba.

Ba rõ ràng đã đáp ứng cậu sẽ về ngày sinh nhật mà. Nhưng ba thất hứa. Ba lừa cậu! Thua thiệt cho cậu hôm nay còn tin lời ba nói, mỗi ngày theo sát mẹ nói ba sẽ không gạt người!

Huhuhu . . . . . Ba lừa con!

Sở Trí Tu buồn bã ỉu xiu ngồi bậc thềm cầu thang cao nhất, hai tay chống cằm, gương mặt đầy tức giận cùng buồn bực. Tại sao ba có thể lừa cậu chứ?

"Bảo bối, con sao vậy?" Thấy con trai bất thường, Ngưng Lộ đi lên ngồi xuống bên cạnh con.

"Nói cho mẹ nghe có được không?" Dọc đường về không phải cãi nhau ầm ĩ với cô sao? Thế nào vừa về đến nhà đã lập tức thay đổi thành người khác.

"Mẹ, mẹ với ba có phải thật sự ly hôn không vậy?" Nghĩ thật lâu, Sở Trí Tu mới nhớ tới lần trước ba từng nói với cậu ly hôn chính là bọn họ sẽ không ở chung với nhau nữa, nhưng ba lại không trực tiếp cho cậu đáp án cuối cùng có ly hôn hay không. Nhưng hôm nay anh không về nhà chứng minh cho cái gì? Có phải bởi vì sau khi ly hôn, cho nên sẽ không ở chung nữa, cho nên mới không thể về hay không? Tại sao ngày hôm trước lúc chat video ba còn nói với cậu sẽ về chứ? Thì ra là ba sẽ gạt người thật! Hình tượng người ba vĩ đại trong lòng cậu cứ như vậy bị hủy diệt!

"Bảo bối, sao con hỏi vậy?" Ngưng Lộ không rõ chân tướng ôm lấy khuôn mặt buồn của con trai.

"Ba hứa với con hôm nay sẽ về, nhưng mà ba không có về!" Buồn bực ở trong lòng cuối cùng bùng phát ra. Đúng là không thể ỉn dẫu! Không tới một phút cậu đều đã nói hết ra.

"Ba hứa với con khi nào?" Anh nói muốn về sao? Ngưng Lộ cảm giác lòng mình có chút mong đợi!

"Lúc rời nhà với lại mấy ngày trước ba chat video cũng hứa với con." Mắt Sở Trí Tu ngập nước, uất ức đến sắp khóc rồi.

"Có thể chút nữa mới về thì sao? Bảo bối không cần giận được không? Chúng ta xuống lầu trước, rửa tay chuẩn bị ăn cơm! Tối nay ông bà ngoại cũng sẽ tới đây đó!" Ngưng Lộ kéo tay con trai. Mới vừa rồi lúc ở bên ngoài mẹ gọi điện nói tối nay đến. Trước kia vợ chồng Quan Minh Quyền rất ít khi tới, đều là Ngưng Lộ mang con trai về, bởi vì Sở Mạnh không thích quá ồn ào! Nhưng bây giờ anh không có ở đây, cho nên cô để ba mẹ qua đây ăn cơm, nếu không sinh nhật con trai chẳng phải quá buồn tẻ sao?

"Mẹ, con muốn ba về!" Tay nhỏ bị nắm, Sở Trí Tu không tình nguyện cùng mẹ xuống lầu.

Vừa mới rửa tay xong, chuông cửa vang lên. Còn không kịp lau khô tay Sở Trí Tu vội vẩy vẩy tay dính nước chạy vội ra ngoài mở cửa. Bởi vì vội vàng cho là ba về khiến cậu nhỏ bỏ quên một chuyện, đó là ba sao phải nhấn chuông cửa chứ?

Quả nhiên đã làm cho người bạn nhỏ Sở Trí Tu thất vọng! Đi vào là mặt cười của chú A Tự, nhìn lại phía sau chẳng có gì cả, trừ trên tay có xách một cái hộp lớn.

"Bảo bối, sao lại không vui? Nói cho chú biết, ai dám ức hiếp công tử Sở gia chúng ta?" Tống Từ Tự đứng trước mặt Sở Trí Tu, để đồ trên tay xuống đất, hai tay giữ vai cậu.

Ai! Sao việc khổ cực như vậy luôn để anh làm chứ? Sáng sớm anh còn chưa kịp dậy đã nhận được điện thoại quốc tế của Mạnh nói không thể về sinh nhật con trai, quà sinh nhật đã được gửi về thông qua đường hàng không đặc thù, bảo anh đến sân bay lấy, thuận tiện an ủi cảm xúc cậu nhỏ.

A Chính biết rất rõ Mạnh yêu con trai yêu như mạng, lại dám tính kế không để cho cậu ta về, lần này Mạnh sẽ phải giao cho anh, cậu ta có thể đứng ở một bên nhìn rồi.

An ủi phụ nữ anh có thể lãnh nghề hơn, nhưng là với con nít thì không biết có nên cơm cháo gì không đây?

"Chú A Tự, ba con đâu?" Nhìn chằm chằm cái hộp được gói cẩn thận, Sở Trí Tu đã biết cái này là ba mua, bởi vì ở trong nước căn bản không có bán. Vậy là ba không có cách nào về sao?

"Bởi vì hôm nay ba phải cùng một công ty lớn thảo luận vấn đề hợp đồng cho nên không có thời gian về. Nhưng mà ba con sẽ gọi điện về thôi. Con xem ba đã mua xe con thích nhất rồi nè! Chúng ta mở ra xem được không?" Nhìn vẻ mặt âm tình bất định của đứa nhỏ, Tống Từ Tự hận mình sao không ở nước ngoài?

"A Tụ, anh ngồi xuống đi." Ngưng Lộ lau khô tay đi ra ngoài, thấy A Tụ đang cùng con trai ở cửa ra vào mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn xuống đồ dưới đất, cô đã biết hôm nay anh sẽ không về. Trái tim bỗng có chút mất mát.

"Chú A Tụ, chú lừa con phải không?" Mẫu xe yêu thích đang ở trước mắt nhưng Sở Trí Tu thậm chí cả liếc mắt cũng không có, trong tâm hồn nhỏ của cậu chỉ có một chuyện: đó chính là lần đầu tiên ba lừa gạt cậu!

"Bảo bối, sao chú có thể gạt con chứ? Không phải trước kia công việc của ba cũng rất bận sao?" Ngưng Lộ cũng ngồi xuống nhìn khuôn mặt sắp khóc của con trai.

"Chú lập tức gọi điện thoại cho ba con được không?" Tống Tử Tụ lập tức từ trong túi lấy ra điện thoại di động gọi cho Sở Mạnh, lúc này cậu ta có chuẩn bị đi họp không?

Vang lên hai tiếng, Tống Tử Tụ áp điện thoại vào bên tai Sở Trí Tu. Không ngờ, không đợi đối phương nghe điện thoại, Sở Trí Tu lại một tay đẩy điện thoại ra sau đó chạy lên lầu, vừa chạy vừa la to: "Con không muốn nói chuyện với ba. Ba gạt con! Ba muốn ly hôn với mẹ, cũng không về đây ở nữa!"

"Này, Sở Trí Tu, sao con có thể như vậy? A Tụ, xin lỗi anh!" Thấy con trai vô lễ chạy đi, Ngưng Lộ muốn đứng lên đuổi theo, nhưng bởi vì mới vừa rồi ngồi xổm xuống mà đầu hơi choáng. Gần đây cô rất không bình thường!

"Thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì?" Thím Trương chuẩn bị xong thức ăn ra ngoài vừa hay nhìn thấy tiểu thiếu gia thờ phỉ phò chạy lên lầu, mà Ngưng Lộ đáng vẻ chao đảo, chỉ chực chờ té xỉu, sắc mặt tái nhợt.

"Ngưng Lộ, ngồi xuống trước đã. Không cần vội, lát nữa nó sẽ không sao đâu." Tống Tử Tụ muốn đưa Ngưng Lộ tới ghế sofa ngồi nghỉ, nhưng Ngưng Lộ lại cự tuyệt anh: "Không được, Sở Trí Tu thực sự tức giận rồi. Em muốn đi lên nhìn nó mới yên tâm."

Hơn nữa mới vừa rồi nó nói chuyện bọn họ ly hôn, cô không yên lòng để mình nó trên lầu.

"Thím Trương, thím đừng lo, con đi với cô ấy được rồi! Ngưng Lộ, có muốn anh dìu em không?" Tống Tử Tụ nhìn cô mặt tái nhợt rất không yên tâm.

"Bác sĩ Tống, làm phiền cậu vậy." Thím Trương lui xuống. Một ngày nên vui vẻ như vậy, sao bỗng nhiên lại mất hứng rồi chứ? Xem ra thiếu gia không ở nhà thật phiền phức.

Nhưng mới đi được nửa cầu thang, Ngưng Lộ cảm giác đầu càng lúc càng choáng, cuối cùng cả người không còn sức lực ngã về phía sau.

"Cẩn thận." May là Tống Tử Tụ ở phía sau kịp thời đỡ cô.

Đợi khi cô tỉnh dậy đã phát hiện mình nằm trên giường. Mà vây quanh giường rất nhiều người, vợ chồng Quan Minh Quyền, Tống Tử Tụ, Thím Trương cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, chỉ có con trai nhìn chăm chăm bụng cô.

"Em sao vậy?" Ngưng Lộ đưa ánh mắt về phía Tống Tử Tụ. Anh là bác sĩ duy nhất ở đây, chỉ có anh mới có thể cho cô một đáp án hoàn mỹ.

"À. . . . ." Tống Tử Tụ ho một tiếng, không biết có nên nói thẳng ra hay không. Dù sao còn có một đứa nhỏ ở đây. Mạnh, thật không nhìn ra cậu được như vậy!

Thật ra thì trong lòng anh đã sớm cười lên rồi! Nhưng vì ngại ở đây nhiều người, nếu anh vô duyên cười sẽ bị người ta khinh bỉ. Hơn nữa bí mật của Mạnh, anh nào dám nói chứ? Anh rất có ý đức, sẽ không tùy tiện tiết lộ chuyện riêng tư của người bệnh, huống chi người đó là anh em kết nghĩa của anh, nhưng mà chịu đựng thật sự rất khó chịu!

"Rốt cuộc là sao?" Ngưng Lộ nhìn về mặt là lạ của Tống Tử Tụ, ngược lại nhìn về phía những người khác, sao tất cả đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô? Chẳng lẽ cô bị bệnh nan y sao?

"Mẹ, bụng của mẹ nhỏ như vậy thì sao bên trong lại có một Tiểu Oa Nhi (em bé)? Vậy con từ đâu mà ra?" Vẫn là con trai trực tiếp cho cô một đáp án.

Lần này Ngưng Lộ mới vừa tỉnh táo lại muốn ngắt đi. Con trai nói gì? Trong bụng của cô có bảo bảo? Làm sao có thể chứ? Cô không ở cùng Sở Mạnh đã hơn mấy tháng rồi, chẳng lẽ là lần cuối cùng bọn họ ở khách sạn mà có sao?

Ngày đó căn bản anh chẳng làm biện pháp dự phòng gì cả, nhưng kể từ khi cô có con trai, bọn họ cũng vẫn như vậy! Một là bởi vì thân thể cô tương đối nhạy cảm không chịu được thuốc tránh thai, mà mỗi lần anh đều nói không quen thân thiết với cô cách một lớp màng. Cho nên bọn họ mỗi lần đều tiếp xúc thân mật trực tiếp nhất. Lúc đầu cô còn có thể yêu cầu anh làm các cách ngừa thai, nhưng anh luôn nói cô yên tâm không có việc gì, nói nhiều nên cô cũng không muốn nói thêm. Nào có ai lấy chuyện như vậy mà đi bàn bạc chứ?

Mà cũng như lời anh nói, qua nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra ngoài ý muốn. Về sau cô cũng an tâm! Thế nhưng sao lần này vừa khéo vậy chứ?

Nói như vậy, trong bụng cô thật sự có một em bé rồi! Cô thật là hồ đồ! Mấy tháng này kinh nguyệt không tới cũng không để ý. Lúc đầu là vì Sở Mạnh mới vừa đi, cô vẫn không vui cho nên không có cô lưu ý, cộng thêm khí trời lạnh mặc quần áo nhiều căn bản không nhìn ra, sau lại dần dần quên mất chuyện quan trọng như vậy!

Trời ạ! Vậy phải làm thế nào? Tại sao lần này cô mang thai một chút phản ứng lúc đầu cũng không có, trước kia mang thai con trai luôn muốn nôn, cho

nên giờ cô cũng không phát hiện nguyên nhân thân thể đột nhiên thay đổi!

"Là thật sao?" Lần nữa nhìn mặt A Tự.

"Ừ!" Tổng Từ Tự chẳng qua là đáp một tiếng. Lại dám hoài nghi y thuật của anh, mặc dù chuyên ngành của anh là ngoại khoa, nhưng trong nhà có cô là bác sĩ lâu năm nên anh cũng biết sơ sơ, tuy nói là sơ sơ, nhưng chuyện nhỏ bắt mạch xác định có mang thai hay không thì không thể làm khó được anh.

"Ngưng Lộ, sao mình có thai không biết? Có muốn gọi cho Sở Mạnh để cho nó vui không?" Đàm Lệ Hoa có lúc cảm giác con gái mình thật sự là không biết phải nói thế nào mới đúng! Chỉ là bề ngoài là di truyền bà thôi, một chút thông minh lanh lợi, quả quyết của bà cũng không có.

"Mẹ, tối nay con sẽ nói với anh ấy!" Ngưng Lộ nhỏ giọng nói. Ba mẹ chỉ biết Sở Mạnh bỏ Sở Thành ra nước ngoài lập công ty mới, nhưng chuyện giữa bọn họ Ngưng Lộ không dám nói, cũng không muốn nói. Dù sao cô quyết định không ký tên! Nhìn anh làm sao bây giờ. Hơn nữa bây giờ cô lại có con, càng thêm không thể ký.

Anh muốn ly hôn? Nằm mơ còn nhanh hơn, cô nhất định phải điền tên Sở Mạnh trong phần tên cha trong giấy khai sinh của Bảo Bảo. Hừ!

"Mẹ, em trai con khi nào mới ra ngoài?" Sở Trí Tu một mực nghiên cứu bụng nhỏ lấp lánh của mẹ. Cậu không muốn em gái đâu, con gái thích khóc nhất!

"Bảo bối, con không thích em gái sao?" Ngưng Lộ từ từ bình tĩnh lại nhìn gương mặt đầy thắc mắc của con trai.

"Đúng vậy, bảo bối không muốn một em gái đáng yêu như cô công chúa sao?" Đàm Lệ Hoa sờ đầu cháu ngoại. Có con trai có con gái mới vui nhà vui cửa! Những năm này bà vẫn thúc giục con gái sinh thêm đứa nữa, nhưng con gái lại chẳng biết nghe lời, Sở Mạnh thì bà lại khó mở lời! Một con thì quá cô đơn!

"Tiểu nữ sinh đều là mọt ướm, lại không thể chơi xe chung với con!" Sở Trí Tu ghét bỏ bừa bãi. Nhìn đám con gái trong nhà trẻ đã biết, một chút xíu chuyện nhỏ đã muốn khóc. Còn có mẹ của cậu mặc dù là đại nữ sinh, còn không phải là thường bị ba ăn hiếp rồi khóc sao! Thật đáng thương!

Lời người bạn nhỏ đưa tới một tràng cười của người lớn.

"Sở Trí Tu, con xấu nhất đó!" Ngưng Lộ bóp mặt của con.

"Mẹ, chúng ta có thể đi xuống dưới ăn cái gì không?" Giày vò một hồi, đói bụng rồi, cộng thêm biết trong bụng mẹ lại có tiểu bảo bảo khiến cậu tạm thời quên mất chuyện ba lừa gạt cậu.

"Được được, Tiểu Tổ Tông, chúng ta đi xuống cát bánh kem!" Quan Minh Quyền đứng bên vẫn không nói gì ôm Sở Trí Tu từ bên giường đi ra ngoài.

"Mẹ, mẹ nhanh xuống đi." Đi tới cửa còn không quên nhắc mẹ.

"Ngưng Lộ, có gì bây giờ có thể nói rồi chứ?" Tổng Từ Tự nhìn tất cả mọi người đều rời khỏi phòng, mặt cười xấu xa nhìn Ngưng Lộ. Về mặt anh giống như biết cái gì khiến Ngưng Lộ đỏ mặt.

"A Tự, trước tiên có thể không cần nói cho anh ấy hay không?" Ngưng Lộ còn chưa nghĩ kỹ nên nói với anh thế nào. Hơn nữa đã rất lâu bọn họ chưa có liên lạc. Anh sẽ mong đợi đứa bé này ra đời giống như cô sao?

"Tại sao? Ít nhất bây giờ cậu ta còn là chồng em trên danh nghĩa, không phải sao?" Bọn họ căn bản không có ly hôn. Luật sư giúp họ làm thủ tục ly hôn là anh tìm giúp Mạnh, nhưng luật sư người ta nhiều lần uất ức gọi điện thoại nói cho anh, đàn gái luôn nói không rảnh ký tên, căn bản không giống như người muốn ly hôn! Vốn luật sư muốn tự mình gọi cho Sở Mạnh nói rõ nguyên nhân nhưng bị anh ngăn lại. Người xưa đều nói phá hủy một tòa miếu chứ không làm tiêu tan một gia đình! Trời cao có đức hiếu sinh, hơn nữa anh nhìn đáng về Ngưng Lộ không giống còn có tình cảm với Sở Khương, nếu quả thật như còn thì sẽ không giống như bây giờ.

Nhưng mà có một gã đàn ông tình nguyện để người ta ký tên rồi chờ về đi công chứng, hoàn tất thủ tục là được.

"A Tự, đáp ứng em." Trong giọng nói có kiên trì trước nay chưa từng có.

"Ngưng Lộ, có phải em yêu chồng em rồi hay không?" Nét cười trên mặt Tổng Từ Tự vẫn không đổi. Nếu như anh đoán không sai, đôi vợ chồng này thật là hao tổn tâm trí. Nam cố chấp, nữ lại bướng bỉnh. Muốn cặp uyên ương này hòa hợp phải chờ tới Thiên Hoang Địa Lão (thời gian dài đằng đẳng, lâu như trời đất) rồi, bọn họ không phiền, anh cũng phiền!

Khuôn mặt không thể đỏ hơn được nữa, toàn thân như phát sốt. Cô không dám ngẩng đầu lên! A Tự thật là đáng sợ. Nhưng anh ấy còn yêu cô không? Cô không dám hỏi. Trước khi đi anh cương quyết như thế khiến cô sợ! Thì ra là cô cũng biết sợ! Sợ khi cô cuối cùng cũng hiểu rõ tim mình thì anh cũng đã rời đi.

"Có muốn anh giúp em gọi điện thoại cho cậu ta hay không?" Tổng Từ Tự lấy điện thoại di động gọi.

"A Tự, không cần. . . ." Phải nói cũng là chính miệng cô nói với anh!

"Sao? Không dám nói chuyện với cậu ta sao?" Tổng Từ Tự tỉ mỉ nghiên cứu biểu cảm của Ngưng Lộ, hình như là xấu hổ? Lúc này còn xấu hổ? Xấu hổ

với người chồng đã kết hôn với mình mấy năm?

"Không phải, anh ấy . . . . . anh ấy. . . . . Ly hôn là anh nói ra, anh ấy rất quá đáng! Anh ấy không cần em!" Dường như cô đang thấy lại vẻ mặt lạnh nhạt, vô tình của anh trong phòng sách ngày đó.

Mỗi lần nghĩ tới dáng vẻ lạnh lùng của anh đối với cô, cô khổ sở chỉ muốn khóc, nhưng cô không biết nói với ai cả. Bây giờ A Tự lại nói ra khiến uất ức đè nén trong lòng cô tuôn trào.

"Mặc dù ly hôn là cậu ta nói, nhưng em có hỏi qua tại sao cậu ta muốn ly hôn không?" Thì ra là Ngưng Lộ cũng không phải là vô tình với Sở Mạnh. Tổng Từ Từ thu lại nụ cười trên mặt, ngồi xuống mặt đối mặt với Ngưng Lộ. Ai, ai bảo anh là gà mẹ! Lo chuyện mở đầu đến kết thúc cũng phải lo.

"Anh ấy là tên khốn kiếp. Anh ghét bỏ em không thể giúp anh ấy chuyện công việc cho nên muốn tìm một cô gái có thể vai kề vai phụ giúp anh ấy." Trước kia không phải cô còn chưa tốt nghiệp anh đã kiên quyết muốn cưới cô về nhà sao? Sao bây giờ bắt đầu ghét bỏ cô? Lúc đầu cũng biết cô không phải là cô gái như vậy tại sao còn muốn cô?

"Mạnh nói vậy thật sao?" Nếu như không phải là sợ chết phải quá khó coi, Tổng Từ Từ cũng muốn từ nơi này nhảy xuống rồi. Anh quen Sở Mạnh từ đại học đến giờ cũng được vài chục năm rồi, chưa bao giờ biết cậu ta sẽ cần nữ cường nhân ở bên người. Thế mà lại nói vậy với cô vợ nhỏ của mình. Anh thật sự phục kẻ dở hơi như cậu ta rồi!

"Chẳng lẽ là em bịa?" A Tự không tin cô? Mỗi lần cô nghĩ tới đây đều sẽ vô cùng đau lòng!

"Vậy em và Sở Khương, bây giờ. . . . ." Mặc dù biết bọn họ không ở bên nhau, nhưng mà muốn vẫn đem căn nguyên vấn đề này làm rõ ràng hoàn toàn mới được.

"Em với anh ấy cái gì cũng không có." Sao ngay cả A Tự cũng muốn hỏi chuyện Sở Khương chứ?

"Vậy sao em . . . . . lúc bệnh viện cùng cậu ta, à, lại có những hành động thân mật?" Tổng Từ Từ cố gắng lựa chọn từ ngữ không làm tổn thương người khác nói. Thật ra thì anh muốn nói, tại sao muốn ôm một thằng đàn ông khác khác? Hành động đó đối với một người đàn ông có ham muốn chiếm giữ mà nói thật sự là đã kích không nhỏ.

"Em nào có?" Ngưng Lộ không biết A Tự đang nói cái gì? Lúc nào thì cô có hành động thân mật với Sở Khương chứ? Chẳng lẽ A Tự và Sở Mạnh cho là cô ở bên ngoài ... hay sao? Bọn họ sao có thể ghé thăm vậy chứ? Chuyện không có chứng cứ thì có thể tùy tiện suy đoán sao?

"Lần trước, lúc Mạnh nằm viện. Em với cậu ta, ở vườn hoa bệnh viện. . . . ." Nói thế không biết cô nhớ tới chưa?

"Lần trước, bệnh viện? Không phải . . . . . Em chỉ muốn . . . . ." Thì ra lần trước mà A Tự nói là lúc Sở Mạnh không gặp cô cho nên khóc không kèm chế được, dựa vào Sở Khương mà khóc hả? Sao anh ấy thấy được chứ?

"Chỉ là cái gì? Mạnh chính là nghĩ hai người muốn bắt đầu lần nữa. Dù sao trước kia các em cũng là cặp đôi yêu nhau say đắm? Nếu như không phải là Mạnh chen ngang, các em sẽ kết hôn rồi chứ gì?" Nếu Mạnh không hỏi, vậy thì anh hỏi. Nếu không A Chính lại muốn gọi điện thoại về kẻ khổ nói bị người nào đó hành sắp chết rồi.

"Đàn ông các anh đều tự cho mình là đúng. Ai bảo anh ấy không chịu gặp em? Khiến em mỗi ngày đều tới nhưng lại nhẫn tâm nói không gặp là không gặp, anh ấy cũng có biết em lo lắng bao nhiêu đâu chứ."

"Ngưng Lộ, vậy em muốn tìm cậu ấy không?"

"Tìm anh ta làm gì? Để anh ta làm nhục em nữa sao? Anh ấy còn ước gì cũng không nhìn thấy em nữa không chừng!" Sao cảm giác càng nói càng muốn khóc rồi chứ? Sở Mạnh, anh thật là hư!

"Ngưng Lộ. Đợi anh về nhà gửi cho em một tài liệu, tự em xem sẽ hiểu. Xem xong rồi có cảm tưởng gì thì nói với anh!" Năm đó bọn họ nhàm chán chụp được cuối cùng cũng dùng tới! Sẽ rất hữu dụng đây.

"A Tự, đáp ứng em. Trước tiên không cần nói cho anh ấy chuyện này được không?"

"Được rồi!" Làm người hai mặt thật là khó.

Sau bữa ăn tối náo nhiệt, Ngưng Lộ dụ dỗ con trai lên lầu chơi xe còn mình chạy đến máy vi tính trong phòng sách. Rốt cuộc A Tự muốn cô xem cái gì?

"Anh là đồ ngu ngốc, bại hoại, khốn kiếp. . . . ." Ngồi trước bàn đọc sách, Ngưng Lộ càng nhìn lòng lại càng chua xót.

Trong màn hình, anh đã uống say, nhưng vẫn lăm bầm nói anh thích cô! Tại sao anh có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Nước mắt không ngừng chảy thẳng xuống, nhưng cô không muốn đưa tay lau.

Nếu thích như vậy, tại sao muốn buông tay cô ra? Anh không phải là luôn luôn thích ép buộc cô sao? Tại sao lần này dễ dàng thả cô ra như vậy chứ?

"Ngưng Lộ, yêu một người phải sâu đậm thì được hỏi báo càng nhiều, yêu đã lâu cũng sẽ mệt mỏi. Nếu như còn cần cậu ta thì đuổi theo đi! Cậu ta rất dễ dàng ra tay! Cố lên, Ngưng Lộ!" Kết thúc đoạn phim, một câu nói không ngừng lặp lại khiến lần đầu tiên Ngưng Lộ động tâm. Anh không cần cô,

vậy cô đuổi theo anh về thì có thể chứ?

Đưa ngọc, đàn độn! Được rồi, vậy lần này đến phiên cô chủ động đi tìm anh đi!

"A Tụ, em muốn đi Luân Đôn." Vừa khóc vừa gọi điện thoại cho Tống Tử Tụ.

Nhưng mà trước khi đi, cô phải nhắc nhở tất cả những người biết cô có Bảo Bảo phải đóng chặt miệng mới được, đặc biệt là bạn nhỏ Sở Trí Tu. Có lẽ hôm nay anh không về có thể cho cô lý do rất thuyết phục con trai chó nói ra ngoài. Ai nói cô dằn? Hừ!

Lần này, đến phiên em nắm tay anh có được hay không?

***

Thành phố tài chính Luân Đôn là nơi có các công ty tài chính tập trung đông nhất trên thế giới, nơi này có thị trường ngoại hối lớn nhất thế giới và là thị trường quốc tế đáng tin, có sàn giao dịch chứng khoán lâu năm, thị trường vàng, hơn nữa, thị trường tiền tệ và hàng hóa châu Âu trên trường quốc tế cũng giữ vị trí hết sức quan trọng.

Bên cạnh sàn giao dịch chứng khoán Luân Đôn là một tòa cao ốc 36 tầng, Sở Mạnh mới vừa đàm phán xong hợp đồng với công ty đầu tư lớn nhất nơi đây rồi trở lại phòng làm việc của mình.

Lấy mắt kiếng xuống vuốt vuốt hai mắt. Hôm nay là sinh nhật con trai, lịch trình mấy ngày nay của anh cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi, vốn là hôm nay hợp đồng chỉ còn mấy vấn đề chi tiết phải xử lý là được, đã nói do A Chính tới chủ trì. Kết quả khi anh chuẩn bị lên đường đến sân bay thì A Chính tạm thời chạy trốn, chỉ gọi cho anh nói có chuyện không tới được rồi cúp máy, khiến anh muốn đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Cuối cùng vẫn còn không thể trở về nước ăn mừng con trai sinh nhật. Tiểu tử nhất định trách anh sao?

Lấy điện thoại di động ra nhìn cuộc điện thoại mới vừa rồi anh đang vào phòng họp thì gọi tới, không đợi anh nghe máy đã cúp điện thoại. Là A Tụ, ở trong nước giờ đã là 6 giờ tối rồi.

Là đưa nhỏ không hài lòng quà tặng của anh sao? Bây giờ đã khuya lắm rồi, ngày mai liên lạc với con cũng được!

Đưa nhỏ thì dễ giải quyết, nhưng người lớn thì sao? Bây giờ có khỏe không? Có phải đã ở bên Sở Khương rồi hay không?

Vẫn đau lòng! Thì ra là buông tay cũng không thể khiến mình tốt hơn chút nào! Từ lúc đến Luân Đôn tới nay, mỗi ngày anh đều bận, bận để cho đầu óc mình không có thời gian rảnh suy nghĩ chuyện khác, bận đến nỗi muốn mình vừa dính vào gối là có thể ngủ.

Nhưng vẫn chưa được! Cho dù là ngủ thiếp đi, khuôn mặt đầy nước mắt xuất hiện trong giấc mơ khiến anh làm thế nào cũng ngủ không yên giấc. Lúc nào thì anh mới có thể phui sạch hình bóng em trong lòng anh?

Ngưng Nhi, sau khi rời xa anh, có phải em rất vui vẻ không?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đại Kết Cục I - Tình Yêu Là Thuốc Giải

Sân bay quốc tế Heathrow - Luân Đôn.

Ngưng Lộ xách theo hành lý từ từ nhập cảnh đại sảnh. Đây là lần đầu tiên cô ra nước ngoài, A Tụ nói sẽ có người tới đón cô, không để cô phải sợ.

Trước khi cô đến không có gọi điện thoại cho Sở Mạnh, bởi vì A Tụ nói muốn cho anh kinh hi. Anh sẽ vui mừng sao? Ngưng Lộ nhìn tới nhìn lui đều là người châu Âu tóc vàng mắt xanh, thành phố xa lạ, con người xa lạ khiến cô bắt đầu có chút lo sợ.

Ngồi máy bay gần mười mấy tiếng, người làm bằng sắt cũng sẽ mệt mỏi, huống chi là cô đã mang thai hơn bốn tháng. Có điều cô ngồi ở khoang hạng nhất, A Tụ còn đặc biệt tìm nhân viên y tế cùng đi. Cô ở trên máy bay vẫn ngủ chập chờn, cho nên khi máy bay hạ cánh cũng không tỉnh là mệt!

"Ngưng Lộ, ở đây!" Vừa mới tìm kiếm xong, tiếng Trung quen thuộc vang lên bên tai. Là Giang Doãn Chính tới đón cô.

"A Chính, gặp lại anh thật là vui." Ngưng Lộ chào đón. Lần đầu tiên cảm thấy ở nơi đất khách quê người này nghe được tiếng mẹ đẻ là một chuyện cảm động cỡ nào.

"Có mệt không?" Giang Doãn Chính nhận lấy hành lý trong tay cô, cùng với cô đi ra hướng cổng. Đáng thương cho anh sáng sớm phải làm tài xế, nhưng mà nhớ lại lần trước anh hại người nào đó nên cũng chịu.

"Không mệt!"

"Có muốn về nhà Mạnh nghỉ ngơi trước không?" Hiếm khi đồng chí Giang lại quan tâm phụ nữ như vậy. Nhưng mà ai bảo cô gái này là vợ Mạnh chứ? Mặc dù thời gian trước bọn họ nào loạn muốn ly hôn, chỉ là có thành công hay không thì không ai biết. Người nào đó vẫn liều mạng làm việc không phải là vì muốn quên đi đau thương tình cảm sao? Đáng tiếc hôm nay đau thương lại tới, có thể tốt lên được không?

"Em muốn đi tìm anh ấy." Ngưng Lộ giương mắt, giọng điệu rất kiên quyết. Đợi lâu như vậy, đương nhiên là muốn gặp người rồi nói.

"Được rồi! Thời gian này Mạnh đã đến phòng làm việc." Giang Doãn Chính nhìn đồng hồ, giờ địa phương đã là 10 giờ trưa, theo giờ người làm việc điên cuồng cũng phải nghỉ ngơi rồi.

Mùa đông Luân Đôn khá ẩm thấp, lạnh lẽo, trời vừa mưa xuống là sương mù càng dày đặc.

Đi đến cửa sân bay, mặc dù Ngưng Lộ mặc quần áo thật dày giữ ấm còn có áo khoác lông, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Cho đến khi A Chính lái xe tới đây, lên xe rồi cô mới cảm giác thân thể không còn run nữa.

"Không quen sao?" Giang Doãn Chính đem mở nhiệt độ cao hơn chút

"Lạnh hơn trong nhà!" Ở trong xe vừa mở miệng nói chuyện, ngay cả cửa kính xe cũng nổi sương, Ngưng Lộ cời găng tay ra, xoa xoa mặt mình.

Luân Đôn, ta tới đây! Đến thật rồi! Sở Mạnh, em tới đây, anh sẽ vui khi nhìn thấy em chứ?

"Nghĩ cái gì mà vui vẻ vậy? Có phải nghĩ đến Mạnh không?" Giang Doãn Chính luôn không nhiều lời nghiêng đầu thấy Ngưng Lộ đang cười. Cũng không biết đôi vợ chồng này đang làm cái gì? A Tự còn nhấn mạnh lần nữa nói không thể để Mạnh biết Ngưng Lộ đến tìm cậu ta. Được rồi, ai bảo địa vị anh thấp hơn người ta chứ? Không nói thì không nói.

"Không phải đâu! Đến chỗ anh ấy làm việc có quý rầy anh ấy không?" Ngưng Lộ nhỏ giọng hỏi. Bọn họ ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, đối với công việc của anh, cô không can dự vào. Cho nên, không biết anh sẽ bận đến mức nào, mà cô cho dù là thật sự muốn giúp anh cũng không giúp được sao? Cô cũng không học các ngành kinh doanh. Học sinh trăm không dùng được một, bây giờ cô đã hoàn toàn hiểu.

"Sẽ không đâu, cậu ta gặp lại em nhất định rất vui vẻ." Anh vui vẻ đoán đến phiên Giang Doãn Chính anh không vui sao? Mạnh vừa rời khỏi công ty, tất cả "phiên muộn" ở công ty kia đều sẽ tìm đến anh rồi.

"Có thật không?" Những lời này Ngưng Lộ nói rất nhỏ, nhỏ giọng đến dường như chỉ có trong lòng mình mới nghe được. Thật vậy sao?

***

"BOSS?"

Tiếng gọi bất chợt khiến Sở Mạnh lặng im suy nghĩ hoàn hồn, anh quay đầu lại, nhìn thấy Catherine công ty phân tích cầm tài liệu đứng trước bàn làm việc của anh, ánh mắt mang theo một tia nghi ngờ.

Bình thường trên công việc anh không phân tâm, nhưng chính anh không biết làm sao hôm nay vừa đến phòng làm việc thì nhìn chằm chằm những đồ thị trong máy vi tính lại ngăn người ra, đây là chuyện trước nay chưa có.

Thấy BOSS cuối cùng cũng quay đầu lại, Catherine lập tức tạ lỗi: "Thật xin lỗi, BOSS. Bởi vì Giang tiên sinh không có ở đây, thư ký của ngài bên ngoài cũng không có cho nên tôi trực tiếp đi vào. Đây là tư liệu Raul Tư tiên sinh phân tích đầu tư, mời xem qua." Cô vừa nói, ánh mắt thẳng nhìn chăm chú gương mặt tuấn mỹ của Sở Mạnh, trong lòng oán thán một tiếng.

Cái người đàn ông phương Đông này đối với tất cả nhân viên đều đối xử như nhau, hơn nữa cũng không dây dưa với nhân viên nữ công ty. Nếu không cô đã sớm bắt chấp tất cả thỏ lộ với thiên tài tài chính mà cô sùng bái, yêu mến nhiều năm nay rồi. Không biết anh đã kết hôn chưa?

Người khác đều chỉ biết "Những con số màu xanh" là do một tay Giang Doãn Chính tạo dựng lên, nhưng cô từ thời đại học vẫn lẫn lộn trong giới tài chính chuyên nghiệp mà nói, Sở Mạnh mới là người có sức ảnh hưởng nhất sau lưng "Những con số màu xanh". Đáng tiếc anh luôn không nhận vai trò đối ngoại.

Lần này nghe nói anh muốn gây dựng lại công ty đầu tư, cô không để ý công ty đưa ra lương cao giữ chân mà nhảy tới đây, chỉ vì có thể trở thành cộng sự của Sở Mạnh. Dù là không thể ở bên anh, ít nhất còn có thể làm việc dưới quyền anh, thỏa mãn một chút lòng hư vinh của bản thân.

"Chờ một chút." Sở Mạnh nhận lấy văn kiện, thuận miệng lật xem.

Sở Mạnh không tốn quá nhiều thời gian đã xem xong bản kế hoạch trên tay, ngẩng đầu lên: "Về không tệ lắm, chẳng qua là có chút phải . . . . ." Lời còn chưa dứt, thế nhưng anh chợt dừng lại.

Người phụ nữ mặc váy ngắn, toàn thân khoác áo vest đỏ thắm là người anh ngày nhớ đêm trông sao? Một mái tóc dài, đen láy, đôi mắt to đang nhìn anh

...

"BOSS. . . . ." Catherine cảm thấy quái lạ, BOSS nhìn cô sao? Nhưng một giây sau, nụ cười vui mừng trên mặt lập tức biến mất. Cô nhìn theo tầm mắt của BOSS thì ... Tại sao có thể có một cô gái phương Đông xinh đẹp đứng ở đó chứ? Là bạn BOSS sao? Cô đang muốn hỏi thăm, nhưng có người so với cô còn nhanh hơn một bước, đứng dậy: "Catherine, cô đi ra ngoài trước. Phần văn kiện này chờ Giang tiên sinh về sẽ giao phó cho anh ta." Sở Mạnh vừa giao phó vừa đi tới cửa, đứng trước mặt người con gái Đông Phương đó.

Mặc dù hiểu kỳ, Catherine vẫn đi ra ngoài, lúc đi ngang qua cô gái châu Á kia vẫn còn hiểu kỳ nhìn thoáng qua mặt người ta, tiểu cô nương này đã trưởng thành sao? Có quan hệ thế nào với BOSS chứ?

"Đến kia bên ghế sa lon ngồi xuống." Rốt cuộc chờ hai người im lặng đủ rồi, Sở Mạnh mở miệng nói trước.

Khi Catherine đã lui ra ngoài, Sở Mạnh đóng cửa lại rồi mới đưa mắt nhìn Ngưng Lộ đã ngồi trên ghế sa lon.

Đột nhiên vô cùng tĩnh lặng, thần kinh Ngưng Lộ căng thẳng, cảm giác có chút kỳ quái nên ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện ra phòng làm việc to như vậy chỉ còn lại hai người cô và Sở Mạnh, nhất thời cô có chút khẩn trương muốn đứng lên.

"Ngồi đi." Nhìn ra ý đồ của cô, Sở Mạnh lên tiếng ngăn lại, một đôi thâm thúy mắt nhìn chăm chăm cô, thân hình vừa di chuyển, đi những bước chân nhịp nhàng tới chỗ cô. Sau đó ngồi xuống trước mặt cô.

Ngưng Lộ bị ánh mắt kỳ dị của anh làm cô ngồi im trên ghế sa lon không cách nào nhúc nhích, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, cảm giác bất an từ từ ngập tràn.

Lúc này bộ dáng anh trong trí nhớ cô có chút không giống nhau, thậm chí ngay cả mắt kính anh cũng không đeo, vậy trước kia đều đeo cho đẹp thôi sao? Trong mắt phát ra ánh nhìn sắc bén như thế, hơn nữa gương mặt tuấn tú không hề hề cười thật sự làm người ta cảm giác lo lắng và sợ hãi. Không phải anh nhìn thấy cô nên mất hứng chứ?

Nhưng tại sao anh càng lúc càng gần? Hơi thở nam tính quen thuộc và ám áp khiến mặt Ngưng Lộ lập tức hồng lên!

Anh không phải muốn hôn cô chứ? Đôi mắt to long lanh nhìn mặt anh càng ngày càng gần cũng không dám nhúc nhích một tẹo. Không cần nhiệt tình vậy chứ? Bọn họ đã lâu không gặp mặt, ngay cả một câu ân cần thăm hỏi cũng không có đã muốn hôn môi rồi sao?

Lúc Ngưng Lộ cho là anh thật sự muốn hôn môi cô thì mặt anh cách cô không tới 5 cm thì ngừng lại. Vẫn là khoảng cách quá gần, hơi thở hai người quen thuộc quấn lấy nhau. Rõ ràng mùa đông lạnh đến thế nhưng sao cô lại cảm thấy nóng?

Chính là gương mặt này, ánh mắt dịu dàng này, hơi thở nhẹ nhàng khiến chớp mắt có chút rung rung, đôi môi hồng hào làm anh dù nếm như thế nào cũng không đủ, tất cả đều làm anh khó ngủ thâu đêm suốt sáng! Hôm nay như một giấc mơ hiện ra trước mắt anh, anh lại không dám chạm vào dù chỉ một chút, chỉ sợ vừa chạm vào cô sẽ biến mất không thấy nữa.

"Sở Mạnh. . . . . Anh có thể. . . . ." Ở trước mặt anh, cô lại hồi hộp đến nói cũng không xong. Có thể không cần dựa gần như vậy không?

"Xin lỗi." Giống như hiểu được gì đó, trên mặt Sở Mạnh đã khôi phục lại bình tĩnh thường có. Anh ngồi đứng lên, ngồi vào ghế sa lon đối diện cô, cầm bao thuốc đã đặt lên bàn lên, định rút ra một điếu, lại phát hiện miệng cô muốn nói gì đó lại không dám.

Mẹ nó, người phụ nữ này đặc biệt đến tìm anh gây phiền phức sao? Tức giận để thuốc lá xuống.

"Sao lại tới một mình? Bảo Bảo đâu?" Cô và Sở Khương không ở bên nhau sao? Nghĩ sao mà lại tới đây tìm anh chứ? Hơn nữa còn bỏ lại con trai ở nhà một mình chạy tới đây.

Không đi một mình chẳng lẽ dẫn theo ai để gây rắc rối sao? A, vậy mà cô lại quên gọi điện thoại về rồi, thăm, điện thoại? Điện thoại đâu rồi?

Vừa nghĩ tới mình chưa gọi điện thoại cho con trai, Ngưng Lộ nóng lòng sốt ruột. Trước khi cô đi đã hứa lúc đến nơi lập tức gọi điện thoại cho con. Tại sao điện thoại di động của cô lại không tìm thấy? Rõ ràng là đặt trong túi xách mà?

"Không cần gấp, để tôi gọi!" Sở Mạnh lên tiếng ngăn lại động tác không ngừng tìm điện thoại của cô. Người phụ nữ này không cần mơ mơ màng màng vậy chứ? Cũng không biết làm sao cô tìm được anh ở nơi này nữa.

Thật mất mặt! Ngưng Lộ nhìn anh gọi điện thoại, lại ngồi xuống ghế sofa.

"Mẹ con đến rồi! Yên tâm đi!" Sở Mạnh ở trong điện thoại nói. Đây là lần đầu tiên con trai bằng lòng nói chuyện với anh sau chuyện thất hẹn lần trước, rõ là thù dai mà!

"Chờ một chút!" Sở Mạnh nghe được bên kia nói muốn với mẹ nói chuyện, không nói gì mà đem điện thoại đưa cho cô.

"Bảo bối, mẹ nhớ con!" Vừa cầm điện thoại đã nghe được giọng nói kia non nớt mềm nhũn kia, Ngưng Lộ cảm giác mình đã bắt đầu nhớ cái tên tiểu ác ma luôn khiến cô giận đến nổi điên kia rồi. Từ lúc con chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ cách xa nhau! Ngẫm lại thực sự không bỏ được!

"Mẹ, con cũng nhớ mẹ rồi!" Đầu bên kia điện thoại người bạn nhỏ khéo léo nói.

"Nhớ phải nghe lời ông bà ngoại, đi học không được quậy phá có nghe không?" Mặc dù trong nhà có thím Trương rồi nhưng Ngưng Lộ vẫn không yên tâm về con, cho nên vẫn đưa con về nhà ba mẹ, vừa đúng lúc cũng để thím Trương nghỉ phép.

"Mẹ, mẹ lo mình là được! Mẹ không cần lo con đâu." Cậu cũng sáu tuổi rồi mà, sao mẹ luôn coi cậu là đứa trẻ ba tuổi chứ?

"Cái tên tiểu quỷ này. . . . ."

"Mẹ, Luân Đôn chơi có vui không? Lần sau dẫn con đi chung có được không?"

"Được, lần sau nhất định dẫn con tới đây chơi."

"Mẹ, con không nói với mẹ nữa, ông ngoại nói muốn dẫn con đi bắn pháo hoa."

"Sở Trí Tu, không cho phép làm loạn, không. . . . . Này, này, Sở Trí Tu, lại dám cúp điện thoại của mẹ sao? Con chờ đó, xem mẹ chinh đồn con ra sao." Bây giờ cũng không phải là Tết, pháo hoa gì chứ? Ba mẹ nhất định sẽ làm hư nó thôi. Hơn nữa lại dám cúp điện thoại cô như vậy, có phải nó quá đáng rồi không?

"Bụp" một tiếng, điện thoại đắt tiền không biết đã bị người nào đó không biết tốt xấu ra sức để mạnh trên bàn.

"Quan Ngưng Lộ, bây giờ em có thể nói xem em tìm tôi có chuyện gì rồi không?" Căn bản không quan tâm điện thoại có bị đập bể hay không, Sở Mạnh yên lặng nhìn cô, đôi mắt thâm sâu làm người ta không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

"Em. . . . . Tới chơi!" Vốn muốn nói câu: "Mắc mớ gì tới anh." Có điều trong đầu lập tức nhớ lại điều trước khi lên máy bay A Tự dặn dò ngàn vạn lần, theo bản năng chỉ nói cho ra lý do này. Trên thực tế đúng là liên quan đến anh, không phải cô đến tìm anh sao?

Nhưng ngay cả tên họ cô anh cũng gọi rồi. Vẫn cảm thấy anh gọi nhũ danh cô nghe có vẻ lọt tai hơn.

"Chơi?" Sở Mạnh nhú mày. Một mình tới Luân Đôn chơi? Cô cũng dám đến? Sở Khương biết cô chưa từng xuất ngoại còn dám yên tâm để cho cô một mình ra cửa sao?

"Đúng vậy!" Trả lời rất nhỏ giọng. Bởi vì chột dạ, cô không phải là tới chơi. Cô là đặc biệt đến tìm anh, nhưng lời này sao cô dám nói, đặc biệt là trong tình huống anh đang lạnh nhạt với cô chứ.

"Muốn đến chơi sao Sở Khương không đi chung?" Lời nói như trào phúng được thốt ra từ miệng anh.

"Mắc mớ gì tới anh chứ?" Ngưng Lộ sử dụng âm thanh anh vừa đứng nghe được.

"Nó không phải là người yêu cũ của em sao? Hai người không phải muốn bắt đầu lại sao? Chẳng lẽ em tới đây là để nói các người chuẩn bị muốn kết hôn sao? Không cần, gọi điện thoại là được!" Giống như là bị thứ gì đâm vào, anh như một con nhím xù lông toàn thân.

Nếu là lúc trước, đoán chừng bọn họ lại muốn cãi nhau rồi. Nhưng A Tự đã cho cô "Tam Đại Tuyệt Chiêu" chinh phục người đàn ông này, chiêu thứ nhất chính là phải lấy nhu thắng cương, đối với anh không thể cứng đối cứng, muốn vuốt ve "lông" anh, tuyệt đối anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc mới vừa nghe A Tự nói, cô không nhìn cười được. Anh cũng không phải là súng vật, vuốt ve sao? Nhưng A Tự nói rất nghiêm túc: "Ngưng Lộ, tin anh không có sai đâu! Bọn anh quen biết đã vài chục năm rồi, cậu ta là hạng người gì chẳng lẽ anh lại không biết sao? Em mà dùng thái độ cứng rắn với cậu ta thì cả hai cùng đau mà thôi."

Không sai, cả hai cùng đau. Đây là điều duy nhất tâm đắc suốt 6 năm kết hôn của bọn họ.

Đúng vậy, cô tin lời A Tự nói. Bọn họ dù sao cũng là bạn bè nhiều năm như vậy. Mà cô, mặc dù làm vợ chồng nhiều năm với anh lại không hề hiểu anh, cũng chưa có từng chân thành muốn tìm hiểu anh, cho nên chuyến đi Luân Đôn lần này của cô cũng bao gồm phải hiểu rõ anh.

Nếu còn yêu, vậy thì không cần buông tay. Nếu đều yêu, vậy thì phải ở bên nhau.

Chẳng qua là hành trình theo đuổi tình yêu của cô không dễ đi chút nào. Cô chưa từng theo đuổi đàn ông thì sao biết phải làm gì chứ? Nhưng đã đến đây thì không thể bỏ cuộc. A Tự nói đúng, từ từ đi, không cần gấp!

"Bọn em không ở bên nhau." Cô đi tới bên cạnh anh rồi đứng lại, đưa mắt nhìn anh, không có một tia tức giận.

"Không cần đặc biệt tới nói cho tôi biết cái này." Sở Mạnh như bị người ta nhìn trúng tâm sự, quay mặt đi nói năng thô lỗ. Không thể phủ nhận thời điểm nghe cô nói bọn họ không có ở bên nhau, trái tim vốn đau đến sắp không thể hô hấp được lại dần dần bình thản.

"Em không phải đặc biệt tới nói cái này. Em tới du lịch thôi!" Tay nhỏ bé nắm lấy góc áo anh, trong giọng điệu có dịu dàng và thoải mái trước nay chưa từng có. Anh có thể không cần đứng nói chuyện không? Cô ngứa đầu rất vất vả đó!

Du lịch? Tiểu thư Quan Ngưng Lộ, có người sẽ tới Luân Đôn vào mùa đông du lịch sao? Trừ những ngày sương mù chậm bao phủ thì cô còn muốn nhìn cái gì? Những năm này sương mù ở Luân Đôn đã không còn dày đặc như trước, nhưng mà trời lạnh lại ẩm ướt nên cũng không có cái gì để chơi, đầu cô

có phải bị ủng rồi không?

"Hôm nay A Chính dẫn em tới đây?" Trừ cái đó ra, không có khả năng thứ hai. Giang Doãn Chính đáng chết, lại dám không nói cho anh, còn có A Tự cũng thế. Bọn họ hay lắm, liên thủ đem vợ trước anh đưa tới. Ủ, là vợ trước sao? Cách xưng hô đáng chết này làm cho người ta khó chịu cực kỳ.

"Ừ!"

"Vậy có đặt phòng khách sạn không?" Nhìn hai tay cô nắm lấy vạt áo anh, Sở Mạnh muốn kéo ra rồi lại thôi. Đây là lần đầu tiên cô ra nước ngoài nên mới nương tựa vào chồng trước như anh sao?

"Không có!" Còn phải đặt phòng khách sạn? Trục tiếp đến chỗ anh ở không được sao? Hơn nữa để mình cô ở khách sạn thì cô không muốn. Cô cũng không phải là tới đây du lịch thật, cho dù thật sự muốn du lịch cũng không phải lúc này!

"Được rồi, đi thôi! Tôi dẫn em đi." Nhìn dưới mí mắt cô rõ ràng có vết quầng thâm, nhất định là ở trên máy bay mệt mỏi, nếu cô đã tìm được tới chỗ anh rồi, vậy anh chỉ có thể làm người tốt đến cùng, đưa cô đến khách sạn thôi. Nếu không, việc người không có chút kinh nghiệm ra cửa như cô dừng nói là tìm nơi nghỉ chân, mà ngay cả hướng ra khỏi phòng làm việc của anh cũng không biết ấy chứ.

Công ty tài chính khắp nơi, đường phố chật chội, mặc dù không nhiều nhà cao tầng liên tiếp như ở khu Manhattan, Newyork nhưng cũng đủ khiến đầu cô choáng váng.

"Đi đâu vậy?" Ngưng Lộ không rõ nhìn Sở Mạnh cảm hành lý cô lên đi ra ngoài.

"Không phải em mệt sao? Tôi dẫn em đi nghỉ ngơi trước. Sau khi cất xong hành lý lại đi ăn cái gì. Em muốn ăn gì trước?" Đã gần trưa rồi, chắc cô cũng đói bụng?

"Vậy đi về trước đi!" Thì ra là anh muốn dẫn cô đến chỗ anh! Cô không đói bụng, ngược lại buồn ngủ thì có.

Tất cả đang nhân viên chợt thấy BOSS lấy tư thái bảo hộ cùng một cô gái nhỏ nhắn người châu Á rời đi, tất cả đều dừng công việc trong tay lại. Đây thật là ông chủ lớn không thích nữ sắc trong mắt bọn họ sao? Nhìn sao cũng không giống, nhìn cái điệu bộ kia, giống như người ta nhìn lâu cô gái kia thì anh cũng muốn móc mắt họ ra, làm cho người ta không thể không hoài nghi quan hệ bọn họ là cái gì? Mặc dù động tác của bọn họ một chút cũng không thân mật, nhưng khi nhìn trong mắt người khác lại cực kỳ mập mờ.

Ngồi lên xe của anh, bọn họ cũng không nói chuyện gì.

Ngưng Lộ mới vừa rồi còn cảm thấy mệt mỏi nhưng giờ lại hào hứng dán mặt lên cửa kính xe nhìn thành phố và đường xa xa lạ bên ngoài.

Thân là trung tâm tài chính toàn cầu lại không tìm được bất kỳ tòa nhà chọc trời nào, đường phố ngoằn ngoèo xem mãi không hết phong cảnh, quảng trường cổ kính đông nghịt và những kiến trúc cổ với hình thù kỳ quái trộn lẫn vào nhau lại có cảm giác hài hòa đến kỳ lạ.

"Sở Mạnh, anh xem, cái đó thật sự là lâu đài cổ. Ở trong đó cũng có người ở đúng không?" Bình thường chỉ có trên TV hay trên tạp chí mới thấy nhưng lúc này cảnh đẹp lại đang hiện lên trước mắt, sao cô có thể không xúc động chứ?

"Không phải. Nơi đó chỉ là một lâu đài nhỏ để khách du lịch tham quan thôi. Lâu đài Windsor mới là lâu đài lớn nhất Luân Đôn cũng là lâu đài lớn nhất trên thế giới có người ở. Hơn nữa còn mở cửa miễn phí, nếu em có hứng thú có thể đi tham quan, nói không chừng còn có thể gặp Nữ hoàng đó." Giọng nói của anh giống như kể chuyện xưa cho một cô bé nghe, từ tốn mà tao nhã, Sở Mạnh như vậy Ngưng Lộ chưa từng thấy qua.

"Sở Mạnh, vậy anh gặp Nữ hoàng chưa?" Vậy mọi người nói có thể gặp được Nữ hoàng là thật sao? Thật là thần kỳ! Nói xong cô cũng muốn đi thử vận may một chút.

"Chưa! Hàng năm đầu tháng 6 sẽ cử hành nghi thức phong Hiệp sĩ, khi đó có thể tận mắt thấy Nữ hoàng. Những thời điểm khác tương đối ít." Cô giống như một cô bé tò mò hỏi khiến anh mỉm cười. Kết hôn sáu năm, cô chưa từng như vậy trước mặt anh.

"Bây giờ mới tháng 1. Vậy không phải em không thể thấy được Nữ hoàng rồi sao?" Trong lòng cô bỗng có chút chán nản.

"Sở Mạnh, anh xem anh xem, giáo đường. . . . ." Mới ư ờ vài giây, thánh đường mái vòm thoắt qua ngay trước mắt khiến Ngưng Lộ lại muốn nhảy dựng lên. Tòa nhà khí thế hùng vĩ đến thế, Ngưng Lộ nhìn sao cũng thấy rất quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi tên. Ai bảo trước kia cô không thấy hứng thú với du lịch chứ, sau khi kết hôn cả ngày không phải dính lấy con trai thì cũng là bận rộn việc học ở trường, căn bản không có thời gian suy nghĩ chuyện vui chơi. Nhưng hôm nay cô phát hiện mình đã sai, trên thế giới có nhiều nơi tuyệt đẹp như vậy, cô nhất định phải thừa dịp mình còn có thể mà đi hết mới không uổng phí đời người. Cô quyết định, trạm thứ nhất sẽ bắt đầu từ Luân Đôn!

"Đó là thánh đường St. Paul. Là tác phẩm tiêu biểu kiến trúc Anh cổ điển. Các tác phẩm được điêu khắc tinh xảo và tranh sơn dầu được vẽ tỉ mỉ, cũng phản ánh kỹ thuật trang trí và tài nghệ bậc thầy trước kia. Nó còn là trụ cột tinh thần của người dân Anh, được xem là nơi Phụng hoàng bay lượn trong ngọn lửa. Hôn lễ của công nương Diana với Thái tử Charles cũng được tổ chức long trọng ở đó."

Thì ra là sau khi bọn họ ly hôn lại có thể trở nên yên bình mà hòa hợp như vậy, đây là chuyện mà Sở Mạnh vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi. Dù sao bọn họ đã kết hôn 6 năm, có thể có cơ hội tán gẫu như bây giờ căn bản không có. Trò chuyện là khát vọng trước kia anh muốn mà không thể có nhưng bây giờ lại cứ tới như vậy.

Có phải sau khi ly hôn có thể làm cô cảm thấy dễ dàng hơn thật không? Bao gồm không hề lạnh nhạt, xa cách với anh nữa, bao gồm có thể rất dễ dàng tự tại nói chuyện phiếm cùng anh? Chẳng lẽ cô muốn làm bạn bè với anh hay sao? Bạn bè, anh nguyên rủa, Sở Mạnh anh chưa bao giờ cần bạn bè là nữ. Phụ nữ bên cạnh anh, hoặc là trên phương diện công việc hoặc là vợ anh.

Nhưng cô không cần làm vợ anh, không phải sao? Không muốn làm bạn với cô nhưng anh lại lưu luyến thời khắc bên cô thoải mái như thế này.

"Sở Mạnh, sao anh biết nhiều vậy?" Mặc dù trước kia anh thường xuyên ra nước ngoài, nhưng lại nghe có vẻ anh khá quen thuộc với Luân Đôn, quen thuộc giống như đã đến đây vô số lần, hơn nữa còn giới thiệu về giáo đường kia khiến người không có một chút tế bào nghệ thuật như cô nghe xong cũng thấy sùng sốt.

"Anh học đại học ở Anh, tu nghiệp ngành quản trị doanh nghiệp, học thêm kiến trúc, nghiên cứu thêm về tài chính. Cho nên đối với các công trình kiến trúc nổi tiếng ở đây đều đã đi tham quan hết."

Đây là lần đầu tiên lắng Ngưng Lộ chăm chú nghe Sở Mạnh nói về chuyện của anh. Những lời anh nói với cô đều xa lạ. Hóa ra cô ngủ cùng một người chồng mà những chuyện cơ bản một người vợ nên biết về anh lại không biết, còn anh lại hiểu rõ về cô để rồi chịu đau khổ một mình.

Khó trách ngày anh muốn ly hôn, anh nói muốn tìm một người phụ nữ có thể giúp đỡ anh trong công việc. Đúng vậy, hôm nay cô mới phát hiện anh là một người đàn ông xuất sắc như vậy, còn cô lại luôn mắng anh không đáng một đồng.

Như vậy Quan Ngưng Lộ cô xứng với anh sao? Anh còn yêu kẻ vô dụng như cô sao? Không trách được trước kia bất kể là Ngũ Thiên Nghiên hay là Tiêu Diệc San đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô. Đúng vậy, bây giờ cuối cùng cô cũng hiểu, khoảng cách giữa cô và anh như bùn và mây vậy ...

Vậy lần này cô tới đây còn cơ hội không? Còn có cơ hội xóa bỏ khoảng cách giữa họ không? Mặc dù A Tự nói qua anh yêu cô đến chết rồi nhưng mà, nhưng mà, anh như vậy khiến cô sợ đi yêu anh.

Vậy muốn buông tay không yêu nữa sao? Trái tim lại rất đau! Phong cảnh bên ngoài không còn hấp dẫn cô nữa, cô cúi đầu, sống mũi cay cay! Rất khó sợ, rất muốn khóc! Lần đầu tiên, Ngưng Lộ cảm giác mình vô dụng như vậy.

"Sao vậy?" Tốc độ xe rõ ràng chậm lại, Sở Mạnh quay đầu nhìn cô gái không còn hào hứng nữa. Không phải mới vừa còn tốt sao? Sao lập tức lại không vui? Là anh nói gì sai rồi sao?

Sở Mạnh cảm giác mình lại muốn thờ dài. Anh cho là bọn họ bắt đầu ở chung vui vẻ, kết quả sau một giây cô lại không muốn để ý anh.

"Xin lỗi! Em chỉ hơi mệt chút!" Ngưng Lộ ngẩng đầu lên, nhưng lại không kiềm chế được nước mắt, giọng nói cũng nghẹn ngào.

"Lập tức tới ngay. Đừng khóc, ra ngoài chơi sẽ vui hơn." Đưa khăn tay tới trước mặt cô. Sở Mạnh không biết nên diễn tả cảm giác trong lòng như thế nào, cô lại nói với "xin lỗi" với anh, cô có làm gì sai đâu? Người nói xin lỗi phải là anh chứ? Ở trước mặt anh, cô bao giờ cũng khóc!

"Cám ơn." Nhận lấy khăn tay có mùi thơm nhẹ, Ngưng Lộ cảm giác mình càng khó chịu. Nếu như anh vẫn như trước đây, chuyện gì cũng ép buộc cô thì cô sẽ không khó chịu như bây giờ. Thế nhưng sự dịu dàng của anh khiến cô phải làm sao bây giờ? Huhu, vẫn muốn khóc! Có phải vì mang thai nên mới thế này không?

"Ngưng Nhi, đừng khóc được không?" Trong khi nói chuyện, xe đã dừng bên ngoài khách sạn. Sở Mạnh muốn ôm cô, đưa tay được một nửa lại rút về. Cô ghét nhất bị anh ép buộc cô, nếu anh ôm cô có khiến cô càng khó chịu hơn không? Cuối cùng phải làm sao? Một người đang vui vẻ sao bỗng nhiên lại thành ra như vậy?

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa đi vào tìm cô, khổ sở của cô khiến anh không biết phải đi an ủi thế nào ...

Nghe được anh tốt cuộc vẫn gọi là cô "Ngưng Nhi", Ngưng Lộ trái lại khóc đến đau lòng hơn! Cô đã từng khóc khó coi như vậy, thế nhưng bây giờ anh ngay cả ôm cô cũng không muốn, trước kia mặc dù anh luôn là thô lỗ với cô, nhưng có thờ ơ như lúc này không? Anh không quan tâm cô thật rồi.

"Được rồi, được rồi. Chúng ta đi lên nghỉ ngơi một chút được không?" Nhân viên lễ tân đã đứng ở bên ngoài chờ, tay Sở Mạnh nâng mặt cô lên, nhẹ giọng nói.

"Ừ." Lời gì cũng không nói ra được, Ngưng Lộ chỉ có thể ậm ừ đáp lời.

"Lau nước mắt đi, coi chừng người ta cười đó. Đã là mẹ trẻ con mà còn như con nít." Cười khổ đưa tay lau những giọt nước mắt luôn khiến anh đau lòng kia. Người phụ nữ này, ... luôn biết cách hành hạ anh nhất.

Đợi đến cô bình tĩnh lại, Sở Mạnh mở cửa sổ, dùng tiếng Anh lưu loát nói với nhân viên gì đó rồi nhân viên đi khỏi.

"Tại sao lại phải tới khách sạn?" Chẳng lẽ anh tới Luân Đôn lâu như vậy vẫn luôn ở khách sạn?

"Vậy phải nghỉ ngơi ở đâu đây hả cô ngốc?" Chẳng lẽ trở về chỗ anh ở sao? Anh tuyệt đối không dám cam đoan tự chủ của mình. Ở chung một mái nhà với cô lại không thể động tay động chân, anh một chút cũng không dám đảm bảo. Cho nên, vì để cô không chán ghét mình nữa, đành để cô ở khách sạn thôi. Hơn nữa, quan hệ bọn họ bây giờ thật sự không nên dây dưa trên thân thể.

Cung chiều dùng đầu ngón tay vuốt khuôn mặt cô, Sở Mạnh xuống xe, qua bên kia giúp cô mở cửa xe.

Ngưng Lộ cho là anh cũng ở khách sạn, cho nên không ý kiến theo sát anh cùng đi vào.

"Sở Mạnh. . . . ." Ngưng Lộ nhìn anh từ ví da lấy chứng minh nhân dân ra đăng ký, vội vàng kéo anh lại. Không phải anh ở đây sao? Sao còn phải đăng ký?

"Sao vậy? Anh đặt phòng trước được không? Phòng ở khách sạn cách công viên Hyde với Platium Palace rất gần, nếu như em đi bộ thì sẽ nhanh thôi! Rất thuận tiện." Sở Mạnh cho là cô muốn biết những thứ này, kiên nhẫn giải thích cho cô. Cô tốt nghiệp đại học, Anh vẫn giao tiếp đơn giản không làm khó được cô, nếu như không được thì anh tìm thêm hướng dẫn du lịch cho cô!

"Anh nói anh không ở đây sao?" Thì ra là anh muốn vứt cô trong khách sạn, sau đó phui mông chạy lấy người?

"Anh ở căn hộ của anh!" Anh là người coi trọng riêng tư, nếu phải ở chỗ này lâu dài dĩ nhiên sẽ không ở khách sạn.

"Sở Mạnh, em không muốn ở đây đâu!" Hoá ra là như vậy. Ngưng Lộ lấy chứng minh của anh giấu sau lưng.

"Ngưng Nhi, đưa chứng minh cho anh." Cô ăn vạ như vậy là lần đầu tiên anh thấy, sắc mặt cũng không thoải mái nữa.

"Không đưa." Bữa môi rồi lui về phía sau một bước.

"Rốt cuộc em muốn thế nào?" Sở Mạnh cảm giác huyết thái dương mình lại đau. Cô nhất định phải cãi nhau với anh sao?

"Sở Mạnh, em không muốn ở khách sạn. Ở một mình em sợ." Nghĩ đến chiêu đầu tiên của A Tụ: giọng Ngưng Lộ chậm lại.

"Trong khách sạn rất an toàn, không có việc gì. Tin anh đi." Cô thế này khiến anh không cách nào nổi giận.

"Em không muốn ở đây có được không?" Anh thật sự có thông minh như vậy sao? Chẳng lẽ còn nghe không hiểu cô muốn cùng anh về sao? Nhất định cô phải nói ra sao? Nếu như yếu đuối còn không được, vậy có cần dùng chiêu thứ hai không?

"Vậy em muốn thế nào?" Chẳng lẽ là như anh nghĩ, về với anh sao? Thật ra thì không cần chiêu thứ hai, người đàn ông nào đó đã bắt đầu mềm lòng.

"Em muốn tới chỗ anh ở." Có lúc quá dè dặt cũng không được. Huống chi bọn họ đã là vợ chồng nhiều năm, tới chỗ anh ở thì có sao chứ? Không ở mới không bình thường!

"Em biết em nói cái gì không?" Sở Mạnh ôm chặt lấy thân thể cô, ép cô ngừng đầu.

"Em muốn tới nhà anh ở." Có gì không đúng sao? Về mặt cứng đờ của anh khiến Ngưng Lộ muốn cười to lên, nhưng một giây sau cô không cười nổi, hơn nữa rất may người chung quanh không hiểu được anh nói cái gì.

"Em hiểu được ý nghĩa thực sự của việc tới nhà anh ở không? Anh sẽ giống như trước đây: ôm em, cời hết quần áo em, hôn toàn thân em, mạnh mẽ muốn em để em không xuống giường được." Giọng nam trầm thấp nghiền răng nghiền lợi vang bên tai của cô. Nếu cô cời mở như vậy, bằng lòng cùng một người đàn ông đã ly hôn với mình làm chuyện thân mật, vậy anh cũng không quan tâm. Dù thế nào đi nữa thì anh muốn cô đến chết rồi!

Khuôn mặt trắng hồng nhất thời đỏ ửng lên, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn! Rõ ràng là một người đàn ông anh tuấn, tao nhã, nhưng sao có thể thốt những lời hạ lưu như vậy ra khỏi miệng chứ? Nhưng với Sở Mạnh mà nói, còn có cái gì anh không thể nói sao?

"Còn dám đi tới chỗ anh ở hay không? Há?" Người đàn ông này còn có thể xấu xa, về ngoài dịu dàng mới duy trì không được bao lâu đã bắt đầu uy hiếp cô. Nhưng bây giờ cô không sợ anh uy hiếp đâu, thực là bắt đắc dĩ, cô phải dùng đến chiêu thứ hai rồi. A Tụ nói nhất định sẽ có ích. Nhưng dùng sắc đẹp dụ dỗ anh lên giường là có phần thắng rồi sao?

"Em muốn đi." Dùng cảm ngừng đầu lên, Ngưng Lộ nhìn anh, lộ ra nụ cười kiên định. Ai sợ ai chứ? Đã đi đến bước này rồi, sợ cũng vô ích.

"Em chắc không? Lên giường anh thì không thể chạy, em hiểu ý này không?" Nếu cô còn dám khiêu khích anh như vậy, anh sẽ thuê một phòng trực tiếp kéo cô đi lên lập tức "làm việc". Vĩnh viễn đừng khiêu khích đàn ông, ở chung một chỗ với anh nhiều năm như vậy cô không biết sao? Cho dù sau đó cô muốn hận anh, anh cũng muốn làm. Anh vốn không muốn dây dưa mập mờ như vậy, nhưng cô đã trắng trợn quyến rũ anh đến thế thì cũng đừng trách anh khách khí.

"Chỉ cần anh dám muốn, em dám cho!" Có khiêu khích hơn không?

Một giây kế tiếp, người đàn ông diễm đam hóa thân thành dã thú đưa tay lấy chứng minh từ tay cô, kéo cô đi về phía quầy lễ tân.

Sở Mạnh giận xanh mặt rồi, tóm lại cô là bị cái gì kích thích vậy? Lời như vậy cũng dám nói ra? Quả thật cô không muốn sống nữa! Lần này, anh sẽ không mềm lòng cũng sẽ không nương tay, nhất định phải chinh cô mấy ngày mấy đêm không xuống giường được, để xem cô còn dám nói ra mấy lời vậy không.

"Sở Mạnh, anh muốn làm gì?" Xong rồi, anh muốn đi mướn phòng thật. Thật đúng là không thể nói mà không suy nghĩ, nhìn xem cô đã nói cái gì rồi này?

"Mướn phòng, muốn em!" Giọng nói quả thật lưu loát. Trên đời này còn có người phụ nữ nào dám khiêu khích anh như vậy chẳng?

"Không cần, em mệt quá rồi. Chúng ta đi về trước có được không?" Thừa dịp anh đang đi tới trước, Ngưng Lộ tiến lên từ phía sau lưng ôm lấy eo anh không để cho anh đi. Sức cô yếu có thể ngăn được anh không? Nhưng lần đầu tiên cô chủ động ôm anh khiến lòng anh vô cùng xúc động.

"Không được." Bước chân đã ngừng lại, nhưng trong giọng nói không có chút ý thỏa hiệp.

"Sở Mạnh, đầu em đau quá, thân thể cũng đau! Em muốn đi về, có được không? Có được không?" Vùi khuôn mặt không thể đồ hơn vào lưng anh. Đây là chiều thứ hai của A Tự, đối phó với anh phải học được cách làm nũng, liều mạng làm nũng, anh nhất định sẽ không chịu được.

Nhưng mới vừa rồi cô như vậy là làm nũng sao? Hình như học cũng không khó lắm! Nhưng có tác dụng không? Có ích không? Có cần thử lại lần nữa hay không?

"Sau này còn dám nói ra những lời như thế nữa hay không?" Xem ra một tên đàn ông nào đó về phương diện nào đó thật sự bị người ta hiểu rất rõ ràng! Cũng may, con hổ biết cười A Tự đó là bạn anh, không phải kẻ địch, bằng không thật là một đối thủ đáng sợ. Cũng may, ông trời chỉ phái một Quan Ngưng Lộ tới đối phó anh, bằng không anh chết như thế nào cũng không biết.

"Không dám." Giọng nói nhẹ nhàng đến không thể nhẹ hơn vang lên từ sau lưng. Cô cũng không phải là không muốn sống nữa! Theo anh ở trên giường điên cuồng liều chết, cho dù cô không cần nữa cái mạng nhưng Bảo Bảo của cô sẽ không chịu nổi!

Mặc dù đã làm kiểm tra tổng quát ở bệnh viện, hơn nữa A Tự còn mặt cười xấu xa nói: "Yên tâm đi! Chỉ cần cậu ta không phải là cảm thú, hai người vẫn có thể vui vẻ hòa thuận!" Cô xấu hổ chỉ muốn đập đầu xuống đất, bác sĩ Tổng còn có mấy y tá cũng ở đây! Phải nói là vô liêm sỉ cũng không biết xấu hổ, Sở Mạnh cùng Tổng Từ Từ giống y nhau!

"Vậy thì đi về thôi!" Không biết hôm nay thử dài lần thứ mấy, Sở Mạnh ôm cô vào trong ngực cùng nhau đi ra cửa. Hôm nay cô thật sự mạng cho anh quá nhiều vui mừng, anh vẫn không cách nào tiêu hóa một lúc nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Anh Theo Đuổi Em Có Được Không?

Vì tiện cho công việc, căn hộ cao cấp của Sở Mạnh chỉ cách khu trung tâm tài chính 20 phút đi xe. Mặc dù không phải là khu vực chính ở nội thành nhưng cũng không phải là khu căn hộ cao cấp mà người bình thường có thể ở được.

Xe chậm rãi đi qua phòng điều khiển 24h của khu, Sở Mạnh hạ cửa sổ xe xuống, đưa tay ra ngoài cảm ứng nhận dạng vân tay, cửa lớn “cạch” mở ra.

Đỗ xe xong, anh quay đầu lại nhìn thì không biết người nào đó đã ngủ lúc nào, anh thoáng mềm lòng.

Đây là cô gái sinh ra là để hành hạ anh, bao giờ như vậy, khi anh không phòng bị nhất bước vào cuộc sống anh, quấy nhiễu trái tim anh, chỉ vì một cái nhũ mày, một nụ cười của cô mà pháp phòng không yên.

Khi cô ngủ, gương mặt bình tĩnh, trên gương mặt mềm mại còn đọng nước mắt chưa khô. Sao lại thích khóc vậy chứ? Bàn tay như không ý thức chủ động vuốt lên, cảm giác non nhẹ kia khiến anh quẩn luyến không rời, vẫn tiếp tục sờ.

Không thể phủ nhận việc cô đến khiến trái tim đau khổ trong yên lặng của anh một lần nữa dấy lên hi vọng. Cô nói cô không ở bên Sở Khương, vậy có nghĩa là gì? Nhưng thật ra cô thích anh không? Anh có thể tiếp tục lừa mình dối người nữa hay không?

Ngưng Nhi, làm sao anh mới nắm chắc được tình cảm trong em?

Nhột quá! Ngưng Lộ ngủ chập chờn bắt đầu lắc lắc đầu mình, muốn tránh khỏi cái tay không ngừng quấy rầy giấc ngủ của cô ra.

"Ngưng Nhi, về nhà rồi. Về giường rồi ngủ được không?" Giọng nam dịu dàng mà trầm thấp nhẹ vang lên bên tai.

Ngưng Lộ mở đôi mắt còn buồn ngủ ra, là Sở Mạnh thật! Cô không phải đang nằm mơ! Trên mặt anh còn mang theo nụ cười hiếm thấy.

"Sở Mạnh, ôm em về đi!" Hai tay đã tự động ôm cổ anh, giọng nói nửa mê nửa tỉnh nhẹ thì thầm, khiến đàn ông mà nghe thì cả người mềm nhũn, quên mất mình đang ở chỗ nào.

"Được!"

Thân thể nhẹ bâng khiến Sở Mạnh cho rằng cô ăn cơm không đủ no, mấy tháng không có ôm thân thể mềm mại này khiến tâm trạng anh chập chờn, sao

cô lại nhẹ vậy chứ? Huống chi bây giờ vẫn là mùa đông, lại mặc quần áo dày như thế! Có phải không có anh đốc thúc cô thì ngay cả cơm cũng ăn không ngon không?

Căn hộ gần 200 mét vuông đều lấy 2 màu đen trắng làm chủ đạo.

Sở Mạnh đặt Ngưng Lộ xuống giường lớn, dường như cô rất mệt, trừ mới vừa rồi tỉnh thì vẫn ngủ đến giờ. Anh ngồi bên giường, cởi áo len lông cừu, bắt ngắn ra; để cô ngủ được thoải mái hơn, anh nâng đầu cô lên giống như chăm sóc một đứa trẻ, dễ dàng cởi áo khoác cô ra, chỉ giữ lại một lớp áo mỏng khiến đường cong trên cơ thể lộ ra, rõ ràng đã che lại hết, cái gì cũng không nhìn thấy được, nhưng Sở Mạnh đáng chết lại cảm giác mình bắt đầu “nổi lửa”.

Là quá lâu không ôm cô sao? Cho nên vừa nhìn thấy bộ dạng cô lúc này đang ở trên giường mình ngủ ngon giấc khiến lòng anh không yên bình được, trừ phi có được cô, nếu không thân thể sẽ “náo động”, không thể bình tĩnh.

Nhưng anh hi vọng sau này bọn họ có thể từ từ đi từng bước một, không cần giống như trước kia luôn không hiểu được tâm tư đối phương. Cho nên, dù thân thể có muốn cô cũng không thể chạm vào được!

Trước kia sự thô lỗ của mình nhất định là dọa cô sợ, cho nên cô luôn chống đối anh.

A Tự nói không sai, làm ăn, nói chuyện đầu tư, đầu óc của anh chưa bao giờ không chặn đường cướp của người ta, nhưng đối mặt với người phụ nữ duy nhất mình muốn, anh lại luôn bị sập cửa vào mặt, bị bỏ rơi phía bên ngoài. Không phải là anh không tốt, mà là phương pháp của anh không đúng, cho nên luôn không vào được.

Ngưng Nhi, để anh chăm sóc em được không? Anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt, không để cho em chịu uất ức, có được không?

Nghiêng người nằm xuống ôm lấy cô, cái loại cảm giác giống như bị mát mà có lại khiến lòng anh thấy vô cùng thỏa mãn, dường như chỉ cần ôm cô như vậy, anh cũng đã thỏa mãn rồi.

Cuộc sống không còn trống trải nữa, bởi vì người anh muốn nhất đang ở bên cạnh anh, ngay trong lòng anh.

Ngưng Nhi, anh sẽ cố gắng lần nữa để em yêu anh! Được không?

***

Giấc ngủ này rất thoải mái!

Còn chưa mở mắt, giọng nói quen thuộc đã vang trên đỉnh đầu: "Ngủ đủ rồi hả? Có đói bụng không?"

"Sở Mạnh. . . . . Anh. . . . ." Sao anh lại ở trên giường ôm cô? Mở mắt nhìn căn phòng xa lạ, đây là chỗ anh ở sao? Giống y như con người anh, một chút phong cách nhẹ nhàng cũng không có.

"Mới vừa rồi là em bảo anh ngủ chung. Sao? Quên rồi hả?" Nụ cười trêu chọc hiện lên trên khuôn mặt dễ nhìn.

"Em có sao? Vậy sao anh không ngủ?" Nhìn về mặt sang sủa của anh tựa vào đầu giường đầu có giống người vừa mới ngủ dậy đâu!

Anh rất muốn ngủ, nhưng tư thế ngủ của cô quá kém, mặc dù ngủ thiếp đi nhưng trong tiềm thức lại luôn tìm mọi cách quấy rối tình dục anh, không phải là cọ dùi anh thì cũng ở trong ngực anh nhích tới nhích lui, làm cho cơn buồn ngủ của anh mất hết, ngược lại ham muốn không nên có thì càng ngày càng nhiều. Thế này thì làm sao mà ngủ chứ? Huống chi anh chưa bao giờ có thói quen ngủ trưa. Cho nên chỉ có thể ngồi dậy như vậy nhìn đáng về khi cô ngủ mấy giờ liền, ngay cả A Chính gọi điện thoại tới cũng không nhận.

"Em cứ làm phiền anh thì sao anh ngủ được chứ?"

"Em không có." Cô ngủ thiếp đi thì làm sao làm được chứ? Chẳng lẽ cô mộng du không thành sao?

Sở Mạnh nhìn khuôn mặt bởi vì mới tỉnh ngủ mà hồng hào, cái miệng nhỏ bởi vì kinh ngạc mà mở lớn như đang dụ dỗ anh. Mà anh lại không chịu được sự cám dỗ như vậy.

Anh cúi đầu hôn đôi môi anh đào khê nhếch của cô, nhiệt tình bú, nhiệt đầu lưỡi nóng tron nắn đi vào trong miệng cô “quậy phá”, mạnh mẽ hút lấy chất lỏng ngọt ngào, hơn nữa còn ép lưỡi cô chơi chung với anh, anh còn xâu xa có ý mút chặt đầu lưỡi cô khiến cô hô hấp khó khăn, tròng ngực đập mạnh.

Thì ra là người có tốt như thế nào cũng không sửa được cái thói này đây! Muốn anh làm hòa thương so với chết còn khó chịu hơn!

Niềm vui xa cách nay gặp lại khiến Sở Mạnh cúi người, đè cô trên giường, hai tay ôm mặt cô để dễ dàng hôn sâu hơn.

Nụ hôn kích tình mà nhiệt liệt, như muốn bù đắp thời gian xa cách, như muốn đòi lại toàn bộ sự trống vắng trong lòng, như muốn đem hai người hòa vào nhau mãi không tách rời.

Sức lực toàn thân biến mất hết, cả người biến thành đồng bùn nhão, không sức chống cự, chỉ có thể mặc anh “ta cần ta cứ lấy”.

"Ừ a. . . . ." Cô yêu kiều rên một tiếng, linh hồn của cô, trái tim của cô gần như bị anh hấp thụ, cô mê loạn, quỵn rũ, đôi mắt khép hờ hấp dẫn, mang theo sự lắng lo vô hạn trước nay chưa từng có, chìm đắm trong những cái ôm hôn đầy tình cảm của anh.

Cô đáp lại khiến anh càng thêm kích động, thân thể đã muốn cháy bùng hực. Muốn cô, muốn đến toàn thân phát đau. Cổ họng khô ran, ánh mắt càng thêm sâu lắng như màn đêm, giống như một chàng trai 17,18 tuổi sức lực tràn trề, chỉ muốn trực tiếp đi vào cô.

Anh hôn cầm cô, hôn vành tai cô, hôn cổ trắng cô, hôn cô . . . . . Khát vọng mãnh liệt khiến anh điên cuồng mút cô ...

"Em là tiểu yêu tinh. . . . ." Ngay sau đó vang lên tiếng xé rách, Ngưng Lộ đang say mê tình tảo lại, sợ hãi nói: "Sao anh có thể như vậy. . . . . Làm sao anh lại xé nó chứ?"

"Anh sẽ mua lại mấy trăm cái cho em, bây giờ chúng ta không cần. . . . ."

"Sở Mạnh, không được, anh mau buông tay ra. . . . ." Sao anh có thể làm ra hành động bỉ ổi vậy chứ? Anh ấy thực sự quá hư rồi!

"Không buông, mới vừa rồi là ai nói anh dám muốn thì dám cho?" Anh có thể dùng sức, nhưng bây giờ anh không muốn làm như vậy với cô. Ngẩng mặt lên, lần nữa đôi mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ hồng, vừa ngại vừa bức, vừa lúng túng vừa giận, đôi mắt của cô mông lung rất đẹp, hết sức long lanh, hết sức mê người.

"Không cho nói!" Đưa lòng bàn tay trắng nõn ra che cái miệng của anh, chỉ sợ anh lại nói ra những lời không thể nghe nổi.

"Không nói, vậy thì trực tiếp làm!" Kéo tay nhỏ của cô xuống, cái miệng của anh vậy mà lại gặm cắn lòng bàn tay cô, cái loại cảm giác vừa ướt vừa nóng đó khiến Ngưng Lộ sợ hãi.

"Không được ăn tay của em. . . . ."

"Vậy anh ăn nơi khác?"

"Sở Mạnh, không được. Bụng của em rất đói, đói lắm rồi. . . . ." Mắt thấy sắc lang đi nơi khác tìm khác, Ngưng Lộ nhanh chóng ôm cổ anh không để cho anh động đây, tiếng làm nũng rất nhỏ vang lên trong ngực anh, kia giọng nói mềm mại kia như muốn đánh vào nơi mềm yếu trong trái tim anh, khiến anh ngoại trừ đồng ý yêu cầu của cô thì cái gì cũng không thể làm.

"Vậy anh cũng đói bụng thì làm sao bây giờ?" Người phụ nữ này thật sự là muốn ăn sạch anh. Chỉ có thể đè nén “cứng rắn” của anh xuống.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh, chúng ta ăn gì trước được không?" Cô gọi tên anh thật khê. Bây giờ là ban ngày, mặc dù trong phòng anh chẳng khác nào buổi tối, nhưng ánh sáng từ đèn ngủ vẫn có thể chiếu thấy rõ bụng cô, cô còn chưa muốn cho anh biết chuyện cô có đứa nhỏ.

Vì chuyện này không nằm trong dự định của họ, trước khi còn chưa làm rõ trái tim anh, cô không muốn nói cho anh biết. Không cần biết kết cục của bọn họ sẽ ra sao, cô nhất định sẽ sinh đứa con này ra.

Anh muốn “yêu” cô, vẫn nên đợi cô tắt hết đèn rồi nói. Cũng may bây giờ là mùa đông, quần áo giữ ấm còn mặc trên người, nếu như là mùa hè thì quần áo trên người sớm đã bị xé nát rồi. Cũng chẳng biết sao với chuyện này anh lại chẳng có chút kiên nhẫn? Mỗi lần đều kích động và trực tiếp như vậy.

Nếu anh thích làm chuyện này như vậy, vậy anh có đi tìm người phụ nữ khác không? Cảnh tượng đau lòng nhiều năm trước xuất hiện lần nữa trong đầu, anh lại dám sau khi kết hôn còn đi tìm người đàn bà khác, vẫn chưa xong, khi về còn phách lối nói với cô anh đi tìm người khác! Còn có người vô liêm sỉ và quá đáng vậy không?

Vốn còn đang học làm nũng, người nào đó bắt đầu khó chịu, rồi lại không dám mở miệng hỏi anh. Sao mà hỏi được chứ? Chuyện đã qua nhiều năm rồi mà cô vẫn còn tính toán chi li thì có phải đã quá muộn rồi không? Khi đó không phải có ước gì anh cách cô càng xa càng tốt sao? Tại sao lại có tình nhớ rõ chuyện này như thế chứ? Lòng dạ đàn bà thật hẹp hòi!

Cảm giác được thân thể mềm mại trong ngực rõ ràng cứng ngắc, Sở Mạnh nâng mặt cô lên: "Sao lại mắt húng? Không phải nói đói bụng sao? Chúng ta đi ăn cái gì được không?"

Bây giờ ở Luân Đôn là 4 giờ chiều, buổi sáng máy bay hạ cánh, cô đã chạy thẳng tới phòng làm việc của anh, sau đó lại vì vấn đề ở đâu mà giằng co một hồi lâu, cuối cùng ngay cả bữa trưa cũng không ăn . . .

Chỉ là, cô đang tức giận sao? Mới vừa rồi còn vui vẻ sao bỗng nhiên lại tức giận chứ? Phụ nữ thật là khó hiểu!

"Quần của em rách rồi, sao đi đây?" Lúc này thật không phải kiểm soát rồi.

"Chỉ vì cái này mà tức giận? Đợi anh mua cả tủ quần áo cho em. Có được không?" Từ trước đến giờ, người đàn ông này không có gì kiên nhẫn gì lúc này một lòng chỉ muốn dụ dỗ cô gái nhỏ trong ngực vui vẻ.

Người xưa châm chọc Chu U Vương ngu ngốc, không có năng lực, chỉ vì một nụ cười của người đẹp mà phong hỏa giốn chư hầu ; có lẽ từ vị trí một người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu mà nói, anh chỉ là vì muốn cho cô vui vẻ mà thôi.

"Anh đi ra ngoài đi. Em muốn thay quần áo!" Tay đẩy thân thể vẫn không nhúc nhích của anh.

"Anh ở bên ngoài chờ em được không?" Nếu là lúc trước, một vị nào đó đoán chừng lại muốn nổi điên. Nhưng hôm nay anh lại trở nên cực kỳ dễ nói chuyện, đến nỗi Ngưng Lộ cho rằng đó là người nào đó giống ngoại hình anh mà thôi.

Tam đại tuyệt chiêu của A Tự thật sự rất có tác dụng! Cô ngàn vạn lần không được để anh nắm điểm yếu!

Từ trong hành lí lấy quần ra thay, treo hết quần áo lên móc, lại tốn mấy phút rửa mặt Ngưng Lộ mới ra ngoài.

Nhưng vào phòng khách lại không thấy bóng anh, quay một vòng phát hiện có một cánh cửa đang khép hờ, vậy anh ở đâu chứ?

Ngưng Lộ đi tới, còn chưa tới cửa đã nghe anh dùng tiếng Anh nói chuyện điện thoại, tốc độ nói quá nhanh khiến Ngưng Lộ nghe không hiểu gì cả, chỉ biết đại khái anh đang bàn giao công việc mà thôi, cụ thể là chuyện gì thì cô nghe không hiểu. Mặc dù cô tốt nghiệp đại học, nhưng trình độ Anh văn cũng chỉ tới mức giao tiếp thông thường với người khác thôi.

Anh xa lạ như vậy khiến Ngưng Lộ bắt đầu tự ti! Cúi thấp đầu, cứ như vậy đứng bên cửa. Thì ra trước kia cô không hề hiểu anh. Bây giờ đã hiểu chỉ khiến cô càng thêm khổ sở!

Trước khi đi anh có nói một câu: "Tôi muốn bắt đầu lần nữa có được không? Muốn tìm người phụ nữ có thể giúp tôi trong công việc không được sao?" Như có kim đâm vào tim, cô ở bên anh thật sự không giúp gì được anh sao? Hơn nữa chỉ mang đến phiền toái cho anh mà thôi, có phải không?

"Ngưng Nhi, sao vậy?" Cúp điện thoại, Sở Mạnh ra ngoài, lại thấy cô đứng ở đó. Dáng hình cô đơn, đứng lẳng lẳng trong không gian gần 200 mét vuông làm anh nhìn thấy đau lòng, chỉ muốn ôm vào trong ngực an ủi.

Là anh không tốt, biết rất rõ ràng cô mới đến lại gọi điện thoại lâu như vậy, cũng không để ý tới cô. Nhưng công ty có mấy chuyện quan trọng, anh phải giao phó rõ ràng. Cũng phải báo cho A Chính bên kia một tiếng. Bởi vì cô đến nên anh tính nghỉ mấy ngày để đi chơi với cô.

"Sở Mạnh, xin lỗi! Xin lỗi anh!" Lòng ngực ảm áp mà quen thuộc như vậy lại làm lòng cô càng chua xót hơn.

"Ngưng Nhi, đang yên sao lại khóc? Không cần nói xin lỗi với anh! Được không?" Không ngừng lau những giọt nước mắt không ngừng chảy kia, trong lòng thờ dài. Tại sao khi cô ở bên anh lại luôn khóc? Chẳng lẽ anh thật sự không thể mang lại hạnh phúc cho cô sao?

"Sở Mạnh. . . . . Em. . . . ." Nước mắt cô càng chảy càng nhiều, cảm giác mình sắp chết đuối trong sự dịu dàng của anh rồi. Sao anh có thể như vậy chứ? Tại sao hoàn toàn khác với người lúc đầu cô biết? Anh như thế này chỉ khiến cô thêm chìm đắm thôi.

"Đừng khóc Ngưng Nhi." Anh cúi đầu hôn nước mắt cô: "Ồ bên cạnh anh đừng khóc có được không?"

Cô ngước mắt kinh ngạc nhìn anh, trong đôi mắt anh có dịu dàng vô tận, giống như cả bầu trời sao đều trong mắt anh. Sở Mạnh ngay lúc này khiến lòng cô càng thêm khổ sở.

"Nếu như ở bên anh cảm thấy vui vẻ, vậy thì ở chung một chỗ, nếu như đau lòng thì cũng không cần miễn cưỡng bản thân được không?" Nếu như nhiều năm sống cùng anh cũng không thể làm cô vui vẻ, vậy bây giờ miễn cưỡng ở chung một chỗ cũng sẽ không vui vẻ.

Anh đã sớm hiểu, quá rõ rồi! Cường cầu cho tới bây giờ đều không thành. Cho nên anh lựa chọn buông tay để cô vui vẻ, nhưng rõ ràng anh đã buông tay, tại sao cô lại muốn xông vào cuộc sống anh? Đã đến đây lại không vui vẻ, vậy cuối cùng anh phải làm sao mới đúng? Ngưng Nhi, có thể nói cho anh biết làm sao để bước vào tim em không?

Sao anh lại sẵn sàng, dịu dàng đến thế?

Ngưng Lộ vui cả khuôn mặt vào trong ngực anh, ôm chặt anh, không cách nào không chế mình khóc lên. Khóc đến sức cùng lực kiệt, khóc đến thút thít không cách nào dừng lại.

Anh ôm cô, không dỗ cô cũng không an ủi cô nữa, cứ như vậy ôm cô. Nhưng lúc này, Ngưng Lộ lại cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có, khi trong ngực anh, cô rất an tâm! Chỉ muốn cứ như vậy ôm anh, mãi mãi không buông tay.

"Sở Mạnh, em trả hết lại tài sản cho anh có được không?" Rốt cuộc khóc đủ Ngưng Lộ ngẩng đầu nhìn anh. Ban đầu cô cũng không phải thật sự muốn tiền của anh, chẳng qua là giận anh mà thôi. Như vậy giữa bọn họ có thể bình đẳng với nhau không, ít nhất anh nhìn cô không phải loại phụ nữ háms tiền.

"Đưa ngọc. Anh cho thứ gì thì chưa bao giờ lấy về." Sở Mạnh dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ cô khóc uất ức như vậy là vì chút chuyện nhỏ này sao? Anh đưa tay lau nước mắt vơn trên mi cô: "Những thứ đó đối với anh mà nói một chút cũng không quan trọng. Không có anh có thể kiếm về gấp trăm lần. Những năm này ở cạnh anh, em không vui vẻ anh biết rõ. Anh đối với em cũng coi như chẳng tốt gì, còn thường xuyên ép em làm chuyện không muốn làm. Mặc dù chúng ta chọn không ở cùng nhau, nhưng anh vẫn hi vọng sau khi anh đi, em có thể sống mà không lo chuyện cơm áo gạo tiền. Anh chỉ là cung cấp thứ anh có thể cung cấp mà thôi. Nếu anh như người khác, sáng 9h đi làm, chiều 5 giờ về rồi nhận lương hàng tháng để nuôi gia đình thì nhiều khi anh còn giành nhà giành tiền ngân hàng với em nữa đúng không? Định nghĩa của cái với mỗi người rất khác nhau."

Còn có thể cảm động hơn sao? Còn phải nói gì nữa chứ? Mắt cô ngập nước, ở trước mặt anh, cô thật sự rất yếu đuối, cũng rất dễ dàng khóc, bất kể có phải là có do Bảo Bảo hay không. Dán khuôn mặt vào ngực anh, gò má ướt đầm ở trong lòng anh: "Sở Mạnh, nếu chúng ta ở bên nhau, em sẽ không là gánh nặng của anh chứ?"

Sao cô lại là gánh nặng của anh đây? Cho dù là gánh nặng, cũng là gánh nặng ngọt ngào! Anh chỉ sợ cô không muốn làm gánh nặng của anh. Đời này, chỉ cần có cô, thế giới của anh đã đủ hạnh phúc rồi!

"Sao đột nhiên lại hỏi vậy?" Lần nữa nâng mặt cô lên.

"Công việc của anh, em không hiểu, em chẳng giúp được gì cả." Nhìn đôi mắt sáng của anh, cuối cùng Ngưng Lộ nói ra điều mình để bụng nhất.

"Có đàn ông hi vọng bạn đời của mình là thanh mai trúc mã, cùng nhau đương đầu với những mưa gió trong đời, có thể là một đôi cùng chung hoạn nạn. Nhưng anh không phải. Nguyên vọng duy nhất của anh chính là hi vọng em sống một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ bên anh. Anh sẽ vì em xây một ngôi nhà không thể bị phá hủy dù bão gió mưa sa, chỉ cần ở bên trong mỗi ngày chờ anh về là được." Ngưng Nhi, em đồng ý ở bên anh vậy không? Đồng ý không? Anh không dám hỏi câu này, chỉ sợ đáp án là phủ định, khi đó anh không thể nào chấp nhận nổi.

Anh suy nghĩ kỹ, chỉ hi vọng cô có thể sống vui vẻ cùng anh, vậy là tốt rồi!

"Vậy sao lần trước anh còn nói như vậy?" Một người bắt đầu tính nợ cũ. Anh có biết cô vì câu nói kia mà suy nghĩ bao lâu, khổ sở bao lâu không?

"Anh nói cái gì?" Anh có nói cái gì sao?

"Vậy mà anh không thừa nhận? Trước khi đi anh nói muốn tìm một phụ nữ khác? Ghét anh nhất, lại muốn gạt em nữa!" Cô lại muốn khóc rồi, phải làm sao bây giờ?

"Ngưng Nhi, xin lỗi. Chẳng qua là lúc đó tức giận thôi." Tức giận mà có thể làm tổn thương người khác vậy sao? Nhưng mà hình như cô cũng nói rất nhiều lời tổn thương anh?

"Sở Mạnh. Tại sao, tại sao anh lại tốt với em như vậy?" Anh đối xử tốt với cô, cô vẫn biết. Chẳng qua là trước kia không hiểu tim mình nên vẫn kháng cự. Nhưng qua nhiều năm như vậy anh vẫn không thay đổi, như thế sao cô có thể không cảm động chứ?

"Ngưng Nhi. . . . ." Anh ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, muốn nói gì rồi lại thôi.

Nếu yêu, xin yêu, đạo lý đơn giản cơ nào, tâm tư của anh, tình cảm của anh cho tới bây giờ đều rất rõ ràng, nhưng trước mặt cô lại không nói ra lời. Ngưng Nhi, đó là vì anh yêu em, rất rất yêu em! Yêu đến không còn giới hạn thấp nhất, yêu đến không biết phải làm sao mới có được em.

"Sở Mạnh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?" Anh không trả lời vấn đề này, đáp án của anh là gì? Cô lại không dám hỏi cũng sợ đi truy cứu, nếu như đáp án là không thể thì cô sẽ không cách nào chấp nhận được.

"Được!" Sao lại không được chứ? Đây là vấn đề khát vọng duy nhất của anh. chung quy lại là YES! Ngưng Nhi của anh cuối cùng đã hiểu tấm lòng anh rồi sao?

"Vậy anh theo đuổi em có được không?" Lúc bắt đầu bọn họ làm tổn thương nhau. Khi đó trong lòng cô còn cất giấu bóng hình người con trai khác, lúc này cô chỉ muốn lấy thân phận một Quan Ngưng Lộ hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt anh, để cô có thể hiểu anh, có thể đi theo bước chân anh, tay nắm tay cùng nhau vượt qua tháng ngày.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già thật ra thì thật không khó khăn như vậy đúng không?

Sở Mạnh, chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?

"Được!" Tay ôm em cô chột cứng đờ, nhưng anh vẫn cúi đầu nói một chữ: "Được."

Theo đuổi, phải làm sao đây?

Sở Mạnh chưa có từng nghĩ tới phải theo đuổi một cô gái như thế nào. Nhưng khi anh đáp ứng cô không tới 10 phút thì lập tức xuất hiện vấn đề.

Chờ anh thật vất vả rồi cô không khóc nữa, thay xong quần áo để đi ra ngoài ăn cái gì, nói thế nào cô cũng không chịu đi.

"Ngưng Nhi, không đi bên ngoài ăn thì làm sao bây giờ?" Anh dùng toàn bộ kiên nhẫn để hỏi nguyện vọng của cô gái nhỏ.

"Sở Mạnh, chúng ta ở nhà ăn có được không?"

Ngưng Lộ kéo ống tay áo anh, ngẩng đầu lên nhìn anh lại nhíu mày theo thói quen. Cô tham lam nhìn người đàn ông cao lớn, chẳng thua kém gì đàn ông phương Tây trước mắt.

Anh quả thật chính là kiệt tác hoàn mỹ của Thượng Đế! Cao ít nhất 185 cm, thân thể cường tráng mà bền chắc, áo khoác ngoài màu đen mặc trên người anh càng làm nổi bật lên khí chất khác người trong anh.

Lúc mới kết hôn, cô tránh anh, oán anh, giận anh không kịp, ở đâu ra thời gian đi nhìn dáng dấp anh ra sao chứ? Sau đó có Bảo Bảo, cô dành toàn bộ thời gian cho con, cộng thêm công việc anh bận rộn khiến thời gian họ gần nhau rất ít.

Cuối cùng trái tim cô cũng rộng mở để đối mặt với bước ngoặt lớn nhất trong đời. Rốt cuộc cô có thể vứt bỏ tất cả bất mãn mà nhìn anh, hiểu anh. Anh

thật sự là một đàn ông có thể khiến phụ nữ điên cuồng, cô có tài đức gì được người đàn ông này toàn tâm toàn ý yêu thương chứ?

"Ồ nhà ăn cái gì?" Bao tay cô trong lòng bàn tay, giọng Sở Mạnh vẫn không đổi, nhưng trên mặt rõ ràng không tự nhiên. Mười ngón tay trắng nõn, mềm mại của cô không dính giọt nước, chẳng lẽ cô biết làm cơm?

"Chúng ta tự nấu!" Một đôi tay nhỏ chủ động vòng hông anh, gương mặt cọ cọ trong ngực anh.

Mùa đông ở Luân Đôn, trời tối sớm hơn bình thường, mới hơn bốn giờ chiều đã như chập tối. Mưa rơi lác đác, bên ngoài vừa ướt lại lạnh, cô không muốn đi đâu! Hơn nữa, cô muốn xác nhận một chuyện rất quan trọng.

"Em làm hả?" Chơi bàn tay mềm, nhỏ của cô với bàn tay to của mình. Tay của cô thật sự rất nhỏ, hai tay cô cũng chỉ bằng một tay anh. Ngón tay vừa nhỏ vừa dài, móng tay màu hồng nhạt. Đôi tay nhỏ bé như vậy, nói anh biết cô biết nấu cơm, anh có tin được không?

Nhưng mà anh lại rất thích cái ôm ấm áp như vậy của cô, nếu như không phải là nhớ cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì thì anh chỉ muốn như vậy ôm cô thôi.

"Em không biết. Nhưng mà. . . . ." Ở trong lòng anh ngẩng đầu, ánh mắt cô long lanh nhìn anh.

"Nhưng mà cái gì?" Nha đầu này đang tính kế anh sao? Cô dám tính kế anh?

"Anh sẽ làm!" Cười ngọt ngào cũng rất vô tội. Nếu là trước kia có người nói cho cô biết, cái tên Sở Mạnh ác bá không giống người đó sẽ nấu ăn, đánh chết cô cũng không tin. Nhưng bây giờ cô tin. Vì thông tin là từ người hiểu rõ anh nhất tung ra.

"Xem ra lần này em đến đúng là có chuẩn bị trước?" Ngay cả cái bí mật nhỏ này của anh cũng biết rồi. Cái tên A Tự phản bội!

"Vậy rốt cuộc anh có làm không?" Vẫn là nhẹ nhàng như vậy.

"Không biết. Chúng ta đi bên ngoài ăn." Một giây kế tiếp khuôn mặt anh lại biến thành vẻ lạnh lùng. Nói đùa à, để anh mặc tạp dề trông buồn cười như vậy trước mặt cô sao? Anh cũng không điên! Huống chi công việc anh bận rộn như vậy bình thường sẽ không nấu nướng, cô không nên nghe A Tự nói mà cho là anh sẽ xuống bếp.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . . Đứng đi mà, nấu cho em ăn đi. Em muốn ăn mì Ý anh nấu, được không?" Không biết dùng chiêu này có ích không đây? A Tự, anh ngàn vạn lần không thể hại em! Em rất tin tưởng anh.

"Sao em biết anh sẽ làm chứ? Há?" Cô gái này, thật sự là Quan Ngưng Lộ anh biết sao? Nếu không phải là khuôn mặt nhỏ ngọt ngào muốn đòi mạng anh đang ở trước mắt thì Sở Mạnh cho là mình đang nằm mơ thật.

"Em nào có. Bên ngoài lạnh lắm, em chỉ muốn ở nhà ăn cơm với anh thôi? Có được không vậy? Chúng ta cũng chưa từng dùng bữa chỉ có hai người ở nhà!" Cái này đủ hấp dẫn rồi chưa nhỉ?

"A Tự còn nói gì với em? Nhanh như vậy đã dạy em tới mức này rồi sao?" Sở Mạnh nghe được thêm một tiếng thở dài trong lòng mình, hình như chỉ cần vừa mở miệng nói chuyện là sẽ tuôn trào.

"Nào có? Nhanh đi nấu đồ đi. Em giúp anh nha?" Cười duyên kéo anh cùng đi vào bếp. A, thì ra là có người sẽ nấu ăn thật.

Thì ra anh ấy thật sự là một con cọp giấy! Xem ra phương pháp của A Tự rất có tác dụng. Mà cô cũng vui vẻ. Cô chưa bao giờ biết mình ở trước mặt anh cũng có thể chiếm thế thượng phong, thì ra trước kia luôn lấy đá chọi đá với anh cho nên luôn thua rất thảm, rất rất thảm!

Bắt đầu từ bây giờ, cô cũng muốn chiếm thế thượng phong! Mà cô đã tìm được đúng cách xử lí. Cảm ơn anh, A Tự.

Sở Mạnh cởi áo khoác ngoài ra, xắn tay áo sơ mi đến cùi chỏ.

"Sở Mạnh, trong này có tạp dề thật sao? Đề em giúp anh! Thấp đầu xuống chút!" Ngưng Lộ thích thú lấy tạp dề từ trong tủ bếp ra sau một lúc mò mẫm, hơn nữa còn chưa mở bì. Vậy không phải trong khoảng thời gian này anh không ở nhà nấu ăn sao?

Sở Mạnh cúi mình xuống để cô có thể thuận lợi mà đem vòng cái tạp dề buồn cười đó qua cổ anh. Tay cô vòng qua cổ anh, hai tay nhỏ ở sau cổ gắng "đấu tranh" với hai đầu dây, đáng ghét, sao lại không buộc được chứ?

Bọn họ dựa vào quá gần! Cả người cô kề sát người anh, ở trong lòng anh kì kèo, mề neho tới tới lui lui, khiến lòng anh ngứa ngáy khó chịu, "lửa" bốc lên cao. Người phụ nữ này thật sự biết cách hành hạ anh.

"Được rồi. Đầu bếp có thể xuất chiêu rồi. Em làm trợ thủ cho anh được chứ?" Ngưng Lộ buông tay ra muốn mở tủ lạnh xem có thể nấu gì lại bị anh kéo về trong ngực: "Ngưng Nhi, anh nấu cơm cho em ăn. Dù sao em cũng phải báo đáp chút chứ?" Anh cũng không phải là đứa ngốc, để người ta tính kế còn giúp cô kiếm tiền sao? Anh là người làm ăn, chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn.

"Báo đáp? Sở Mạnh, nấu cơm anh cũng phải ăn mà, tại sao muốn em phải báo đáp?" Gương mặt lại khế đỏ bừng. Ở phương diện khác mà nói, Ngưng Lộ xem như hiểu rõ anh, đặc biệt là khi anh dùng mấy câu mập mờ kiểu này, nhất định sẽ không có chuyện tốt gì.

"Đó là em yêu cầu anh làm. Anh có thể chọn không làm mà đi ra ngoài ăn." Muốn đấu võ mồm với người gian trá như thế này thì có phần thắng không đây?

"Vậy anh muốn báo đáp cái gì, hôn anh một cái được chưa?" Ai, nhanh như vậy đã cắt đứt bồi thường tiền rồi.

"Được." Trong lòng gã nào đấy mừng rỡ muốn nở hoa, thì ra cô vẫn dễ lừa thế này.

"Em đồng ý với anh, anh nhanh nấu ăn đi." Ngưng Lộ muốn tránh tay anh ra, ngược lại anh lại nâng mặt cô lên: "Trả công trước mới làm."

Không còn kịp nói gì nữa, cái miệng nhỏ hồng đã bị anh hút vào thật chặt. Nụ hôn dịu dàng khiến Ngưng Lộ không cách nào hô hấp, anh ôm chặt cô, hôn cô đầu óc choáng váng, hôn cô nhịp tim tăng nhanh, hôn mặt cô đỏ như say. Mắt thấy sẽ phải không cách nào kết thúc, cuối cùng anh cũng buông cô ra, ở bên tai cô khàn khàn nói: "Đây chỉ là bắt đầu thôi, tối nay mới là đại tiệc."

Bỏ lại uy hiếp, anh bắt đầu động tác, nhanh chóng mở tủ lạnh, chuẩn bị trở tài.

Ngưng Lộ lại sững sờ đứng ở đó, nhìn người đàn ông cho dù mặc tạp dề lại không hề giảm nửa phần khí phách nam tử hán, anh đang làm một chuyện mà mọi người không ai tin.

Một người đàn ông như vậy, thật sự là của Quan Ngưng Lộ cô sao? Thật không dám tin! A Tụ không có lừa cô, Sở Mạnh biết nấu ăn thật. Nhưng sao ở nhà chưa bao giờ thấy anh chạm tay vào? Ủ, là không có cơ hội, bởi vì thời gian dùng cơm của anh rất ít, chuyện trong nhà đều có thím Trương lo toan hết rồi.

"Được rồi, sao không ra xem ti vi đi? Chờ một chút là có rồi!" Cô thật sự có thể giúp anh sao?

Ngưng Lộ không cam tâm tình nguyện bị đẩy ra khỏi bếp.

Không quá nửa tiếng, hai đĩa mì Ý chính hiệu thơm phức đã được bung lên, còn có một bát canh nấm nóng hổi.

Bụng thật đói! Ngưng Lộ ngồi trước bàn ăn hào hứng nhìn, lại nhìn bát canh kia, không biết nên ăn cái gì trước.

"Uống chút canh trước đi." Sở Mạnh cời tạp dề ra, đặt chén canh nhỏ trước mặt cô: "Cẩn thận nóng."

"Sở Mạnh, ngon lắm! Anh nấu thật sao? Anh học khi nào vậy?" Vừa uống canh ngon, Ngưng Lộ vừa nói.

"Trước kia đọc sách rồi tự học. Anh thường không muốn đi ra ngoài ăn." Sở Mạnh từ từ nói. Có đôi khi làm việc đến nửa đêm, đói bụng lại không muốn ra ngoài, chỉ có thể tự nấu. Lúc đi học, anh cũng đã vừa học vừa làm việc, bận rộn cả ngày. A Tụ với A Chính thà bị ăn mì gói cũng không chịu tự nấu ăn, luôn luôn kén chọn cho nên anh chỉ có thể hy sinh hình tượng làm đầu bếp thôi.

"Sở Mạnh, anh rất lợi hại! Nhưng nhiều như vậy em ăn không hết!" Ngưng Lộ uống xong canh, dùng đũa gạt gạt thức ăn trong đĩa trước mặt, nhiều như vậy cho dù cô mang thai ăn cũng không hết, nhưng anh khổ cực nấu nên cô không thể bỏ được.

"Không sao. Đợi lát nữa anh ăn."

"Nhưng em đã ăn qua, có nước miếng." Anh dám nói anh muốn ăn đồ cô còn thừa sạp?

"Nước miếng của em, anh ăn được còn thiếu sao?" Anh khẽ cười.

Người đàn ông này, lại đang dùng trêu đùa cô. Cô không phải đối thủ của anh sao?

***

Thảm! Sau khi Ngưng Lộ cự tuyệt anh có ý xấu nói muốn giúp cô tắm rửa, cô nhanh chóng tắm nước nóng rồi chạy ra ngoài. Mới vừa rồi cô thật sự sợ Sở Mạnh sẽ không cần để ý mà xông vào, mục đích trên mặt anh quá rõ ràng, trong mắt lóe lên lửa như muốn đốt cô thành tro tàn, thật là đáng sợ!

Mặc dù trong phòng rất ấm nhưng sau khi tắm xong Ngưng Lộ vẫn nhanh chóng chui vào ổ chăn ấm quen thuộc của anh, cũng không quan tâm tóc mình có còn ướt hay không. Thật mềm còn thoải mái nữa! Thật là một người đàn ông biết hưởng thụ.

Nếu lát nữa anh nhất định muốn cô thì phải làm sao bây giờ? Anh nhất định sẽ không bỏ qua cô đâu. Nhưng tạm thời cô còn không muốn! Ngày mai cô muốn anh dẫn cô ra ngoài, nếu như phải làm, theo việc anh "đói bụng" đã lâu như vậy chắc chắn sẽ giãy vò cô tới ngày mai cũng không dậy nổi, huống chi bây giờ cô còn có bảo bảo nữa chứ?

Nhưng phải từ chối anh như thế nào đây? Không biết hai chiều còn lại của A Tụ có còn dùng được không? Ngộ nhờ anh lại tức giận thì sao? Phiền quá đi! Sở Mạnh, anh đáng ghét nhất! Vừa thấy cô đã muốn ôm cô trên giường ba ngày ba đêm không ra cửa, giống như kiếp trước chưa thấy phụ nữ vậy.

Ai! Chuyện nghĩ đến mà phiền lòng, ngay cả anh vào phòng lúc nào cũng không biết. Mãi cho đến anh ngồi bên giường, tay vuốt mái tóc dài của cô: "Ngưng Nhi, tóc chưa khô sao lại nằm rồi hả? Để nhức đầu lắm đó!"

"Sở Mạnh. . . . ." Thoải mái nằm trên giường để người đàn ông nào đó hiếm khi săn sóc người khác cầm máy sấy thổi khô mái tóc dài, thật sự là một

loại hưởng thụ.

"Ừ. . . . ." Gương mặt Sở Mạnh cứng chiều, tình cảnh như thế này là giấc mơ mà bao nhiêu năm rồi anh cũng mơ không tới. Nhưng tối nay nó đã không còn là mộng tưởng, đã thành hiện thực vào đêm tối ở Luân Đôn sau hơn ba tháng bọn họ ly hôn.

Chỉ cần cô nguyện ý, anh sẽ không quan tâm mà sùng cô tới trời. Dù có là sao trên trời, chỉ cần cô mở miệng muốn, anh cũng sẽ nghĩ cách lấy xuống cho cô. Nhưng không phải đã nhiều năm như vậy cô lại chưa bao giờ yêu cầu anh gì sao? Cho dù anh dang ngôi sao trên trời tối trước mặt cô thật, cô cũng chẳng thèm sao? Ít nhất Quan Ngưng Lộ trước kia tuyệt đối sẽ khinh bỉ hành động ấu trĩ này của anh.

"Sở Mạnh. . . . ." Ai, nên nói như thế nào chứ!

"Sao vậy?" Tên anh được gọi từ miệng cô làm lòng anh mềm như nước vậy.

Thả máy sấy tóc trong tay ra, dùng những ngón tay thon dài như lược, từng vuốt từng vuốt như cảm nhận được những sợi tóc mềm, mượt của cô khẽ trượt qua từng kẽ tay. Từ khi bọn họ ở bên nhau đến bây giờ, nhiều năm như vậy, mái tóc dài này trừ cắt đuôi tóc vẫn không thay đổi. Chỉ vì anh thích, cho nên chưa từng cắt bỏ hơn phân nửa phân, vẫn dài đến thắt lưng.

Anh thích nhất chính là giống như bây giờ, một mái tóc đen mềm mượt xoa trên cái gối trắng khiến cả người cô nhìn càng thêm mảnh mai, cô như vậy khiến anh muốn lấn át, hung hăng bắt nạt cô. Anh thích hơn khi những sợi tóc này vờn mồ hôi dính hai bên má cô khi bọn họ "yêu nhau", những sợi tóc dính vào làn da trắng hồng như sắc hoa anh đào cuối xuân đầu hạ luôn chứa một loại phong tình chân thật, đặc biệt động lòng người, càng không ngừng dụ dỗ anh khiến anh muốn như thế nào cũng không thấy thỏa mãn.

"Nhớ anh sao? Không phải anh ở đây sao?" Kéo chăn ra nằm xuống, vờn tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, một chân dài rắn chắc quấn lấy cô, chân còn lại cọ cọ lòng bàn chân nhẵn bóng của cô, hưởng thụ cảm giác khi gần bên cô. Hương tóc thoang thoảng, còn có mùi thơm cơ thể lại như kỳ tích khiến anh cảm thấy thỏa mãn, cho dù là chẳng làm gì cả anh cũng cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Ngưng Lộ không nói gì, khuôn mặt nhỏ dựa sát vào ngực anh, trời lạnh như vậy có thể ôm nhau sưởi ấm thật sự là một chuyện rất bình thường mà hạnh phúc. Nhưng có người không cam lòng với "bình thường" này, thậm chí tay còn lôi kéo cổ áo choàng tắm anh, chưa hết, còn không ngừng quấy rầy anh. Vốn là hành động vô thức lại làm cho người nào đó vẫn chèn ép khổ sở trong nháy mắt dâng "lửa" lên cao.

Mới vừa rồi mấy lời trước khi ăn cơm chỉ là dọa cô một chút thôi, anh rất muốn, tuy nhiên anh muốn đi từng bước một vào trái tim cô. Lần này, anh không muốn lại phạm lỗi lầm trước kia. Nhưng cô có hiểu không?

"Em đừng có đi xuống nữa, nếu không anh sẽ cho rằng em quyến rũ anh đó!" Kéo tay cô ra, hơi thở nam tính phả bên tai của cô. Rõ ràng muốn sắp chết còn giả bộ Liễu Hạ Huệ cái gì chứ? Tự tìm đường chết, đáng đời!

"Em nào có?" Rõ ràng là anh đang quyến rũ cô mà. Chân anh ở trong chăn không ngừng vuốt ve bắp chân của cô, còn đi lên nữa chứ.

"Không có sao? Vậy vừa rồi không ngừng gọi anh thì muốn làm gì?" Người đàn ông này, thẳng cũng có thể bị anh bẻ cong. Có điều cô thật sự có chuyện muốn nói nhưng chuyện này cô không nói nên lời thôi.

Chẳng qua là nhìn dáng vẻ của anh không giống như muốn làm khó cô, thế cô thử một chút thì sao?

"Sở Mạnh, em buồn ngủ quá rồi. Chúng ta tắt đèn đi ngủ có được không?" Nằm trong ổ ấm áp, bên cạnh còn có lò sưởi, hình như thật sự có chút mệt!

"Buổi trưa ngủ lâu như vậy sao lại mệt, ... hay là muốn làm chuyện khác?" Mặc dù đưa tay tắt đèn, nhưng miệng anh vẫn còn trêu đùa cô.

"Không phải, em mệt thật. Ngày mai anh dẫn em đi chơi được không?" Sau khi anh nằm xuống cả người cô dính sát vào. Ở bên cạnh anh thật sự rất yên tâm!

"Anh dẫn em đi chơi, cũng là phải có lợi ích, em tính trả như thế nào?"

"Sở Mạnh, cái tên gian thương. Không trả."

"Sao có thể không trả? Anh không muốn em trả tiền. Cứ như vậy là được. . . . ."

Lười anh hôn nhẹ nhàng trên đầu vai tuyết trắng đến gáy, ý xấu trêu chọc, còn để lại một dấu đỏ nhạt; nếu không thể làm vậy ném chút ngọt thì có thể chứ?

"Ha, nhột quá. . . . . Không được. . . . ." Cô ừm, giọng nói ngọt ngào mà buồn ngủ, âm cuối phát ra càng có vẻ ngây thơ, anh nghe được cả người căng thẳng trong nháy mắt, nhưng lại không dám tiến một bước nữa.

"Ngày mai muốn đi chơi thì nhanh ngủ đi! Không được ồn ào!" Bàn tay không nặng không nhẹ vỗ cô một cái, trong lòng lần nữa nặng nề thở dài!

"Sở Mạnh, anh bắt nạt em!" Vậy mà anh đánh mông cô? Thật là mất mặt chết đi được, cô đã hơn 20 tuổi còn bị người ta đánh mông, hơn nữa còn là bị đàn ông đánh.

"Ngưng Nhi, anh chỉ bắt nạt em thôi!" Khi hơi thở cô dần dần ổn định, anh ở bên tai cô nhẹ nhàng lẩm bẩm ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chúng Ta Không Cần Có Con!

Luân Đôn là thực sự là một thành phố của người nước ngoài, mỗi ngày đều thấy rất nhiều sự giao thoa văn hóa, rất ít khi thấy người Anh. Tùy tiện tụ tập vài người thì chẳng khác nào một Liên Hợp Quốc thu nhỏ vậy.

Thời gian du lịch Luân Đôn thích hợp nhất là tháng 7, tháng 8 hàng năm. Mùa đông không thích hợp ra ngoài nhất, nhưng thời tiết lạnh lẽo cũng không ảnh hưởng tới sự hăng hái du ngoạn khắp nơi của bọn họ.

Đối với Luân Đôn, Sở Mạnh đều rất quen thuộc, đến một nơi sẽ tỉ mỉ giải thích cho cô nghe. Giọng nam trầm thấp của anh khiến mỗi lần cô chỉ nghe được một nửa, còn lại thì si mê nhìn anh, anh nói gì cũng đã không quan trọng.

Đi theo Sở Mạnh, Ngưng Lộ cùng anh tham quan bên trong thành Westminster, dạo mát ở công viên James ở phía tây Luân Đôn, cung điện nổi tiếng nước Anh - Plantinum; cô cảm thấy hứng thú nhất là pháo đài cổ Windsor; thời tiết ban đêm tốt hơn thì đi cầu tháp Luân Đôn ở sông Thames, đi lên đỉnh tháp trông về phía xa, cảnh đẹp suốt 10 dặm hai bên sông Thames khiến Ngưng Lộ sau khi trở về vẫn còn nhớ mãi không quên, không ngừng nói lần sau muốn đi tiếp.

Trừ những nơi nổi tiếng kia, Sở Mạnh còn dẫn cô đến các chợ và chợ bán đồ cũ ở nội thành Luân Đôn, Ngưng Lộ có thể thấy những thứ mới lạ, còn được thưởng thức món ăn ngon của các nước, thậm chí cô còn có thể thấy hàng tơ lụa trong nước.

Đây là nơi cô chơi vui vẻ nhất, mặc dù nhiều người, nhưng có thể nắm tay anh đi trên đường phố nơi đất khách quê người lại làm cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nếu như có thể tiếp tục như vậy thì thật tốt!

Nhưng anh đã bồi cô suốt một tuần rồi. Mỗi ngày đi chơi với cô bên ngoài, buổi tối sau khi trở về anh sẽ đợi cô ngủ trước, sau khi cô ngủ thì anh lại đứng lên làm việc. Sở dĩ cô biết là có mấy lần bởi vì sau lưng thiếu đi thân thể ấm áp đó mà tỉnh lại, phát hiện anh không có ở bên cạnh, cô lặng lẽ đứng lên ra khỏi phòng, nhìn thấy đèn ở phòng sách còn sáng, có lúc còn nghe được tiếng anh đang nói chuyện điện thoại với người khác.

Rõ ràng công việc anh bận rộn như vậy, cả ngày đều ở bên cô, buổi tối về còn phải làm việc. Thế nhưng anh lại nói không sao, chỉ là vì dẫu cô vui vẻ mà thôi sao?

Trời lạnh như vậy, khi anh đi ra ngoài không bao lâu, Ngưng Lộ cũng tỉnh. Mang thai cộng thêm vui chơi cả ngày khiến cô mệt chết, thế nhưng lại không có một giấc ngủ sâu đến trời sáng.

Kéo chăn ra, mùng dếp vào, Ngưng Lộ quyết định đi tìm anh nói chuyện một chút.

Đi ra phòng ngủ, trong phòng khách còn giữ lại một ngọn đèn nhỏ, mà trong phòng sách đầu kia lại sáng ngời.

Khẽ đẩy cửa ra, nhìn thấy anh đang ngồi trước máy vi tính đưa lưng về phía cửa, cặp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, con chuột trên tay không ngừng hoạt động.

Anh đang bận, nếu như cô đi vào có quấy rầy đến anh không? Hay là đợi sáng ngày mai rồi hãy nói! Cúi đầu đang muốn trở về phòng, giác quan thứ 6 khiến Sở Mạnh cảm giác được sau lưng có người, quay đầu lại lại thấy cô gái nhỏ đáng lẽ nên ngủ say trên giường.

"Ngưng Nhi, sao vậy? Có phải không thoải mái không?" Anh đứng dậy, đi tới ôm cô vòng vào trong ngực, phát hiện trong căn phòng ấm nhưng tay cô lại lạnh tanh: "Sao lại không mặc thêm quần áo?"

"Không phải, tỉnh lại không thấy anh nên em không ngủ được." Cô đến gần trong vòng tay ấm áp của anh, hơi thở quen thuộc kia vây quanh cơ thể khiến cô thấy bình tâm lại.

"Đưa ngực. Anh về ngủ với em." Khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ trong ngực không muốn xa rời. Từ khi tới Luân Đôn, cô lệ thuộc anh – đây là chuyện trước đây chưa từng có, anh có thể cho là cô lệ thuộc vào anh là biểu hiện cô thích anh không?

"Sở Mạnh, em tới có quấy rầy anh làm việc không?" Ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, trong mắt cô dường như có bất an.

"Làm sao lại nghĩ vậy chứ? Em cũng không phải không biết anh không ngủ sớm như vậy." Thấy cô như có lời gì muốn nói với anh, Sở Mạnh mang cô tới ghé sa lon ngồi xuống.

"Trước kia anh không có ngủ trễ như vậy. Mấy ngày nay ban ngày anh đều ở cạnh em, chuyện của công ty để đến tối mới làm. Nhất định dồn lại rất

nhiều đúng không?"

"Không cần nghĩ bậy. Chuyện của công ty có A Chính nên anh không cần lo lắng. Anh chỉ là xem phân tích đầu tư cho kế hoạch tiếp theo thôi." Sợ cô lạnh, anh lấy áo khoác phía sau cái ghế choàng lên cho cô, sau đó đem ôm cô lên đầu gối, đưa tay vén tóc dài của cô ra sau lưng.

"Sở Mạnh, anh làm việc cực khổ như vậy là vì hai mẹ con em sao?" Lặng lẽ quan sát gò má anh. Có điều nuôi mẹ con cô thì anh không cần phải liều mạng làm việc như thế chứ? Mặc dù anh đã không còn liên hệ đến Sở Thành, nhưng tài sản của anh chuyển qua tên cô nhiều hơn một con số ở hàng triệu mà!

"Không phải. Anh làm việc là bởi vì thích nó đem lại cảm giác thách thức cho anh. Nếu như chỉ là muốn nuôi mẹ con em, dựa vào số tiền trước kia thì hai mẹ con em xài xa hoa 3 đời cũng không hết." Vui đầu vào ngửi mùi hương tóc cô, anh thích ôm cô, lặng lẽ trò chuyện với cô.

"Sở Mạnh. . . . ." Ngưng Lộ muốn nói lại thôi. Có nên nói cho anh biết chuyện cô có bảo bảo không?

"Có phải mệt không? Chúng ta về ngủ đi!" Muốn đứng dậy ôm lấy cô, lại bị cô ôm cổ không để anh đứng dậy.

"Không phải vậy, em. . . . ." Bọn họ dựa vào rất gần, hai cái trán tựa vào nhau, hơi thở hai bên quấn quanh nhau.

"Hả?" Một từ nhẹ nhàng lại chẳng khác một nốt nhạc gõ vào trái tim, tim Ngưng Lộ nhảy đến không thể khống chế được rồi.

Môi bọn họ kề rất gần, giống như cử động một chút nữa sẽ đụng phải. Cô không thể để cho anh hỏi tiếp, nếu không nhất định cô sẽ không giấu được.

Cô rất vô dụng. Ngay cả nói chuyện đùa nhỏ với anh cũng không dám. Anh dụng tâm với cô, cô biết, nhưng anh không nói gì cả lại khiến cô cảm thấy bất an. Nếu như anh hỏi tiếp, cô có thể sẽ bị bại lộ mất. Phải nghĩ cách để anh không hỏi nữa mới được.

Không bằng học đáng về trước kia của anh, chặn cái miệng của anh lại thôi.

Khoảnh khắc đôi môi mềm mại kia chạm vào anh, cả người Sở Mạnh ngây dại. Cô chủ động hôn anh sao?

Cô chưa từng có kinh nghiệm, trong đầu không ngừng nhớ lại anh đã hôn cô thế nào. Gấp gáp vươn đầu lưỡi muốn cạy môi mỏng anh ra, nhưng anh lại ngậm thật chặt, là cô làm không tốt sao? Tại sao một chút đáp lại anh cũng không có? Hơn nữa lại như đầu gỗ vậy thế?

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Mang theo điểm âm thanh ủy khuất gọi thật thấp bên môi, cuối cùng cũng khiến anh từ trong cơn khiếp sợ phục hồi tinh thần lại. Đôi môi mỏng mở ra, để cô rốt cuộc có thể đem đầu lưỡi đưa vào dây dưa với anh.

Đầu tiên cô lấy động tác ngây ngô trêu chọc rằng anh, tiếp theo bắt đầu trêu đùa lưỡi anh. Chẳng qua là động tác quá vụng về, căn bản không cách nào hoàn toàn thỏa mãn anh, cũng không cách nào thỏa mãn chính cô.

"Sở Mạnh, hôn em. . . . ." Giọng nói mềm mại cầu xin vang bên tai. Giờ khắc này, Sở Mạnh sắp điên rồi, tự chủ của anh trong mắt cô trước giờ chẳng khác nào thùng rỗng kêu to.

"Đưa ngốc. . . . ." Một tay ôm cô vào trong ngực, một tay vững vàng nâng gáy cô, giữa chiến trường nam nữ, Sở Mạnh lần nữa giữ lại chủ quyền. Động tác ngây thơ của cô, đảm bảo là anh, ngay cả chính cô đều bất mãn rồi.

Đầu lưỡi anh thành thạo tiến vào trong, nôn nóng tìm kiếm đầu lưỡi cô, dây dưa không thả, bá đạo không để cô tránh né. . . . . Có chút đau, có chút tê dại lại làm cho người ta toàn thân nóng lên.

"Ừm. . . . ." Tiếng rên yêu kiều như là xuân dược thúc giục, anh ôm cô chặt hơn vào trong ngực, càng thêm nhiệt liệt hôn cô, nụ hôn của anh giống như những lần trước đây, mang theo tình cảm mãnh liệt và điên dại, hơn nữa còn là sự quyến luyến sâu sắc dành cho cô. . . . .

Hô hấp khó khăn khiến Ngưng Lộ chỉ có thể xụi lơ trong lồng ngực nóng bỏng của anh, hai tay như dây leo mềm mại quấn thật chặt quanh cổ anh, tiếp nhận những cái hôn từ anh.

Thì ra là đây mới thật sự là hôn môi! Vừa rồi cô như vậy thật sự là quá non.

"Ngưng Nhi, anh muốn em, cho anh được không?"

Đời này anh muốn dùng hết trái tim mình đi yêu một người phụ nữ, khuôn mặt xinh đẹp như làn nước mùa xuân, chỉ cần là đàn ông đều không không thể chống cự được chẳng? Huống chi anh đã nhìn nhiều ngày thế kia.

Mỗi ngày chỉ có thể hôn nhẹ cô, chỉ ôm cô ngủ anh đã không cách nào thỏa mãn. Tối nay tiếp tục như vậy, anh nhất định sẽ vì đói khát mà chết. Nhưng cho dù bản thân muốn cô đến sắp phát điên, anh vẫn muốn cô tự mở miệng nói.

"Sở Mạnh. . . . ." Mặt đã không thể đỏ hơn, cô cũng muốn anh. Nhưng dưới ánh đèn sáng thế này, cô không dám nói, chỉ có thể vui đầu vào trong ngực anh.

"Ngưng Nhi. . . . ." Nhìn nữa thì anh không phải là đàn ông. Đã không còn quan tâm cô có đồng ý hay không, lúc này anh chỉ muốn ôm chặt cô để cô chẳng thể nói thêm lời nào nữa.

Cúi đầu hôn cô lần nữa. Hai tay dùng sức vuốt ve thân thể cô từ trên xuống dưới, xoa bóp rồi nhào nặn. Rốt cuộc không hề thoả mãn với cách làm chẳng khác nào gãi ngứa bị ngăn cách bởi quần áo này, anh tháo dây buộc thắt lưng áo choàng tắm cô đang mặc ra; khi mờ xong, màu trắng của áo hòa cùng nước da hồng hào của cô giống như màu hoa anh đào, thật sự mê hoặc lòng người.

Tiếp tục hôn xuống, đầu lưỡi chạm đến da thịt nhẵn bóng, mềm mại của cô, trong không khí truyền đến tiếng thở gọi tình của cô, con thú trong thân thể đã xỏ lồng, không thể bắt lại được nữa.

"Ngưng Nhi. . . . . Bảo bối của anh. . . . ." Anh muốn cho cô một trải nghiệm trước nay chưa từng có, anh muốn tự mình trải nghiệm cảm giác ân ái tuyệt vời, đầu anh cúi thấp xuống muốn mút chặt lấy cô.

"Sở Mạnh. . . . . Đừng ở đây, ... chúng ta về phòng được không? Về phòng đi. . . . . Nhanh về đi. . . . ." Ngưng Lộ như nghĩ đến cái gì đó, một mối giây giữa trong lòng anh. Trời ạ, ở đây đèn sáng như vậy, áo ngủ cô đã xóc xếch, mà mới vừa rồi làm gì với cô vậy?

Trời ạ, sao anh có thể hành động xấu xa vậy chứ? Sao lại hư hỏng như vậy? Vậy mà lại muốn hôn nơi đó của cô . . . . . Sở Mạnh, tên đàn ông hư ...

"Được, chúng ta đi về." Ôm lấy Ngưng Lộ đối với anh mà chẳng có chút sức nặng, Sở Mạnh đi mấy bước về phòng ngủ, ngay cả cửa cũng không kịp đóng đã chạy thẳng tới giường lớn. Dù sao ở nhà mình cũng không có người khác, đóng hay không thì có sao chứ?

"Sở Mạnh, tắt đèn đi." Một đường trở lại khiến Ngưng Lộ vừa rồi rơi vào kích tình tỉnh táo dần, vừa rồi anh có để ý tới cái bụng nhỏ nhô lên của cô không? Nhìn về mặt anh bắt đầu đi đứng dậy, Ngưng Lộ vội vàng kéo chăn qua che mình lại. Tiếp theo phải làm sao đây? Khi ở trên giường anh luôn có thói quen thô bạo lại trực tiếp, như vậy sẽ làm Bảo Bảo bị thương không? Có nên làm hay không đây?

"Đèn nhỏ cũng phải tắt." Một người đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng bắt đầu đi đang bò về phía đầu giường tắt đèn. Nếu như là trước kia, anh sẽ không quan tâm nhiều như vậy, làm rồi nói sau. Huống chi anh cực kỳ yêu đáng về lắng lờ, quyến rũ của cô khi thỏa mãn, thấy thế nào cũng không đủ, yêu thế nào cũng không hết.

"Được rồi, tắt hết đèn rồi. Cái gì nhìn cũng không thấy được, em xác định thật sự muốn làm tình với anh mà không phải ngủ chứ?" Chui vào chăn, hai ba cái đã lột cô sạch sẽ, con thú sau lưng sắp xông về phía trước thì thân thể mảnh khảnh lại quay lại ôm anh.

"Sở Mạnh, anh nhẹ một chút được không, có được không? Em sợ đau." Cô xác định bây giờ đang cầu xin anh tha thứ sao? Dùng giọng như vậy nói chuyện với anh, rõ ràng chính là muốn anh dùng sức, lại dùng thêm sức mà.

Nhưng đây cũng là cô lần đầu tiên đối với chuyện bọn họ thân mật mà đưa ra yêu cầu. Trước kia cô chưa bao giờ nói, anh cũng không hỏi. Cho là điên cuồng và trực tiếp như vậy cô cũng thích, dù sao anh cũng làm cô "vui vẻ", không phải sao?

"Được!" Giọng nói của anh, rất lời cuốn. Cô ở trước mặt của anh, không có gì không tốt cả.

"Sở Mạnh. . . . ." Giọng nữ yêu kiều một lần nữa vang lên trong phòng ngủ.

Sở Mạnh cảm giác mình sắp điên rồi, người phụ nữ này có phải đoán trước anh sẽ không cưỡng bức cô, cho nên luôn vào thời điểm mấu chốt lên tiếng ngăn cản anh không?

"Người ta muốn ở phía trên, được không?" Nếu như không phải xung quanh tối đen như mực thì Ngưng Lộ nghĩ lời nói to gan như vậy cô nhất định sẽ không nói ra được. Trời ạ, ngày mai trời sáng nhất định cô sẽ không còn mặt mũi nào gặp anh nữa. Nhưng anh nặng như vậy, nếu đề lên Bảo Bảo thì không phải càng phiền phức hơn sao? Dù mặt thể diện hơn nữa cũng phải nói.

"Được, em ở trên." Nếu như không phải tên đã lấp vào cung, Sở Mạnh nhất định sẽ bật cười. Thì ra là cô gái nhỏ muốn trải nghiệm cảm giác mới lạ! Được, anh nhận! Cũng không biết trong tình huống không nhìn thấy gì cả thì cô muốn làm như thế nào.

"Sở Mạnh, em không biết. . . . ." Giọng nói như sắp khóc lên. Thân thể vừa nóng lại khó chịu, cô chính là không tới được chỗ mấu chốt.

"Tiểu ngu ngốc. Đặt nó đi vào." Anh cũng sắp bị cô làm cho phát điên rồi. Thử nghĩ mà sắp, rõ ràng sắp có được lại chỉ có thể nhìn mà thèm khát, cái loại cảm giác đó quả thật sống không bằng chết.

Vì để cho bọn họ bớt đi khổ sở, anh nắm tay cô, dẫn dắt cô cùng nhau đi vào thế giới điên cuồng, liều chết trải nghiệm. . . . .

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . . Đừng làm nữa. . . . . Có được không? Mệt quá, em muốn ngủ. . . . ." Thật sự không nên chủ động đi trêu chọc người đàn ông này, cô thật sự rất mệt mỏi, buồn ngủ quá rồi!

"Vậy em ngủ đi. Anh tự làm. . . . ." Thật vất vả mới ăn được, sao có thể không ăn no chứ?

"Ngưng Nhi, anh yêu em, anh yêu em. . . . ." Bật đèn ngủ đầu giường, trong ánh đèn mờ ảo, anh nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc dính mồ hôi hai bên má cô, khẽ hôn đầy quyến luyến.

Thật tốt! Cuối cùng cô cũng đã về bên anh. Và con tim đã vui trở lại ...

***

Sau một đêm điên cuồng thì kết quả là gì?

Đây không phải là lần đầu tiên Ngưng Lộ biết. Thế nhưng ngoại trừ thất lung và đau đầu thì trong lòng cô, như kỳ tích, lại cảm thấy thỏa mãn, rất thỏa mãn.

Thì ra là đây mới là cảm giác ‘yêu’ khi hai bên tình nguyện! Như vậy thật khiến người ta điên đảo cũng khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Nhưng hình như cô đã bỏ lỡ cái gì sao? Sau khi bị anh giằng vò đến buồn ngủ, cô cảm giác thiếu một chút gì đó, nhưng vắt óc cũng không nghĩ ra. Thôi, không nghĩ nữa!

"Ngủ đủ rồi sao?" Cửa phòng mở ra, hiện ra trước mặt là ánh mắt thâm tình, mềm như nước của anh.

Ngay lập tức mặt đỏ lên! Quan Ngưng Lộ, mày có thể có nghĩa khí chút không? Tại sao nhìn thấy anh ấy luôn đỏ mặt vậy? Can đảm trước kia khi đối mặt với anh đi đâu rồi? Có điều nói đi cũng phải nói lại, ngoại trừ thỉnh thoảng có gan mạnh miệng cãi lại anh thì hình như ở trước mặt anh, lá gan của cô cũng chẳng lớn là bao.

"Dậy ăn gì đó đi. Uống nước." Cười đi tới bên giường, đưa tay vén tóc cô ra phía sau.

"Sở Mạnh. . . . . Sở Mạnh. . . . ." Không tự chủ được tiến sát vào ngực anh.

"Có phải còn mệt không? Ăn xong rồi ngủ tiếp được không?" Nâng mặt cô từ trong lòng ngực mình lên, dưới đôi mắt to dường như có chứa lo sợ.

"Sao anh không đến công ty?" Cô đã ích kỷ chiếm anh một tuần rồi. Nhưng cô cảm giác như chưa làm chuyện gì đó.

"Ngày mai mới đi. Anh không yên tâm để em ở nhà một mình." Nếu có thể, anh sẽ dẫn cô cùng đi công ty. Hơn nữa nếu như cô không mệt, lát nữa bọn họ còn phải ra ngoài làm một chuyện rất quan trọng.

"Sở Mạnh. . . . ." Tại sao anh có thể đối xử tốt với cô như vậy chứ? Ô, lại muốn khóc rồi.

***

"Tại sao lại phải tới nơi này?"

Sau cơm trưa, Sở Mạnh nói muốn dẫn cô ra ngoài có chuyện. Nhưng sao anh lại dẫn cô tới nơi giống như phòng khám tư nhân vậy?

Cô không bị bệnh, không phải anh phát hiện cô có thai chứ? Ngưng Lộ lo lắng ôm bụng nhỏ của mình. Nhìn anh đang cách đó không xa nói chuyện với y tá, trong lòng cô đột nhiên rất căng thẳng.

"Ngưng Nhi, không phải sợ. Đợi lát nữa đi vào chút là được." Khi đã nói chuyện xong với y tá phụ trách, Sở Mạnh ngồi xuống ôm lấy thân thể đang hồi hộp của Ngưng Lộ.

"Sở Mạnh, em không có bị bệnh, sao phải chích?" Hơn nữa cô cũng không có nơi nào không thoải mái? Chẳng qua là thân thể hơi mệt mà thôi. Huống chi bây giờ cô đang mang thai nữa, sao có thể chích vậy chứ?

"Tôi hôm qua chúng ta không làm các biện pháp phòng tránh, nếu có Bảo Bảo thì làm sao bây giờ?" Ôm chặt lấy cô, ngửi mùi hương thoang nhẹ từ tóc cô.

Tôi hôm qua quá muộn, cái gì cũng không kịp làm. Hơn nữa sự chủ động của cô khiến anh mất khống chế bắn nhanh vào bên trong. Anh không thể để cô mang thai lần nữa, con ác mộng đáng sợ đó anh không muốn trải qua lần thứ hai.

Đều là cái tên A Tự nhiều chuyện, vốn là anh đang yên đang lành lại bị cậu ta phá hư. Thân thể cô không tốt, không thể uống tránh thai, cho nên hôm nay anh mới mang cô tới phòng khám phụ khoa tư nhân nổi tiếng nơi đây, ở đây có thủ thuật tránh thai an toàn cũng như tiên tiến nhất trên thế giới nhất. Anh sẽ không để cô đau!

"Anh không muốn Bảo Bảo sao?" Sau khi nghe lời anh nói, toàn thân Ngưng Lộ cứng lại. Lời này của anh có ý gì? Chẳng lẽ anh đem cô tới bệnh viện chính là vì ngăn ngừa hậu họa sau một đêm bọn họ ân ái sao? Vậy rốt cuộc anh coi cô là cái gì? Tình nhân, hay là một con đàn bà tùy lúc có thể lên giường?

Không thể, không thể nào! Sự yêu thương và che chở anh dành cho cô mấy ngày qua, người có mắt đều nhìn thấy được. Vậy tại sao anh lại không cần con?

"Chúng ta đã có một đứa, vậy đủ rồi." Một đứa con đối với anh mà nói đã đủ rồi, không cần để người phụ nữ anh yêu chịu sự đau đớn đó.

"Vậy nếu như có thì sao?" Mặt Ngưng Lộ trắng bệch, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, hai tay nắm chặt áo anh.

"Sẽ không. Không cần nghĩ bậy, ngoan, chỉ là một lần mà thôi, sau này sẽ không nữa, được không?" Sở Mạnh cho là cô sợ, vỗ nhẹ sau lưng cô an ủi. Chẳng qua là mấy phút mà thôi, sẽ không đau cũng không có di chứng gì. Không ai dám nghi ngờ y thuật của bác sĩ Wilson cả.

"Tại sao không muốn em sinh con?" Đột nhiên Ngưng Lộ đẩy anh ra đứng lên. Sao anh ấy có thể như vậy? Trước kia lúc cô không muốn sinh, anh ép buộc cô sinh, bây giờ cô có thai con anh, anh lại dám nói không muốn?

Y tá mỉm cười đi tới bên cạnh anh nói gì đó, sau đó lại đi.

"Ngưng Nhi, chúng ta vào thôi." Sở Mạnh muốn đi tới ôm cô, cô lại hất tay anh ra không để cho anh đụng.

"Sở Mạnh, em hỏi sao anh không trả lời? Tại sao không thể có con?" Tất cả hạnh phúc tan biến trong tích tắc, chỉ còn lại đau lòng và ngỡ vực. Cuối cùng anh có ý gì? Chẳng lẽ anh thật sự không muốn có thêm một đứa con của cô và anh sao?

"Ngưng Nhi, con chúng ta đã có một, sao còn phải sinh? Không sao đâu, chỉ là chích thôi. Bác sĩ Wilson đang chờ chúng ta đó. Ngoan, lại đây." Sở Mạnh cau mày, chuyện gì cũng có thể thương lượng, chỉ có chuyện này là không được.

"Vậy nếu trong bụng đã có thì sao? Anh cũng không cần sao?" Ngay lập tức nước mắt chảy xuống. Sao anh lại quá đáng vậy chứ?

"Không thể đâu. Ngưng Nhi, tới đây." Chỉ là một buổi tối mà thôi, nào nhanh thế chứ?

"Sở Mạnh, sao anh có thể máu lạnh như vậy? Làm sao anh có thể không cần con của mình chứ?"

"Ngưng Nhi, em đang nói những gì vậy? Sao anh có thể không cần con mình chứ?" Dù có nhanh cũng không nhanh như vậy. Tình trùng và trứng kết hợp lại có thể tạo thành bào thai nhanh thế sao?

"Nếu anh muốn, vậy bây giờ chúng ta về đi. Em không cần chích cái gì nữa, em muốn về nhà." Ngưng Lộ lần nữa đẩy bàn tay đang duỗi ra của anh.

"Ngưng Nhi, đừng tùy hứng được không?" Sở Mạnh bắt đầu nhức đầu.

"Em tùy hứng? Vậy tại sao anh không muốn có con? Có một còn có thể có hai mà." Không muốn để ý anh nữa, bởi vì y tá đó lại đi tới, Ngưng Lộ xoay người đi ra cửa.

"Ngưng Nhi, nghe lời đi, một lần thôi được không?" Sau khi giải thích với y tá, Sở Mạnh đuổi theo cô.

"Không được, nửa lần cũng không được. Sở Mạnh, em chán ghét anh. Em muốn về nước, em không cần ở chung một chỗ với anh." Cô cho là anh đã không còn là Sở Mạnh lúc trước chuyện gì cũng ép buộc cô, nhưng lần này, anh lại dám nói không cần có con.

"Ngưng Nhi, chuyện gì cũng có thể nói được. Nhưng em không thể sinh con, có nghe hay không?" Sở Mạnh nghe được cô nói muốn về nước, phiền não và bất an dâng lên trong lòng. Một lần nữa cô đi vào sinh mệnh của anh, tại sao có thể nói đi là đi chứ? Anh sẽ không cho phép, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

"Có phải không, hả, anh cũng không muốn sao?" Kéo tay áo anh, làm thế nào cũng không cầm được nước mắt. Anh cứ như vậy không muốn có con với cô sao? Tại sao chứ?

"Phải, chúng ta không cần có con!" Đau lòng nâng khuôn mặt cô lên, dùng lòng bàn tay chai sần lau đi nước mắt của cô. Hôm nay tới, chính là vì muốn ngăn ngừa khả năng đó. Ngưng Nhi, anh không thể để em vì con mà chịu khổ, anh không chịu nổi khả năng có thể sẽ mất đi em, em có biết không hả?

"Sở Mạnh, em muốn về nhà. Em không muốn ở đây, em cũng không cần chích. Có được không? Sẽ không trùng hợp như thế đúng không? Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . . Dẫn em về nhà đi." Tựa vào ngực anh khóc đến bất lực, Ngưng Lộ không biết nên làm thế nào mới tốt. Anh nói không muốn có con, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

"Ngưng Nhi, chích thuốc rất nhanh. Ngoan, nghe lời đi." Không thể làm lơ, anh đã quyết tâm rồi. Sở Mạnh khom người muốn ôm cô, cô lại thừa dịp anh buông tay mà bỏ chạy.

"Ngưng Nhi. . . . ."

"Sở Mạnh, anh không nên tới đây. Nếu như anh nhất định khẳng định muốn em chích, em sẽ từ nơi này nhảy xuống. Có nghe không?" Mặc dù chỉ là lầu hai, cách mặt đất không cao lắm, nhưng cô chính là muốn uy hiếp anh.

Nói xong nghe chẳng khác nào gạt người. Còn nói chỉ cần khiến cô vui vẻ là được rồi, nhưng bây giờ lại nhẫn tâm không muốn con.

"Ngưng Nhi, được rồi. Chúng ta về nhà trước, được không? Hôm nay chúng ta không cần nói chuyện này nữa, em lại đây có được không?" Mặc dù nơi đó không tính là nguy hiểm, hơn nữa cửa sổ cách mặt đất khá cao, nhưng nhìn thấy cô như vậy, anh vẫn là không yên tâm. Nếu hôm nay tâm trạng cô không tốt, vậy thì chờ hai ngày nữa rồi hãy nói! Mấy ngày nữa vẫn còn kịp mà.

"Vậy anh đi xuống lầu trước em mới tin tưởng anh." Cô không thể tin anh được nữa! Ngày mai cô sẽ về nước, anh lại dám nói không muốn con, cô càng muốn về sinh ra con.

Sở Mạnh chưa bao giờ nghĩ tới, anh cũng sẽ bị phụ nữ uy hiếp, hơn nữa người uy hiếp anh không phải ai khác mà là người vợ anh muốn cung chiều trên tay cả đời.

Nhưng nhìn ánh mắt cô nghiêm túc mà kiên định, anh chỉ có thể từng bước một đi xuống lầu, chỉ cần cô không tức giận là được. Nhưng về chuyện có con thì anh sẽ không theo ý cô.

Thì ra là sau khi tình yêu đi qua, kế tiếp lại là chiến tranh lạnh. Đúng vậy, Ngưng Lộ quyết định chiến tranh lạnh với anh.

Bác sĩ anh tìm tới cửa bị cô cầm gối ném, thiếu chút nữa cầm dao ép nhanh đi khỏi. Hành động của cô khiến bác sĩ phụ khoa có tiếng nhất cũng chết lặng người: đây thực sự là cô gái phương Đông dịu dàng động lòng người mà mọi người nhắc đến sao? Vì sao Sở phu nhân chẳng khác nào hạt tiêu nhỏ nóng tính vậy? Ông bất đắc dĩ nhún vai với Sở Mạnh rồi đi về.

Sau chuyện bác sĩ tới nhà hôm đó, Ngưng Lộ hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến anh.

Ăn cơm, ngủ đều không để ý anh. Bất kể anh trêu chọc cô thế nào, cô đều không mở miệng nói chuyện với anh. Nhưng dù cô có từ chối anh như thế nào thì anh vẫn làm theo cách của mình, thậm chí đáng xấu hổ còn ép cô ăn này nọ, ép cô mở miệng nói chuyện với anh, cho dù là mắng anh biến thái, vô si cũng không sao, lúc ngủ nhất định sẽ ôm chặt cô đến trời sáng mới buông.

Hơn nữa giống như là sợ cô bỏ đi, anh lại làm việc ngay tại nhà, ba ngày hai bữa A Chính sẽ mang theo văn kiện đến cho anh ký tên, có lúc bọn họ sẽ ở phòng sách thảo luận nửa ngày mới ra ngoài.

Người đàn ông này, rõ ràng không muốn con, sao còn phải làm cô khốn khổ chứ? Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, bụng cô càng ngày càng rõ rồi, hơn nữa cũng sắp đến lúc sinh nữa. Cô phải nghĩ cách nhanh về nước mới được.

"Sở Mạnh. . . . ." Sau buổi cơm trưa, anh lại vào phòng sách xử lý công sự, Ngưng Lộ trực tiếp đẩy cửa vào.

"Ngưng Nhi. . . . ." Bình thường lúc này cô đều đang ngủ trưa, sao hôm nay không ngủ? Sở Mạnh đứng lên ôm cô vào lòng. Thật tốt, cuối cùng Ngưng Nhi cũng chịu chủ động mở miệng nói chuyện với anh.

"Sở Mạnh, em muốn về với con được không?" Cô thật không chịu nổi nữa rồi.

"Chờ anh xong việc rồi cùng em về được không?" Vuốt tóc dài của cô, anh đã tính rồi, trước tiên phải kết hôn lại, sau đó cũng nhận con trai. Tương lai công việc của anh chủ yếu ở bên kia, qua lại giữa hai bên cũng khá bất tiện.

"Sở Mạnh, em có thể tự về! Có được không?" Xem ra tuyệt chiêu của A Tự bắt đầu mất linh rồi. Người đàn ông này, đôi khi cố chấp không chịu nổi.

"Ngưng Nhi, anh không yên tâm. Đợi anh thêm mấy ngày nữa được không? Chỉ mấy ngày thôi!" Rốt cuộc cô cũng chịu nhượng bộ với anh, vậy có phải chứng minh cô đã không tức giận rồi không?

"Sở Mạnh, ôm em về ngủ đi." Nếu làm nũng vô dụng, vậy thì nghĩ biện pháp khác đi!

"Được. Ngưng Nhi, hình như em nặng hơn thì phải?"

"Có sao?"

"Có. Nhưng mà anh thích em mập hơn một chút, ôm như vậy thoải mái hơn."

"Sở Mạnh, em muốn uống sữa tươi, anh giúp em làm nóng đi." Nửa nằm trên giường, một cô gái nào đó bắt đầu chỉ điểm một tên con trai.

"Được. Anh đi."

"Sở Mạnh, em muốn ăn táo."

"Anh đi gọt."

"Sở Mạnh, em không muốn uống sữa nữa. Anh giúp em uống hết đi."

"Ừ, anh uống."

Sở Mạnh không nghĩ tới sau khi mình uống ly sữa kia, dĩ nhiên ngủ thẳng tới khi trời sáng.

"Ngưng Nhi. . . . . Ngưng Nhi. . . . ." Hành lý cô đã không thấy, gian phòng trống rỗng chỉ có tiếng vang của anh.

Cuối cùng trên cửa phòng anh thấy được tấm giấy ghi chú nhỏ viết: "Sở Mạnh, em về nhà. Anh không cần con, vậy em cũng không cần anh nữa rồi."

Người phụ nữ đáng chết, lại dám lừa anh? Tờ giấy trên tay bị vo lại ném xuống đất.

"A Chính, cô ấy tới tìm cậu sao?" Điện thoại tiếp thông giống như bên kia có chút sáo.

"Đúng vậy! Cô vừa lên máy bay về! Nay Mạnh, không phải cậu để cô ấy về sao?" Nếu như không phải là ở sân bay người tới người lui, Giang Doãn

Chính thật muốn bật cười! Ngưng Lộ gọi điện thoại nói với anh gì mà Sở Mạnh ép cô bỏ đứa bé trong bụng, bảo anh nhanh giúp cô về nước.

Mặc dù anh không tin Mạnh sẽ là đàn ông như vậy, nhưng mà anh biết Mạnh cực kỳ sợ Ngưng Lộ sinh con. Về phần tại sao, ha ha, người khác trong lòng rõ hơn anh rồi.

Cho nên, cho nên anh sẽ giúp Ngưng Lộ về nước, xem cuộc vui đương nhiên là chiếm đa số. Theo anh biết, hình như Mạnh còn chưa biết Ngưng Lộ đã mang thai.

Ai! Mạnh, rốt cuộc cậu đã dắc tội với A Tự như thế nào vậy? Có nhiều đuôi để cậu ta nắm vậy sao?

"Quý tha ma bất, mình sẽ để cô ấy về một mình sao? A Chính, chuyện của công ty giao cho cậu. Mình phải về nước một chuyến."

"Mạnh, cậu đừng có quá đáng như vậy. Mình bận bù đầu rồi . . ." Đầu bên kia điện thoại đã không còn tiếng vang

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Sở Mạnh, Đây Là Bảo Bảo Của Chúng Ta

Cô gái này bỏ trốn thật!

Chẳng lẽ cái mà cô gọi theo đuôi là anh phải từ Luân Đôn về nước sao? Có cần thiết tính kế anh về nước như vậy không chứ? Sau khi biết cô đã về nhà an toàn, ngày đêm anh không ngừng làm việc việc, cuối cùng xử lý xong các hợp đồng rồi bay về nước.

Cô gái này, dám đối xử với anh như vậy. Đợi lát nữa về nhà anh nhất định sẽ đánh cô một trận, không, anh phải nhốt cô trong phòng mấy ngày mấy đêm không cho ra, để xem cô có còn kiêu ngạo nữa được không.

Vào đại sảnh sân bay, Sở Mạnh đeo kính mát lên, thoải mái bước về phía cổng ra.

"A. . . ." Một bé gái không để ý, đâm sầm vào anh rồi ngã xuống đất: "Huhuhu. . ." Ngay sau đó tiếng khóc nùng nịu từ trên mặt đất truyền lên.

"Người bạn nhỏ, con có sao hay không?" Thân thể cao lớn của Sở Mạnh ngồi xổm xuống đỡ bé gái ngồi dưới đất khóc đến rối tinh rối mù dậy.

Bé gái khoảng bốn tuổi, tóc hơi xoăn làm nổi bật lên đôi mắt to tròn, cái mũi cao đáng yêu, còn có cái miệng nhỏ xinh, rõ ràng dễ thương như công chúa nhỏ lại khóc nước mắt lưng tròng làm người ta nhìn thấy thật là đau lòng.

Ngay cả Sở Mạnh luôn không lộ cảm xúc ra ngoài, đối với người ngoài luôn lạnh nhạt lại không nhịn được ôm lấy bé gái nhỏ: "Ba mẹ con đâu?" Không biết vì sao, tiểu cô nương này khiến anh cảm thấy rất quen thuộc! Quen thuộc như đã biết rất lâu rồi.

"Chú à, con không có ba." Hai tay mũm mĩm của bé gái lia lịa lau nước mắt trên mặt, đôi mắt to vẫn chăm chú nhìn chú ôm cô, một chút sợ đối với người lạ cũng không có. Chú này rất đẹp trai, nếu như ba cô đẹp như vậy thì quá tốt.

"Vậy mẹ con đâu?" Sở Mạnh không có hỏi nữa, dù sao cũng là chuyện người ta. Hơn nữa một đứa bé còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, có thể hỏi gì đây? Nhưng một bé gái không thể nào xuất hiện một mình ở sân bay, có lẽ là lạc người nhà rồi.

"Mẹ con ở phía sau." Tuyệt không sợ người lạ, cô ôm cổ Sở Mạnh, cô nhìn qua nhìn lại nhưng sao lại không thấy mẹ vậy?

"Chú dẫn con tới chỗ phát thanh tìm mẹ được không?" Người nhà cô bé này chắc đang lo lắng lắm?

"Cám ơn chú!" Tiếp tục ôm chú cao lớn, cô gái nhỏ lại cười rất ngọt ngào, cô bé đối với độ cao của mình bây giờ cực kỳ hài lòng. Mẹ thấp như vậy, cô đều không có cơ hội giống như bạn khác có thể cười ngửa lớn, mặc dù mẹ nói con gái phải lịch sự một chút, không thể cười. Nhưng cô nhìn thấy người ta đều có ba ôm thật cao, cô chỉ là hâm mộ thôi!

Sở Mạnh nhìn gương mặt vui vẻ của bé gái, cũng không biết trẻ con bây giờ ra sao? Đối với người lạ một chút đề phòng cũng không có, bọn họ chưa từng gặp mặt nhưng cô bé đều để anh ôm suốt. Nếu như con trai anh thì anh đã lo lắng rồi. Thật may là Tiểu Bá Vương bọn họ từ nhỏ đã không thích người khác đến gần.

"Điền Điền. . . . . Điền Điền. . . . ." Một giọng nói nồn nóng truyền tới, Sở Mạnh dừng bước. Có phải mẹ bé gái này không?

"Chú ơi, mẹ con tới." Cô gái nhỏ ở trên cao rất nhanh phát hiện mẹ.

"Mẹ, con ở đây." Quơ quơ tay nhỏ cực kỳ hưng phấn, Sở Mạnh theo hướng cô bé nhìn sang, một cô gái tóc dài xõa vai đang kéo một hành lý nhìn quanh khắp nơi.

"Cực cưng của mẹ. Con chạy nhanh như vậy làm gì? Mẹ lo lắng gần chết." Nghe được tiếng gọi của con gái, cô gái tóc dài chạy thật nhanh qua bên này lại phát hiện con gái mình đang ở trong lòng một người đàn ông to lớn.

"Điền Điền, xuống đây. Sao con lại tùy tiện để người lạ ôm chứ? Nếu là người xấu thì làm sao bây giờ?" Còn chưa tới nhìn mặt người đàn ông kia cô liền đưa tay muốn kéo con gái mình xuống.

"Mẹ, chú ấy không phải người xấu. Chú muốn dẫn con đến chỗ phát thanh tìm mẹ." Cô gái nhỏ cũng không lập tức xuống, ngược lại còn lại chặt cổ Sở Mạnh.

"Này, anh nhanh thả con gái tôi xuống, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát." Điền Mật ngẩng đầu lên, hất nửa tóc dài che mặt ra phía sau, vươn tay muốn cướp lại con gái. Lúc vươn tay ra lại sững sờ cả người.

Ờ? Anh ta không phải là tổng giám đốc Sở Thành sao? Tại sao lại ở chỗ này? Còn ôm con gái của cô?

Sở Mạnh rút cuộc cũng thấy rõ mặt cô gái hung dữ này, là cô? Thật là khéo! Vốn là anh chẳng quan tâm tới phụ nữ khác trừ vợ mình, huống chi cô gái này trước kia cũng chỉ là một nhân viên nhỏ trong công ty. Nhưng mà vì người nào đó từng có thời gian tới Sở Thành dạo chơi cho nên anh mới nhớ cô gái gọi là Điền Mật này.

"Điền Mật, đây là con gái cô sao?" Nhìn về mặt cô khi thấy anh chẳng khác nào gặp ma, Sở Mạnh nhìn bé gái trong lòng mình rồi nhìn Điền Mật.

"Hả?" Điền Mật lập tức ngây ngẩn cả người. Anh gọi cô là Điền Mật? Anh ta biết tên cô ư? Tổng giám đốc cao cao tại thượng của Sở Thành biết tên cô?

"Tôi hỏi cô, đứa nhỏ này là con gái cô sao? Cô đã kết hôn?" Sở Mạnh nhú mày. Cô gái này nhìn sao lại nhìn giống như ngọc vậy? Cũng không biết năm đó sao A Tụ lại thích cả ngày lẫn đêm đi tìm cô ta. Sau đó lại không ở bên nhau là vì bộ dạng ngây ngô này sao?

"Tổng giám đốc Sở . . . . ." Điền Mật lắp bắp nói không ra lời. Anh ta đang nói gì? Hỏi cô đã kết hôn chưa? Con gái? Kết hôn? Không được, cô phải lập tức chạy xa người này, quá nguy hiểm! Cô không thể mắc lỗi được.

"Thật xin lỗi, chúng ta đang bận, phải đi rồi. Điền Điền, nhanh lên, chào tạm biệt chú đi!" Điền Mật từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, kéo con gái không chịu xuống vội vã rời đi. Cô làm sao có thể quên chứ? Anh ta cùng người kia là bạn thân! Cô không muốn dính dáng gì đến hắn ta, cho dù là bạn bè hẳn, cô cũng tránh thật xa.

"Tạm biệt chú!" Xa xa còn truyền tới lời tạm biệt ngọt ngào của bé gái. Nụ cười kia khiến lòng Sở Mạnh chấn động, giống, quá giống! Chẳng lẽ . . . . .

Đời này có chuyện gì là không thể chứ? Hahaha! A Tụ, cậu cũng bị tôi nắm trong tay rồi sao?

Không trách được lại bỏ chạy nhanh như vậy. Sợ anh phát hiện sao?

Không chút do dự, Sở Mạnh ra khỏi sân bay. Thời tiết rất tốt, tâm trạng của anh cũng rất tốt!

Cảm xúc vui vẻ của Sở Mạnh chỉ duy trì đến khi về nhà.

Khi anh mở ra cửa nhà, cho là cô sẽ như trước đây, không ở phòng sách thì ở phòng giải trí nghe nhạc, nếu không thì đã đi ngủ. Nhưng bây giờ đã quá giờ ngủ trưa rồi không phải sao?

Lầu trên, lầu dưới, trong phòng, ban công cũng không có. Rất tốt, vô cùng tốt! Muốn anh theo đuổi vậy sao? Anh theo đuổi! Ngàn vạn lần đừng để anh bắt được nhanh như vậy, nếu không anh sẽ ăn cô sạch sẽ!

Cho đến khi lái xe tới Quan gia, vợ chồng Quan Minh Quyền nhìn thấy anh chẳng khác nào người ngoài vũ trụ, chỉ thiếu cầm chưa rút xuống thôi.

"Sở Mạnh, hôm trước Ngưng Lộ đã đón Tiểu Bảo Bối về rồi. Bọn họ không ở nhà sao?" Vẫn là Đàm Lệ Hoa phản ứng kịp. Cần thận từng li từng tí nhìn mặt con rể xanh mét, còn phải hỏi sao? Nếu như ở nhà thì anh còn cần phải đến tìm sao? Con gái ngoan của mẹ, con không thể để mẹ bớt lo chút sao? Chẳng hiểu gần đây nó bị cái gì mà luôn làm chuyện không đầu không đuôi.

Rõ ràng đã nói muốn ở Luân Đôn chơi đã rồi mới về, kết quả đi không tới nửa tháng đã về. Hơn nữa chân trước vừa về không bao lâu, Sở Mạnh lại về theo. Có phải lại cãi nhau rồi không? Không thể nào!

Nhưng bà không dám mở miệng hỏi Sở Mạnh, nhìn dáng vẻ nó tức giận không ít đâu. Con gái mình sao lại có bản lĩnh như vậy chứ?

"Con sẽ đi tìm cô ấy! Nếu như cô có về nhớ báo con biết." Nhìn vợ chồng Quan Minh Quyền không giống như đang nói dối, Sở Mạnh nói vài câu rồi đi.

Nhưng mãi cho đến trời tối rồi lại sáng, vậy mà anh vẫn chưa tìm được bóng dáng hai mẹ con cô. Ở trên địa bàn A Tụ lại không tìm được người sao? Làm sao có thể chứ? Trừ phi có người cố ý giấu giếm.

Vì tìm vợ và con trai mà Sở Mạnh đã vài ngày không có ngủ ngon, anh ngồi một mình trong thư phòng, cầm trong tay điện thoại di động nghĩ đến từng khả năng.

Đều nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, ở trong thành phố này, nơi an toàn nhất anh nghĩ tới cũng chỉ có một.

Như đã có được đáp án, Sở Mạnh lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Đại trạch Tổng gia nằm ở vùng ngoại ô rộng hơn nghìn mét vuông. Trên căn bản mọi người nhà họ Tổng đều ở một nhà, được xem là bốn thế hệ sống chung với nhau.

Người giúp việc thấy Sở Mạnh đến lập tức vào nhà thông báo. Sở Mạnh dừng xe xong vừa xuống thì trường bối Tổng gia Tổng Chi Đường nở nụ cười đứng trước cửa lớn đón anh.

Thân hình Tổng Chi Đường cao lớn, mặc dù đã hơn 70 tuổi nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn, vẫn phong thái bá chủ như xưa. Thấy Sở Mạnh xuống xe lập tức chào đón.

"Ông nội Tổng, đã lâu không gặp." Sở Mạnh chào hỏi Tổng Chi Đường.

"Sở Mạnh, đã lâu không gặp con. Hôm nay khó có dịp tới đây, uống với lão già này vài chén được chứ?" Tổng Chi Đường cười to. Đối với hai đứa bạn tốt của cháu trai, ông rất thích.

"Dạ được! A Tụ về chưa ông?" Sở Mạnh cùng Tổng Chi Đường đi vào đại sảnh.

"Con cũng không phải không biết, tiểu tử này ước gì ra khỏi nhà không trở về nữa, làm sao có thể sẽ về sớm như vậy? Nhưng mà mới vừa rồi ông đã nói quản gia gọi điện thoại cho nó lập tức về rồi. Đúng rồi, sao không dẫn tiểu bảo bối nhà con tới đây?" Tổng Chi Đường rất thích tiểu ác bá Sở Trí Tu, đáng tiếc A Tụ nhà bọn họ chẳng giống Sở Mạnh chút nào, đừng bảo là con, ngay cả đối tượng kết hôn cũng không có. Cũng không biết nó đang bận cái gì, giới thiệu với nó không biết bao nhiêu danh môn thực nữ đều chẳng giải quyết được gì. Muốn cho ông ôm chặt trai thì chẳng biết đến khi nào nữa.

"Ông nội Tổng, có lẽ rất nhanh ông có thể ôm cháu rồi." Ngưng Nhi không có ở nhà họ Tổng sao? Sở Mạnh vừa tán gẫu với Tổng Chi Đường vừa nghĩ tới các khả năng. Cô có thể trốn đi đâu chứ? A Tụ, cậu đừng ép tôi nổi nóng! Chó mà nổi nóng thì có thể làm những chuyện không tưởng đó!

"Các con thường gặp nhau, con nói với nó chút đi."

Không cần nói chứ? Nếu tới nay anh không có được đáp án anh muốn, vậy ngày mai ông nội Tổng lập tức sẽ có cháu gái đẻ gọi.

Tổng Tử Tụ sau khi nhận được điện thoại trong nhà không tới nửa tiếng đã về đại trạch Tổng gia. Nếu như lúc ấy quản gia gọi cho anh nói người nào Tổng gia ngã bệnh, đoán chừng anh cũng không về nhanh như vậy.

Nhưng Sở Mạnh lại đến nhà tìm anh? Chuyện này tuy lớn mà nhỏ! Anh không thể không chạy về.

"Mạnh, sao lại đến nhà tìm mình?" Ở bên ngoài hàn huyên một lát với Tổng Chi Đường, Lão Thái Gia vì nhớ một bầy chim nuôi trong vườn hoa nên cho người dẫn Sở Mạnh đến phòng sách A Tụ ở lầu hai rồi đi.

Nhà họ Tổng, trước kia Sở Mạnh thường tới đây cho nên cũng đã rất quen, cũng không để ý chờ lâu như vậy.

"Cậu nói đi?" Sở Mạnh ngồi trên ghế sa lon, yên lặng nhìn Tổng Tử Tụ đẩy cửa vào, sau đó ném áo khoác trên tay vịn ghế sa lon.

"Mạnh, gần đây mỗi ngày mình đều có hai cuộc giải phẫu, đứng đến nỗi hai chân run bần bật rồi. Bận đến nỗi mình cũng sắp nhập viện luôn. May là cậu tới kịp thời, nếu không mình phải lo mấy cuộc giải phẫu chiều nay rồi." Người nào đó nói thật nghiêm túc, ngay cả một chút áy náy trên mặt cũng không có.

"Khi nào thì thể lực cậu kém như vậy? Hai cuộc giải phẫu là có thể khiến chân bác sĩ Tổng nhũn ra, không phải quá vô dụng rồi chứ." Muốn nói sang chuyện khác hả?

"Ha ha. . . . . Mạnh, không nên nói như vậy. Sự hữu ích của mình không nhất định ở trong phòng giải phẫu mới có thể hiện ra." Cái gì gọi là gây ông đập lưng ông chứ? Tổng Tử Tụ, mày chọc ai không chọc lại đi chọc con sư tử này chứ.

"Ngưng Nhi ở đâu?" Hai tay Sở Mạnh ôm ngực bình tĩnh nói. Anh cũng không có nhiều thời gian cười ha hả với cậu ta như vậy. Không cần cậu ta trả lời anh cũng biết đáp án. Trừ A Tụ, không ai có thể giấu hai mẹ con mà khiến anh không tìm được.

"Mạnh, không phải Ngưng Lộ ra nước ngoài cậu sao? Trở về lúc nào? Mình không biết nha!" Hai tay mở ra, bác sĩ Tổng thật là vô tội.

"Tụ, không nên ép mình. Cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy." Lạnh lùng nhìn anh, Sở Mạnh vẫn không nhúc nhích. Mấy cái mảnh khỏe này của cậu ta không thay đổi được sao? Dùng nhiều đến nỗi anh chán ngấy rồi.

"Mạnh, mình không biết thật!" Uy hiếp anh? Biết anh cũng sẽ không nói. Anh cũng không tin, bây giờ đang ở trên địa bàn nhà họ Tổng, Mạnh có thể làm gì anh chứ? Đánh nhau cũng không nhất định anh sẽ thua, huống chi chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, mọi người Tổng gia nhất định sẽ đứng sau lưng Thái Tử Gia anh. Mạnh quá lỗ rồi.

"A Tụ, cậu nói lại lần nữa cậu không biết đi." Cuối cùng Sở Mạnh đứng lên, đi tới bên cạnh Tống Tử Tụ khom lưng xuống, hai tay chống trên tay vịn ghế sofa.

"Mạnh, không cần dựa gần như vậy. Người không biết sẽ cho rằng quan hệ chúng ta không bình thường đó." Tống Tử Tụ vẫn còn cười, có điều mắt người nào đó đã bốc lửa rồi. Anh có chơi hơi quá không? Nhưng ai bảo anh đã đồng ý với Ngưng Lộ rồi chứ? Làm người không thể thất tín.

"Tụ, cậu muốn giả bộ với mình tới cùng sao?"

"Mình không có."

"Được, cậu không chịu nói chứ gì? Vậy mình đi tìm ông nội nói chuyện." Sở Mạnh đứng thẳng người đi ra ngoài. Anh cũng không thích ép buộc người khác.

"Mạnh, chờ một chút." Tim ông nội anh sẽ có chuyện gì tốt? Cái đầu linh hoạt của Tống Tử Tụ không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc anh thua chuyện gì trong tay Mạnh không đây? Sao anh lại không nhớ ra thế này?

"Mình ở sân bay gặp Điền Mật." Lúc mở cửa phòng sách, Sở Mạnh dừng bước nói.

Điền Mật? Cô gái có nụ cười ngọt ngào, mỗi lần cùng anh đi ra ngoài đều giống như con mèo nhỏ tham ăn sao? Bọn họ đã nhiều năm không có liên lạc rồi sao? Kể từ lần mất khống chế phá vỡ cảm kỳ đó, cô cũng cách xa anh, không còn có bất kỳ liên lạc nào.

Nếu cô không muốn có bất kỳ liên lạc nào với anh, vậy anh cũng không tiện đi ép buộc người ta chứ? Tình yêu nam nữ vốn chính là chuyện hai bên tình nguyện. Không thể nào vì anh và cô xảy ra quan hệ mà trói buộc cô lại được.

Năm đó cô chủ động rời đi, không phải là nói rõ không muốn ở bên anh sao? Dù thế nào đi nữa anh cũng chưa từng cho ai bất kỳ hứa hẹn nào cả. Đi thì đi đi!

Nhưng hôm nay Mạnh lại lần nữa nhắc tới cô khiến anh không tự chủ được nhớ lại những ngày thoải mái, vui vẻ đã qua. Chuyện đã lâu như vậy nhưng anh lại nhớ rất rõ ràng.

"Cô ấy, có quan hệ gì với mình sao?" Giọng anh không được tự nhiên, Tống Tử Tụ cố gắng để giọng mình nghe thật bình thản. Nhưng hình như có gì không đúng. Tại sao đột nhiên Mạnh lại nói tới cô ấy?

"Cô ấy có con gái, mình không biết có quan hệ gì với cậu không." Tin tức này đủ chấn động rồi chứ?

"Con gái. . . ." Lần này bác sĩ Tống nghe xong thì ngây ngẩn cả người. Trong những năm tháng phong lưu của anh chưa từng có sai lầm. Một lần duy nhất là ở trên người cô gái đó, nhưng lúc đó anh có để cô uống thuốc, chẳng lẽ cô không có uống? Đây cũng không phải là tin tức tốt!

"Nếu như cậu không muốn cho ông nội biết nhanh như vậy, không phải chúng ta nên trao đổi chút thông tin sao?" A Tụ, sẽ không có ai luôn để cậu tính kế mãi vậy đâu.

Được, rất tốt! Mạnh, xem như cậu lợi hại. Ngưng Lộ, xin lỗi em. Anh cũng không còn cách nào khác!

***

Bờ biển lúc hoàng hôn thật rất thoải mái, thủy triều vẫn chưa hoàn toàn lên cao, gió thổi rất mát. Mặc dù là mùa đông nhưng mặt trời vẫn chưa chìm vào đáy biển, nhiệt độ vẫn phù hợp.

Trên bờ cát trắng, Ngưng Lộ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, trước mặt cô là lâu đài cát vừa mới cùng con trai xây xong. Chơi với cát xong Sở Trí Tu không hề sợ lạnh, chạy ra ngoài xa đùa với sóng biển, tiếng cười trong trẻo không ngừng vang vọng trong gió.

Sở Mạnh thật đáng ghét, đã nhiều ngày cũng không tìm đến đây. Chẳng lẽ anh một chút cũng không lo cho mẹ con cô sao? Mặc dù là cô muốn A Tụ có ý giấu giếm nhưng bình thường không phải anh rất lợi hại sao? Chỉ chút chèn ép này đã làm khó anh rồi sao? Hay là không muốn đuổi theo mà thôi?

Cô giận anh, giận anh không cần đưa nhỏ, nhưng anh lại cứ như vậy mà mặc kệ cô bỏ chạy, cô không chịu nổi.

"Sở Mạnh, sao anh có thể đáng ghét như vậy chứ! Ghét! Chán ghét anh rồi!"

"Chơi đã rồi sao? Ghét đủ chưa, hả?" Một giọng nói không thể quen thuộc hơn vang lên sau lưng, thật sự là anh sao? Có phải là ảo giác của cô không? Ngưng Lộ không dám quay đầu lại nhìn.

Sở Mạnh ngồi xổm xuống quay mặt cô lại, hai mắt long lanh mở to giống như không thể tin được mà nhìn chăm chăm anh.

"Không nhận ra anh hay là không dám nhận?" Dù là mấy ngày nay tìm cô mà lòng như lửa đốt, nhưng giây phút nhìn thấy cô, trái tim anh lại thấy rất bình yên, không đành lòng đi trách cứ cô.

"Sở Mạnh. . . ." Tay cô vuốt mặt anh. Mấy ngày nay anh không nghỉ ngơi sao? Sao lại nhìn mệt mỏi như vậy? Hai mắt anh nhìn cô rất dịu dàng nhưng

dần dần tối đen lại.

"Sao anh biết em ở đây?" Thì ra đây không phải là mơ, thật sự là anh.

"Đây là cái mà em gọi là “theo đuôi” anh phải làm sao? Từ Luân Đôn đuổi về, lại trốn khắp nơi không để anh tìm được hả? Rất vui vẻ, rất hài lòng sao?" Nếu như không phải là anh đang sân bay vừa vận động phải điểm yếu của A Tụ thì anh cũng không biết phải đi đâu tìm người.

"Không vui cũng không hài lòng! Anh là tên khốn kiếp." Ngón tay thon dài đâm vào lồng ngực cứng rắn của anh. Anh cũng không cần con, cô làm sao có thể vui vẻ được chứ?

Nhưng A Tụ nói, anh đang sợ. Sợ cái gì?

Lúc ấy A Tụ chỉ cười cười rồi thần bí ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: "Vậy thì phải tự em hỏi cậu ta rồi."

Được rồi! Nếu anh đuổi tới, vậy cô sẽ hỏi anh.

Người phụ nữ này còn nói anh là khốn kiếp! Xem ra không làm chuyện khốn kiếp thì thật có lỗi với cô.

Anh cúi đầu che kín môi cô, rõ ràng là muốn trừng phạt cô nhưng giây phút hai đôi môi chạm vào nhau lại không đành lòng.

Đầu lưỡi quen thuộc ở trên môi cô nhẹ nhàng mút, theo cánh môi đang hé mở đi vào trong, hàm răng khẽ cắn đầu lưỡi cô, buông ra rồi lại thăm dò vào trong môi cô, đẩy đưa không thả.

"Sở Mạnh, buông em ra, Bảo Bảo vẫn còn ở. . . . ." Sau khi anh dừng lại, Ngưng Lộ thở gấp. Bây giờ bọn họ đang ở bên ngoài! Mặc dù là biệt thự tư nhân sẽ không có người thấy nhưng vẫn rất xấu hổ. Đặc biệt là con trai vẫn còn chơi cách đó không xa!

Sao mỗi lần gặp mặt anh đều không thể chờ đợi như vậy chứ?

"Không sao. . . . . Con tự chơi được mà." Giọng nói đàn ông khàn khàn vang lên rồi anh bắt đầu găm cắm vành tai cô. Mới vừa rồi hai cha con họ đã thỏa thuận mà cô không biết rồi.

Thân thể của cô lập tức mềm nhũn như nước, không ngừng dựa sát vào ngực anh. Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần anh vừa hôn cô thì đầu óc cô cũng dừng hoạt động. Vốn muốn nói chuyện với anh thì chỉ có thể hoãn lại, hoãn vô thời hạn. . . . .

Vì để cho mình hôn thoải mái hơn, anh dứt khoát ôm lấy cô, ôm cô để góc độ anh hôn thoải mái hơn, tùy ý hôn, nước miếng quán quít, không thể phân biệt.

Một nụ hôn nhiệt tình, ẩm ướt và rất kích thích, đầu Ngưng Lộ trống rỗng, nụ hôn mãnh liệt như vậy nhưng sao cô vẫn chưa thấy đủ nhỉ?

Lúc đầu thì dịu dàng, nụ hôn nồng nhiệt dần trở nên hư hỏng, anh nhẹ dè thân thể cô xuống, may là mùa đông, mặc áo khoác nên cát không làm xây xát da thịt cô được.

Tay của anh bị hấp dẫn, từ từ mò vào trong áo khoác dày. Ừ, hình như lớn hơn không ít!

"Sở Mạnh. . . . . Buông tay ra." Mờ miệng mới phát hiện thì ra giọng mình nghe lại như đang quỵên rũ, cô xấu hổ trực tiếp ôm sát cổ anh, có cảm giác chỉ muốn độn thổ cho xong. Trời ạ, đáng sợ quá! Bọn họ cư nhiên ở bên ngoài hôn đến sắp làm bậy.

"Không buông. . . . . Xem lần sau em còn dám trốn hay không." Nơi này quả thật không phải là nơi thích hợp để thân mật, hơn nữa có một bạn nhỏ tuổi vị thành niên còn chơi cách đó không xa!

"Nếu em còn trốn thì sao? Anh đuổi theo hay không đuổi?" Gương mặt đỏ ửng bị cả người anh đè trên bờ cát. "Ồ trong ngực anh còn muốn chạy đi đâu nữa?" Cuối cùng lấy tay từ trong áo cô ra, giúp cô chỉnh sửa lại áo khoác, thuận tiện vuốt lại mái tóc dài bị gió làm rối. Ừ, đuôi tóc dính cát, lát nữa về phải tắm cho sạch.

"Ai bảo anh không muốn. . . . ." Hai chữ “con” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì tiếng trẻ con non nớt vang lên hòa cùng tiếng gió biển: "Ba, ba không được đè mẹ, Bảo Bảo trong bụng mẹ sẽ không chịu nổi."

Vốn là cậu vẫn còn đuổi theo sóng biển, nhưng lúc quay đầu lại thấy cả người ba đè lên mẹ trên bờ cát, dọa cậu giật mình.

Mấy buổi sáng gần đây, cậu vào gọi mẹ thức dậy, có lúc bò lên giường không cẩn thận đè lên bụng mẹ, mẹ đều đẩy cậu ra, nói cậu quá nặng sẽ đè Bảo Bảo. Nhưng không phải ba còn nặng hơn cậu sao?

"Bảo Bảo?" Giống như nghe được chuyện gì đó rất khủng khiếp, Sắc mặt Sở Mạnh trở nên tái nhợt trong tích tắc, cả người giống như mất đi ý thức.

"Đúng vậy. Bảo Bảo của chúng ta! Đã gần 5 tháng rồi. Anh sờ thử xem, là thật đó!" Thấy vẻ mặt như không có ý thức của ông chồng nhà mình, Ngưng Lộ kéo tay anh đặt lên trên bụng cách lớp áo khoác.

Không biết lần này mang thai xảy ra chuyện gì, bụng của cô vẫn không lớn lắm. May là lúc kiểm tra bác sĩ nói thai nhi phát triển bình thường, không cần

lo lắng.

"Ba, con sẽ có em cùng chơi rồi đó." Một đôi tay nhỏ dính đầy cát cũng xoa bụng mẹ theo. Thật sự rất thần kỳ, trước kia cậu cũng sống trong bụng mẹ như vậy. Tối hôm qua, cậu còn cảm thấy Bảo Bảo ở trong bụng đập, lúc đầu còn dọa cậu không dám động đậy, sau đó mẹ nói em trai đang chào hỏi cậu nên mới yên tâm trở lại.

Có phải cũng sợ giống như cậu tối hôm qua nên mới không nói gì không? Sở Trí Tu nghi ngờ nhìn mặt ba.

"Sở Mạnh, anh làm sao vậy? Anh không muốn con của chúng ta sao?" Giọng Ngưng Lộ như sắp khóc. Đây là về mặt gì chứ? Không hề nhúc nhích mà cứ như vậy nhìn bụng cô, không nói một lời. Sau đó ánh mắt trở nên rất kỳ quái!

Chẳng lẽ là như thế sao, anh không hề muốn cô sinh con ra sao? Tại sao anh có thể như thế?

"Sở Mạnh, có phải anh thực sự không muốn con không?" Hai tay cô nắm tay anh trở nên run rẩy, một câu cũng không nói là có ý gì?

"Ba, ba không cần em thật sao?" Hình như mẹ sắp khóc? Sao ba lại không nói câu nào?

"Sở Mạnh, anh là tên khốn kiếp. Hôm nay coi như là em nhìn thấy rõ ràng cách làm người của anh rồi. Anh không muốn Bảo Bảo coi như xong. Em cũng không cần anh nữa, em lập tức về kí giấy li hôn, về sau em và con sẽ không còn bất kì quan hệ nào với anh hết."

Dùng sức hất tay anh ra, Ngưng Lộ không để ý tới bản thân đầy cát mà bỏ chạy. Huhu. . . . . Thật là khổ sở! Thì ra việc anh đối xử tốt với cô đều là giả, bây giờ con cũng lớn như vậy mà anh cũng không cần.

Quá đáng, thật sự rất rất quá đáng.

Thì ra là ba không cần em trai sao? Không trách được mẹ bảo cậu không cần nói cho ba. Nhưng là có em trai chơi với cậu không phải rất tốt sao? Tại sao ba không cần? Công việc ba bận như vậy làm sao có thời giờ để ý đến cậu chứ? Mà bình thường chơi với mẹ cũng rất chán. Ai! Thế giới của người lớn thì một đứa trẻ 6 tuổi như cậu có thể tưởng tượng được.

"Ba, mẹ đi rồi. Chúng ta cũng về đi có được không?" Bóng dáng mẹ càng chạy càng xa, Sở Trí Tu thấy ba vẫn không phục hồi tinh thần lại.

Không thể tiếp tục như vậy được, thủy triều sắp dâng rồi. Chẳng lẽ ba muốn chơi với cá mập sao? Cậu vẫn nên gọi điện thoại cho chú A Tụ đi!

Thành thạo tìm được điện thoại từ trên người ba, gọi điện thoại cho chú A Tụ thôi. Trong phòng khách rộng lớn của biệt thự cạnh biển, Sở Mạnh và Tống Tử Tụ mỗi người ngồi trên một ghế sa lon, cả hai đều không lên tiếng.

Bọn họ đã căng thẳng sắp 1 tiếng rồi sao? Thật đúng là không phải kiên nhẫn bình thường! Sở Trí Tu ở trên lầu thò cái đầu ra, thấy ba với chú A Tụ vẫn còn mặt to trừng mắt nhỏ, bộ mặt đáng sợ khiến cậu không dám xuống lầu uống sữa.

Huhu, sao cậu lại đáng thương như vậy chứ? Ngay cả uống sữa trước khi đi ngủ cũng không được..., sao mà cậu ngủ được chứ? Nếu không cậu đi cầu xin mẹ vậy! Mặc dù sau khi từ bờ biển về mẹ vẫn khóa mình trong phòng, ngay cả cơm tối ba tự mình làm cũng là cậu đem vào, bởi vì mẹ không cho ba đi vào.

"Được rồi! Tớ sai rồi! Được chưa?" Rốt cuộc vẫn là Tống Tử Tụ chịu thua trước. Nếu như anh không lên tiếng nhất định Mạnh sẽ trừng anh một đêm.

Còn chưa muốn lên tiếng sao?

"Mạnh, mình thừa nhận là đã sớm biết, nhưng mà vợ cậu không để cho mình nói, mình phải làm sao bây giờ? Cuối cùng mình không thể mất lòng hai bên được? Hôn nữa cô ấy khóc thê thảm như vậy, không phải cậu muốn mình ức hiếp cô ấy chứ?" Ủ, em gái Ngưng Lộ không có khóc, nhưng mà như thế không phải là lừa được người đàn ông trước mắt sao?

"Cô ấy khóc cái gì?" Tên đàn ông đầu gỗ cuối cùng cũng mở miệng. Thì ra điểm yếu của cậu ta là nước mắt Ngưng Lộ. Thật vất vả mới hồi phục tinh thần từ tin tức giật mình như vậy, làm thế nào Ngưng Lộ cũng không để ý đến anh.

"Cái này tự hỏi cậu không phải là rõ ràng hơn sao? Không muốn con, ban đầu cần gì quá kích động?" Bác sĩ Tống lại muốn đùa giỡn người ta.

"Cậu đang nói cái quái gì vậy, mình không muốn con? Cô ấy có con thì một nửa trách nhiệm thuộc về cậu." Sở Mạnh không ngồi yên được nữa, nắm lấy cổ áo Tống Tử Tụ hét to. Nếu như không phải là cậu ta nhiều chuyện, Ngưng nhi sao có thai chứ? Nhiều năm phòng tránh như vậy, anh chưa bao giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Mạnh, cậu tỉnh táo một chút có được không? Tớ không phải là vì thân thể cậu mà suy nghĩ sao? Cô ấy có thai thì sao lại liên quan tới mình chứ?" Tống Tử Tụ có lúc thật hận bản thân mình nhiều chuyện, nhưng anh không không chế được bản thân nhiều chuyện những chuyện liên quan tới Mạnh. Thật sự là tự chuốc khổ vào thân!

"Sở Mạnh, anh không muốn có con thì thôi. Còn lôi kéo A Tụ như vậy, anh thật quá đáng!"

Không nhận được cầu khẩn của con trai, Ngưng Lộ muốn xuống lầu lấy sữa tươi. Vốn là không muốn để ý tới anh, kết quả lại nghe được anh đang trách cứ A Tụ.

Nếu như không hiểu rõ chuyện bọn họ, người ta sẽ cho rằng cô với A Tự có quan hệ gì sao? Người đàn ông này sao có thể như vậy? Rõ ràng là lỗi của mình còn trách móc người khác, thật là ghê tởm!

"Ngưng Lộ, cuối cùng em cũng xuống. Em không nên giận cậu ta. Là anh không tốt, anh không nên. . . . ." Tổng Từ Tự cười muốn kéo tay người kia ra, nhưng lời của anh mới nói được một nửa đã bị người ta uy hiếp. Được rồi, anh hiểu cậu ta, dù sao đây không phải là chuyện mỗi người đàn ông đều có thể làm được, nhưng nếu đã làm được rồi còn sợ người ta không biết sao? Huống chi người kia là vợ cậu ta? Thật ra thì cũng không có cái gì mất thể diện hết nhưng mà có một người da mặt tương đối mỏng.

"A Tự, cậu dám nói thêm câu nữa, có tin mình ném cậu vào biển làm mồi cho cá mập không?" Sở Mạnh có lúc thật hận bản thân kết bạn cậu ta.

Không bao giờ muốn quan tâm hai người đàn ông xấu xa này nữa, mặt Ngưng Lộ trắng bệch, nói với anh rõ ràng từng chữ từng chữ: "Sở Mạnh, tôi muốn ly hôn với anh." Sau đó, cô xoay người, chạy thật nhanh lên lầu, không để cho anh nhìn thấy nước mắt, sữa của con trai cũng quên cầm.

Cô nói gì? Muốn ly hôn với anh? Bọn họ không phải là đã ly rồi sao?

"Mạnh, cô ấy lại khóc rồi. Phụ nữ có thai tâm trạng không tốt rất có hại đối với thai nhi!" Quả nhiên một câu vào đúng trọng tâm.

Người đàn ông vốn còn đang đờ ra như nghĩ đến cái gì đó, anh buông Tổng Từ Tự ra, chạy như bay lên lầu.

"Nào có ai yêu vợ như cậu chứ? Nếu yêu cô ấy, lo lắng cho cô ấy phải nói cho cô ấy biết! Đừng làm khổ bản thân rồi cũng làm khổ người khác. Nói cậu không có kinh nghiệm, nói chuyện yêu đương lại thành ra như vậy, sớm biết nên học hỏi mình một ít. . . . ." Sau khi anh xoay lưng Tổng Từ Tự than thở nói.

Thân thể Sở Mạnh dừng một chút không trả lời, sải bước đi lên lầu.

Thân cao chân dài thì có chỗ này tốt, lúc cần sẽ phát huy tác dụng. Lần này, trước khi cô khóa cửa phòng, Sở Mạnh đã kịp ngăn cản.

"Ngưng Nhi. . . . . Ngưng Nhi. . . . ." Một cánh tay cường tráng ngăn giữa cửa.

"Anh có đi hay không?" Khuôn mặt uất ức cùng nước mắt không giấu được trước mặt anh.

"Ngưng Nhi, ngoan. Đừng khóc!" Một tay nhẹ nhàng dùng sức đẩy cánh cửa ra rồi khóa lại. Cũng khóa hai người một lớn một nhỏ muốn nhìn lên bên ngoài.

Nửa kéo nửa ôm cô đến bên giường ngồi xuống. Hai người hai mắt nhìn nhau, Ngưng Lộ rất nhanh dời ánh mắt đi, cô nghe anh không ngừng nói: "Xin lỗi."

"Tôi muốn rời khỏi đây. Mang theo Bảo Bảo rời khỏi anh." Cô không nhịn được nghẹn ngào, cô tránh xa anh, xoay lưng về phía mép giường, ngẩng đầu lên, cố gắng không để nước mắt chảy xuống.

Thật ghê tởm! Anh lại dám trầm mặc không nói.

Cô lại lặp lại một lần nữa, anh vẫn chưa mở miệng, cô xoay người lại, trừng người đàn ông cao lớn trước mắt, anh cư nhiên mím chặt môi, bộ dạng rất uất ức mà khổ sở.

Ngưng Lộ lập tức nóng mặt. Cái tên đáng ghét lại bá đạo này, rõ ràng là anh đã làm sai, không muốn cô cũng không muốn con, bây giờ còn dùng cái vẻ mặt này mà tranh thủ đồng tình sao? Muốn diễn tuồng chắc?

"Anh, sao anh lại không nói gì?" Một đôi mắt đẹp đầy nước mắt làm người ta đau lòng nhìn anh, chỉ trích anh: "Sở Mạnh, anh nói chuyện đi. . . ."

"Ngưng Nhi! Anh sẽ không để em rời khỏi anh. Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa." Một tay dùng sức ôm cô vào trong ngực, mặt chôn thật sâu vào trong tóc cô, không bao giờ chịu buông tay nữa.

Chỉ là một hành động như vậy cũng đủ khiến Ngưng Lộ nhìn nửa ngày lại rơi nước mắt, cô nức nở, tay nhỏ nắm thành quyền, dùng sức đánh vào lồng ngực rộng lớn kia. Dù tay mình có đau như thế nào thì anh cũng chẳng phản ứng gì hết.

"Anh thật là hư, thật ghê tởm, luôn để cho em phải đau lòng. . . . . Ô. . . . . Rõ ràng là anh không phải muốn Bảo Bảo, còn trách mắng người khác. Làm sao anh có thể như vậy? Tại sao có thể không cần con của chúng ta. . . ."

"Ngưng Nhi, đừng khóc, tim anh đau. Xin lỗi em, là anh không tốt, anh cần em cũng cần con. Thật xin lỗi. . . . ." Nước mắt của cô là vết thương trí mệnh đời này của anh. Nâng mặt cô lên, không ngừng hôn những giọt nước mắt nóng hổi luôn làm anh đau lòng không dứt kia, trong miệng càng không ngừng nói xin lỗi.

Còn có thể tức giận nữa sao? Còn có thể lòng dạ sắt đá nữa sao?

"Vậy sao ở Luân Đôn anh lại nói không cần con?" Muốn lừa cô cũng không có dễ vậy đâu.

"Ngưng Nhi, chỉ là anh sợ." Đem mặt cô áp vào ngực anh, anh nhắm mắt lại. Thì ra là yêu một người quá sâu đậm sẽ trở nên cẩn thận từng li từng tí, trở nên không có dũng khí bước về phía trước, bởi vì anh sợ mất đi.

"Sợ cái gì?" Ở trong lòng anh lắng nghe từng tiếng tim anh đập, lòng cô bình tĩnh lại. Anh nói anh sợ, A Tự cũng nói anh sợ, sợ cái gì? Nói cho em biết có được không, Sở Mạnh.

"Lúc sinh con, em chịu đau khổ nhiều như vậy, đau đớn đó anh không muốn em trải qua một lần nữa. Anh không thể để cho em chịu một chút nguy hiểm, cho dù là một chút xíu cũng không được. Ngưng Nhi, anh không chịu được đau khổ mất đi em, không được. Em là của anh, phải ở bên anh cả đời, đời sau, kiếp sau sau nữa đều phải bên anh. . . . ." Cầm anh không ngừng chà chà tóc cô, đôi tay ôm cô càng chặt hơn, giống như muốn hòa tan cô vào trong ngực.

Anh sao có thể nói với cô lúc anh mất không chế ngoài phòng phẫu thuật? Sao anh có thể nói với cô khi đó anh mặt chôn trong lòng bàn tay mà khóc thầm? Anh hận bản thân không chăm sóc cô chu đáo để cô chịu nhiều đau đớn, nếu như khi đó cô có chuyện, anh nghĩ anh nhất định sẽ giết cái tên đầu sỏ sau đó đi với cô luôn.

Đau đớn đó, sợ hãi đó so với niềm đau mất đi cô còn dễ chịu hơn gấp trăm nghìn lần.

"Sở Mạnh, đó chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn. Không cần vì vậy mà tự trách mình được không? Không phải bây giờ em đang khỏe mạnh sao? Bảo Bảo của chúng ta cũng rất khỏe mạnh, anh sờ thử xem."

Người đàn ông này, cái gì cũng không nói. Anh vốn là như vậy, anh không nói, vậy để cô nói là được rồi.

Bàn tay mảnh khảnh nắm tay anh đặt lên bụng cô.

"Sở Mạnh, đây là Bảo Bảo của chúng ta. Anh không thể nói không cần con biết không?"

"Anh cần em, cũng cần con. Điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Ngưng Nhi, nói cho anh biết, tại sao em không ký tên?" Nâng gương mặt nhỏ còn vương nước mắt của cô lên, Sở Mạnh nhìn cô thật kĩ.

"Sở Mạnh, mặc dù anh rất khốn kiếp, luôn thích ép buộc em. Nhưng em không muốn rời xa anh, không muốn rời xa anh. . . . ." Đúng vậy, cô yêu anh, vô cùng yêu anh, yêu sự bá đạo của anh, yêu sự hẹp hòi của anh, yêu tất cả tất cả thuộc về anh. Lúc anh buông tay để cô đi, cô đã nhìn thấu trái tim mình. Cô và Sở Khương chỉ còn là dĩ vãng, không thể làm lại từ đầu được nữa rồi.

"Ngưng Nhi. . . . Anh không phải là người chồng tốt, luôn khiến em phải đau lòng. Đối với tình cảm, A Tự nói anh quá kém cỏi, nói anh tự chuốc khổ, anh đáng đời. Nhưng nếu như làm lại tất cả, anh cũng chỉ có thể cố gắng giữ em bên người, dùng hết sức để em không phải đau lòng, những thứ khác, bao gồm phí hết tâm tư ép em gả cho anh, tất cả sẽ không thay đổi." Sự bá đạo vô lý của anh, sự thâm tình của anh khiến Ngưng Lộ cảm động không nói nên lời, chỉ có thể ôm anh thật chặt.

Trong thế giới hai người, dựa gần thế nào cũng không đủ. Lúc này, anh chỉ muốn đem cô hòa tan trong ngực mình, còn cô chỉ muốn cứ như vậy nương tựa trong ngực anh, đời đời kiếp kiếp cũng không cần tách rời.

Không biết là người nào chủ động trước, bọn họ ở trên giường quần lấy nhau.

Đầu lưỡi như lửa, quần lấy nhau, khó mà chia lìa. Thân kề thân không chừa khe hở, tình đang nồng.

Hai thân thể dây dưa trên tấm drap lớn tối màu trên giường, người đàn ông trần truồng, cơ bắp rắn chắc không ngừng toát ra mồ hôi, dưới ánh đèn mờ ảo vô cùng quyến rũ, người phụ nữ xoa mái tóc đen dài trên gối, nhìn trần đầy sức sống, đẹp không sao tả xiết.

Sở Mạnh ngồi thẳng lên, cặp mắt yên lặng quan sát cô, làn da trắng hồng mà mịn màng, nhìn như ngọc thạch quý báu, trên đời còn cảnh xuân nào đẹp hơn thế sao?

Tóc đen, da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh như mặt hồ dần dần bay lên sương trắng, mông lưng mơ màng, càng nổi bật lên đôi môi kiều diễm vì bị anh hôn mà hé mở.

Mỗi một phần, mỗi một tác trên người cô đều làm anh mê muội, vô cùng mê muội. Lòng bàn tay anh đau nhói, bởi vì kích động mà khẽ run lên. Giống như một loại ham muốn muốn nuốt sống cô vào bụng vậy.

Ánh mắt của anh quá nóng rực!

"Sở Mạnh, không nên nhìn." Bàn tay thon dài muốn che mắt anh lại, anh đang nhìn đi đâu vậy? Bụng bầu 5 tháng khá bự, cô không muốn cho anh nhìn.

Nhưng tay còn không kịp đụng phải anh, đầu của anh đã cúi thấp xuống.

"Sở Mạnh, không thể như vậy. . . . ." Giọng nói khàn trượng mà xấu hổ khi đầu lưỡi anh dán lên nơi kia mà im bất.

Vậy mà anh lại hôn lên đó.

Cô hoảng sợ muốn giãy dụa dời đi nhưng làm thế nào cũng không động đậy được.

Loại chuyện như vậy quá tà ác, quá sức tưởng tượng, vượt ngoài phạm vi chịu đựng của cô, khiến cô hoang mang không biết làm sao, làm thế nào cũng tránh không được.

Vào giờ phút này cô cảm nhận được cái gì là chìm đắm. Lưỡi người nào đó làm càn khiến toàn thân cô run rẩy, co rút, đầu ngón tay bấu chặt vào tấm trải giường. Không cần lâu, cô sẽ mất thể diện dưới lưỡi anh mất. Đưa tay che mắt, cô khóc.

Không biết có vì xấu hổ với phản ứng của bản thân hay không mà cô lại khóc rất thê thảm, nghiêng thân thể qua một bên, đầu vai nhỏ không ngừng run rẩy.

"Ngưng Nhi, Ngưng Nhi. . . . ." Người đàn ông phía sau ôm lấy cô, không ngừng ở bên tai cô lẩm bẩm.

"Sở Mạnh, em không cần như vậy. Huhuhu. . . . ." Cô khóc càng nhiều hơn.

"Được, không cần, không cần. . . . ." Anh đưa tay xoa cảm cô qua, hôn lên đôi môi, dùng đầu lưỡi chặn lại cô gào khóc, trong miệng anh có một mùi vị ngọt ngọt, đậm đà mà mê người.

Rõ ràng giọng nói dịu dàng như vậy, nhưng động tác anh lại càng ngày càng cuồng dã. Cô sợ, bị người đàn ông điên cuồng sau lưng làm hoảng sợ, đưa tay vuốt bụng, cầu xin anh thương xót chậm một chút. Lực của anh quá mạnh sẽ đụng vào Bảo Bảo.

Nhưng cô càng cầu xin, anh lại càng hăng say.

Căng thẳng cùng mâu thuẫn đánh thẳng vào cơ thể cô, lúc cô hét hoảng anh lại hưởng thụ nhắm mắt lại, trong không khí tràn ngập hơi thở xạ hương.

"Sở Mạnh, em mệt. Để cho em ngủ!"

"Được!" Anh cũng mệt, nhiều ngày khó ngủ, lo lắng hao tâm tổn sức. Ôm chặt cô trong ngực, hôn khuôn mặt nhỏ đang mệt mỏi rã rời, hài lòng nhắm mắt lại.

Thật tốt, cuối cùng anh có thể ôm cô ngủ như vậy. Không rời xa nhau nữa. Hạnh phúc như một giấc mơ, chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào.

Bên trong căn phòng ngập tràn cảnh xuân cũng không ảnh hưởng đến hai người đàn ông đang ở trên ban công mái nhà, à, phải nói là một người đàn ông và một bé trai mới đúng.

"Chú A Tự, chú nói khi nào ba mẹ con ra?" Trên tay còn cầm ly sữa nóng chú A Tự vừa mới khuấy, Sở Trí Tu nhìn bãi biển mờ ảo dưới ánh trăng.

"Ừ, đoán chừng phải sáng sớm ngày mai mới ra. Con nít không nên hỏi nhiều." Thoải mái ngả người nằm ra phía sau, đưa tay gác ra sau đầu. Bây giờ anh không có tâm trạng đi ngủ, vừa nghĩ tới chuyện hôm nay Mạnh nói với anh, trong lòng của anh trở nên khó chịu và bất an.

Sau khi Mạnh đi, anh đã phân phó người phải lục tung tìm cho ra cô gái gọi là Diên Mật kia. Anh tin Mạnh sẽ không tùy tiện nói ra những lời như thế.

Thật là nhìn không ra cô gái ở trước mặt anh luôn cười đến mức không tìm không phổi, giống như chẳng có chuyện gì trên đời có thể làm cô buồn rầu lại có thể mang con anh chạy trốn. Anh nhất định sẽ làm cô đẹp mặt!

Lần đầu tiên trong đời anh mất khống chế khi quan hệ với một người con gái, phá vỡ các quy tắc trước kia của anh. Anh cho là lần đó sẽ giống như những lần khác, không thể một lần mà đã "đỉnh". Đáng tiếc ông trời cũng không chiều theo ý anh.

Tại sao cô không đến tìm anh? Là không dám hay là không muốn? Cái thứ hai chiếm đa số không?

Vừa nghĩ tới cô lại dám lén sinh con của anh còn không muốn nói cho anh biết, con tức trong lòng anh càng lúc càng tăng.

"Chú A Tự, chú làm sao vậy?" Đã uống xong một ly sữa tươi lớn, Sở Trí Tu nhìn khuôn mặt quái dị của Tống Tử Tự. Vốn là cậu đã muốn ngủ sớm rồi, chú A Tự lại nói cậu ngồi với chú một lúc.

Được rồi, cậu là đứa bé tri kỷ, đồng ý ngồi chơi với chú. Nhưng chú ấy lại không nói gì. Người lớn thật là phiền phức!

"Bảo bối, tâm trạng chú không tốt, có nói con cũng không hiểu." Hơn nữa nói chuyện này với một đứa nhỏ cũng chẳng đâu ra đâu. Tống Tử Tự anh cũng sẽ một ngày như vậy đây, làm chuyện ác nhiều tất sẽ có báo ứng.

"Chú A Tự, chú đã không nói thì con muốn về ngủ!" Người bạn nhỏ ngáp một cái.

"Được rồi! Cảm ơn con làm bạn. Ngủ ngon!" A Tự nhìn đứa nhỏ về phòng, nhẹ giọng nói.

Mạnh nói cô ấy có con gái. Con gái, vậy không phải sẽ là một bé gái đáng yêu như tiểu công chúa sao? Anh bắt đầu có chút mong đợi. . .

Chương 88: Ngưng Nhi, Anh Vẫn Luôn Yêu Em ...

Một khi tình cảm đã xác định, tất cả mọi chuyện đều trở nên tự nhiên hơn rất nhiều.

Bọn họ chung sống với nhau rất hòa hợp cũng vô cùng ngọt ngào, bất luận ở nhà hay ở bên ngoài, anh cũng sẽ nắm chặt tay cô. Dù anh muốn đến phòng sách làm việc cũng sẽ kéo cô ngồi bên cạnh. Lúc không có người, ánh mắt bọn họ nhìn nhau rất lưu luyến, dường như chỉ cần tách khỏi nhau cũng là một chuyện rất gian khổ. Hôn cũng càng ngày càng suồng sã, càng ngày càng nhiệt liệt . . . . .

Cô càng ngày càng thích làm nũng với anh, dù là thỉnh thoảng giả tính trẻ con, anh cũng sẽ vô cùng bao dung cô. Anh không còn ngang ngược mà càng ngày càng dịu dàng, anh cưng chiều cô, toàn tâm toàn ý nghĩ hết mọi cách để cô vui vẻ; cô yêu anh, cho dù là xa anh một lúc cũng sẽ không nỡ buông tay anh. Thì ra là tình yêu mang tới niềm vui như vậy, đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện vô cùng tốt đẹp.

Không khí thân mật trong nhà khiến Tiểu Bá Vương bất mãn, người trước kia ba mẹ coi trọng nhất là cậu, bây giờ trong mắt bọn họ chỉ có nhau thôi. Có lúc cậu tan học về nhà, vậy mà bọn họ lẳng lặng ngồi ôm nhau ở ban công, không nói lời nào cũng không để ý tới cậu.

Còn có ba mẹ quá đáng hơn thế này không?

Vậy mà, sau khi ngọt ngào đi là chia ly đến. Vén vén nửa tháng nghỉ phép cũng đã hết, lưu luyến không rời cũng muốn rời đi.

Toàn bộ trọng tâm công việc của Sở Mạnh đều ở Luân Đôn, anh lại không nỡ để bà xã sắp chuyển dạ mà đi, bởi vì A Chính bên kia liên tục gọi hỏi thúc có chuyện gấp cần xử lý nên anh không thể không đi. Ngưng Nhi lại khẳng khái muốn sinh trong nước, bây giờ cô qua đó lại làm anh không thể chuyên tâm làm việc, bởi vì anh căn bản không thể để cô ở nhà một mình, mà thím Trương cũng lớn tuổi rồi, Ngưng Lộ không muốn để bà đi với cô đến nơi xa như vậy, những người khác cô lại không quen, vậy chỉ có thể sinh xong rồi nói tiếp thôi!

Dù sao lúc trước công việc anh cũng rất bận, không phải sao? Sở Mạnh không thay đổi được cô, không có cách nào, chỉ có thể đi một mình.

Nhưng anh mới đi có mấy ngày, Ngưng Lộ liền hối hận. Đã thành thói quen có anh ở bên cạnh, đột nhiên không có anh, mỗi ngày cô đều rất khó chịu cũng rất nhớ anh.

Mặc dù mỗi tối trước khi cô đi ngủ, anh sẽ gọi điện thoại cho cô, nói chuyện phiếm với cô, hoặc là chat video với hai mẹ con cô. Cho dù là nghe cô kể một ít chuyện vụn vặt, ví dụ như Bảo Bảo đập, ngày hôm nay có tin tức gì; hôm nay ăn cái gì, rồi Sở Trí Tu phá hoại ra sao. Anh cũng rất kiên nhẫn nghe cô nói, nghe cô thao thao bất tuyệt, nhiều hơn nữa cũng không ngại phiền, vẫn chờ đến khi cô buồn ngủ mới cúp máy.

Bây giờ chuyện cô chờ đợi mỗi ngày nhất chính là buổi tối gọi điện thoại hoặc chat video với anh. Bởi vì thời gian lệch nhau nhiều nên khi bọn họ nói chuyện đều là lúc anh đang đi làm, nhưng anh luôn nói không sao, có mấy lần cô thấy một cô thư ký xinh đẹp liên tục thúc giục anh; mặc dù cô nghe không hiểu cô ấy đang nói cái gì, nhưng anh chỉ luôn nói một câu: "Hold on, please!" (Làm ơn chờ một chút), cô cũng biết thật ra là anh bẽ bộn nhiều việc, chung quy lại vì cô mà làm trễ nãi công việc.

Thật ra chỉ cần cô đồng ý, anh thật sự sẽ làm một ông chồng tốt trăm phần trăm, dịu dàng, cưng chiều cô đến vô cùng, tính tình mặc dù không tính là tốt, nhưng khi đối mặt với cô thì chủ nghĩa đại nam tử lại biến mất không còn bóng dáng. Anh sẽ tôn trọng suy nghĩ của cô, quan tâm nhu cầu của cô, nhân nhượng lúc cô cổ tình gây sự. Tấm lòng này làm cô cho dù là ngủ tỉnh dậy cũng cảm thấy rất cảm động và hạnh phúc, chỉ hận mình trước kia tại sao lại cứng đầu như vậy, không thấy rõ lòng mình, cũng không hề cố gắng, nỗ lực để hiểu anh.

Cũng may bọn họ còn kịp, không lãng phí những năm tháng sau mà sống bên nhau hạnh phúc, cuối cùng bọn họ có thể nắm tay nhau mãi không tách rời.

Cuộc sống như thế, cô nên cảm thấy không còn gì bằng mới đúng, đương nhiên, nếu như anh có thể ở bên cô, vậy thì càng hoàn mỹ hơn. Nhưng cảm giác lại thiếu cái gì đó?

Rốt cuộc là cái gì, Ngưng Lộ nghĩ muốn bứt tóc cũng không ra.

Buổi tối 8 giờ là thời gian bọn họ vui vẻ nói chuyện. Nhưng đứa nhỏ Sở Trí Tu hôm nay lại trốn, không chịu nói chuyện với ba.

"Con làm sao vậy?" Trong màn hình, một khuôn mặt tuấn tú cười với cô, giọng nam trầm thấp, dễ nghe xuyên qua làn sóng điện truyền vào tai. Đột nhiên Ngưng Lộ cảm giác tim mình đập nhanh, thật là lợi hại. Nói ra sợ là người ta cười chết, bọn họ rõ ràng đã là vợ chồng kết hôn nhiều năm, thậm chí cùng sắp sinh đứa thứ hai rồi, vậy mà cô còn có thể nhìn chồng mình đến ngây người ra. Có phải rất ngớ ngẩn không?

Ngay lập tức mặt đỏ bừng. Mà bạn nhỏ bởi vì rưng rưng cửa mà không chịu nói chuyện với ba, ngồi trên sa lon chơi đồ chơi rồi.

"Ngưng Nhi, thế nào? Có nhớ anh không?" Tiếng cười lần nữa truyền tới khiến Ngưng Lộ bừng tỉnh.

"Ông xã, em nhớ anh lắm! Rất nhớ, rất nhớ . . . . . Anh có nhớ em không?" Muốn giỡn với cô sao? Cô cũng có thể đó.

"Ngưng Nhi, anh lập tức bay về có được không?" Giống như bị kích thích, người nào đó rất mừng, thật muốn bỏ lại đồng công việc vĩnh viễn làm không xong mà về với bà xã thôi.

"Không cần. Người ta nói giỡn mà!" Sợ anh sẽ bay về thật, Ngưng Lộ vội vàng lên tiếng ngăn cản. Người này nhiều khi cũng làm việc rất tùy hứng.

"Nhưng anh thật sự rất nhớ em. Nhớ đến không thể làm việc. Ngưng Nhi . . . ." Giọng nói mang theo tiếng thở dài từ một nơi xa xôi truyền đến khiến Ngưng Lộ càng thêm nhớ anh. Nhưng mà nhìn như vậy thôi cũng không thỏa mãn, haiz, cô rất muốn ở trong ngực ấm áp của anh thỏa sức làm nũng.

"Mẹ, hai người có thể không cần buồn nôn như vậy được không? Con đi về." Một nhóc nhíu lông mày xinh đẹp lại, nhảy xuống sa lon đi ra ngoài.

Thật là chịu bọn họ đủ rồi. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, mẹ bay một chuyến qua Luân Đôn, sau đó ba lại về rồi biến thành bộ dạng này. Trước kia bọn họ sẽ không như vậy, bây giờ mọi người đều lạnh nhạt với cậu.

Bà nói đó là biểu hiện ân ái. Ân ái? Vậy trước kia bọn họ không ân ái sao? Chẳng lẽ là vì sau khi mẹ có em trai mới trở nên ân ái? Thế giới người lớn quá khó hiểu!

"Sở Trí Tu, lại đây cho ba." Giọng nói trầm thấp vang lên từ cái laptop bên cạnh Ngưng Lộ. Không phải là rưng một cái răng sao? Vậy mà lại không cho ba nó nhìn?

"Mẹ. . . ." Sở Trí Tu dừng bước lại quay đầu nhìn, tay nhỏ che miệng lại, bộ mặt đầy uất ức. Ba thật sự rất quá đáng! Biết rõ cậu rưng rưng cửa, nói chuyện mà gió còn lùa vào, vậy mà còn phải chat video với ba.

"Sở Mạnh, thôi mà, có được không?" Mẹ nuông chiều làm con hư chính là như vậy.

"Không được. Bởi vì chút chuyện nhỏ này mà không dám nói chuyện với anh, vậy sao nó đến trường đi học được? Sở Trí Tu, con lại đây cho ba." Mặc dù cô vợ nhỏ năn nỉ cũng khiến anh mềm lòng, nhưng mà vẫn không thể nuông chiều tên tiểu tử kia hành động như vậy.

Bất đắc dĩ, Sở Trí Tu ngậm chặt miệng đi tới, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng.

"Sở Trí Tu, con vẫn không mở miệng nói chuyện hả?" Sở Mạnh ở màn hình bên kia nhíu mày.

"Don't." Xụ mặt lại, ním môi, Sở Trí Tu quyết dùng cách viết chữ để nói chuyện với ba. Mặc dù tiếng Trung đã biết nhiều nhưng vẫn không nhớ nhiều từ, không cách nào sử dụng thuận tiện, nhưng dùng tiếng Anh để giải bày thì không thành vấn đề.

"Vậy con che miệng nói hay lắm." Sở Mạnh nhìn vẻ mặt khổ sở của con trai, trong lòng muốn bật cười nhưng lại sợ không uy nghiêm của người cha.

"I don't. That's a rude way to speak!" Người bạn nhỏ vẫn khăng khăng như cũ.

"Không lễ phép?" Sở Mạnh ở đầu bên kia dờ khóc dờ cười. Con trai anh thì ra là cũng học tập lễ phép đến mức này.

Lúc này, thám Trương chạy ào đi vào, không chú ý tới Sở Mạnh trên màn hình, vừa đi vừa hưng phấn nói: "Tiểu thiếu gia, con xem bà mua về cho con cái gì nè?"

"Thím Trương, thím đi mua thật sao?" Ngưng Lộ nhìn khẩu trang trên tay thím Trương, dờ khóc dờ cười. Mới vừa rồi sau khi từ trường học về, Sở Trí Tu vẫn che miệng, kiên quyết không chịu mở miệng. Thím Trương liền nghĩ đến việc đi mua cái khẩu trang nhỏ, không nghĩ đến lại về nhanh như vậy.

"Đúng vậy, mua rất nhiều đó! Mau lại đây xem, màu gì cũng có. Bà chủ nói cái này bán chạy nhất, gọi là gì nhỉ Bảo Bảo?" Thím Trương tìm trong đồng khẩu trang không cùng màu, cuối cùng lấy ra một cái màu xanh da trời.

"Là Spongebob Squarepant."[*] Ngưng Lộ cười, cầm cái khẩu trang đeo lên, ừ, có chút nhỏ.

"Sở Mạnh, anh xem, đẹp không?" Đeo xong, Ngưng Lộ đem mặt đưa tới gần màn hình.

"Đẹp lắm." Giọng nói trầm ổn lại truyền tới.

"Thiếu gia. . . ." Lúc này thím Trương mới nhìn thấy thiếu gia trong màn hình đang nhìn thiếu phu nhân đầy yêu thương. Thật là thất sách, bà đi vào không đúng lúc rồi!

"Tiểu thiếu gia, chúng ta đến phòng khách thử cái nào nhìn đẹp hơn được không?"

"Dạ được!" Sở Trí Tu còn ước gì lập tức rời khỏi phòng sách.

"Bà ơi, tại sao toàn là hình ấu trĩ vậy chứ?" Cậu cũng là một đứa con nít bình thường chắc?

"Trẻ con đều thích mà!"

"Nhưng con không thích!" Sở Trí Tu tự nhận mình không phải con nít.

Tiếng một già một trẻ nhỏ dần cho đến không nghe được nữa.

"Sở Mạnh, em cũng mua một cái như vậy có được không?" Ngồi lại chỗ cũ, trong tay Ngưng Lộ còn cầm cái khẩu trang đáng yêu đó.

"Em mua cái này làm gì? Như vậy anh nhìn không thấy miệng em. Anh muốn hôn nó. . . . ." Một người đàn ông nào đó ngang nhiên ngồi trong văn phòng tán tỉnh.

"Sở Mạnh, sao anh có thể háo sắc như thế?" Hôn nữa bây giờ anh còn đang đi làm! Dám nói ra lời mập mờ như vậy, có phải có chút quá đáng không?

"Anh chỉ háo sắc với em thôi. Anh không muốn ngừng hôn miệng em, còn muốn. . . . ." Một người nào đó muốn tiếp tục tán tỉnh, kết quả không biết một người đàn ông không gõ cửa đã đi vào.

"Mạnh, hôn đủ chưa? Hôn đủ rồi có phải nên đi họp hay không?" Đi vào là Giang Doãn Chính. Mạnh thật chẳng đáng tin tưởng, để nhiều người đợi trong phòng họp gần 20 phút, còn ở đây với vợ mình mà anh em em, hôn nữa chẳng có suy nghĩ phải dừng lại.

"Sở Mạnh, nhanh đi làm việc đi. Em cũng phải đi ngủ rồi!" Trời ạ, Ngưng Lộ nhìn Giang Doãn Chính bên kia cười xấu xa. Mắt mặt chết đi được, bọn họ lại ở trước mặt người ngoài mặt thể diện như vậy.

"Ngưng Nhi, không cần để ý tới cậu ta, chúng ta tiếp tục." Sở Mạnh không hề lúng túng. Không phải là 20 phút nha, để cho bọn họ chờ thêm đi.

"Ngưng Lộ, cho anh mượn chồng em một chút, tôi sẽ trả lại cho em." Giang Doãn Chính đem mặt dựa sát vào màn hình.

"Sở Mạnh, anh nhanh đi đi! Em phải thoát rồi." A Chính cũng đã nói như vậy rồi, sao anh ấy vẫn còn ngồi như núi Thái Sơn được chứ?

"Ngưng Nhi, ngủ ngon. Ngày mai chúng ta bàn lại." Cô đã xấu hổ đến mặt đỏ bừng rồi, sao anh còn làm khó cô được chứ? Quà thật cũng nên đi làm việc.

[*]Spongebob Squarepant: (thường được gọi đơn giản là SpongeBob) là sê - ri phim hoạt hình Mỹ, được sản xuất bởi nhà sinh học biển và nhà sản xuất phim hoạt hình Stephen Hillenburg. Sự nổi tiếng của series đã dẫn đến một nhượng quyền thương mại truyền thông, củng cố vị trí chương trình có nhiều người xem nhất của đài Nickelodeon và là chương trình hoạt hình được xem nhiều nhất. Vụ nhượng quyền này đã mang lại 8 tỷ \$ cho Nickelodeon.

Chương trình xoay quanh nhân vật cùng tên và bạn bè của mình. SpongeBob SquarePants là một chú xóp biển năng động và lạc quan (mặc dù xuất hiện của mình giống với một miếng chui bếp), sống trong quả dừa dưới biển với chú ốc sên của mình, Gary. Hiện nay, chương trình đã được phát sóng 9 mùa với mùa đầu tiên bắt đầu khởi chiếu vào 1 - 5 - 1999 trên đài Nickledon ở Mỹ và bắt đầu nổi tiếng từ mùa thứ 2, chương trình dự kiến sẽ phát sóng mùa thứ 10 vào năm 2014.

Ngày 15 - 7 - 2013, IGN xếp hạng SpongeBob SquarePants đứng thứ 12 trong số 25 hoạt hình cho người lớn. Ngày 24 - 9 - 2013, TV Guide xếp hạng SpongeBob SquarePants đứng thứ 8 trong số những hoạt hình hay nhất mọi thời đại.

Hạ Chí cuối mùa xuân, giai đoạn chuyển mùa.

Bảo Bảo trong bụng Ngưng Lộ cách ngày sinh dự tính không tới một tháng, mỗi ngày vác cái bụng bầu lên lên xuống xuống thật sự rất vất vả, may là lúc trước cô đã sinh một đứa, nếu không thì bây giờ cô thật đúng là không chịu nổi.

Rõ ràng lúc 5 tháng bụng vẫn còn nhỏ, ai biết được 7 tháng thì như quả bóng, càng ngày càng lớn.

"Sở Mạnh, em không muốn để cho anh đi đâu!"

Nhìn anh đang ở trước gương thất cả vật, Ngưng Lộ mang cái bụng to như con chim cánh cụt ở sau lưng anh kéo áo.

Nửa năm này, bọn họ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi tháng anh dành mấy ngày để về với cô, sau đó sẽ chạy về công ty.

"Vậy anh không đi nữa." Dừng lại động tác trong tay, Sở Mạnh xoay người lại ôm cô, bóng dáng hai người ôm nhau trong gương vô cùng rõ ràng.

Nếu như ban đầu Sở Mạnh biết có thể như vậy, đánh chết anh cũng sẽ không đi lập công ty gì đâu. Khiến mình bận rộn đến nỗi không thể ở bên vợ đang mang thai thêm vài ngày. Trước kia là cô không cần anh, nhưng nhìn cô bây giờ lệ thuộc vào anh như vậy, anh hận mình không thể phân thân ra, hoặc là chấm dứt công ty luôn.

"Không được!" Cô chỉ là không nỡ để anh đi mà thôi, cũng không phải là muốn anh không đi làm thật. Cô biết anh thích những thách thức khác nhau, nếu quả thật muốn anh ngày ngày ở nhà với cô, lâu ngày anh nhất định sẽ chán chết.

"Không thích anh ở cạnh em sao?" Hôn một cái vào gò má cô.

"Thích. Nhưng không phải anh còn việc phải làm sao?" Đem mặt tựa vào trước ngực anh, thật muốn thời gian cứ như vậy mà dừng lại.

"Không sao." Giọng nói biến mất ở trên môi.

Nụ hôn tạm biệt càng lúc càng kịch liệt, mắt thấy sẽ sắp mất không chế, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa: "Thiếu gia, đến giờ rồi." Là lão Trương lái xe.

"Đợi thêm mấy phút." Sở Mạnh sửa lại mái tóc rối của cô, hôn thêm mấy cái trên đôi môi sưng đỏ nữa mới chịu. Mấy ngày nay, bởi vì cô sắp sinh cho nên mỗi đêm trừ ôm cô, anh cái gì cũng không dám làm, coi như là hôn cũng không dám hôn quá sâu, sợ không khống chế được mình.

Nhưng hôm nay trước khi anh đi Luân Đôn, bọn họ lại sắp mất không chế. Thật muốn đem cô lên máy bay cùng mình thôi.

"Sở Mạnh, lúc em sinh anh nhất định phải về, có được không?" Có duyên tiếc nữa cũng phải đi! Mặc dù đã từng có một đứa con nhưng bởi vì ngoài ý muốn, cô bị chích thuốc mê nên không có cảm giác. Vì vậy đối với lần sinh con này rất lo lắng.

"Ngoan, không sợ. Tất cả đều có anh ở đây! Anh về giao công việc cho A Chính, sau đó về với em được không?" Bàn tay anh vuốt cái bụng tròn vo của cô, thật ra thì trong lòng anh cũng là căng thẳng muốn chết. Nhưng anh không thể biểu hiện ra ngoài để cô cảm thấy sợ hãi.

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Lần nữa nhào vào trong ngực anh, thật sự rất không nỡ để anh đi. Cô rất muốn khóc, phải làm sao bây giờ?

"Ngưng Nhi, không cần khóc. Anh không đi, anh ở nhà với em." Vừa nhìn thấy cô bộ dạng đáng thương, lòng anh cũng đau đớn. Để A Chính tự xử lý mọi chuyện đi, anh lấy điện thoại di động ra định gọi thì có người so với anh còn nhanh hơn, đoạt lại: "Sở Mạnh, không cho anh không đi. Đi nhanh lên, sắp tới giờ bay rồi."

Cô chỉ là có chút buồn mà thôi, cũng không phải là thật sự muốn anh không đi!

Bất đắc dĩ nhìn cô gái nhỏ cố gắng đẩy anh ra ngoài cửa, Sở Mạnh cảm giác đời mình đã thua trong tay cô, trở thân cũng không được rồi.

Rõ ràng là không muốn để anh đi, lại muốn giả bộ vui vẻ. Được rồi, được rồi, anh sẽ cố gắng trong thời gian ngắn nhất xử lý công việc rồi về cùng cô chờ sinh, nhiều nhất là một tuần. Sở Mạnh chỉ cho mình thời gian một tuần.

Khi Sở Mạnh đi rồi thì Ngưng Lộ được thím Trương đỡ vào phòng khách. Thân thể của cô rất nặng, gần đây cũng không muốn xuống lầu, bởi vì mỗi lần chỉ đi vài bước cũng đã thở hổn hển.

Nhưng hôm nay mới đi chưa được mấy bước, bên eo cô truyền đến chút quen thuộc, nhưng lại có chút cảm giác bủn rủn khác lạ, thậm chí cảm giác có chất lỏng ướt chảy ra.

"Thiếu phu nhân, sao vậy? Có phải không thoải mái không, hay là mệt mỏi? Chúng ta ngồi xuống trước đi." Thím Trương rất nhanh đã phát hiện cô có cái gì không đúng, vội vàng ôm cô, ổn định thân thể đang lung lay.

"Thím Trương, có thứ gì đó chảy xuống. . . . . Có phải sắp sinh không?" Chịu đựng cảm giác khó chịu, Ngưng Lộ cúi đầu nhìn xuống chất lỏng dưới đất.

Thím Trương theo nhìn xuống: "A, vỡ nước ối rồi. Thiếu phu nhân, cô mau nằm xuống. Tôi lập tức gọi xe tới đây, chúng ta phải đến bệnh viện." Thím Trương có kinh nghiệm lập tức gọi điện thoại cho Tổng Từ Tự để anh an bài người đi tới.

Rõ ràng còn một tháng nữa mới đến ngày sinh dự tính, sao lại chuyển dạ sớm vậy?

Rất nhanh, xe cấp cứu bệnh viện tới.

Mà người đàn ông tới sân bay được nửa đường cũng phải quay đầu lại.

Trong phòng chờ sinh.

"Đau quá. . . . ." Tay Ngưng Lộ nắm chặt lấy tay áo anh, miệng thở từng hơi từng hơi rất khó khăn: "Em rất sợ. . . . . Sở Mạnh. . . . ."

"Không phải sợ, anh ở đây." Người đàn ông chưa từng hoảng hốt lo sợ như vậy, một bên anh an ủi vợ sắp sinh, vừa làm loạn, lớn tiếng trách mắng nữ hộ sinh bên cạnh: "Tại sao cô ấy lại đau như vậy?"

"Anh Sở, sinh con vốn chính là như vậy." Một y tá cẩn thận trả lời vấn đề của anh. Phụ nữ sinh con đương nhiên đau đớn, không đau ư, chẳng qua là lừa gạt mà thôi. Huống chi cô Sở lại chọn sinh tự nhiên, đau là đương nhiên, nhưng cô không dám nói lời này, chỉ sợ anh Sở sẽ nhất thời mất khống chế mà giết sạch bọn họ. Cô cũng không quên lần đầu cô Sở sinh con thì anh ta ngoài phòng phẫu thuật gào to rống lớn đến nỗi cả một lầu cũng nghe được.

Nhưng mà anh Sở với bác sĩ Tổng là bạn tốt, họ nào dám đắc tội anh chứ? Một đám nhân viên y tế vô tội đứng ở đó, mỗi một người đều không dám giận cũng không dám nói. Bác sĩ Tổng sao còn không xuống giải thoát họ vậy?

Một con đau bụng sinh ập tới, thân thể cô căng thẳng, đau đớn hơn lúc trước, Sở Mạnh luống cuống hơn, cầm chặt tay cô, lắm bầm xin lỗi, vừa hôn môi hôn trên tay cô vừa nói: "Thật xin lỗi, bao bồi. Là anh không tốt, là anh sai rồi, về sau không bao giờ để cho em sinh con nữa, không bao giờ để cho em đau thế này nữa. Thật xin lỗi. . . . . , đau thì cắn tay anh đi."

Tất cả mọi người ở đây đều bị lời nói ngớ ngẩn của anh làm muốn cười to, nhưng không ai có gan dám cười cả.

Khuôn mặt luôn lạnh lùng, lúc này đều là đau lòng, sắc mặt so với cô còn trắng bệch hơn.

Mà cô cần bàn tay anh đuổi ra thật, bởi vì một con đau bụng sinh lại tới.

Lúc này người đàn ông này trông rất yếu ớt, không giống như người không gì không làm được, thế nhưng anh lại đẹp trai đến nỗi khiến cô động lòng, lòng của cô mềm như nước, cảm giác sự đau đớn này cũng không khó nhận như vậy.

Dồn dập những tiếng bước chân chạy tới, là Tống Tử Tự và Tống Ngọc Lan mang theo mấy bác sĩ sản khoa đã tới.

"Ngưng Lộ, nếu quả thật đau như vậy không bằng sinh mổ đi?" Tống Ngọc Lan tới đây giúp cô kiểm tra, sinh tự nhiên sẽ không có vấn đề, nhưng tên đàn ông trước mắt hốt hoảng khiến bà không nhận được mà khuyên nhủ. Nhìn mu bàn tay anh bị cắn đến chảy máu mà vẫn không nói tiếng nào, trong lòng, trong mắt chỉ có người vợ vừa thờ ơ lạnh lùng vừa khóc trên giường.

"Bảo bối, chúng ta nghe bác sĩ có được không?" Sở Mạnh càng không ngừng lau mồ hôi trên trán.

"Sở Mạnh, em muốn sinh." Sinh tự nhiên đối với thai nhi sẽ tốt hơn, cho nên cô vẫn muốn chị đứng.

"Nhưng mà em đang rất đau, anh rất đau lòng."

"Sở Mạnh. . . . ." Cô giật giật ngón tay, ý bảo anh đến gần, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nói một câu, khiến anh đứng ở đó sững sờ, ngay cả con đau bụng tiếp theo cũng quên đưa tay cho cô cắn.

Ngưng Lộ nắm thật chặt cái mền, khóe miệng nhẹ nhàng cười. Dưới tình huống cô đau như vậy, khó chịu như vậy, chịu giãy vò như vậy, cô nở nụ cười thật sự. Anh đang sợ hay làm sao vậy? Không tin cô nói sao?

"Mạnh, nhanh tránh đường. Ngưng Lộ phải lập tức sinh." Một con đau lại tới, Bảo Bảo của cô sắp chào đời rồi. Vậy mà người đàn ông kia lại chặn đường y tá đưa cô vào phòng sinh.

Tống Tử Tự không hiểu sao bạn tốt lại ngăn người? Cậu ta sợ đến choáng váng hay sao? Mới vừa rồi rõ ràng còn tốt mà?

"Sở Mạnh, Sở Mạnh. . . . ." Người đàn ông đang chờ ra rồi cuộc cũng bị tiếng gọi hồi hồn lại.

"Ngưng Nhi, không phải sợ, anh ở đây." Nắm chặt tay cô, Sở Mạnh cảm giác hốc mắt mình nóng lên.

"Em không sợ. Bảo Bảo của chúng ta sẽ lập tức ra. Nhưng. . . . . Có một câu anh còn chưa nói với em." Vừa nhìn đau, vừa nhìn mặt anh.

Cô đã nói với anh rồi, tại sao anh còn không nói? Không thể chứ! Tuyệt đối không được. Tuy rằng tình cảm của anh cô đã rất rõ ràng, nhưng cô muốn chính tai mình nghe anh nói mới được.

"Ngưng Nhi, sinh xong chúng ta lại nói được không?" Nói gì chứ? Vào lúc này cô ấy muốn nói cái gì? Đầu óc Sở Mạnh rồi tung lên hết rồi.

"Không được, em muốn anh nói bây giờ. Nếu anh không nói thì em cũng không sinh nữa."

Tống Tử Tự trợn mắt nhìn đôi vợ chồng dờ hoi mà thờ dài. Một người ngu ngốc thêm một đứa ngốc cũng không biết sẽ sinh ra đứa con như thế nào nữa.

"Nói cái gì?" Một người không biết có phải là ngốc thật hay vẫn còn u mê, tiếp tục hỏi.

"Sở Mạnh, cái tên khốn kiếp này. Nói anh yêu em!" Sản phụ rõ ràng đã đau đến cắn răng, sao còn có sức lớn tiếng như vậy chứ?

"Ngưng Nhi, anh vẫn luôn yêu em." Thì ra là cái này, nhưng không phải cô đã sớm biết rồi sao?

"Vậy mới vừa rồi sao anh còn nghĩ lâu như vậy?"

"Ngưng Nhi, anh yêu em, rất yêu rất yêu." Yêu đến kiếp này kiếp sau cũng sẽ không buông tay.

"Có thật không?"

"Thật."

"Vậy anh sẽ yêu em bao lâu?"

"Rất lâu rất lâu, mãi mãi yêu, vĩnh viễn không xa rời nhau."

Một đám người không biết nên khóc hay cười thấy đôi nam nữ đứng trước phòng sinh còn nói nhảm nhiều như vậy, vừa cười vừa đẩy sản phụ vào phòng sinh.

Trên thế gian có nhiều lời yêu thương như vậy, thật ra thì chỉ có một câu động lòng người nhất, đó chính là ‘ANH YÊU EM’ ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Ngoại truyện 1

Khúc Mắc

[Phần 1]

Có thể khiến cho Sở gia một nhà bốn người đã chuyển đến Luân Đôn cùng nhau về nhất định là chuyện rất quan trọng.

Không sai, là lễ kết hôn vô cùng long trọng của bác sĩ Tống chúng ta, tại sao có thể không long trọng, bọn họ sao có thể không tham dự chứ? Bác sĩ Tống cũng thật đáng thương, làm ba người ta bốn năm nhưng mà một chút cảm giác cũng không có, chưa xong, khổ sở theo đuổi mẹ đẻ nhỏ sắp hai năm mới làm cho người ta gật đầu đồng ý gả cho anh.

Đều nói làm người không thể tạo nghiệt quá nhiều, bằng không sẽ có báo ứng, bác sĩ Tống phong lưu tài tử của chúng ta trời sinh đã là một ví dụ điển hình.

Đây là một hôn lễ long trọng chưa từng có.

Nhà họ Tống là danh gia vọng tộc nổi tiếng trong hai giới chính trị - thương mại, cậu chủ họ Tống kết hôn sao có thể lén lút làm chứ? Nhưng mà đôi vợ chồng trẻ này khiến không ít người rớt mắt kính, bởi vì cô dâu cũng không phải là thiên kim nhà nào mà là một cô gái không có danh tiếng gì mà thôi. Tuy nói gia thế trong sạch, nhưng đối với gia đình họ Tống mà nói đã là với quá cao rồi.

Chỉ là người trong cuộc đã không để ý mà người ngoài còn liên tục suy đoán thì là ăn no rồi việc rồi.

Nhân vật chính của hôm nay - bác sĩ Tống trên mặt vô cùng hưng phấn, cô dâu bên cạnh nhìn có vẻ không tình nguyện, lại ở trong hôn lễ của mình cũng phải tươi cười với khách mời.

Ánh mắt hài lòng của Đại lão Tống gia không ngừng nhìn về phía bụng cháu dâu khiến mọi người bưng tỉnh hiểu ra, thì ra là . . . . .

Trừ hai nhân vật chính cô dâu – chú rể thu hút ánh mắt mọi người thì hai tiểu hoa đồng phía sau bọn họ cũng cực kỳ xuất sắc. Bé trai toàn thân mặc lễ phục phẳng phiu, mặt mày sáng sủa, mặc dù mới 7, 8 tuổi nhưng có thể đoán được 10 năm sau nhất định sẽ là một thiếu niên nhanh nhẹn, đẹp trai, người gặp người thích. Chỉ là hình như tính tình không tốt chút nào, bởi vì bé gái đáng yêu bên cạnh cậu mặc lễ phục màu trắng đang lôi kéo tay cậu không ngừng nói chuyện với cậu, vậy mà cậu lại luôn muốn hất cô bé ra, một giây kế tiếp lại bị cô dính vào. Lòng mày của hai ông bố đã bắt đầu nhíu chặt lại rồi.

"Anh Trí Tu, lát nữa chúng ta cùng đi ăn bánh ngọt được không?" Cô gái nhỏ căn bản không để ý tới người mà cô bé gọi là "ba, mẹ" đang ở trước mặt cha sửu trao nhẫn, trước mặt anh Trí Tu thì ông bố đẹp trai ngày thường cô thích nhất cũng bay đến tận đâu đâu rồi.

"Em chi biết có ăn thôi sao? Cẩn thận ăn thành con heo mập đó." Giọng điệu Sở Trí Tu thật hung dữ nhưng nhìn nụ cười ngọt ngào của cô bé thì động tác lại nhẹ nhàng hơn nhiều. Sở Trí Tu 8 tuổi không hiểu vì sao con gái đều thích ăn đồ ngọt như vậy, em gái Nguyệt Nhi cũng như vậy, Diễm Diễm mỗi lần thấy anh đều không buông cũng thế.

"Anh Trí Tu, lớn lên em cũng làm cô dâu của anh có được không?" Cô gái nhỏ mở to đôi mắt tròn.

"Anh mới không cần cưới một con heo nhỏ mập." Sở Trí Tu ghét bỏ mà cúi thấp đầu nhìn khuôn mặt nhỏ tròn phúng phính của cô, thật muốn nhéo thử có mềm giống Nguyệt Nhi không.

"Anh Trí Tu. . . . ." Bé gái mím môi, khuôn mặt nhỏ uất ức như muốn khóc.

"Chú rể có thể hôn cô dâu." Cha xứ nghiêm trang lớn tiếng tuyên bố.

Nghe được câu này, vậy mà cô gái nhỏ lại nhón chân lên hôn đôi môi hồng hào của bé trai.

Xong rồi, nụ hôn đầu của con trai anh đã không còn!

Ngồi dự lễ bên dưới đang ôm con gái từ trong tay vợ, trong nháy mắt Sở Mạnh nhìn thấy màn này. Anh vẫn biết con gái bảo bối nhà A Tự rất dính đứa con nhà mình, nhưng không biết nó lại gan dạ như vậy, trong hôn lễ ba mẹ mình đi hôn con trai anh.

À, phản ứng con trai anh lại là đỏ mặt? Hơn nữa còn là bộ dạng không biết phải làm sao.

Tất cả quan khách cũng bị một màn này làm sợ ngây người, sau đó không tới 5 giây, tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng cười vang lên trong giáo đường.

"Sở Mạnh, sao có thể như vậy?" Ngưng Lộ nhìn khuôn mặt đỏ ửng của con trai, trời ạ! Bảo bối nhà A Tự cũng làm người ta hết hồn.

"Chuyện trẻ con, người lớn không cần để ý quá nhiều. Có một không?" Một tay ôm lấy tiểu công chúa Sở gia, một tay ôm vai vợ, Sở Mạnh cũng không thừa nhận đó là chuyện to tát gì.

"Nhưng . . . . ." Ngưng Lộ còn muốn nói điều gì đã bị chồng mình ôm lấy, theo mọi người đi ra ngoài rồi.

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Tiệc cưới Tổng gia được cử hành tại khách sạn vào buổi tối.

Đèn treo thủy tinh tinh xảo khiến đại sảnh đón khách trở nên sáng rực, ăn uống linh đình, phục trang đẹp đẽ lóng lánh. Bữa tiệc ở xã hội thượng lưu từ trước đến giờ đều là nơi những nhân vật nổi tiếng hội tụ, nhất là gia thế hiển hách như Tổng gia, lại là tiệc cưới cậu chủ nhà họ tổng, tung bừng đến mức nào cũng có thể đoán được, tất cả mọi người có thể tham gia buổi dạ tiệc này đều cảm thấy vinh hạnh. Còn là một cơ hội tốt để nói chuyện hợp tác đầu tư.

Là bạn thân người ta, Sở Mạnh cùng Ngưng Lộ nhất định phải trình diện. Chỉ là vì không để cho hai đứa nhỏ làm loạn, sau khi nghỉ thức ở giáo đường kết thúc, bọn họ liền đem hai tiểu bảo bối về Quan Gia, chỉ đi một mình.

Một bộ lễ phục tơ gấm đen nhánh, thiết kế gọt vai lộ ra bả vai mượt mà xinh đẹp, bộ ngực đầy đặn được tơ lụa bọc lại, một phần ngực lộ ra bên ngoài khiến người nhìn hít hà nín thở.

Gấm đen quấn lại thành một bông hoa rất độc đáo, ở hông rực rỡ nở rộ, là vật trang trí duy nhất cho lễ phục này, lại làm cho vòng eo mảnh khảnh của cô trông có vẻ một vòng ôm không đủ, làn váy như nước lay động, lễ phục đơn giản mà thanh lịch, giày thủy tinh cao 5 tấc làm cho khí chất dịu dàng của cô càng thêm tinh tế.

Vẻ đẹp của cô thiếu chút xíu nữa làm lu mờ vẻ nổi bật của cô dâu đêm nay, làm cho người ta nhìn mà lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể đem cô giấu sâu đi, không để tên đàn ông khác nhìn nữa, đặc biệt là người đàn ông vẫn ôm mảnh khảnh vòng eo của cô, anh chỉ muốn đem cô giấu đi, trừ anh ra, không ai có thể nhòm ngó. Tay Ngưng Lộ ở sau lưng anh dùng sức捏, người đàn ông này thật quá đáng. Từ khi cô thay quần áo xong xuất hiện trước mặt anh thì ánh mắt người đàn ông đột nhiên trở nên nóng bỏng lên, cái kiểu nhìn trực tiếp chăm chú đó khiến cô có cảm giác anh đang dùng ánh mắt cời quần áo cô ra.

Đặc biệt sau khi tiến vào hội trường, anh vẫn dùng sức kéo cô không thả, ngay cả cô đi vệ sinh, anh cũng gắng theo kịp. Anh không cần quá đáng như vậy chứ?

"Sở Mạnh, buông em ra. Em đói bụng." Ngưng Lộ muốn kéo bàn tay siết chặt bên hông ra, thế nhưng anh lại hơn dùng sức ôm chặt hơn.

"Anh đi với em." Cúi đầu nhìn cô vợ đang tức giận, Sở Mạnh vẫn dịu dàng dụ dỗ.

"Em không cần anh đi chung." Anh tới tham gia tiệc cưới người ta không phải sao? Vừa tới đã đòi kéo cô về, ngay cả chào hỏi chủ nhân bữa tiệc cũng chẳng có.

"Ngưng Nhi, ngoan. Không nên tức giận, lát nữa chúng ta chào hỏi A Tự là có thể đi về, có được không?" Anh thật sự là không ở nổi nữa.

Anh hỏi hận, vô cùng hỏi hận! Không nên để cô ăn mặc như vậy tới đây, nhìn đàn ông trong hội trường đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vợ anh, anh hận không thể móc toàn bộ những con mắt kia ra. Không được nữa, trực tiếp đóng gói cô đem về nhà là được rồi, nhưng không được, bởi vì đây là tiệc cưới A Tự, bọn họ ít nhất phải đợi đến sau khi vũ hội bắt đầu mới có thể về được.

"Tổng giám đốc Sở, đã lâu không gặp." Ở trong góc dịu dàng đó cô vợ đang khó chịu, Sở Mạnh không ngờ tới còn có người đến quấy rầy anh. Mà đó lại là người không thể xem nhẹ trong hai giới chính – thương Lục Lão.

"Lục Lão." Sở Mạnh nhẹ nhàng đưa ly thủy tinh lên, coi như là chào hỏi, dù sao trước kia Lục lão đã từng có ân với anh, anh không thể mặc kệ như với người khác, nhưng người phụ nữ trong ngực anh không cách nào nhúc nhích như cũ.

"Tôi có chút chuyện đầu tư muốn thương lượng với cậu, không biết có tiện không?" Lục lão cười, nhưng ánh mắt sắc bén lại nhìn chằm chằm người trong ngực Sở Mạnh. Xem ra bên ngoài đồn không sai, sự chiếm đoạt của Sở Mạnh đối với cô vợ nhỏ của mình quả thật không cách nào tưởng tượng nổi.

"Lục lão có lời gì đừng ngại nói thẳng." Sở Mạnh đối với cái nhìn của người khác cũng không quan tâm, anh chỉ luôn làm chuyện anh muốn.

"Sở Mạnh, em tới bên kia trước được không?" Ngưng Lộ ở trong lòng anh ngắc đầu, hai mắt mờ to, giống như nếu anh dám nói không, cô sẽ làm anh đẹp mặt, mặc dù giọng nói vẫn nhẹ nhàng như vậy.

"Được rồi! Cần thận một chút, không nên đi xa. Lát anh qua tìm em. Ngoan!" Cũng không thể buộc quá chặt, để cô đi một lát đi! Sở Mạnh rút cuộc buông tay ra.

May là bữa tiệc tối nay chọn hình thức tiệc đứng truyền thống, khiến khách có thể cảm nhận được tiệc vui vừa có thể tự do thoải mái thưởng thức rượu ngon.

Ngưng Lộ cầm đĩa to lên, tùy ý lựa chọn mấy thứ rau và trái cây mình thích, đang muốn đến sảnh hưởng thụ thức ăn ngon, nhưng nguyện vọng muốn lãng lãng dùng bữa của cô hình như không thành hiện thực?

"Ngưng Lộ, đã lâu không gặp." Một giọng nói chậm rãi có chút quen thuộc vang lên bên tai.

[Phần 2]

Ngưng Lộ bung đĩa từ từ quay đầu lại, là khuôn mặt mang theo vẻ mệt mỏi của Sở Vân Thiên đang mỉm cười.

Gặp nhau như vậy khiến Ngưng Lộ không phản ứng kịp. Tổng gia và Sở gia đều là danh gia vọng tộc, mặc dù trên phương diện làm ăn rất ít lui tới, nhưng giao tình thế hệ trước vẫn còn, cho dù là Sở Mạnh đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhà họ Sở nhưng ở tiệc cưới A Tự nhìn thấy ông cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng Ngưng Lộ không ngờ ông sẽ đi về phía trước chào hỏi cô, Sở Mạnh đang ở đâu vậy? Hai mắt lo lắng nhìn chung quanh, nhưng trong bữa tiệc người đến người đi, cô tìm thế nào cũng không thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

"Ngưng Lộ, ta không làm con sợ chứ?" Sở Vân Thiên nhíu mày. Từ nhiều năm trước biết cô đến bây giờ, ông biết nó là đứa nhỏ hướng nội, lại khá nhát gan, mặc dù gả vào Sở gia nhiều năm, ông cũng chưa nói chuyện nhiều với nó. Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy cô và Sở Mạnh cùng đi tới, cái suy nghĩ muốn biết bọn họ sống có tốt không càng ngày càng mãnh liệt.

Mặc kệ Sở Mạnh có phải là con trai ông hay không, nhưng nó đều là đứa con đã gọi ông là ba hơn 30 năm qua. Hai năm trước nó rời khỏi Sở Thành, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với nhà họ Sở.

Dưới yêu cầu của ông, nửa năm trước Sở Khương đã về làm chủ Sở Thành, lão già như ông rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng dù không còn bận lòng chuyện công ty, trong lòng ông vẫn còn chuyện không yên lòng, đó chính là Sở Mạnh.

Ông không hy vọng xa vời nó có thể giống như trước trở lại Sở gia gọi ông một tiếng "Ba." Nhưng dù sao ông cũng thấy nó trưởng thành từ nhỏ đến lớn, một tay bồi dưỡng ra nó, mặc kệ như thế nào, ông vẫn hi vọng nó sống tốt, vậy là được rồi.

Năng lực của nó, ông chưa bao giờ hoài nghi. Rời khỏi công ty đại gia tộc Sở Thành, nó có thể làm mưa làm gió bên ngoài, không hề kém cỏi chút nào. Hiện tại công ty đầu tư của nó không phải phát triển không ngừng sao? Bao nhiêu danh môn quý tộc muốn cùng nó hợp tác chứ?

Đáng chết, vậy mà ông lại sợ sệt, không dám tiến lên chào hỏi một tiếng với con, thấy Ngưng Lộ đi tới một mình, ông liền đi theo, hi vọng từ trong miệng của cô biết nhiều hơn về con.

"Ba. . . ." Nhìn ánh mắt tha thiết của trưởng bối, Ngưng Lộ không cách nào cự tuyệt ông. Đúng, cô mở miệng gọi ông một tiếng "Ba". Bởi vì ông đã từng là ba của Sở Mạnh, mặc kệ việc đòi thay đổi thế nào, mặc kệ thân thế của anh ấy là gì, người đàn ông trước mắt này đều là người ba đã nuôi anh thành người.

Mà rốt cuộc ông đã làm sai chuyện gì, Ngưng Lộ không muốn đi truy cứu. Sở Mạnh cũng đã làm ba, nên cảm nhận được cảm giác đó rồi. Anh cũng sẽ không trách cô.

"Ngưng Lộ, bọn nhỏ đều khỏe chứ?" Sở Vân Thiên bị một tiếng "Ba" này làm cảm động đến hốc mắt nóng lên. Ông luôn cho rằng Ngưng Lộ là một đứa con gái ngoan, lương thiện, mặc kệ cô ở bên ai, đối với ông mà nói không có gì khác biệt, ở trong cảm nhận của ông, cả hai đều là con trai ông.

"Bọn nhỏ rất khỏe, cảm ơn ba quan tâm." Ngưng Lộ nhẹ cười, thì ra là cô ở trước mặt Sở Vân Thiên có thể làm được tốt như vậy, thì ra là cô đã không còn là cô gái đối mặt với trường hợp này sẽ lắp bắp, nói không ra lời năm đó rồi. Thời gian có thể thay đổi mọi thứ.

"Có rãnh dẫn bọn nhỏ về thăm ba. Sở Mạnh vẫn bận như vậy?" Ông quan tâm nhất vẫn là Sở Mạnh.

"Công việc anh ấy khá bận rộn. Mấy ngày nữa bọn con phải về Luân Đôn rồi." Sở Vân Thiên muốn bọn họ về Sở gia một chuyến sao? Ngưng Lộ không dám khẳng định. Nhưng Sở Mạnh đâu rồi, anh ấy đồng ý không?

"Không bằng chúng ta đến bên kia ngồi xuống tán gẫu tiếp đi." Sở Vân Thiên chú ý tới Ngưng Lộ cầm đĩa trên tay. Ông vẫn còn nhiều lời muốn hỏi cô.

Chữ "Đạ" còn chưa ra khỏi miệng thì một giọng nói nhanh hơn đã chen vào.

"Không phải bảo em không nên chạy loạn sao?" Sở Mạnh đã tới. Anh ấy cũng thấy Sở Vân Thiên? Ngưng Lộ nâng đĩa, ngược mắt: "Sở Mạnh, em chỉ nói chuyện với ba chút thôi."

"Anh đã chào hỏi A Tự, bây giờ chúng ta đi về thôi." Sở Mạnh không có nhìn tới Sở Vân Thiên, đi thẳng tới bên người cô, nhận lấy cái khay nặng trong tay cô.

Anh cũng chỉ là nói chuyện với chủ rể hai câu mà thôi, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng vợ mình. Nhìn quanh rốt cuộc cũng phát hiện cô đang đứng ở lối vào nói chuyện với Sở Vân Thiên – người đàn ông mà anh phải gọi là "Ba".

Nhưng anh lại không nói ra khỏi miệng. Anh không phải người nhà họ Sở, anh nên gọi một tiếng "Ba" sao? Anh còn có thể gọi sao? Anh hoàn toàn đã không còn quan hệ gì với nhà họ Sở, chẳng qua là một người không quan trọng mà thôi.

"Sở Mạnh." Sở Vân Thiên nhìn đứa con trai cao lớn đó, trong mắt của con không hề có sự hiện hữu của ông. Giọng ông run rẩy.

"Sở Mạnh . . . . ." Ngưng Lộ kéo tay anh, giữ chặt lòng bàn tay. Miệng anh cứng rắn lúc này lại hòa vào nhau.

"Ngưng Nhi. . . . ." Nhìn sự chờ đợi trong mắt cô, Sở Mạnh biết cô muốn nói cái gì. Nếu như đó là cô hi vọng anh làm, vậy anh nguyện ý.

"Ba, tụi con đi về trước. Hẹn gặp lại." Đi qua thân thể cao lớn, Sở Mạnh nhẹ nhàng nói với Sở Vân Thiên một câu, sau đó kéo tay Ngưng Lộ không nói một lời đi ra ngoài.

Nó hoàn toàn nguyện ý gọi ông là "Ba", vậy có phải nó đã không còn hận năm đó ông che giấu không?

"Sở Mạnh, chờ một chút." Lúc bọn họ sắp ngồi vào trong xe, Sở Vân Thiên đuổi theo gọi lại bọn họ.

Tay Sở Mạnh mở cửa xe không có ngừng, để Ngưng Lộ ngồi vào trong xe xong, Sở Mạnh đứng lại nhìn người đàn ông anh phải gọi là "Ba", thì ra là thân thể cao lớn lưng đã hơi gù, mái tóc đen đã bắt đầu điểm trắng. Ông không còn là người đàn ông chỉ biết ngẩng mặt lên trời, lúc này Sở Vân Thiên cũng chỉ là một người cha chờ đợi con trai thôi.

"Ba, còn có việc sao?" Sở Mạnh cúi mắt. Giữa bọn họ còn có cái gì để nói sao? Nói gì lúc này còn quan trọng sao?

"Sở Khương muốn kết hôn. 18 tháng này, con có thể tới không? Ba hi vọng con có thể cùng Ngưng Lộ về." Con trai út nhà bọn họ cuối cùng cũng muốn kết hôn, nếu như Sở Mạnh có thể trở về thì thật sự là viên mãn. Sở Mạnh, con đồng ý về không?

"Con biết rồi." Sở Khương – người từng giành phụ nữ với anh, thiếu gia thật sự của nhà họ Sở cũng muốn kết hôn sao?

Trong nháy mắt, thời gian hình như chưa từng trôi qua, giống như trở về hơn hai mươi năm trước, có một bé trai 7 tuổi, mỗi lần sau khi anh tan học về nhà cũng sẽ đi theo sát phía sau anh ngọt ngào gọi: "Anh hai, anh hai . . . . . Chơi với em đi."

Năm tháng hạnh phúc mà âm áp đó. Thời gian đã trôi qua một đoạn đường dài như vậy. Con đường xót xa và đau đớn có ai sẽ biết? Có người nào thật sự quan tâm?

Trên đường về nhà, hai người bọn họ ngồi trong xe, yên lặng không nói gì. Anh đang tức giận sao? Hình như không giống. Nhưng anh không vui, cô biết. Tại sao? Bởi vì gặp mặt Sở Vân Thiên sao?

Những năm gần đây, anh đang trước mặt cô đều là người đàn ông chăm sóc cô và các con không thể cẩn thận hơn, sủng cô đến tận trời, hận không thể đem toàn bộ mọi thứ dâng đến trước mặt cô để cô vui vẻ.

Cuộc sống của bọn họ quả thật rất hạnh phúc, rất bình thản. Nhưng cô biết, trong lòng anh vẫn có một khúc mắc quấn chặt lấy anh. Đó chính là thân thể anh.

Nhưng anh chưa bao giờ từng nói với cô, mà cô lại không biết nên mở miệng hỏi như thế nào. Cô một mực chờ đợi, chờ đến một ngày anh chủ động mở miệng nói cho cô biết.

Cô không nhất định phải ở trên vết thương của anh vẽ thêm một nhát, nhưng cô biết, nếu như vướng mắc này không thể tháo gỡ, vậy mỗi khi anh nghĩ tới sẽ rất đau lòng. Giống như bây giờ, sau khi gặp Sở Vân Thiên, trong lòng anh lại bắt đầu bức bối đúng không? Nếu như không phải là cô ở bên cạnh anh, anh nhất định sẽ trốn vào góc nào đó một mình chịu đựng? Thật ra thì người đàn ông này, ở phương diện khác rất yếu ớt, bao giờ cũng thích giấu mọi chuyện trong lòng.

Sở Mạnh, có thể nói cho em biết không?

[Phần 3]

Xe quẹo khúc quanh, Ngưng Lộ trộm nhìn anh, anh vẫn là vẻ mặt không biểu cảm. Giơ tay lên, từ từ vươn tới, mãi cho đến nắm lấy tay anh đang lái xe.

Anh cúi mắt, nhìn bàn tay trắng nõn, không nói gì.

Cô cười, vô cùng dịu dàng, vô cùng ngọt ngào đến gần phía anh, sau đó gương mặt áp vào ngực anh, cảm thấy thân thể anh rõ ràng đang căng thẳng nhưng không có đẩy cô ra.

Nhếch miệng cười, cô tiến sát vào trong ngực anh: "Sở Mạnh. . . . . Em yêu anh, rất yêu, rất yêu." Không biết cần bao nhiêu tình yêu mới có thể hòa tan hết khúc mắc trong lòng anh?

Anh đập mạnh thắng xe, chiếc xe xinh đẹp lập tức dừng lại ven đường.

Cả người cô gần như sát vào trong ngực anh, cô nghe tim anh đập, bên trong lồng ngực đập rộn ràng.

"Ngưng Nhi. . . . ." Ôm thật chặt cô vào ngực. Sờ Mạnh nhắm mắt lại chẳng nói nên lời. Anh biết cô yêu anh, cũng vẫn luôn nói cô yêu anh. Nhưng vào ban đêm, khi cô dựa vào ngực anh, dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói với anh rằng cô yêu anh. Điều này vẫn khiến anh rất kinh ngạc.

Anh mở miệng muốn nói gì đó với cô, nhưng mà lời nói ở cổ họng làm thế nào cũng không mở miệng được. Chỉ có thể ôm cô thật chặt như vậy không buông.

"Sờ Mạnh. . . . ." Ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy vẫn là ánh mắt sáng như sao trời kia.

"Ngưng Nhi, nếu như anh không có gì cả, em có chọn ở bên anh không?" Cúi đầu cảm tay cô.

Lời nói như vậy rất ngớ ngẩn, người đàn ông quá quyết, bá đạo này căn bản sẽ không nói ra khỏi miệng trước mặt người khác. Nhưng ở trước mặt cô, anh bộc lộ chỗ yếu đuối nhất trong lòng, chỉ vì người phụ nữ trước mắt là người phụ nữ anh thật tâm sẽ dùng cả đời để quan tâm, che chở.

Rõ ràng thân thể mảnh mai, bàn tay nhỏ như vậy lại cho anh nhiều ấm áp và khích lệ đến thế.

"Sờ Mạnh, anh vĩnh viễn sẽ không chẳng có gì cả. Anh còn có em, còn có các con." Người đàn ông này, khiến anh yếu đuối thật không dễ dàng! Nhưng thỉnh thoảng ở trước mặt người mình yêu yếu đuối sẽ như thế nào? Ở trong cảm nhận của cô, anh vẫn là người đàn ông vì cô mà một tay chống cả bầu trời, là người đàn ông mãi đau vì cô, sợ cô không vui.

"Ngưng Nhi. . . . ." Nụ hôn đầy tình cảm rơi vào môi cô. Dịu dặt môi lưỡi, trêu chọc, khiến cô chống cự không hiệu quả, chỉ có thể buông tha, nhu nhược bị anh ôm vào trong ngực yêu thương.

"Ngưng Nhi, mãi mãi đừng rời xa anh." Anh dừng ở môi mềm mại của cô, hơi thở không yên thấp giọng yêu cầu.

"Sờ Mạnh, nói cho em anh không vui vì sao có được không?" Bàn tay mảnh khảnh xoa khuôn mặt tuấn tú khiến cô đau lòng không thôi. Anh vẫn luôn hi vọng cô có thể ở bên cạnh anh vui vẻ, cô cũng muốn anh như vậy được chứ?

Cô dùng nụ cười chân thật nhất, thâm tình nhất nhìn anh, rõ ràng, rất rõ ràng nói cho anh biết, cô hiểu tình yêu của anh, bởi vì, tình cảm cô dành cho anh, giống nhau như đúc. Anh hi vọng cô vui vẻ, cô sao lại không muốn ngược lại?

Trong thế giới tình cảm, vĩnh viễn không có đơn phương trả giá. Nếu muốn yêu lâu dài, hai bên phải bỏ ra tình cảm như nhau. Trước kia cô không hiểu, bây giờ cô đã học hiểu đau lòng vì anh.

Đau lòng tình yêu anh dành cho cô, đối xử tốt với cô, cưng chiều cô, lại quên đi bản thân mình. Quên chính mình cũng cần người tới yêu, cần người tới đau lòng.

Từ nay về sau, để cho em nắm tay anh không bao giờ nữa buông ra nữa được không? Để cho em thực sự ở trong tim anh, được không? Sờ Mạnh.

"Được." Một chữ "được" trước sau như một – đơn giản, sáng tỏ, giống như trái tim anh dành cho cô, cho tới bây giờ vẫn là đơn giản mà trực tiếp.

Ngưng Lộ không ngờ nơi Sờ Mạnh kéo cô tới vào sáng sớm hôm sau lại là công viên tưởng niệm đời Thạch Hổ.

"Sợ sao?" Xuống xe, gương mặt cô kinh ngạc cùng không tin. Anh đây là?

"Không sợ. Sờ Mạnh, anh có em, cái gì cũng không sợ." Sợ cái gì chứ? Cô chỉ là kinh ngạc thôi. Thì ra là tới hôm qua anh nói "được" chính là mang cô tới nơi này, là tới thăm mẹ anh sao?

Tay trong tay, bọn họ cùng nhau từ từ leo lên.

Buổi sáng gió lạnh nhưng trên trán Ngưng Lộ vẫn toát ra nhiều mồ hôi.

Người đàn ông kia lại đi nhanh như vậy, cô cũng chỉ là buông tay anh ra lau mồ hôi xíu thôi, vậy mà anh bước một lần vài bậc, thật là, có cần thiết gấp như vậy không?

Cẩn môi, cô chỉ có thể cố gắng chấp nhận đi lên trên, thật sự đã rất lâu rồi không có vận động, chỉ là đi một đoạn đường ngắn đã bắt đầu thờ lờng học, ngẩng đầu lên nhìn người đi phía trước, tốc độ cũng không thay đổi, cũng không có thấy anh khom lưng gì cả, thể lực tốt như vậy. Có phải bắt nạt người chân ngắn như cô không?

"Sờ Mạnh. . . . ." Rõ ràng mới vừa rồi còn tốt, thế nào vừa đi lên núi anh lại bắt đầu không nói chuyện? Cái tên kỳ cục này, sao luôn không đòi được thế?

"Ngưng Nhi, xin lỗi. Nào, anh cõng em." Tiếng kêu nhõng nhẽo cuối cùng cũng gọi lại được người đàn ông vẫn cố gắng đi lên trên kia. Sờ Mạnh đi mấy sải bước về bên người cô ngồi xồm xuồng.

Khuôn mặt nhỏ của cô đã nóng đến đỏ bừng, sao anh lại quên thể lực cô kém anh quá xa, căn bản là không thể đuổi kịp bước chân anh. Vậy mà anh lại bởi vì nóng lòng nhanh tới chỗ đó mà bỏ quên cô vì lau mồ hôi chưa có theo sau.

"Không cần, người ta sẽ cười." Mặc dù lúc này căn bản không có người sẽ đến công viên tưởng niệm, nhưng cô vẫn ngại. Ở nơi như thế này, bọn họ làm ra hành động thần mật như vậy có phải quá không nên không?

"Đi lên, hoặc là anh ôm em lên. Em chọn một đi." Cái tên ác bá lại bắt đầu xuất hiện rồi. Được rồi, được rồi, cô để anh cũng là được chứ gì.

Trong mộ viên yên tĩnh, một người đàn ông cao lớn cồng một người phụ nữ nhỏ con một đường đi lên, bước chân không hề chậm lại. Trong gió mát đung đưa, những cây bách cao to như ngưỡng mộ mà đung đưa.

Một người đàn ông sẵn lòng vì mày làm như vậy, còn có cái gì là không thể vì mày làm chứ?

"Sở Mạnh, bà là . . . . ." Rốt cuộc đi lên đỉnh núi, đi tới trước bia mộ một người phụ nữ mỉm cười xinh đẹp rồi dừng lại.

"Bà chính là mẹ ruột của anh." Sở Mạnh nắm tay cô ngồi xuống.

Nhìn bức hình nhỏ có một cô gái đã vài chục năm vẫn như cũ, nhẹ nhàng cười. Mẹ, con dẫn Ngưng Nhi đến thăm mẹ, chúng con ở bên nhau, sống rất tốt, rất hạnh phúc.

"Sở Mạnh. . . . . Em. . . . ." Ngưng Lộ nhìn về mặt trầm tĩnh của anh, bàn tay mảnh khảnh xoa mặt anh, vô cùng đau lòng. Đau lòng anh những năm gần đây một mình chịu đựng nhiều đau khổ như vậy, lại chưa từng nhắc qua trước mặt cô. Mặc dù nhiều năm trước từ trong miệng Sở Khương biết được thân thế ly kỳ của anh, thế nhưng anh lại chưa bao giờ nói.

Không đề cập tới không có nghĩa là đã quên hết, có vài thứ, giấu càng lâu, đau đớn lại càng sâu. Sở Mạnh, đem những thương đau nhất trong lòng anh nói cho em biết được không? Chúng ta cùng nhau gánh chịu, cùng nhau đối mặt. Bởi vì em yêu anh, yêu đến không muốn mỗi một mình như vậy.

"Ngưng Nhi. . . . ." Kéo tay cô xuống, anh ngồi dưới đất, dựa lưng vào bia mộ. Hai tay thuận thế bế cô lên trên đầu gối, rủ rỉ bên tai cô chuyện xưa như phim truyền hình 30 năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 2- Bạn cũ

Phần 1

Quyết định ở lại tham gia xong hôn lễ Sở Khương, Sở Mạnh quyết định cho mình nghỉ phép, ở nhà bên vợ con. Nhưng có người không quen nhìn anh nhàn rồi, sáng sớm đã gọi tới kêu anh đi ra ngoài.

Cái tên đàn ông không quen nhìn anh nhàn hạ ngoài bác sĩ Tổng mới kết hôn không lâu đã bị vợ yêu đuổi đến giúp đỡ công ty nhà họ Tổng thì chẳng còn ai khác.

Bác sĩ Tổng của chúng ta thật sự là quá đáng thương, bắt cậu ta cầm dao giải phẫu còn được, nhưng mà bắt cậu ta đến công ty ngồi cả ngày, phê duyệt những công văn xem mãi cũng không hết, còn có những cuộc hội nghị nặng nề họp mãi không xong, cậu ta thật sự sắp nổi điên rồi.

Cũng không biết Lão Thái Gia Tổng gia cho vợ anh uống thuốc gì khiến cô ấy nghe lời ông cụ như vậy, kể từ sau khi kết hôn càng không ngừng thuyết phục anh đến công ty nhà họ Tổng giúp một tay. Vừa bắt đầu anh thế nào cũng không đồng ý, nói xong lời cuối cùng, vậy mà cô lại uy hiếp anh cũng không cần về giường ngủ, muốn ngủ riêng với anh.

Vấn đề này quá nghiêm trọng, cho nên anh chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện. Nhưng không tới một tuần lễ, anh sắp nổi điên thật. Không phải anh không giải quyết được những vấn đề kia, mà là anh từ trước đến giờ đều lấy việc phẫu thuật cứu người làm niềm vui, cuộc sống tự do đã mất đi chỉ hướng thì làm sao có thể ngồi yên ở trong phòng làm việc chứ?

Đây rõ ràng chính là muốn mạng anh mà.

Cho nên, mặc kệ như thế nào, anh đều phải kéo thêm người chịu tội thay. Mạnh vừa đứng trở về nước, để cậu ta tới đây giúp anh một chút, mấy cái dự án đầu tư thị trường anh sắp phiền chết rồi, không muốn nhìn lại mấy cái khiến anh nhức đầu kia nữa.

Sáng sớm, bạn nhỏ Sở Trí Tu cùng ba đến nhà họ Tổng, bởi vì tiểu công chúa nhà họ Tổng Điềm Điềm nhất định muốn cậu nhóc qua chơi chung, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Sở Trí Tu luôn không thích chơi chung với mấy bé gái, đối với Điềm Điềm ăn vạ luôn bắt đầu dĩ hòa vi quý.

"Nguyệt Nhi, hôm nay chúng ta đến lớp múa có được không?" Sau khi hai cha con bọn họ ra cửa, Ngưng Lộ cho tiểu công chúa Sở gia Sở Dao Nguyệt mặc quần áo xong, chuẩn bị cùng nhau đến lớp luyện múa.

Tiểu công chúa nhà bọn họ, từ nhỏ đến lớn rất ngoan ngoãn, thích nhất chính là múa, mỗi lần nghe nhạc vang lên thì thân thể nhỏ sẽ tự động lắc lư theo

nhịp.

"Mẹ, mẹ nhảy với con có được không?" Sở Dao Nguyệt mới hơn hai tuổi một chút, mái tóc vừa đen vừa bóng rồi bù xòa trên vai, lông mi dày, khuôn mặt hồng hào, mịn màng như sữa quả thực là một khuôn mẫu in ra từ mẹ. Không trách được anh hai với ba rất thương yêu.

"Được, hôm nay chúng ta cùng nhau tập." Đưa tay thành thạo cột tóc cô bé, cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ, Ngưng Lộ và tiểu bảo bối tay nắm tay cùng nhau ra ngoài.

Hai mẹ con ở lớp múa tập một tiếng, vì Tiểu Nguyệt Nhi mệt nên kết thúc. Ở phòng vũ đạo nghỉ một hồi lâu, họ cùng nhau xuống tiền sảnh dưới cao ốc chờ Sở Mạnh đến đón.

"Mẹ, sao ba còn chưa tới? Bụng của con đói." Tiểu Nguyệt Nhi bò lên trên đầu gối mẹ, tay ngán vỗ vỗ bụng nhỏ của mình.

"Bảo bối, chờ thêm chút nữa có được không? Ba với chú A Tự còn chút việc đang nói. Sẽ tới ngay mà." Ngưng Lộ nhìn đồng hồ, rõ ràng Sở Mạnh nói 10 phút nữa sẽ đến, bây giờ sắp 20 phút rồi sao còn chưa tới? Có phải ở trên đường đã xảy ra chuyện gì không? Trong miệng an ủi con gái nhưng trong lòng Ngưng Lộ bắt đầu lo lắng.

"Mẹ, chúng ta đi ăn bánh ngọt trước được không?" Mở to đôi mắt tròn xoe, thấy được đối diện khách sạn có cửa hàng đồ ngọt, nước miếng Tiểu Nguyệt Nhi sắp chảy ra rồi, bụng giống như càng lúc càng đói hơn thì phải.

"Bảo bối. . . . . Đợi thêm 5 phút nữa có được không?" Không đành lòng thấy tiểu bảo bối đói bụng lại lo lắng chồng mình gặp chuyện không may.

"Mẹ, đừng mà. Chúng ta vừa ăn vừa chờ ba có được không?" Tay nhỏ ôm chặt lấy tay mẹ, đi mà mẹ!

"Được, mẹ nói với ba đã."

Không cưỡng lại được con gái cầu xin, Ngưng Lộ từ trong túi lấy điện thoại đi động ra, gọi điện thoại.

Điện thoại rất nhanh kết nối, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp, dễ nghe của anh: "Ngưng Nhi, xin lỗi em. Bên này A Tự còn có chút chuyện, bọn anh xử lý xong sẽ lập tức tới được không?"

"Chồng à, cục cưng muốn ăn bánh ngọt, vậy bọn em ngồi ở cửa hàng đối diện khách sạn được không?" Thì ra là anh còn đang bận! Cô cũng bớt lo lắng. Có phải A Tự quá đáng lắm không? Chồng cô thật vất vả mới nghỉ ngơi được, thế mà anh ta lại phí hết tâm tư tìm việc cho chồng cô làm!

"Được. Cẩn thận một chút, bọn anh lập tức đến." Sở Mạnh giọng cô tay lên, đại khái còn 15 phút nữa là có thể kết thúc.

"Ba, Nguyệt Nhi nhớ ba." Tiểu công chúa không cam lòng bị lạnh nhạt, nằm úp về phía bên cạnh điện thoại mẹ, hướng về phía điện thoại nói to.

"Tiểu bảo bối, ba cũng nhớ con. Ngoan ngoan nghe lời mẹ, ba lập tức tới ngay." Vừa nghe đến giọng nói đáng yêu của con gái, oán hận của Sở Mạnh đối với Tống Tử Tự lại thêm một tầng. Là bác sĩ, vốn là phải làm chuyện cứu người, chạy đến công ty chỉ biết ảnh hưởng công việc bình thường thôi, mặc dù cậu ta ở đại học cũng học thêm ngành Quản Trị Doanh Nghiệp. Cũng không biết Đại lão Tống gia nghĩ thế nào, cố tình muốn cậu ta tới công ty làm việc mới cam tâm.

"Ba hẹn gặp lại." Lấy được cam kết, tiểu công chúa ngoan ngoãn nắm tay mẹ đi đến cửa hàng đồ ngọt đối diện.

"Mẹ, con còn muốn một cây kem, có được không?" Sở Dao Nguyệt thoải mái ngồi trên ghế chơi ghép hình.

"Con ngồi ở đây, không được đi đâu đó. Mẹ đi tới bên kia." Phục vụ vừa mới đi, Ngưng Lộ ngại lại kêu người ta tới đây nữa, dù sao từ đây đến đó cũng không xa, cô tự đi được rồi.

"Con biết rồi mẹ." Sở Dao Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Xin chào quý khách." Từ lối vào truyền đến giọng nữ cứng nhắc, đi vào là một người đàn ông lịch sự, nhã nhặn, phong độ của người trí thức khiến người ta nhìn một cái cũng biết là một học giả bụng đầy kinh luân.

Đường Tĩnh Đằng không thể tin vào mắt mình, bóng lưng người phụ nữ kia quen thuộc như vậy, sẽ không phải là người kia anh biết chứ?

Anh sửng sốt.

"Quý khách còn cần gì nữa không?" Nhân viên trước quầy nhẹ giọng hỏi.

"Không cần, cảm ơn!" Ngưng Lộ không để ý đến có người đi vào, hơn nữa từ khi đi vào người kia vẫn nhìn chăm chăm cô. Cô cảm nước đá bào sau đó xoay người đi về phía con gái ngồi.

Giọng nói quen thuộc như vậy, gò má quen thuộc như vậy, không phải cô thì là ai? Cho dù đã xa cách nhiều năm, nhưng bóng dáng cô nhưng vẫn in trong tim anh. Biết rất rõ ràng không nên cũng không thể, anh vẫn không thể quên được thì làm thế nào?

"Ngưng Lộ, là em thật sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Tĩnh Đằng phát hiện giọng nói mình kích động cùng không tin như vậy.

Đang đi về phía con gái, Ngưng Lộ nghe có người gọi tên cô, lập tức sợ ngáy người. Trước kia lúc đi học, cô ít thân quen với bạn học, huống chi việc học của cô lại gián đoạn, cộng thêm lại có con nhỏ, căn bản cũng không có thời gian gặp gỡ người khác nhiều. Mấy năm này cô vẫn ở nước ngoài, vừa trở về không bao lâu sao lại có người nhận ra cô chứ? Huống chi là đàn ông nữa.

Nhưng giọng nói kia như từ chân trời xa xôi truyền đến, vừa xa vừa gần, vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

"Ngưng Lộ, anh là Đường Tinh Đằng, em quên anh rồi sao?" Anh đi nhanh đứng trước mặt cô, cẩn thận nhìn cô, nhìn cô nhiều năm không thấy lại chẳng thay đổi ở những nơi khác nhau. Trong mắt anh bắn ra chân tình cuộn cuộn và dịu dàng, đây là cô gái khiến anh không yên lòng mấy năm nay, rốt cuộc anh cũng gặp lại được cô! Nhưng ánh mắt kinh ngạc không thôi của cô là đã quên anh rồi sao?

Cô vẫn đẹp như vậy, thậm chí còn đẹp hơn 7 năm trước: tóc dài đến thắt lưng, lông mày và lông mi càng làm nổi bật khuôn mặt cô, lúc này đã hoàn toàn không nhìn thấy nét u buồn trên mặt cô, bây giờ hiện lên trên mặt cô chính là hải lòng, vui vẻ. Cô gái hai mươi bảy tuổi lại thêm đáng yêu thủy mị, thướt tha của phụ nữ trưởng thành, nhìn ra được cô sống rất tốt. Là vì ở bên người đàn ông cường thế họ Sở kia sao?

Nhưng anh nghe nói Sở Mạnh mấy năm trước đã không còn ở Sở Thành nữa. Sở dĩ anh đi nghe ngóng động tĩnh giới kinh doanh là vì trong tiềm thức còn muốn biết tin tức của cô. Mặc dù anh biết mình chẳng thể làm gì, nhưng trái tim sẽ không tự chủ được mà quan tâm trong lặng lẽ ...

Phần 2

"Đường đại ca. . . . . Là anh." Ngưng Lộ nhẹ nhàng gọi anh. Cô thật không ngờ sẽ gặp lại anh, cô hồi tưởng lại thì cảm thấy giống như vừa trải qua một vòng luân hồi dài như vậy. Người đàn ông này đã từng cho cô ấm áp, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại anh lần nữa.

"Ngưng Lộ, thật may, em vẫn còn nhớ anh." Vẫn là nụ cười quen thuộc mà ấm áp như vậy, đã nhiều năm vẫn chưa từng thay đổi.

"Anh. . . . . sao anh lại ở đây?" Mới gặp còn kinh ngạc, Ngưng Lộ khôi phục bình tĩnh. Trong cuộc sống cô không nhiều bạn bè lắm, thời gian gặp gỡ Đường Tinh Đằng cũng không lâu, nhưng anh đã coi cô như là một người bạn cũ.

"Cháu gái nhà anh chỉ định muốn ăn bánh ngọt tiệm này, tiện đường đi qua mua thôi." Anh cũng mới về nước không lâu, hôm nay vừa đúng đi thăm một số bạn bè cũ, chị gái gọi bảo tới đây mua bánh ngọt.

"Đường đại ca, trùng hợp thế sao. Có rảnh không bằng uống chung ly cà phê?" Ánh mắt nhìn qua chỗ khác, tiểu công chúa vẫn còn ở chỗ kia chơi ghép hình.

"Được, đứa nhỏ là. . . . ." Theo ánh mắt của cô, Đường Tinh Đằng cũng nhìn thấy cô bé nhỏ ngồi ngay ngắn trên ghế dựa. Dung mạo này giống cô như đúc, xinh đẹp vô song, làm sao có thể không có quan hệ với cô được?

"Đó là tiểu bảo bối nhà họ Sở em đấy." Vừa nói đến con gái nhà mình, Ngưng Lộ vui vẻ cười. Đi những bước nhỏ về bên cạnh Sở Dao Nguyệt, cúi đầu.

"Nguyệt Nhi, chào chú đi."

"Chú?" Sở Dao Nguyệt cuối cùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ chú trước mặt, mặc dù không giống với ba nhưng cũng là rất đẹp mắt. Tại sao cô chưa bao giờ gặp qua chú này?

"Tiểu bảo bối, chào con. Rất vui được gặp con." Nhìn cặp mắt giống cô như đúc, trong lòng Đường Tinh Đằng cảm giác mát mẻ nặng hơn. Nhưng giọng nói của anh vẫn dịu dàng như cũ.

"Chú, con tên là Nguyệt Nhi. Ba nói con là công chúa mặt trăng trên trời." Xem ra người nào ôn tồn nho nhã đến đâu cũng được hoan nghênh. Đường Tinh Đằng vừa mới ngồi xuống đã nhận được sự của hoan nghênh tiểu công chúa, bàn tay nhỏ đưa ra muốn bắt tay với người lớn.

"Nguyệt Nhi công chúa, chào con." Bàn tay nam giới thon dài ấm áp cầm bàn tay nhỏ mềm mại. Con gái chị hai cũng lớn như cô bé này, nhưng lại không được lòng người như Nguyệt Nhi, suốt ngày là tiểu yêu tinh gây họa.

"Xin hỏi hai người tự giới thiệu xong chưa? Xong rồi thì có thể ăn." Phục vụ đã đem điểm tâm ngọt lên hết rồi.

"Mẹ, con muốn ăn nước đá bào trước." Vừa nhìn thấy đồ ngọt thì vô cùng phấn khích, Nguyệt Nhi công chúa lập tức rút tay về, đưa tay cầm nước đá bào qua.

"Nguyệt Nhi, chậm một chút. Chú vẫn còn ở đây, không thể không có lễ phép." Con gái nhà cô lúc nào cũng ngoan, chỉ khi đối mặt với đồ ăn mình thích thì chẳng biết biến đâu mất rồi.

"Không sao, ngồi sao gây họa nhà anh cũng như vậy." Đường Tinh Đằng lơ đãng nói.

"Đường đại ca, nhà anh cũng có con rồi sao?" Đoán chừng mới vừa rồi gặp mặt còn quá kinh ngạc, Ngưng Lộ không nghe được Đường Tinh Đằng nói là cháu gái anh. Mà nói đến con, Ngưng Lộ đã là mẹ của hai đứa bé vô cùng vui vẻ. Nghĩ lại thì Đường Tinh Đằng nên sớm có con mới đúng, Đường đại ca còn lớn hơn cô mấy tuổi mà.

Năm đó, người đàn ông kia đã cùng cô đi qua khoảng thời gian cô đơn, bất lực, hôm nay cũng đã làm cha rồi. Cô cảm thấy vui vẻ vì anh, đúng, cảm thấy

vui vẻ.

Có lẽ hạnh phúc trong lòng mỗi người, trong tiềm thức cũng hi vọng bạn bè bên cạnh mình cũng có thể có được hạnh phúc.

"Anh còn chưa kết hôn. Là con gái của chị." Nhận lấy cà phê phục vụ đưa, Đường Tĩnh Đằng cảm giác giọng nói mình mang theo chút vị khổ sở, giống như là cà phê không thêm đường vậy.

Không phải anh không tốt, không có ai thích. Chị là vẫn không tìm được người anh muốn nhất, anh thà thiếu chứ không lạm. Những năm này, anh đem toàn bộ sức lực vào công việc nghiên cứu, giảng dạy mình thích. Đối với chuyện nam nữ không đếm xỉa đến, người nhà thúc giục cũng chỉ cười cho qua.

Không phải anh không muốn kết hôn, mà là không có một người có thể bước vào tim anh. Mặc kệ đối với ai, anh đều là nho nhã, lịch sự như nhau, vĩnh viễn sẽ không niềm nở thêm một chút.

"Chị?" Ngưng Lộ nhớ lại từng có gặp Đường Linh Chi một lần. Cô gái kiêu ngạo, có năng lực như vậy lại cam tâm tình nguyện một cuộc sống sinh con đường cái bình thường sao?

"Đúng vậy. Mấy năm trước chị anh đã kết hôn rồi."

"Vậy sao anh . . . ." Ngưng Lộ không dám mở miệng hỏi. Mặc dù trước kia bọn họ là bạn bè, nhưng vấn đề này hình như khá riêng tư.

"Không sao, Ngưng Lộ. Anh chưa kết hôn chỉ là bởi vì còn chưa tìm được cô gái để anh nắm tay cả đời thôi." Người con gái duy nhất khiến anh động lòng đời này cũng đã không còn hi vọng gì rồi.

"Đường đại ca, là anh yêu cầu quá cao rồi." Năm đó, trong trường học nhiều như vậy nữ sinh mê anh vậy mà!

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Những năm qua em sống tốt không?" Chuyện tình cảm cần nên nói tiếp sao? Dù sao người anh thích đang ở trước mặt nhưng lại không thể nói ra khỏi miệng.

"Chúng em rất tốt. Trong khoảng thời gian này mới từ Luân Đôn về." Ngưng Lộ cầm khăn giấy lau vụn bánh ngọt dính trên khóe miệng của tiểu công chúa tham ăn.

"Bọn em ở Luân Đôn? Trùng hợp thế sao?" Nói đến thành phố mấy năm nay mình vẫn nán lại, Đường Tĩnh Đằng hình như rất vui vẻ. Bởi vì anh dạy đại học ở Luân Đôn.

Giống như trên đất khách quê người gặp bạn cũ, bọn họ vui vẻ nói tới thành phố xa xôi mà quen thuộc. Từ Viện bảo tàng Anh đến phố lớn ngõ nhỏ ở Luân Đôn, bọn họ không chỗ nào không nói.

Cộng thêm Ngưng Lộ vì để cho mình càng thêm phong phú thì đã đi học văn học Anh, cũng gần với lĩnh vực Đường Tĩnh Đằng nghiên cứu. Cho nên bọn họ nói chuyện rất thoải mái.

Vui vẻ và thoải mái như vậy mãi cho đến khi một người đàn ông đẩy cửa vào, tiểu công chúa bên cạnh đang vui vẻ ăn mấy thứ linh tinh lớn tiếng gọi: "Ba." Mới dừng lại.

Sở Mạnh nhú mảy đi tới. Tại sao vợ anh lại trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông nhìn quen mắt như vậy?

Anh cũng chỉ là tới đây muộn nửa tiếng thôi, đã xảy ra chuyện gì sao?

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 2 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Ngoại truyện 3- Nợ cũ

Phần 1

"Sở Mạnh, anh đã đến rồi. Đây là Đường Tĩnh Đằng Đường đại ca, anh còn nhớ chứ?" Ngưng Lộ vui vẻ thấy chồng mình đi vào, lập tức đứng lên kéo cánh tay anh. Không chú ý tới người nào đó sắc mặt đã bất thường.

"Anh Sở, chào anh. Hi vọng không quấy rầy đến mọi người." Đường Tĩnh Đằng đứng lên lễ độ vờ tay. Vẫn là người đàn ông cường thế như trời. Thì ra là năm đó mình ngu như vậy, lại cho rằng cô không hạnh phúc. Nếu là thật, vậy hôm nay người đứng bên cạnh cô sẽ không phải là anh ta.

Thích một người không có sai, chỉ là thời gian sai thời.

"Anh Đường, hân hạnh được gặp." Dù trong lòng đã nổi khùng, nhưng trên mặt anh vẫn bình tĩnh như thường.

Hai người đàn ông, nhìn như nắm tay, rất nhẹ rất nhạt.

"Tôi không quý rầy hai người nữa, Ngưng Lộ, có cơ hội chúng ta hẹn gặp lại. Tiểu công chúa, hẹn gặp lại." Đường Tinh Đằng không phải đứa ngốc, biết người đàn ông trước mặt đã mất hứng, chỉ là không có biểu hiện ra mà thôi. Gặp lại, còn có cơ hội gặp lại sao? Hay là không bao giờ gặp nữa?

"Hẹn gặp lại chứ." Tiểu công chúa của chúng ta vừa ăn đồ vừa nói không rõ.

"Đường đại ca, hẹn gặp lại. Đúng rồi, chừng nào anh sẽ đi Luân Đôn?" Cô gái nhỏ hoàn toàn bị hạnh phúc bao phủ, căn bản không có cảm thấy thân thể người đàn ông bên cạnh đã từ từ trở nên cứng ngắt.

"Đầu tháng sau thôi. Đến lúc đó có thời gian chúng ta sẽ liên lạc lại." Đường Tinh Đằng đi qua mặt, cười nhạt. Chỉ sợ là người đàn ông bên người cô kia không muốn cho bọn họ gặp lại thôi?

"Được. Tạm biệt!" Ngưng Lộ nhìn bóng dáng anh rồi đi ngọt ngào cười. Đường đại ca thật sự là một người đàn ông rất tốt, tính khí được, tính tình rất trầm tĩnh, học thức lại phong phú, là một người bạn hiếm có. Cũng không biết tên đàn ông tính tình không tốt nhà mình có đồng ý cho cô kết bạn nam không, đoán chừng là khá khó.

"Ba, ba không vui sao?" Cuối cùng Sở Dao Nguyệt từ trong đồng thức ăn mê người đứng lên, đưa tay nhỏ về phía ba muốn ôm.

"Không có. Tiểu công chúa vui về không?" Thấy khuôn mặt nhỏ đáng yêu của con gái, con giận có lớn hơn nữa cũng giảm bớt. Sở Mạnh cầm khăn ăn trên bàn lên nhẹ lau vụn bánh ngọt trên khóe miệng con gái.

"Vui về. Hôm nay con với mẹ cùng nhau nhảy. Mẹ nhảy không đẹp như Nguyệt Nhi." Ở trong lòng ba, tiểu công chúa của chúng ta bắt đầu thao thao bất tuyệt nói chuyện nhỏ hôm nay.

"Bảo bối, hôm nay còn muốn đi nơi nào chơi nữa không?" Sở Mạnh sửa sang lại mái tóc bay loạn trước trán con gái, cúi đầu nhẹ giọng hỏi, hoàn toàn không để ý tới mẹ đứa nhỏ ở một bên trợn mắt.

Không sai, chính là tâm trạng anh cực kỳ khó chịu. Thấy cô cùng một tên đàn ông khác cười đến vui vẻ như vậy, chưa kể còn lưu luyến không rời hỏi thăm thời gian gặp mặt lần sau, điều này làm sao anh có thể vui vẻ chứ?

Anh vẫn cho là anh sẽ không còn thấy hành vi ấu trĩ như vậy. Nhưng hôm nay anh phát hiện anh quá sai, không phải anh hào phóng không so đo, mà là những năm gần đây cho tới bây giờ cô từng chưa có những hành vi nhìn như thân mật với người đàn ông khác.

Nhưng mới vừa rồi, cô lại có thể cùng thằng đàn ông khác cười ngọt đến như vậy.

Thì ra độc chiếm của mình đối với cô đáng sợ như vậy, đáng sợ đến mức không muốn cho cô có bất kỳ dính dáng nào đến người đàn ông khác. Bạn bè? Giữa nam nữ vĩnh viễn không có quan hệ bạn bè đơn thuần. Huống chi người kia đã từng rình mò phụ nữ của anh, làm sao anh có thể cho bọn họ gặp mặt lại chứ?

Nhưng mà, anh biết, cô rất vui về! Anh phải làm sao mới được? Chuyên quyền độc đoán ngăn cản cô sao? Trước kia có lẽ anh sẽ thế, nhưng bây giờ, sau khi anh và cô yêu nhau, hiểu nhau, anh không còn muốn như vậy.

Vậy cũng chỉ có khổ mình, đem toàn bộ bất mãn vào nuốt trong bụng đi! Đáng chết, mùi vị như vậy thật sự là cực kỳ khó chịu.

"Ba, Nguyệt Nhi muốn về nhà rồi." Giọng nói trẻ con non nớt nhỏ dần, cuối cùng, sau khi nhảy nhót hơi mệt lại ăn uống no say, tiểu công chúa chúng ta nằm sấp trong ngực ba ngủ thiếp đi.

"Vậy bây giờ chúng ta về nhà." Dem đầu con gái để vào vị trí bả vai thích hợp, Sở Mạnh không nhìn người phụ nữ gần người đó nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

"Sở Mạnh, anh. . . . ." Ngưng Lộ không biết hôm nay anh làm sao? Bình thường anh tới đón cô cũng sẽ một tay ôm con gái một tay khoác vai cô cùng đi.

Nhưng anh thế nhưng không để ý tới cô! Sau khi cô chạy đến bên cạnh anh, mở cửa xe để tiểu công chúa Sở gia vào ghế sau.

Người đàn ông này, thật sự khó hiểu. Rốt cuộc anh đang giận cái gì?

Dọc theo đường đi, bọn họ một câu cũng không có nói. Ngưng Lộ cẩn thận quan sát gò má lạnh lùng của anh. Không phải là cô chọc anh giận chứ? Hình như không có mà? Mới vừa rồi ở trong điện thoại bọn họ không phải còn tốt sao?

Vậy rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ là công việc không thuận lợi? Không trách được anh lâu như vậy mới tới.

"Sở Mạnh. . . . ." Giọng nói kéo thật là dài rất dài, nhìn anh còn không để ý đến cô.

"Ừ." Lại tức giận còn chưa nhẫn tâm không trả lời cô, nhưng chỉ là một đơn tiết nhẹ nhàng mà thôi, ánh mắt vẫn nhìn phía trước chăm chú, nhìn cũng không nhìn cô một cái.

"Sở Mạnh, anh biết không? Đường đại ca đang dạy đại học ở Luân Đôn, anh ấy . . . . . Sở Mạnh, anh làm gì vậy? Không cần lái nhanh như vậy." Ngưng Lộ còn muốn nói tiếp nhưng theo quán tính bị tốc độ xe tăng nhanh bất ngờ của anh làm ngã về phía trước, may là có cài dây an toàn, bằng không nhất định cô sẽ hôn kính chắn thủy tinh.

Cô còn dám nói thêm câu nào về tên kia nữa, anh nhất định sẽ giận đến ném cô xuống xe.

"Sở Mạnh, anh đi chậm một chút. Đầu em choáng!" Ngưng Lộ đỡ trán mình, người đàn ông này, hôm nay thật sự có vấn đề.

Bọn họ như thế này có tính là chiến tranh lạnh đúng nghĩa không? Chắc là không, cùng lắm chỉ là anh đơn phương hôn dỗi mà thôi.

Kể từ ngày đó sau khi về đến nhà, anh cũng không nói với cô, cô chủ động tìm anh nói chuyện, anh vẫn không trả lời, nhiều lắm là từ trong mũi ngâm lên một tiếng "ừ". Người đàn ông này, diễn tuồng nào chứ?

Ban ngày thì như vậy, nhưng buổi tối anh thay đổi thành một con người khác.

Giống như là muốn trừng phạt cô vậy, ở trên giường không ngừng giầy vò cô. Hơn nữa người đàn ông kia căn bản cũng không có chú ý sức lực của mình, chính cô đến lệ rơi đầy mặt, điên cuồng khóc lóc, cầu xin thương xót tha thứ vẫn không muốn bỏ qua cho cô.

Giống như bây giờ vậy . . . . .

"Sở Mạnh, dừng lại . . . ." Loại kích thích điên cuồng này khiến cô không chịu nổi, sợ hãi ngập đầu, cô khóc lóc cầu xin tha thứ.

"Muốn anh ra ngoài? Cầu xin đi." Anh thở gấp bên tai cô.

"Chồng, chồng ơi, xin dừng lại. . . . . A!" Mang theo giọng nói yêu kiều, ngọt ngào không ngừng vang trở lại, vẫn như cũ không hề có tác dụng. Vào lúc này thời gian không có bất cứ ý nghĩa gì cả.

Nhưng người đàn ông kia hình như quyết tâm muốn hành hạ cô, không để ý tới tiếng cô cầu khẩn, bừa bãi tìm kiếm khoái cảm mình muốn. Cô nặng nề thở hổn hển, thờ ơ thì nhiều, hít vào thì ít, hô hấp biến thành một chuyện vô cùng khó khăn. Anh không phải muốn chính cô tới chết thật chứ? Tên đàn ông đáng chết này thật là quá đáng.

Cơ căng thẳng, mồ hôi đầm đìa, rốt cuộc cô không chịu nổi kích thích như vậy, trước mặt bỗng tối sầm, đã bất tỉnh. Trước khi hôn mê, trong ý thức cô chỉ nghĩ, sáng sớm ngày mai cô nhất định phải hỏi rõ ràng, cuối cùng anh bị cái gì?

Cái mà cô gọi là sáng thức dậy, lúc cô mở mắt ra thì cũng đã biết quá muộn, hiện tại ít nhất cũng là buổi trưa. Nếu như còn là buổi sáng, tiểu công chúa đã sớm tới gọi cô, nhưng hôm nay con gái không có tới, chẳng lẽ là ba cha con nhà họ Sở đáng ghét kia đã đi ra ngoài?

Chỉ có khả năng này thôi, bằng không trong nhà sẽ không yên tĩnh như thế.

Hai tay vịn cái hông sắp gãy, Ngưng Lộ chậm chậm đi vào phòng tắm, cô dùng nước ấm ngâm thân thể. Nếu tiếp tục mặc anh làm càn như vậy nữa, thân thể cô sẽ hỏng mất.

Phần 2

Rất tốt, thật sự rất tốt.

Sau khi để mình ngâm thoải mái trong bồn nước nóng, bắp thịt toàn thân đau nhức cuối cùng cũng dễ chịu một chút. Nhưng đợi cô ra khỏi phòng, bước xuống lầu thì phát hiện bọn họ bỏ lại cô một mình ra ngoài thật.

Dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn, trên tờ giấy ghi chú có viết: Mẹ, chúng con đến nhà ông ngoại. Bữa sáng giữ ấm trong tủ. Phía sau còn một khuôn mặt cười thật to. Chữ là Sở Trí Tu viết, mặt cười là Sở Dao Nguyệt vẽ.

Cái người đàn ông đáng ghét đó, ngay cả một chữ một câu cũng không để lại. Hừ. Anh ta giỏi lắm! Lạnh nhạt cô còn muốn ngược đãi cô sao? Chờ tới bọn họ về cô phải tính sông phẳng món nợ này, không thể giống như cô vợ nhỏ chịu tội oan giống mấy ngày qua được. Muốn xử cô cực hình, cũng phải ra tội danh mới được chứ?

Được rồi, thật ra thì không cần chờ đến tối, lúc cô lấy ra vốn phải là buổi sáng ra ngoài, ly sữa tươi nóng hổi mới uống một nửa, trứng ốp la trong đĩa đang muốn đưa vào miệng thì cái tên đáng ghét đó đã về.

Khóa lại cửa thì thấy cô ăn điểm tâm, anh cũng chỉ là dùng khoe mắt nhìn một chút rồi trực tiếp đi về phía thư phòng.

"Rằm" một tiếng, uống sạch ly sữa tươi trên bàn, Ngưng Lộ oán hận cắn bánh mì sandwich. Sở Mạnh, anh nhất định phải như vậy thật sao?

Được, em thấp tùng anh đến cùng. Nhưng muốn khai chiến trước có phải cô nên ăn no bụng trước không? Bằng không sao cô có thể là đối thủ của anh

chứ. Hừ! Em ăn.

Cô vợ nhỏ đã ăn uống no đủ, trên chân còn mang dép phòng bếp, nhưng khí thế không giảm mà xông tới phía thư phòng.

"Rầm!" một cái đập cánh cửa dày ra, dùng sức quá lớn, cánh cửa thậm chí đập vào tường, phát ra tiếng vang rất lớn.

Người đàn ông xoay người lại đối mặt từ đầu tới cuối cũng không có mở miệng, anh không chút cử động nhìn chằm chằm laptop trước mắt.

"Sở Mạnh, em muốn nói chuyện với anh." Bước tới gấp laptop anh lại. Để anh không còn phớt lờ cô nữa.

"Nói chuyện gì?" Cô gái này, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa sao? Anh chính là đang đợi, đợi cô chủ động tìm anh nói chuyện. Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh rồi.

"Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi sao?" Ngón tay mảnh khảnh tức giận chỉ anh. Sao lại có người vô lại thế chứ? Những năm gần đây anh yêu cô, cưng chiều cô khiến cô hầu như quên anh đã từng là một tên khó ưa cỡ nào. Mà cái tên khó ưa này ẩn náu nhiều năm cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly rồi.

"Anh không hiểu chuyện gì mà không biết xấu hổ hỏi?" Hai tay vòng trước ngực, Sở Mạnh dựa cả người vào lưng ghế. Cái cô vợ này, thật sự là càng ngày càng hung hăng. Có điều, chỉ cần đối với anh là được, mặc kệ là cô dịu dàng hay là hung hăng, người đàn ông cô muốn đối mặt, chỉ có thể là anh.

Xem ra quá sùng cô tới trời, cô đã quên mất người đàn ông như anh là ai. Lại dám cười ngọt ngào với thằng khác như vậy sao?

"Anh. . . . . Sở Mạnh, đồ xấu xa. Lời như vậy anh cũng nói được sao? Ban ngày thì mặt lạnh như băng với em, buổi tối còn. . . . ." Đồ mặt, không nói ra miệng được. Cô cũng không vô si hạ lưu như anh, cái gì cũng nói được.

"Buổi tối như thế nào?" Cuối cùng khóe miệng cũng nhếch lên.

"Anh còn cười được? Còn dám cười? Toàn thân em đều đang đau, anh lại dám cười?" Thật sự không nhịn nổi nữa, một thân bỏ nhào về phía trước, trực tiếp ngồi lên đùi anh, tay nhỏ nắm chặt thành quyền không ngừng đánh vào lồng ngực cứng rắn. Không có việc gì sao phải phát triển khỏe mạnh vậy chứ? Làm hại tay cô đánh đến đỏ mà chỉ như gãi ngứa anh.

"Được rồi. Lúc đánh anh thân thể không đau sao? Hả?" Dễ dàng khống chế hai tay cô. Chỉ về sức lực của cô, cũng không khác gãi ngứa cho anh là mấy.

"Sở Mạnh, sao anh có thể ức hiếp em như vậy chứ? Anh, thật sự là rất quá đáng!" Rốt cuộc anh có hiểu được cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc không?

"Anh ức hiếp em ở đâu hả?" Sao lại có người đáng trách vậy chứ!

"Anh ở đâu cũng ức hiếp em hết." Có ý ở trong lòng anh uốn éo.

"Em còn cử động nữa, anh sẽ ức hiếp em tới không dậy nổi thật đó." Lá gan thật sự là càng lúc càng lớn, ngồi trên đùi anh còn dám nhích tới nhích lui.

"Rốt cuộc anh giận em cái gì chứ?" Dừng giãy dụa, tên cầm thú này cũng không phải là nói láo, cô còn nhúc nhích nữa, anh nhất định sẽ tàn ác chinh cô. Chỉ là mấy phút ngắn ngủn, cô rõ ràng cảm thấy "anh" đã bị "thức tỉnh".

Ánh mắt anh nóng bỏng, trong con ngươi có hai ngọn lửa đang hùng hực cháy. Tình huống trước mắt rất không cho phép cô lạc quan, cho nên vẫn nên thức thời chút.

"Cuối cùng cũng biết anh tức giận? Có sợ không?" Nhìn cô vợ nhỏ mặt mũi ngồi phịch trong ngực, anh cực kỳ đau lòng. Nhưng vì để sau này không xảy ra chuyện như vậy nữa, anh vẫn nên nhịn mới được.

"Sợ. Sở Mạnh, về sau không cần lại tức giận có được không?" Bộ dáng anh tức giận thật đáng sợ cũng quá đáng ghét. Nhưng sao anh phải tức giận?

"Được. Về sau chỉ cần em không qua lại quá thân mật với đàn ông khác, anh sẽ không tức giận. Cũng không thể cười ngọt ngào như vậy, biết không? Ngưng Nhi, em là của một mình anh." Cô khóc, cô cười, cô tủi thân, cô vui vẻ đều chỉ có thể đối với một mình anh. Tên khác cút càng xa càng tốt! Anh chính là người ác bá như vậy.

"Được!" Cô gái bị lạnh nhạt mấy ngày, một lần nữa trở về dịu dàng trong ngực anh, nghe giọng nói cưng chiều của anh, không biết mình đã lại bị bao lấy.

"Đây mới là cô gái ngoan của anh." Giống như là phần thưởng khi cô nghe lời, anh ở trên môi cô hôn nhiều cái.

"Đợi đã. . . . ." Cô vợ nhỏ cuối cùng lấy lại tinh thần từ lời ngon tiếng ngọt, ngẩng mặt lên, nghi ngờ nhìn khuôn mặt thoải mái của anh, đáng ghét, sâu trong đôi mắt cũng mang ý cười.

Anh nói gì? Qua lại thân mật với người đàn ông khác? Những năm gần đây bên cạnh cô trừ anh ra, miễn cưỡng còn có thể gọi là đàn ông thì chỉ có Sở Trí Tu, cô còn qua lại thân mật với người đàn ông khác sao? Sau khi đến Luân Đôn, mỗi ngày cô phục vụ cho hai đứa nhỏ đã đủ bận, còn bớt chút thời gian ra ngoài để tránh tách biệt với xã hội, ở đâu thời gian qua lại với người khác? Đùng bảo là đàn ông, cả phụ nữ cũng ít nữa.

Hơn nữa, lúc nào thì cô có cười ngọt ngào với người đàn ông khác chứ?

"Hả?" Nhưống lông mày lên hỏi. Thì ra là cũng không có để lừa gạt như vậy.

"Em qua lại với người đàn ông khác khi nào? Sở Mạnh, anh để em mang tiếng xấu sao?" Lần nữa đưa ngón tay ra chọc anh.

"Không có sao?" Ai đó cũng không tin mình nhìn hoa mắt.

"Không có." Ở đâu ra đàn ông chứ?

"Tiệm bánh ngọt." Nếu như cô không thừa nhận, anh không ngại nói cho rõ ràng. Anh muốn cô hoàn toàn hiểu, người đàn ông kia tuyệt đối không thể trở lại.

"Anh nói là Đường đại ca?" Che cái miệng nhỏ lên tiếng kinh hô.

Cái tên đáng chết này! Sao lại coi bạn bè cũ của cô thành tình địch chứ? Không thể phủ nhận, ban đầu có lẽ Đường đại ca có chút tình cảm với cô. Nhưng đã qua nhiều năm rồi, bọn họ còn lại cũng chỉ cũng chỉ là một phần tình bạn trong sáng thôi.

Phần 3

"Còn dám gọi nữa?" Một cái đánh giòn giã vang lên trong thư phòng yên tĩnh. Trời ạ, thật đáng buồn! Vậy mà bị đánh.

"Em với Đường đại ca căn bản chẳng có gì cả. Anh làm sao vậy? Chẳng lẽ em không thể kết giao bạn bè sao?" Người đàn ông này không phải muốn hạn chế tự do của cô chứ?

"Có thể kết giao bạn bè, nhưng chỉ là bạn nữ giới. Hẳn ta thích em, em không thấy được sao?" Ngụ ngôn! Nói đến phần sau anh đã nghiêng răng nghiêng lợi. Vợ anh làm sao có thể thả ra ngoài cho thằng khác dòm ngó chứ?

"Nào có? Bọn em chỉ là. . . ." Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, nhưng trước vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô không nói ra miệng. Anh vậy mà nhìn ra được Đường đại ca thích cô? Có phải là đàn ông nhìn đàn ông đều tương đối chính xác không?

"Không có chỉ là. Về sau cách tất cả đàn ông xa một chút." Cầm tay nhỏ của cô, đếm từng ngón từng ngón tay ngọc anh yêu thích, thân nhiên giao phó cũng là ra lệnh.

"Anh đang ghen sao?" Miệng Ngưng Lộ mở ra thật to. Cười nhẹ tới gần phía trước, cẩn thận nhìn về mặt anh không đổi sắc.

"Anh ghen."

"Hả?" Anh lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, ngược lại hù cô sợ. Anh thế nhưng ở trước mặt cô nói anh ghen? Không phải anh uống lộn thuốc chứ?

"Anh ghen kỳ quái lắm sao? Thấy em với người đàn ông khác cười vui vẻ như vậy, chỗ này của anh sẽ rất khó chịu." Kéo tay cô qua đặt vào ngực, ánh mắt anh cực kỳ nghiêm túc.

Anh ghen không kỳ quái, kỳ quái là thái độ anh thừa nhận.

"Sở Mạnh. . . ." Ngược mắt nhìn thẳng anh. Sự thẳng thắn bộc trực của anh khiến cô đau lòng. Anh có thể yêu cầu cô như vậy, vậy cô có phải cũng có thể đưa ra một vấn đề không tính là quá đáng không?

"Có lời gì thì hỏi đi. Anh nhất định sẽ nói thật cho em biết." Trên gương mặt cô viết nghi ngờ. Anh còn có chuyện gì gạt cô sao? Đầu óc nhớ lại một lần, ngạo từ chuyện bên ngoài, chắc là không có. Chỉ là, chuyện kia chỉ có anh và A Tự biết mà thôi, A Tự không thể nào nói cho cô biết. Vậy thì là cái gì chứ?

"Anh, trước kia từng có phụ nữ khác không?" Ở trong lòng nghĩ tới nghĩ lui nhiều lần, cuối cùng vẫn nói ra. Thì ra là cô không hỏi không có nghĩa là cô không quan tâm, không muốn biết. Nhưng mà vấn đề ngược như vậy, có phải hỏi vô ích không? Anh là người chồng lớn hơn cô gần 9 tuổi, lúc cô là một đứa trẻ thì anh đã trưởng thành, dựa vào thân phận và điều kiện của anh cho dù anh không chủ động đi trêu chọc người khác thì cũng sẽ có phụ nữ chủ động đưa tới cửa.

Nhưng mà, cô vẫn hỏi. Bởi vì cô cảm giác mình quan tâm! Đặc biệt là lần đó, anh mang theo mùi vị người phụ nữ khác về ức hiếp cô, cô cho là mình sẽ lãng quên, thật ra cho đến bây giờ, cô phát hiện, cô thật sự quan tâm, chuyện kia chính là cái gai mắc ngang trong lòng cô, không nghĩ nữa sẽ không đau, nhưng nó sẽ luôn ở nơi đó.

"Ngưng Nhi. . . ." Lần này, trên mặt người đàn ông nào đó hiện vẻ khấn trương. Tại sao cô muốn hỏi vậy? Anh nên trả lời cô thế nào?

"Anh chỉ cần trả lời em có hay không là được, không cần nói cái khác." Ngưng Lộ tự nhận là mình hỏi rất bình tĩnh, nhưng tại sao tay nắm quần áo anh lại có chút run lên.

". . . . . Có."

Rất tốt, vô cùng tốt! Người đàn ông này, người yêu cô không dối trá. Anh sẽ không nói dối cô, phải nói là anh khinh thường nói dối. Cuộc sống hầu như xuôi buồm thuận gió, đã từng có gia thế đáng để kiêu ngạo, bề ngoài ưu tú, đầu óc thông minh, cần bản anh không cần đi nói dối.

Nhưng tại sao anh không thể lừa cô? Ngọt ngào một phút trước bỗng chốc biến vị. Là cô tự tìm sao?

"Từng có bao nhiêu người?" Nếu đã hỏi, không bằng hỏi đến cùng đi! Không mình bạch chỉ làm mình mệt mỏi. Ai bảo anh quá đáng như vậy, ngay cả quyền lợi kết giao bạn nam thông thường cũng không có, vậy không phải cô cũng có quyền lợi yêu cầu anh tương tự sao? Làm như vậy có hơi quá đáng không?

". . . . ." Cái này có quan trọng không? Bây giờ nói cái này có quan trọng không? Sở Mạnh nhìn kĩ vào khuôn mặt nghiêm túc của cô. Những năm tháng thời niên thiếu hoang phí với bạn bè anh nên nói với cô như thế nào đây? Hơn nữa cô có thể chấp nhận không?

Anh không phải là người đàn ông lạm tình, nhưng anh thừa nhận anh đã từng có tò mò với phụ nữ, từng có năm tháng theo đuổi dục vọng. Nhưng anh chưa từng chìm đắm vào chuyện nam nữ. Đối với anh mà nói, chỉ là công việc xả stress thôi.

Ngưng Nhi, em muốn đáp án như thế nào?

"5 người?" Tại sao anh trả lời vấn đề cô lâu như vậy? Khó như vậy sao? Hay là nhiều tới mức anh cũng không nhớ?

". . . . ." Vẫn là trầm mặc.

"10 người?" Nhiều như vậy sao?

". . . . ."

"Chẳng lẽ là 100 người? Sở Mạnh, anh không cần dựa gần em như vậy." Sao anh có thể như vậy? 100 người là cái khái niệm gì? Cô không muốn sống nữa, vừa nghĩ tới anh từng hôn nhiều phụ nữ như vậy, cô không cách nào chịu đựng được. Trực tiếp tránh cái ôm của anh, Ngưng Lộ đẩy tay anh ra.

"Ngưng Nhi. Không cần nghĩ bậy, sao có thể có nhiều như vậy chứ?" Sở Mạnh cảm giác đầu mình sắp nổ tung. Được rồi, đều do năm nào không khống chế được mình, để A Tự xuống tay. Nhưng mà, 100 người? Rốt cuộc cái đầu nhỏ của cô chứa cái gì? Anh không phải ngựa đực có được không?

"Vậy anh nói đi, có bao nhiêu người?" Cô chính là muốn hỏi ra.

"Ngưng Nhi. . . . ." Bao nhiêu người? Sao anh lại đi nhớ chuyện này chứ? Căn bản anh cũng không nhớ anh đã từng quan hệ với bao nhiêu phụ nữ. Hơn nữa đều đếm hết mười đầu ngón tay rồi, nhưng muốn anh nói với cô thế nào đây?

"Không nói ra chính là rất nhiều hả?" Sau một phút nước mắt tràn ra.

"Ngưng Nhi, đừng khóc nữa được không?" Thấy cô rơi lệ, tim anh rối loạn, đi tới muốn ôm cô vào ngực.

"Sở Mạnh, không cho anh đụng em. Trước khi anh nghĩ ra là có bao nhiêu người, em không muốn để ý anh." Giống như là chán ghét đẩy anh ra.

"Ngưng Nhi. . . . ." Người đàn ông nào đó đau đầu nhưức óc, lại không thể ép buộc cô. Rõ ràng là anh muốn mượn cơ hội này không để cô có dính dáng đến người đàn ông khác, nói thế nào cuối cùng lại đến trên người anh? Hơn nữa còn là vấn đề nhạy cảm như vậy?

"Sở Mạnh, em chán ghét anh. Tạm thời không muốn để ý anh, em muốn yên tĩnh một mình. Anh không cần tới đây. . . . ." Đôi mắt rung rung, Ngưng Lộ từng bước hướng ra phía cửa thư phòng, mà người đàn ông bị uy hiếp lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cô càng chạy càng xa.

Cửa thư phòng bị cô đóng lại, mặc dù, bên trong truyền đến tiếng vang lớn, tiếng đồ đạc vỡ dưới đất, giống như có trái bom ở nổ tung ra.

Động đất sao? Tại sao cả phòng ốc cũng run rẩy?

Cô nói cái gì? Yên tĩnh một mình? Vì chuyện này mà muốn yên tĩnh một mình? Được, anh để cô yên tĩnh.

Làm sao chuyện lại đi theo hướng này vậy?

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 3 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Ngoại truyện 4- Chiến tranh lạnh

Phần 1

Cuộc sống vợ chồng Sở Thị ngọt ngào bỗng chốc biến thành chiến tranh lạnh, nói đúng hơn, cũng không nên gọi là chiến tranh lạnh. Chiến tranh lạnh như vậy, hai bên vợ chồng chính là không nói chuyện, không tiếp xúc, nhưng trong lòng đều đang tức giận.

Nhưng bọn họ lại không giống, Ngưng Lộ đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, giống như ngày thường, ăn cơm, ngủ, dẫn tiểu công chúa đến lớp múa.

Sở Mạnh cũng rất bình tĩnh, bồi “em xã” ăn cơm, tắm bộ, ngủ, thỉnh thoảng đến chỗ A Tư, tất cả đều như trước kia, nhưng kỳ thật, cái gì cũng không giống.

Không khí quái dị như vậy làm hai bạn nhỏ Sở gia cũng nhạy cảm phát hiện ba mẹ khác thường.

Ba mẹ của bọn họ, cùng nhau ngồi trên ghế sofa lon mềm mại xem ti vi nhưng không còn có tiếng làm nũng ngọt ngào, bóc đồng ăn vạ của mẹ, cũng không có tiếng ba dịu dàng dụ dỗ cùng bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Vậy bây giờ phải làm sao mới được? Bây giờ nhìn lại bọn họ, giống như là người xa lạ, đã từng quen thuộc nhất, hôm nay đã thành xa lạ.

"Nguyệt Nhi, em đi gọi mẹ đi." Bóng dáng một lớn một nhỏ ở cầu thang lầu hai lặng lẽ nhìn xuống.

"Anh hai, em không muốn. Em thấy ba mất hứng rồi!" Sở Dao Nguyệt mới hơn hai tuổi đã biết về mặt ba không cười như vậy chính là tức giận. Mặc dù bình thường ba rất cưng cô bé, nhưng thấy như vậy cô vẫn không dám đi xuống.

"Vậy chúng ta đi ngủ thôi." Sở Trí Tu kéo tay em gái đi về phòng cô bé. Mặc dù là gan rất lớn, nhưng muốn chọc giận ba cậu, da cậu cũng căng cứng ra rồi.

"Anh hai, kể chuyện em nghe đi."

"Được. Nguyệt Nhi muốn nghe cái gì?"

"Em muốn nghe. . . . ." Âm thanh đoạn hội thoại nhỏ nhỏ dần dần mất hẳn trong màn đêm yên tĩnh.

Ngưng Lộ biết các con đều lo cho cô, nhưng bọn nhỏ lo cái gì chứ? Cô là người lớn, cô tất cả đều bình thường, ăn ngon ngủ được, cô chỉ là, chỉ là không muốn nói chuyện mà thôi, cô muốn suy nghĩ, nghĩ kỹ chuyện của mình, đợi cô suy nghĩ rồi là tốt thôi.

Muốn trách thì trách tổ chất thần kinh cô là được, trước kia rõ ràng không cần, tại sao sau khi đã kết hôn nhiều năm chột đi so đo chuyện như vậy?

Sở Mạnh cũng không cách nào mở miệng, anh không biết phải nói cái gì, phải nói thế nào. Thật ra thì bây giờ anh đang ở trong nỗi sợ hãi vô cùng xa lạ, đây tất cả đã phát triển đến mức anh không cách nào nắm trong tay.

Mà anh ghét nhất chính là không cách nào nắm trong tay, như vậy khiến anh bất lực, rất thất bại.

Ban đêm yên tĩnh, mấy đứa nhỏ trong nhà đã sớm ngủ, đã không biết trên TV chiếu chương trình gì. Hai người lớn cứ như vậy lẳng lặng ngồi nơi đó, không có ai mở miệng nói chuyện, cũng không có ai chủ động về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Trầm mặc, trở thành đại danh từ duy nhất giữa bọn họ.

Anh như vậy tính là gì? Không giải thích, không tức giận, cũng không để ý tới cô, chỉ là thâm trầm nhìn cô. Bầu không khí ngọt ngào như vậy khiến Ngưng Lộ không chịu được nữa, ném điều khiển trong tay xuống, đứng dậy đi lên lầu.

Đúng, cô thừa nhận là mình lòng dạ hẹp hòi. Nhưng sao anh cứ mặc cô suy nghĩ lung tung tiếp như vậy? Cho dù là lừa gạt cô cũng không được sao?

Cổ nén nước mắt đi qua bên cạnh anh thì không chế được mà rơi lệ.

"Ngưng Nhi. . . ." Hai tay có lực từ phía sau ôm lấy cô. Sở Mạnh ôm cô thật chặt vào ngực, không để cô nhúc nhích nửa phần. Bảo bối của anh, rốt cuộc muốn tức đến lúc nào nữa? Rốt cuộc muốn anh làm sao?

Muốn lừa gạt, muốn giấu giếm, thật ra thì rất dễ dàng. Lừa gạt cả đời, nhưng thật ra đơn giản nhất, khó khăn nhất là không muốn lừa gạt.

Anh muốn cô thấy rõ con người thật của anh, anh trước kia, anh bây giờ còn có anh tương lai. Chuyện đã qua anh không cách nào thay đổi, năm đó cô vẫn là bạn gái Sở Khương, kể từ lần đầu tiên gặp cô ở vườn hoa Sở gia, anh chưa từng nghĩ tới anh và cô sẽ lại gặp nhau, dù là anh thích người ta đến chết. Nhưng ông trời an bài cho bọn họ gặp nhau lần nữa, để cho bọn họ đi vào cung điện hôn nhân, cũng làm cho bọn họ yêu nhau say đắm.

Nếu muốn yêu, vậy sẽ phải yêu con người anh hoàn chỉnh. Nếu như sớm biết sẽ có ngày cùng cô yêu nhau khắc sâu trong lòng thể này, anh nhất định sẽ không buông thả bản thân, quyết không. Nhưng chuyện đã qua, anh không thể thay đổi gì cả.

Điều duy nhất anh có thể cam đoan với cô là, kể từ có cô, anh chưa từng để người phụ nữ nào vào mắt, tương lai trừ cô cũng không thể có người khác.

Ngưng Nhi, không cần tiếp tục giận anh nữa, có được không?

"Em muốn đi ngủ." Người đàn ông này, thật sự là quá ghê tởm. Muốn giãy giụa, chỉ cần anh không buông tay, cô vĩnh viễn chạy không khỏi. Cái ôm quen thuộc mà ấm áp như vậy chỉ làm lòng cô thêm xót xa thôi.

"Anh cũng muốn ngủ." Cô lại khóc nữa, cô vợ nhỏ này, luôn biết dùng cách gì lăng trì trái tim anh.

"Em không muốn ngủ với anh." Sao càng khóc càng lớn tiếng thế này?

"Ngưng Nhi, đừng khóc nữa có được không? Xin lỗi em, là anh không tốt, khiến em đau lòng. Anh phải làm sao mới được em chú ý? Chuyện đã qua anh không thể thay đổi, nhưng mà, anh cam đoan, anh nhất định sẽ làm em vui vẻ. Nói cho anh biết, anh nên làm thế nào được không? Ngưng Nhi, xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Anh vui đầu ở đỉnh đầu cô, không ngừng nói xin lỗi.

"Em biết chuyện trước khi kết hôn em không nên nghĩ quá nhiều. Nhưng mà, sau khi kết hôn anh vẫn còn có người khác? Sao anh có thể quá đáng như vậy?" Dùng đôi mắt đầm lệ oán hận nhìn anh. Đúng, cô chính là đề ý chuyện này. Quan Ngưng Lộ, từ khi nào mà trở thành người phụ nữ tầm thường như vậy?

"Ngưng Nhi, sau khi kết hôn anh đi tìm phụ nữ khác khi nào?" Đưa tay lau đi những giọt nước mắt không ngừng khiến anh đau lòng, anh cười khổ nói. Sau khi kết hôn anh ứng phó mình cô cũng đau cả đầu, cộng thêm công việc hết sức bận rộn, ở đâu ra thời gian đi tìm đàn bà? Hơn nữa đối với hôn nhân bọn họ, anh hết sức nghiêm túc.

Như đã thề trước cha sứ, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội. Cho dù lúc ấy quan hệ bọn họ xấu như thế nào, tương chừng sắp đổ vỡ.

Anh chỉ yêu một mình cô, cũng chỉ cần một mình cô.

"Anh còn không thừa nhận? Đêm hôm đó anh đã nói thế nào?" Sao anh có thể nói có thành không chứ? Chuyện đã làm còn không thừa nhận? Anh căn bản không phải người như vậy.

"Đêm hôm đó?" Anh lúc nào thì đi tìm phụ nữ? Đầu óc nhanh chóng hoạt động, hình như là từng có chuyện như thế. Nhưng anh căn bản cũng không có đụng cô gái đó có được chưa? Trong mắt, trong lòng anh trừ cô, ai có thể vào mắt anh chứ?

"Ngưng Nhi, không có. Sau khi kết hôn anh chưa từng có chạm qua người đàn bà khác, cả tay đều không có nắm." Trên phương diện xã giao thì không tính.

"Vậy anh còn nói có? Anh thật đáng ghét, vì sao luôn ức hiếp em chứ?" Vung quả đấm dùng sức đánh.

Phần 2

"Khi đó, anh chỉ là giận. Giận em đối với người nào cũng có thể cười, chỉ lạnh nhạt với mình anh, anh không chịu nổi. Cho nên, anh muốn để em cũng khó chịu. Xin lỗi, Ngưng Nhi, anh không biết chuyện kia lại tổn thương em lớn như vậy. Em muốn anh làm gì cũng được, có được không? Không cần tức giận nữa, em như vậy, anh rất đau lòng." Vuốt ve khuôn mặt rõ ràng gầy đi trông thấy của cô, bảo bối của anh! Ở bên cạnh anh sao vừa không vui, lại vừa chịu uất ức vậy?

"Sở Mạnh, em không biết." Lần nữa vui đầu trong ngực anh. Cô thật là mâu thuẫn, cũng đáng xấu hổ! Anh đối tốt với cô, tại sao cô có thể hoài nghi chứ? Trên đời này còn ai có thể đau cô như vậy, cưng chiều cô đến nhập tâm thế không?

Không có! Nhưng mà, càng như vậy, trong lòng cô mới có thể càng khó chịu sao?

"Ngưng Nhi, anh không buộc em lập tức chấp nhận quá khứ không tốt của anh. Nhưng mà, không cần tiếp tục hành hạ mình được không? Em như vậy, anh rất khó chịu."

Mỗi người đều có quá khứ, nhưng anh lại có thể ở trước mặt cô thẳng thắn như vậy, không sợ như vậy.

"Sở Mạnh, ôm em về." Cô không thể nghĩ nữa, tiếp tục nghĩ chỉ bức mình vào ngõ cụt mà thôi. Tại sao chuyện nhỏ như vậy, cô có thể nghĩ lâu thế chứ?

"Được, đồng ý anh, không cần khóc nữa được không?" Ôm lấy cô vợ một chút sức nặng cũng không có, anh chỉ muốn cô vui vẻ mà thôi.

"Sở Mạnh, nơi này cho tới bây giờ chỉ có một mình em, có phải không?" Lúc anh đặt cô xuống giường, muốn kéo chăn đắp thì bàn tay nhỏ xoa vị trí ngực anh.

"Đúng, vẫn chỉ có em." Tình cảm sâu đậm của anh, cô hiểu! Vẫn luôn hiểu.

"Sở Mạnh, bên ngoài nhất định có rất nhiều phụ nữ thích anh, có đúng không?" Tay nhỏ từ ngực anh đi lên, xoa lên dung mạo khiến cô động lòng không dứt, một người đàn ông tuấn mỹ vô song như vậy, có ai không thích chứ? Chỉ thuộc về một mình cô có phải quá tham lam không? Nhưng trong thế giới tình cảm thật sự là không chấp nhận một chút tỳ vết nào! Yêu càng sâu lại càng muốn độc chiếm, lúc này cô hiểu anh tại sao không thích cô cùng đàn ông khác có lui tới như vậy, bởi vì quá yêu, cho nên không muốn cùng người khác chia sẻ sự tốt đẹp của đôi phương. Thì ra cô càng ngày càng yêu anh, mới

có thể đi so đo nhiều như vậy.

"Chuyện phụ nữ khác thích liên quan gì tới anh? Đối với người, đối với chuyện, cho tới bây giờ anh chỉ cần thứ trong lòng anh muốn thôi." Anh cười khẽ, cô vợ ngọc này, thế nhưng lại hỏi vấn đề thế này.

"Nhưng mà, ai bảo đáng đáp anh đẹp mắt như vậy?" Đây coi như là ca ngợi sao? Hay là. . . . .

"Vậy muốn làm thế nào?" Đi hủy dung sao? Nếu như cô hài lòng, anh sẽ bảo A Tự tìm bác sĩ chỉnh hình đến khi cô hài lòng mới thôi.

"Một người đàn ông, tại sao có thể có dáng dấp đẹp mắt như vậy chứ?" Từ lồng mày rậm đến mũi cao thẳng cuối cùng dừng trên đôi môi hôn cô toàn thân nóng lên. Ủ, cái miệng này cũng hôn qua người đàn bà khác. Lại nghĩ tới, thật là . . .

"Ngưng Nhi. . . ." Sở Mạnh thật sự dở khóc dở cười, lúc nào thì cô chú ý đến ngoại hình anh như vậy rồi chứ? Ngủ chung với nhau nhiều năm như vậy, hôm nay cô mới phát hiện sao? Có phải đã quá muộn không?

"Sở Mạnh, ôm em, dùng sức ôm em, không cần buông em ra." Đôi mắt ê ẩm lại muốn khóc, lúc này cô cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ những chuyện đau lòng kia, chỉ muốn hòa tan trong ngực anh, không tách ra nữa. Anh là của cô, cô thực sự chỉ muốn anh là của một mình cô

Đây xem như cô đã tha thứ cho anh rồi sao? Yêu cầu như thế sao anh có thể không hài lòng chứ?

Dục vọng tán loạn bị hấp dẫn, anh nhìn cô, im lặng lại nghiêm túc, sau đó, anh giống như điên rồi, hôn cô, vuốt ve cô, kéo cô vào một màn hoan ái điên cuồng. . . . .

Hai người giống như xa cách lâu ngày, bọn họ chỉ có thể ở trong ngực nhau mới có thể hạnh phúc.

Tất cả yêu kiều cùng tiếng thở từ từ bình thường lại, anh nặng nề hô hấp lật người lại.

"Sở Mạnh. . . ." Tóc dài đen tuyền xổ ra lộn xộn trên gối, nổi bật lên đôi mắt trong như nước của cô, gương mặt đỏ ửng, đôi môi xinh tươi cắn thật chặt, giống như hoa anh đào trưởng thành, nở ra xinh đẹp, quyến rũ, động lòng người. Non mềm như vậy, yêu kiều như vậy khiến anh không thể dời tầm mắt.

Cô là người phụ nữ anh sùng ái nhất, cô khiến anh không cách nào buông tay, cô là thuốc độc anh đời này khó giải.

"Ngưng Nhi, Ngưng Nhi của anh." Bảo bối như thế này, anh còn phải yêu thế nào, cưng chiều thế nào, thương yêu thế nào cô mới có thể mãi mãi vui vẻ?

"Đồng ý với em, chỉ có một mình em, chỉ cần một mình em."

"Được." Đây là cam kết sâu nặng nhất mà một người đàn ông dành cho người phụ nữ, đủ rồi, thật đủ rồi.

Bọn họ thế này có tính là đình chiến hòa bình không?

Vì không để cho hai trẻ vị thành niên bị gia đình không khí ảnh hưởng, ngày thứ hai, Ngưng Lộ còn chưa tỉnh lại, Sở Mạnh đã đưa hai đứa nhỏ đến nhà họ Quan vào sáng sớm.

Những năm này, Quan Minh Quyền đã đem hết tinh thần và sức lực dành cho cuộc sống gia đình, nửa đời trước bận rộn đối về sự nhệ nhõm cho đời sau. Hai cháu ngoại đến là chuyện bọn họ vui vẻ nhất.

Sau khi từ nhà họ Quan ra ngoài, trên đường xe đang về nhà, cô lại gọi điện tới.

"Ông xã, em muốn đi ra ngoài một chuyến, có được không?" Bên đầu kia điện thoại là giọng nói mềm mại vừa thức dậy đặc biệt của cô.

"Được. Anh mới từ nhà ba mẹ ra ngoài. Bây giờ về đón em, muốn đi đâu, anh đi với em." đeo tai nghe Bluetooth lên, Sở Mạnh quay tay lái xe chuyển hướng đường về nhà.

"Em chỉ muốn một mình ra ngoài, có thể không?" Chân không đi tới kéo cửa sổ sát đất ra, hôm nay thời tiết rất tốt, mà cô muốn một mình ra ngoài đi dạo, làm rõ những thứ ngổn ngang trong lòng. Anh ở bên cạnh, sao mà suy nghĩ chứ?

"Ừ." Giống như là im lặng thật lâu, Ngưng Lộ mới nghe được từ trong sóng điện truyền ra tiếng "ừ" giống như thờ dài.

"Tối nay gọi điện thoại cho anh ... anh đi đón em được không?" Cô gái nhỏ cuối cùng cũng phải trưởng thành. Sao anh có thể ích kỷ mà vậy cô trong lòng giam của anh được?

Cô không còn là thiếu nữ mười bảy tuổi trước mặt anh khi đó nữa, sẽ không đối với anh sự đùa giỡn của anh mà tức giận, tránh anh như rắn rết. Cô không còn là người con gái đơn thuần như nước lúc ban đầu kết hôn, đối với một cái hôn nhẹ nhàng của anh còn có thể đỏ mặt nửa ngày.

Thời gian trôi qua đến nay, bọn họ đã dây dưa gần mười năm. Hôm nay cô đã là người phụ nữ hai mươi bảy tuổi. Mười năm như một ngày làm dao động trái tim anh, khiến anh vì cô cười mà cười, vì cô khóc mà chua xót.

Ngưng Nhi của anh, là bảo bối một tay anh hình thành. Phải lớn lên rồi. Ngưng Nhi, mặc kệ em lớn thế nào, đều là bảo bối anh muốn nâng trong lòng bàn tay mà thương yêu, cưng chiều.

Nếu muốn ở bên nhau, vậy sẽ phải thật vui vẻ. Em vui vẻ mới là điều cuối cùng anh muốn.

Tất tai nghe, Sở Mạnh quyết định đến Tổng thị nhìn Bác sĩ Tổng đáng thương, cậu ta thật sự không phải là người nhàn hạ.

Cao ốc tập đoàn Tổng Thị.

Trong phòng tổng giám đốc, hai người đàn ông đang nhàn nhã ngồi, hưởng thụ thời gian trà chiều hiếm có.

Bọn họ vừa mới đánh giá văn kiện thu mua công ty Á Thái, đang đợi báo cáo phân tích của A Chính tới đây mới có thể ra quyết định cuối cùng, cho nên hôm nay tạm thời không có chuyện khẩn cấp gì phải xử lý.

Phần 3

"A Tự, thật ra cậu không làm bác sĩ cũng tốt." Sở Mạnh uống một ngụm cà phê đen không đường, vị đắng từ cổ họng tràn đến dạ dày anh, giống như tâm trạng anh lúc này vậy.

Hết giờ làm việc, hôm nay cô gọi tới nói muốn một mình ra ngoài đi dạo lại bắt đầu vang lên trong đầu, quanh quẩn trong lòng. Vẫn còn để ý sao? Nếu không sao lại không muốn anh đi chung? Những năm này ở Luân Đôn cô dính chặt lấy anh, còn bây giờ thì đang lảng tránh anh sao? Anh cho là tối hôm qua bọn họ đã hòa hợp lại rồi.

"Minh đã thế ‘chăm sóc người bị thương’ rồi, sao có thể nói không làm là không làm được? Bây giờ là thời kỳ phi thường, chỉ có thể như vậy trước." Nhưng anh ghê tởm việc ngồi trong phòng làm việc sang trọng, như nhà tù vậy.

Cúi đầu cười nhạt, Sở Mạnh không trả lời, ánh mắt chuyển ra phía ngoài cửa sổ, mặt trời đã bắt đầu ngã về tây rồi, không biết bây giờ cô ấy đang ở đâu? Một mình sao? Anh không có ở bên người cô, có phải cô sẽ nghĩ thông suốt không? Nếu như không, vậy cuộc sống bọn họ thật là bi thương!

Đây không phải là thứ anh muốn. Anh chỉ muốn cô thỏa sức ăn vạ, la lối om sòm với anh, trải qua cuộc sống cô mong muốn.

"Mạnh, sao vậy? Có phải là bảo bối nhà cậu lại xảy ra vấn đề không?" Nét mặt bạn tốt làm sao có thể giấu giếm mất thần của anh chứ? Giao tình vài chục năm cũng không phải là giả. Chỉ là, vợ chồng Sở thị bọn họ không phải luôn là kiểu mẫu ‘phu thê ân ái’ sao?

Nếu như không xảy ra vấn đề, Mạnh hôm nay sẽ không chủ động tới tìm anh. Anh là quá mức vui mừng mới có thể coi thường.

"Là vấn đề của mình." Sở Mạnh rũ mắt xuống. Ai, nếu như cô vẫn nghĩ không thông, vấn đề này thật sự là không có cách nào giải quyết. Vốn là muốn tính toán cô, kết quả lại để cho mình bị bẽ mặt nơi đầu sóng ngọn gió thế này.

Những năm gần đây, cô chưa từng hỏi cuộc sống riêng trước kia của anh, anh cho là cô không quan tâm, mà anh căn bản không nghĩ nếu như cô biết thì sẽ như thế nào.

Nhưng mà, vấn đề đã xuất hiện, cũng phải tìm biện pháp giải quyết chứ? Giải quyết, nói dễ như vậy sao? Đây là khúc mắc của cô, anh dùng nhiều tình yêu như vậy đi đền bù vẫn không thể hóa giải.

Đúng là người phụ nữ làm cho người ta đau đầu.

"Vấn đề của cậu? Chẳng lẽ cô ấy phát hiện cậu. . . . ." Thiếu chút nữa Tống Tử Tự đã phun cà phê trong miệng ra. Chuyện này không thể nào, chuyện này trừ anh với Mạnh ra thì trời biết đất biết, trừ phi chính miệng Mạnh nói với Ngưng Lộ, bằng không sẽ không ai biết. Vậy thì là vì chuyện gì?

"Không phải." Chuyện kia, anh chưa bao giờ nghĩ tới phải nói cho cô. Mặc dù cô biết sẽ có khả năng tức giận, nhưng cũng không giống như bây giờ. Cô cũng chưa nói là giận anh, chỉ là trong lòng khó chịu. Là anh ép quá chặt sao? Dù là không phải, cũng là họa do anh gây nên. Cho nên, chuyện lần này coi như anh gieo gió gặt bão.

"Vậy là vì cái gì?" Còn có chuyện gì có thể khiến cho vợ chồng Sở thị vất vả lắm mới yêu nhau lại âm ỉ lớn thế? Mạnh có thể có chuyện gì làm cho bà xã cậu ta nâng trên tay tức giận như vậy chứ?

"Chẳng lẽ là phụ nữ?" Tống Tử Tự to gan đoán.

"Đúng. Phụ nữ." Hơn nữa còn là phụ nữ bao nhiêu năm trước anh chưa từng chú ý.

"Mạnh, cậu ở bên ngoài. . . ?" Không thể nào! Cậu ta không phải đàn ông như vậy. Nhưng mà cậu ta thừa nhận là vì chuyện phụ nữ.

"Không có. Trước kia lận. Có thuốc không?" Vừa nói đến đây, tật nghiện thuốc lá đã bỏ mấy năm chợt tới lại.

"Không có." Chỉ cần chuyện gì có liên quan đến bà xã thì không lúc nào Mạnh bình tĩnh được. Mặc dù bây giờ anh không hút thuốc lá, nhưng Tống thị lớn như vậy sẽ không có thuốc sao?

"Tổng Thanh Phong, đem bao thuốc đến phòng làm việc của anh." Gọi nội tuyến, Tổng Từ Từ gọi em họ trực tiếp đem tới. Gần đây con cháu Tổng gia cũng rất đáng thương, mọi người đều bị bức về Tổng thị nhậm chức, không chỉ bác sĩ như anh, ngay cả Tổng Thanh Phong mở tiệm cơm cũng bị gọi về. Sao lại thảm thế chứ?

"Phụ nữ trước kia?" Phụ nữ trước kia của Mạnh sao? Nói đùa sao? Phải quay về năm nào tháng nào đây? Quá dài lâu chứ?

"Đúng. Bây giờ cô ấy đang nghĩ về chuyện này. . . . ." Nhìn về phía chân trời xanh bao la, một chút tạp chất cũng không có. Cô khát vọng anh, cũng giống như bầu trời trong xanh này sao? Nhưng mà, làm sao có thể? Cuộc sống đi qua sẽ không quay lại được!

Ai sẽ không vô tâm gây lỗi chứ? Ai có thể dự tính sẽ có kết quả như ngày hôm nay? Ngưng Nhi, tha thứ cho anh.

"Bây giờ mới đến truy cứu đến vấn đề này có phải đã quá muộn hay không?" Tổng Từ Từ quả thật cũng không tin lời Mạnh nói. Giữa vợ chồng Sở thị này chuyện gì cũng có thể xảy ra thật! Ai, chắc cuộc sống hạnh phúc quá, cho nên mới cố tình gây chuyện. Nhưng thật sự là cố tình gây chuyện sao?

"Cô ấy không có truy cứu, chỉ là không vui." Ai đừng phải chuyện như thế cũng sẽ không vui về sao?

"Vậy bây giờ cô ấy thế nào?" Không phải là lại chạy trốn không thấy bóng dáng chứ? Chắc không phải, nếu mà bỏ chạy, người đàn ông này không thể nào ngồi bình tĩnh được như vậy.

"Cô ấy nói muốn yên tĩnh một mình." Cô càng bình tĩnh, anh càng hoảng hốt.

"Buổi sáng, Thiên Nghiên gọi điện cho mình, nói tới mời chúng ta gặp mặt, không bằng dẫn cô ấy theo, có lẽ tâm trạng sẽ tốt chút." Bác sĩ ngoại khoa như anh cũng thuận tiện làm bác sĩ tâm lý cho cô luôn.

"Sao Thiên Nghiên lại rảnh rỗi về vậy?" Mấy năm trước, Ngũ Thiên Nghiên cũng bị LOS bắt về lại nhà, hiện giờ con lại chạy trốn so với ai khác còn lợi hại hơn. Chỉ là kể từ khi anh đến Luân Đôn, bọn họ vẫn không có gặp mặt. Cũng tốt, có lẽ đi tham gia gặp mặt cô sẽ không còn vướng bận chuyện kia.

"Vinh quy quê cũ, phải có tiệc mời một bạn bè cũ chứ?" Tổng Từ Từ cười. Không thể không bội phục LOS, lấy một phụ nữ như cô ấy về nhà sống chung lâu ngày, rất cần dũng khí chứ? Ít nhất Tổng Từ Từ anh không dám

"Ồ đâu?" Nhìn đồng hồ đã sắp bốn giờ rồi, sao cô còn chưa gọi điện thoại cho anh?

"Biệt thự Tân Hải." Đó là Ngũ Thiên Nghiên vì hàng năm về nước thăm cha mẹ mà đặc biệt sắp xếp. Mạnh ở bên kia cũng có sản nghiệp vậy.

"Được. Tớ đi trước." Cầm điện thoại di động trong tay, số điện thoại quen thuộc đó ở trong đầu không dưới trăm lần, nhưng vẫn không gọi. Chỉ vì cô nói cô muốn yên tĩnh một mình, nhưng mà, đã một ngày rồi không có gặp cô, trong lòng cô có thể có thoải mái chứ?

"Mạnh, nhớ mang em ấy với mấy cháu tới đó." Tổng Từ Từ nhìn bóng lưng bạn tốt rồi đi, trong lòng chợt lo lắng. Cuộc sống riêng tư của anh so với Mạnh còn đặc sắc hơn trăm lần, mặc dù bà xã anh trước kia cũng biết, nhưng khó tránh khỏi có một ngày sẽ giống như Ngưng Lộ bỗng dưng nghĩ tới, lấy ra trừng phạt anh, vấn đề này thật là không nhỏ.

Không được, phải về dự dỗ cô ấy mới được. Nếu không chờ sinh em bé trong bụng ra, lập tức "làm thêm" em nữa, để cho cô ấy không có cách nào nhớ những chuyện này nữa. Tin chắc ông nội bọn họ sẽ vui vẻ đến chết mất.

Điền Mật có bầu ba tháng đang ở trong vườn hoa Tổng gia, chơi chim với ông nội, căn bản là không ngờ ông xã cô nhân lúc cô còn chưa sinh đứa con trong bụng ra đã kế hoạch "tạo người" tiếp theo rồi.~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 4 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Ngoại truyện 5- Nếu yêu, thì yêu sâu sắc

Phần 1

Ngưng Lộ ngồi bên bờ đê, nhẹ cau mày, nhìn hạ lưu song chảy dưới đê, giống như chìm vào nỗi buồn miên man vô tận.

Không có tác dụng, thật sự không có tác dụng.

Từ buổi sáng ra cửa đến bây giờ, cô cứ đi, cứ đi nhưng tâm trạng cũng không vì vậy mà khá hơn chút nào.

Chỗ ngồi quen thuộc trong thành phố, nhưng không có ai có thể để cô nói hết phiền não, cô ở giữa quảng trường náo nhiệt nhất, nhìn nhiều cảnh tượng vội vã, khuôn mặt xa lạ như vậy, cảm giác mình là người cô đơn nhất.

Đúng, cô đơn nhất. Người ta hoặc là tùm ba tùm năm, hoặc là thế giới hai người, chỉ có cô là một mình, giống như thiên sứ lạc vào nhân gian mù mịt vậy, không biết mình phải đi đâu.

Sao cô lại có cảm giác mất mát nhiều vậy chứ? Mấy năm này, cuộc sống của cô rất bận rộn, chăm sóc các con còn có người đàn ông mình yêu thương nhất, mỗi ngày đều trôi qua trong vui vẻ và phong phú, hôm nay khó có khi nhàn rỗi lại làm cô không quen.

Đúng, cô đơn là bởi vì không quen. Bảo bối của cô không có bên cạnh, người đàn ông cô yêu nhất cũng không có bên cạnh.

Thì ra là đáng sợ nhất không phải những chuyện cũ năm xưa khiến cô đau lòng đến cực điểm, mà là bên cạnh cô không có anh. Trái tim trở nên trống rỗng...

Sở Mạnh, anh đang ở đâu?

Lấy điện thoại di động xinh xắn trong túi xách ra, trên màn hình dường như có cuộc gọi nhỡ, ngay cả tin nhắn cũng không có. Hôm nay anh thật sự yên tâm để cô một mình bên ngoài sao? Tại sao ngay cả một cuộc điện thoại quan tâm cũng không có?

Rõ ràng là cô muốn yên lặng một mình cho nên mới không muốn anh đi chung, bây giờ người ta không tới cũng không quấy rầy cô thật, vậy mà cô lại không chịu nổi, tại sao có thể có người mâu thuẫn như vậy chứ?

Quan Ngưng Lộ, sao mày có thể như vậy? Cô khinh bỉ hành vi của mình.

Cô ghét mình như vậy, cực kỳ ghét.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nhanh chóng bị bốc hơi, cô vùi sâu gương mặt vào đầu gối, khóc đến im hơi lặng tiếng.

Điện thoại trong túi xách vang lên không biết bao nhiêu lần cô đều không để ý tới, không biết sau lần thứ mấy, cuối cùng cô từ trong đau khổ của mình ngẩng đầu lên, lấy ra, nhìn thấy trên màn hình hiện số Quan gia.

Mở ra mấy cuộc gọi nhỡ, đều là Quan Gia còn có điện thoại bảo bối nhà mình, chỉ là không có điện thoại của anh.

Anh thật sự không để ý tới cô sao?

Cô hít một hơi thật sâu, không chế được cảm xúc của mình, gọi điện thoại về Quan Gia: "Alô. Mẹ, chuyện gì vậy?" Nghe điện thoại chính là Đàm Lệ Hoa.

"Ngưng Lộ, bây giờ con ở đâu?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm nghị của mẹ, là bảo bối không nghe lời hay là. . . . . Không thể nào, hai ông bà Quan Gia đối với hai bảo bối Sở Gia cưng chiều đến mức hận không thể hái sao trên trời xuống cho bọn nhỏ, chắc không phải là bọn nhỏ chọc tới mẹ, chẳng lẽ là cô?

"Mẹ, sao vậy? Bây giờ con đang ở bên ngoài." Ngưng Lộ đưa di động thoáng dời khỏi tai. Tư thế nữ cường nhân của mẹ cô lại xuất hiện rồi.

Khuya lắm rồi sao? Ánh mặt trời đã không còn chói nữa.

"Ngưng Lộ, có phải con với Sở Mạnh cãi nhau hay không?" Đàm Lệ Hoa thật vì đứa con gái này mà đau đầu. Mới vừa rồi Sở Mạnh gọi điện thoại tới đây hỏi con gái bà có về nhà họ Quan không. Buổi sáng lúc Sở Mạnh đưa hai đứa nhỏ đến đây cũng không có nói cái gì? Bà cho là bọn nó muốn hai vợ chồng ở riêng nên mới "tổng" bọn nhỏ đến đây, kết quả lại không phải. Cần thận hỏi thăm Sở Mạnh muốn biết bọn nó có cãi nhau hay không, nhưng Sở Mạnh nói không có, cô ấy chỉ là tâm trạng không tốt mà thôi.

Tâm trạng không tốt sao có thể không tìm được người như thế? Đàm Lệ Hoa dĩ nhiên không tin, cúp điện thoại Sở Mạnh xong, bà lập tức gọi hai tiểu bảo bối tới hỏi thăm.

"Ba mẹ không có cãi nhau. Chỉ là không nói chuyện mà thôi." Sở Trí Tu vừa chơi xe của cậu vừa không thèm để ý nói. Hai người bọn họ là phiền phức nhất, không nói chuyện thì không nói chuyện, trước kia cũng không phải là chưa từng có. Nhưng lần này thậm chí còn làm bọn họ mệt mỏi đến đáng thương, bởi vì bọn họ không nói chuyện, ba cũng không có tâm trạng để ý đến cậu, đừng nói là chơi với cậu, ngày hôm trước cậu lên mạng nhìn trúng một chiếc xe, muốn ba giúp cậu mua, thế nhưng ba ngay cả liếc mắt nhìn cậu cũng không có, sau đó mẹ nhìn giận dữ, miễn cưỡng trả lời cậu một câu: "Chờ ba rảnh lại nói." Sau đó ánh mắt lại nhìn về phía mẹ bên kia.

Bây giờ ba đang nghỉ phép còn nói không rảnh, căn bản là viện cớ!

"Mẹ không để ý tới ba." Tiểu Nguyệt Nhi ăn bánh ngọt đầy miệng ậm ờ nói.

"Bọn họ không nói gì sao? Vậy có . . . . . à. . . . ." Đàm Lệ Hoa muốn tìm từ thích hợp để hỏi. Nói với hai đứa nhỏ là bọn nó chiến tranh lạnh sao? Bà lo lắng nhất là mấy đứa có phản phòng ngủ không? Nếu có, vậy vấn đề nghiêm trọng rồi.

"Bà ngoại, ba mẹ có ngủ chung." Giọng nói trong trẻo của Sở Trí Tu vang lên trong đại sảnh, khiến Quan Minh Quyền từ trên lầu đi xuống cũng cười rộ lên.

"Chuyện vợ chồng son mà, không cần lo lắng nhiều như vậy. Vợ chồng nào mà không cãi nhau chứ; bảo bối, ông ngoại dẫn đi rửa mặt." Quan Minh

Quyên đi tới, thấy khuôn mặt tiểu công chúa Nguyệt Nhi đầy vụn bánh ngọt, dặt bàn tay nhỏ mềm mại đi về phía nhà vệ sinh.

"Ngủ chung sao không nói chuyện?"

"Ba nói, chuyện người lớn, con nít không cần lo."

"Con nít không cần lo, vậy người lớn lo là được chứ gì?" Con gái bà quá không sáng suốt. Người đàn ông tốt như Sở Mạnh mà nó còn dám ghét bỏ dám cả ngày lẫn đêm tức giận? Ngày nào đó người ta không cần nó thật, lúc đó muốn khóc cũng không kịp. Đầu óc lớn thế chẳng biết để làm gì.

"Mẹ, tui con không có cãi nhau. Chỉ là tâm trạng con không tốt thôi, không có chuyện gì đâu." Nhất định là hai tiểu quý lắm mồm, nếu không không thể nào mẹ biết được. Bọn họ vốn cũng không có cãi nhau, làm sao mọi người trong thiên hạ đều muốn biết thế?

"Tâm trạng không tốt là có thể một mình chạy khắp nơi làm cho người ta không tìm được sao? Tại sao không cho Sở Mạnh gọi điện thoại? Nó tìm con đến sốt ruột rồi kìa. Sao con lớn như vậy còn không hiểu chuyện chứ? Làm cho người ta lo lắng như vậy chơi vui lắm sao?" Đàm Lệ Hoa càng mắng càng nghiêm, giống như rất lâu rồi bà không có mắng sáng khoái như vậy? Lần này thật là nhờ phúc con gái.

"Mẹ, anh ấy không có tìm con." Điện thoại di động của cô luôn không có vang lên!

"Không có tìm? Là con không có nghe điện thoại hả? Nó còn gọi tới nhà, còn nói không có tìm? Con thật sự là muốn chọc giận mẹ chết con mới vừa lòng phải không?" Đưa con gái này, trước kia rõ ràng vẫn luôn khéo léo nghe lời, sao mấy năm nay lại thay đổi nhiều như vậy chứ? Sở Mạnh chiều nó hư rồi. Có cơ hội phải nói nó mới được, bằng không ngày nào đó bị con bà bỏ lên tới đầu cũng không biết.

Thật ra thì, con gái nhà bà đã sớm bỏ lên trên đỉnh đầu người ta rồi, chỉ có người làm mẹ như bà là không biết thôi.

"Mẹ, bây giờ con gọi cho anh ấy, có được không?" Mẹ cô thật giỏi, chuyện không có cũng bị mẹ nói thành có. Rốt cuộc cô là con gái của mẹ hay là Sở Mạnh mới là con trai của mẹ? Có người mẹ thế này sao?

"Ngưng Lộ, con mà còn cãi nhau với Sở Mạnh, mẹ không có tha cho con đâu. Đàn ông tốt như vậy, con còn ăm ỉ cái gì . . . . ."

"Mẹ, con có điện thoại. Tối nay chúng ta lại nói được không? Tối nay hai đứa nhỏ cứ ở đó, không đón về." Ngưng Lộ cắt ngang mẹ cảm ràm, còn nói tiếp thì lúc nào mới xong? Không có điện thoại cũng phải tìm lấy có.

Cho đến khi bên kia cúp điện thoại, Ngưng Lộ mới thở mạnh một hơi. Anh đang tìm cô sao? Vậy tại sao không gọi điện thoại cho cô?

Nhìn chằm chằm màn hình không có chút phản ứng, cô có nên gọi cho anh hay không? Tâm thần Ngưng Lộ lại bay xa nữa rồi.

Một chiếc xe thể thao màu đen vô cùng xinh đẹp dừng lại ven đường. Một người đàn ông mở cửa xe xuống, bóng dáng cao lớn dưới ánh trời chiều chiếu xuống, sau lưng hiện ra ánh sáng màu vàng.

Không để ý đến người khác nhìn chằm chú, người đàn ông với đôi chân thon dài đi thẳng về phía sau lưng người phụ nữ ngồi chồm hổm ở vườn hoa bên kia, khom người xuống.

"Anh. . . . ." Ngưng Lộ lâm vào trầm tư cho đến khi một cái bóng che đỉnh đầu mới phục hồi tinh thần, gương mặt tuấn tú quen thuộc kia đã phóng đại trước mắt.

Cô vẫn còn do dự có nên gọi điện thoại cho anh hay không? Anh đã tới rồi. Làm sao anh tìm được cô?

Phần 2

"Không phải nói muốn một mình suy nghĩ sao? Tại sao lại khóc?" Nhìn thấy khuôn mặt cô bị phơi đỏ bừng cả lên, có phải ngồi cả buổi chiều dưới ánh mặt trời không? Còn có đôi mắt rõ ràng đã khóc đến sưng đỏ này, lòng anh đau muốn chết. Đưa ngọc này!

Từ Tổng thị ra ngoài, anh lo lắng cho cô, cũng không dám gọi điện thoại cho cô, sợ cô không vui. Nếu muốn yên tĩnh, vậy thì yên tĩnh đi! Nhưng mà, anh phải biết người ở đâu chứ? Gọi về Quan Gia thì nói cô vẫn chưa về.

Anh thật sự hoảng hốt! Cô ít qua lại thân mật với người khác, không có khả năng đi đến nhà bạn bè. Mà mấy năm nay bọn họ không có ở trong nước, cô cũng không khả năng sẽ có nơi mình muốn đi. Khả năng duy nhất là ở bên ngoài, cho nên anh lái xe đi khắp nơi trong nội thành rộng lớn, chỉ hy vọng có thể tìm được cô.

Lấy thể lực nhà họ Tống, muốn tìm một người còn không nhanh sao? Nhưng anh không muốn như vậy. Cô nói yên tĩnh một mình, nhất định sẽ không có chuyện gì. Mà anh, chỉ muốn xuyên qua từng con đường từng con đường một đi tìm cô, tìm người phụ nữ anh yêu thương nhất. Anh tin nhất định có thể tìm được.

"Sở Mạnh. . . . ." Nhìn thấy anh, mắt cô lại bắt đầu cay cay. Rất dùng sức rất dùng sức đè lại mắt, mới có thể làm cho nước mắt không chảy xuống, nhưng giọng nói của cô, đã sớm run rẩy.

Nước mắt đời này của cô, đều là vì người đàn ông trước mắt này mà chảy.

"Ngoan, đừng khóc." Thân thể cao lớn bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, lấy hai tay đang che mắt cô ra, thờ dài, thờ dài, cúi đầu nhẹ nhàng hôn vào mí mắt sưng đỏ của cô.

Mỗi lần cô khóc, anh đều không chịu nổi, chưa từng ngoại lệ. Nhiều tức giận hơn nữa, nhiều phiền não hơn nữa, gặp phải nước mắt của cô, tất cả kiên trì cùng quyết tâm anh có cũng tan thành mây khói.

"Sờ Mạnh, Sờ Mạnh. . . . ." Anh dịu dàng như vậy làm sao cô còn có thể tức giận nữa chứ? Lao vào trong ngực của anh, giống như đem toàn bộ uất ức cùng đau lòng khóc lên vậy.

Ở trong ngực anh, luôn là tốt nhất!

"Được rồi, được rồi, đừng khóc đừng khóc. Chúng ta về nhà. Hử?" Anh ôm lấy cô, mặt anh áp sát vào bên má cô, cảm nhận sự ấm áp và thỏa mãn đó.

"Ừ. Nhưng bụng của em đói." Từng giọt nước mắt xuyên thấu vào áo sơ mi của anh, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt. Cô cả ngày trừ buổi sáng ở nhà uống một ly sữa tươi, chẳng có gì vào bụng cả, cũng không có cảm giác. Cho đến sau khi anh tới, mới phát hiện ra mình rất đói.

"Có phải cả ngày cũng không ăn cái gì hay không?" Kéo cô dậy, trong lòng thờ dài hơn.

"Ừ."

"Muốn ăn cái gì đây?"

"Gì cũng được."

"Vậy đi tiệm cơm đồ ăn Trung Quốc của nhà A Tự đi?" Quán ăn của Tống Thanh Phong càng ngày càng phát đạt, không đi thì thật phụ lòng cậu ta khoảng thời gian này ở Tống Thị làm vài dự án đầu tư?

"Sờ Mạnh. . . . ." Giọng nói kéo dài như vậy, nhất định là có chuyện nhờ anh làm.

"Em muốn ăn tô mì hầm hấp anh làm, còn có cá kho tàu, sườn xào chua ngọt, bắp nướng than. . . . ." Giọng điệu nũng nịu càng ngày càng rõ ràng rồi.

"Không phải em đói bụng sao?" Cánh tay ôm cô chặt hơn. Tủ lạnh trong nhà không có nguyên liệu nấu đồ ăn cô muốn. Đi mua thì cô chờ được lâu như vậy sao? Anh không đành lòng để cô đói bụng.

"Sờ Mạnh, muốn ăn, rất là muốn rất là muốn. . . . ."

"Được rồi." Trừ thờ dài cũng chỉ có thờ dài.

Quan Ngưng Lộ, em quả thật cao tay, chẳng cần làm gì cả, mềm giọng bên tai người đàn ông nào đó thì mục đích nào cũng đạt được.

Thậm chí có thể trong thời gian hai năm ngắn ngủn, đem một người đàn ông phong quang tể nguyệt huấn luyện thành tài nấu nướng. Ai dám nói cô đàn, nói cô ngu, thật ra thì cô thông minh nhất.

Dưới trời chiều, bóng dáng hai người ôm nhau đi kéo dài thật dài . . .

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Mới hơn ba giờ chiều, Sờ Mạnh từ Quan Gia đem hai tiểu bảo bối vừa mới ngủ dậy lên xe, một nhà bốn người chạy tới khu biệt thự Tân Hải ở ngoại ô.

Dọc đường đi, trừ một lớn một nhỏ riu ra riu rít nói chuyện không ngừng, hai người lớn đều không mở miệng nói chuyện. Không phải chiến tranh lạnh, mà là Ngưng Lộ cảm giác mình chột dạ.

Từ sau buổi trưa hôm nay đến bây giờ cô vẫn chột dạ. Bởi vì, tối hôm qua bọn họ tốt đẹp, cô lại dám chủ động đi hấp dẫn tên đàn ông như sói như hổ kia.

Chỉ vì đầu cô bị đập mạch, thế nhưng thừa dịp anh đang tắm, cởi sạch đồ mình không còn một mảnh đi vào ôm lấy anh, chỉ muốn biết mình có sức hấp dẫn khiến anh hoàn toàn mất khống chế không. Phí hết tâm tư trên đùa anh, kết quả có thể nghĩ. Cô quyến rũ là một con mãnh thú đói khát! Cô cầu xin tha thứ, khóc thút thít, thay nhau dùng mọi cách, cũng không chống cự nổi sự đòi hỏi kịch liệt của anh.

Cô hối hận, thật sự hối hận. Trải nghiệm lần đầu tiên thật điên cuồng, bị thăm, người đàn ông bị trên chọc đó vẫn về mặt hồng hào như cũ, ngược lại suy nghĩ này chứng minh toàn thân đau đến không nói ra được. Cho tới bây giờ, hai chân đi bộ còn run rẩy, để người ta thấy cô thế này, người có kinh nghiệm nhìn là biết xảy ra chuyện gì.

Mất mặt chết đi được! Hơn mất thể diện hơn nữa là trước khi đi ngủ cô còn hỏi một vấn đề rất ngu ngốc: "Sờ Mạnh, biểu hiện của em có phải khiến anh rất hài lòng không?"

Anh rõ ràng sững sốt, sau đó cúi đầu bên tai cô nói một câu: "Vô cùng vô cùng hài lòng. Nếu như lần sau em dùng nó giúp anh, anh sẽ càng hài lòng."

Trời ạ, ngón tay của anh vừa vẽ trên môi cô vừa nói chuyện. Người đàn ông này, vậy mà chưa từ bỏ ý định! Cả ngày lẫn đêm chỉ biết nghĩ tới mấy thủ đoạn xấu hổ làm cô bối rối.

Không dám trả lời, cô chỉ có thể giả bộ đã điều vui mắt vào gối giả bộ ngủ. Nhưng sau khi tỉnh lại, vẫn cảm thấy mắt mắt chết. Ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh cũng không có.

Mặt đỏ quá đi!

"Ngưng Nhi. . . . ." Người đàn ông chuyển tâm lái xe từ khỏe mắt phát hiện mặt vợ mình bất ngờ đỏ lên. Vẫn còn xấu hổ sao? Dám làm sao còn sợ anh đùa cợt chứ?

"Sở Mạnh, không cho nói chuyện với em." Xấu hổ thành nổi giận, không được tự nhiên xoay mặt ra ngoài cửa sổ. Đường ngoại ô vừa rộng lại thẳng, hai bên đều cây xanh cao lớn, vươn thẳng lên trời.

Nụ cười bất đắc dĩ hiện lên trên mặt.

"Mẹ, mẹ với ba cãi nhau sao?" Bạn nhỏ ở ghế sau nghe được giọng nói ba mẹ, Nguyệt Nhi lớn tiếng hỏi. Chắc không phải chứ? Cô bé nhìn thấy xế chiều hôm nay ba mẹ đi đón bọn họ thì đã không giống mấy hôm trước rồi.

Ba lại khôi phục dáng vẻ trước kia, mà mẹ lại đỏ mặt, không nói chuyện với ba.

"Tiểu ngoan, ba mẹ không có cãi nhau." Sở Mạnh quay đầu lại, cho tiểu công chúa của anh một nụ cười an ủi.

"Trước đó mấy ngày tại sao ba mẹ không nói chuyện?" Tiểu công chúa còn chưa muốn bỏ qua cho bọn họ. Bởi vì bọn họ không nói lời nào, cho nên chỉ có anh hai cùng cô. Nhưng mà anh hai chỉ thích chơi xe, không có ai cùng cô chơi búp bê.

"Là ba chọc mẹ tức giận, cho nên mẹ không muốn để ý tới ba."

Người đàn ông này, lại đem tất cả tội danh đổ lên đầu cô sao, không phải anh quá đáng lắm chứ?

Một tên đàn ông lo lắng một tuần rồi. Rốt cuộc nguyện ý xoay đầu lại sao? Khuôn mặt nhỏ tức giận lại còn cái miệng trề ra, thật sự là vô cùng dễ thương, đáng yêu đến khiến anh nghĩ hung hăng nhéo một cái.

Mà anh cũng không chống đỡ được sự hấp dẫn như vậy.

"Ba, tại sao ba ăn hiếp mẹ?" Chỗ ngồi phía sau lại truyền tới tiếng la của tiểu công chúa.

"Nguyệt Nhi, chúng ta chơi ghép hình đi." Một mực yên lặng nhìn trong mắt ba mẹ không có ai, còn có em gái luôn hỏi vấn đề ngu ngốc, Sở Trí Tu thực sự là chịu đủ rồi. Bọn họ có thể đừng buồn nôn như vậy không? Cậu đã nhìn nhiều năm như vậy, nếu không thì bọn họ khôi phục lại bộ dạng nói chuyện với nhau đi. Đừng làm hại tâm hồn ngây thơ của cậu là được.

"Dạ."

Ước chừng chừng một giờ xe, xe đi vào biệt thự Tân Hải, biển rộng xanh biếc, bờ cát trắng như tuyết, biệt thự khá kiểu cách, đẹp một nét rất riêng.

Xe dừng lại trước lan can gỗ màu trắng trước cửa lớn.

Sở Mạnh xuống xe ôm tiểu công chúa từ trên xe xuống, Sở Trí Tu đã nhanh nhẹn từ cửa xe bên kia nhảy xuống.

Một bức tranh đẹp đến cỡ nào, người đàn ông cao lớn ôm trong tay một bé gái mặc đầm hoa nhỏ có thắt lưng ren, tóc buộc lại như công chúa nhỏ, nắm tay một người phụ nữ tóc dài xinh đẹp, trước mặt bọn họ là một bé trai 7, 8 tuổi ôm trong ngực chiếc xe cậu yêu quý bước nhanh về phía trước.

Đây rõ ràng chính là gia đình tụ hội, hai bạn nhỏ ở trong đại sảnh rộng rãi đuổi chạy đùa giỡn, mà cạnh bàn ăn lớn có bốn người lớn ngồi.

Không chút để ý tới hai đứa nhỏ đang ồn ào, trò chuyện câu có câu không.

Phần 3

"Điềm Điềm, nhanh cắt bánh ngọt đi, tớ đói chết rồi." Một bé trai khỏe mạnh, khẩu khinh chạy đến bên cạnh cô bé nhỏ, không nhận được nói. Khuôn mặt làm người ta nhìn cũng biết là con lai, có một đôi mắt màu xanh, xinh đẹp không thể tin được.

Giọng nói của cậu bé bị đánh vỡ trong chớp mắt yên tĩnh.

"Không được!" Điềm Điềm liếc mượng lắc đầu, hai tay nhỏ che trước bánh ngọt không để cho cậu đụng: "Phải đợi anh Trí Tu tới mới có thể ăn được."

"Chờ cái gì mà chờ, muốn tớ đói chết phải không?" Cậu mày, đưa tay đẩy cô. Xem ra nóng này không ít.

"Ngũ Huệ Tường, con ngựa da phải không?" Hành động thô lỗ ngay lập tức bị mẹ ngồi bên sửa chữa. Không sai, bạn nhỏ này là con độc nhất của nữ

vuông Ngũ Thiên Nghiên của chúng ta và LOS, tên tiếng Trung là Ngũ Nhuệ Tường.

"Ba, mẹ hư! Bắt nạt con." Bé trai bằng tuổi Diễm Diễm, lập tức nhào đầu vào ngực người ba luôn cưng chiều cậu tìm kiếm an ủi, còn nhỏ tuổi cũng biết tố cáo, nằm ở trong ngực ba, con người xanh trắng về phía mẹ, mặt khiêu khích.

Ngũ Thiên Nghiên đứng lên trừng mắt về phía cậu: "Tiểu tử con mới lớn một chút đã hư như vậy, thật không biết giống ai, không đáng yêu chút nào!"

Còn giống ai? Dáng dấp Ngũ Nhuệ Tường giống ba như đúc, nhưng không có di truyền lại một chút tính tình tốt của ba. Cộng thêm là cháu trai đầu, được người lớn trong nhà cưng chiều tới trời, tính tình so với bà mẹ "Mỹ nhân hòa sơn" của Sở Thành còn tệ hơn mấy lần.

"Con đói rồi." Bạn nhỏ Ngũ Nhuệ Tường đói bụng không có đạo lý nói.

"Gọi mẹ giúp con lấy đùi gà được không?" Dụ dỗ tiểu dã thú nóng nảy này, người làm cha như anh, đương nhiên là có cách.

Quả nhiên, vừa nhìn có đồ ăn ngon, Ngũ Nhuệ Tường lập tức yên lặng lại.

Có lẽ người không bị ảnh hưởng chính là vợ chồng Tống Tử Tự? Anh vẫn nhìn vào laptop màu đen, thỉnh thoảng nói một vài câu, mà Diễm Mật mặc áo khoác rộng thùng thình đang chăm chú nhìn tập tranh du lịch trên tay, nghiêm túc xem.

Xem ra chỉ có bọn họ đến chậm. Sở Mạnh vừa đi vào đại sảnh, "Anh Trí Tu." Diễm Diễm một mực giành đùi gà với Ngũ Nhuệ Tường thì phát hiện người mình chờ đã đến, hưng phấn đến không thèm ăn nữa, giống như viên đại bác nhỏ, chạy tới nhào thẳng vào trong ngực Sở Trí Tu.

"Sở Mạnh, đã lâu không gặp. Ngưng Lộ, thật vui khi hai người có thể cùng đi." Làm nữ chủ nhân, Ngũ Thiên Nghiên đương nhiên phải đứng lên chào.

Bởi vì tất cả mọi người là bạn bè nhiều năm, mà bọn họ cũng đã biết LOS nhiều năm trước, không cần quá khách khí, cho nên Sở Mạnh chỉ cười nhẹ, không có lên tiếng.

"Thiên Nghiên, em có thể gọi chị như vậy không?" Ngưng Lộ nhìn Ngũ Thiên Nghiên, trong ấn tượng cô luôn là bộ dạng một nữ cường nhân, vẻ xinh đẹp trên khuôn mặt lại có thêm nét dịu dàng. Tình yêu thật sự có thể thay đổi một người.

"Dĩ nhiên. Chẳng lẽ còn phải gọi chị là cô Ngũ sao?" Cô gái nhỏ không biết gì năm đó vậy mà ở bên cạnh Sở Mạnh đã trưởng thành hơn rất nhiều.

"Chồng chị, gọi anh LOS là được rồi." Người đàn ông cao lớn đứng sau lưng Ngũ Thiên Nghiên, trên khuôn mặt tuần tú có nụ cười ôn hòa, đôi mắt xanh kia khi nhìn một người nghiêm túc thì giống như muốn chìm đắm người đó vậy.

"Xin chào, Ngưng Lộ." LOS dịu dàng cười một tiếng, vươn tay về phía Ngưng Lộ. Cô vợ nhỏ đáng yêu của Sở Mạnh hình như là bị dọa rồi? Bộ dạng anh dọa người vậy sao? Không đến nỗi chứ?

"Anh nói tiếng Trung tốt như vậy sao?" Trời ạ, Ngưng Lộ không thể tin vào tai mình, sao người đàn ông ngoại quốc này lại làm được?

"Bà cố anh là người Trung Quốc. Cho nên nói một phần tư huyết thống anh là thuộc về Trung quốc. Nói quốc ngữ lạ lắm sao?" LOS chỉ cười.

"Được rồi, chúng ta ngồi đi, không cần để ý nữa." Đặt con gái xuống, Sở Mạnh tới lời vợ đi. Cô nhìn chăm chăm LOS cũng lâu rồi.

Diễm Mật thấy Ngưng Lộ, cầm tập tranh du lịch về phía cô, hai người phụ nữ bắt đầu thảo luận muốn đi đâu chơi. Tống Tử Tự đóng laptop lại, đang muốn đi nói chuyện với Sở Mạnh lại bị mấy đứa nhỏ phía bên kia xôn xao dừng lại tất cả động tác.

"Anh Trí Tu, em rất nhớ, rất nhớ anh." Không để ý tới người lớn đang làm cái gì, tiểu công chúa Diễm Diễm của chúng ta ôm chặt lấy "anh đẹp trai" mặt đỏ đơ lăm ròi.

"Diễm Diễm!" Không nhìn nổi rồi, Tống Tử Tự lạnh mặt xuống, nặng nề kêu, thật là mất thể diện, chỉ cần vừa nhìn thấy Sở Trí Tu thì con gái bảo bối của anh sẽ mất trí.

Kết quả cô bé nhỏ cũng không thêm đề ý đến ba mình, điên cuồng dùng nước miếng rửa mặt Sở Trí Tu, "Anh Trí Tu, sao bây giờ anh mới đến? Bụng Diễm Diễm đói đến sắp dẹp rồi." Hôn xong, mặt cười ngọt ngào, "Diễm Diễm rất biết điều đó, không có ăn bánh ngọt trước, phải đợi anh Trí Tu."

"Trời ạ!" Tống Tử Tự hao tổn tâm trí day day huyết thái dương, nhìn về bà xã đang nói chuyện thân mật với Ngưng Lộ: "Vợ à, lần này ngàn vạn lần không thể sinh ra con gái như vậy. Thật sự là vứt đi mặt mũi người nhà họ Tống chúng ta."

Tổng gia bọn họ phần đông là tuần nam mỹ nữ, sao lại có đứa con gái thế này chứ?

"Con gái có cái gì không tốt? Nhỏ như vậy đã biết tìm ông chồng ưu tú cho mình rồi. Ngưng Lộ, phải không?"

Ngưng Lộ nhìn khuôn mặt đỏ khó có được của đứa con nhà mình, chỉ là vui vẻ cười. Con gái A Tự mê con nhà mình đã không còn là bí mật nữa. Tình cảm thanh mai trúc mã là chuyện người ta hâm mộ nhất, tương lai bọn nhỏ có thể ở bên nhau chưa chắc là chuyện xấu. Chỉ là bây giờ tại nó còn nhỏ như vậy, ai biết trước chuyện ngày mai chứ? Cho nên, Ngưng Lộ không lên tiếng, chỉ là cười.

Cười đến vui vẻ, thế nhưng phát hiện Tiểu Nguyệt Nhi nhà bọn họ, thế nhưng xấu hổ nhìn mặt Ngũ Nhuệ Tường thật lâu mới nói một câu: "Anh ơi, mắt

anh hình như màu xanh."

Sau liên hoan náo nhiệt, đàn ông đến phòng sách nói chuyện, phụ nữ dẫn theo mấy đứa nhỏ ra bờ biển chơi. Ban đêm bờ biển đẹp nhất, mặt trời chưa hoàn toàn hạ xuống làm bầu trời nhuộm sắc hồng, gió biển mát rượi kèm sóng biển từng con ập tới, cực kỳ thoải mái.

Diễn Mật đi cùng với bọn họ chơi rất vui vẻ, mà Ngũ Thiên Nghiên về nhà vì bọn trẻ chuẩn bị trái cây sau khi ăn.

Thật ra hạnh phúc chỉ đơn giản như thế này. Vô tâm sơ suất, quên mất là tốt rồi. Sống vui vẻ mới là quan trọng nhất, cười một cái, nhìn gió mưa qua.

"Ngưng Lộ, sao không chơi với bọn họ?" Tống Tử Tự ra ngoài, thấy cô ngồi một mình, ngồi xuống bên cạnh cô.

Gió biển lạnh thổi nhanh, nếu như có thể ở đây tâm sự, nhất định là chuyện rất mãn nguyện.

"Em thích xem bọn họ chơi." Khẽ mỉm cười, sao cô có thể không biết xấu hổ nói mình mệt đến nỗi chỉ muốn về giường nghỉ chứ, cố gắng cả ngày, thân thể cô dường như sắp đến cực hạn rồi.

"Thấy em hôm nay vui vẻ, anh cũng yên tâm." Tống Tử Tự thở dài nói. Ngày hôm qua thấy vẻ mặt Mạnh không tốt, anh cho là vấn đề bọn họ rất nghiêm trọng, chỉ là xem ra, hôm nay bọn họ hình như đã hòa thuận rồi.

"A Tự, sao anh cho là em không vui?" Ngưng Lộ nhìn anh, lại phát hiện khuôn mặt hài hước của anh. Tên bại hoại A Tự này, nhất định lại có chuyện gì rồi.

"Anh cho là em với Mạnh cãi nhau. Ngày hôm qua tâm trạng cậu ta không tốt lắm." Chỉ cần nhắc đến Quan Ngưng Lộ, tâm trạng Sở Mạnh giống như là thị trường chứng khoán Luân Đôn vậy, tùy thời đều có thể nhảy lên nhảy xuống.

"Bọn em không có cãi nhau. Chỉ là em . . . ." Trời ạ, đây cũng quá mất mặt chứ? Cả A Tự cũng hỏi tới vấn đề giữa vợ chồng bọn họ.

"Ngưng Lộ, mỗi người đàn ông cũng sẽ có lúc phạm sai lầm. Huống chi khi đó là tuổi trẻ ngông cuồng, ừ, anh thừa nhận là anh kéo cậu ta xuống nước. Mạnh là người đàn ông rất nghiêm túc, chưa động lòng với người con gái khác, trừ em ra. Khi còn đi học, trừ phải hoàn thành việc học, ba người bọn anh còn xây dựng phòng làm việc. Ngày ngày bận rộn đến cả ngủ cũng không có, ở đâu ra thời gian đi tìm phụ nữ? Sau khi về nước, còn nhiều phụ nữ tự động đưa tới cửa, nhưng cậu ta sẽ rất ít dính dáng không rõ tới bọn họ. Sau khi kết hôn càng thêm không cần nói, anh lấy nhân cách ra bảo đảm cậu ta chưa bao giờ có lỗi với em." Giống như sợ cô không tin, Tống Tử Tự còn đưa tay thề.

"A Tự, em cũng không có truy cứu chuyện lúc trước của anh ấy. Chỉ là em có chút không nghĩ ra thôi. Cảm ơn anh." Không cần A Tự nói, tự cô đã nhìn thấu rồi!

Mặc kệ anh trước kia như thế nào, anh đều là người đàn ông cô muốn yêu cả đời! Trong cuộc sống của cô đã không thể không có anh.

Phần 4

"Nghĩ thông suốt là tốt rồi. Không cần để tâm chuyện vụn vặt. Mạnh đối với em dụng tâm, không có ai rõ hơn anh. Trước kia cậu ta là loại đàn ông chỉ biết làm sẽ không nói, bây giờ cậu ta đã nói ra, nhất định vì em làm được. Có lẽ em không thể tưởng tượng được cậu ta có thể vì em làm đến mức nào. . . ." Mạnh đối với Ngưng Lộ dụng tâm, anh thật sự cảm thấy không bằng.

Ngưng Lộ không hiểu nhìn anh, A Tự có phải có lời gì nói với cô sao?

"Cái này, em cảm về đọc sẽ biết." Đưa qua một túi tài liệu nhỏ, Tống Tử Tự nghiêm túc khiến Ngưng Lộ không thể không tin tưởng, lần này anh không phải gạt cô chơi.

"Là cái gì vậy?" Cầm lấy túi tài liệu nhỏ, trong lòng Ngưng Lộ có chút lo lắng. Rốt cuộc là cái chuyện quan trọng gì đây?

"Không cần sợ, tin anh. Về đọc sẽ biết. Được rồi, Mạnh ra tìm em rồi." Sắc trời đã tối, bên trong biệt thự đèn sáng rực rỡ, ánh đèn mờ dần, bóng dáng cao lớn đó đang từng bước một đi tới phía bọn họ.

"Nhớ về nhà đọc, đừng để cho Mạnh biết." Sau khi dùng giọng nói chỉ cô nghe được, Tống Tử Tự cười đi về phía vợ và con gái đang chơi vui vẻ.

"Tại sao không chơi với mọi người?" Ngồi xồm xuống nhìn thẳng cô, khuôn mặt nhỏ dưới ánh đèn mờ nhạt không che giấu được một mối, tối hôm qua thật mệt cho cô. Ai bảo cô dám khiêu khích anh?

"Em mệt rồi." Rũ mắt xuống, Ngưng Lộ không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Mới vừa rồi nói chuyện gì với A Tự mà vui vẻ vậy?" Đưa tay vò vò mái tóc dài của cô, cảm xúc mềm mại này khiến anh không muốn buông tay.

"Sở Mạnh, em muốn về nhà." Siết chặt cái túi nhỏ trong lòng bàn tay, A Tự nói không thể cho anh biết.

"Được, anh gọi mấy đứa nhỏ về, ở đây chờ anh..bọn anh lập tức về." Về một mối trên mặt cô khiến anh xem nhẹ sự căng thẳng của cô, đứng dậy rồi đi.

Về đến nhà, Ngưng Lộ vội vàng lên lầu, đem túi đồ A Tự đưa nhét vào tủ đầu giường rồi mới chạy xuống. Mới vừa rồi trên đường về cô rất khẩn

trương, chỉ sợ anh thấy được trong tay cô có đồ.

May là tiểu công chúa nhà bọn họ vẫn quần lấy ba, mới khiến anh không có thời gian phát hiện sự khác thường của cô.

"Ngưng Nhi, sao vậy? Sao chạy vội thế?" Sau khi ôm tiểu công chúa mệt đến ngủ thiếp đi về phòng, Sở Mạnh ra ngoài, thấy Ngưng Lộ đang vội vàng đóng cửa phòng ra ngoài.

"Nào có? Con đâu rồi?" Giọng nói có chút thay đổi, cô quả nhiên không thích hợp nói dối, vẫn nên nhanh nói sang chuyện khác thôi.

"Nguyệt Nhi đã ngủ rồi. Con trai cũng tự về ngủ rồi." Mới vừa rồi bởi vì chơi đánh cát đầy người cho nên tiểu công chúa ở biệt thự tắm rồi mới về, mà Sở Trí Tu chưa bao giờ khiến anh lo lắng cả.

"Vậy anh nhanh đi tắm đi." Hai tay mảnh khảnh dùng sức đẩy anh về phía phòng tắm.

"Ngưng Nhi, em không giúp anh dội nước sao?" Trên mặt hiện lên đầy ý cười.

"Không cần, anh nhanh đi vào đi, nhanh lên nhanh lên. . . . ." Cô phải thừa dịp anh đi tắm xem thử rốt cuộc A Tự đưa anh cái gì. Thật sự là gấp chết người, A Tự đáng chết, tại sao có thể treo khẩu vị người khác thế chứ?

"Ngưng Nhi, vì sao lại vội vã muốn anh đi tắm?" Người đàn ông bị đẩy đến cửa phòng tắm vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi, thật không bình thường, bình thường cô chưa bao giờ như vậy.

"Sở Mạnh, rốt cuộc anh có vào hay không?" Con cộp không phát uy, xem cô như mèo bệnh phải không?

"Được rồi, anh lập tức vào." Phụ nữ thật sự không thể quá cứng chiều. Nhưng mà, anh cố tình thích đáng về hung dữ của cô, có chút tư vị đặc biệt.

Trong phòng tắm "ào ào" tiếng nước chảy, nhưng mà ở trong tai Ngưng Lộ lại không nghe thấy gì. Cảm thật chặt bệnh án giải phẫu, trong lòng không biết là mùi vị gì, khổ sở? Đau lòng? Không muốn? Cảm động? Điều không phải, điều không phải! Nhưng mà là tất cả. Sao anh có thể như vậy, sao anh có thể gạt cô chứ?

Cô không muốn khóc, nhưng nước mắt lại từng giọt chảy xuống. Anh yêu cô như vậy, yêu như vậy.

"Có lẽ em không thể tưởng tượng được cậu ta có thể vì em làm đến mức nào. . . . ." Câu A Tự nói tới nay luôn quanh quẩn trong đầu, thật lâu không bay đi. Mỗi một lần nghĩ đến là một lần đau lòng.

Anh đối với cô dụng tâm vậy, còn nói cái gì nữa sao? Còn có thể nói cái gì nữa sao? Nhưng mà, cảm động đi qua, cô có chút tức giận, sao anh không trung cầu ý kiến cô đã tự mình quyết định rồi?

Bởi vì tới nay cô bất thường, Sở Mạnh ra ngoài nhanh hơn, vừa đi vừa lau tóc ướt.

"Ngưng Nhi, sao vậy?" Đi thẳng đến bên giường, thế nhưng phát hiện cô khóc sụt sướt rồi. Khăn lông trên tay cũng rơi xuống đất. Anh biết, nhất định là cô có chuyện. Nhưng mà, hôm nay không phải còn tốt sao? Sao không tới 10 phút cô có thể khóc thành ra như vậy?

"Ngưng Nhi, nào, nói cho anh biết, rốt cuộc là sao?" Đau lòng ôm cô vào trong ngực.

"Sở Mạnh, sao anh có thể như vậy?" Khóc càng nhanh hơn, tiếng khóc có vẻ run rẩy.

"Ngưng Nhi, anh làm sao?" Không giống với nhau ở đâu cơ chứ? Ánh mắt sắc bén nhìn trên giường, quét một vòng từ đầu giường, không có gì khác thường. Cho đến khi nhìn lại trên tay cô. Trong tay cô cầm thứ gì đó thoát nhìn rất quen mắt, đúng, nhìn quen mắt. Nhưng cái kia sao ở trong tay cô? Chẳng lẽ là A Tự?

"Ngưng Nhi, trong tay em cầm cái gì?" Mặc dù trong lòng đã đoán được 8, 9 phần, nhưng giọng nói của anh vẫn giữ vững bình tĩnh.

"Anh còn muốn hỏi? Sở Mạnh, tại sao phải làm như vậy? Tại sao?" Rốt cuộc mở bệnh án trong tay ra. Dưới ánh đèn sáng rọi, dòng chữ "Phẫu thuật thất ông dẫn tinh" như rồng bay phượng múa chói mắt cỡ nào.

Hai bệnh án giống nhau, cùng tên người giải phẫu, cùng bác sĩ ký tên. Lần đầu tiên là 8 năm trước, khi cô vừa sinh con trai không lâu, cái còn lại là 2 năm trước, cũng là sau khi cô sinh xong con gái không lâu.

Không trách được, tới nay lúc A Tự gần đi, vẻ mặt cười như không cười kia. Thì ra đúng là như vậy. . . . .

"Ngưng Nhi. . . . ." Trên mặt người nào đó giống như sắp không nén được giận, hô hấp càng dồn dập, sắc mặt cũng càng ngày đỏ. Anh biết tên hôn đàn A Tự này không đáng tin cậy, thế nhưng thật sự bán đứng anh! Điều này bảo anh giải thích thế nào? Một người đàn ông làm được như vậy, anh còn có thể làm sao?

"Sở Mạnh, em không muốn anh làm như vậy, không cần. Đứa con là quà tặng tốt nhất ông trời ban cho chúng ta, là kết tinh tình yêu của chúng ta, nếu quả như thật tồi, chúng ta không thể không muốn." Lần nữa nhào vào trong ngực anh, cô khóc đến không thành tiếng. Tên đàn ông ngu ngốc này, không trách trước kia bọn họ ở chung một chỗ, anh luôn có thể hành động tùy ý, không để cô lo lắng.

"Ngưng Nhi, anh không muốn làm cho em chịu khổ, em sinh con đau như vậy. Chúng ta đã có hai đứa rồi, đủ rồi. Đừng khóc, anh không phải rất tốt sao?" Vui mặt vào tóc cô, tìm anh cảm động. Ngưng Nhi của anh biết đau lòng vì anh rồi.

"Sở Mạnh, để A Tự hủy giải phẫu đi, có được không? Chuyện đứa nhỏ chúng ta thuận theo tự nhiên, được không? Đồng ý em, ngày mai đi đi." Ngưng Lộ chưa từng phát hiện mình làm việc sẽ quả quyết như vậy.

"Ngưng Nhi. . . . ." Làm cũng làm rồi, cũng không có ảnh hưởng gì, tại sao phải bỏ? Nếu như không phải là lần trước anh bất ngờ bị thương, A Tự cố ý giúp anh bỏ, vậy bây giờ tiểu công chúa Nguyệt Nhi cũng không được sinh ra.

"Em nói đi thì đi." Đôi mắt đỏ hoe vì khóc giờ phút này trở nên sáng ngời và kiên định hơn bao giờ hết.

"Ngưng Nhi, có phải em sợ có ảnh hưởng hay không? Sẽ không, em đã thử nghiệm qua nhiều lần như vậy rồi, ở đâu bị ảnh hưởng?" Sau khi bỏ đi cảnh báo nguy hiểm, một tên đàn ông lập tức khôi phục lại biểu tượng cầm thú.

"Sở Mạnh, anh làm cái gì vậy? Em còn chưa có tám. A. . . . ." Một giây sau quần áo đã bị ném xuống đất.

"Không cần tám, làm để em biết rốt cuộc có ảnh hưởng hay không!" Cái bệnh án đó cũng bị chia năm xẻ bảy rồi.

"Em biết rõ anh không bị ảnh hưởng, buông em ra có được không?" Cầu xin tha thứ đáng thương như trước kia có tác dụng không? Cô mệt quá rồi, sao phục vụ tốt tên đối khát này được chứ?

"Không được." Chuyện này liên quan đến danh dự đàn ông, làm sao có thể được? Anh muốn để cho cô hoàn toàn hiểu, anh một chút cũng không có bị ảnh hưởng.

Xem ra, nguyện vọng muốn đi ngủ sớm của Sở phu nhân sẽ không bao giờ thành!

Đêm tĩnh, người chưa ngủ. Cảnh xuân đầy phòng, hạnh phúc đầy phòng.

Cô phải may mắn bao nhiêu, có anh yêu cô như vậy, cô cũng yêu anh như vậy. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần cô mở mắt nhắm mắt đều có thể nhìn thấy hạnh phúc.

Hạnh phúc như vậy nhất định sẽ kéo dài đến mãi mãi, mãi mãi. . . . .

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 5 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ngoại truyện 6- Bảo bối Sở Gia chơi cổ phiếu

Phần 1

Ở khu nhà cao cấp quảng trường Eaton, căn nhà hai tầng diện tích hai trăm bình nơi vợ chồng Sở thị cùng hai bảo bối ở. Sở Mạnh còn có biệt thự tư nhân to như vườn hoa Luân Đôn, bởi vì Ngưng Lộ cảm thấy biệt thự lớn đến mức dọa người, không thích. Chọn căn nhà nhỏ ở. Người một nhà có thể thân thiết hơn.

Mỗi ngày, sau khi hai tiểu bảo bối Sở gia đi học, Ngưng Lộ thích yên tĩnh sẽ tự mình dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, sau đó ở phòng sách đọc sách, ngủ một giấc đến chiều, buổi chiều dậy sẽ đi dạo dưới lầu, tiện thể đón hai tiểu bảo bối tan học, có lúc Sở Mạnh sẽ về sớm, bọn họ cùng nhau đến siêu thị mua nhu yếu phẩm hằng ngày hoặc đi ra ngoài.

Năm nay Sở Trí Tu 10 tuổi, anh tuần lại đáng yêu, đứng giữa mấy đứa nhỏ châu Âu tóc vàng mắt xanh, cậu bé là trung tâm của sự chú ý, đặc biệt là sự yêu thích của các bạn học nữ, mỗi ngày sau giờ tan học có nhiều bạn nữ muốn đi cùng cậu. Chỉ là mỗi lần Sở Trí Tu lạnh lùng đều cự tuyệt những bạn nữ kia đến gần, bởi vì cậu phải đợi em gái Sở Dao Nguyệt cùng nhau về nhà.

Sở Dao Nguyệt 5 tuổi rất xinh đẹp lại đáng yêu, càng lớn càng giống mẹ, khiến cho người đàn ông yêu vợ như mạng đó yêu con gái, đau con gái vô cùng, xin gì được nấy, hận không thể đem toàn bộ mọi thứ cho cô bé chỉ vì một nụ cười mỉm của cô.

Cuộc sống như thế êm ả mà bình thản, chỉ ngoại trừ. . . . .

"Mẹ, mẹ. . . . ."

Giọng nói nhõng nhẽo phá vỡ suy nghĩ Ngưng Lộ, vừa nhấc mắt lên, cô bé mặc áo lông thật dày đi vào trong phòng ấm áp cũng không vội cởi áo khoác,

thăng tấp nhào vào trong ngực mẹ đang ngồi bên cửa sổ.

Ngưng Lộ ôm thân thể tiểu công chúa thơm tho, mềm mại, đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ bé hồng hào của cô bé, nhiệt độ ấm áp khiến cô yên tâm thu tay lại: "Bảo bối, sao vậy?"

Cô đã chuẩn bị xong các nguyên liệu cho bữa tối, đi đến bên cửa sổ ngồi, bởi vì mấy ngày nay Sở Mạnh đến Oxford, buổi trưa gọi điện thoại về nói có thể tối anh sẽ về.

Mỗi lần anh không ở nhà, cô sẽ cảm thấy thời gian trôi qua quá lâu, mỗi ngày một mình ngủ trên giường lớn, cả trái tim đều trống rỗng.

"Anh hai lại ăn hiếp con!" Sở Dao Nguyệt chu cái miệng nhỏ tổ cáo, giọng nói nũng nịu mà trong veo, cong đôi môi hồng phấn mồm mỉm lên, giống như thạch hoa quả trong suốt vậy.

"Hừ! Con nào có." Sau đó Sở Trí Tu đi vào lạnh lùng hừ một tiếng, để cặp sách hai người xuống. Làm anh hai như cậu luôn biết tự lo cho bản thân, trừ em gái chỉ biết làm nũng đó, căn bản chuyện của mình đều tự mình xử lý tốt: đi học, tan học, cậu đều chờ em gái, không cần tài xế đưa đón.

"Được rồi, không được cãi nhau. Con là anh trai, có chuyện phải nhường em gái." Ngưng Lộ buông thân thể mềm mại của tiểu công chúa ra, đứng dậy đến phòng bếp hâm nóng sữa tươi, rót một người một ly.

"Mẹ, thật là ấm!" Sở Dao Nguyệt đang cầm cái ly, cười đến híp mắt, cúi đầu uống từng ngụm một.

"Mẹ, có thể không cần mỗi ngày đều là sữa tươi không?" Mặc dù Sở Trí Tu cau mày, nhưng vẫn miệng to uống cạn.

"Em thích uống sữa tươi." Sở Dao Nguyệt bĩu môi, vẫn còn giận anh hai.

Ngưng Lộ cười nhìn hai tiểu bảo bối của bọn họ, trong lòng đều là hạnh phúc.

Sở Dao Nguyệt uống sữa xong, còn không có quên thiết thời đã chịu lúc trước, vội vàng tiếp tục: "Mẹ, mẹ vắng anh hai đi. Anh ấy hư nhất!"

"Nguyệt Nhi, không thể nói anh hai như vậy, hử?" Đưa tay sửa lại tóc bị gió thổi loạn của tiểu công chúa, nhìn cô bé ngoan ngoãn gật đầu rồi mới hỏi: "Sở Trí Tu, hôm nay sao vậy?"

"Không có." Có cũng không thể nói. Sở Trí Tu trừng em gái ngu ngốc chỉ biết nũng nịu đó không nói lời nào, trực tiếp từ trong cặp lấy ra máy tính bảng bảo bối của cậu, đặt lên bàn nghiêm túc xem.

"Được rồi, anh hai không có nói, Nguyệt Nhi nói cho mẹ đi." Ngưng Lộ ôm con gái vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi. Đối với con trai phách lối, cô thật sự là không có biện pháp, chỉ có ba nó mới kiềm chế được.

"Hôm nay tan học, anh hai lấy tiền con muốn mua búp bê quá giang xe." Chu cái miệng nhỏ, tiểu công chúa bắt đầu tổ cáo. Vốn là anh hai đồng ý sau khi tan học dẫn cô đi mua búp bê mới ra trên thị trường, nhưng lúc đi được một nửa, anh hai dám nói quên mang tiền, muốn lấy tiền của cô quá giang xe về nhà.

Cô không tin đâu, buổi sáng cô có thấy anh hai để tiền trong cặp sách. Anh hai thích nhất là lừa cô mà.

"Sở Dao Nguyệt, anh không phải đã nói đó là mượn sao?" Mắt tròn trũng, Sở Trí Tu muốn nổi điên lên. Cái đứa em gái kia sao nói mãi cũng không hiểu vậy? Toàn bộ tiền của cậu đều mua cổ phiếu rồi, còn dư lại một chút cũng không đủ quá giang xe, hỏi mượn một chút thì sao chứ? Cái đồ búp bê rách nát đó cậu có thể mua cho cô một trăm con. Ài, không thêm tính nữa.

"Sở Trí Tu, tiền của con đâu? Có phải lại đi mua cổ phiếu rồi không?" Ngưng Lộ buông tiểu công chúa ra, lớn tiếng đi tới.

Muốn trách thì trách Sở Mạnh á, cái gì không dạy nó, còn nhỏ tuổi lại đi dạy buôn bán. Kết quả tốt lắm, trời sinh Sở Trí Tu nhạy cảm với mấy con số, từ đó si mê trò chơi trí mạng này, mỗi ngày tan học thì chuyện đầu tiên chính là đến phòng sách thảo luận giá thị trường chứng khoán với ba mình.

"Mẹ, ba nói rồi, con có thể tự mình làm chủ." Cậu biết mẹ vẫn không tán thành chuyện cậu còn nhỏ như vậy đã chơi cổ phiếu, nhưng ba nói rồi, đó là chuyện của cậu! Tại sao bây giờ bọn họ còn không thỏa thuận được vậy?

"Ba để cho con tự mình làm chủ chứ không cho con xúi giục người khác cùng mua." Ba mẹ con nói chuyện tiền bạc, không chú ý tới Sở Mạnh mở cửa đi vào.

Phần 2

Ai biết vừa vào cửa nhà đã nghe đến bọn họ đang thảo luận chuyện mua cổ phiếu. Ban đầu lúc dạy nó anh đã tính cẩn thận rồi, tự mình làm chuyện, tự mình gánh chịu; mặc dù con trai vô cùng thiên phú, chỉ dạy qua mấy lần, nó đã biết cách chơi, khiến cho anh vô cùng kiêu ngạo; có điều, bà xã bảo bối của anh lại không vui vẻ như vậy. Cho là anh để cho con tiếp xúc mấy trò chơi tiền bạc quá sớm, không tốt với sự phát triển của con, cho đây không phải là chuyện mấy đứa nhỏ tuổi này nên làm.

Mà anh cũng không tham dự nhiều, nhưng hôm nay, giáo viên chủ nhiệm của nó gọi điện thoại tổ cáo với anh, con anh không những mua cổ phiếu mà còn rù rê bạn học mua chung! Điều này làm anh cảm thấy bắt đầu vấn đề nghiêm trọng. Cho nên mới đem chuyện lúc chiều giao cho A Chính rồi về

trước.

Cởi giày xong, Sở Mạnh thuận tay cởi áo khoác trên người ra.

"Ba. . . . ." Tiểu công chúa thấy ba về. Thân mình nho nhỏ chạy qua phòng khách rộng rãi, dùng hết sức mình, trực tiếp lao vào trong ngực Sở Mạnh.

"Nguyệt Nhi có nhớ ba không?" Thả cặp công văn trong tay ra, Sở Mạnh ôm lấy tiểu công chúa.

"Nhớ." Đôi môi giờ lên, ngọt ngào cười với anh, hai lúm đồng tiền thật sâu bên khóe miệng, mùi vị ngây thơ lao thẳng tới anh.

Tiểu công chúa ở trên mặt anh tặng những cái hôn thật kêu.

"Ông xã, sao anh về sớm vậy?" Thấy chồng về, một người phụ nữ quên mất đang nói chuyện của con, sai bước tới ôm lấy anh. Rất nhớ anh, cô cho là anh sẽ về trễ.

"Không muốn anh về sớm chút sao?" Một tay tiếp tục ôm tiểu công chúa, một tay ôm hoàng hậu của anh, chuyện hạnh phúc nhất trên đời chẳng qua cũng như thế thôi.

"Nhớ." Hai mẹ con trăm miệng một lời nói.

Bọn họ giống như vài năm không gặp, khiến bạn nhỏ Sở Trí Tu nhìn không quen. Hình tượng người ba “anh mình thần võ” khi về tới nhà đã hoàn toàn sụp đổ.

Không bằng, thừa dịp bọn họ không chú ý, cậu đi đến lầu? Ba về sớm như vậy nhất định có liên quan tới cậu, thay vì ở đây bị giáo huấn không bằng đi lên lầu?

Chột dạ khiến Sở Trí Tu quên mất chuyện ngày hôm qua nói với ba muốn mua model xe số lượng có hạn mới nhất thế giới, nhẹ nhàng ôm máy tính bảng trong ngực, từ từ đi tới cầu thang.

"Sở Trí Tu, con đứng lại đó cho ba." Cho anh là đứa ngốc sao?

"Ba, con đi lên trước làm bài tập." Thảm, bị bắt rồi! Ba, ba không thể xem như không nghe thấy, không nhìn thấy sao?

"Ngày mai trả lại tiền của các bạn học trong lớp. Về sau không cho lấy tiền bạn học mua nữa, có nghe hay không?" Sở Mạnh chịu đủ rồi, vốn là chỉ muốn nó chơi chút thôi, thế nhưng nó lại chơi lớn như vậy. Cũng không biết mình dạy sai rồi không?

"Sở Trí Tu, con thật là quá đáng. Dám góp vốn trái phép. . . . ." Ngưng Lộ nghe được ông xã nói như vậy, giận đến muốn quay cái móng nó qua đánh một trận như hồi nhỏ. Trời ạ, con trai của cô tại sao có thể như vậy?

"Con biết rồi ba." Cúi đầu nhỏ giọng nói. Thái độ đủ nghiêm chỉnh rồi chứ? Thật quá đáng, ba chưa bao giờ sẽ hung hăng với mẹ và em gái, cho dù họ làm sai việc gì cũng vậy. Đáng thương cho trẻ vị thành niên như cậu!

Trả thì trả, vậy cậu sẽ dùng tiền tiêu vặt của mình mua. Hừ!

"Ba, hôm nay anh. . . . ." Tiểu công chúa lại bắt đầu kể tội anh hai mình với ba.

"Ông xã, hôm nay anh nấu cơm." Hoàng hậu cũng bắt đầu ra lệnh. Anh không ở nhà mấy ngày, cô khổ cực nấu cái gì cũng khiến đôi trai gái này chê hết.

"Thật là chịu đủ mọi người rồi. Ngớ ngẩn như nhau!"

Sở Trí Tu cho là giọng mình nói đủ nhỏ rồi, nhưng lỡ tai ba cậu sao lại không lợi hại chứ?

"Sở Trí Tu, ngày hôm qua cái mẫu xe ba đồng ý mua cho con không thể mua cho con được." Dám nói ba nó ngớ ngẩn sao?

"Tại sao?" Mặt Sở Trí Tu lập tức biến sắc. Trời ạ, nhưng hôm nay cậu ở trước mặt bạn học khoe khoang cậu nhất định có thể mua được.

"Bởi vì, ba đồng ý cho Ngũ Nhuệ Tường rồi. Tháng sau chính là sinh nhật của nó, chẳng lẽ con hẹp hòi như vậy sao?"

"Ba, ba nói lời không giữ lời." Khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, sao ba có thể nuốt lời chứ? Cậu có làm gì sai sao?

Sở Trí Tu tức giận mà uất ức tới cực điểm, nắm chặt tay lại, sau đó tức giận chạy rầm rầm lên lầu.

"Ha ha. . . . ." Một người phụ nữ rất không có lương tâm cười to lên. Trời ạ, con trai bảo bố đáng thương của cô làm sao có thể đầu lại ba nó chứ?

"Ba, anh hai sao vậy? Hình như muốn khóc?" Sở Dao Nguyệt ôm cổ ba hỏi. Mặc dù anh hai luôn thích ăn hiếp cô, nhưng mà nhìn thấy anh hai buồn, cô cũng không vui.

"Bảo bố, không sao đâu. Đợi lát nữa thì ổn."

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ngoại truyện 7- Giang Doãn Chính

Chương 1 - Thảm Tâm Tinh

Phần 1

"6 giờ tối, ăn tối với Vương đồng công ty khoa học kỹ thuật ở khách sạn Gia Hòa; 7h đúng, tiệc rượu của Hứa tổng mới thành lập công ty ở khách sạn Năm Châu; 7 giờ rưỡi, sinh nhật đại tiểu thư Đường gia; 8 giờ đúng. . . . ."

"Đợi chút!" Không nhịn được dời tầm mắt khỏi máy tính, Giang Doãn Chính ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cô gái ăn mặc đoan chính trước mặt. "Ý của cô là, trong mấy giờ ngắn ngủn đó, tôi phải của mình thành từng khúc để đi ứng phó mấy bữa tiệc nhằm chán đó sao?"

"Giang tiên sinh, thật xin lỗi nói cho anh biết, đúng vậy." Trong mắt Thảm Tâm Tinh hiện lên ý cười nhẹ, nhưng cô vẫn ung dung thản nhiên như cũ, đầu vào đây đọc lịch trình cầm trong tay xong, "Tám giờ đúng. . . . ." "Đáng chết! Chờ một chút." Giang Doãn Chính nguyên rủa một câu, không chỉ những chuyện đáng ghét, ngay cả điện thoại cá nhân của anh cũng vang lên. Người biết số điện thoại này không quá 5, mẹ nó, anh không muốn nhận cũng không được.

"Con mẹ nó, tốt nhất là có chuyện động trời." Cũng không nhìn ai gọi tới, Giang Doãn Chính trong mắt người khác luôn tùy ý nói chuyện, trực tiếp nhấn nút nghe, cũng mở luôn chức năng loa ngoài.

"A Chính, sao lại giận dữ như vậy? Chưa thỏa mãn dục vọng à? Đã sớm nói cậu không cần từ sáng tới tối cứ nhìn mấy cái đồ thị kia rồi, lại chẳng thể an ủi được cậu. . . . ." Điện thoại vừa thông, giọng nói đầy ý cười đã truyền tới. Trừ cái thằng chỉ biết hại bạn Tống Tử Tự của anh thì còn ai nữa chứ, chỉ là sao lúc này cậu ta lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho anh? Hơn nữa không giống như là có chuyện.

"A Tự, chuyện gì?" Nhìn thấy Thảm Tâm Tinh đứng ở một bên vì nghe được lời nói không dễ nghe hơi có vẻ xấu hổ, anh đưa tay ý bảo cô chờ một lát, sau đó cầm điện thoại di động lên nghe. Anh không chắc cái miệng thối của A Tự còn nói ra được lời nào khó nghe hơn không.

Nếu không phải làm việc bên cạnh người đàn ông này hai năm, Thảm Tâm Tinh nhất định sẽ nhìn bóng lưng cao lớn vừa đứng lên đi tới cửa sổ sát đất nghe điện thoại bằng ánh mắt vô cùng ái mộ, dù sao anh là mơ ước của tất cả các cô gái - anh tuấn, cao lớn, giàu có, thú vị. . . . .

Chỉ tiếc, biết người này trong phòng làm việc chỉ luôn mặc một bộ quần áo đơn giản gần như lôi thôi, thậm chí là mùa hè còn mặc quần đùi, mang giày xăng đan; sau khi nhìn tướng ăn như hổ đói, hiểu rõ người này có thể chửi bằng nhiều thứ tiếng, cô đã quen cười lễ phép với những "lời chào" từ bốn phương tám hướng kia.

"Vết thương của Mạnh không phải không có gì sao? Cậu ta còn có thể như thế sao?" Giang Doãn Chính nhướn lông mày lên.

Cái tên Sở Mạnh này không biết bị thần kinh gì khiến cho bác sĩ Tống của chúng ta hình như cũng không giải quyết được, theo năng lực bác sĩ Tống cũng không làm được, nhất định là vấn đề rất nghiêm trọng. Nhưng mà anh đi có tác dụng sao?

Gần đây, không biết làm sao, Mạnh rời khỏi Sở Thành bảo anh không ngừng nhận đơn, làm cho cuộc sống thoải mái của anh rối loạn, vốn một tuần lễ chỉ cần đến phòng làm việc một hai lần là được, bây giờ thì tốt rồi, ngày ngày đến làm việc, bận bịu muốn điên. Anh thật sự không chịu nổi như vậy rồi.

"Được rồi! Tờ lập tức qua." Nghe giọng điệu A Tự bên kia hình như không phải nói đùa, vì để sau này chẳng phải mệt mỏi, anh vẫn nên đi xem thì tốt hơn.

"Căn cứ theo phán đoán của cô, bữa tiệc nào tôi không đi sẽ có người muốn tự sát hoặc giết người?" Cúp điện thoại rồi quay lại trước bàn làm việc nhìn chằm chằm đồng hồ mời kia, Giang Doãn Chính day day huyết thái dương, mệt mỏi nói.

"Căn cứ theo phán đoán của tôi, chỉ cần anh vắng mặt một trong số đó, tòa cao ốc này rất có khả năng sẽ trở thành trung tâm thương mại thế giới thứ hai." Nhịn xuống xúc động muốn cười, Thảm Tâm Tinh cúi mắt xuống.

Trong miệng thốt ra một chuỗi dài những lời thô tục do ngôn ngữ nhiều nước tạo thành, Giang Doãn Chính lại chú ý đến các đồ thị trên máy tính. "Chọn một cái cô cho là quan trọng nhất rồi đi đi. Những ai khác muốn nhảy lầu, hay là muốn làm thế nào thì tùy bọn họ." Sau khi "Những con số màu xanh" bắt đầu mở rộng phạm vi nhận đơn bên ngoài, mọi người giống như là tiền trong túi cần người chạy đến làm phiền anh. Mẹ nó, có người dám uy hiếp anh? Vốn là người trên Trái đất đã vượt chỉ tiêu rồi, chết thêm vài người cũng không tính nhiều.

"Vâng" Sau khi trả lời đơn giản, Thảm Tâm Tinh xoay người đi về phía cửa, trước khi cửa khép lại, cô rõ ràng nghe được mấy câu mắng tuyệt đối sẽ làm

người ta đồ mặt.

Nếu như có thể, cô thật muốn ghi âm lại những chuyện này, chỉ tiếc điều cấm đầu tiên ở đây chính là không được đem bất cứ chuyện gì trong văn phòng này, dù chỉ là một câu tiết lộ ra bên ngoài.

Dù sao, chỗ cô làm việc là công ty cổ vấn đầu tư “Những con số màu xanh” nổi tiếng nhất trong giới tài chính, mà cấp trên của cô, chính là người “phúc vũ phiên vân” (che mưa chuyển mây) ở giới tài chính và kinh tế, kiêm cổ vấn đầu tư - quản lý tài sản của đông đảo danh môn quý tộc, lời nói phiếm cũng sẽ được người ta xem là kinh Thánh nghiên cứu "Bàn tay của Quý" - Giang Doãn Chính!

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 5h chiều rồi, Thẩm Tâm Tĩnh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trừ hết tòa nhà xi măng cốt thép này đến tòa nhà khác, chẳng nhìn thấy được gì cả, trên thủy tinh sáng bóng còn có cái bóng ngược của một cô gái cô đơn.

Tốt nghiệp hai năm rồi, cô ở lại thành phố xa lạ này cũng đã hai năm. Không có người thân không có bạn bè, mỗi ngày trừ làm việc chính là về nhà, thật ra thì cô cũng quá cô đơn chứ? Nhưng mà, về nhà sao? Cô không phải là không muốn, mà là không dám. Đùng, không dám!

Lúc cô tự giễu bĩu môi thì điện thoại nội tuyến trên bàn truyền đến giọng nói quen thuộc. "Thẩm tiểu thư."

"Vâng." Thẩm Tâm Tĩnh khôi phục vẻ mặt bình tĩnh. Cô đoán anh nhất định là. . . . .

"Trong phòng làm việc có đồ đi ra ngoài của tôi không?" Cúi xuống nhìn đồ trên người mình, thật sự không thích hợp ra ngoài. Cho dù là đi bệnh viện thăm bệnh nhân mà bệnh nhân kia anh đã biết vài chục năm cũng không thể được. Anh nhớ anh là có quần áo dự phòng để ở đây, nhưng cụ thể ở đâu anh không nhớ ra.

"Ngăn tủ tầng thứ ba." Thẩm Tâm Tĩnh không chút nghĩ ngợi trả lời.

Giang Doãn Chính đứng dậy vươn lưng mỏi, sau đó mở ra hộc tủ sau lưng, không chút do dự lấy quần áo bên trong ra bắt đầu thay, đợi đến mặc xong đi ra, thấy Thẩm Tâm Tĩnh vẫn còn ở trước máy vi tính bận rộn, anh đi tới: "Thẩm tiểu thư, cô cũng chuẩn bị một chút đi!"

"Được, đợi lát nữa tôi sẽ đi." Thẩm Tâm Tĩnh ở trong lòng nói nhỏ, tại sao anh ta còn chưa đi? Anh không đi sao cô dám không biết xấu hổ tới phòng thay quần áo mà thay lễ phục chứ? Bình thường ông chủ của cô đâu có phiền phức như vậy!

"Thẩm tiểu thư. . . . ." Giang Doãn Chính chợt cúi người xuống, hai tay chống trên mặt bàn, nhìn thư ký của anh.

Thành thật mà nói, nếu không phải thư ký này là do chính anh chọn, còn ở bên cạnh anh công tác hai năm, Giang Doãn Chính thật sự sẽ cho rằng cô gái anh nói gì nghe nấy chính là kiểu thư ký người máy mới do viện nghiên cứu công nghệ cao nào đó phát minh ra.

Vĩnh viễn hợp đồ công sở, luôn tao nhã mỉm cười, kiểu tóc vĩnh viễn sẽ không rơi xuống một sợi tóc, phòng làm việc vĩnh viễn không dính một hạt bụi, thái độ làm việc vĩnh viễn sẽ không sơ sót, cùng với - cá tính dịu dàng vĩnh viễn sẽ không mạnh mẽ.

Anh là muốn hỏi cô, anh thường đưa những bữa tiệc xã giao anh không muốn đi cho cô đi, có phải quá cưỡng cầu cô hay không? Mặc dù tiền lương hàng năm anh trả tuyệt đối là đủ cao. Nhưng mà, cô gái trẻ tuổi như cô cũng có cuộc sống của riêng mình chứ? Ít nhất mấy cô gái đẳng hoàng sẽ về nhà sau giờ làm. Mà cô cũng có bạn trai chứ? Chỉ cần cô nói một tiếng "không có thời gian", anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cô.

"Giang tiên sinh, anh còn có chuyện gì muốn giao phó sao?" Nhìn thấy anh đột nhiên đến gần, Thẩm Tâm Tĩnh thể nhưng làm ra một hành động từ khi cô làm việc bên cạnh anh đến nay chưa từng có, cô khẩn trương đứng lên, bởi vì quá nhanh nên đụng phải cằm anh.

"A. . . . ." Giang Doãn Chính rên lên một tiếng, anh mới vừa ở trong lòng khích lệ cô, giây tiếp theo lại phá vỡ suy nghĩ của anh. Phụ nữ, vĩnh viễn đều là phiền toái, muốn đứng lên không thể nói trước một tiếng sao?

"Giang tiên sinh, anh không sao chứ? Thật xin lỗi!" Mất mặt quá! Hôm nay sao lại không bình thường như vậy thế này?

Chương 2 - A Chính Động Tĩnh

Chẳng lẽ là bị hạ được rồi? Nhìn bộ dạng của cô, Giang Doãn Chính nhú chặt mày lại, trong đầu bắt đầu nhanh chóng suy xét. Trừ khả năng này ra, không có cái thứ hai, bộ dáng của cô không giống như là uống rượu say.

Lúc anh đang suy tính, Thẩm Tâm Tĩnh giống như không nhận được nữa, chậm rãi đưa vòng eo mảnh khảnh, khẽ thờ đi tới bức tường thủy tinh ngăn cách anh và cô, dựa sát vào đó, hình như muốn nhờ sự lạnh lẽo đó làm giảm đi nhiệt độ bản thân.

Cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, khoảng cách bọn họ gần như vậy, gần đến mức Giang Doãn Chính dường như có thể cảm nhận được hơi thở thơm như hoa lan của cô ...

Cô nửa thân trần cách bức tường trước mặt anh vuốt ve, giống như đang vuốt ve tim anh vậy, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra khiến dung nhan vốn xinh đẹp lại thêm phần quyến rũ mê người. . . . .

Nhìn bóng hình xinh đẹp uyển chuyển và phong thái mê người kia khiến cho Giang Doãn Chính tới bây giờ vẫn không có hứng thú với phụ nữ cũng thấy ngây dại. Anh vẫn biết thư ký của mình rất đẹp, một vẻ đẹp đoan trang, làm cho người ta yêu thích nhưng sẽ không sinh ra mộng tưởng.

Nhưng sao anh lại không nghĩ tới, cô cũng sẽ có vẻ đẹp quyến rũ đến thế này chứ!

Nghe tiếng than nhẹ càng lúc càng mê người của cô, nhìn cô dùng tay run rẩy nâng làn váy lên, lộ ra đôi chân dài trắng như tuyết, bàn tay dọc theo bắp đùi mảnh khảnh từ từ đi lên phía trên . . . . .

Giang Doãn Chính toàn thân chấn động, xem ra anh thật sự là uống say rồi, nếu không sao lại sinh ra hứng thú với phụ nữ chứ? Hơn nữa còn là cô gái mỗi ngày đều gặp, chậm rãi tiến lên, bàn tay nhẹ nhàng dán lên cánh cửa ngăn cách bọn họ.

"Ai?" Cảm thấy có người từ sau người ôm hông của cô, Thẩm Tâm Tinh toàn thân cứng đờ, bị hạ thuốc khiến ý thức cô có chút mơ hồ, run rẩy hỏi. Đã trê thế này sao có người ở đây? Cô chính là cảm thấy nơi này gần nhất cũng an toàn nhất mới có thể liều mạng chạy về, ai biết sẽ có người chứ? Chẳng lẽ là ông chủ của cô hay sao? Nhưng bây giờ đã khuya lắm rồi.

"Tôi." Giang Doãn Chính đơn giản trả lời. Chẳng lẽ cô cho là ngoài anh còn có ai khác có thể vào phòng làm việc của anh sao?

"Anh. . . . . Làm sao sẽ. . . . ." Vừa nghe giọng Giang Doãn Chính, cả người Thẩm Tâm Tinh cũng loạn lên.

Trời ạ, tại sao là anh? Tại sao thật sự là anh? Chẳng lẽ trò hề mới vừa rồi của cô, anh đều xem hết sao? Xong rồi xong rồi toàn bộ, thanh danh của cô xong rồi, thế nhưng lại có hành động như vậy trước mặt một người đàn ông. Cho dù cô là bị người ta bỏ thuốc mà thân bất do dĩ, nhưng mà. . . . .

"Cô có ổn không?" Giang Doãn Chính cảm thấy cô gái trong ngực toàn thân lửa nóng, mà mùi thơm trên người cô hình như do hơi nóng bốc lên xông vào mũi anh, dù đồ anh chìm đắm vào đó . . . . .

"Anh. . . . . Anh đừng đến gần tôi. . . . ." Đưa lưng về phía anh, Thẩm Tâm Tinh không ngừng run rẩy, bởi vì thân thể cô hình như không thể khống chế, cố gắng muốn dính chặt vào thân hình không mặc áo của anh, thậm chí muốn anh dùng sức ôm cô. . . . . Trời ạ, ngàn vạn lần không thể mất khống chế đến mức đó.

"Ai làm?" Giọng Giang Doãn Chính có chút căng thẳng, bởi vì anh không nghĩ sẽ có người dùng thủ đoạn hạ lưu này với người của anh. Thẩm Tâm Tinh là ai? Người thường tiếp xúc với Giang Doãn Chính đều biết rõ, cô không chỉ là thư ký riêng của anh, mà cô còn là người phụ trách đối ngoại của phòng làm việc "Những con số màu xanh". Muốn gặp mặt Giang Doãn Chính đều phải được cô sắp xếp.

Bây giờ lại có người dám làm như vậy với cô, đó không phải là xem thường mặt mũi của Giang Doãn Chính anh sao? Cũng là bởi vì biết sẽ không có người dám làm gì cô, cho nên anh luôn yên tâm để cô đi ra ngoài xã giao. Nhưng mà hôm nay, hình như có người không kìm nén được rồi? "Hoa Thăng . . . . . Vương đồng." Cái tên già chết tiệt kia lại dám đối với anh như vậy, vậy cũng đừng trách anh không khách khí. Cảm thấy thân thể mình như bị lửa thiêu đốt, thậm chí có loại khát vọng muốn hòa tan vào cơ thể người đàn ông này, Thẩm Tâm Tinh tuyệt vọng kháng cự, xoay người lại càng không ngừng đẩy anh ra: "Anh đừng tới. . . . . tới gần tôi. . . . . Tránh ra. . . . . Tránh ra. . . . ."

"Đáng chết! Không nên cử động" Giang Doãn Chính khề nguyên rửa, nhìn thấy cô đã sắp không chịu nổi, lại vẫn đẩy anh ra, trong lòng anh nổi lên cơn tức giận không tên.

Nhiệt độ cơ thể cô đã quá cao, khuôn mặt đỏ ửng, hơi thở nóng rực, cùng với hành động không cách nào kìm chế muốn đến gần đàn ông, đúng là bị người ta bỏ thuốc, nếu không cứu cô, không để cho khát vọng của cô được thỏa mãn, cô ấy sẽ . . . . .

Cái gì cũng không cần suy tính, không để ý cô phản đối, Giang Doãn Chính lập tức ôm lấy cô, đi qua cửa phòng làm việc, sau đó dùng chân đá mở cửa phòng nghỉ.

"Đây là nơi nào?" Thần trí cô đã bắt đầu hỗn loạn.

"Phòng nghỉ của tôi." Giang Doãn Chính tỉnh táo trả lời.

"Anh. . . . ." Tầm mắt của cô mông lung, nhìn thấy anh kéo rèm cửa lên, mở đèn nhỏ trong phòng ra. Dưới ánh đèn mờ, xem ra rất khác lúc thường, đôi mắt anh thâm thúy, khuôn mặt lúc sáng lúc tối, cả người phát ra một loại hơi thở vừa hấp dẫn vừa nguy hiểm.

"Đừng sợ. Được không? Tôi sẽ không làm tổn thương em." Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, "Nói cho tôi biết, bây giờ em có bạn trai chưa?" Nếu như có, anh có thể gọi điện thoại cho anh ta tới, nhưng thật kỳ quái, anh lại vì suy nghĩ này mà tức giận.

"Không có. . . . ." gương mặt Thẩm Tâm Tinh kẻ sát bàn tay anh, không có ý thức vượt vạ.

"Em là xử nữ sao?" Anh hỏi vấn đề này, bình tĩnh như hỏi thời tiết hôm nay như thế nào vậy.

"Tôi. . . . ." Bất kỳ cô gái nào ở trước mặt người đàn ông không phải người yêu của mình trả lời vấn đề này cũng đều xấu hổ sao? Cho nên cô chỉ có thể ngượng ngùng nhìn anh, môi anh đào khẽ nhếch.

"Phải không?" Nhìn dáng vẻ e thẹn của cô, trong lòng Giang Doãn Chính đã hiểu tất cả, nhưng anh vẫn muốn chính cô nói ra.

"Tôi. . . . . Phải. . . . ." Cúi đầu, e lệ nói nhỏ.

"Tôi biết rồi. Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương em, coi như là một giấc mơ, mơ xong tình dục em sẽ không mất gì cả!"

Thắm Tâm Tinh quả thật không có mất đi cái gì, bởi vì Giang Doãn Chính dùng tay giúp cô vuốt ve.

Nhìn cô nằm ở trên giường yên bình ngủ, Giang Doãn Chính cười khỏ xoay người đi vào phòng tắm. Hiện tại, đến phiên anh giải quyết lửa dục bản thân rồi.

Cô gái này thật sự thật là làm cho người ta kinh diễm! Dùng nước lạnh dội thẳng vào người, Giang Doãn Chính cười khỏ. Anh luôn luôn thanh tâm quả dục, muốn mặc dù tối nay cô gái này lại làm cho anh. . . . . Trước kia, anh chỉ xem cô như thư ký vạn năng, mỗi tiếng nói cử động, anh sẽ không sinh ra bất kỳ vọng tưởng gì, nhưng sau tối nay, anh không dám chắc.

Mới vừa rồi, anh có thể muốn cô, nhưng anh không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Anh không phải A Tự, thích phụ nữ đều có thể lên giường sau đó chơi xong thì “bye bye”, anh cũng không phải là Mạnh, phụ nữ mình coi trọng thì sẽ tha lên giường, mặc kệ người ta có đồng ý hay không, lấy trước rồi nói sau.

Anh là Giang Doãn Chính! Giang Doãn Chính hoàn toàn có sức khống chế với phụ nữ!

Vậy vậy đầu, Giang Doãn Chính hít sâu một hơi, cố gắng không suy nghĩ thêm bất kỳ hình ảnh nào vừa rồi nữa. Dội tâm trạng bình tĩnh, anh mới dùng khăn lông lớn lau tóc ướt, từ trong phòng tắm đi ra.

Vậy mà, thấy tình cảnh trước mắt thì khăn lông trong tay anh bỗng chốc rơi xuống đất!

"Đáng chết! Tên khốn kiếp kia cuối cùng cho em ăn thuốc gì?" Nhìn cảnh xuân vô biên trước mắt, Giang Doãn Chính lẩm bầm mắng.

Cô gái vốn nên ngủ say trên giường, lúc này lại mắt nhắm mắt mở, đôi môi đỏ mọng hé mở, thờ gấp nín lấy cái tấm trải giường!

Thật vất vả mới dụ đi dục vọng trong người, phút chốc đã bốc lên lại, cháy rừng rực!

"Mẹ kiếp. . . . . Em nhện thêm chút nữa, tôi lập tức tìm người tới đây." Giống như là tức giận bản thân mình, Giang Doãn Chính hét lên với cô gái nằm trên giường đối diện rồi cứ như vậy đi ra khỏi phòng nghỉ.

Trời ạ! Thắm Tâm Tinh vì hành động của mình mà khó chịu khóc ồ lên. Mới vừa rồi anh nhất định rất tức giận cũng rất xem thường cô sao? Ừm. . . . . Cô cũng không muốn như vậy, không nghĩ tới, nhưng mà, thật sự rất khó chịu! Làm thế nào bây giờ? Cô không còn tình tảo đối mặt với anh nữa.

Thân thể khó chịu, trong lòng cũng khó chịu, Thắm Tâm Tinh vui mặt vào trong chăn, từng giọt nước mắt thấm ướt gối. Cô nên làm cái gì đây?

Giang Doãn Chính vào phòng làm việc sắc mặt tối tăm nhìn chăm chăm vào điện thoại, mẹ kiếp, Tổng Từ Tự đáng chết, lúc muốn tìm cậu ta lại không tìm được người, anh gọi mấy cuộc điện thoại cũng không nhận, quản gia nhà họ Tổng trả lời anh là thiếu gia vẫn chưa về, gọi tới bệnh viện, Mạnh nửa tỉnh nửa say nói: "A Tự hả? Không biết đi đâu rồi." Sau đó điện thoại không tắt cũng chẳng trả lời, nhất định là say chết rồi.

Cậu ta thì biết cái khi gì chứ! Trong đầu cậu ta trừ bà vợ không trị được thì còn biết cái gì?

Lúc anh đã từ bỏ hi vọng, tính tự mình giải quyết vấn đề kia thì điện thoại của anh rốt cuộc vang lên.

"A Chính, cậu đoạt mệnh liên hoàn gọi à?" Bên kia truyền đến giọng nói không còn hơi sức của Tổng Từ Tự. Người ta vừa mới ngủ có được hay không? Điện thoại di động kêu đương nhiên là không nghe được rồi, nhưng ai biết hơn nửa đêm lại là A Chính chứ.

"Tổng Từ Tự, cậu còn dám đùa à, cậu thử đi!" Dù mặt thể diện thế nào, Giang Doãn Chính vẫn đem chuyện đầu đuôi kể ngắn gọn cho Tổng Từ Tự.

"A Chính, không phải chứ? Cậu không phải là thuốc giải tốt nhất nhanh nhất sao? Hay là ... cậu không được?" Tổng Từ Tự từ trong cơn buồn ngủ tỉnh dậy, bởi vì ý chế giễu trong giọng nói của anh thật sự là quá nồng.

"Bớt nói lời vô ích đi, hạn cho cậu trong vòng 5 phút phải tới phòng làm việc của tôi." Lần đầu tiên Giang Doãn Chính cảm thấy có bạn làm bác sĩ thật là tốt! Có thể hể kêu là tôi.

Nhưng mà, bác sĩ Tổng làm bạn thân người ta lại không nghĩ như vậy. Lấy uy danh trong giới y học của anh lại bị hai thằng bạn xấu hơn nửa đêm bắt đi làm toàn chuyện tào lao, nói ra không biết có mất mặt không.

Mạnh thỉnh thoảng gọi anh tới truyền nước biển còn chưa tính, nhưng A Chính muốn anh làm cái gì? Cho một cô gái bị hạ xuân được thuốc giải? Đầu năm nay thật sự là chuyện gì cũng có.

Tổng Từ Tự ngồi ở trên giường, nhìn chăm chăm điện thoại vừa bị cúp, người kia là Giang Doãn Chính anh biết vài chục năm sao, không sai chứ? Nóng nảy như vậy là vì bình thường anh không để bụng phụ nữ mà uy hiếp anh sao?

Ai, thật là mệnh khổ! Thiên tài khoa ngoại nửa đêm còn phải đến khám bệnh tại nhà!

"Này! A Chính, cậu muốn sao?" Bằng tốc độ nhanh nhất đi tới phòng làm việc của cậu ta, Tổng Từ Tự nhìn cô gái trong mền chỉ lộ một cánh tay, nếu như không phải là có một cánh tay ở bên ngoài, anh sẽ cho rằng đây chẳng qua là cái bao không biết tên hơn nữa còn biết động đây mà thôi.

"Đừng dài dòng nữa, tiêm xong cậu có thể rút." A Tự làm việc luôn lạnh nhạt như vậy, Giang Doãn Chính lườm anh một cái.

"Cậu như vậy cô ấy sẽ không hô hấp được." Tống Tử Tự cầm kim tiêm trong tay mà gương mặt cười tươi. Không nhìn ra A Chính cũng sẽ có lúc để ý một cô gái như vậy, anh lấy danh nghĩa bác sĩ bảo đảm, Giang Doãn Chính và Sở Mạnh bị cùng một bệnh, hơn nữa cái bệnh này không cứu được, đó chính là một loại gọi "virus tình yêu".

"Không liên quan tới cậu." Trong miệng nói lời không khách khí, Giang Doãn Chính vẫn đưa tay cẩn thận kéo một góc chăn ra, dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra, chỉ là gương mặt mà thôi, phong tình vạn chủng như vậy hoàn toàn lộ ra. Không trách được . . . . .

Anh ta là ai? Hai mắt Thẩm Tâm Tinh mờ ảo nhìn Tống Tử Tự. Chẳng lẽ vừa rồi anh đi ra ngoài, bảo cô nhìn một chút chính là vì chờ người đàn ông này tới sao? Vậy tại sao lại muốn bọc cô đến không thở nổi thế này? Chỉ là, dáng vẻ nhếch nhác của cô quả thật không thích hợp xuất hiện trước mặt bất kỳ người đàn ông nào.

"Tiểu thư xinh đẹp, tôi là bạn A Chính. Không phải sợ, chích thuốc xong cô sẽ không sao." Giọng nói mang theo ý cười, kim trên tay cũng bắt đầu chậm rãi tiêm vào trong cơ thể cô.

Thì ra là anh vội tìm người chích thuốc cho cô! Chất lỏng trong ống tiêm từ mạch máu chảy đến khắp nơi trong cơ thể cô, Thẩm Tâm Tinh cảm giác mình không còn nóng nữa, ý thức cũng càng ngày mờ hồ, cuối cùng cô bình tĩnh rơi vào mộng đẹp.

"Được rồi, ngày mai tỉnh lại cô ấy sẽ không sao." Động tác lưu loát thu dọn đồ đạc của mình, Tống Tử Tự nhìn cô gái đã ngủ trên giường lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ đã khôi phục bình thường sao lại nhìn quen mắt vậy chứ? Có thể sao? Giang Doãn Chính đã thề cả đời chỉ biết đến các con số thế nhưng lại là thỏ ăn cỏ gần hang?

Cô gái nằm trên giường nhìn sao cũng giống thư ký của cậu ta!

"Cậu xem đủ chưa? Nhìn đủ thì có thể đi." Không có người đàn ông nào chịu được cô gái của mình bị thằng khác dòm ngó chứ? Giang Doãn Chính cũng không ý thức được mình đã đem cô gái nằm ở trên giường quy thành vật sở hữu của mình rồi.

Kéo chăn đắp kín người trên giường, Giang Doãn Chính đẩy Tống Tử Tự ra ngoài cửa. Chuyện nên làm cũng làm rồi, bác sĩ Tống có thể công thành rút lui.

"A Chính, cậu có biết bộ dạng cậu bây giờ giống gì không?" Được rồi, người ta cũng không hoan nghênh anh, vẫn nên thức thòi một chút, dù sao trong lòng bọn họ, Tống Tử Tự anh chính là dùng xong thì vứt. Nhưng mà, nên nói vẫn phải nói.

"Cậu lo tôi giống gì sao." Giống như bị người ta nhìn thấu, Giang Doãn Chính hận thế làm cho Tống Tử Tự lập tức biến mất trước mặt mình.

"Giống như bộ dạng Mạnh trước kia vậy."

Vừa dứt lời, đáp lại anh là tiếng đóng cửa mạnh mẽ. Ai! Tiếng than này đến Nguyệt Nương (mặt trăng) nghe thấy cũng thấy lòng chua xót! Anh là bác sĩ người người nịnh bợ, sao trước mặt hai đứa bạn tốt lại cảm thấy không đáng một đồng vậy?

Một đêm này, Giang Doãn Chính không về phòng nghỉ. Anh không dám về, chỉ sợ mình nhìn thấy cô, sẽ không nhìn được thú tính đại phát.

Một đêm này, Thẩm Tâm Tinh lại ngủ cực kỳ bình thản. Ngay cả đang ngủ cũng cảm giác an tâm cùng hạnh phúc.

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 7 – CHƯƠNG 2 ~~~~

Chương 3 – Chúng Ta Hẹn Hò Đi!

Phần 1

Từ trong giấc ngủ sâu tỉnh lại, Thẩm Tâm Tinh cảm giác toàn thân mình vừa đau lại vừa mỏi. Cô muốn đứng lên, nhưng mà không có chút sức lực, chỉ có thể vùng vẫy ngồi dậy dựa vào đầu giường, sau đó nhìn cách bài trí hoàn toàn xa lạ trong phòng.

"Đây là đâu chứ. . . . ." Cô mờ mịt nhìn quanh, tự lẩm bẩm.

Trong không gian to như vậy, chỉ có một cái giường lớn, trước giường là rạp phim gia đình cực lớn, chỉ là cô nghi ngờ dàn âm thanh cao cấp này anh có dùng qua chưa, bởi vì anh rất ít đến, có chuyện gì đều là gọi điện hoặc là gửi thư điện tử, hay qua máy fax, thậm chí khoa trương hơn, anh có thể ở nhà mở hội nghị thiết bị nghe nhìn.

Bên cạnh là lối vào phòng tắm. Dưới đất là sàn gỗ bóng loáng cao cấp, mọi thứ đều do gỗ chế tạo, đơn giản, thanh thoát. Hơn nữa tất cả đều là màu lạnh, làm cho người ta cảm giác rất tùy ý, rất nam tính . . . . .

Cúi đầu, tầm mắt Thẩm Tâm Tinh nhìn quanh một vòng, phát hiện mình mặc lễ phục đêm qua, trên người lộn xộn, mà quần nhỏ phía dưới không biết đã không còn từ lúc nào.

"Trời ạ. . . . ." Thẩm Tâm Tinh che miệng lại, không dám hô to, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Cô nhớ mình tới khách sạn đối diện phòng làm việc ăn cơm với Vương đồng, sau khi uống một ly rượu đỏ thì đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên, nóng rất không thích hợp, vì vậy cô vội vàng xông về phòng làm việc, rồi sau đó. . . . .

Ông trời, là Giang Doãn Chính!

Tối hôm qua người cứu cô là cấp trên của cô - Giang Doãn Chính. Cô nhớ lúc bắt đầu anh cũng không muốn tổn thương cô, là cô không cách nào chống cự được tác dụng của thuốc, giống như kẻ dâm dăng ở trước mặt anh rên rỉ, vận vẹo. . . . .

Đều tại cô! Quá mức tin tưởng Vương đồng đó, nếu không sao vừa uống rượu xong thì liền phát huy tác dụng?

Mặc dù anh chỉ dùng tay giúp cô, sau đó lại anh vội tìm bác sĩ tới chích thuốc cho cô, nhưng quan hệ giữa cô và anh đã không thể nào giống như trước kia - quan hệ ông chủ - thư ký đơn thuần được rồi.

Trời ạ! Cô còn mặt mũi nào đi gặp anh nữa chứ. . . . . Thảm Tâm Tinh che mặt, khổ sở nghĩ.

Một lúc lâu, cô thở dài, từ trên giường bò dậy, sửa soạn lại lễ phục nhún nhúm trên người, đi tìm bóng dáng anh.

Nhưng mà, khắp nơi đều không có. Anh đi đâu chứ? Có phải vì vậy mà khinh thường cô hay không? Haiz! Nên tới thì phải tới, nên đối mặt thì phải đối mặt, trốn tránh cũng không phải biện pháp.

Chống thân thể đau nhức từ từ đi tới phòng tắm, Thảm Tâm Tinh dùng nước lạnh rửa sạch mặt, cô gái trong gương và cô gái xinh đẹp, quyến rũ tới qua đã không còn là một.

Được rồi, lấy dũng khí đi đối mặt đi! Đi ra phòng tắm, Thảm Tâm Tinh mở cánh cửa vào phòng làm việc.

Trở lại phòng làm việc quen thuộc kia, người đàn ông mặc quần đùi ngồi đọc Thời báo Tài chính Luân Đôn nghe được tiếng mở cửa lập tức quay đầu lại.

"Đã dậy rồi à." Nhìn thấy Thảm Tâm Tinh mặc lễ phục ngày hôm qua, dáng vẻ đứng ngây ngốc ở đó, Giang Doãn Chính đặt tờ báo xuống, đốt một điếu thuốc lên.

Đối mặt với vẻ tự nhiên của Giang Doãn Chính, mặt Thảm Tâm Tinh đỏ lên, lời muốn nói lại chẳng thể thành lời. Dũng khí vừa rồi khi đối mặt với anh đã biến mất không còn chút bóng dáng.

"Tới đây." Giang Doãn Chính phá vỡ im lặng đầu tiên, dùng giọng nói mệnh lệnh trước sau như một. Nếu như anh không mở miệng trước, có phải cô vẫn đứng đó níu lấy vạt áo lễ phục không?

Phụ nữ à, thật là biến hóa khôn lường. Vốn là một cô gái đoan trang xinh đẹp, ở trước mặt của anh cũng sẽ có lúc chật vật như thế này.

Nghe được tiếng của anh, chân Thảm Tâm Tinh bắt đầu di động về phía trước, cô cúi đầu đi tới trước người Giang Doãn Chính, ngập ngừng nói: "Tôi. . ."

Cô muốn nói từ chức với anh, nhưng mà, "từ chức" hai chữ này như bị nghẹn ở cổ họng, làm sao cũng không nói được. Sao lại khó như vậy chứ? Dù là không bằng lòng, bởi vì trong nhà thật sự rất cần phần lương của công việc này chèo chống! Nhưng sau khi xảy ra chuyện thế này, cô không có cách nào đối mặt với anh được nữa.

"Muốn từ chức?" Giang Doãn Chính phun ra một ngụm khói, hỏi như không có chuyện gì xảy ra. Cô gái bình thường luôn giữ vẻ điềm tĩnh nhưng sau chuyện hôm qua lại thành người khác, sự căng thẳng và luống cuống của cô anh đều thấy được.

Từ chức, rời khỏi anh, không gặp lại nữa. Nhất định trong lòng cô gái này nghĩ thế chứ gì? Chỉ là, Giang Doãn Chính anh dễ nói chuyện lắm sao? Cô cho là cô muốn thế nào đều được sao?

"Phải. . . ." Thảm Tâm Tinh nhỏ giọng trả lời. Sao anh có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư cô vậy? Người đàn ông đáng sợ này xem ra đã vượt quá xa với Giang Doãn Chính mà cô biết.

"Có thể. Công việc tìm người mới do em phụ trách, lúc nào thì tìm được người em có thể nghỉ việc." Tinh táo nói những lời máy móc, nét mặt Giang Doãn Chính không thay đổi, chỉ là cặp mắt kia nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ của cô, một giây cũng không di chuyển.

Anh đoán quả nhiên không sai! Muốn nghỉ việc? Tốt! Dù sao thì anh cũng muốn đánh giá gì tới nhân viên của mình, mà sau này phòng làm việc sẽ kết thúc việc kinh doanh trong nước. Bởi vì cộng sự của anh chuẩn bị đến Luân Đôn làm kinh doanh lớn hơn, làm bạn tốt kiêm cộng sự, anh đương nhiên phải đi cùng, công ty mới thành lập có rất nhiều việc phải làm.

"Vâng." Trong lòng cô có chút buồn phiền, vì vậy vô tình của người đàn ông này. Xem ra là cô quá nhạy cảm, cô cho là anh ít nhất ở ngoài mặt sẽ giữ lại cô, mặc dù trong hai năm qua, quan hệ của hai người là quan hệ chủ tớ trong sạch. Tối hôm qua anh giúp cô như vậy cũng chỉ là nhắc tay giúp bạn bè bình thường thôi sao? Hay anh căn bản không thêm dưng vào cô? Bạn bè bình thường? Chi sợ ngay cả cái này cũng không được? Nếu như vẫn là bạn bè, sẽ không sau khi chuyện đã xảy ra như vậy còn có thể lạnh nhạt?

Thảm Tâm Tinh, rốt cuộc mày đang nghĩ cái gì chứ? Rõ ràng không phải chính mày nói muốn từ chức sao? Tại sao vừa nói ra mày lại hối hận chứ? Lòng dạ phụ nữ, ngay cả phụ nữ cũng không hiểu hết được!

"Còn nữa, về chuyện tối ngày hôm qua. . . . ." Giang Doãn Chính tắt điều thuốc trong tay, "Hình như em đã nói em không có bạn trai?"

"Cái gì?" Thẩm Tâm Tinh bỗng chốc ngẩng đầu lên, tại sao anh lại muốn nhắc tới chuyện tối ngày hôm qua? Còn nữa, chuyện này với chuyện cô có bạn trai hay không có liên quan gì? Bọn họ giống như từ chuyện công tác chuyển sang vấn đề cá nhân vậy. Tốc độ anh thay đổi đề tài nhanh thật! Nhanh khiến cô không chịu nổi!

"Nghe không hiểu? Em đã không có bạn trai, tôi cũng vậy, không có bạn gái, vậy chúng ta hẹn hò hẳn không có vấn đề gì chứ?" Giang Doãn Chính hứng thú nhìn cô, cô thật sự là cô gái đều chu đáo mọi chuyện sao? Sao anh lại thấy là cô gái phản ứng siêu cấp chậm chạp vậy?

Phần 2

"Hẹn hò? Tôi không muốn." Thẩm Tâm Tinh sững sờ, anh nói hẹn hò là có ý gì? Không phải là như cô nghĩ chứ? Chẳng lẽ anh cần người tình? Mặc dù cô ít chỉ khí, nhưng dù nghèo dù mệt hơn nữa cô cũng không làm. Giang Doãn Chính nhướng lông mày, anh vẫn cho cô chỉ là thư ký "búp bê" biết nói "Vâng", "Được" mà thôi, không ngờ cô cũng sẽ nói "Không muốn"? Rất thú vị!

"Tại sao không muốn?" Anh nhất định sẽ không bạc đãi cô! Cô nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng, dù sao Giang Doãn Chính anh sống hơn 30 năm, chưa bao giờ coi phụ nữ là sinh vật bình thường mà đối đãi, tất nhiên là trừ người nhà.

"Tôi. . . . ." Thẩm Tâm Tinh cắn môi dưới, sau một hồi lâu mới lấy dũng khí nói: "Anh cần bản không cần làm như vậy, ngày hôm qua. . . . . Là tôi không tốt. . . . . Hơn nữa chúng ta cũng không có thật. . . . ." Trời ạ, lời cô bắt đầu không mạch lạc, nên làm sao mới nói rõ ràng đây? Nên làm sao mới khiến anh bỏ suy nghĩ này đi? Không phải anh muốn chịu trách nhiệm chứ?

"A, em cũng biết là em không tốt?" Giang Doãn Chính liếc nhìn hai gò má ửng hồng của Thẩm Tâm Tinh, "Mặc dù chúng ta không có làm hết, nhưng mà cũng không khác lắm. . . . . Chẳng lẽ cái này không tính?" Nói xong, anh giờ một ngón tay ở trước mặt cô quơ quơ.

"Anh. . . . ." Thẩm Tâm Tinh hận không thể tìm một cái lỗ chui vào. Giang Doãn Chính luôn tùy hứng sao có thể có lúc vô lại như vậy chứ? Hơn nữa lời nói của anh làm người ta không biết tiếp theo nên làm gì!

"Tôi làm sao? Tôi làm em thỏa mãn, nhưng ngược lại tôi phải đi tắm nước lạnh, em còn không chịu bồi thường tổn thất của tôi sao?" Thì ra là trêu chọc một cô gái lại là chuyện thú vị như vậy, đặc biệt rõ ràng là một cô gái rất thông minh lanh lợi lại ở trước mặt anh ngây ngốc nói không ra nửa câu, thật con mẹ nó, dễ thương vô cùng! Không trách được A Tự lại thích mấy cô gái phiền phức như vậy! Thì ra là phiền phức cũng có lúc biến thành đáng yêu.

"Cái gì?" Thẩm Tâm Tinh sững sờ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, "Tôi. . . . . Bồi thường tổn thất của anh?" Anh bị tổn thất cái gì chứ? Người tổn thất là cô, được chưa? Cô là hoàng hoa đại khuê nữ lại bị anh chiếm tiện nghi lớn như vậy, cô đã không so đo rồi, người đàn ông chiếm tiện nghi kia lại còn không biết xấu hổ muốn cô bồi thường? Giang Doãn Chính lúc nào thì biến thành như vậy? Thắng cũng có thể bị anh nói thành con! Anh thật là có tố chất làm luật sư, tại sao không đi thi luật sư chứ? Xem tố chất của anh thì chắc chắn rồi!

"Đúng, tinh thần tổn thất, thể lực tổn thất, tinh lực tổn thất. . . . . Đợi chút, em còn thiếu tôi một ân tình, một ân tình rất rất lớn." Phần sau mới là quan trọng nhất, bởi vì A Tự nhất định sẽ vì cái sai sót này mà nói anh mãi cho đến lúc tóc hoa râm mới thôi, những ngày tháng tương lai khổ sở như vậy anh có thể tưởng tượng được, còn một vấn đề khiến anh không thể nhịn được chính là A Tự cho rằng "anh" "không được"! Cái vấn đề này đối với đàn ông mà nói là chuyện trọng đại cỡ nào chứ.

Mặc dù anh thanh tâm quả dục, nhưng không có nghĩa là anh không có năng lực đàn ông. Hơn nữa tương lai không lâu anh nhất định sẽ làm cho cô gái trước mặt này biết, năng lực của anh! Nhưng bây giờ anh cũng không muốn hù cô sợ, trêu chọc cô thì có thể.

"Anh Giang, anh không thấy chuyện này đùa giỡn quá mức sao?" Nghe đến đó, sắc mặt Thẩm Tâm Tinh có chút cứng ngắc. Anh ta nói những thứ gì vậy? Anh muốn tìm cô vui vẻ hay sao? Anh từng ở Mỹ rồi thì có thể nói những lời có hay không đều được này sao?

"Cô Thẩm, tôi không nói đùa." Giang Doãn Chính kéo tay cô, "Sau tối hôm qua, tôi muốn em ở bên tôi, không khó khăn như em tưởng tượng chứ?"

Giang Doãn Chính anh sao có thể làm cái chuyện ăn xong chùi mép đó chứ? Mặc dù không có làm hết, mặc dù anh không phải biện hộ chưa có bạn gái, cũng không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng dù gì cũng là đàn ông! Là đàn ông thì nên chịu trách nhiệm chuyện mình làm.

Coi như tối hôm qua là ngoài ý muốn, nhưng trời làm chứng, cả đêm anh không ngủ được, bởi vì anh phát hiện trên tay mình còn lưu lại xúc cảm khi vuốt ve da thịt trắng mịn của cô, trong đầu còn nhớ lại bộ dáng lúc cô rên rỉ, thờ khê động lòng người. . . . . khiến anh mở to mắt đến trời sáng.

Mà anh không muốn để cho người khác có trải nghiệm giống như anh, tuyệt đối không cho phép! Những điều này làm sao nói với cô đây? Dĩ nhiên không thể nói! Cho nên biện pháp tốt nhất là. . . . .

"Không thể nào. . . . ." Thẩm Tâm Tinh liếc mắt liếc đầu, bởi vì tất cả chuyện này tới quá đột ngột, đầu óc của cô còn hỗn loạn, căn bản không thể bình tĩnh suy xét.

"Trên đời này không có gì là không thể. Dĩ nhiên, tôi hiểu lấy điều kiện của em, tuyệt đối có thể tìm được người đàn ông tốt hơn tôi." Nhìn cô hoảng hốt luống cuống, Giang Doãn Chính cười cười, "Đáng tiếc em không may mắn lắm, tối hôm qua chỉ có tôi ở đây, bên cạnh em."

"Anh. . . . ." Rốt cuộc anh ta muốn nói cái gì? Tại sao cô nửa hiểu nửa không vậy?

"Đừng nóng vội, đợi tôi nói hết." Đưa tay vỗ vỗ gương mặt của cô, cảm giác mềm mại khiến anh không nỡ buông tay, "Tôi biết rõ tiền lương của em phần lớn đưa về nhà, tôi nhớ người nhà em cần phần lương cao của công việc này đúng không? Đòi gót độ suy nghĩ một chút, nếu như em trong thời gian ngắn không tìm được công việc lương cao như bây giờ, trong nhà có phải. . . . ." Anh không muốn uy hiếp cô, tuyệt đối không muốn, nhưng mà đường như chỉ có cách này mới khiến cô thỏa hiệp được.

"Anh. . . . . Thử cho tôi cất nhắc mình, nhưng tôi nghèo lại cần tiền, nhưng anh nói muốn quan hệ giao dịch tiền bạc với tôi, tôi không đồng ý." Mặt Thẩm Tâm Tinh trắng bệch, cô vẫn cho là mình hiểu rõ anh, trên thực tế người đàn ông này quá dối xa lạ, lại còn nói ra những lời ghê gớm đến thế.

Giao dịch tiền bạc? Giang Doãn Chính cau mày, anh có nói giữa bọn họ muốn làm giao dịch tiền bạc gì sao? Nhưng mà anh rất nhanh trả lời cô.

"Ồ! Thật sao? Vậy em có thể thử xem, nếu như rời khỏi “Những con số màu xanh”, có công ty nào dám tuyển em chứ?" Vô tình chỉ ra chân tướng sự thật. Lây năng lực của anh muốn làm được chuyện này hình như không khó. Nhưng mà, cô gái này đầu óc bà đậu sao? Có chỗ dựa vững chắc như anh lại không dựa vào, thật là cực kỳ đàn.

"Sao anh có thể như vậy?" Thẩm Tâm Tinh bỗng chốc mở to mắt như kiểu "Tại sao là tôi?" Ông chủ lớn Giang như anh muốn tìm phụ nữ còn không dễ sao? Bên ngoài phụ nữ xinh đẹp hơn cô đây ra đó, chẳng lẽ chỉ vì sai lầm tối hôm qua mà bọn họ phải ở bên nhau sao?

"Bởi vì tôi cần một cô gái độc lập, tự chủ, chịu trách nhiệm chuyện mình làm, sẽ không bám người khác, hơn nữa tối hôm qua tôi phát hiện em rất thích hợp."

Độc lập, tự chủ, sẽ không bám người. . . . . Thẩm Tâm Tinh ở trong lòng lăm lăm nhớ tới, anh xác định anh là muốn tìm một người tình mà không phải tìm một thư ký, một quản gia, thậm chí là một nữ giúp việc?

Tại sao sau khi nghe lời anh nói, trong lòng cô lại có cảm giác mất mát, chua xót như vậy chứ? Chẳng lẽ chỉ vì thân thể cô trong sạch, thậm chí chưa ai chạm qua, anh sẽ có mong đợi khác thường sao? Sao có thể ngốc như vậy chứ?

Nhưng kỳ thật, cô căn bản không dám tưởng tượng, nếu người đàn ông ngày hôm qua không phải là anh, bây giờ cô sẽ thành bộ dạng gì nữa. . . . .

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 7 – CHƯƠNG 3 ~~~~

Chương 4 – Xấu hổ

Phần 1

"Có thể để tôi cân nhắc chút không?" Tính tình của cô luôn điềm đạm, đôi mắt bất cứ chuyện gì cũng sẽ không hốt hoảng, nhưng bất ngờ đối mặt chuyện như vậy, cô không cách nào bình tĩnh. Mới vừa khôi phục tinh táo sau giấc ngủ dài, lại phải lập tức chấp nhận nỗi lo thất nghiệp, hơn nữa còn bị uy hiếp không tìm được việc làm mà không thể không khuất phục chuyện làm tình nhân người khác, sao cô có thể không cân nhắc chứ? Cho dù người đàn ông này thật sự là ưu tú, chỉ biết làm việc không sợ thất bại.

Nhưng mà muốn cô cùng một người không có tình cảm sống chung, làm những chuyện thân mật, chỉ nghĩ đến thôi cô đã cảm thấy rất đáng sợ.

"Có thể, 5 phút sau em trả lời anh." Anh rất là rộng lượng! Năm phút?

Cô có thể nói không sao?

"Đi tắm trước đi!" Nhìn khuôn mặt tái nhợt và đôi mắt đau khổ của Thẩm Tâm Tinh, ở cùng anh khổ sở vậy sao? Còn suy nghĩ lâu như vậy nữa chứ? Trong lòng Giang Doãn Chính đột nhiên có cảm giác buồn bực, anh bảo cô đi vào, "Chờ em tắm rửa xong rồi cho anh biết đáp án."

Cúi đầu yên lặng đi về phòng, mà người đàn ông đầu kia cũng không nhìn cô lấy một cái. . . . .

"Tắm xong chưa?" Giang Doãn Chính đứng ở cửa phòng tắm lên tiếng hỏi, cô gái này, chỉ có tắm thôi, có cần đến một tiếng rồi mà vẫn chưa ra không? Bây giờ đã gần trưa rồi, bụng anh đói lắm có được không? "Xong rồi." Cuống quýt cầm khăn lông lên che đậy thân thể, Thẩm Tâm Tinh quay người lại, phát hiện Giang Doãn Chính đem mấy bộ quần áo ném vào sau đó quay người đi ra ngoài.

"Anh biết trong phòng làm việc em có quần áo nên đã giúp em lấy." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của anh hình như có chút kiềm nén.

"Nhưng. . . . . em. . . . ." Nhìn bộ đồ công sở mình mặc hôm qua, Thẩm Tâm Tinh cắn chặt môi dưới, không biết nên nói như thế nào.

"Lại thế nào?" Giang Doãn Chính thờ dãi, giọng nói cũng không dám quá nặng, chỉ sợ làm tổn thương cô gái nhỏ như búp bê trắng men này. Anh không biết phụ nữ lại dễ dàng bị tổn thương như vậy, ngay cả nói nặng cũng không được.

"Em. . . . . Không thể mặc cái này đi ra ngoài. . . . ." Dù thấp thỏm vẫn nói hết ra.

"Tại sao?" Giang Doãn Chính không kiên nhẫn cào cào tóc, chẳng lẽ ăn bữa cơm còn phải mặc dạ phục? Bình thường không phải cô mặc như vậy đi làm sao? Cô rốt cuộc làm sao vậy?

"Bởi vì áo lót của em. . . . . Còn có quần lót. . . . . Không mặc được nữa rồi. . . . ." Còn có chuyện mất mặt hơn thế này sao? Mới vừa rồi cô mặc quần lót bị xé một nửa cộng thêm áo lót găng gượng thì có thể mặc trên người đi ra ngoài đã đủ khó chịu rồi, nếu còn phải đi ra gặp người khác, vậy cô

không còn mặt mũi nào nữa.

"Chờ anh một chút." Nghe giọng nói, Giang Doãn Chính trầm tư một lúc lâu, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất lao ra cửa.

Thắm Tâm Tinh cảm khăn tắm anh đưa rồi bọc mình thật kĩ đi ra phòng tắm, cánh cửa phòng nghỉ chưa đóng lại nên cô nghe được anh đang lớn tiếng gầm thét: "Giang Nhã Hàm, em còn dài dòng nữa câu nữa thì anh sẽ cắt đứt kinh phí nghiên cứu Giang Doãn Chính. Trong vòng nửa tiếng, đem đồ anh muốn tới phòng làm việc của anh, cứ như vậy đi."

Anh đang gọi điện thoại bảo người giúp cô mua đồ lót sao? Trời ạ, chuyện mất mặt như vậy vì cái gì phải xảy ra trên người cô? Lần này, cô thật sự có lý cũng không nói được.

Chậm rãi ngồi xuống mép giường, Thắm Tâm Tinh không dám đi ra ngoài đối mặt người đàn ông kia.

Khoảng nửa tiếng sau, rốt cuộc lại nghe bên ngoài có tiếng vang.

"Anh A Chính, người ở đâu rồi?" Giang Nhã Hàm vừa vào cửa đã quay đầu nhìn khắp nơi, Giang Doãn Trực đi đến phía trước ngồi vào sa lon cười nhẹ nhàng nhìn về mặt xanh mét của anh hai.

"Em tới làm gì?" Giang Doãn Chính trừng mắt liếc em trai, giờ này không phải nó đến Sở Nghiên cứu sao? Rảnh rồi tới chỗ anh xem chuyện vui? Không sai, thái độ em trai tuyệt đối là xem chuyện vui.

"Em theo nó tới." Giang Doãn Trực chỉ vào nha đầu vẫn còn tìm khắp nơi. Nhã Hàm nhận được điện thoại của anh hai bắt phải đi mua đồ lót phụ nữ, anh vừa vận chuẩn bị ra ngoài. Anh hai chưa từng qua lại với phụ nữ lại gọi Nhã Hàm đi mua đồ riêng tư như vậy? Hơn nữa cả kích cỡ cũng biết, điều này chứng minh cái gì? Làm em trai người ta, làm sao anh có thể không đến thăm chứ?

Có lẽ không lâu sau, anh sẽ có chị dâu để gọi. Đây là chuyện vui thế nào chứ. Chỉ là, không nhìn ra anh hai bình thường luôn tùy ý như vậy ở phương diện nào đây lại có chút dừng mảnh, quần lót người ta cũng xé rách, thật là tình cảm mãnh liệt! Hahaha!!! Thật sự không nhìn ra.

"A, anh A Chính, thì ra là anh ở đây xây nhà giàu người đẹp sao?" Giang Nhã Hàm ở phòng làm việc của anh đi một vòng, rốt cuộc phát hiện có một cánh cửa không khóa, đang đưa tay muốn mở thì có người so với cô còn nhanh hơn đã bước tới giữ lại: "Giang Nhã Hàm, đưa đồ đây rồi em có thể về." Thật là nói giỡn, làm sao có thể cho ngôi sao gây họa này vào chứ, đến lúc đó không phải thiên hạ đều biết sao? Không cần anh trốn, cha mẹ nhất định theo đuổi giết anh, trực tiếp trói anh vào lễ đường.

"Anh A Chính, cho em xem một chút có được không? Em đảm bảo sẽ không nói với ba mẹ?" Cương không được thì nhu.

"Không được." Một tay giữ chặt tiểu nha đầu này, một tay đoạt lấy túi đồ. Giang Doãn Chính kiên quyết nói.

"Nhìn một mắt thôi? Có được không?" Khổ cực đi mua đồ phải có chút giá trị chứ?

"Nửa mắt cũng không được. Giang Doãn Trực, dẫn nó đi." Giang Doãn Chính kéo cô tới bên cạnh Doãn Trực nói, nha đầu này anh biết rất rõ, một mắt? Làm sao có thể?

"Anh A Chính, anh không cho xem thì em gọi cho ba mẹ." Hừ, cô cũng không tin.

"Giang Doãn Trực, quần lót miệng cô gái của em đi! Bằng không, tự gánh lấy hậu quả." Đẩy Giang Nhã Hàm vào trong ngực em trai, Giang Doãn Chính đi thẳng vào phòng nghỉ, "rầm" một tiếng, đóng cửa rồi khóa lại.

"Anh A Trực. . . . . anh A Chính, anh ấy. . . . ." Giang Nhã Hàm bị một người đàn ông ôm lấy, cả khuôn mặt đỏ bừng mà không thốt nên lời. Tại sao anh A Chính sẽ biết gian tình của cô và anh A Trực? Ủ, phải nói là tình yêu thì tương đối thích hợp. Anh ấy ở nhà không phải chẳng quan tâm việc đời sao?

"Sao? Làm chuyện xấu sợ người ta biết?" Giang Doãn Trực xoa khuôn mặt nhỏ của cô cười trêu nói.

"Anh A Trực. . . . . Đều là tại anh! Anh A Chính biết rồi thì làm sao? Anh ấy sẽ không nói với ba mẹ chứ?" Nếu như nói rồi, bọn họ nhất định bị chết rất thảm.

"Anh ấy sẽ không nói đâu." Giang Doãn Trực nói chắc chắn. Muốn nắm điểm yếu sao? Bây giờ cũng không rõ ai sợ ai rồi. Nếu so với sợ, đoán chừng anh hai so với bọn họ còn sợ hơn. Xem ra, kinh phí hoạt động nửa năm sau của anh lại tăng rồi, anh hai, em cảm ơn trước. Ha ha!

"Anh A Trực, tại sao anh A Chính lại biết chúng ta. . . . ." Cô cho là sẽ không có ai biết mới đúng! Bọn họ yêu nhau nhất định rất cẩn thận mà.

"Ai bảo đêm hôm đó em ở ban công kêu lớn tiếng như vậy?" Giang Doãn Trực ghé vào bên tai cô nhẹ nhàng nói.

"Anh A Trực, anh lại có thể. . . . ." Xấu hổ cộng thêm tức giận khiến cô gái vốn không có bao nhiêu sức lúc này bùng phát, tuy nhỏ, nhưng vẫn rất kinh người.

"Được rồi được rồi, anh không nói nữa. Không phải em muốn biết bọn họ làm cái gì bên trong sao?" Một câu nói thành công khiến Giang Nhã Hàm ngừng lại.

"Anh A Trục, em đi nghe." Giang Nhã Hàm luôn làm chuyện động trời với vàng xông ra, đáng tiếc nửa đường đã bị người ta kéo về: "Được rồi, không cho đi. Bọn họ làm chuyện chúng ta mỗi tối đều làm đó thôi." Giang Doãn Trục dờ khóc dờ cười. Nếu để cô ấy đi nghe, bị anh hai phát hiện thì không lột da bọn họ mới là lạ.

"Vậy bây giờ làm sao?"

"Về nhà."

"Về làm gì?"

"Em cứ nói đi?"

"Em không biết."

Tiếng cuộc đối thoại bên ngoài càng ngày càng nhỏ, cho đến khi yên tĩnh lại.

Trong phòng nghỉ, vẫn là không khí yên tĩnh đầy lúng túng.

Phần 2

"Cầm đi!" Giang Doãn Chính đem túi giấy đưa cho cô.

"Cái này. . . . ." Cầm túi giấy, Thẩm Tâm Tĩnh nhìn gần một tá đồ lót bên trong, khuôn mặt nhỏ đỏ hết lên. Người đàn ông này, nửa năm sau cô cũng không cần mua nữa.

"Thế nào? Kích cỡ không đúng?" Giang Doãn Chính nhú mày lại. Mặc dù đối với vóc dáng người phụ nữ anh không có kinh nghiệm, tối hôm qua bọn họ cũng chưa làm hết, nhưng anh dùng mắt, dùng tay, dùng môi "đo lường", số đo của cô tuyệt đối không sai.

"Đúng. . . . . Đúng. . . . . Anh có thể xoay qua chỗ khác được không?" Nghe ra sự cáu kỉnh trong giọng nói của anh, Thẩm Tâm Tĩnh lại không dám nói nhiều, nhưng anh cứ nhìn cô như vậy, sao cô có thể không biết xấu hổ mà thay đồ trước mặt anh chứ? Hơn nữa anh gọi người ta đi mua mấy bộ đồ lót gọi cảm mà cả đời này cô cũng không dám đi mua.

"Vì sao anh phải xoay qua chỗ khác? Nên nhìn, không nên nhìn anh cũng nhìn rồi, em sợ cái gì?" Nếu so da mặt dày, Giang Doãn Chính hoàn toàn có thể.

"Anh. . . . ."

"Gia hạn trong vòng một phút em phải thay xong." Nhìn khuôn mặt nhỏ sắp khóc lên, Giang Doãn Chính thỏa hiệp xoay người lại.

"Xong rồi." Cho đến khi sau lưng truyền đến một giọng nữ sợ sệt, Giang Doãn Chính mới quay đầu lại. Xuất hiện trước mắt anh là một Thẩm Tâm Tĩnh tao nhã, xinh đẹp, chỉ ngoại trừ sự thẹn thùng trên gương mặt không giống trước đây.

"Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm trước đi." Nếu thứ muốn "ăn" nhất lại không thể ăn, vậy trước tiên phải thỏa mãn ham mê ăn uống thôi.

"Anh Giang. . . . ." Nhìn anh muốn đi, Thẩm Tâm Tĩnh với vàng lên tiếng. Sợ nếu không nói, cô sẽ không còn dừng khí nữa.

"Em không cảm thấy sau tối hôm qua, còn gọi anh là "anh Giang" quá khách khí sao?" Cô gái này có thể nói lời nào dễ nghe được không? Bụng anh sắp đói chết rồi. Hơn nữa từ trong miệng cô nghe tiếng "anh Giang" khiến anh cực kỳ khó chịu.

"Thật xin lỗi. Tôi nghĩ có một số việc chúng ta nên làm rõ ràng trước có được không?" Lúc tắm rửa, cô đã nghĩ kỹ rồi, cô vẫn không thể tiếp nhận đề nghị của anh.

"Em muốn nói gì?" Tâm trạng Giang Doãn Chính vốn đang tốt, vào giờ phút này chợt trở nên u ám. Chẳng lẽ cô muốn từ chối anh sao? Anh có kém cỏi thế sao?

"Chính là tôi với anh. . . . . tôi nghĩ, tôi tạm thời vẫn không thể tiếp nhận. . . . . Tôi. . . . ." Đỏ mặt, Thẩm Tâm Tĩnh ấp a ấp úng nói. Ai, hình như anh tức giận? Sắc mặt thật là khó nhìn. Sao cô lại có cảm giác chột dạ thế này?

"Ý của em là, không muốn ở bên tôi, đúng không?" Hai tay nắm chặt đầu vai cô hét lớn.

"Tôi. . . . ." Không có mang giày cao gót khiến cô ở trước mặt anh một chút ưu thế cũng không có, liền mạng ngang đầu nhìn khuôn mặt không kiềm chế cảm xúc được của anh, anh làm sao vậy? Làm sao lại đột nhiên kích động? Trước kia không phải anh ghét nhất phụ nữ sao? Ngay cả khách nữ đơn cũng rất ít tiếp, nhưng mà, hôm nay. . . . . Anh muốn ở bên cô như vậy sao? Tại sao ở chung sau hai năm mới phát hiện sức hấp dẫn của cô?

"Em trả lời anh phải hay không là được. Nói đi!" Giọng nói thật là lớn!

". . . . . Phải. . . . ." Sợ hãi thì sao chứ? Mặc dù trong nhà là rất cần công việc của cô, nhưng nhất định còn có biện pháp khác không phải sao? Không

làm việc trong ngành tài chính, cô có thể làm ngành khác?

Ánh mắt của anh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến Thẩm Tâm Tĩnh sợ. Cô không biết mình nói sai cái gì, hay là đã làm sai điều gì. Không phải anh muốn cô trả lời sao?

Nghe lời của cô, Giang Doãn Chính đột nhiên sững sờ, lập tức buông cô ra, không nói cái gì mà đi ra ngoài, lấy tốc độ sét đánh làm người ta sợ hãi, “tầm” một tiếng đóng cửa văn phòng lại.

Kể từ ngày anh tức giận bỏ đi cũng chưa về phòng làm việc, cũng không có gọi một cuộc điện thoại, điện thoại di động anh luôn ở trạng thái tắt máy.

Sao anh phải tức giận như vậy chứ? Bởi vì cô từ chối làm người tình của anh sao? Vì vậy mà cả cái phòng làm việc này cũng không cần sao? Mấy ngày anh không có ở đây, cô vẫn mỗi ngày đúng giờ đi làm, vẫn như trước đây giúp anh sắp xếp lại tài liệu, nghe điện thoại, đúng giờ gửi tài liệu anh cần đến email, sau khi tan làm thì về lại phòng ở không có bóng người, cô người thành một cục nằm trên giường mặc cho bóng tối bao phủ lấy mình. . . . . Biết rõ làm như vậy rất ngu ngốc, nhưng Thẩm Tâm Tĩnh còn là yên lặng để mặc cho sự ngu ngốc của mình.

Càng khoa trương hơn là, Thẩm Tâm Tĩnh thể nhưng phát hiện mình không thấy anh, trong lòng sẽ không hiểu sao có chút trống vắng, giống như thiếu đi thứ gì đó. Đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng có! Chẳng lẽ, phụ nữ sau khi giao thân thể mình cho một người đàn ông thì sẽ để quên trái tim trên người người đó sao?

Mặc dù lớp màng kia vẫn còn, nhưng trừ chuyện lớp màng kia không mất đi, thật ra thì bọn họ đã làm hết chuyện giữa những người yêu nhau làm rồi, cô cần gì phải giữ tự ái chứ? Hay là cô còn có mong muốn gì khác?

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, anh nhất định là không muốn gặp lại cô sao? Như vậy cũng tốt, để cho sai lầm còn chưa kịp bắt đầu kia tan thành mây khói đi. Cô cứ coi như một giấc mơ là được.

Nhưng bây giờ cô làm thế nào cũng không đi được, dù sao bây giờ cô vẫn chưa nghĩ việc không phải sao? Nhưng anh vẫn không đến, cũng không liên lạc được, sao cô gọi người đến tiếp nhận đây?

Ai! Vậy phải làm sao bây giờ mới được?

Thả điện thoại trong tay ra, Thẩm Tâm Tĩnh tỉ mỉ ghi chép lại, dừng lại công việc trong tay, nhìn đồng hồ báo thức, cách giờ nghỉ trưa cũng không còn nhiều! Trước kia cô cảm giác giờ làm việc trôi qua đặc biệt nhanh, nhưng bây giờ cảm thấy mỗi một phút mỗi một giây đều khổ sở như nhau.

Trên bàn truyền đến tiếng điện thoại phá tan suy nghĩ của cô, có phải là anh gọi không? Luống cuống tay chân cầm di động, không phải anh. Là số lạ, đứa ngốc, anh chưa bao giờ gọi điện thoại tư nhân!

Cô không muốn nhận điện thoại của số lạ, nhưng tiếng chuông vẫn inh ỏi vang lên.

"Xin chào, tôi là Thẩm Tâm Tĩnh." Rốt cuộc vẫn phải nhận.

"Tâm Tĩnh, là anh." Trong điện thoại truyền đến giọng nam đã từng vô cùng quen thuộc ...

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 7 – CHƯƠNG 4 ~~~~

Chương 5 – Tiền Hay Tình?

Phần 1

Buổi chiều, trong cửa hàng cà phê của khách sạn năm sao, lúc này cũng không có nhiều người, càng thêm yên tĩnh và tao nhã.

"A Chính, có vấn đề gì sao?" Sở Mạnh gõ bàn, không hiểu về mặt đăng trí của bạn tốt trước mặt.

Anh nói hết một lần những vấn đề cần xử lý ở công ty mới tại Luân Đôn, tại sao A Chính giống như không nghe vậy? Muốn cái gì chứ? Để anh lãng phí nước miếng vô ích sao? Thời gian của anh cũng không phải là dùng để lãng phí trên bộ mặt ngẩn người của cậu ta.

"Mạnh, có thể lặp lại lần nữa hay không?" Rốt cuộc thu hồi ánh mắt của mình, Giang Doãn Chính ngưng ngưng nói. Lo lắng lúc đang làm việc, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Mẹ nó, đều do Thẩm Tâm Tĩnh chết tiệt kia, cứ như vậy mà từ chối anh sao? Cho nên mấy ngày nay tâm trạng của anh một chút cũng không tốt. Tắt đi động. Nhưng mà, cô gái kia, cô cần phải có trách nhiệm đến thế không? Mỗi ngày đều gửi công việc đến hộp thư của anh, trừ công việc vẫn là công việc, anh biến mất nhiều ngày như vậy cô ngay cả một câu thăm hỏi cũng không có? Chẳng lẽ cô trừ công việc không có chút nào quan tâm đến ông chủ như anh sống chết thế nào sao?

Cũng đúng, cô đã nói với anh muốn từ chức, đâu còn tâm tư quan tâm người sắp thành ông chủ trước như anh chứ?

Mẹ nó, cô gái đáng chết!

"Giang Doãn Chính, mình không có thời gian lễ mề với cậu, mình đi trước. Chuyến bay trưa mai, cậu có đến hay không?" Thấy bộ dạng mặt hờn của

Giang Doãn Chính, Sở Mạnh tức giận điên lên. Anh căn bản là đủ phiền rồi, A Chính muốn chơi anh sao? Dọn dẹp tài liệu tán loạn trên bàn và laptop, Sở Mạnh đứng dậy muốn đi. Cậu ta muốn ngăn người thì ngăn người, ngăn người lúc nào cũng được, anh không chơi cùng.

"Này, Mạnh. Cậu sao vậy?" Nhìn bóng lưng tức giận của bạn bỏ đi, Giang Doãn Chính vô lực đuổi theo. Đuổi theo cũng vô ích, cùng một người vừa bị hôn nhân làm gục ngã nói chuyện đang hoang thì thật mất trí.

Tình cảm thật là phiền phức, Mạnh kết hôn đã mấy năm còn xảy ra vấn đề, huống chi là anh - một người căn bản không biết phụ nữ cuối cùng là dạng sinh vật gì?

Chỉ có thể im lặng hỏi trời xanh! Có lẽ ngày mai sau khi đi Luân Đôn anh có thể dùng bận rộn để quên đi những phiền muộn này. Trước khi đi, anh vẫn nên về phòng công tác một chuyến thôi. Cho dù cô gái kia dùng thái độ gì đối diện với anh khi anh về mà không báo trước ...

Bên ngoài ánh mặt trời thật chói mắt, nhưng tâm trạng của anh một chút cũng không vì ánh nắng mà tốt hơn. Lần đầu tiên trong đời vì một người phụ nữ mà phiền muộn, thật sự là chuyện trước nay chưa có ...

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Khi Thẩm Tâm Tĩnh đi tới phòng ăn hẹn gặp Trần Hải Ba, người đàn ông cô gần như quên đi diện mạo được xưng là anh rể của cô đang ngồi một góc trong phòng ăn. Anh ta đang ở đó cho hai đứa cháu ngoại trai uống sữa tươi.

Chị gái Thẩm Tâm Ninh không có, vậy anh ta mang hai đứa nhỏ tới đây là có ý gì đây? Anh ta rõ ràng biết thân thể bọn nhỏ không tốt mà còn dẫn bọn nhỏ đi đường xa như vậy làm gì?

"Đã lâu không gặp. . . . . Tâm Tĩnh." Thẩm Tâm Tĩnh so quá khứ càng có thêm đáng vẻ của người phụ nữ trưởng thành, Trần Hải Ba sững sờ một lúc lâu mới đứng dậy vì cô kéo ghế ngồi ra.

"Chào đi." Hai đứa nhỏ sinh đôi mới 4 tuổi thấy Thẩm Tâm Tĩnh thì lễ phép chào. Mặc dù bọn họ chỉ gặp qua di xinh đẹp này mấy lần, tuy nhiên không hề sợ người lạ.

"Khải Khải, Thần Thần. Dì rất nhớ các con." Thẩm Tâm Tĩnh căn bản không để ý tới Trần Hải Ba, trước mặt hai đứa cháu ngồi xổm người xuống, đau lòng vuốt đầu bọn nhỏ.

"Bọn con cũng rất nhớ dì. Nhưng mẹ và bà ngoại nói dì rất bận, còn phải kiếm tiền để bọn con chữa bệnh." Khải Khải là anh hai hiểu chuyện nói.

"Dì à, công việc dì rất khó cực đúng không?" Thần Thần đã chạy tới tiến sát mặt Tâm Tĩnh.

"Dì không khó cực. Một chút cũng không khó." Nhìn hai đứa bé hiểu chuyện, cô cực khổ thêm nữa thì có sao chứ? Bọn nhỏ là bảo bối chị hai liều mạng sinh ra. Đáng tiếc bởi vì có bệnh tim bẩm sinh hai đứa so với bạn cùng tuổi nhìn nhỏ con hơn rất nhiều.

Thân thể chị hai vốn không tốt, sinh đôi xong thì càng tệ. Trần Hải Ba lại phải chăm sóc hai đứa nhỏ, còn một người vợ mang bệnh, căn bản không có cách đi làm. Mà người nhà họ Trần một chút giúp đỡ cũng không có, vẫn là mẹ cô giúp đỡ chăm sóc, những năm này cuối cùng mới tốt hơn.

Cũng chính bởi vì như vậy, tiền lương mỗi tháng của cô trừ để lại cho mình phí sinh hoạt, tất cả đều gửi về, nhưng mà, chẳng khác nào hạt muối bỏ bể. Nếu như cô từ chức mà không lập tức tìm được công việc tốt như vậy thì làm sao?

"Ngồi xuống đi, dù sao anh cũng là anh rể em." Trần Hải Ba cười khò đứng lên, đợi Thẩm Tâm Tĩnh ngồi xuống mới chậm rãi trở lại ngồi ghế mình.

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Sau khi ngồi xuống, hai đứa nhỏ ngoan ngoãn uống sữa tươi. Thẩm Tâm Tĩnh cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh ta, có chuyện gì cô tự nhiên sẽ cùng chị gái hoặc mẹ nói.

Im lặng một lúc lâu, Trần Hải Ba lấy tay chống cái trán mệt mỏi mà nói: "Hôm nay anh dẫn bọn nhỏ đến thiên tài khoa ngoại Tổng Từ Tự khám, muốn hỏi anh ta có thể làm giải phẫu trong nước không. Nhưng mà bác sĩ Tổng nói trước mắt trình độ y học trong nước vẫn chưa đủ, phải tới Mỹ. . . . . Anh ta nói có thể giúp chúng ta liên lạc bác sĩ bên kia, nhưng mà chi phí sẽ rất lớn. Tâm Ninh. . . . . Gần đây tình hình cũng không tốt lắm. . . . ."

"Chi phí khoảng bao nhiêu?" Vừa nghe thấy lời anh ta, Thẩm Tâm Tĩnh cũng không có cách thờ ơ nữa, vội vàng hỏi thăm. Cô cũng biết sinh đôi nếu không làm giải phẫu có thể không sống quá 18 tuổi! Sau đó thân thể chị hai cũng thế. . . . .

Nghe Trần Hải Ba chần chờ hồi lâu mới nói ra con số, Thẩm Tâm Tĩnh ngẩng ngẩng cả người, đó không phải là một con số nhỏ, nhưng mà. . . . . Vì chị hai, vì bọn nhỏ, cô cũng phải lấy ra.

"Anh không nên để cô ấy sinh con, thật sự không nên. . . . . Là anh có lỗi với cô ấy." Trần Hải Ba khổ sở ngẩng đầu lên.

"Sớm biết vậy, sao lúc trước còn như thế?" Nhìn sự khổ sở lộ ra trong mắt Trần Hải Ba, Thẩm Tâm Tĩnh không biết có nên tin tưởng anh ta hay không.

Phần 2

Người đàn ông này, lúc cô 18 tuổi từng điên cuồng theo đuổi cô, nhưng mà tuổi trẻ cô không dám đồng ý, chỉ có thể đối xử lạnh nhạt với anh, người con trai này vẫn không buông tha nói muốn đợi cô tốt nghiệp đại học.

Trẻ tuổi luôn dễ dàng cảm động. Mặc dù cô chưa bao giờ động lòng với người đàn ông này, nhưng anh mặc gió mưa, liên tục mấy năm cuồng nhiệt theo đuổi cô lại làm cô xúc động.

Nhưng người tính không bằng trời tính, lúc cô cho là có thể cùng anh từ từ hiểu nhau rồi qua lại thì anh bỗng nhiên mất kiên nhẫn với cô.

Thật ra thì cô sai lầm rồi, người đàn ông kia mặc dù đáng đáp lịch sự nho nhã, nhưng lại là một người cực kỳ ích kỉ và ti tiện, anh vì thỏa mãn lòng háo thắng của mình, lúc theo đuổi cô mấy năm bất thành thì tính tiếp cận chị gái cô – Tâm Ninh trả thù, làm cho Tâm Ninh lỡ mang thai . . . . .

Ở trong mắt người ngoài, chị cô là người thất bại trong cuộc tình này, nhưng chỉ có chính cô biết lí do và đau khổ trong đó. Từ nhỏ thân thể chị hai đã không tốt, có thể sống đến bây giờ là kỳ tích, cô biết, người đàn ông kia cũng biết, vốn cho rằng chỉ cần làm cho Tâm Ninh hạnh phúc là được, cô cùng người đàn ông kia làm giao dịch, chỉ cần anh đồng ý cưới chị gái duy nhất của cô, cô sẽ gánh vác thay anh tất cả sinh hoạt phí và chi phí anh học tập nghiên cứu sau này.

"Tâm Tinh, có lẽ ấn tượng của em về anh đã dừng lại ở lúc ban đầu, nhưng anh tuyệt đối không phải là người không tim không phổi." Trần Hải Ba cô đơn nói, "Mấy năm qua này, Tâm Ninh vì anh đã chịu nhiều vất vả, anh thấy hết những khổ cực của cô ấy, anh là thật sự ... yêu cô ấy."

"Thật sao?" Thầm Tâm Tinh mặc dù không quá tin tưởng, nhưng lại không thể không thừa nhận câu nói này của anh khiến cô cảm động, "Tôi hi vọng tất cả những gì anh nói đều là thật."

"Chị em gần đây sức khỏe không tốt, anh rất lo lắng cô ấy . . . . ."

"Anh đừng nói vậy, sẽ không đâu!" Thầm Tâm Tinh vội vàng cắt đứt lời của anh.

"Dì ơi, mỗi ngày mẹ đều nằm trên giường, không thể chơi với bọn con." Hai đứa trẻ sinh đôi nghe ba nói đến mẹ, cũng thổ lộ tiếng lòng nhỏ nhỏ với dì.

"Bà ngoại đều không cho bọn con làm ồn mẹ."

"Bảo bối, mẹ không sao đâu. Tin dì được không?" Nghe lời nói chưa xốt như thế, Thầm Tâm Tinh cố nén nước mắt trong hốc mắt cũng không dám cho nước mắt rơi, cô không thể yếu đuối trước mặt hai đứa nhỏ được!

"Nếu như không phải như vậy, anh cũng sẽ không tới tìm em!" Hai mắt Trần Hải Ba đầy tơ máu, "Tâm Ninh không cho anh nói cho em biết, nhưng mà anh cho rằng em có quyền biết tất cả, mặc dù thân thể của cô ấy đã không thể làm phẫu thuật, nhưng mà bác sĩ nói uống thuốc có thể gắng gượng thêm một năm rưỡi nữa, em biết không, nguyện vọng lớn nhất của Tâm Ninh chính là thấy hai đứa nhỏ có thể làm phẫu thuật, sau đó có thể giống như những đứa nhỏ khác, khỏe mạnh đến trường, vui vẻ trưởng thành . . . . ."

"Không cần nói nữa. Em biết rồi, em sẽ nghĩ cách." Thầm Tâm Tinh cũng không nghe lọt nữa.

"Cám ơn em, Tâm Tinh!" Trần Hải Ba vừa mừng vừa sợ cầm tay cô, lại bị cô không bình tĩnh rút ra.

"Em chỉ hi vọng sau này anh đối xử tốt với chị hai và bọn nhỏ." Thầm Tâm Tinh nghiêm túc nhìn anh, đây là yêu cầu duy nhất của cô.

"Anh biết rồi, chỉ cần trời cao cho anh cơ hội này!" Trần Hải Ba liều mạng gạt đầu, chỉ chốc lát sau trên mặt đột nhiên xuất hiện ánh mắt kỳ quái, nói khẽ với Thầm Tâm Tinh nói: "Em biết người đàn ông bên ngoài phòng ăn không? Lúc mới vào anh thấy anh ta cứ nhìn em mãi."

Thầm Tâm Tinh nhìn theo hướng Trần Hải Ba chỉ, cả người ngáy ngẩn. Bởi vì gương mặt ở bên ngoài cửa gương trong suốt, người đàn ông trong miệng Trần Hải Ba lại là Giang Doãn Chính!

Vào giờ phút này, anh đang dùng một ánh mắt lạnh lùng mà phức tạp nhìn chăm chăm cô. Tại sao lúc này anh lại ở đây? Chẳng lẽ là từ phòng công tác đi ra? Nơi này cách phòng công tác cũng không gần? "Là bạn của em sao? Có muốn đi ra ngoài chào hỏi hay không?" Nhìn ra được, bọn họ chắc là quen biết nhau? Từ trong mắt của Tâm Tinh, anh nhìn thấy hình như không giống vậy, là bạn trai cô sao?

"Không cần đâu. Bọn em chỉ là mấy lần gặp nhau mà thôi." Thầm Tâm Tinh cười nhẹ, trong lòng bồn chồn. Đúng vậy, có cái gì hay để nói chứ? Quan hệ bọn họ bây giờ là bạn bè chắc cũng không phải? Anh không phải cũng không muốn để ý đến cô rồi sao?

Thầm Tâm Tinh lần nữa ngẩng đầu đã không thấy anh nữa.

Cùng bọn nhỏ com nước xong sau đó đưa bọn họ về khách sạn thì sắc trời đã tối rồi. Thầm Tâm Tinh lại lo lắng buổi chiều mình không ở phòng công tác thì có cuộc gọi quan trọng hay không, cho nên cô tự hỏi mình lập đi lập lại, vẫn là quyết định trở về nhìn một chút.

Mặc kệ như thế nào, trước khi đi phải làm xong công việc mới không hổ thẹn với lương tâm ...

~~~~ Hết Ngoại Truyện 7 – Chương 5 ~~~~

Chương 6 – Hãy Ôm Lấy Em

Sắc trời dần dần tối, Giang Doãn Chính ngồi ở trước bàn làm việc của mình, hai chân thon dài gác lên mặt bàn, anh đang dùng laptop trước mặt, trên màn hình là những đồ thị xanh xanh hồng hồng đang lên xuống. Gạt tàn thuốc bên cạnh đã ngập đầy.

Người không biết thì cho rằng anh đang nhìn những đồ thị kia, thật ra thì chỉ có chính anh hiểu, kể từ lúc chiều tình cờ gặp được Thẩm Tâm Tinh cùng người đàn ông kia ở quán ăn, tim của anh giống như có lửa đang thiêu đốt, làm sao cũng không dập tắt được, ngay cả những cơn sốt đã từng hấp dẫn anh nhất cũng không thể làm anh bình tĩnh lại.

Cô từ chối ở bên anh, chính là vì người đàn ông kia sao? Nhưng người đàn ông kia là anh rể của cô, cô còn không từ bỏ hi vọng sao? Huống chi người ta đã có cả con rồi.

Anh đương nhiên hiểu rõ cô như lòng bàn tay. Chỉ cần anh sẵn lòng, tổ tông mười tám đời nhà cô cũng có thể đào ra. Lúc đầu thuê cô làm thư ký, anh đã cho người điều tra rõ ràng. Công ty của anh sao có thể tùy tiện để một người thân phận không rõ ràng vào làm việc chứ?

Cho nên, anh biết, người đàn ông cô gọi là anh rể đã từng theo đuổi cô nhiều năm, cũng biết tiền lương của cô những năm nay hầu như tất cả đều gửi về để chị gái và hai đứa cháu ngoại trai có bệnh tim bẩm sinh chữa trị. Mẹ nó, chưa từng thấy qua cô gái nào ngu như vậy, đàn như vậy, một người đàn ông ngay cả vợ con mình cũng không thể chăm sóc thì còn gì là đàn ông?

Chỉ là, anh trước kia sẽ không đi quan tâm việc nhà người khác. Nhưng hôm nay lại khác, anh muốn cô gái vừa đàn vừa ngọc kia, mà người ta lại không cần anh.

Hừ, cũng không biết người đàn ông vô dụng đó có đáng giá để cô thích không? Giang Doãn Chính anh dù gì cũng là một người ưu tú được xưng tụng là sẽ không bao giờ mất giá. Nhưng mà, ưu tú thêm nữa thì có ích lợi gì, người ta không thích anh, không muốn ở bên anh.

Nghĩ đến đây, Giang Doãn Chính không ngồi yên được nữa. Đứng dậy đi tới trước cửa sổ, bên ngoài nhà nhà đã thấp đèn. Nhưng mà, tâm trạng của anh theo màn đêm mà càng ngày u ám.

Anh thậm chí nghĩ đến, tối nay Thẩm Tâm Tinh có thể cùng người tình cũ gặp gỡ hay không? Bọn họ có phải giống như người yêu xa cách cả đêm mà triều miên không?

Tưởng tượng thân hình tuyệt vời của cô bị người đàn ông khác ôm vào trong ngực, tưởng tượng da thịt trắng nõn của cô, tưởng tượng bắp đùi thon dài của cô, tưởng tượng cái cổ mảnh khảnh của cô, vòng eo tuyệt mỹ, bụng mềm mại, nghĩ đến mà cả người nóng lên, miệng đắng lưỡi khô, thậm chí càng nhiều. . . . . Tưởng tượng đêm đó cô nũng nịu ở trong lòng anh thở gấp cũng bị thằng đàn ông khác nhìn, anh sắp không nhịn được ghen tỵ.

Thay vì nói anh đang ghen tỵ, không bằng nói anh hối hận thì chính xác hơn. Anh hối hận, đêm hôm đó anh rõ ràng có thể đoạt lấy cô, thế nhưng anh lại đáng chết để cho hành vi quân tử của mình làm hỏng.

Rõ ràng muốn người ta đến chết, mà còn giả bộ quân tử cái gì? Giang Doãn Chính, đáng đời mày!

Khi anh không ngừng hành hạ thể xác và tinh thần của mình thì hệ thống theo dõi trong góc tối do cửa lớn phòng làm việc được nhận dạng bởi cảm ứng được mở ra mà tự động ghi hình.

Buổi tối lúc này lại có người đến thăm phòng làm việc của anh? Trừ cô gái kia, anh không nghĩ ra người khác. Anh mới vừa muốn cô đến nổi điên thì cô lại chủ động đưa tới tận cửa.

Thẩm Tâm Tinh trở lại phòng làm việc, mở đèn lên, đi tới trước bàn làm việc của mình, đầu tiên là kiểm tra những cuộc điện thoại buổi chiều chưa nhận, ghi chép cẩn thận lại, dự tính ngày mai sẽ trả lời. Tất nhiên là đã quá trễ, không thích hợp bàn công việc.

Đêm, cũng không tới 5 cuộc điện thoại, nhưng Thẩm Tâm Tinh lại lần đầu tiên vì sự thất trách của mình mà thất vọng.

Đơn giản chỉnh sửa lại hồ sơ, Thẩm Tâm Tinh tắt máy vi tính. Lúc xử lý xong những chuyện này, cô bỗng nhiên cảm giác rất mệt mỏi, cứ như vậy mà gục xuống bàn ngủ một giấc.

Chuyện Trần Hải Ba nhắc tới lại hiện ra trong đầu cô, số tiền lớn như vậy, cô nên làm cái gì? Đi mượn sao? Ở thành phố xa lạ này, cô căn bản một người bạn cũng không có. Nhưng mà, nếu không nhanh chóng xoay sở được khoản tiền này, vậy thân thể chị hai còn có thể chờ sao? Hai đứa nhỏ cũng sẽ vì vậy mà lỡ mất thời kỳ phẫu thuật tốt nhất.

Thật là phiền. Phải làm sao bây giờ? Nếu như cô mở miệng hỏi mượn Giang Doãn Chính, anh sẽ cho cô mượn không?

Mượn? Thẩm Tâm Tinh ơi Thẩm Tâm Tinh, người mày với người ta là quan hệ gì chứ? Một đêm ân tình cũng không phải sao? Nếu như vẫn còn công việc ở đây thì có lẽ còn có thể chi trước rồi từ từ trả, bây giờ đường lui cô cũng không còn, còn có thể làm gì?

Vậy nếu như cô đồng ý hẹn hò với anh, vậy chuyện mượn tiền sẽ không thành vấn đề chứ? Thẩm Tâm Tinh vì suy nghĩ chột lóc lên trong đầu mà khinh bỉ bản thân.

Anh đã từng hỏi cô có muốn hẹn hò với anh không, cô không phải thẳng thừng từ chối người ta sao? Bây giờ lại muốn đổi ý, người ta cũng chưa chắc lại cần cô nữa? Biết bao nhiêu cô gái bên ngoài yêu kiều hơn cô, quyến rũ hơn cô, giỏi giang hơn cô, sao anh còn cần một cô gái từng từ chối mình chứ?

Thẩm Tâm Tinh, phải làm sao mới tốt đây! Tại sao cô luôn mệt mỏi như vậy? Tại sao những lúc mệt mỏi thế này lại luôn cô đơn một mình?

Trong lòng chua xót, che kín mặt, nước mắt cứ như vậy chảy cuồng. Có lẽ khóc cũng tốt!

"Thật vất vả mới có cơ hội cùng người tình cũ ở chung, sao lại chịu về phòng làm việc tăng ca đây?" Mở cửa văn phòng ra, Giang Doãn Chính liếc mắt liền thấy được bóng dáng cô độc đang nằm sấp trên bàn làm việc, thoạt nhìn làm người ta rất đau lòng, bả vai mảnh khảnh còn run rẩy.

Rõ ràng chính là muốn quan tâm người ta mà lại nói ra lời khác. Khiến người nghe càng thêm không hiểu và khó chịu.

Thẩm Tâm Tĩnh nghe được âm thanh quen thuộc đó, cho là mình đang nằm mơ, nhưng mà, không phải vậy! Cô quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn đang đứng cạnh cửa, dùng giọng điệu châm chọc như vậy nói chuyện.

"Làm sao anh. . . . ." Tại sao anh lại dùng giọng điệu này nói chuyện với cô? Vào lúc cô yếu đuối như vậy! Hơn nữa lúc này anh không nên ở đây mới đúng, cho nên cô mới yên tâm giải phóng cảm xúc trong lòng.

Dưới ánh đèn sáng rọi, nước mắt cô ràn rụa hòa vào nhau, đầm đìa đáng yêu vô cùng, làm người ta muốn ôm vào ngực mà an ủi. Nhưng mà, sao anh lại nói ra những lời khốn kiếp thế chứ. Cô sao vậy?

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đối mặt với một cô gái yếu đuối như vậy, cho dù ai cũng không tức giận được sao? Giang Doãn Chính thu lại vẻ giễu cợt trên mặt, đi tới phía cô, ngồi xổm người xuống, hai tay nâng mặt cô lên, nhẹ giọng hỏi.

Là quá kinh ngạc hay là quá cảm động? Chớp mũi Thẩm Tâm Tĩnh ửng hồng, tiếp theo, hốc mắt đỏ hơn, không làm sao dùng khóc được, nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống.

Anh dùng giọng nói quan tâm như vậy hỏi cô, trong mắt của anh sự dịu dàng mà cô nhìn không thấu. Trong màn đêm vắng lặng như vậy, khiến cô bỗng nhiên thấy rất ấm áp, cũng rất uất ức.

"Em đừng khóc được không? Có phải tên khốn kia ức hiếp em không? Anh giúp em dạy dỗ hắn." Vừa nghĩ tới cô có thể bị tên khốn kia bắt nạt mới có thể chạy về phòng làm việc khóc thành ra như vậy, cơn tức của Giang Doãn Chính đã bình tĩnh lại lần nữa dấy lên, một bàn tay buông mặt cô ra rồi đập mạnh xuống bàn.

"Không phải, không phải. . . . ." Thẩm Tâm Tĩnh chỉ khóc thêm. Khó khăn của cô, khổ cực của cô, cô phải nói thế nào? Cô không nói ra được.

"Vậy nói cho anh biết, cuối cùng là chuyện gì được không? Anh sẽ giúp em nghĩ cách." Giang Doãn Chính nhúc nhích đầu, lần đầu tiên đối mặt một cô gái không thể ngừng khóc, anh thật sự không biết nên làm gì.

Những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng nhỏ vào lòng bàn tay anh, nhiệt độ như vậy hình như từ lòng bàn tay nóng đến tim anh, khiến anh đau lòng không dứt. Đứng đau lòng. Giang Doãn Chính anh lần đầu tiên sinh ra cảm giác đau lòng vì một cô gái, hình như cũng không quá tệ!

"Giang Doãn Chính, ôm em, ôm em là tốt rồi."

Ánh mắt của anh, lời nói của anh khiến Thẩm Tâm Tĩnh động lòng, vội vàng ôm lấy sống lưng rộng lớn của anh, tham lam hưởng thụ hơi thở ấm áp trên người anh, tình cảm kích động tuôn trào trong huyết mạch, cô ôm anh thật chặt, vùi mặt vào lồng ngực anh.

Mệt mỏi của cô, bất lực của cô, khi ở trong ngực anh đều tan thành mây khói. Tất cả lo lắng sợ hãi tạm thời quên mất đi, cô chỉ muốn giờ phút ấm áp này là tốt rồi.

Cánh tay cường tráng rắn chắc của anh ôm cô lại, cánh tay cường tráng, đáng tin cậy của anh giống như là chỗ an toàn nhất trên đời vậy. Tâm Tĩnh ở trong lòng anh run rẩy. Thì ra những lúc mệt mỏi có một cánh tay cường tráng có thể dựa vào là chuyện hạnh phúc thế nào! Thẩm Tâm Tĩnh vẫn cảm thấy mình độc lập mà kiên cường, giờ khắc này, trước mặt người đàn ông này, cô lại cảm giác mình cũng có thể buông xuống nỗi lòng, để mình chẳng còn mệt mỏi.

"Thẩm Tâm Tĩnh, em có biết em đang nói cái gì không?" Những lời nói bình thường thế này lại khiến anh động lòng, trái tim đập liên hồi. Giang Doãn Chính anh kéo cô ngồi trên đùi mình, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn vào ánh mắt cô. Ánh mắt của anh chớp động, tim đập như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

"Em biết. Giang Doãn Chính, ôm em, đừng buông tay." Cô không có bị bỏ thuốc, ý thức của cô rất tỉnh táo, giờ phút này cô chỉ muốn tan chảy trong ngực anh, không cần tỉnh lại, thật là tốt biết bao.

Cái gì cũng không cần nói. Anh nhiệt tình đối khất phủ lên môi cô, lưỡi anh dụ dỗ cô mở miệng, thăm dò vào, cùng với cô ấm áp tiếp xúc, cổ họng anh cuối cùng cũng vang lên tiếng nói trầm thấp mà nguyên thủy. Cô ngọt ngào mê người như vậy, mê hoặc cả người luôn không có cảm giác với phụ nữ làm cho hồ đồ. . . . .

Nụ hôn này đánh bại cô! Cũng đánh bại anh. Lý trí giống như con ngựa thoát khỏi dây cương, không thể bắt về ....

Anh ôm lấy mặt cô, sử dụng tất cả sức nóng của anh bao phủ cô, Tâm Tĩnh chìm vào nụ hôn say đắm của anh, cơn tim rung động, chỉ muốn cứ như vậy ở trong ngực. . . . . Anh hôn cô đến không gì có thể ngăn cản, xụi lơ trong lòng anh, anh ôm chặt cô, ngực đụng ngực.

Đã không thể dừng lại được, nhưng mà, anh vẫn muốn xác định tâm ý cô.

"Tâm Tĩnh, ngừng đầu lên!" Anh buông cô ra, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn kỹ cô.

Đây là anh lần đầu tiên gọi tên cô, điều này làm cô thấy cực kỳ rung động. Thắm Tâm Tĩnh vô dụng mà ngẩn ngơ nhìn vào đôi mắt đen của anh.

"Em bằng lòng ở bên anh không?"

"Bằng lòng." Không hề chần chừ, cô chủ động ôm lấy anh.

Như vậy nếu, vậy còn cái gì phải do dự? Nhanh chóng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn chẳng có bao nhiêu ký, Giang Doãn Chính đá văng cánh cửa ra, lúc cô còn chưa kịp phản ứng đã ném cô xuống giường.

Vào giờ khắc này, thế giới hoàn toàn khuynh đảo ...

Phần 2

Biên tập + Chính sửa: Từ Quân

"Giang. . . . ."

Sau thời gian nhiệt tình triền miên, thân thể đã mệt đến là cả người, nhưng Thắm Tâm Tĩnh vẫn gượng chống lại thân thể đau nhức, ngẩng đầu trước ngực dính mồ hôi chưa khô của anh.

"Gọi anh A Chính." Thở mẫn mẫn mắt ra, Giang Doãn Chính đưa tay vuốt lần tóc dính mồ hôi của cô. Cuối cùng cũng có được cô, cái loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, so với thành công một dự án đầu tư còn làm người ta thoải mái hơn.

"A Chính. . . . . Em. . . . ." Do dự, Thắm Tâm Tĩnh không biết nên mở miệng nói với anh như thế nào. Khi bọn họ mới vừa nhiệt tình hoan ái, trái tim và thân thể hợp nhất làm một, cô nói chuyện này có làm anh hiểu lầm không? Nhưng mà, chuyện thật sự rất gấp, ngày mai Trần Hải Ba phải đưa hai đứa nhỏ về rồi.

"Sao vậy? Có phải anh thô lỗ quá làm đau em không?" Anh nóng lòng cho là mình không biết tiết chế làm đau cô, miệng vừa nói chuyện, động tác trên tay cũng không có ngừng lại, kéo chăn mỏng đắp trên người hai người ra.

"Không phải, không phải. . . . ." Thắm Tâm Tĩnh kéo bàn tay đang đi xuống phía dưới của anh. Mặc dù không có khá hơn người khác, nhưng cô biết anh đã rất dịu dàng rồi. Lúc đầu, bởi vì cô luôn kêu đau khiến anh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi cũng không nỡ lòng ép buộc cô, nếu như không phải là sau đó cô cắn răng chủ động một chút, có lẽ anh cứ như vậy mà buông tha cho cô luôn mất.

Người đàn ông này, nhìn có vẻ như chuyện gì cũng không để trong lòng, nhưng thật ra thì anh quan tâm chăm sóc rất tỉ mỉ chu đáo, anh như vậy làm cô thấy rất ấm áp.

"Vậy thì sao?" Giang Doãn Chính không hiểu nhìn cô. Trong mắt của cô hình như có rất nhiều ưu sầu, giữa bọn họ đã như vậy rồi mà cô còn không chịu nói với anh sao?

"Em muốn. . . . . Tiếp tục ở lại bên anh làm việc được không?" Được rồi, Thắm Tâm Tĩnh thừa nhận mình không thể mở miệng vay tiền anh, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể dùng phương pháp quanh co thế này.

"Cho nên. . . . ." Giang Doãn Chính nghe được lời của cô muốn ở lại mà cảm thấy vui mừng. Trong lòng của anh bỗng có một nghi vấn.

Anh biết cô không phải là người tùy tiện từ chức rồi lại xin ở lại. Là bởi vì không bỏ được công việc lương cao này sao? Không phải vậy chứ? Ban đầu là cô chẳng quan tâm đề nghị, là luyến tiếc anh sao? Anh sẽ không tự yêu bản thân đến mức cho rằng sau khi bọn họ lên giường cô sẽ từ "xa cách" thành "say đắm" anh, vậy chỉ có một khả năng. . . . .

"Cho nên, em muốn. . . . . anh trả trước tiền lương cho em có được không?" Giọng anh bất ngờ lạnh nhạt khiến Thắm Tâm Tĩnh cảm thấy rất khó chịu, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, nhắm mắt cũng phải nói xong. Nói ra những lời này, cô không còn dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Anh sẽ nghĩ cô như thế nào đây? Có phải sẽ cho là cô là người phụ nữ có thể vì tiền mà leo lên giường đàn ông không? Anh sẽ không coi thường cô chứ? Vừa nghĩ tới anh có thể nhìn cô như vậy, Tâm Tĩnh rất đau lòng.

Nhưng mà, thật sự cô không còn cách nào khác!

"Em muốn chi trước bao nhiêu?" Cánh tay bao quanh cô mặc dù không có buông ra, nhưng Tâm Tĩnh biết, anh và Giang Doãn Chính vừa rồi đã không còn là một.

Tâm Tĩnh nói ra con số, sau đó cúi đầu không dám lên tiếng, nước mắt chực chờ rơi, lại bướng bỉnh không để rơi xuống.

"Nói như vậy, em tính không ăn không uống ở bên cạnh anh làm cả đời? Là ai đáng giá để em bỏ ra nhiều như vậy?" Bàn tay nâng cằm cô lên. Giang Doãn Chính nhìn chằm chằm mặt cô.

Cô rất được! Lần trước anh nói muốn cô yêu anh, cô liền từ chối, chẳng những từ chối anh, ngay cả công việc cũng không cần, không phải là muốn cách anh thật xa sao?

Nhưng mà, hôm nay, cô lại đổi một khuôn mặt khác một thái độ khác nói cô muốn tiếp tục làm việc. Hừ, phòng làm việc của anh cũng sắp đóng rồi, anh cần bản cũng không cần tìm thêm thư ký, lần trước nói như vậy cũng chỉ là không muốn để cô biết anh không bỏ được cô mà thôi.

Sở dĩ hôm nay cô và anh lên giường, là vì buổi chiều gặp người đàn ông kia sao? Vì người đàn ông kia đáng giá hy sinh nhiều thế sao? Thậm chí hy sinh tâm thân trong trắng của mình cùng một người đàn ông lên giường?

Thật là quá vĩ đại!

Nếu như cô không phải dùng cách thức này tiếp tục ở lại bên cạnh anh làm việc và có số tiền cho thằng đàn ông kia, có lẽ anh sẽ không tức giận. Chỉ cần cô chịu nói với anh, anh nhất định sẽ giúp cô. Nhưng mà, cô lại dùng cách này để khôi phục lại quan hệ chủ - tớ trước kia.

Cô xem Giang Doãn Chính anh là cái gì chứ? Dùng xong liền vứt đi sao? Khi nào thì anh thành rác rưởi vậy?

"Em . . . ." Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, trong lòng Thẩm Tâm Tinh đau nhói không nói nên lời.

"Vì người đàn ông kia, đáng giá không? Tâm Tinh." Anh giống như thờ dài cũng giống như là tự giễu vuốt ve khuôn mặt cô. Dù là thật sự là vì chị gái mình mà bỏ ra nhiều như vậy, đáng giá không? Hy sinh cuộc đời mình để tác thành người khác? Như vậy tác thành chẳng phải thành gánh nặng sao?

"Đáng giá." Cô không cách nào phản bác lời của anh. Bởi vì hai đứa nhỏ là chị gái mạo hiểm tính mạng sinh ra, bất kể như thế nào cô cũng sẽ gắng chăm sóc chúng. Dù sao cô cũng không có ý định kết hôn.

"Anh thật sự vì lòng tốt của em mà cảm động! Nếu đã như vậy, coi như anh làm chuyện tốt đi, số tiền kia em không phải ứng trước cũng không cần trả, coi như là chi phí tôi nay em bên anh đi. Ít nhất em khiến anh rất hài lòng." Giang Doãn Chính đẩy cô ra, không nói lời nào đi ra ngoài phòng làm việc, không tới 2 phút đã cầm một chi phiếu đi vào, ném lên giường.

Nghe được lời nói lạnh lẽo vô tình như vậy, mặt Thẩm Tâm Tinh tái nhợt . . . . . Anh xem cô là người như thế sao? Trong suy nghĩ của anh, cô thật sự là gái điếm ngủ một đêm với anh sao . . . . .

Lòng của cô bị lời nói này làm tan nát, mà nước mắt, không ngừng chảy ra. Tại sao anh phải si nhục cô như vậy? Rốt cuộc cô làm sai ở đâu? Cô chỉ là muốn dùng năng lực của mình kiếm được số tiền mong muốn mà thôi, như vậy cũng sai sao?

"Nếu như em thức dậy, tiện thể giúp anh vứt cái drap trải giường, lúc đi đừng quên khóa cửa, anh không nói ‘Hẹn gặp lại’ đâu."

Giống như không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa, Giang Doãn Chính nói xong cứ vậy mà đi ra ngoài, sau đó Thẩm Tâm Tinh ngồi trên giường roi lệ nghe được trong phòng làm việc tiếng đồ đạc bị rơi vỡ, chỉ là, những chuỗi âm thanh này không đến một phút đã hoàn toàn biến mất.

Anh đi rồi sao?

Thẩm Tâm Tinh nhìn tờ chi phiếu dưới ánh đèn vô cùng rõ ràng, cô như điên Chop lấy muốn xé toang nó, trong nháy mắt, khuôn mặt đáng yêu của hai đứa nhỏ thoáng qua, còn có ánh mắt mong đợi của chị hai, cô không thể nào xé được.

"Tại sao? Tại sao? Em không muốn như vậy, thật sự không muốn. . . . ."

Thì ra là, đau lòng lại khó chịu như vậy. Ai tới nói cho cô biết, cô phải làm sao bây giờ?

~~~~ HẾT NGOẠI TRUYỆN 7 – CHƯƠNG 6 ~~~~

Chương 7 – Từ Biệt

Phần 1

Biên tập + Chính sửa: Từ Quân

Suốt một tuần sau đó, Thẩm Tâm Tinh vẫn tự giam mình trong căn phòng cô thuê.

Tờ chi phiếu kia, cuối cùng cô vẫn nhận, nhìn Trần Hải Ba mang theo bọn nhỏ tràn đầy hi vọng ra về, lòng của cô hình như không có khó chịu như vậy.

Cô khó chịu chính là người cho cô ân huệ lớn này ngay cả thậm chí một câu quan tâm cô cũng không có, giống như số tiền khổng lồ mà cô nhận được là chuyện đương nhiên vậy. Tại sao không có ai quan tâm cô, cô đi đâu kiếm được số tiền mà người bình thường làm cả đời cũng không kiếm được? Hay là những năm nay bọn họ đã hoàn toàn xem cô là cái máy rút tiền miễn phí?

Cho dù là như vậy, cô cũng không từ chối, không phải sao? Muốn trách thì trách mình quá mềm lòng thôi. Không trách được ngày ấy, Giang Doãn Chính cũng sẽ hỏi cô: "Đáng giá không?" Có đáng giá hay không làm sao mới có thể nói rõ được?

Cô chỉ là buồn, anh cứ như vậy đi mà im hơi lặng tiếng đi, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô. Chẳng lẽ cô nhiều ngày không đi làm, anh cũng

không hề quan tâm sao? Hay là đã tìm được người thay thế cô làm việc rồi?

Đêm hôm đó, cô rõ ràng có nhìn thấy được sự dịu dàng và ảm áp trong mắt anh, chẳng lẽ là cô hoa mắt? Có lẽ chỉ là cô đơn phương thôi.

Ban đầu không phải anh muốn ở bên cô sao? Tại sao có được người cô rồi ngược lại cũng không trông thấy bóng dáng nữa? Hay là anh nói ở bên nhau, chỉ là muốn cùng cô một đêm xuân tình thôi?

Vậy đêm xuân này anh đã trả giá cũng thật là cao! Không nhìn ra, giá trị con người cô lại cao như vậy!

Không được, không được, Thẩm Tâm Tinh, mày không thể tiếp tục suy nghĩ lung tung vậy nữa. Nhất định phải tìm việc mới được, tốt nhất có thể bận đến mức khiến mình vừa nằm xuống đã ngủ thì càng tốt.

Nhưng mà, công việc của cô còn chưa bàn giao xong, không bằng thừa dịp hôm nay đi nói rõ ràng với anh đi! Về sau mặc kệ cần bao lâu, cô sẽ cố gắng hết sức trả khoản tiền kia lại cho anh.

Đúng, cứ như vậy! Thẩm Tâm Tinh, cố gắng lên, mày nhất định có thể.

Người, có lúc khi thật sự cần điều chỉnh tâm lý mới được.

Nghĩ đến là luôn luôn là Thẩm Tâm Tinh làm việc tiêu chuẩn, cô lên tinh thần đến phòng tắm rửa mặt, thay quần áo, cho đến khi ngồi vào bàn trang điểm mới phát hiện sắc mặt mình kém đến thế, một đôi to như vô hồn, quảng thâm quanh mắt, môi thì một chút sắc đỏ cũng không có.

Xem ra, mấy ngày nay ăn bữa có bữa không sẽ làm người ta trông thảm hại thế này.

Như vậy sao cô dám ra cửa gặp người ta chứ? Nhanh chóng trang điểm cho khuôn mặt nhợt nhạt của mình trông khá hơn rồi đi ra ngoài.

Khi cô đi tới cao ốc tài chính đang chờ thang máy tới thì bảo vệ làm việc thấy cô, thế nhưng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô sau đó mới hỏi: "Cô Thẩm, mấy ngày nay cô nghỉ phép sao? Phòng làm việc của các cô có rất nhiều khách! Bởi vì thấy phòng làm việc vẫn chưa mở cửa, cho nên đều tới đây ghi danh, phiền cô theo theo tôi đến phòng trực lấy danh sách."

"Vâng, làm phiền các anh quá."

"Không phiền. Chỉ là lần sau nếu như các cô không có nhân viên trực ở đây thì thông báo trước cho chúng tôi, chúng tôi sẽ giải thích với họ."

"Tôi biết rồi, cảm ơn nhiều."

Mãi cho đến cầm tờ đơn đăng ký vào thang máy, Thẩm Tâm Tinh còn chưa phục hồi tinh thần lại. Cô không ở đây mấy ngày, thế nhưng anh cũng không có tới phòng làm việc, cứ như vậy mặc kệ sao? Hay là anh không muốn gặp lại cô, cho nên cả phòng làm việc cũng không cần.

Trong đầu thoáng qua câu nói ngày đó anh đi nói: "Tôi không nói ‘Hẹn gặp lại’ đâu." Ý là không muốn gặp lại cô sao? Sao cô lại ngu ngốc chạy tới đây chứ? Người ta đã rõ ràng không muốn gặp mặt cô mà!

Tại sao, lòng của cô chợt trở nên rất khó chịu? Cho dù trước kia phát hiện Trần Hải Ba và chị cô yêu nhau, cô cũng chưa từng có cảm giác này.

Chẳng lẽ sau khi cô giao cho anh thì ngay cả trái tim cũng theo anh luôn? "Không, mình không có!" Bả vai Thẩm Tâm Tinh cứng đờ, cuống quýt lắc đầu phủ nhận. Không thể nào, không thể nào! Nếu quả như thật muốn thổ lộ tình cảm thì sao có thể ở chung sau hai năm mới bắt đầu? Hơn nữa còn là sau khi bọn họ có quan hệ thân mật?

Tâm Tinh ở trong lòng không ngừng tự nói với mình, đây là chuyện không thể nào. Nhưng mà, lý trí bên kia lại nói cho cô biết, đúng, Tâm Tinh, mày đã thích anh ấy. Bằng không sự khó chịu này là vì cái gì?

Cho đến cửa thang máy mở ra, cô đi vào phòng làm việc, trong lòng cô đang giằng xé nhau ....

Sao anh ấy không đến đây? Cũng không có thông báo với cô một tiếng mà biến mất, không phải là quá vô trách nhiệm sao? Tâm Tinh đi ở trong phòng làm việc, tất cả mọi thứ cùng ngày đó lúc cô đi giống như nhau.

Ngày ấy, anh tức giận đến ngay cả chiếc laptop anh yêu nhất cũng bị đập nát, như vậy có thể thấy được lúc đó tâm trạng anh xấu đến mức nào rồi. Nhưng mà, sao anh nóng nảy như vậy?

Ngày ấy, cô không nổi như vậy ném vào thùng rác, cô nhặt lên rồi lại trên bàn. Bây giờ nó vẫn nằm ở nơi cô đặt, lẻ loi trơ trọi, giống như đang đợi chủ nhân của nó trở về.

Nhìn nó, Tâm Tinh giống như nhìn thấy hình dáng anh đang nghiêm túc làm việc vậy.

Đây là lần cuối cùng cô tới nơi này sao? Thẩm Tâm Tinh từ từ nhìn lại nơi mình đã làm việc 2 năm qua, giống như muốn đem tất cả mọi thứ ở đây khắc ghi trong lòng vậy.

Cho đến đi tới trước cửa phòng nghỉ, cô lại không có dũng khí đẩy cánh cửa kia ra. Chỉ là nhìn mà thôi, lòng của cô lại trở nên khó chịu. Không phải khó

chịu bản thân mình ở nơi đó mất đi lần đầu tiên quý giá nhất của người phụ nữ, mà là ở nơi đó những lời anh nói với cô sau này sẽ làm cô mỗi lần nghĩ đến đều chua xót không thôi.

Một lần nữa nhìn lại, Tâm Tinh vẫn quyết định không đi vào. Vậy cứ như thế đi sao? Cô cũng có thể im hơi lặng tiếng tòi khỏi nơi này, rồi khỏi anh sao?

Thắm Tâm Tinh cảm giác mình không làm được. Anh đối với cô lạnh lùng vô tình, cũng không thể xóa nhòa được ân tình trời bể anh dành cho cô. Cho nên, Tâm Tinh quyết định trước khi rời đi vẫn nên gọi điện thoại từ biệt anh. Mặc kệ như thế nào, cô vẫn muốn cảm ơn anh!

Ngồi trên chiếc ghế chỉ thuộc về mình, Thắm Tâm Tinh bấm số điện thoại quen thuộc đến không cần nhìn cũng có thể bấm.

Điện thoại có tín hiệu, nhưng vẫn không người nghe, có lẽ là đang bận! Lần đầu tiên Thắm Tâm Tinh an ủi mình như vậy. Sau đó qua nửa giờ, cô gọi lại, vẫn như cũ. Lần này, cô bắt đầu có chút hoảng hốt.

Không phải là anh ấy đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Hay là chưa muốn nghe điện thoại của cô? Căng thẳng và lo lắng khiến cô không thể chờ đợi thêm nữa, tìm ra số điện thoại nhà họ Giang cô từng gọi mấy lần, cô gọi tới.

Điện thoại rất nhanh có người nhận.

"HELLO, nhà họ Giang nghe." Đó là một giọng nữ quen thuộc, là bạn gái anh sao? Vừa nghĩ tới có khả năng này, Thắm Tâm Tinh cảm thấy khá hụt hẫng.

"Xin chào, tôi là thư ký của anh Giang Doãn Chính - Thắm Tâm Tinh, xin hỏi anh Giang có ở nhà không?" Trong lòng có buồn thế nào, Thắm Tâm Tinh vẫn cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh để nói chuyện. Thật ra thì trong lòng cô muốn khóc rồi.

"Thư ký của anh A Chính?" Giang Nhã Hàm ở bên kia cũng ngẩng ngẩng cả người? Không phải chứ, anh A Chính đến Luân Đôn cũng sắp một tuần lễ rồi, chẳng lẽ cô làm thư ký lại không biết lịch trình của ông chủ mình sao? Không phải quá kỳ lạ chứ?

"Đúng. Xin hỏi anh ấy có nhà không? Tôi có chút chuyện muốn nói với anh ấy." Đúng, chuyện công việc. Thắm Tâm Tinh nghe đối phương gọi anh là "anh (tra) A Chính", khó chịu trong lòng bỗng chốc tan biến hết.

"Anh A Chính cùng Sở đại ca đi Luân Đôn rồi. Thư ký Thắm, chị không biết sao?" Anh A Chính thật là quái đản, đi công tác cũng không nói với người ta một tiếng sao? Nghe được đối phương ăn nói rất lễ phép, Giang Nhã Hàm lập tức chuyển chiều gió liền. Cô thích nhất là người ăn nói lịch sự lễ phép, làm người ta nghe cũng rất thoải mái. Cho nên, cô nhận định là lỗi của anh A Chính.

"Luân Đôn?" Lần này đến phiên Thắm Tâm Tinh ngẩng ngẩng cả người. Anh đi Luân Đôn nhưng không nói cho cô biết? Vậy thì vì cái gì? Em gái của anh nói Sở đại ca có phải là nguyên tổng giám đốc Sở Thành - Sở Mạnh không? Cô biết bọn họ là bạn tốt, nhưng mà, nhưng không có nghe nói qua bọn họ sẽ cùng đi xa nhà?

Nếu như bọn họ cùng đi Luân Đôn, có phải là phòng làm việc trong nước thật sự phải đóng cửa?

Dựa vào năng lực hai người bọn họ, chỉ cần có lòng, ở Luân Đôn nhất định có thể tạo thành nghiệp lớn. Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ chỉ là cá trong ao. Chỉ là quen tự do lười biếng thôi. Bây giờ hợp tác với Sở Mạnh, nhất định sẽ có thành tựu lớn hơn, vậy khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa sao? Xa tới mức không thể nào kéo gần lại được.

Cô có cần thiết nói với anh một tiếng không? Cô có chút không dám xác định.

"Hello! Hello! Chị còn nghe chứ? Em đưa cho chị số điện thoại của anh A Chính ở Luân Đôn, chị ghi lại được không?" Nghe được đối phương vẫn không có trả lời cũng không có tắt máy, Giang Nhã Hàm lại lên tiếng hỏi.

"Không cần, cảm ơn. Tạm biệt." Đúng vậy, không cần. Có lẽ anh thật sự không muốn có bất kỳ nào liên lạc với cô nữa. Cô gọi cho anh không phải là tự làm mất mặt mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Ngoại Truyện 7 - Chương 7: Từ Biệt

Là lúc nên rời đi rồi. Sau khi dọn dẹp từng góc phòng làm việc, Tâm Tinh tự nhủ. Nhưng mà, tại sao bước chân của mình lại không nỡ đi? Tại sao trên mặt lại có cảm giác ẩm ướt?

Trong khi đóng cửa phòng làm việc, Thắm Tâm Tinh giống như nghe được tiếng chuông điện thoại reo bên trong chuông. Nhất định là ảo giác rồi! Tâm

Tĩnh ở trong lòng cười khỏ. Cho dù thật sự có điện thoại, cô có nhận hay không cũng không quan trọng? Anh đã không cần nơi này cũng không cần cô. Đúng, anh không hề cần cô nữa!

"Cô Thẩm, cô làm sao vậy?" Giống như là hồn ma, cô đi thang máy xuống, sau đó đi ra khỏi tòa nhà cô đã làm việc hơn 2 năm, về sau cũng không có cơ hội tới nữa rồi.

Bảo vệ thấy Thẩm Tâm Tĩnh nước mắt đầy mặt đi ra ngoài, quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, bụi bay vào mắt mà thôi."

Nhưng mà, trong tòa nhà kín gió có gió thổi sao? Bảo vệ nhìn bóng dáng mảnh khảnh càng chạy càng xa, anh cảm thấy cô Thẩm hôm nay rất là đau khổ?

Luân Đôn.

"A Chính, rốt cuộc cậu làm sao vậy?" Sở Mạnh nhìn thấy Giang Doãn Chính đang tâm hồn treo ngược cành cây thì nhủ mày. Theo lý thuyết, người không có tâm trạng phải là anh mới đúng chứ? Dù sao anh cũng ly hôn rồi, cái gì cũng không có, mà A Chính luôn luôn sống rất tùy ý, tại sao có thể thành cái dạng này chứ?

"Mạnh, xin lỗi. Mình có chút nhức đầu. Cái dự án đầu tư này cậu phụ trách đi!" Rốt cuộc im lặng đủ rồi, Giang Doãn Chính đẩy kế hoạch đầu tư trước mặt về phía Sở Mạnh, sau đó đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất.

Mùa đông ở Luân Đôn luôn là sương mù giăng mịt mù, cái gì cũng không thấy rõ, giống như tâm trạng của anh bây giờ vậy.

Đến Luân Đôn đã hơn 3 tháng rồi, anh cùng Mạnh hai người làm việc nhiệt tình giống như năm đó mới vừa gầy dựng sự nghiệp vậy, mỗi ngày mở mắt ra chính là phân tích giả thị trường chứng khoán, tiếp khách hàng, duyệt đầu tư kế hoạch, một ngày ngủ 5, 6 tiếng còn sợ nhiều.

Nhưng mà, dù bận thế nào, một góc trong lòng anh dù lấp như thế nào cũng không đầy cả.

Đúng, hiện tại anh thừa nhận, anh là có một chút nhớ nhưng cô gái kia. Anh đang nghĩ, cô sống có tốt hay không? Có đi đến những nơi khác làm việc không?

Công việc? Nhất định có. Lần trước cô không phải đã đề cập với anh chuyện từ chức sao? Mặc dù có nói muốn quay lại, nhưng anh đã từ chối rồi. Truyện được chuyển ngữ bởi TừQuân@

Một tuần lễ sau khi anh tới Luân Đôn từng có nhận một cuộc điện thoại từ phòng làm việc gọi vào di động của anh, lúc ấy anh đang cùng Mạnh họp với quản lý cấp cao một số công ty, không thể nhận được. Nhất định là cô gọi, có chuyện gì sao? Nếu quả như thật có chuyện cô nhất định sẽ gọi lại chứ? Nhưng sự thật chứng minh cô không gọi nữa. Có lẽ chỉ là muốn nói với anh một tiếng "Tạm biệt" thôi?

Sau đó em gái gọi điện thoại tới xác nhận ngày đó cô còn gọi đến nhà tìm anh. Vậy tại sao cô không hề gọi vào điện thoại di động của anh nữa?

Bao nhiêu đêm không ngủ được, anh bấm số điện thoại của cô muốn gọi cô, nhưng đến phút cuối cùng anh lại tắt máy.

Ngày đó trước khi đi, anh đã nói những lời quá đáng như vậy, nhất định là tổn thương cô rất nhiều? Bởi vì sự đau lòng trên mặt cô làm sao cũng không thể che giấu được!

Anh thật là khốn kiếp khi nói ra những câu như thế. Nhưng mà, đối với thái độ của cô, anh lại cực kỳ để ý. TừQuân/

"Cái dự án đầu tư này mình có thể nhận, nhưng mà mấy ngày nữa mình phải về nước. Giai đoạn sau khi kí hợp đồng thì cậu làm." Sở Mạnh nhủ mày nhìn kế hoạch trên bàn.

Theo thói quen hút thuốc, hít một hơi thật sâu lại phun ra. Khói thuốc không phải là thứ tốt, nhưng mà khi tâm trạng đang buồn phiền thì có thể dùng để giải tỏa bớt. Sau khi kết hôn, anh rất ít khi hút thuốc, chỉ vì cô không thích mùi thuốc lá; cho nên vì cô, anh cai rồi.

Nhưng mà, nghiện thuốc lá thì dễ cai, tình độc lại khó giải. Mặc kệ anh làm sao, rốt cuộc vẫn phải mất đi cô.

"Cậu phải về nước?" Giang Doãn Chính quay người lại, nhủ mày hỏi. Anh cho là cậu ta lại không dám về! Nơi đó có được xem là mảnh đất đau thương không? Năng lực của cậu ta đã hồi phục tốt như vậy sao?

"Sinh nhật Sở Trí Tu, mình đồng ý với nó sẽ về." Trờ về thuận tiện đến cơ quan dân chính làm thủ tục ly hôn cuối cùng cho xong luôn! Sớm muộn gì cũng phải làm, giữ lại chỉ khiến mình càng dằn vặt càng chặt, cuối cùng cầm chân bản thân mình thôi.

Đau, thì sao cơ chứ? Từ Quân@

"Được rồi, không thành vấn đề. Mình đi về trước đây, tối nay cũng không đến chỗ của cậu quấy rầy." Giang Doãn Chính thấy bạn tốt hình như tâm trạng cũng có chút phiền muộn, anh quyết định sớm về chỗ ở của mình. Có lẽ uống mấy bình rượu, lại ngủ một giấc sẽ tốt hơn.

Nhất định sẽ như vậy, Giang Doãn Chính tin tưởng bản thân.

Nhưng mà, chuyện tình cảm tình có thể nói trước được?

Anh rõ ràng thuyết phục bản thân không cần lại nghĩ đến cô gái kia, nhưng tim của anh lại không bằng lòng. Trên màn hình điện thoại là số của cô, chỉ cần anh nhấn một cái là có thể nghe được giọng nói đã từng mỗi ngày dịu dàng báo cáo công việc với anh, nhưng mà, anh dám sao?

Tháng Một, trời rất lạnh.

Thắm Tâm Tĩnh từ phòng tập yoga đi ra ngoài thì đã muộn rồi, gió lạnh càng không ngừng thổi vào mặt cô, cô áp sát khăn quàng vào cổ. Hoàng hôn, một chút ánh sao cũng không có.

Chỉ là, cô lại tỉnh đi một đoạn đường nữa mới quá giang xe về nhà. Lạnh như thế, buổi tối trên đường vẫn rất náo nhiệt, đặc biệt là có rất nhiều cặp tình nhân ôm chặt nhau để sưởi ấm, khiến cô nhìn thôi cũng thấy ấm lòng.

Có phải hay không, cũng có một ngày, cô có thể cùng người đàn ông cô yêu, trong một buổi tối lạnh ngắt đi trên đường, anh sẽ đau lòng đặt bàn tay lạnh lẽo của cô vào lòng bàn tay ấm áp của anh che chở. Từ Quân-

Có chút ngốc sao? Thắm Tâm Tĩnh, rõ ràng đối với tình cảm không có mong đợi, tại sao trong đêm đông lại nghĩ ra suy nghĩ thiếu thực tế vậy chứ?

Trong khoảng thời gian này tới nay, tâm trạng cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Không có đi tìm việc làm, mà là làm những việc trước kia cô muốn làm nhưng không có cơ hội, ví dụ: làm vườn, nấu ăn, yoga, cắm hoa ... Thích cái gì thì đi học.

Những năm qua, cô đều vì người nhà mà sống, bây giờ cô phải cố gắng bù đắp lại thời gian qua, tận hưởng cuộc sống của chính mình.

Có lẽ sống một mình cả đời cũng không có cái gì không tốt, cô đã không có ý định lại đi nếm thử tình yêu nam nữ rồi. Có lẽ ở trong lòng cô còn mơ hồ cảm thấy, người đàn ông còn có thể quay lại. Có lẽ, nghĩ như vậy, rất ngốc, nhưng đây có phải là ảo giác yêu một người không?

Yêu? Làm sao lại bắt ngờ như vậy?

Đến gần nửa đêm, cuối cùng Thắm Tâm Tĩnh cũng về đến cái ổ nhỏ của mình, tắm ước nóng cho thoải mái xong, nằm trong chăn ấm áp, hạnh phúc bình thường như vậy thật ra rất đơn giản.

Như vậy là tốt rồi, ôm lấy chăn mềm mại, Tâm Tĩnh từ từ ngủ thiếp đi.

Lúc cô vừa mới ngủ, trong bóng đêm tối tăm, một cái sợi quang học lao vùn vụt, lướt qua hồ nước, nghìn núi vạn sông, ngàn dặm xa xôi, xuyên qua hai đất nước, qua mấy chục triệu tuyến mạch điện phức tạp cuối cùng cũng truyền tới điện thoại di động của cô.

Tiếng chuông quen thuộc đang không ngừng vang lên, Tâm Tĩnh lại mệt mỏi đến như thể không hề nghe thấy. - Từ Quân

Giang Doãn Chính ngồi dưới đất, uống rượu cả buổi chiều nhưng anh vẫn cảm giác lòng mình rất tỉnh táo, tỉnh táo nhắc nhở anh, anh đang điên cuồng nghĩ tới cô gái kia.

Rốt cuộc tình cảm chiến thắng lý trí, anh bấm số điện thoại của cô, cũng không quan tâm cô là đã ngủ rồi hay chưa. Nhưng tại sao lại không nghe máy?

Anh mở to đôi mắt say lơ đãng, mùa đông ở Luân Đôn, trời tối rất sớm, chỉ 5 giờ chiều mà thôi thì bên ngoài đã tối rồi. Vậy trong nước nhất định sẽ rất yên tĩnh? Cô nhất định là ngủ thiếp đi mới có thể không nhận điện thoại.

Nhưng mà, anh rất muốn nghe giọng nói của cô, vậy thì gọi lại lần nữa đi!

Tâm Tĩnh đang phải bị ngủ ngon cuối cùng cũng bị đánh thức, là ai chứ? Ban đêm lạnh ngắt này mà còn gọi điện thoại cho cô?

Rốt cuộc vẫn không chịu được tiếng chuông kia, cô vươn tay cầm điện thoại đặt ở đầu giường lên, cũng chẳng nhìn là số điện thoại nào thì đã nghe máy: "Alo, tôi là Thắm Tâm Tĩnh."

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ngoại Truyện 7 - Chương 8: Anh Chờ Em

Nhưng mà, tại sao đối phương không trả lời?

Lúc Giang Doãn Chính muốn tắt máy thì nghe được có tiếng người trả lời điện thoại, đưa di động đặt ở bên tai lần nữa, đây không phải giọng nói của người mà anh nhớ mong nhiều đêm mất ngủ sao?

"Alo, ai đó? Không nói thì tôi cúp máy." Trong bóng tối Tâm Tĩnh vẫn không mở mắt ra.

"Là anh. . . . ." Ớ một tiếng, giọng nói anh dần dần khàn đục, giống như có chút mệt mỏi: "Tâm Tĩnh, xin lỗi em. Anh thích em."

Là anh ấy, thật sự là anh ấy, trong đêm hôm khuya khoắt gọi cho cô, Tâm Tĩnh cảm điện thoại ngồi dậy, rõ ràng tự nói với mình không thể khóc, tại sao lúc này nước mắt của cô không thể cầm được mà ứa đầy mặt thế này?

Tìm của cô đập liên hồi. Anh ấy nói xin lỗi, anh ấy nói thích cô, là thật hay giả?

Nhưng giọng của anh rất lạ, lạ đến mức làm cô lo lắng, sau đó tiếng một vật nặng rơi xuống, điện thoại bị nhiễu sóng, sau đó thì không có âm thanh gì nữa.

"A Chính, sao vậy? Anh làm sao vậy. . . . ." Cho đến bên kia không hề có âm thanh gì nữa, Tâm Tĩnh ở trong điện thoại lo lắng gọi, nhưng không có tiếng đáp lại.

Khi máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Heathrow - Luân Đôn, sáng sớm sương mù vẫn còn dày đặc.

Thầm Tâm Tĩnh kéo hành lý đơn giản đứng trong một quốc gia xa lạ, trong lòng chợt cực kỳ khản trương.

Đúng vậy, đêm hôm ấy, sau khi cô nhận được cú điện thoại không đầu không đuôi kia, cả đêm không chợp mắt cho đến trời sáng, chỉ vì một câu "Anh thích em" kia. Cô xúc động mua vé máy bay đi Luân Đôn, cái gì cũng không quên, chỉ quên báo với anh một tiếng, cô muốn tới tìm anh, cô quyết định cho mình một cơ hội, không nên bỏ lỡ một tương lai có lẽ rất tốt đẹp.

Mười mấy tiếng bay, đi đường mệt nhọc rốt cuộc cũng phải gặp mặt rồi, tâm trạng Tâm Tĩnh lại thấp thòm, do dự đứng trong đại sảnh sân bay người đến người đi, im lặng một hồi lâu, sau đó ngồi ở ghế chờ gần cửa chính, cầm điện thoại trong tay.

Cô rất căng thẳng. Không phải cô quá xúc động, chỉ vì một câu như vậy mà cô liền từ ngàn dặm xa xôi bay tới tìm anh, có phải chỉ là cô tự mình đa tình không?

Giang Doãn Chính có thói quen khoảng 8 giờ sáng dậy, thị trường chứng khoán Luân Đôn 9 giờ sáng bắt đầu phiên giao dịch, khu nhà ở cũng gần công ty, cuộc sống luôn luôn tùy ý của anh thảnh thơi sẽ có lúc đi bộ đi làm. Dù sao có người nhất định sẽ đến đúng giờ hơn anh, anh trễ một chút cũng không sao.

Hôm nay, anh hiếm khi sớm như vậy đã đi đến dưới lầu công ty, nhìn thời gian vẫn còn sớm, chắc Mạnh cũng chưa đến? Trên đường rất ít người, cả người anh tựa vào bức tường ngoài cao ốc, rút một điếu thuốc ra.

Trong làn khói lượn lờ, anh nhớ tới gương mặt đó. Ngày ấy, sau khi cô nghe điện thoại, nghe được âm thanh quen thuộc đó, anh cứ như vậy mà đi ngủ, thật là quá vô dụng!

Mãi cho đến khi tỉnh lại lúc rạng sáng, khi đang tắm anh mới nhớ có gọi điện thoại cho người ta, nhưng mà không nói gì tắt máy, hình như ở trong mơ anh còn nghe được cô ở trong điện thoại lo lắng gọi tên của anh, nhưng anh thật sự là quá mệt mỏi, gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Khi tỉnh táo lại, anh có gọi cho cô, nhưng tại sao lại không liên lạc được? Anh chỉ có thể cười nhạo mình bị chứng vọng tưởng. Cô làm sao có thể sẽ dùng giọng nói vội vã mà quan tâm như vậy nói chuyện với anh chứ?

Có lẽ sau khi nhìn thấy số anh gọi tới, cô đã đổi số điện thoại? Nếu không tại sao ngày thứ hai anh gọi thì lại không liên lạc được?

Lúc anh còn không hiểu tình yêu là cái gì thì đã ngây ngốc chìm đắm vào nó, không cách nào thoát khỏi, càng ngày càng lún sâu . . .

Trước kia, anh hay cùng A Tự lấy chuyện tình cảm của Mạnh ra đùa, nói cậu ta cả đời chỉ cần một người nhưng người kia lại chẳng cần đến cậu ta!

Bây giờ báo ứng tới rồi, đến phiên anh! Là đáng đời sao?

"Bíp bíp" Tiếng còi xe hơi kéo anh trở lại từ trong những dòng suy nghĩ miên man.

Người này thật sự là Giang Doãn Chính sao? Sở Mạnh dừng xe bên đường, hạ cửa sổ xe xuống nhìn anh chàng sẽ không bao giờ đến công ty vào giờ này.

Trong khoảng thời gian này anh cảm thấy A Chính rất lạ, nhưng mà bởi vì công việc còn có tâm sự của bản thân, cho nên anh không có chú ý nhiều đến cậu ta. Xem ra Giang Doãn Chính thật sự có chút không bình thường.

"A Chính, cậu phát thần kinh cái gì vậy?" Không xuống xe, Sở Mạnh ở trong xe hỏi.

"Mình. . . . ." Giang Doãn Chính đi tới đang muốn mở miệng nói, điện thoại di động trong túi lại vang lên. Đây là số điện thoại của anh ở trong nước, trừ người nhà cũng chỉ có một người biết số này? Có phải không?

Trong lòng không hiểu sao lại có chút hốt hơ: "Mạnh, đợi một chút. Mình nghe điện thoại trước."

Lấy điện thoại di động ra, nhìn số điện thoại trên màn hình, thoáng chốc anh đã hiểu, kích động nắm chặt điện thoại, gọi cái tên mà anh yêu thương. "Tâm Tinh?!" Một tiếng nức nở nghẹn ngào làm kinh động anh, là cô? Thật sự là cô ấy sao?!

"Tâm Tinh, sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Lại là những tiếng khóc sùt sùi liên tiếp, Tâm Tinh đầu bên kia vì giọng nói nóng nảy của anh cảm động đến nói không nên lời, nước mắt cứ chảy, bắt đầu từ lúc nào, thì ra bản thân lại lệ thuộc vào anh như vậy.

Anh gọi, thần kỳ làm cả trái tim trong nháy mắt ấm áp, làm một đất nước xa lạ lập tức trở nên quen thuộc thân thiết. Giống như anh làm bạn ở bên cạnh cô vậy. Lòng của cô cảm động đến rối tinh rối mù. Thì ra là anh còn có thể quan tâm đến cô, thì ra là thật sự không phải là cô tự mình đa tình. Trong điện thoại, giọng nói của anh là vội vàng cỡ nào, làm sao cô có thể nghe không hiểu?

Cô khóc thút thít không ngừng, lúc nên nói chuyện cô nhưng cô chỉ biết khóc với anh, khóc đến nỗi Giang Doãn Chính ở đầu bên kia điện thoại trái tim tan nát.

Anh đè nén lo lắng trong lòng, tinh táo lại nhỏ giọng trấn an "Ngoan, không khóc. Đừng sợ, đừng hoảng hốt. . . . . Nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì. . . . . Được không?" Sợ đầu kia cô thật sự gặp chuyện gì đau lòng, Giang Doãn Chính ngay cả nói chuyện cũng hạ thấp giọng nói, chỉ sợ sẽ bị dọa cô sợ.

"A Chính. . . . ." Anh bảo cô không cần khóc nữa, anh an ủi lại hại cô nước mắt đã ngừng lại chảy xuống nữa. Trong phút chốc lòng cô rối cuộc đã hiểu, rất rõ ràng cảm nhận được quan tâm của anh, lòng cô sợ hãi.

Tình yêu đến lúc họ không hề tính trước, khiến bọn họ không kịp chuẩn bị cái gì, chỉ có thể chấp nhận.

"Tâm Tinh, không khóc. Nào, nói cho anh biết." Tiếng khóc thật sự làm cho người ta rất đau lòng.

"Em ở sân bay Luân Đôn." Rối cuộc dừng khóc lại, Tâm Tinh nói ra bây giờ cô đang ở Luân Đôn. Nhưng mà, cô không biết đi tìm anh thế nào. Hiện tại cô mới phát hiện ra hành động của mình kích động cỡ nào, ngộ nhờ điện thoại anh không gọi được thì sao? Ngộ nhờ anh không muốn gặp cô thì sao?

Thật may, thật may. Những thứ ngộ nhờ này cũng không có xảy ra, cô tìm được anh, mà anh quan tâm cô. Vậy là đủ rồi.

"Em nói cái gì. . . . ." Lần này Giang Doãn Chính bị dọa sợ, tay cầm điện thoại di động thế nhưng không thể tin được mà run lên.

"A Chính, xảy ra chuyện gì?" Sở Mạnh ở trong xe thấy nét mặt chưa từng có ở Giang Doãn Chính, lo lắng đi xuống xe. A Chính mới vừa rồi ở trong điện thoại vẫn nói "Đừng khóc", là phụ nữ gọi sao? Nhưng anh biết A Chính nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy cậu ta cùng phụ nữ thân mật lui tới; về tuổi trẻ khinh cuồng, anh và A Tự còn có những ngày tháng phóng đảng, còn cậu ta, không hề tham gia nữa là.

Vậy bây giờ tình huống là như thế nào đây?

"Đừng khóc, đừng nói chuyện với người lạ. Bình tĩnh ngồi chờ anh tới, được không? Anh sẽ đến ngay. Không phải sợ, anh cúp máy." Giang Doãn Chính lập tức cúp điện thoại di động, thấy Sở Mạnh đứng ở trước mặt, giật lấy chìa khóa xe trong tay cậu ta sau đó đẩy cậu ta ra: "Mạnh, hôm nay mình không có cách nào vào công ty rồi, xe của cậu mình mượn dùng."

Lúc Sở Mạnh còn không kịp phản ứng lạ thì đã không còn thấy bóng dáng cậu ta và cái xe.

A Chính, bị bệnh sao? Sở Mạnh nhìn cuối đường, tâm trạng lại như đưa đám. Chuyện của mình còn chưa lo xong, còn đi lo chuyện A Chính? Anh vẫn nên làm công việc, để công việc tê dại mình đi!

Khi cái đó bóng dáng cao lớn lo lắng đi tới thì bằng cái nhìn đầu tiên, Tâm Tinh đã thấy anh. Anh ấy đến rồi!

"A Chính. . . . ." Cũng không quản được người khác cảm thấy ra sao nữa, Thảm Tâm Tinh đứng dậy, thật nhanh nhào vào trong ngực anh, để anh ôm trọn cô vào lòng. Toàn thân cô đều đang run rẩy, không thể tin được lúc này cô đang ở trong vòng tay ấm áp của anh, giọng nói cô có chút không che giấu được kích động, còn có những cảm xúc phức tạp.

"Tâm Tinh. . . . ." Người kích động đầu chỉ có mình cô? Giang Doãn Chính ôm chặt thân hình nhỏ nhắn đang lao về phía anh. Mùi hương tóc cô, thân thể mềm mại của cô, cảm giác nước mắt vừa ướt vừa nóng của cô chôn ở cổ anh không lừa được người, người anh ngày nhớ đêm mong, thế nhưng giống như trong mơ đi tới bên cạnh anh, đi vào trong ngực anh. Tâm Tinh của anh, vì sao xinh đẹp nhất trên bầu trời, cuối cùng cũng rơi vào trong ngực anh, thấp sáng trái tim của anh, rối cuộc anh không cần phải lo lắng trong đêm đen tĩnh lại sẽ cô độc một mình, bởi vì, vì sao thuộc về anh kia sẽ không bao giờ lụi tàn.

Bọn họ dùng đôi mắt nhiệt tình nói chuyện, nói ra rung động trong lòng nhau.

Trong sân bay người đến người đi, bọn họ ở trong ngực nhau không muốn tách ra nửa phần. Cũng không có ai vì vậy mà giễu cợt bọn họ, ở một đất nước cõi mơ, bọn họ đều cho rằng đây là một đôi tình nhân xa cách lâu ngày, mọi người đi ngang qua đều chỉ để lại một nụ cười

Bạn đang đọc truyện *Chiếm Đoạt Em Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

